ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

ARGENTORATENSIS

INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS

ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS QUINTUS.

ANIMADVERS. IN LIB. IX. ET X.

ARGENTORATI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE

ANNO XII. (1804.)

ANIMADVERSIONES
IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM NONUM.

Ed. Casaub. p. 366.

AD CAP. I.

a ΔΟΡΠΟΥ δ' ἐξαῦτις &c. »Lautarum coenarum »mensae primae variis constabant diversorum eduliorum »ferculis. Coenae quam deipnosophistae coenarunt, pri»ma παράθεσις post gustationem fuit Piscium omne ge»nus. Is missus duobus ipsis libris, septimo & octavo, »materia sermonum fuit, ut ante dictum. *Nonus liber* »reliqua omnia primarum mensarum fercula continet. *Ole»ra* hic habes, & omnis fere generis *Carnes;* puta, *por»cellinam, porcinam, aprugnam, leporinam:* item *phasiano»rum, perdicum, gallinarum,* & caeterarum volatilium qui»bus vesci mos est. Ac praecipua quidem libri capita haec »sunt. Sed Athenaeus, solens more suo, τοῖς ἔξωθεν λό»γοις ἐπλήρωσε τὸν λόγον, ut ait Philosophus. Semper »autem in principio & in extremo cuiusque libri *Timo»cratem* suum compellat auctor. Hunc igitur librum ita »orditur Homeri verbis: [Odyss. δ'. 214 sqq.]

»Δόρπου δ' ἐξαῦθις μνησώμεθα· χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
»χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται:

»ἐμοί τε καὶ σοί, ὦ Τιμόκρατες. Apud poëtam est, Τηλε»μάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπέμεν ἀλλήλοισι. Non est dubium, »τὸ ἠῶθεν« [quod *ad auroram usque* perperam interpretatus est Dalec.] »positum esse pro ἠοῖ vel ἅμ' ἠοῖ. Vult enim »Menelaus dicere, differamus sermones in crastinum ma-

» ne: nunc edamus. Neque hîc aliter exponi haec de- a
» bent: nam *δόρπος* Athenaeo est *edere*; & [*δόρπου μνή-*
» *σασθαι*,] *verba facere de cibis*, relictis aliis omnibus ser-
» monibus. « CASAUBONUS. — Pro edito olim ἐξαῦθις,
est ἐξαῦτις in ms. *A*. ut apud Homerum. In *Epit*. deest
introitus libri. Pro χερσὶ vero idem ms. *A*. corruptissi-
me χαίρει habet, notando exemplo ob similia scripturae
monstra alibi occurrentia. Vide Animadv. Vol. IV. pag.
593 extr. & sq. item quae ad vocem Ἐπιτιμαῖε notavi-
mus, VIII. 362. b.

» Περιενεχθέντων γὰρ κωλήνων, καί τινος εἰπόντος εἰ τα-
» κεραί εἰσιν; Primum apponuntur κωλῆνες. Quae vocan-
» tur in vivis animantibus *κῶλα*, *extantes e corporis trunco*
» *partes*, in mactatis victimis sunt κωλῆνες, vel κωλεοὶ, aut
» κωλεαί: tot enim modis effertur istud nomen. Hesy-
» chius κωλῆνας idem vult esse atque ἀκροκώλια; de qui-
» bus dictum nobis libro II. cap. XXIII. [ad pag. 63. e.]
» sed haec vox extremas partes τῶν κώλων proprie desi-
» gnat: κωλὴν integrum membrum; puta, *pedes*, *crus* &
» *femur totum*. Argumento est vel hic locus libri quarti;
» [pag. 154. b.] παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτι-
» στος ἐλάμβανε. Ac proprie quidem, nullo discrimine
» cuiuscunque victimae partes illae quas diximus, κωλῆ-
» νες sunt & dicuntur antiquis scriptoribus: usus tamen
» recentior obtinuit, ut κωλῆνα ἁπλῶς cum dicimus,
» *pernam suillam* aut *petasonem* intelligamus; ob singularem
» videlicet suillae carnis praestantiam: nam etiam in idio-
» tismo sermonis vernaculi idem licet observare. Cum igitur
» appositi essent κωλῆνες, & quaesisset aliquis εἰ ταχεραί
» εἰσιν, nata inde est occasio dicendi de voce ταχερός.
» Περιενεχθέντων, inquit, κωλήνων, καί τινος εἰπόντος, εἰ
» ταχεραί εἰσι; Παρὰ τίνι κεῖται τὸ ταχερόν; ὁ Οὐλπια-
» νὸς ἔφη. In Excerptis, εἰ ταχεροί εἰσι: neque aliter
» potest; nisi πρὸς τὸ σημαινόμενον potius respexit, quam
» ad vocem κωλήνων, quae praecessit. Κωλὴν semper mas-
» culinum: κωλεὸς *apud Athenienses foemininum*, *apud alios*
» *masculei generis*. Sic Epitoma & Eustathius [ad Iliad. τ'.
» pag. 1249. l. 46.] Athenaei sequentia verba capiunt:
» Ὁρῶ γὰρ ἐν παροψίσι περιφερόμενον μετὰ τῶν κωλήνων·
» οἶδα γὰρ καὶ οὕτως λεγόμενον κωλεὸν ἀρσενικῶς, καὶ οὐχ
» ὡς οἱ ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι μόνον θηλυκῶς. Nobis quae-
» dam videntur animadvertenda in verbis hisce: quorum

a » pleraque antiquis membranis debet recens editio. Ante » omnia scribendum μετὰ τῶν κ ω λ ε ῶ ν, non κ ω λ ή ν ω ν: » nisi volumus, sine caussa ulla & inepte usurpatas au» ctori voculas γὰρ & οὕτως. Deinde Athenaei verba in» telligo aliter quam Eustathius vel Breviator. Putamus » enim, Ulpianum de industria usum voce κωλεὸς, cum » dixit μετὰ τῶν κωλεῶν: ut ei praeberetur ansa subiectae » ab illo observationis, quae haec est: *Reperiri apud pro» batos auctores vocem hanc ἀρσενικῶς formatam*, ὁ κωλεός: » *non solum* θηλυκῶς, ἡ κωλῆ, *ut semper eam dictionem effe» runt Attici.* Postremo, nihil librorum consensum mora» tus, in quibus ἡμεδαποὶ exaratum, lego ὑμεδαποί. Ul» pianus loquitur, homo Tyrius, ad illos e convivis ser» monem convertens, quos norat esse *Athenienses.* « CASAUBONUS. — At idem *Ulpianus*, quamquam *natione Syrus*, tamen ab auctore nostro statuitur sive *civitate Atheniensis* fuisse, sive ob Graecarum literarum studium peritiamque videri *Atticus* voluisse: quare etiam paulo post alius inducitur e deipnosophistis, *Syr-Attici* nomine eum compellans, quae compellatio ad hoc ipsum Ulpiani verbum refertur, quod hoc loco de Atticis loquens, ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι dixisset. Igitur bene habet ista scriptura, quam ex Italicis msstis enotatam Casaubonus repererat: nam octo verba καὶ οὐχ ὡς οἱ ἡμεδ. Ἀθην. μόνον θηλυκῶς, cum in ed. Ven. & Bas. omissa essent, a Casaubono e msstis suppleta sunt: eademque verba & noster cod. *A.* agnoscit, nisi quod non μόνον, sed μόνως habeat; quâ vocis formâ & aliâs commode solet uti Noster, ubi significanter *solummodo* vult dicere. cf. pag. 373. a. Iam, quod de vulgata scriptura μετὰ τῶν κ ω λ ή ν ω ν in μετὰ τῶν κ ω λ ε ῶ ν mutanda monuit doctus Animadversor, id ita manifestum certumque mihi visum erat, ut recta in contextum recipere illam emendationem non dubitarem. Sed vetus illud sphalma est: quod non solum nostras etiam membranas *A.* occupavit, sed & illum codicem occupaverat quo usus est Epitomae auctor. Inde factum ut ab Athenaei sententia prorsus aberraret Breviator, qui Epitomen libri Noni ab his ipsis verbis incipit: Ὅτι οἱ κωλῆνες λέγονται παρ' Ἀθηναίοις μὲν κωλεοὶ θηλικῶς μόνως· παρὰ δ' ἑτέροις καὶ ἀρσενικῶς. ὡς Ἐπίχαρμος· χορδαί τε ἁδὺ, καὶ μὰ Δία χ' ὁ κωλεός. Unde sua descripsit Eustathius l. c. Ubi quod statuere videntur hi, Atticos &

κωλεὸς dixisse, alios vero Graecos vulgo ὁ κωλεὸς, id a vero prorsus alienum est. Nec enim vulgo Graeci *pernam* seu *petasonem* τὸν κωλεὸν dixerunt: nec id affirmat Athenaeus; solummodo ait, *se meminisse ita etiam nominatam pernam* (κωλεὸν, *masculinâ formâ*) *reperiri*; nempe raro, ac fortasse nonnisi *apud Epicharmum*, duobus illis locis quae continuo deinde citantur. Graecis vulgo, & praesertim Atticis, *perna* ὁ κωλῆν, & ἡ κωλῆ vocabatur, *foemininâ formâ ex* ἡ κωλέα (vel potius κολεὰ) *contracta*, ut p. 268. d. docet Auctor noster. Denique, quod ad ista verba spectat, εἰ ταχεραί εἰσιν, ferri vix ac ne vix quidem ibi posset adiectivum ταχεραὶ in foeminino positum, si ista verba ab eâdem personâ pronunciata fingerentur, quae modo περιενεχθέντων κωλήνων dixerat. At περιενεχθέντων γὰρ κωλήνων sunt *Athenaei* verba ad suum Timocratem haec scribentis: ista autem, εἰ ταχεραί εἰσιν, finguntur esse *alterius cuiusdam* e convivis; qui scilicet, nomen ἡ κωλῆ in animo habens, absque incommodo interrogare poterat, εἰ ταχεραί εἰσιν. Quod vero Casaubonus ait, in *Excerptis scribi* εἰ ταχεροί εἰσιν: Excerpta nunc noli, ut aliâs, Excerpta Hoeschaeliana, id est Epitomam, intelligere: nam verba ista, ut paulo ante vidimus, prorsus praetermisit Epitomator. Sed istam scripturam cum in numero variarum lectionum, secum communicatarum, adnotatam reperisset Casaubonus, e codice aliquo msto ductam existimavit, cum nonnisi ex coniectura a docto aliquo Athenaei lectore ad oram libri sui fuisset adscripta. Simili ratione H. Stephanus in Thes. Graec. ling. T. II. pag. 527. h. locum hunc Athenaei sic citat, quasi εἰ ταχεροί εἰσι legeretur; non quod in veteri libro sic scriptum reperisset, sed quod ita legendum visum esset ipsi.

Παρὰ τίνι κεῖται τὸ ταχερόν; Sic membranae *A.* ignorantes καὶ particulam, quae inutiliter ab editoribus inserta erat. *Ibid.* καὶ σίναπι δὲ τίς εἴρηκε τὸ νάπυ; Perperam Dalec. *quis pro sinapi Napy dixit?* cum plane contra debuisset, *quis pro napy dixit sinapi?*

Ὀρύα. »In *Epicharmi* loco ex *Megaride*, ὄρεα, mi- b »nus recte libri omnes, pro ὄρυα vel ὄρουα, ut dictum lib. »III. cap. xiv. « Casaubonus. — Vide III. 94. f. & ad eum locum Animadv. Scribitur autem cum ibi, tum paucis abhinc lineis, in accus. sing. ὀρύαν penacute: quam ad normam etiam h. l. ὀρύα penacute scripsimus, quem-

b admodum & editum est apud Hesychium. Nam apud hunc Glossographum non modo 'Ορουα (sic scriptum) legitur, quem locum Casaubonus citavit ad III. 95. f. sed rursus deinde 'Ορύα· χορδὴ ἑφθή. Vetus noster cod. *A.* hic vulgatum tenebat: in Epit. autem deest hoc prius Epicharmi testimonium; puto, quia nimis mendose scriptum erat: forte enim in ipsius exemplo dein etiam (ut in ms. *A.*) τηρίδιον scriptum fuerat; quod quidem recte in τυρίδιον mutatum videtur in edd. Quosnam vero, continuo dein, σφονδύλους dicat poëta, exponant nobis docti. *Verticillos* interpretatus est Dalecamp. *Ostrei* nescio quam *speciem* intellexit Gallicus interpres, ad *d'Argenville* provocans. Possis alias atque alias interpretationes excogitare; quarum quum nulla certa mihi occurreret, Graecum nomen in latina versione tenui. Nec vero magis vidi, qua metri lege adstricta tota illa ecloga esset.

In altera eiusdem EPICHARMI eclogâ, e *Cyclope* ductâ, metri ratio facile patebat. Ibi cum ἀδυναὶ tamquam una vox in ed. Ven. & Bas. scripta esset, recte & consentiente utroque msto Casaubonus ἀδὺ ναὶ μὰ Δία edidit: in ed. Cas. 3. vero temere rursus ἀδυναὶ invectum. ἀδὺ καὶ corrigendum censuerat H. STEPHANUS, Thes. II. 527. e. Quas χορδὰς dixerint Graeci, exposuimus ad I. 4. b.

καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους &c. » Beatorum mensis olim » *sal* inferri solitus *non merus*, & qualem natura edit; ve» rum aliquo artificio *mangonizatus*. De eo genere salis » Athenaeus: καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ ἐν ἄλλοις παρα» ψίσι. *Salis conditi* speciem esse arbitror quos vocat Ari» stophanes ἅλας θυμίτας, *salem cum thymo tusum* & sua» veolentum: in Acharn. [*vers.* 772.]

» Αἱ λῇς, πορίδου νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν.

» Vetus interpres: οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. καὶ ἑτέ» ρωθι·

» Ἅλας θυμίτας δοὺς ἐμοὶ καὶ κρόμμυα. «

[Vide Brunckii Notas, & conf. vers. 1098. Adde Leonidae Tarentini Epigr. 54. Tom. I. Analector. Brunckii, pag. 234.] » His opponit Deipnosophista ἅλας ἀνηδύντους, » *sales insulsos; quibus* ait *Cynicos abundare.* « CASAUB.

παρ' οἷς κατὰ τὸν 'Αντιφάνην· (λέγει δ' ἐν Κωρύκῳ τις ἄλλος κύων·) —— Τῶν θαλαττίων δ' ἀεὶ &c. Mira rursus orationis vel concisio vel ἀνακολουθία: similis quodammodo ei, quam libro superiori pag. 343. c. aut quam p.

365. d. obſervavimus. Senſus, ſi ſuppleas verba ſubintellecta, hic eſt: *apud quos locum habet id quod eſt apud Antiphanem, ubi alius quidam Cynicus dicit: Unum habemus* &c. Quod ait ἄλλος κύων, exſpectaveram αὐτὸς κύων, id eſt, *aliquis qui ipſe Cynicus erat*: nibil autem in vulgata ſcriptura mutat vetus cod. *A.* (nam in Epit. haec omnia deſunt:) quae ſi vera ſcriptura; intelligendum fuerit, Ulpianum, ubi modo dicebat ἀνηδ. δὲ ἀλ. πλ. οἱ Κυνικοὶ, *ſuae aetatis Cynicos* dixiſſe, & ipſos praeſertim illos qui coenae intererant, a quibus nunc diſtinguatur ille *alius* apud Antiphanem. b

Corrupti *ANTIPHANIS verſus* in ed. Caſ. ſic ſcripti legebantur:

Τῶν θαλαττίων δ' ἀεὶ
Ὄψον ἕνεχ' ὁ μὲν διὰ τέλους δὲ τοῦτο ἅλα, ἐπὶ δὲ c
Τούτοις πίνομεν οἰνάριον εἶδος νὴ Δί' οἰκίας
Πόσειδον, οἷος τοῖς παροῦσι συμφέρει
Ἀπαξάπασιν ὀξυβάφῳ ποτηρίῳ.
Ὁρῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἀναμεμιγμένον γάρον.

Eodemque fere modo in ed. Ven. & Baſ. niſi quod ibi (ſicut in ms. *A.*) recte *vs.* 2. ὄψων ſcribitur: tum vero in eisdem editionibus voces Ὄψων, Ἀπαξάπασιν, & Ὁρῶ, ita ſcriptae ſunt; ut indicetur ab harum quaque novum incipi verſum; ſed ab Ὄψων usque συμφέρει omnia continuo tenore ſcripta. Ad quem locum eſt CASAUBONI animadverſio haec. » Deinde recitat ex Antiphane non uno lo» co depravatos verſus. Eos hîc ſubiiciemus emendatos » ex animi noſtri ſententia.

» — τῶν θαλαττίων δ' ἀεὶ
» Ὄψων ἕνεχ' ὁ μὲν διὰ τέλους ἅλας, ἐπὶ δὲ
» Τούτοις πίνομεν οἰνάριον, εἶδος νὴ Δία·
» Πόσειδον, οἷον τοῖς παροῦσι συμφέρεις
» Ἀπαξάπασιν ὀξυβάφῳ ποτηρίῳ·
» Ὁρῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἀναμεμιγμένον γάρον.

» Tertio verſu, εἶδος eſt *acetum*, hoc eſt, *vinum aceto ſi» mile & corruptum*. Vide libro ſecundo, cap. XXVI. « — Sic ille. Ubi, ut ab hoc ordiar, miratus ſum poſtrema iſta verba, Ὁρῶ δὲ &c. una cum ſuperioribus pro Antiphaneis a viro docto habita. Efficiunt quidem illa ipſa, Ὁρῶ usque ἀναμεμιγμένον, revera iambicum ſenarium, in quo me nec offenſurus erat quartus pes dactylus: ſed nec cum poëtae verbis iſta cohaerent, & ex tota praecedentis ſe-

c quentisque ſermonis connexione adparere videtur, non eſſe iſta *Antiphanis* verba, ſed *Ulpiani*: qui, ſicuti in ſuperioribus dixerat, ὁρῶ γὰρ ἐν παροψίσι - - - οἶδα γὰρ &c. tum rurſus, καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ, ſic nunc, Ὁρῶ δὲ καὶ - - - οἶδα δὲ &c. Quod & perſpecte Dalecampius interpres videns, verba haec, *Conſpicio & mixtum cum aceto garum*, ad *Ulpianum* retulit, non ad *Antiphanem*. Quod de ſignificatione vocabuli εἶδος monuit Caſaubonus, de eo copioſe dictum ad II. 67. c. ubi ſimul oſtenſum, ἶδος vel ἦδος ſcriptum oportere, ubi *acetum* ſignificatur. Nec tamen mutavimus hîc vulgatam ſcripturam, quia in loco difficili, cui nulla ſatis certa medicina occurrebat, conſultiſſimum duximus integram veterum membranarum ſcripturam repraeſentare. Itaque *verſu* 2. quidem pro ἔνεχ' ὁ μὲν (quamquam nil aliud e ms. *A*. adnotatum erat) non dubitavimus ἂν ἔχομεν corrigere, quod manifeſte in illâ ſcripturâ continebatur: itemque pro τοῦτο ἄλα, quod exſerte ſcribebatur, quo rite finiretur verſus, per apoſtophum τοῦθ' ἄλα ſcripſimus; quamquam ἅλας, (in accuſ. plur.) non ἄλα, hîc ſcriptum olim fuiſſe haud immerito ſuſpiceris, quoniam ἅλς, pro *ſale*, in ſing. num. ita nude poſitum vix apud ullum probatum auctorem Graecum reperitur: cum quo etiam convenit quod continuo deinde ἐπὶ τούτοις (in plurali numero) ſubiicitur. Sequentia autem verba, ἐπὶ δὲ τούτοις usque συμφέρει, talia adpoſuimus, qualia in membranis ſcripta legi accepimus; licet mendoſa admodum, & ex vetuſtis gloſſis (ut videtur) imperite interpolata. Videntur autem illa, ſi modo in his tenebris coniecturae aliquis locus, tali quodam modo a poëta concepta fuiſſe:

Ἐπιπίνομεν δ' οἰνάριον, ἦδος, νὴ Δία·

B. Πόσειδον! A. οἷον τοῖς παροῦσι συμφέρει.

Nam, quod vulgo ſcribitur, ἐπὶ δὲ τούτοις πίνομεν, id ex gloſſemate irrepſiſſe videtur, pro ἐπιπίνομεν δ'; tum vero iſta, quae vetus codex monſtroſa habet, οἰκίας τρόπον πόσειδος, partim & ipſa ex gloſſemate illata ſunt, partim veſtigia ſervarunt vocis Πόσειδον, quae recte ab editoribus reſtituta auctori videtur. Scilicet ad vocem εἶδος (vel ἶδος aut ἦδος) ſpectaverat aliquod breve ſcholion huiusmodi, οἰκείας τρόπον πόσιος vel πόσεως, id eſt, *tamquam proprium nobis & conſuetum potum*: quod ſcholion, corruptâ inſuper & primâ & poſtremâ voce, in

contextum illatum est, verâ scripturâ Πόσειδον perperam confusâ cum postremo scholii vocabulo.

AD CAP. II.

» Ad propositam super voce ταχερὸν quaestionem, ita respondet *Zoilus* Grammaticus: Ἀριστοφάνης, ὦ οὗτος, ἐν Λημνίαις τὸ ταχερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ. Primaria notione ταχερὸν [a verbo τήκεσθαι] dicitur *quod quasi liquescit*, adeo *molle* & *tenerum* est. Sic vulgo dicimus, *in ore liquescere*, quae *tenerrima* esse volumus indicare. Hippocrati, in libro De Morbis Muliebribus, ἀκροκώλια ἑφθὰ ταχερὰ dicuntur, quae Pherecrates libro VI. [pag. 269. a.] vocabat δίεφθα ἀκροκώλια. Aretaeus, de Acutorum morborum Curatione, lib. I. cap. 10. [pag. 91. ed. Boerh.] Κρεῶν ἀκρόποδες ἐν χυλοῖσι ταχεροὶ, πτέλειαι, ἀλεκτορίδες ἑφθαί. Pro ταχερὸν, dixit τετηκὸς Euripides in Cyclope,

» Τάδ' ἐκ λέβητος ἑφθὰ καὶ τετηκότα.

» Galenus, Τῶν κατὰ Τόπους libro secundo: Οὐκ εὐθὺς τοῦ ἑψήματος ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ὅταν ἤδη πως γένωνται ταχερά. Paulo post opponit Athenaeus, τὰ ταχερῶς ἑψημένα, τοῖς κραμβαλέοις, id est, *iurulenta*, iis quae assando tosta sunt. Hic vero κωλῆνες ταχεροὶ dicuntur, *probe saliti & delicati*. Ita enim Graeci ταχερὰ appellant quae *sale* sunt *macerata*, ut ταρίχη & ἁλιστὰ κρέα: quae Artemidorus ait, ὑπὸ τῶν ἁλῶν τετῆχθαι, lib. I. cap. 73. Similiter & legumina εὐτακῆ vocabant, *quae facile coquantur*. Lucianus Hermotimo: [c. 61. Tom. IV. edit. Bipont. pag. 80.] οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς.« CASAUB.

Φερεκράτης, Κραπατάλλοις. Sic recte ms. *A*. quemadmodum corrigendum monuerat Casaubonus in Animadv. ad III. 75. b. cuius notata de titulo huius fabulae in Indice Auctorum olim, si Deo placet, adposituri sumus. — *Ibid.* Pro αὐτόθι, quod valet *ibi*, *inibi*, αὐτόθεν fortasse olim scriptum fuisse probabile fit ex eo, quod lib. II. pag. 55. b. ubi idem versus adponebatur, εὐθέως ex interpretatione scripserat Epitomator; qui hoc quidem loco, nonnisi duo verba adposuit: καὶ Φερεκράτης· ταχεροὺς ἐρεβίνθους. Vide notata ad II. 55. b. Nec tamen mutari quidquam temere velim.

Σίνηπι δ' ὠνόμασε Νίκανδρος. In scriptura huius no-

d minis, quod in editis constanter per *iota* in fine efferebatur, secutus sum libros nostros msstos. Hoc quidem loco uterque codex cum editis in scripturam Σίνηπι consentiebat, quemadmodum etiam supra (lit. a.) σίναπι cum editis habet ms. *A.* ubi in Epit. deest id vocab. Deinde vero constanter idem codex *A.* σίνηπυ, σίνηπυος, rursusque σίνηπυ, & mox ter deinceps σίναπυ. Pariter codex *Epit.* in istis, οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν σίναπυ ἔφη, & in illis, σίναπυ δὲ ὅτι σίνεται &c. Desunt autem in Epit. tria Nicandri testimonia. Confer paulo post Casauboni Animadv. & Adnotationes nostras ad II. 66. f. & ad II. 68. e.

In *primo* NICANDRI *testimonio*, pro Ἦ μὴν, quod habent editi, rectius fortasse, Ἣ μὲν aut Ἣ μὲν scribetur, quod sequenti ἠὲ respondeat.

In *tertio* eiusdem NICANDRI *versu*, cum ἄρινόν τε esset editum, monuit CASAUBONUS: »Fortasse scribendum ἄῤῥινον, *naribus molestum*: vel κάρδαμ' ἀνάῤῥινόν τε. *Anarrini* paullo post Speusippus meminit, [p. 369. b.] ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια.« — Nobis κάρδαμον ἄῤῥινόν τε vetus noster codex dedit. Sit-ne autem substantivum nomen ἄῤῥινον, an adiectivum simul cum μελάμφυλλον ad σίνηπυ referendum, non confirmaverim: sed posterior sententia probabilior.

Κράτης — — Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα. Sic ms. *A.*
a Ἀριστοφάνην edd. Monet autem mox ipse Athenaeus, falso citatum esse ab illo Grammatico Comici versum. Vide Equit. 628. (631. edit. Br.) ubi etiam τὰ μέτωπ' ἀνέσπ. legitur, rectius quam τὰ πρόσωπ' ἀνέσπ. quod apud Nostrum habet ms. *A.* cum edd.

Οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν σίναπυ ἔφη. »Quod Latini Graecâ voce dicunt *sinapi*, trifariam enuntiant Graeci, νάπυ, σίναπυ, & σίνηπι. Negat autem Athenaeus, extare usquam in scriptis eorum qui Attice locuti sunt vocem σίναπι. Οὐδεὶς Ἀττικῶν, inquit, σίναπι [nempe sic editi; secus ac mssti] ἔφη. In Ep. σίναπυ [sicut in ms. *A.*] Et Eustathius, qui solum νάπυ relinquit Atticis: Νάπυ, ait, [ad Iliad. π'. pag. 1078. l. 49.] Ἀττικὴ λέξις. τὸ μέντοι σίναπυ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ κεῖται· οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι.« CASAUBONUS. — Recte vero Athenaei mentem Eustathius expressit: est enim illius sententia, Atticos solummodo νάπυ usurpasse, nec apud Atticum scriptorem

reperiri illud nomen ſyllaba σι ab initio auctum, igitur nec σίναπι aut σίναπυ, nec σίνηπι aut σίνηπυ.

Τουτὶ τὸ κακὸν &c. » A nomine σίναπι fit verbum σινα» πῶ, *vultum adduco*, quod proprium *indignantium*. *Xenar»chus* in *Scythis*: Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι κακόν· τὸ » θυγάτριόν τε μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης. Ubi fortaſſe b » ſcribendum, οὐκ ἔστ' ἔτι πλατόν. Reperti ſunt qui iu» berent reſcribi per ι, σεσινάπικεν. [Sic Dalecamp.] Er» rarunt. Euſtathius: [l. c.] Ἐκ τοῦ σίναπι καὶ ῥῆμά ἐστι » κωμικὸν, σιναπῶ. οἷον, τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπηκε διὰ τῆς ξένης· ἤγουν, ἐδριμύξατο.« Casaubonus. — Scripturam κωμῳδιοποιὸς dedere ambo noſtri codices. In poëtae ῥήσει nec metrum expedire, nec de verborum ratione aut ſententiâ certi quid valui ſtatuere. Priorem partem non adpoſuit Breviator; ut neſcias, an & ipſe in ſuo exemplari (ut habet ms. *A*. cum edd.) ἔτι κακὸν repererit. τε poſt θυγάτριον omiſit idem: quare nec apud Euſtath. legitur illa particula. In σεσινάπηκεν conſentiunt libri omnes: quod verbum per ἐδριμύξατο interpretans Euſtathius, reſpexerat illud Ariſtophanis paulo ante citatum, κἄβλεψε νάπυ, quod valet ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον, ut ibi exponit Comici Graecus interpres. Caeterum quum Atticorum poëtarum nemo, ut modo docebat Athenaeus, nomine σίναπι vel σίναπυ uſus ſit, ne verbum quidem σιναπῶ quisquam uſurpaverit: at nimirum *Xenarchus* comicus, non Athenienſis fuit, ſed Syracuſius, Sophronis Mimographi filius, teſte Zenobio, Proverb. Cent. V. 83. Nobis tamen, quum praeſertim haud adpareret quo pacto verbum σεσινάπηκεν ea notione, quae Euſtathio placuit, cum genitivo διὰ τῆς ξένης conſtrui potuerit, oborta erat ſuſpicio, longe aliud quid ſignificare fortaſſe voluiſſe poëtam; qui ſcilicet comice ficto verbo, Doricâ formâ, σινωπᾷν dixiſſet pro σινωπίζειν, *Sinopes* (famoſi ſcorti) *mores vitamque imitari*: ut queratur ille pater, *filiolam ſuam per peregrinam lenam in diſſolutam vitam eſſe perductam.*

Quod ſequitur *Aristophanis* teſtimonium, id ex fabulâ *Gerytade* deſumtum eſſe docet Comici Scholiaſtes ad Veſp. 1303. ubi recte *verſ.* 1. ῥήματα ſcribitur, pro ῥῆμα quod & in ms. *A*. (nam deſunt haec in Epit.) & in ed. Ven. & Baſ. legebatur; pro quo tacite ῥῆμά τι ediderat Caſaub. Recte etiam *vs.* 2. apud eumdem Scholiaſten ἐμβαπτόμενος: quod & apud Athen. nobis dedit ms. *A*.

Personarum autem *partes* praepositis literis *A.* & *B.* nos, uti commodum visum erat, distinximus.

AD CAP. III.

παρά τινι ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἡ παροψὶς κεῖται. Respicit Ulpiani verba, pag. praec. b. Apud probatos Graecos scriptores τὴν παροψίδα de *vase* dictam occurrere negat nimis severus Grammaticus Phrynichus, p. 74. *Ibid.* ἐπὶ
c μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου καὶ εἴδους τινὸς τοιούτου. De eodem usu eiusdem vocabuli παροψὶς loquens auctor p. 368. ait, ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται: quare eâdem notione hoc loco ἐπὶ ἥδους τινὸς scripsisse videtur, quod idem valeat ac ἐπὶ ἡδύσματος: nempe *de condimento*, id est, *de condito quodam & scite parato cibo.* Nam, quod idem vocab. ἧδος Attici sigillatim de *aceto* usurparint, id non aliam habuit rationem, nisi quod *primarium ac veluti* κατ' ἐξοχὴν *condimentum* intellexerint *acetum*: quod haud obscure ipse Athenaeus significat illis verbis, II. 67. d. τοῦτο μόνον (τὸ ὄξος) Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἧδος (sive ἥδος) καλοῦσι. Dalecampius ἡδέος h. l. legebat, sic vertens: *nam pro vario quodam obsonio, iam praeparato, & iucundo legi scio.* Fuerint tamen fortasse qui εἴδους tenendum censeant, hoc sensu, *de obsonio varie praeparato aut aliquo tali genere cibi.*

Platonis ecloga ex fabulâ *Europâ* multis mendis difficultatibusque obsita. In *vers.* 1. vocabulum Ἀργὸν ad alterius personae partes retuli, praeeunte ms. *A.* in quo post καθεύδουσ' ἐστὶν *interpungitur* oratio. Poterat vero etiam cum Dalec. priori tribui; ut intelligeres ἀργὸν χρῆμα ἐστίν: *iners ac ignava est. Vers.* 2. Pro Ἐγρηγορυῖαι, est Ἐγρηγορυίας in ms. *A.* manifesto mendo: nam in αἱ παροψίδες nil mutat. *Vers.* 3. Pro κρείττους utique κρεῖττον malis, ad χρῆμα relatum. *Vers.* 4. In ηταλλαβεῖν, quod ex ms. *A.* enotatum, latere videtur ἢ τἄλλα λαβεῖν, id est, *quam caetera sumere:* quod tamen quid huc faciat, parum video. Edita lectio, ἤνται λαβεῖν, utrum recentiori alicui librario debeatur, an Musuri editoris Veneti ingenio, non habeo compertum. Nihil quidem discrepantiae ab edita scriptura ex recentioribus codicibus Parisiensibus hîc adnotavit Villebrune.

d In eiusdem *Platonis*, ex *Phaone*, *versu* 2. claudicans

vulgo metrum, insertam voculam σε aut aliquod simile fulcrum desiderabat. βραχὺ γάρ γε correxerat Adamus, teste Villebrunio. *Aristophanis* duo versiculi e *Daedalo*, & ille e *Platonis* Ἑορταῖς paulo ante citatus, repetuntur iidem paulo inferius, pag. 368. c. Mirum vero, in *Aristophanis vers.* 1. utroque loco in ms. *A.* deesse postremam vocem τρόπου, quam recte adiectam habent edd. In *Epit.* utrobique desunt illi versus.

AD CAP. IV.

Λεωνίδης. Leonidam *Eleum*, in politissimorum Grammaticorum numero posuit Auctor noster, lib. I. pag. 1. d. Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν μὲν - - - οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει. e In ed. Ven. & Bas. perperam omissis multis, continuo tenore sic legebatur: Πολλοῖς δ'. ἀντιλέγειν οὐκ ἔτι τοῦτο ἐθέλει. Ubi quae desiderabantur verba, κατὰ τὸν Πάριον Εὔηνον, ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως· ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, ea ex Athenaei codice msto supplenda docuit *Theod.* Canterus, Variar. Lect. lib. I. cap. 8. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 719 sq.) Quae verba eadem habet vetus noster cod. *A.* In Epit. vero omissa tota Ecloga. Esse autem istos versus *Eveni*, confirmabat etiam auctor noster lib. X. pag. 429. f. ubi quartus versus eidem poëtae tribuitur; & Stobaeus, apud quem duo priora disticha sub eiusdem *Eveni* nomine leguntur, Serm. LXXX. pag. 470. (al. 472.) unde eadem duo disticha, adiecto tertio ex Athenaeo, in Florilegium suum recepit Grotius, tit. LXXXII. pag. 345. cuius latinam versionem Graecis versibus subiecimus. Ex Grotii Florilegio in Analecta sua adoptavit Brunck, T. I. pag. 164. item in Gnomicos Graecos, pag. 132. Apud Athenaeum, quemadmodum supplendum veterum editionum defectum Canterus docuerat, sic edidit Casaubonus, nisi quod *secundo versu*, pro ἐθέλει, quod cum ed. Ven. & Bas. & Canteri codice etiam noster cod. *A.* agnoscit, ex Stobaeo ἐν ἔθει recepit, nulla veteris lectionis mentione facta. Atqui sicuti commodissima utique erat haec Stobaei scriptura, sic ne illa quidem, quam Athenaei codices dabant, aspernanda (si quid video) fuerat: & erunt fortasse idonei in hoc genere iudices, qui revocari eam a nobis restituique auctori debuisse censeant. Nam in promtu est, ut sic eam intelligamus, οὐκ ἔτι τοῦτ' ἐθέλει ἔθος

e εἶναι πολλοῖς, id eſt, *non ſolet hoc adhuc multis in uſu eſſe*: vel *non facile hoc multis adhuc in uſu eſt*.

Verſ. 3. Recte apud Athenaeum εἷς ὁ παλαιὸς ſcribitur, pro eo quod eſt apud Stobaeum, ὡς ὁ παλαιός. *Quartus verſus* mendoſe prorſus in ed. Ven. & Baſ. ſcribebatur: Σοὶ μὲν τοιαῦτα δοκοῦντά πως. ἐμοὶ τάδε. Quem verſum partim ex lib. X. pag. 429. f. partim ex Stobaeo ſic correctum edidit Caſaubonus:

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

In quo nihil quidem magnopere deſideres: ſed nobis tenenda viſa eſt veteris codicis *A*. ſcriptura:

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω· ἐμοὶ δὲ τάδε.

Poſtremo verſ. pro εἰσὶ διδασκ. perperam εἷς διδασκ. ſcriptum in eodem cod. *A*.

AD CAP. V.

f Ἀντιφάνης, Βοιωτίῳ. »Legendum Βοιωτία ex Polluce »lib. X. cap. XXIII.« CASAUBONUS. — Vide ſupra, ad III. 84. a. & notata a viris doctis ad Polluc. X. 88.

In ALEXIDIS *verſ.* 1. quid ſit quod habeat ms. *A*. haud ſatis ſcio: illud manifeſtum videbatur, Ὡς εἶδε ſcriptum oportuiſſe, quemadmodum a nobis correctum. In *verſ.* 2. privato operarum vitio ποικίλον pro ποικίλων ſcribitur in ed. Caſ. 3. *Verſ.* 3. Cum βλέπον, pro edito βλέπων, ex ms. *A*. adferatur, fortaſſe βλέπεν debuerat: quod ſuperioribus ſic iungendum, οὐκ ἔτ' εἰς ἐμ' ἔβλεπεν.

καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας. »MAGNES »hic, eſt ille antiquus comicus, quem auctor eſt Ariſto»phanes in ſenectute τοῦ σκώπτειν ἀπολειφθέντα, paſto»ritiâ fiſtulâ ſolitum in theatro Athenis excipi, cum an»te primas ſemper tuliſſet. Locus eſt in Equitibus [vs. »520 ſqq.] Sub huius nomine circumferebantur fabulae »duae, Διόνυσος ὁ πρῶτος, cuius hîc mentio: & Διόνυσος »ὁ δεύτερος, de qua libro XIV.« [pag. 646 e.] CASAUBONUS. *Ibid.* κακῶν παροψίδες. *Malorum paropſides*, veluti proverbiali quadam locutione, dixit poëta. Satis nota in eam ſententiam alia dicta: *lerna, mare, theſaurus, Ilias malorum*; de quibus Eraſmus in Adagiis p. 377.

a In ACHAEI *verſ.* 2. ad editam ſcripturam κνισηρὰ nil ex ms. *A*. adnotatum: ſed ms. *Ep.* κνισηρὰ habet,

geminatâ literâ sibilante. Caeterum de hoc *Achaei* testimonio confer animadversionem proxime sequentem. a

Σωτάδης δ' ὁ κωμικὸς &c. » Inter exempla quibus probatur *paropsidem* vas significare mensarium, afferuntur » SOTADIS duo versus:

» Παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ.
» τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δέ με.

» Mihi videntur haec locum potius habere debere inter praecedentia testimonia, quibus altera probatur dictionis παροψὶς notio, cum pro *opsonio* accipitur *quod alii additur instar condimenti.* Ut pani adiicitur obsonium, sic obsonio » *paropsis*, sive ea fuerit maza, sive iusculi genus quoddam, sive aliud εὐτελὲς ἔδεσμα, ait Pollux, [X. 87. confer vero VI. 66.] quod & παροψημάτιον vocabant; quasi » dicas *secundarium quoddam opsonium.* De hoc accipiendum » censeam Sotadis verbum παρακατεσθίειν, *cum alio & quasi obiter aliquid comedere.* μασᾶσθαι de praecipuo opsonio » dicitur. Sermo est tropicus, de eo qui duobus incommodet; alteri quidem προηγουμένως & consulto consilio, » alteri vero per occasionem & quia res ita tulit. Athenaei » aliud agentis culpâ, an librarii scelere, posita sint hoc » loco Sotadis verba, non pronuntio. « CASAUBONUS. — At iam in adferendo superiori *Achaei* testimonio a priori notione vocabuli παροψὶς ad hanc alteram, quam dicit Casaubonus, transisse deipnosophista, qui haec loquitur, videtur: quod quamquam ex ipsis Achaei verbis, minus illis perspicuis, haud satis adparebat, tamen cum ex ratione qua verba illa adducuntur, tum ex sequenti sermone poterat intelligi. Nam quum sic dicere coepisset Grammaticus, quem hîc loquentem Athenaeus facit: Ἐπὶ τοῦ σκεύους οὖν εἴρηκεν - - Ἀντιφάνης, - - καὶ Ἄλεξις, - - καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφ. ποιήσας, dein in hunc modum perrexit, Ἀχαιὸς δὲ - - & reliqua, cum quibus cohaeret istud, καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι - - ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται: id est, *verum etiam* (vel, *porro etiam*, καὶ - - δὲ) *apud eum qui Chironem composuit*, de *condimento* (vel *condîto obsonio*) *usurpatum vocabulum* παροψὶς *reperitur.* In SOTADIS *vers.* 2. leviusculum est quidem, nec tamen praetereundum, quod pro edita olim scriptura δέ με, codex noster uterque sic scriptum dederit, ut nos edendum curavimus, δ' ἐμέ.

παρὰ τῷ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῳ Παιδείας. Vide Cyropaed. I. 3, 4. *Mox*, poſt Προσῆγεν ignorat noſter codex *A*. verbum ἔφη, editis inſertum; ſed cum ed. Ven. & Baſ. agnoſcit duo verba καὶ βρώματα, temere omiſſa in ed. Caſ.

καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι - - ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται &c. Particulam δὲ, perperam in ed. Baſ. & Caſ. omiſſam, cum ed. Ven. adiectam dedit optimus codex *A*. quae quidem particula minime otioſe hic poſita, ſed ad praecedentem καὶ relata, eam vim habet, de qua & ſaepe alibi & proxime ante dictum eſt.

b τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμ. »Αἰτίαν ἔχειν Grae»cis ſignificat nonnumquam idem ac *dici*, *nominari*, & »κατηγορεῖσθαι: ut cum ſcribit Plutarchus, De Muſica: »τῆς δευτέρας δὲ καταστάσεως τῆς περὶ τὴν μουσικὴν, Θα»λήτας ὁ Γορτύνιος καὶ Ξενόδαμος μάλιστα αἰτίαν ἔχουσιν »ἡγεμόνες γενέσθαι: *dicuntur eſſe auctores*; vel, *imputatur* »*illis inventio*. Athenaeus lib. XII. [pag. 542. e.] αἰτίαν »ἔχων ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων: *cum diceretur ſa*»*cra facere quae appellabat fratris ſui* ἐπιφάνεια. Libro XIII. »[pag. 584. c.] ἐτύγχανε δ' αἰτίαν ἔχουσα λιθιᾷν: *diceba*»*tur calculo laborare*. Non aliter locutio haec debuit acci»pi in iſtis verſibus ex *Chirone*, fabulâ incerti auctoris, »ſed quae PHERECRATI vulgo tribuebatur, ut dicitur hîc, »& lib. XIV. [pag. 653. f.] Priſcianus libro XVIII. Χείρο»νας inſcribit. Verſus hi ſunt:

»Νὴ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες
»τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων.
»Οὓς ὁ Καλέτας ἀξιοῖ τοῦ μηθενός.

»Ait, *paropſidas elogium conſequi a condimentis*: nam prout »illa ſunt bona aut mala, ſic dicuntur paropſides bonae »aut malae. Qua de re loquatur poëta, ex adſcriptis ver»bis non poteſt ſciri. Initio *tertii verſus* deeſt aliquid, ut »lex metri arguit. Stabit verſus per hanc ſcripturam, οὓς »ὁ καλὸς οὗτος ἀξιοῖ τοῦ μηθ.« CASAUBONUS. — Vulgata ſcriptura *verſ*. 3. in qua nil mutat vetus noſter codex, ad verbum hoc ſonat, *quos Caletas nihili prorſus facit*; quemadmodum convertit Dalecamp. ADAMI emendationem vernaculo ſermone ſic reddidit VILLEBRUNE: *de même celui qui* (nous) *invite, n'a aucun mérite par lui-même.*

NICOPHONTIS verſiculum ſic vertit Dalecampius: *Alius pugnato de ſede paropſidis*. Mihi non liquet. *ARISTOPHA-*

NIS duo versus paulo ante iam adpositos vidimus, p. 367. c c
d. Item *PLATONIS* versiculum, pag. 367. c.

Οἱ δ' Ἀττικοὶ, ὦ Συραττικὲ Οὐλπιανὲ, καὶ ἔμβαμμα λέγουσι, ὡς Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ. » *THEOPOMPI Irenen* laudat & Pollux lib. III. cap. 2. & lib. X. cap. 26. & 27. « CASAUBONUS. — Cum in superiori Xenophontis loco occurrisset vocab. ἔμβαμμα, nunc eiusdem vocabuli usum etiam poëtae Attici exemplo probat deipnosophista. De *Syrattici* compellatione ad *Ulpianum* relata, vide quae notavimus ad pag. 366. a. *THEOPOMPI versiculos* latine sic reddidit GROTIUS in Excerpt. p. 552.

Dulce equidem panis: at cum pani offuciae
accedunt condimentum, nihil acerbius.

AD CAP. VI.

Καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι, (intellige e proxime praece- d
dentibus, οἱ Ἀττικοὶ) καὶ κωλῆν. Super his vocabulis iam in ipso huius libri initio movebatur quaestio.

In *EUPOLIDIS* versu, cum εὐθὺ τοῦ ῥόθου legeretur, *statim a diluculo* interpretatus erat Dalec. quod Graece ὄρθρου sonat. — » Plenus versus; (inquit CASAUBONUS:) » sed non plena sententia. Qui emendant τοῦ ὄρθρου, quin » fallantur non ambigo. « — Nobis ῥόφου vetus codex *A*. dedit: quod vocab. quum a nemine Grammaticorum adnotatum viderim, ex coniectura interpretatus sum, quasi ῥοφήματος dixisset. Notanda vero literae Φ & Θ permutatio a recentioribus librariis admissa: de qua dictum nobis in Animadv. T. IV. p. 485. ad VIII. 331. d.

» Εὐριπίδης, Σκείρωνι· οὐδὲ κωλῆνες νεκρῶν. Legendum » νεβρῶν. Idem mendum non uno loco in superioribus » indicavimus. « CASAUBONUS. — Eodem errore cum editis etiam vetus noster codex tenetur. Vide vero Animadv. T. II. p. 564.

ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα - - - κωλέα κωλῆ. Rectius, ut videtur, acute κωλεὰ scribitur apud Hesych. & in Photii Lexico msto: quae scriptura melius sane congruit cum masculina forma κωλεὸς, de qua dictum supra. Sed, sive ex κωλέα sive ex κωλεὰ contractum sit nomen κωλῆ, consentaneum videtur ut in nominativo plurali κωλαῖ cir- e
cumflexo accentu, & in accusativo κωλᾶς scribatur. Tamen in proximis *Aristophanis* & *Platonis* testimoniis con-

ſtanter κωλαὶ & κωλᾶς acute ſcribitur cum in editis, tum & (quod quidem ſciam) in vetere codice *A*. (deſunt illa teſtimonia in *Epit.*) eamdemque ſcripturam BRUNCKIUS tenuit in Fragm. Ariſtoph. p. 238. & 261.

d 'Αριστοφάνης, Πλούτῳ δευτέρῳ· Οἴμοι δὲ κωλῆς &c. »*Hei »mihi propter pernam quam comedebam;* cum dives eram, »nempe. Quod obſervant ad hunc locum, [Dalecampio »id in mentem venerat:] οἴμοι laetitiae ſignum eſſe, fal»ſum eſt. Praecedit apud Comicum verſus hic, [Plut. »1127.] ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς, qui »hunc explicat. Cur hanc *ARISTOPHANIS* fabulam ap»pellet Πλοῦτον δεύτερον, diximus libro III. cap. XXVI.
e »[vide Animadv. T. II. p. 263.] Eiusdem Comici Πελαρ»γοὺς, qui hîc laudantur, nominat & Pollux lib. VII. »cap. 24. [& Athenaeus, cum alibi, tum VI. 247. a.] »item Harpocration in Οἰκίσκῳ. *PLATONIS* comici Γρῦπας, »Harpocration in Πλειστηριάσαντες.« CASAUBONUS.

In *AMEIPSIAE* ex *Conno verſ.* 1. ἱερωσύνα penacute ſcribebatur in editis, neſcio an & in ms. *A*. (Epit. haec non habet.) Recte vero ἱερώσυνα Heſychius, Photius, & Etymologus: id eſt, τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν. *Verſ.* 2. ἡμίκραιρ' ἄριστ. Conf. p. 384. d.

Ξενοφῶν, Κυνηγετικῷ· κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς. *XENOPHON de Venat.* pag. 774. ſub fin. edit. Baſ. 1569. ubi mendoſe κοίλην legitur: quod correctum puto in recentioribus editionibus, quarum quidem nulla nunc maxime nobis ad manus eſt.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου &c. »Perperam interpretes ca»piunt *XENOPHANIS* verſiculos, male vulgo interpunctos.

»Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον
f »ταύρου λαρίνου, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
»τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται· οὐδ' ἀπολήξει
»ἔς τ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν.

»*Miſſo hoedi membro, crus tauri larini & praepinguis repor»taſti: quod quidem conſequi pro magno duxiſſet ſibique hono»rificum iudicaſſet vir ille, cuius gloria Graeciam univerſam »pervagabitur, neque deſinet dum erunt Graecorum poëtarum car»mina.*« CASAUB. — Cum ἤραο (tamquam ab ἔραμαι, *amo, cupio*) legeretur in editis, nec inciſa eſſet poſt λαρίνου oratio, duos priores verſus ſic converterat DALECAMPIUS: *Miſſa namque perna hoedi, viciſſim pro munere reddi tibi voluiſti pingue tauri ſaginati crus magni pretii.* Quamquam vero

non satis mihi liqueat quid sit quod dicat poëta, aut quonam de homine agatur; non invitus tamen, cum Casaubono, & ἤραο scripsi, & ante τίμιον ἀνδρὶ *commate* distinxi orationem. Et eodem quidem loco *comma* etiam interpositum in ms. *Epit.* video: sed in eodem codice pro ἤραο vel ἦραο, prorsus mendose ἦρα ὁ scriptum: in ms. *A.* est ηραο absque spiritu, absque iota, & absque accentu. Caeterum de Ulysse, & de bubulo pede per contemtum ei proiecto, (Odyss. υ'. 299.) cogitasse videtur Casaubonus, nescio an & *Xenophanes* poëta. *Vers.* 4. pro ἀοιδάων habet ἀοιδῶν ms. *Ep.* (id est, *cantorum*) quod multo commodius videri poterat, si modo ferret metri ratio. Idem codex *eodem vers.* in contextu quidem Ἑλλαδικὸν habet, cum ed. Ven. Bas. Cas. 1. & ms. *A.* sed Ἑλλαδικῶν superne adnotatum, quod ex Casauboni emendatione receptum in ed. Cas. 2. & 3.

AD CAP. VII.

» ἔτι δὲ τῶν νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς ἵππους τινὲς καλοῦσι. Mirum extare hanc lectionem in omnibus antiquis. An ἵππους alicubi Graeciae appellarunt, ab ἵπτασθαι, *pullos avium volare incipientes?* Sed assentior lubens doctis viris, & scribo πίπους. Sic vocat noster quos Latini *pipiones.* Graecis tamen eam vocem ignotam fuisse non dubito: etsi πιπίζειν scimus Graecum & Aristophaneum esse verbum. « CASAUBONUS. — Desunt ista *Epit.* Vulgatum ἵππους autem tenet ms. *A.* quod bona fide etiam Natalis Comes in versione latina expressit, *quos equos nonnulli nominant.* Prudentior Dalecampius in versione sic posuit, *quos quidam* πίππους *vocant:* tum in ora: » *Pippiunt gallinacei pulli: inde Pippi dictio formata.* « Pariter H. STEPHANUS in Indice Thes. πίππους hic, absque ulla dubitationis significatione, legebat; collato verbo πιππίζειν ex Comici Avib. 307. Quod idem verbum quum simplici etiam litera π in medio scribatur apud Hesychium, & Photium in Lexico msto; magis in promtu erat, ut πίπους cum Casaub. scriberemus, quoniam praesertim inter vulgatum ΙΠΠΟΥΣ & inter hoc ipsum ΠΙΠΟΥΣ (quod ad scripturae ductus pertinet) nihil fere intersit. Cum vero consentaneum videri debeat, nonnisi in vulgatissimo plebis sermone usitatum fuisse illud nomen,

mirum non eſt in ſcriptorum monumentis alibi non occurrere. Eſt vero etiam πίπος, avis cuiusdam maioris nomen apud Ariſtot. Hiſt. Anim. IX. 1. & 21. quod huc quidem nihil ſpectat: de quo videndus Camus in Notis ad Ariſt. pag. 650.

AD CAP. VIII.

a » ΓΟΓΓΥΛΙΔΕΣ. Ταύτας Ἀπόλλας ἐν τῷ περὶ » τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Puto eſſe eum ſcriptorem, » cuius *Delphica* laudantur: quamquam is Clementi Alex» andrino Ἀπελλᾶς nominatur in Protreptico. Placeat » Ἀπολλᾶς, quod eſt ὑποκοριστικὸν nomen τοῦ Ἀπολ» λώνιος vel Ἀπολλόδωρος, ut Δημᾶς τοῦ Δημήτριος, & ſi» milia. « CASAUBONUS. — Deſunt iſta in *Epit.* Porro Ἀπόλλας quidem h. l. tenet ms. *A.* ſed lib. II. p. 63. d. Ἀπελλᾶς ſcriptum vidimus, quemadmodum apud Clementem pag. 42. ed. Pott. & in Epitome Artemidori Epheſii Voſſio citatâ, De Hiſtoric. Graec. lib. III. p. 326. Agitur autem ſuperiori illo loco apud Noſtrum, prorſus uti hîc, de peculiari quodam *nomine apud Lacedaemonios uſitato.* Proba-ne ſit autem altera ſcriptura noſtri codicis, ἐν τῷ μέρει τῶν ἐν Πελοπ. πολ. an recte περὶ pro μέρει poſuerint editores aut doctus aliquis recentior librarius, equidem non definiam. Illud intelligo, defendi iſtam ſcripturam hactenus potuiſſe, ac teneri fortaſſe debuiſſe, ut intelligeretur, *in ea operis* Geographici *parte qua de Peloponneſi Urbibus agitur.*

ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. In iſtam ſcripturam cum editis conſentit & ms. *A.* & ms. *Ep.* Quare recte feciſſe editores videntur, quod deinde poſt παρὰ Βοιωτοῖς, (ubi γαστεας eſt in ms. *A.* & γάστρας in ms. *Ep.*) rurſus γαστέρας poſuerunt. Et ſic quidem etiam Euſtathius vel in ſuo cod. Epit. legerat, vel legendum certe cenſuerat; cuius haec ſunt verba: (in Comment. in Odyſſ. η'. pag. 282. l. 20.) Ὅτι δὲ Λάκωνες μὲν τὰς γογγυλίδας, Βοιωτοὶ δὲ τὰς κράμβας, γαστέρας ἐκάλουν, ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ δηλοῦται. Apud Heſychium vero duo gloſſae vulgo leguntur huiusmodi: Γαστορίς· γογγυλὶς ἢ κράμβη. Γαστραία· ἡ γογγυλίς. Λάκωνες. Confer Bodaeum ad Theophr. pag. 770. Ad illa verba, γάστρας vel γαστέρας, id eſt, *ventres braſſicas*

tradit adpellari, haec adnotavit DALECAMPIUS: »Capita- a
»tas puto (brassicas,) non alias; vel eas ad radicem qua-
»rum velut rapum extuberat. *Caules rapicios* appellat Ca-
»to cap. 37.«

τὰς δὲ γογγυλίδας, ζεκελτίδας. »Scribo etiam hic, »ut paullo post, ζακελτίδας. Hesychius: Ζακελτί-»δες· κολοκύνται, ἢ γογγυλίδες. Complexus est paucis & »Ameriae & Nicandri glossas. Idem scribit alibi, olera »dici Phrygibus ζέλκια.« CASAUBONUS. — In Nicandri glossa codex *A.* editam scripturam tenet, quae fortasse & ipsa proba, licet alteri scripturae consensus codicis *Epit.* cum Hesychio haud leve utique pondus addere videatur.

Ῥαφανὶς, φησὶ, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια. »In b »codice Graeco legendum puto, ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥά-»φυς, ῥάφανος ὀρεινός. Id est: *Radicula, rapum, rhapha-»nus vulgaris, & montanus sive sylvestris.* Eius fit mentio »inter notha Dioscoridis, & adnotationibus in caput de »Radice.« DALECAMPIUS. — »Nihil censeo mutandum: »ita enim libri omnes. *Anarrhinum* & *antirrhinum* esse no-»mina herbarum constat.« CASAUBONUS. — Vulgatum tenent etiam nostri codices ambo, idque cum Casaubono defendit BODAEUS ad Theophr. p. 771. ista omnia nomina uni rapae convenire censens; nec tamen, quodnam genus *anarrhinon* intelligi potissimum debeat, exponens. Quum ἀνάῤῥινον proprie dicatur *id quod per nares redit*, videndum ne eo nomine illud raphani genus intelligi debeat, quam *armoraciam* aliâs, vernaculo sermone *raifort*, vocamus.

Θεόφραστος δὲ βουνιάδα μὲν οὐκ ὀνομάζει, ἄῤῥενα δὲ καλεῖ τινα γογγυλίδα, &c. Desiderabam δὲ particulam, quae deerat editis. Nec vero mstus codex eam agnoscit: sed quum in eo perperam geminari intellexissem μὲν, (nam ex eo scripturam talem enotatam video, Θεόφρ. μὲν βουν. μὲν οὐκ &c.) sub priori μὲν latere δὲ existimavi. De THEOPHRASTI *rapa mare* vide iterum paulo post.

Νίκανδρος δ' ἐν τοῖς Γεωργικοῖς. NICANDER *in Georgicis*: nempe *secundo libro Georgicorum*, ut supra docuit Noster, IV. 133. d. In fine *vers.* 1. cum sic editum esset, κυλίνδρῳ γῆς ἐφ' ἀλῶος, monuit CASAUBONUS: »Lege κυλιν-»δρωτῆς ἐφ' ἄλωος: pro ἄλω: ut κάλωος, pro κάλω.« — Et ad verum proxime accedit ms. *A.* in quo κυλίνδρῳ τῆς. In *Epit.* ut plerique alii Nicandri versus, (quippe

maiorem partem corruptiſſimi) ſic & hi, prorſus praetermiſſi. A recto caſu ἡ ἅλως genitivum perinde & τῆς ἅλωος formari, & Attice ἅλω, diſerte adnotavit Etymologici auctor, pag. 74. l. 14.

c *Verſ.* 2. νῦν δ' ἂν ἴσαι πλατάνοισι χαμηλότεραι θαλέθωσι. *Ut pares platanis & humiles vireant.* Platanis com»parat rapinas, propter ubertatem foliorum longe late»que fuſorum.« CASAUBONUS. — At mira ſane ac prope dicam prodigioſa foret iſta comparatio. Nobis reſtituendum auctori viſum id quod veteres membranae dederunt, πλαθάνοισι: id eſt, *diſcis, orbibus.* Heſychius: Πλαθανόν· κύκλον, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας. Et ibi quidem acuta voce, ſed apud Polluc. VI. 74. & VII. 22. antepenacute πλάθανον ſcribitur.

Verſ. 3 *ſq.* ἀλλ' εἴσω ῥαφάνοις εἴσω καθαροὶ κ ο ἱ. »Scribo, ut ſit aliquis ſenſus, ἀλλ' εἴσω ῥάφανοι, κ' εἴσω »θαλέθωσι Γογγυλίδες. Sequentia, διττὴ γάρ τ' ἐκ ῥαφ. &c. »paullo aliter libro IV. [pag. 133. d.] ubi plusculi dein»ceps verſus leguntur.« CASAUBONUS. — *Tertio verſui* nihil opis offerebant membranae: quem ego verſum, ut deſperatum mihi, intactum reliqui. Quod fruſtra equidem quaeſivi remedium, id felicioribus ingeniis ultro fortaſſe occurret. Nimis quidem violentam eſſe medicinam, a Caſaubono tentatam, facile adparet. *Quarto verſu*, pro γογγυλίδος, quod libro IV. legebatur, γογγυλίδες h. l. cum editis tenet codex *A*. recte, ut ad ſuperiora referatur id nomen. De reliqua eiusdem verſus ſcripturâ vide quae ad IV. 133. d. notavimus.

Κηφισιακῶν δὲ γογγυλ. Perperam Κηφησιακῶν ms. *A*. Mox vero idem in *CRATETIS* comici teſtimonio Κηφισιακαῖσι tenet cum editis: ubi recte - ne an ſecus factum ſit ut in eodem codice particula Ὡς praeponatur, haud dixerim, quum & nimis abrupta & conciſa ſententia ſit, nec metro conſtet ratio.

γογγυλίδων - - γένη δύο, ἄρρεν καὶ θῆλυ. Sic ms. *A*. De re vide Theophr. Hiſt. Plant. VII. 4. pag. 137. ed. Heinſ.

d περὶ τὴν Δαλματίαν - - γογγυλίδας ἀκηπεύτους, καὶ ἀγρίους σταφυλίνους. Pro ἀλματίαν, quod eſt in edd. Ven. & Baſ. & in mſto, *Dalmatiam* poſuit Dalecampius; quem ſecutus Caſaubonus, in Graeco contextu tacite Δαλματίαν correxit: qua emendatione nihil utique per

se expeditius probabiliusque. At mirari tamen subit, cur *sylvestre rapum & erraticam pastinacam* (sic enim latine vocantur, vide Plin. XX. 3, 10. & XXV. 9, 64.) *in Dalmatia* potissimum *nasci*, Posidonius perhibeat, cum ubivis terrarum passim in arvis utraque planta reperiatur.

πέττεται. Sic & hic & alibi constanter codex uterque; non πέπτεται. *Mox*, recte ἐν Ἀγκυλίωνι dedit ms. *A*. Vide XIV. 646. b. & XV. 668. d. *Porro*, in *Alexidis* testimonio nil mutat ms. *A*. Epitoma vero, e omissis duobus prioribus verbis, sola haec tria habet, γογγυλίδος ὀπτῆς τόμους. *Ibid.* μάλιστα ἡ διὰ νάπυος γινομένη. »Apud Hesychium lego, Ἁλμάδες· αἱ διὰ σινηνάπιος γογγυλίδες.« Casaubonus. — At nil opus est ut apud Hesychium vulgata solicitetur scriptura ἐκ σινάπιος: nam pro eo quod *Diphilus* διὰ νάπυος, percommode Glossographus ἐκ σινάπιος dicere potuit, quod idem valet, atque etiam paulo clarius & apertius dictum videri poterat. Vide Animadv. in Athen. T. II. pag. 270 extr. & seq. Licuerat etiam μετὰ dicere, quemadmodum apud Nostrum II. 59. b. legitur de *cucurbita*, λεπτυντικωτέρα δ' ἐστὶν ἡ μετὰ νάπυος: sed fortasse ibi suo arbitratu Epitomator μετὰ pro διὰ posuit; qui tamen & hoc loco, in quo nunc versamur, διὰ νάπυος tenuit, & loco modo citato, paulo ante adlata verba, tenuit ista, εὐστομαχωτέρα δ' ἐστὶν ἡ δι' ὕδατος καὶ ὄξους λαμβανομένη, ubi δι' ὑδ. καὶ ὀξ. idem valet ac ἐκ vel μετὰ ὕδατος καὶ ὄξους.

AD CAP. IX.

καὶ σελινουσίης. Cum eam speciem haberet hoc nomen, quasi gentile esset, a Selinunte oppido ductum, maiusculâ literâ iniali pingebatur in ed. Cas. At mox docet auctor, brassicae quoddam genus ita dici a similitudine quam cum *selino* (i. e. cum *apio*) habeat. Quo respectu commodius ab aliis formatur nomen σελινοειδής, quod & in latino sermone tenuit Plinius, lib. XX. cap. XI. sect. 33. *Crispam* (brassicam,) *quam selinoïdea vocaverunt a similitudine apii foliorum*, &c.

In his quae sequuntur, Epitomator pro ἀνὰ πᾶσαν χώραν, suo arbitratu, ἀνὰ πᾶσαν γῆν posuit: & διὰ τὴν πυκνότητα, pro διὰ τὴν οὐλότητα: deinde vero,

f pro κατὰ τὴν ἄλλην πύκνωσιν, in nostro quidem ms. *Ep.* sic scriptum, κατὰ τὴν πί: νωσιν, cum mendae signo.

» Θεόφραστος δὲ οὕτως γράφει· Τῆς δὲ ῥαφάνου (λέγω » δὲ τὴν κράμβην) ἡ μέν ἐστιν οὐλόφυλλος, ἡ δὲ ἀγρία. Inclusa notis parentheseos, neque in Theophrasteis codicibus leguntur, neque sunt Theophrasti: sed ea putavit » auctor inserenda, ne falleremur in voce ῥάφανος, quae » apud Atticos *brassicam* significat, apud alios *raphanum*. » Itaque scribendum λέγει, non λέγω. Supple etiam » membrum, quod deest hic, ex libris Theophrasti: ἡ δὲ » λειόφυλλος, ἡ δὲ ἀγρία. « CASAUBONUS. — Vide Theophr. Hist. Plant. VII. 4. De Atticorum usu in vocabulo ῥάφανον conf. Nostrum, I. 34. d. & quem ibi laudavi, Pollucem IX. 54. Paria habet Hesychius in Ῥαφανὶς καὶ Ῥάφανος, aliique Grammatici a viris doctis ad Hesychium laudati. Ex Athenaeo vero corrigendus Theophrastus, apud quem l. c. pro vulgato οὐ λειοφύλλου, οὐλοφύλλου oportebat.

μεθ' ὃν χρόνον πάλιν ἐπιχωριάζει. » Theophrastus au» ctor est, peregrina semina assumere naturam loci in quem » sunt translata, anno ad summum quarto. Hoc vocat » ille μεταβάλλειν εἰς τὰ ἐπιχώρια: Athenaeus eleganter » uno verbo ἐπιχωριάζειν. Theophrastum lege libro septi» mo Historiarum, cap. VI. & lib. VIII. cap. VIII. « CASAUBONUS.

a In NICANDRI *vers.* 2. nemo facile dubitaverit, recte emendatum a nobis esse ἐνήβησε.

Ad *vers.* 3. cum vulgo sic legeretur,

ἢ οὔλη, καὶ τύριος ὁ † θαμνίτης πετάλοισιν,

haec adnotavit CASAUBONUS: » Si fas ducerem depravatae lectionis vestigia floccifacere, dicerem legendum, ἢ » οὔλη, σελίνοισ' εἰδομένη πετάλοισι. Videtur enim selinu» siam brassicam describere, quam dicebat modo Athe» naeus διὰ τὴν οὐλότητα ἐμφερῆ εἶναι τῷ σελίνῳ. Sed alio » nos vocat scriptura edita & librorum, qui habent θαμνί» της. Puto verius θαμνῖτις: caetera emendare non » possum; nunc quidem certe, cum animus curis aeger » sarcoboris alio avocatur. *Tyrius color* hic interpretis som» nium est, aliud nihil. « — Ipsum θαμνῖτις nobis obtulit ms. *A.* sed in mendosa scriptura τύριος ὁ nil mutat. Quod a Gallico interprete propositum est, ἡ δ' οὔλη θυρσώδης *&c.* an rei naturae conveniat, videant rei herbariae periti.

Suum ille inventum ita interpretatus est: *Il y a aussi le choux a frisé qui prend la forme d'un thyrse.*

Vers. 4. »Ex libris emendatum est καὶ αὐχμηρῆσιν »ὁμοία: alii ἀλμυρῆσιν.« CASAUB. — Corrupte ἀμυρῆσιν ed. Ven. & Bas. quod pro ἀλμυρῖσιν acceperat Dalecampius; vertens *halmyridi similis.* Sed αὐχμηρῆσιν habet ms. *A.* pro quo non satis emendate αὐχμυρῆσιν expressum in ed. Cas. At quonam referatur istud vocabulum, haud satis adparet. An oportebat αὐχμηρῇ συνομοία βατραχέῃ? Sed praestat, *Non liquet!* profiteri. Initio eiusdem versus, ubi ἢ καὶ ἐπιφοιν. dabant ed. Ven. & Bas. cum msto, importunum versui καὶ tacite omisit Casaubonus.

Vers. 5. »βατραχέη τε Κύμη τε κακόχροος. Prior dicta est »a colore quem βατράχειον Graeci dicunt; de quo dispu»tamus accurate in commentario nostro DE Coloribus: »posterior a loco, ubi plurima reperiebantur. Κύμη, [ni »forte Κυμῆ oportuit,] pro Κυμαίη: ut Πέρσης & Σκύ»θης, pro Περσικὸς & Σκυθικὸς, atque his similia apud »poëtas passim.« CASAUBONUS. — Particulam τε ante Κύμη nec ferebat versus, ob primam in Κύμη productam, & ignorabat vetus noster codex. Verba ista, Κύμη κακόχροος cum sequentibus leguntur etiam in Epitoma.

Vers. 6. »πέδιλα παλίμβολα sunt *calceamenta vetera & »trita.*« CASAUB. — Immo: »sunt *calcei interpolati*: non »*mutatorii*, ut cum interprete [Dalecampio] accepit Span»hem. ad Aristoph. Plut. 662.« RUHNKENIUS, *ad Timaei Lexic. Platon.* pag. 204. *Vers.* 7. λαχάνοισιν ἐνέπουσιν, valet ἔπουσιν (i. e. λέγουσιν) ἐν λαχάνοις.

Μή ποτε δὲ ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἱερὰν οὖσαν. »Genus loquendi Grammaticis frequens quo»ties dubitanter aliquid pronuntiant. Nam ita Athenaeus »hoc loco: *Fortasse*, inquit, *Nicander brassicam vocavit* »μάντιν, (id est *divinam*,) *quia sacra habetur.*» [Malebam adiectâ ὡς particulâ, ὡς ἱερὰν οὖσαν.] »Id autem pro»bat ille testimoniis Hipponactis, Ananii, Teleclidis, Epi»charmi & Eupolidis: qui homines induxerunt *per bras»sicam* iurantes, ναὶ μὰ τὴν κράμβην, aut illi supplican»tes.« CASAUBONUS.

HIPPONACTIS iambi scazontes quum corruptissimi le- b gerentur in editis, monuit idem CASAUBONUS: »In ver»bis Hipponactis scribe,

» — ἢ Ͻύεσκε Πανδώρῃ

b »Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.
»Sed dictio postrema non potest menda carere: reliqua ex
» msstis certa: *cui pro sacrificio offerebat Pandora Thargelio-*
» *rum festo enchytum.* « — In ms. *Ep.* desinit testimonium in verbis ἣ θύεσκε Πανδώρη. Reliqua ita, ut a Casaubono prolata sunt, emendata exhibet ms. *A.* Ἔγχυτον, *placentae* vel *libi genus;* quod & aliâs ἐπίχυτον: XIV. 645. c. d. *Pandora* fuit una e sex filiabus Erechthei regis Atheniensium, quae cum sorore Protogeneia pro patria se devovit & iugulandam hostibus praebuit. Vide Suidam in Παρθένοι. Quare recte πρὸ φαρμάκου habent libri; id est, *ante expiationem, priusquam patriae se devoveret.* Scilicet φαρμακὸς, ὀξυτόνως, (ut diserte Ammonius confirmat, DE Differ. Vocab. p. 142.) sive φάρμακος antepenacute, (ut scribitur apud Hesych. h. v. & sub voce Κραδίης νόμος) dicebatur Athenis qui aliâs κάθαρμα, scilicet *qui Thargeliorum festis diebus, expiandae civitatis caussâ, morti sese devovit:* de quo usu vocabuli omnes veteres Grammatici monuerunt, quorum cum ipsorum, tum aliorum auctorum testimonia collegit MEURSIUS Atticar. Lection. lib. IV. cap. 4. & in Graecia Feriata, tit. Θαργήλια. Cui usui vocabuli φαρμακὸς vel φάρμακος consentaneum erat, ut τὸ φάρμακον (in neutro genere) diceretur ὁ καθαρμὸς, id est, *expiatio*, seu *devotio pro patria.* Quo quidem sensu positum nomen abstractum τὸ φάρμακον, praeter hunc locum, nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi apud Tzetzen, Chil. V. cap. 23. cuius haec sunt verba, a Meursio in Lect. Att. pag. 223. citata, εἰς καθαρμὸν καὶ φάρμακον πόλεως τῆς νοσούσης.

Etiam *ANANII* versus, iambi sunt scazontes: in quorum priore scripturam a nobis editam, Καὶ σὲ πολλὸν, dedit codex *A.* Epitoma item Καὶ initio habet, sed reliqua brevius, Καί σε φιλέω, ναὶ μὰ τὴν κράμβην. *Ibid.* Τελεκλείδης, Πρυτάνεσι. » *TELECLIDIS* Πρυτανέων invenio men-
» tionem apud Pollucem libro VII. cap. XXX. « CASAUB.

c ' Ζήνων, ὁ Κιττιεὺς. Sic scripsi cum ms. *Ep.* ut aliâs. Hoc loco Κιτιεὺς edd. nec aliud e ms. *A.* enotatum. *Ibid.* ὡς Ἔμποδός φησιν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. » *EM-*
» *PODUM* nusquam commemoratum invenio: & suspe-
» ctum nimis quod hîc legitur. Fors fuerat legendum, ὡς
» καὶ ὁ Ποσειδώνιός φησιν. Errorem pepererit com-
» pendium scripturae, ut aliis locis infinitis. « CASAUBO-

NUS. — Auctoris nomen omisit Breviator: codex *A.* vero vulgatum tenet. *Empodum*, nonnisi ex hoc uno utique Athenaei loco notum, in Graecorum Historicorum numero recenset Vossius, de Hist. Graec. lib. III. p. 362. nec immerito monet, Casauboni emendationem nimium quantum a scripturae vestigiis abire. Possis adiicere, *Posidonii* Ἱστορίας quidem saepius a Nostro citari, Ὑπομνήματα vero numquam, nec apud Athenaeum, nec apud alium auctorem. Nobis in mentem venerat Ἱππόβοτος: cuius & ἡ τῶν φιλοσόφων Ἀναγραφὴ, & libri περὶ Αἱρέσεων (*De Philosophorum Sectis*) a Diogene Laërtio passim laudantur. Et Hippobotum quidem Laërtius in ipsius etiam Zenonis vita testem adhibet, VII. 25. sed ubi de eiusdem iuramento *per capparim* loquitur, VII. 32. nullum citat auctorem, satis habens generali verbo uti φασὶ, *dicunt*.

AD CAP. X.

ὥς τι ἀντιφάρμακον. Cur ἀντιφάρμακον dicat, non nude φάρμακον, haud adparet: nisi fortasse simpliciter intellexit *remedium adversus debilitatem ex partu contractam*. Caeterum, quum continuo subiicit, Ἔφιππος γοῦν ἐν Γηρ. φησὶν, id est, *Ephippus quidem*, vel *Ephippus certe ait*; exspectasses in poëtae huius verbis aliquod indicium, e quo intelligeretur *brassicam puerperis veluti medicamentum quoddam dari solitam.* At nullum huius rei vestigium comparet, nisi quod in variorum ciborum numero, quos in *Amphidromiorum* sacris (quae quinto die a nativitate infantis celebrabantur) comedere vulgo solebant, *brassica* nominatur. Ad eadem verba, Ἔφιππος γοῦν ἐν Γηρυόνῃ φησὶν, Ἔπειτα πῶς; &c. adnotavit Casaubonus: »Quae hic pro *Ephippeis* »recitantur e *Geryone*, in libri secundi Excerptis tribue»bantur *Eubulo*. Sed *Geryonem Ephippi* saepius laudatum »invenias. De hoc autem errore diximus libro superiore »cap. xv.« — Vide ad VIII. 368. f. & ad II. 65. c.

Vers. 4. Cum superiori loco (II. 65. c.) perperam in ed. Ven. & Bas. ἐν οἷς ὀνομάζεται legeretur, monuit ibi Casaubonus: »ἐν οἷς νομίζεται recte meliores libri omnes, »non ὀνομάζεται; etsi constat Graecorum Ἀμφιδρόμια Ro»manorum *Nominalibus* fuisse affinia. Proprie ἀμφιδρόμια »dies est lustricus: quo die nomina imponi solita ex Sue»tonii Nerone clarum.« — In νομίζεται, quod hic edd.

d tenebant, recte & hic & superiori loco consentiunt libri nostri mssti. *Vers.* 5. Pro Χεῤῥονησίτου, cum hic, tum pag. 65. Χεῤῥοννησίτου scribitur in nostro ms. *Ep.* geminatâ ν literâ, ne id quidem per se male; sed in hoc versu non ferendum, quia spondeum pedem inducebat in quartam senarii regionem.

Vers. 6. Vetus error erat ἠγκαλισμένην, quem hic tenet codex msstus uterque. Recte vero monuit CASAUBONUS: »Lego ex libro II. ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσ»μένην. Exposuimus libro II. cap. XXIV.« — Nempe ad II. 65. c. haec adnotaverat doctus Animadversor: »Probo »ut est editum,

»ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην:

»non autem ἠγκαλισμένην: *brassicam coquere oleo ita irrora»tam ut splendeat.* ἀγλαὰ dicuntur *quae nitent* & sunt λαμ»πρὰ, ut oleum & oleo uncta aut adipata. ἐλαίῳ ἀγλαΐζειν »*ungere*: ut,

»— *Nunc nunc impensius unge*,

»*unge puer caules.*

»Aristophanes, [apud Pollucem, VI. 62.] ἵν' ἐπαγλαΐσῃ »τὸ παλημάτιον, καὶ μὴ βίττων [βήττων] καταπίνῃ.« — Eâdem sententiâ paulo post in Antiphanis & Diphili testimonio habes ῥαφάνους λιπαράς. In ἕψειν hic nil mutant libri.

Vers. 7. Recte vulgo ἀρνῶν legebatur superiore loco.

Versus 9. consentiente msto *A.* sic hoc loco editur:

κοινῇ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια.

Ubi nescio quid sit quod CASAUBONUS monuerit: »Ibi »(nempe II. 65. d.) melius:

»ὁμοῦ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια.«

Atqui ibi non τευθίσιν legitur, sed μαινίσιν. Quod autem ὁμοῦ ibi scribitur, non video cur id melius iudicemus, quam quod hic, κοινῇ. Quemadmodum ὁμοῦ σπίνοις idem valet ac ὁμοῦ σὺν σπίνοις, sic κοινῇ τευθίσιν valet ὁμοῦ σὺν τευθίσιν, nec minus commode hoc dici potuit quam ὁμοῦ τευθίσιν. Et κοινῇ cum codice *A.* tenet etiam ms. *Ep.* in quo quidem corrupte dein τ' ἐναύειν scribitur. *Sequenti versu*, in πιλεῖν consentiunt h. l. mssti editique: de quo verbo vide notata ad II. 65. d. Etiam ἐπιστρόφως h. l. tenent libri omnes.

e *Antiphanis* & *Diphili* testimonia, quae sequuntur, desunt Epitomae. In *ANTIPHANIS vers.* 1. voculam σὺ, cum nec in ed. Ven. & Bas. nec in msstis (certe non in nostro

ms. *A.*) compareret, tacite in sua edit. adiecit Casaubo- e
nus: quam lubens ego tenui, uncis tamen inclusam, utpote ex coniecturâ adiectam, cum & aliud quid eius loco ponere potuerit poëta. Pronomen τοῖς vero, quod in ms. *A.* inter voces γύναι & σκόροδα interfertum est, recte abiecerunt editores.

Vers. 2 *&* 3. In ed. Ven. & Bas. duo verba πράγματ' ἐλευθερίου sic scripta erant, quasi ambo ad secundum versum pertinerent, tum in voce Τάριχος indicabatur novi versus initium. In ed. Cas. secundus versus finitur in voce πράγματα, tertius vero ab his incipit, ἐλευθερίου τάριχος. Tum vero in Animadv. ait idem CASAUBONUS: » In ecloga Antiphanis nescio quid sint πράγματα ἐλευθερίου τάριχος. Sed melius mssti, πέμματ' ἐλευθερίου. Suspecta item alia nonnulla. « — Quam scripturam e msstis enotatam se reperisse vir doctus ait, eamdem in codice eo quem *ms. Par. B.* insignire consuevimus, hodie reperiri testatur Villebrune. At editam scripturam πράγματα unice tuetur vetus noster codex *A.* & rectissime quidem, ut facile sibi persuadebit quisquis & totam hanc eclogam attente perlegerit, & cum ea proximam Diphili, ubi idem rursus vocabulum occurrit, contulerit. Tum vero manifestum mihi videbatur, vocem ἐλευθερίου in duas esse dirimendam, ἐλευθέρι' οὐ: ut sint πράγματα ἐλευθέρια, *res libero viro dignae*, non quas adpetat muliercula aut homo mollis & delicatulus. Denique pari ratione (*vers.* 4.) quae sic vulgo inepte scribebantur, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματὶς, ea in hunc modum fuerunt digerenda, καταπεπλησμέν', οὐδὲ θρυμματὶς τεταραγμ. Sic plana & perspicua omnia. Ab hac tam certâ, quam simplici, emendandae huius eclogae ratione prorsus aberrans TOUPIUS, (Emend. in Suid. Part. III. p. m. 464.) cum corrigere interpretarique ea, quae vulgarem captum superare ait, vellet, intacta reliquit quae prave scripta erant, probam scripturam corrupit. Nam de voce πράγματα vel πέμματα (in fine *vers.* 2.) securus, *tertium & quartum versum* sic scribendos censuit:

> 'Ελευθερίου τάριχος, ἐν δ' ἡδύσμασιν
> ἀρνεῖα, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματίς.

Quem si audis, sicut ἐλευθερίου τάριχος est *salsamentum libero homini dignum*, (*such as a Gentleman can eat:*) sic καταπεπλησμένου θρυμματὶς, est *aliquid ex cupediarum sive pla-*

e *centarum genere, quod iucundum etiam ei est qui ventrem iam repletum habet.* (*what a Man may eat when his belly is full.*)

Vers. 5. τεταραγμένη. De hoc verbo cf. VII. 324. a. & ibi notata. *Eodem vers.* quod ait λοπάδες, id cur in λεπάδες mutatum Toupius voluerit, non video: idem enim valet utrumque. *Vers.* 6. ἑψοῦσι, ut alibi, sic hîc dedit ms. *A.* non ἕψουσι, ut erat editum. *Postremus versiculus* recte curatus erat a CASAUBONO. »Cum scriberetur (inquit) ἔτνος θαῦμ' αὐτοῖς πίσινον, fecimus ἔτνος »θ' ἅμ' αὐτοῖς πίσινον: perspicue & vere.« — Mendosum θαῦμ' cum ed. Ven. & Bas. tenet ms. *A.*

DIPHILI vers. 1. cum sic legeretur, Ἥκει φέρομεν αὐτὸ μετὰ πάντα τἀγαθὰ, adnotavit CASAUBONUS: »Οἴκοι φέρωμεν scribo, non Ἥκει φέρομεν. Caetera »auxilium flagitant librorum.« — Auxilium hactenus nobis praestiterunt optimae nostrae membr. *A.* quod pro αὐτὸ μετὰ peropportune αὐτόματα dederint: unde in promtu erat nullâ mutatâ literâ persanare primum versum, sic scribendo, Ἥκει φερόμεν' αὐτόματα &c.
f *Vers.* 2. Pro vulgato σαρκίδια, breviorem nominis formam σαρκία omnino desiderabat metrica ratio. *Tertius versus* ita abrupte ubique scribitur, ut nos edidimus: quo pacto supplendam coniectaverimus lacunam, sub contextu indicavimus. In fine *quarti*, etiam in contextu ponere vocem ausi sumus, quae praetermissa nobis visa erat: nec tamen absque dubitationis notâ eam adiecimus. Eodem *vers.* 4. mireris qua fiduciâ vocem πέμματα tacite in contextu posuerit Casaubonus; ubi πράγματα cum editione Ven. & Bas. non modo vetus noster codex *A.* tenet, sed & alii recentiores Parisienses codices, ut ex Villebrunii ad hunc locum Notâ intelligo. Denique initio eiusdem versus, in verbis καὶ τοῖς vix dubitari posse existimavi quin lateat cibi alicuius nomen: quae si vera coniectura, quisquis recordatus fuerit quam saepe iam & literam β cum κ, & λ cum α, a librariis nostris permutatas viderimus, adsentietur nobis, perquam esse probabile, βλίτοις hîc scriptum oportuisse; quod est vile & insipidum oleris genus.

Πολύζηλος δ' ἐν Μουσῶν γοναῖς. »POLYZELI comici Μουσῶν γοναὶ, a *Musarum nativitate* sunt appellatae. γοναὶ, »*partus, nativitas.* Docuerat idem poëta & Διονύσου γονὰς, & Ἀφροδίτης γονάς: quo titulo fabulam ediderat

» & Nicophron poëta antiquus, ſicut Araros Ariſtophanis » filius Πανὸς γονάς. In Stobaei marginibus notare memi- » ni Ἑρμοῦ γονὰς Polyzeli: cuius dramatis meminit aliquot » locis Iulius Pollux. Alius ab iſto eſt Polyzelus hiſtori- » cus.« Casaubonus.

AD CAP. XI.

Σεῦτλα. Τούτων φησὶν ὁ Θεόφραστος εὐχυλότερον a εἶναι &c. Vide Theophrasti Hiſt. Plant. VII. 4. p. 137. ed. Heinſ. Pro εὐχυλώτερον, quod & h. l. & pag. ſq. e. in ed. Caſ. erat, revocavi meliorem ſcripturam per ο breve, quam recte dabant ed. Ven. & Baſ. De vocabulo σεῦτλα notabis, e communi Hellenismo illud eſſe, & ab Atticis pro peregrino habitum, quippe qui τεῦτλον, frequentius vero etiam τευτλίον, & in plurali maxime numero τευτλία uſurpabant. De quo dicam ad XI. 503. a. Vide interim XIV. 621. e. & Moerid. p. 362. & Thomam Mag. pag. 843. cum utriusque Interpretibus; denique Etymol. M. pag. 711. l. 46.

ἡ δὲ σευτλὶς ἕτερον, φησὶ, τοῦ τεύτλου ἐστί. Hoc apud Theophraſtum, hodie quidem, nusquam legi monuit Bodaeus ad Theophr. pag. 778. a. Quare videndum ne fortaſſe φασὶ, *aiunt*, non φησὶ, ſcripſerit auctor noſter: quae verba frequentiſſime a librariis permutari ſolent.

Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποιὸς (ſic h. l. non modo ms. *A.* ſed & *Epit.*) - - ἐπιτιμᾷ τινι, ὡς κακῶς λέγοντι καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλοῦντι. Quum τευτλίδας καλῶν in ed. Caſ. legeretur, monuit Casaubonus in Animadverſionibus: » Volui editum καλοῦντι. Teſtificor ta- » men fidei mei cauſſa, legi in quibusdam optimis etiam » msstis, ut fuit prius editum, καὶ τὰ τεῦτλα τουταί- » νας καλῶν.« — Et τουταίνας quidem eſt utique vetus librorum ſcriptura, quam cum editionibus Ven. & Baſ. etiam codex noſter *A.* (in quo quidem ſic, τοῦ ταίνας) & ms. *Ep.* tenent: ſed vix dubitari poteſt, eſſe illud vocis monſtrum ex τευτλίδας natum. Tum vero etiam καλῶν tenet uterque vetus codex: quod hactenus defendi forte potuiſſet, ut ſtatueremus eſſe haec ipſa poëtae verba ab Athenaeo adpoſita » καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν.« Quae verba ſi ad ſenarii leges redigi potuiſſent, nominativum καλῶν non eram mutaturus: nunc

Casaubono obsecutus, καλοῦντι scripsi. Intelligo tamen, vel sic poëtae tribui fortasse posse, si partem versus trochaici tetrametri esse statuas:

— — — καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν.

σπαστὸν, καυλ. » Betarum genus unum ex EUDE» MO appellatur παστόν. Imo vero σπαστὸν, ut in omni» bus antiquis.« CASAUBONUS. — Sic sane & uterque no-
b ster vetus codex. Iidem codices, paulo post, recte καὶ ἑλμίνθων φθαρτ. dedere.

AD CAP. XII.

c *NUMENII* testimonium praetermisit Breviator, simulque reliqua omnia quae totó hoc capite leguntur. In *vers.* 1. corrupte ὅσσας παρὰ τά τ' scribitur in cod. *A.* ut in ed. Ven. & Bas. quod perspecte Casaubonus in ὅσσ' ἄσπαρτα τά τ' mutavit. *Vers.* 3. αὐχμηρὴν σκόλυμον. Sic libri omnes foeminini generis faciunt nomen σκόλυμος, quo alii utuntur pro masculino, ut Theophr. VI. 4. & Aristot. Probl. Sect. IV. num. 26. Ad *Vers.* 4. quum sic scriptus legeretur,

ῥάφιν τ' ἔμπεδον καὶ καυλίδα τ' ἀγροιῶτιν,

monuit CASAUBONUS: » Scribe,

» ῥάφυν τ' ἐμπέδιον, καὶ καυκαλίδ' ἀγροιῶτιν.

» *Caucalis* ab aliis vocatur δαῦκος ἄγριος, teste Dioscori» de. Eadem sententia olim Gesneri.« — In vulgata scriptura nil mutant veteres membranae: sed mendosam arguebat luxatum metrum. Nisi ignotum alioqui nomen esset ἡ καυλὶς, staret utcumque versus insertâ ante καὶ particulâ ἢ. Sed probabile omnino est, quod Casaubono placuit, καὶ καυκαλίδ'. De ἐμπέδιον, quod ab eodem propositum, dubitare hactenus licet, quoniam nusquam alibi, quod sciam, vocabulum ἐμπέδιος occurrit. ῥάφυν lubens accepturus eram, si opus esset: & recte quidem sic bis scriptum vidimus pag. 369. b. Sed & ῥαφὶς, per *iota*, apud Hesychium exponitur ἀγριόν τι λάχανον λαμψανῶδες: similiterque ῥαπὶς, λαμψάνη. Illud quidem differt, quod ibi acute scribitur vox, quae hîc penacute.

» *NICANDRI primum & secundum versum* ita scribo:

» Ἐν δέ τι καὶ μαράθου καυλὸς βαθὺς, ἠδ' ἔτι ῥίζαι
» πετρίου, σὺν δ' αὐτὸς ἔτ' αὐχμήεις σταφυλῖνος.

» Hoc est: *Cum istis erat feniculi caulis profundus, & radices*

»*petroselini*, (sic interpretor hic πέτριον) *& cum his amplius* c »*squallida pastinaca.*« CASAUBONUS. — Mihi *vers.* 1. Ἐν δ᾽ ἔτι potius scribendum videbatur. Recte vero μαράθου: nec aliter ms. *A.* & ed. Ven. & Bas. non μαράτου, ut erat in ed. Cas. Est autem μαράθου καυλὸς βαθὺς, *feniculi caulis crassus*: vide Plin. XX. 22, 96. Tum pro οὐδέ τι, quod habebant edd. cum msstis, rursus omnino ἐν δ᾽ ἔτι, sicut initio versus, scriptum oportebat. Denique ῥῖζαι, circumflexo accentu, dedit ms. *A.* *Vers.* 2. πετρίου, quod vulgo hic legebatur, nec versus ferebat, nec Graecorum usus. πετραίου haud dubie oportuit: quod adiectivum nomen refertur ad substantivum μαράθου, ut intelligatur *feniculum sylvestre*, quod Plinius l. c. *brachiali* ait *esse crassitudine, nascique in calidis, sed saxosis.* Dein speciosum utique est, quod voluit Casaubonus, ἐτ᾽ αὐχμήεις, quod valet idem ac αὐχμηρὸς apud Numenium: scilicet *aridus*, vel in *arida terra crescens*; non *squallidus*, ut acceperat ipse. Sed nescio an eâdem sententiâ ἐπ᾽ αὐχμείην (scil. γινόμενος) pro ἐπ᾽ αὐχμηρὴν, nempe γῆν, posuerit Nicander: quamvis alibi utique nusquam, quod sciam, vocabulum illud ἡ αὐχμείη reperiatur. Pro σὺν δ᾽ αὐτὸς, malles σὺν δ᾽ αὐτοῖς, si ferret versus: nunc αὐτὸς ἐπ᾽ αὐχμείην γινόμενος intellexi quasi esset αὐτόματος, *sponte in arido solo crescens.*

Postremo versu, cum & in edd. & in Msto legeretur,

ἠδ᾽ ὅπερ ὄρνιθος καλέεται γάλα:

metri ratio necessario postulabat, ut CASAUBONO pareremus monenti: »Scribe κλύεται: non καλέεται.«

Μνημονεύει τοῦ σταφυλίνου καὶ Θεόφραστος. Vide BODAEUM ad Theophr. p. 1117. med. in marg. & p. 1119. b.

Φαινίας. Sic h. l. ms. *A.* ut fere constanter alibi, non Φανίας. Paullo post vero, ubi in eodem codice Φανίας scribitur sicut in editis, librarii incuriâ id admissum videtur. Caeterum & haec scriptura passim cum apud Nostrum tum apud alios occurrit auctores. Vide ad I. 6. c.

Ibid. Κατὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τοῦ σπέρματος φύσιν ὁ καλούμενος σὴψ, καὶ τὸ τοῦ σταφυλίνου σπέρμα. »Iam ante, li- d »bro II. cap. XII.« [ad II. 51. e. ubi nos quidem nonnulla, quae de *Phania* vel *Phaenia* adnotavit doctus Animadversor, consulto praetermisimus, in Indice Auctorum olim adponenda] »praediximus, PHANIAE Peripatetici plera»que omnia, quae sunt in hos libros relata, aut suapte

d »ſponte obſcura eſſe, aut vitio librariorum, ſaepe etiam utrumque. Idem dixerim de verbis hoc loco deſcriptis: ſunt enim & difficilia ad intelligendum, &, ut arbitror, corrupta. Quid enim ſignificant verba quae adſcripſimus? Nam, ut eliciatur ex iis ſententia quam interpretes expreſſerunt, multa mutatione opus; nec tamen ea ſententia placet.« CASAUBONUS. — DALECAMPIUS ſic interpretatus erat: *Eius plantae quam paſtinacam vocant, ſemen aiunt contra ſepas eſſe utile.* Cuius interpretationem, quamquam immane quantum a conſentiente librorum ſcriptura abeuntem, ſequi non dubitavit Gallicus interpres, ita quidem ut quam fieri poſſet leviſſimam Graecis verbis mutationem adferret, quae in hunc modum corrigenda cenſuit: κατὰ δὲ αὐτοῦ τοῦ δήγματος, φασὶ, τοῦ καλουμένου σηπὸς, καὶ τὸ τοῦ σταφυλίνου σπέρμα: id eſt, *contra ipſum morſum, aiunt, ſepis qui vocatur* (id eſt, *viperae*) *etiam paſtinacae ſemen*; ſubintellige, *utile eſſe.* Cui emendationi interpretationique negari non poteſt inſignem veri ſpeciem ex Dioſcoride accedere, qui lib. III. cap. 54. editionis qua utor, Colon. 1529. (aliis cap. 59.) tradit, ἁρμόζειν τὸν τοῦ σταφυλίνου καρπὸν (id vero eſt τὸ σταφυλίνου σπέρμα) πρὸς θηρίων δήγματα καὶ πληγάς: id eſt, *contra venenatorum animalium morſus ictusve utile eſſe ſemen paſtinacae.* σῆπα autem Graecis *viperam* dici, cuius morſus inprimis venenatus eſt, cum idem Dioſcorides docet lib. V. cap. 14. meae edit. (al. cap. 22.) tum alii multi auctores; quos laudavit H. Stephanus (Theſ. T. III. pag. 775.). Sed utcumque ſpecioſa, multum tamen abeſt ut certa ſit iſta emendatio: videndumque ne in voce σὴψ lateat aliud nomen, quo granorum aut ſeminis aliquod genus ſignificetur.

Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, &c. »Πετασώδης σπερμάτων φύσις, eſt illud quod ſolent σκιάδιον appellare rizotomi in foeniculaceis. At illa quis intelligit, σκιὰς ἣν ἔνιοι μ ι η φ ό ν ο ν? Ex veterum monumentis qui plantas nobis deſcripſerunt, aconiti ſpeciem novimus, cui e re nomen indidêre Graeci *myophono* vel *myoctono*. An haec alio nomine σκιὰς fuerit adpellata neſcio: hoc quidem Phanias dicere voluit, niſi eſt hîc mendum; ut mox δρακόντιον, ὃ ἔνιοι ἄρον ἀ ρ ω ν ί α: poſtrema vox tollenda, aut certe emendanda.« CASAUBONUS. — His in ed. Caſ. 2. & 3. haec adiiciuntur, uncis incluſa: »*Ioſephus Scaliger* ſuperiora verba ita emendabat: σκιὰς, ἣν

»ἔνιοι μυιοσόβην: acute & vere, ut equidem censeo. α — d Quod πετασώδη φύσιν ait PHAENIAS, τὴν φύσιν hîc de *forma* & *habitu* intelligendam esse adparebat. Quod autem adiicit τῶν σπερμάτων, id eo pertinet, quod planta πετασώδης intelligi etiam alioqui ea possit, quae *folium* habeat amplum, φύλλον μέγα ὡς πέτασον, ut ait Dioscorides, citatus ab H. Steph. Thes. III. 255. a. Hîc autem agitur de plantis, quae *umbelliferae* dicuntur, id est, quarum cauli quae insidet florum ac seminum corona, eam formam habet ut *petasi* (i. e. pilei) aut *umbellae* (σκιαδίου) speciem referat. Quod deinde ἄννισον ait, idem valet ac ἄνισον simplici λ literâ, *anisum*. ἄννησον vero, quod est in ms. *A*. poterat etiam ex ἄννηθον, (*annethum* vel *anethum*) corruptum videri. Utraque quidem planta umbellifera est, cum anisum, tum anethum; & de σταφυλίνῳ loquens Dioscorides loco paulo ante citato, ait, *caulem eius habere* σκιάδιον ἀνήθῳ παραπλήσιον, *umbellam anetho similem*. Quod paulo post sequitur, κόριον, idem valet ac κοριάννον, *coriandrum*, quae & ipsa umbellifera planta. Cur in κάριον mutatum voluerit Gallicus interpres, nulla caussa fuerat. Dein, quod edidimus σκιὰς ἣν ἔνιοι μυηχφόνον, id ipsum habet noster codex, itemque recentiores Parisienses, teste Villebrunio; non, ut olim editum, μινηφόνον. Vix autem dubitari potest, quin μυοφόνον scriptum oportuerit, quemadmodum & apud Theophrastum lib. VI. cap. 1. & 2. (Vide tamen quae de voc. ὑακιθάτας infra notamus, p. 374. f.) De σκιὰς vero quid faciamus, tenendum-ne id vocabulum, an in ἀκόνιτον, aut in ἀκοντιὰς, sive in aliquid aliud mutandum, haud ita in promtu ratio est. Vide Interpp. Hesychii in Μυόφωνον, & in Ἀκοντιάς. Nec de voce ἀρωνία, quae mox subiicitur, satis certum, quid statui debeat. Vide viros doctos ibid.

Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον &c. »In tractatu de *pastinaca*, post alia omnia scribit dipnosophista, Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλῖνος, »εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου. Ex quibus verbis liquet »nobis, pastinacae speciem aliquam, aut aliud quoddam »affine genus φυτοῦ, cognitum fuisse antiquis sub καρτοῦ »vel κάρτου appellatione. Viri docti qui sciebant, *carotas* »dici hodie nobis sativae pastinacae speciem quandam, »coniecturâ ducti, scripserunt hîc καρωτόν. [DALECAMPIUS, in versione: »*quem caroton dicunt*; tum in Nota: e

e »Nos adhuc *carotes.* «] »Quam scripturam nos quoque »invenimus in quibusdam veterum exemplarium. Esse »tamen eam veram & antiquissimam γραφὴν, vis adduci »possum ut credam. Nam *carotum* in tractatione planta»rum neque Latinus, neque Graecus, si hunc solum ex»cipias, auctor ullus nominat. *Cartum* invenio etiam alibi: »velut apud Galenum, Methodi lib. XII. ubi *ceparum* ita »cognominatarum clara mentio. κρόμυα, inquit, τὰ κάρ»τα καλούμενα μετὰ ἄρτου ἐδίδουν ἐσθίειν. Memini etiam »legere haec verba in Geoponicorum libro secundo: [cap. »6. sect. 32.] Κύπειρον, ἥν τινες ζέρναν καλοῦσι, φύλλα »ἔχει ὅμοια κάρτῳ ἀρτιφυεῖ, ἰσχνὰ, καὶ καυλίον ὥσπερ »σχοίνου, ἰσχνότερον. Graeci κάρτον vocant, quod fuerit »*detonsum.* Solent olitores, quarum plantarum radices aut »bulbos optant fieri grandiores, has saepe tondere. Uni »harum videtur nomen pluribus commune adhaesisse ceu »proprium: quod in multis factum ignorat nemo. Porro »τὰ κειρόμενα, quae tondentur, commemorat Artemi»dorus libro primo, capite 69. Verum de hac re censeo »referamus ad rhizotomorum & botanicorum senatum. »Qui καρωτὸν scribunt, quomodo eam dictionem inter»pretabuntur? Fortasse aliquis dicat, καρωτὸν idem esse »ac κεφαλωτὸν, *capitatum*: quia κάρα Graecis usurpatur »pro κεφαλή. Id vero locum nullum habet: cum statim »[initio capitis seq.] κεφαλωτὸν & κάρτον, vel ut ipsis »placet, καρωτὸν, separentur, ut non parum differentia. »Et vero poëtica dictio ac vulgo incognita, quî potuit in »vulgi usum hoc verbi parere? Est quidem in libris Me»dicorum frequens vox καρωτικός: sed quae originem »aliam habeat, & significationem ab hoc loco alienissi»mam. Ne pernegemus tamen posse etiam sic accipi vo»cabulum καρωτὸν, faciunt quae dicemus paullo post [ad »pag. 372. c.] de rapa quae dicebatur *caro*: (& multo »magis, [haec postliminio ex Casauboni schedis adiecta in ed. Cas. 2. & 3.] »quod in Apicii κηπουρικοῖς, sive li»bro tertio, *carotarum* expressa mentio: capite enim ulti»mo docetur praeparatio *carotarum & pastinacarum.*) Qua»re, ut diximus, de hoc loco Crateuarum iudicium esto. »(Apud Artemidorum, eo quem modo indicavi loco, »κεφαλωτὰ καὶ σταφυλῖνος, *capitata* & *pastinaca*, recen»sentur inter illa quae sunt τρόφιμα & alendi vim habent.)« Casaubonus. — Mirum vero quam in re plana misere

ſe torſerit vir eruditiſſimus. Quod ſi, ut ipſe profitetur, e ſcripturam *καρωτὸν* e libris mstis enotatam reperit, (quam eamdem & vetus noſter codex *A.* agnoſcit) quid obſtabat quo minus eam probaret reciperetque? At editam ſcripturam *κάρτον* ſive *καρτὸν* firmat, inquit, & Galenus, & locus e Geoponicis citatus, rurſusque ipſe Athenaeus, apud quem mox iterum *τοῦ κάρτου* ſive *καρτοῦ* legitur. In quo magis etiam mireris, non vidiſſe doctum Animadverſorem, *tonſile* ſive *ſectile porrum* (id enim eſt *τὸ κάρτον* vel *καρτὸν* illud) nihil cum *paſtinaca*, & quae ſunt eius generis, commune habere. Nempe ſi maturius ei occurriſſet Apicii teſtimonium, aliter de hoc loco erat iudicaturus. Recte vero SALMASIUS Exercit. Plin. pag. 704. docuit, eſſe *καρωτὸν* veram haud dubie loci huius ſcripturam. Nec vero Graecum origine nomen, ſed latinum: nam ſicut apud neminem veterem ſcriptorem Graecorum occurrit, ſic diſerte Neophytus monachus in Herbario, ab eodem Salmaſio laudatus, ſcribit: *Σταφυλῖνος ἄγριος, οἱ δὲ κέρας κόμην καλοῦσι, Ῥωμαῖοι καρωτόν.* *Mox* pro *εὐαξὴς*, quod dein in editis omnibus (ac neſcio an & in ms. *A.*) legitur, correxi *εὐαυξὴς* praeeunte Caſaubono in ſuperiore Animadv.

AD CAP. XIII.

ΚΕΦΑΛΩΤΟΝ. *Τοῦτο καὶ πράσιον καλεῖσθαι - - - καὶ εὐχυλότερον εἶναι τοῦ καρτοῦ.* De *porro* hîc agitur: quod cum aliâs conſtanter *πράσον* a Graecis nominatum reperiatur, hîc apud Noſtrum vocatur *πράσιον*, quo nomine aliâs marrubium herba intelligitur. Et *πράσιον* quidem hîc cum editis agnoſcit ms. *Ep.* pro quo in ms. *A.* permutatis (ut ſolet) *ι* & *ει* vocalibus, *πράσειον* ſcribitur. Deinde licet *κάρτου penacute* vulgo hîc ſcribatur, (in Epit. quidem deeſt illa vox: ſed ex ms. *A.* nihil diſcrepantiae ab edita ſcriptura enotatum:) quemadmodum & in locis ex Galeno & e Geoponicis a Caſaubono paulo ante citatis; tamen cum SALMASIO Exercit. Plin. p. 703. *καρτοῦ* ſcribendum putavi, ut eſſet adiectivum verbale a verbo *κείρω*, *tondeo*. *Porrum* enim, ut docet Plinius, lib. XIX. 6, 33. partim *in capita nutriebatur*; quod Romanis *capitatum*, *κεφαλωτὸν* Graecis dicebatur: partim ita ſe-

e rebatur, ut esset *sectivum*, quod *sectile* alii, alii *tonsile* vocant; id vero Graece καρτὸν sonat.

καλεῖσθαί φησιν γηθυλλίδας. Quod hic τηθυλλίδας habet ms. A. nonnisi per librarii incuriam factum videtur: nam (ut taceam nusquam alibi legi id vocabulum) cum continuo subiiciat Deipnosophista, idem nomen apud *Eubulum* reperiri, in ipso Eubuli testimonio, quemadmodum & deinceps constanter, idem codex scripturam γηθυλλ. tenet. Vetus tamen is error fuerat: quem quum in suo etiam exemplari admissum corrigere non auderet Epitomator, sic scripsit, καλοῦσι δὲ αὐτὰ καὶ τηθυλλίδας ἢ γηθυλλίδας: Eubuli autem testimonium omisit idem Breviator; & reliqua etiam, quae sequuntur, brevissime expedivit.

f In *Eubuli vers.* 3. quum ἕψευσαν αὐτὴν praefixâ mendae notâ legeretur in ed. Ven. & Bas. quod & vetus codex *A.* tenet, suo de ingenio Casaubonus tacite in editione sua ἕψευσα δ' αὐτὴν correxit: si modo corrigere id erat. Multo probabilior, immo certa nobis visa est Dalecampii ratio, qui sic interpretatus erat illum versum, *quam offendi elixantem gethyllida*: id est, ἕψουσαν, quod recipere non dubitavi. In fine eiusdem versus, recte γηθυλλίδας in plur. num. dedit ms. *A.*

Οἱ δὲ τὸ γήθυον. Perinde & γήτειον & γήτιον & γήθυον formari hoc nomen, monitum est ad II. 68. e. qui locus cum hoc conferendus. γήθιον nusquam memini reperire, nisi hoc loco in editis, ubi mox rursus γήθια. Sed γήθυον & γήθυα habent nostri mssti: &, sic apud Athenaeum (nempe in Epit.) hoc loco scribi, diserte adnotavit Eustathius ad Iliad. σ'. p. 1211. l. 10.

Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ. » Phrynichi fabula, ubi γηθύων » fecerat mentionem, Κρόνος hic inscribitur: apud Hesy- » chium in Σελλίσαι, est Κρόνιος. Sed Pollux lib. VII. cap. » XXX. Φρύνιχος, ait, ἐν Κρόνῳ καὶ ἀλεκτρυοπωλητήριον » εἴρηκε. « Casaubonus.

τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἐπιθυλλίδας λέγεσθαι. » Auctor est » Athenaeus, *Didymum* scripsisse, *gethyum* herbam am- » pelopraso similem, etiam ἐπιθυλλίδα fuisse vocatam. Sed » iure docti eam vocem damnarunt, & scripserunt τὰ δ' » αὐτὰ καὶ γηθυλλίδας λέγεσθαι: [nempe ita hunc locum vertit Dalec. quasi sic scriptum.] » quamquam re- » clamant mssti. « Casaubonus. — Cum Dalecampio

γηθυλλίδας h. l. corrigendum censuit BODAEUS ad Theophr. p. 786. cui suffragatur SCHNEIDERUS ad Nicandri Alexiph. p. 218. Et sic sane suadere videntur reliquorum omnium Grammaticorum testimonia, quae collecta dedit idem Schneiderus l. c. quorum nemo, non magis quam aliorum Graecorum scriptorum quisquam qui supersunt, nomen ἐπιθυλλὶς novit. At editam h. l. scripturam non modo veteres membr. *A*. tenent, sed & in suo exemplari repererat Epitomator, a quo & Eustathius accepit. In *EPICHARMI* testimonio recte γαθυλλίδας, a Doricâ formâ, dedit codex ms. uterque.

»In *Aristophaneis* verbis, ἐχούσας σκοροδόμητον
»φύσιν, scribo, σκοροδόνητον, vel σκοροδόδμητον: quidam
»σκορδομίμητον.« CASAUBONUS. — Editam olim scripturam tenet ms. *A*. In Epit. deest testimonium. σκοροδομητὸν acute scribendum censuerat H. STEPHANUS in Ind. Thes. exponens *ex allio aedificatus* vel *fabricatus*. σκοροδόδμητον probavit PIERSON ad Moerin pag. 115, eâdem puto notione. Nobis placuit σκοροδομίμητον, i. e. *quae allii naturam prae se ferunt*: quam haud dubie veram scripturam iudicaverat TOUP in Emend. in Suid. Part. I. pag. 11. suffragante BRUNCKIO in Fragm. Aristoph. pag. 216.

τῇ θυσίᾳ τῶν Θεοξενίων. »In multis Graeciae locis fe-
»stum celebrabatur nulli privatim Deo sacrum, sed in uni-
»versum omnibus. *Theoxenia* eum diem vocabant. Hesy-
»chius: Θεοξένια, κοινὴ ἑορτὴ πᾶσι τοῖς θεοῖς. Athenis
»autem potissimum videntur Θεοξένια celebrata: nam in-
»ter propria reipublicae illius instituta hoc fuit, quod
»θεοὺς ξένους colerent quam plurimos. Hesychius: Θεοὶ
»ξενικοί· παρὰ Ἀθηναίοις τιμῶνται, οὓς καταλέγει Ἀπολ-
»λοφάνης ἐν Κρησίν. Inde illa ara θεοῦ ἀγνώστου, de qua
»D. Paulus in Actis. Sed videntur *Theoxenia*, quorum hîc
»mentio, *Apollinis* honori peculiariter fuisse consecrata.
»Apollo enim Delphorum summum erat numen. Et alibi
»quoque Theoxenia eidem Deo sacra, ut apud Pelle-
»nenses, de quibus in Achaicis Pausanias: [VII. 27.]
»Ἔστι καὶ Ἀπόλλωνος Θεοξενίου Πελληνεῦσιν ἱερόν. τὸ δὲ
»ἄγαλμα χαλκοῦ πεποίηται. καὶ ἀγῶνα ἐπιτελοῦσι Θεο-
»ξένια τῷ Ἀπόλλωνι.« CASAUBONUS. — Confer Corsini Fastos Attic. T. II. pag. 337. & Hemsterh. ad Hesych. in Θεοὶ ξενικοί.

AD CAP. XIV.

b In ποτὲ & in ὑπομιμνησκόμεθα nihil, quod sciam, mutant libri. Malles tamen τότε, & ὑπεμιμνησκόμεθα, quemadmodum in Animadv. legit CASAUBONUS, sic scribens: » Sequitur καὶ ὑπεμιμνησκόμεθα ὧν ἐν Ὥραις ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης εἶπεν, ἐπαινῶν τὰς καλὰς Ἀθήνας. Argumentum fabulae huius ex titulo apparet: continebat enim encomium agri Attici a situs commoditate & optimo frigoris & caloris temperamento, item a praestantia & copia optimarum frugum. Similiter eamdem urbem laudavit Euripides: [apud Plutarch. de Exilio pag. 604. ed. Francof.]

» Εἰ δ' αὖ πάρεργον, inquit, χρή τι κομπάσαι, γύναι,
» οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον,
» ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπίτνει.

» Aristides in Panathenaico: Ἀλλὰ μὴν τόν γε ὑπὲρ γῆς ἀέρα καὶ τῶν Ὡρῶν κρᾶσιν οὕτω σύμμετρον εἴληχεν, ὥστ' εἰ τῷ λόγῳ μετρίως εἰπεῖν ἦν, εὐκτὸν ἂν ἦν. ἴσον γὰρ ἁπάντων ἀπέχει τῶν δυσχερῶν, καὶ μετέχουσα τῶν ἀγαθῶν τῆς δυνάμεως ἑκάστης, ἃ λυπηρὰ πρόσεστιν ἑκάσταις πέφευγε. τεκμαίρεσθαι δ' ἔξεστιν οὐ μόνον τοῖς ὡραίοις, νικῶσι καὶ παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ τοσοῦτο τοῦ παντὸς ἔτους κατέχουσι χρόνον. Postrema verba summatim id aiunt, quod pluribus persequitur *ARISTOPHANES* hoc loco. Ex hac fabula sunt duo hi versus, quos profert Pollux libro VII. cap. 2. [sect. 13.] explicans quid sit πρᾶσιν αἰτεῖν:

» Εἰ μὴ κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
» ἐκεῖ δ' ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

» Meminit & aliis locis: item Harpocration, aliique veterum, & Hesychius in Ἀρᾶς ἱερόν. « — Comici ipsum hunc locum respexit auctor noster infra, XIV. 653. f.

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικυοὺς, βότρυς, ὀπώραν, &c. Quum veluti soluta oratio vulgo adposita esset haec ecloga, perspecte BRUNCKIUS monuit in Comic. Fragm. p. 275. fuisse olim iambicos versus tetrametros: quorum bonum numerum idem vir praestantissimus ad metri leges exactos repraesentavit. Nos, quoniam longiores, unumquemque in duo hemistichia tributos dedimus. Cum vel in secundo vel in tertio versu lacuna esset, lacunam in tertio notavit *Brunckius*, sic scribens:

πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας . . . .
Quo factum, ut nec quartum nec quintum versum ad iustos numeros redigere potuerit, utque in fine secundi versus verba *ὡὐτὸς δ' ἀνὴρ*, quae recte dabant libri, in ὁ δ' *αὐτὸς ἀνὴρ* mutare cogeretur. Nobis, lacunam initio secundi versus statuentibus, nihil quidquam in verbis fuit mutandum. *Versu* 3. minus recte quidem *ὠυτὸς* scribebatur in edd. & in ms. *Ep.* & magis etiam corrupte *ωυετος* (absque accentu) in ms. *A.* Sed in promtu erat *ὡὐτὸς* corrigere, quod ὁ *αὐτὸς* valet.

Vers. 4. *πύον, χόρια.* Vide Animadv. ad III. 104. f. & c ad VII. 311. d. *Ibid.* *χελιδόνας.* *Pluralem* desiderabat metri ratio, quo ultima syllaba longa fieret. *Ibid.* *τέττιγας, ἐμβρύεια.* »De *cicadarum* esu multa diximus in »superioribus libris. [Vide Animadv. T. I. pag. 368. ad »II. 55. a. Adde IV. 131. e.] Sequentem vocem mutare »possumus, cum Dalecampio, in *νέβρεια*: supple *κρέα*, »quae vox omitti solet.« Casaubonus. — Nempe *hinnulorum carnes* interpretatus erat Dalec. Quae haud incommoda foret emendatio, si conveniret metro. Consultius haud dubie fuit retinere quamvis ignotum alioqui vocabulum *ἐμβρύεια*: quod hariolando utique magis, quam certâ ratione, de *vulvâ suillâ eiectitiâ* aut *exsectitiâ* intelligendum putavi; quae apud Lucianum in Lexiphane cap. 6. *τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον* vocatur. Vide Nostrum lib. III. pag. 101. a.

Vers. 5. » Addit *ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους.* He»sychius: *Ὑρισσός· φορμός.* Aliis *ὑρίσκος* vel *συρίσκος*: quas »voces explicamus libro tertio, capite quarto.« Casaub. — Vide ad III. 76. d. ubi *οἱ σύριχοι* sunt *canistri* vel *sportae quibus venduntur fici.* Idem autem valet *συρισσὸς* & *ὑρισσὸς* sive *ὑρισός*. Apud Suidam & Hesychium *ὑρισσὸς* geminatâ sibilante scribitur: sed apud eumdem Hesychium est diminutivum *ὑρισίδα* simplici *σ* literâ. Atque sic scriptum h. l. vocabulum *ὑρισοὺς* mediâ brevi postulabat metrum; quemadmodum etiam scribitur in membr. *A.* ubi quidem duplicem statim *σσ* in medio posuerat scriba, sed earum alteram rursus erasit. Breviator, illam vocem omittens, sic scripsit suo arbitratu, *ἴδοις δ' ἂν νιφόμενα σῦκα ὁμοῦ τε μύρτα.* De verbo *νιφομένους* Gallicus interpres monuit, alienum ab hoc loco videri; quare in *στιφομένους*, *stipatos*, *fartos*, mutatum voluit. Etiam Dalecampio scru-

c pulum movisse idem verbum videtur; quare ait: » *Nivem* » appellat florem mellitum, qui, velut situs, ficis insidet, » ac tamquam effloreſcit. « At ſicut initio dixerat poëta, *media hyeme omnia abunde Athenis ſuppetere*: ſic hîc ſignificat, *ipſam nivem, quae ſubinde incidit, non impedire quo minus ſimul frugum omne genus adſit.*

Verſ. 6. ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν. » Videtur dure dictum, *cucurbitas & rapas arare*, pro » arvum arare ubi cucurbitae & rapae ſerantur. Videa» mus num aliud hîc lateat. Atque adeo fortean poëta ſcri» pſerat, ταῖς γογγυλίσι καροῦσι. *Videas*, ait, *eodem tempore* » *cucurbitas & rapas quae capitatae dicuntur.* Καροῦς quasdam » rapas olim dictas fuiſſe, teſtis Galenus libro DE bonis & » malis Succis: μέσαι ῥίζαι εὐχύμων καὶ κακοχύμων αἵ τε » τῶν ἄρων εἰσὶ καὶ τῶν γογγυλίδων, ἃς καὶ βουνιάδας ὀνο» μάζουσι, καὶ τῆς καλουμένης καροῦς. Sed cogitemus am» plius de hoc loco: nam, quid opponi poſſit, non igno» ro. « CASAUBONUS. — Vulgatum tuetur codex mstus uterque. Si quid mutandum cenſuiſſem, equidem αἱροῦσι (*capiunt*) ſuaſurus eram.

Verſ. 7. » Subiicit comicus: ὥστ' οὐκ ἔτι οὐδεὶς οἶδ' » ὁπηνίκα ἐστὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ. *Nemo ſcit quaenam ſit* » *anni tempeſtas.* Tanta coeli clementia eſt, ut perpetuum » ver agi Athenis videatur. πηνίκα & ὁπηνίκα de *anni par*» *te* uſurpatur, ut hîc; vel de parte diei, ut in Avibus » eiusdem poëtae:

» — Πηνίκ' ἔστιν ἄρα τῆς ἡμέρας;
» Ὀπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. «

CASAUBONUS. — Nullo negotio ad legitimos numeros redigebantur verba iſto verſu comprehenſa. Modo commodo loco vel apoſtrophus adhibendus erat, vel craſis. Pro οὐκ ἔτι οὐδεὶς, ſcripturam οὐκ ἔτ' οὐδεὶς praeivit ms. *Ep.* οἶδ' ὁπηνίκ', ut erat editum, ſic dedit ms. *A.* ubi Breviator οἶδε πηνίκ', quod perinde eſt. Pro τοῦ ἐνιαυτοῦ rurſus recte τοὐνιαυτοῦ ms. *Ep.*

Verſ. 8. » Porro ait: μέγιστον ἀγαθὸν εἴπέρ ἐστι δι' » ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. Ante μέγιστον collo» canda interpunctio. Poſtquam prior qui in his verbis lo» quitur, felicitatem agri Attici deſcripſit, ſubiicit alter: » *Maximum id quidem bonum eſt, ſi liceat toto anno ea quae* » *optes conſequi.* δι' ἐνιαυτοῦ, pro δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ: de » quo genere loquendi ipſe Athenaeus monuit libro ſeptimo.

»[p. 276. d.]« CASAUB. — *Post* ἐνιαυτοῦ omisit vir doctus in Animadv. voculam τοῦ, quam praetermisit quidem etiam Epitomator, ut ad sensum minus necessariam, sed cum editionibus omnibus agnoscit vetus codex *A*. Atqui erat ea quidem manifeste corrupta, quippe nec ad sensum nec ad versum apta: nempe pars vocis interciderat, quam certissimâ ratione a nobis restitutam putavi, τοῦτο pro τοῦ scribentibus.

Vers. 9. »Ait alter, Κακὸν οὖν μέγιστον. Scribe κακὸν »μὲν οὖν μέγιστον. *Imo vero magnum id malum est.* « CASAUBONUS. — Atqui ipsam illam μὲν particulam, quae desiderabatur in editis, adiectam dedit uterque codex mstus.

Vers. 11 *sq.* »Additur, ἐγὼ δὲ τοῦτον ὀλίγον χρόνον »φυσήσας ἀφειλόμεν ἄν. In Aristophanis Ὥραις fabulâ, »unde haec sunt, Dii inducebantur tempestatum anni au»ctores: in his erat, ut videtur, *Aeolus* aut quicunque »alius ista proferebat verba, quibus hoc ait: *posse se, breve* »*tempus flantem, adimere Atheniensibus* descriptam modo fe»licitatem & εὐαερίαν. Legimus autem, ἐγὼ δὲ τούτων »ὀλίγον χρόνον φυσήσας ἀφειλόμην ἄν. Qui deinceps »sequitur versus, habet hanc sententiam: *atque adeo id* »*facio in omnibus urbibus praeter Athenas: ubique enim aspe*»*ratur aër, & immitis hiems sentitur.* Scribo vero: κᾀ»γω γε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ [nempe, pro vulgato »δρῶν] ταῦτα πλὴν Ἀθηναίων.» CASAUBONUS. — In edita olim scriptura nil mutat ms. *A*. Epitomator vero ipsos illos duo versus, ut nimis corruptos, praetermisit. Equidem cum ADAMO, quem h. l. Villebrunius laudat, *Boreae* potius, quam *Aeolo*, istas dicendi partes adsignandas existimavi; quare etiam nota *B*. illas partes insignivi. Celebratur sane & alioqui *Boreae cum Atheniensibus adfinitas, in eosque eam ob caussam favor.* Vide omnino Herodot. VII. 189. & ibi a viris doctis notata. Caeterum interpretationem Casauboni adoptans, in verbis quidem constituendis (*vers.* 11.)

Ἐγὼ δὲ τοῦτ', ὀλίγον χρόνον φυσῶν, —

BRUNCKII rationem secutus sum, cum alioqui commodiorem, tum & metro unice aptam. *Versu* 12. vero, utroque viro praeeunte, δρῶ correxi; tum πλὴν Ἀθηνῶν, cum Brunckio, pro πλὴν Ἀθηναίων, quod metrica lex respuebat.

Vers. 14 *sq.* »Ubi dicit poëta, ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες d

d » ὑμᾶς, interpres [Dalecamp.] ἀπήλασαν legit, vel ἀπέ-
» λαυσαν putavit esse ab ἀπελαύνω. Utrumqúe tantidem
» facere debemus, errat enim; nam vertere debuerat, *Er-*
» *go illi hoc suae in vos pietatis fructum perceperunt, ut ais.*
» Ἀπολαύειν, & poëtarum verbum ἀπαυρᾷν, uno verbo
» latino exprimi non possunt multis locis: ut cum ait idem
» poëta in Avibus, Ἀπέλαυσα γὰρ νὴ τὸν Δί' ἐλθὼν ἐν-
» θαδί: quod vernaculo sermone eleganter dixeris, » *J'ay*
» *bien gaigné d'être venu icy.* « CASAUBONUS. — In fine
vers. 14. τί ἢ τί, quod vulgo hic scribitur, aut τίη τί,
quemadmodum BRUNCKIUS scripsit, quod aliâs *quamob-*
rem, vel *quî sic* sonat, quid hoc loco valeret, parum per-
spexi. Quare ὅτι ἰὼ δὴ legendum suspicatus sum, quod
valet, *quod nimirum*. Duos postremos versus BRUNCKIUS
oratione in hunc modum distinctâ scripserat:

ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὥς σὺ φής. τίη τί
Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν.

Epitomator *postremo versu* non, ut editum, πεποίηκας
scribens, sed πεποιήκασ' in tertia persona pluralis nu-
meri, in exemplari-ne istam scripturam repererit, an suo
judicio ita scripserit, nescio: reliquam quidem plenioris
operis rationem hoc loco non admodum religiose servavit.
Nam post ista verba *vers.* 10. οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο. sic per-
rexit: εἶτ' ἐπάγει: Ὅτι σέβοντες τοὺς θεοὺς Αἴγυπτον αὐ-
τῶν τὴν πόλιν πεποιήκασ' ἀντ' Ἀθηνῶν. Id est: *Deinde*
subiicit auctor: Colentes Deos civitatem suam Aegyptum fece-
runt (nempe *Athenienses*) *pro Athenis.* De *Aegypto*, quae
cum hoc loco commode contuleris, habes apud Nostrum
lib. V. pag. 196. d. e.

ἐτύγχανον δὲ οὖσαι τῶν συντεθειμένων ὑπὸ τῶν &c. » *Com-*
» *positae*, συντεθειμέναι. Fortassis, ἀποτεθειμέναι, *repositae*,
» *conditae.* « DALECAMPIUS. — At nil opus videtur soli-
citare vulgatum. *Ibid.* εἰ καὶ τὴν χρῆσιν ταύτην. Sic
recte ms. *A.* (In *Epit.* ista verba desunt.) Perperam ταύ-
της edd.

e σικύας ὀνομάζων τὰς κολοκύντας. Conf. lib. II. cap. 53.
nostrae edit. *NICANDRI primus versus* quum in editis sic
scriberetur:

Αὐτὰς μὲν σικύας τμητῶν ἀνακλάσμασι πείραις,

haec adnotavit CASAUBONUS: » Lego τμητῶν ἀνὰ κλάσ-
» μασι πείραις: pro ἀναπείραις, ut κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον
» ἔτελλε. Vult Nicander, *cucurbitas transfigi fractorum ligno-*

» *rum acutis surculis.* Interpres absurde emendat σπείραις. « [*Cucurbitam concisam in flexuosas spiras*: Dalec.] » Si pu- » tarem aliquid mutandum esse, scriberem:

» Αὐτὰς μὲν σικύας γε μίτων ἀνὰ κλώσμασι πείραις.

» μίτου κλῶσμα, *fili* est periphrasis. Vel sic, τμητὰς ἀνὰ » κλώσμασι πείραις: & fortasse haec vera lectio; nam » paullo post σικύης ὅρμους vocat *frusta cucurbitae, per quae* » *filum transmissum.* « CASAUBONUS. — Nil expeditius visum nobis erat, nisi ut τμητῶν (quod uterque quidem mstus cum edd. tenet) in τμήττων mutaretur, idem valens ac τμήσσων, quod est a Gallico interprete propositum: nisi τμήγων malueris, quod thema Etymologus (pag. 273. 27.) statuit, unde alia tempora quae magis in usu sunt deriventur, τμήξω, ἔτμηγα, ἔτμαγον. Verba ista, ἀνὰ κλώσμασι πείραις, sic distincta ut voluit Casaub. scribuntur in ms. *Ep.* Initio versus, lubens tenui editum Αὐτὰς μὲν, licet Αὐτὰς μὴν communi consensu praeferant ambo nostri codices.

Vers. 2. Pro ξήραινον, quod erat editum, recte ξήρανον dabant iidem mssti. *Vers.* 3. περιχανδέα χύτρον. Quum dein (*vers.* 6.) dicat, τῇ ἐνὶ in foeminino, monuit CASAUBONUS: » Figura est in τῇ, quam πρὸς τὸ σημαινόμενον vocant; nam praecessit χύτρον: nisi legas πο- » λυχανδέα χύτραν. Aliter tamen mssti. « — Sane hîc περιχανδέα χύτρον tenent ambo nostri codices; illic vero ad τῇ nulla varietas ex ms. *A.* adnotata. In *Epit.* vero desinit haec ecloga in verbo ῥοφέωσι vers. 4. Eodem *vers.* 4. recte ἀεργέες habent editi, ubi ἀεργὲς ms. *A.* f In fine vero, pro μέτρια, tacite CASAUBONUS in sua editione μέτρῳ correxit, quod versus utique desiderasse videtur. Quae sequuntur corrupta & obscura, doctioribus expedienda relinquo. In Graecis tenui consentientem codicis Msti cum editis scripturam: Latinam Dalecampii versionem subieci.

AD CAP. XV.

κνιστοῖς λαχάνοις. » Deinceps commemorantur *gallinae* a » *cucurbitis impositae & κνιστοῖς λαχάνοις.* Scribebam » κνηστοῖς cum Epit. & Eustathio, [ad Iliad. λ'. pag. 819 » extr.] cuius sunt verba: Ὅτι δὲ καὶ λάχανα κνηστὰ » ἐκαλοῦντο τὰ σύγκοπτα, ἐκ τοῦ κνῶ, κνήσω, τὸ κόπτω

a » καὶ κνηστὸς δὲ ποιός τις ἄρτος παρὰ Ἴωσι, διὰ τὸ κνᾶ» σθαι, ὡς εἰκὸς, καὶ οὕτω διαδίδοσθαι, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθη» ναίου δηλοῦται. Sed & κνιστὰ olera per ι in Hesychio » nominatim exposita invenias: & extat verbum κατακνί» ζεσθαι ea notione positum paullo post [pag. 376. d.] in » inficiorum descriptione.« CASAUBONUS. — Utroque modo scribi poterat: sed κνιστοῖς, & dein κνιστὰ in Aristophanis testimonio, cum editis tenet ms. *A*. In *Epit.* nonnisi semel occurrit ea vox, ubi Comici testimonium adfertur: ibique noster ms. *Ep.* in contextu quidem κνηστὰ habet, sed altera scriptura superne inter lineas notata est. *Mox* deinde recte editiones vett. cum ms. *A*. νῦν μόνως habent, quod nil necesse erat ut in νῦν μόνον a Casaub. mutaretur. Vide ad pag. 366. a. Duo ista verba desunt *Epit.* *Ibid.* ὧν ὁρῶ περιφερομένων πλῆθος. » Melius περι» φερόμενον.« CASAUB. — Vulgatum tenet Ms. cui cur praeferamus id, quod Casaubonus maluerat, nullam equidem caussam video.

CHRYSIPPI verba parentheseos notis includenda curavi, quo facilius connexio sequentium, ἀλεκτρυόνας δὲ &c. cum superioribus in oculos incurreret. In illis, verbum φασὶ (quo carent edd. & ms. *A*.) suo nomine adiecisse Epitomator videtur perspicuitatis caussâ. *Ibid.* Pro μελαινῶν, scribitur κελαινῶν in ms. *Ep.* vox poëtis fere propria.

b Quod ait auctor, ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας τοὺς ἄῤῥενας, intellige e superioribus, νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ: *hodiernus usus* (inquit) *nomina ἀλεκτρυὼν & ἀλεκτορὶς nonnisi de maribus dicit.* At merito monuisse H. STEPHANUS (Thes. II. 607. e.) videtur » depravate hic » legi ἀλεκτορίδας pro ἀλέκτορας, quum vel ipsa ter» minatio plane repugnet.« Sane ἀλεκτορὶς, quemadmodum a veteribus de *gallina* dicebatur, velut ab Epicharmo apud Nostrum II. 57. d. ab Aristotele aliisque, sic ne a recentioribus quidem de *gallo* usurpari potuisse videtur. Quare aut ἀλέκτορας hoc loco, aut diminutive ἀλεκτορίδια vel ἀλεκτόρια scriptum oportuerit. Conf. Ducangii Glossar. in Ἀλέκτωρ, & eiusdem Append. in Ἀλεκτορίς.

Ex *HOMERI* testimoniis, quae mox adferuntur, primum legitur Odyss. β'. 181. alterum Iliad. ξ'. 290. tertium Iliad. ι'. 323 sq. ubi de scripturâ κακῶς δέ τε οἱ, quae hîc habetur, vide Var. Lect. in ed. Barn. & Ern. & confer

Scholiasten Venetum, quem Villoisoni studio debemus, ad vs. 324.

»Citatur MENANDER ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτῃ. Docuerat c
»is poëta & *priorem* & posteriorem *Epiclerum*. Illius men»tio hîc; posterioris apud Harpocrationem: Ὅρος, inquit, »σκευός τι γεωργικὸν παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρῳ (scribe »δευτέρᾳ) Ἐπικλήρῳ.« CASAUBONUS. — Est enim Ἐπίκληρος, foemininum nomen, *orbam haeredem* significans. Consentaneum est autem, ut statuamus, fuisse alteram istarum fabularum alterius instauratam emendatamque editionem.

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα. Hanc verborum transpositionem necessario requirere videbantur testimonia continuo subiecta: in quibus sola forma ὄρνιθα occurrit; non item altera, ὄρνιν. Sic vero etiam scripsit Epitomator: αἰτιατικὴ δὲ τοῦ ὄρνις, οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα.

Ξενοφῶν δ' ἐν δευτέρῳ Παιδείας. Immo ἐν πρώτῳ. d
Exstat sane locus lib. I. cap. 6. sect. 39. ubi ἐν τῷ ἰσχυρ. χειμ. legitur, praemissâ praepositione.

Μένανδρος, Διδύμαις. »Harpocration: Ἐκωμῳδοῦντο οἱ »Ποτάμιοι, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους· ὡς »ἄλλοι τε δηλοῦσι, καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις.« CASAUB.

In *ALCMANIS* testimonio (quod cum *Eupolidis* & *Crati*- e
ni, quae sequuntur, testimoniis omisit Breviator) perspicuum est, & corruptum esse quod in ms. *A.* scribitur ὄρνιθος, & recte ab editoribus emendatum ὄρνεις.

Ad *EUPOLIDIS* testimonium, quum κρείους με ἐγχ. *vers.* 1. legeretur, & *vers.* 2. ὁμοίως, haec notaverat CASAUBONUS: »Οὐ δεινὸν κρείους με ἐκγεννᾷν τέκνα; »Athenienses κρείους vocabant *conchas asperas*. [vide III. »87. b. & ibi not.] Ita autem videtur Eupolis adolescen»tem quendam appellasse, a morum asperitate & insua»vitate. Eius pater est qui ista pronunciat. In sequenti »versu non recte, ὄρνεις θ' ὁμοίως. Scribe ὄρνεις θ' »ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί.« — GROTIUS in Excerpt. 499. emendationem ὁμοίους (*vers.* 2.) merito adoptans, praeterea coniunctionem θ' (quod & nobis visum) in δ' mutavit: priore vero versu sic scribens,

Οὐ δεινὸν οὖν κρειούς με μὲν γεννᾷν τέκνα,

a Casauboni interpretatione longissime recessit. Sic enim latine convertit, *Nonne grave est, partus quod mei plus me*

e *valent.* Et in Notâ ait: »κρείους τέκνα est constructio πρὸς »τὸ σημαινόμενον. Conqueritur enim civitas Atheniensis, »quod *cives gignat nimium eminentes.*« — Sed, pro κρειοὺς legendum esse κριοὺς (id est *ingratos*) perspecte VALCKENARIUS docuit ad Phoeniss. pag. 20. ad proverbium provocans omnibus paroemiographis & Grammaticis memoratum, quod in *ingratos filios* dicebatur, Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν. Praeterea vero & Κριὸς ἀσελγόκερως dicebatur *ferox & petulans homo.* Vide Hesychium eiusque Interpp.

AD CAP. XVI.

Τὸν δ' ἀλεκτρυόνα - - οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι. Potuerat Τὸ δ' ἀλεκτρυὼν dicere; id est, *Vocabulum* ἀλεκτρυὼν, quemadmodum supra (lit. b.) τὸ ὄρνις dixit. Nunc quod ait Τὸν δ' ἀλεκτρυόνα - - καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι; idem est ac si dixisset: *Pro eo quod nos nonnisi* τὸν ἀλεκτρυόνα *in masculo genere usurpamus, e contrario veteres etiam* τὴν ἀλεκτρυόνα *gallinam dixerunt.* Similiter vero rursus p. 374. b. ait, Θεόπομπος - - ἐπὶ θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα: ubi Theopompus ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν dicit.

In CRATINI *vers.* 1. nulla verborum distinctione in edd. scribitur, Λήδα σὸν ἔργον δεῖ σ' ὅπως &c. Monuit vero CASAUBONUS: »Distingue, Λήδα, σὸν ἔργον. δεῖ σ' ὅπ. »*Leda, tuae nunc sunt partes: faciendum tibi ut decenter gal*»*linae mores assumas.* De *Ledae partu* nota fabula.« — Cum Νέμεσις fuerit titulus dramatis, e quo decerpti isti versus, videtur illam famam secutus poëta, quae ovum, quod Helenam includebat, a *Nemesi* quidem partum, a *Leda* vero exclusum perhibebat. Vide Apollodori Biblioth. III. 10, 7. De *Nemesi* conf. supra, VIII. 334. c. d. *Eodem vers.* εὐσχήμονος pro vulgato εὐσχημόνως scripsi, praeeunte VALCKENARIO, ad Phoen. pag. 166. Pro δ' ιοίσεις (*vers.* 2.) est διοίσει in ms. *A.*

Versu 3. Cum in editis sic scriberetur,

ἐπὶ τῷδ' ἐπωάζουσαν ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν,

monuit CASAUBONUS: »Versus pede uno longior est, »quam oportuit. Scribe:

»ἐπὶ τῷδ' ἐπωάζουσαν ἐκλέπειν καλόν.«

At difficultatem multo felicius expedivit idem VALCKENARIUS, ἐπώζουσ' scribens, caeteris nil mutatis, quem secuti sumus: cuius emendationem hactenus etiam noster

ms. *A.* tuetur, quod *nominativum* ἐπωάζουσα habet. Verbum autem ἐπωάζειν ab Atticis in ἐπώζειν contrahi, docuit ille ex Hesychio & aliis.

Qui in *Anaxandridis vers.* 1. memorantur κάπροι, f non cum Dalec. *apros* interpretatus sum, sed *porcos*: proprie *verres* sic dicuntur. Aristophanes Grammaticus, apud Eustath. ad Od. ξ'. pag. 532. l. 43. Τῶν συῶν οἱ μὲν τέλειοι καὶ ἐνόρχαι, κάπροι.

μὴ κεκριμένον ἐν τοῖς πρώτοις. »Hoc est, ut paullo post »loquitur, μὴ τυχὸν νίκης: *quam fabulam cum docuit poë»ta, iudicum sententiâ victus est; aut, primâ palmâ excidit.*« Casaubonus. — *Ibid.* ἐκθήσομαι ὑμῖν - - εἰς κρίσιν. a Sic ms. *A.* ubi ἐς κρίσιν edd.

εἰς τὸν λιβανωτὸν, *in vicum vendentem thus & odores*, ut b ait Horatius. Vide Toupii Cur. Noviss. p. 214. *Ibid.* καὶ οὐ μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. Vide Casauboni Animadv. ad III. 110. b. *Ibid.* ἐκ Καμίρου. Non improbo Καμείρου, quod habent editi: nam & haec scriptura passim in veterum scriptis reperitur. Sed Καμήρου, quod est in nostro cod. *A.* ex Καμίρου potius ortum videri debuit, quae est probatior scriptura; eamdemque apud Homerum etiam in Catalogo (Iliad. β'. 656.) plures probatissimi libri exhibent. (In ms. *Ep.* deest postrema pars narrationis de *Anaxandride.*) *Ibid.* πῶς ὁ Τηρεὺς περιεσώθη. Sic vetus codex mstus; ignorans καὶ particulam, quam post πῶς insertam habent edd. *Ibid.* καὶ ἄλλα δράματα τῶν ὁμοίων τοῦ αὐτοῦ. »Deesse aliquid videtur. Sen»tentia talem aliquam lectionem desiderat, καὶ μὴ ἠφάνισται, ὥσπερ ἄλλα δρ.« Casaubonus. — At quid impedit quo minus e superioribus verbis intelligamus, ὥσπερ καὶ ἄλλα περιεσώθη. Quod autem ait, ἄλλα δράματα τῶν ὁμοίων, non ὅμοια: intelligere debemus τινὰ τῶν ὁμοίων. ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα. Diceres, τὴν ἀλεκτρ. scriptum oportuisse: sed similiter haud multo ante (p. 373. e.) locutum Deipnosophistam nostrum vidimus.

[Ἐνίοτε] πολλαὶ &c. Neglecto prorsus metro, cum in c editis, tum in utroque nostro codice msto, sic scribebatur illud fragmentum:

Πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων
ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

Voce βίᾳ (ut est apud Suidam in Ὑπηνέμια) ad superiorem versum reiectâ, posteriori senario ratio constabat.

Initio adieci (uncis quidem inclusam) vocem Ἐνίοτε, a qua initium capit haec ecloga apud eumdem Suidam l. c. Conf. TOUPIUM, Emend. in Suid. P. III. p. 523. BRUNCKIUS, quoniam in eadem ῥήσει simul stare non posse duo adverbia ἐνίοτε & πολλάκις existimaverat, aliam iniit rationem in Fragm. Aristoph. p. 234 sq.

Ἐν δὲ Νεφέλαις διδάσκων &c. Commode facturus erat auctor noster, si praemisso articulo ὁ διδάσκων dixisset, id est, *in Nubibus is qui docet senem* &c. Nunc διδάσκων ad ipsum poëtam refertur, *Aristophanes in Nubibus ubi doceat senem* &c. Ne sic quidem male.

d Λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτορὶς, καὶ ἀλέκτωρ. ἀλεκτορὶς familiarissimum veteribus & proprium nomen erat, ubi de *gallina* loquebantur. Sic quidem constanter Aristoteles: puto & alii e vetustioribus. Conf. supra ad pag. 373. b. Quare nil necesse esse existimavit auctor, ut huius usus exempla adferret. Mas vulgo ἀλεκτρυὼν dicebatur: ἀλέκτωρ vero magis poëticum nomen, cuius testimonia nonnulla hic adponuntur.

Σιμωνίδης ἱμερόφων' ἀλέκτωρ ἔφη. »Σιμωνίδης, ἱμερόφωνος ἀλέκτωρ. Censeo verius ἡμερόφωνος, *diei nuntius.* »Vocem ἱερόφωνος legas apud Alcmanem, eo loco quem »paulo post describimus.« CASAUBONUS. — At non ἱμερόφωνος, sed ἱμερόφων' scribitur cum in editis, tum in ms. *A.* e quo certe nulla varietas enotata. (In *Epit.* haec desunt.) Reperiri autem vocab. ἱμερόφωνος (pro *dulciloquus*) in Anthologia, adnotavit H. Stephanus, Thes. T. I. p. 1938. b. Tenuitque illud h. l. Dalecampius, *dulci voce amabilis* latine reddens. At equidem facile Casaubono adsentior, (cui idem quoque H. STEPHANUS praeiverat, in Thes. T. I. pag. 1460. g.) mendosam esse hoc loco, ubi de *gallo gallinaceo* agitur, scripturam per ι, & ἡμερόφων' potius scriptum oportuisse.

Κρατῖνος, Ὥραις· Ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ. Cum ὀλόφωνος esset editum, monuit CASAUBONUS: »Scribe ὀλόφωνος: *qui totus vox* »*est, praeterea nihil;* ut de luscinia dixit olim Spartanus »quidam: vel, *qui toto veluti corpore cantat:* attollit enim »sese gallus gallinaceus cantaturus. Cratini hunc locum »puto Hesychium respexisse cum scriberet, Ὀλόφωνος, ὁ »ἀλεκτρυὼν, ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄδειν ὅλον »αἴρεσθαι καὶ μετεωρίζεσθαι. *CRATINI* fabulam Ὥρας non

» semel auctor laudat: citatur ab auctore & Harpocratio- d » ne in descriptione ξυστίδος: nec non Hesychio in Κήνητιον & Μυσικάρφι: Polluce lib. VI. cap. 2. & lib. VII. » 30. & saepius alibi. Sed videtur fabula haec fuisse in- » scripta Πυλαῖαι ὧραι, si recte capio verba Aristophanei » Scholiastae, qui ad Aves, [vs. 767.] Κρατῖνος, inquit, » δηλοῖ Χείροσι (καὶ) Πυλαίαις ὥραις.« CASAUBONUS. — In Scholiis ad Comici locum cit. hodie editur Χείροσι, Πυλαίαις, Ὧραις: ubi Πυλαία oportebat, sicut in Schol. ad. Pac. 733. In ms. *A.* ολόφωνος scribitur neglecto spiritu initio vocis. ὀλόφωνος, ut apud Hesychium legitur, sic & in Photii Lexico msto: exponiturque ὁ ἀλεκτρυών. Quod autem statim adiicit Hesychius, ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, cum nihil commune cum vulgata scriptura habeat haec interpretatio, haud improbabiliter statuit PALMERIUS, Exercit. pag. 510 sq. aliam scripturam hîc ob oculos habuisse Glossographum, ὁ λοφωτὸς, *cristatus*, *cristâ insignis*. Quod vero ὁ Περσικὸς ait poëta, familiare id *galli gallinacei* epitheton est, qui e Perside olim in alias regiones traductus fuisse perhibebatur, ut docet Menodotus apud Nostrum, XIV. 655. a. Inde plus semel Περσικὸς ὄρνις apud Aristoph. in Avib. 485. 708. 834. «

Οἱ δὲ Δωριεῖς, λέγοντες ὄρνιξ, &c. Vide Maittaire, Dialect. p. 179. ubi plura illius formae exempla collecta.

Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει. ALCMAN vero, (inquit; intellige, *licet Dorico idiomate scripserit, tamen*) *per σ effert nominativum casum, ὄρνις.* *Ibid.* Ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις. Recte εἴαρος dedit ms. *A.* pro ἔαρος, quod editum erat. Adnotavit h. l. CASAUBONUS: » An vera » haec esset lectio, ἁλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις, aliquando du- » bitavi: memineram enim scripsisse alicubi eundem Alc- » manem, ἁλίβαπτος πορφυρᾶ ὄρνις. Hesychius: Ἁλίβα- » πτον πορφυρᾶν ὄρνιν, Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν. Sed commo- » dum venit postea in mentem loci cuiusdam Antigoni, » quem hîc adscribam. Historiarum enim Mirabilium tme- » mate XXVII. postquam dixit alcedonum mares cerylos » vocari; atque hos, ubi consenuerint, solere foeminas in » alas receptos gestare; addit: καὶ ἔστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκ- » μᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον. φησὶ γὰρ ἀσθενὴς » ὢν διὰ τὸ γῆρας, καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπερι- » φέρεσθαι, οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει·

» Οὔ μ' ἔτι παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι

d »γυῖα φέρειν δύναται. βάλε δὴ βάλε δὴ κηρύλος εἴην,
»ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται,
»νηλεὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.«

Confer quae ad Antigoni locum citatum erudite NICLASIUS adnotavit.

»Sequitur: Καὶ τὴν γενικὴν, οἶδα δι' ὀρνίχων ὅμως πάντων. Scribo mutata distinctione, καὶ τὴν γενικὴν οἶδα, »δι' ὀρν.« CASAUBONUS. — Recte distincta verba nobis dedit optimus cod. *A*. In Epit. haec omissa. In ed. Ven. nulla adest verborum distinctio. Cuiusnam autem ista verba sint, δι' ὀρνίχων &c. non liquet. Caeterum eâdem formâ ὀρνίχων habes genitivum plur. apud Theocr. Idyll. VII. 60.

AD CAP. XVII.

e Ad EPICHARMI testimonium *ex Ulysse Transfugâ* nil aliud, nisi hoc, adnotavit CASAUBONUS: »*Epicharmi* lo»cus admodum corruptus. In *ultimo versu*, pro τοῖς 'Α»χαιοῖς προδιδόμην τε, scribe προδιδόμεναί τε.« — At metri ratio haud dubie προδιδόμεν desiderabat, quod aeque Doricum est ac προδιδόμεναι. Pro τε vero recte ubique τ' per apostrophum scribitur. Sunt autem versus perspicue trochaici tetrametri, ut fere Epicharmei plerique. Quo pacto hanc eclogam tractarit *Samuel* PETITUS, τῶν γειτόνων (*vers.* 1.) in τῶν Γετῶν ὧν mutans, τοῖς 'Ελευσίνοις vero (*vers.* 2.) in τοῖς ἐν λευκίνοις, apud ipsum videsis in Miscellan. lib. VI. cap. 10. Illud ab eo recte curatum iudicavi, quod pro vulgato ἀπώλεσας (*vers.* 2.) ἀπώλεσα in prima persona scripsit; quod & nobis adoptandum visum est: sed tum, ne existeret hiatus, utique *vers. seq.* pro οὐχ videtur κοὐχ legendum; quod & alioqui commodum erat, δαιμονίως, καὶ οὐχ ἑκών. Caeterum nihil equidem corrupti in his versibus vidi: nam & συμβολατεύειν ferendum videtur, Dorice pro συμβολητεύειν vel συμβουλεύειν aut συμβουλεύεσθαι. Certe & Hesychius idem verbum agnoscit interpretaturque. Συμβολατεύειν· συναλλατεύειν: id est, *pacisci*. Vide quae ex SALMASIO, de Modo Usurar. pag. 425. ab Hesychii editore ibi adnotata sunt.

Καὶ 'Αναξίλας δ' &c. »ANAXILAS, ait auctor, vocem »δέλφαξ posuit καὶ ἐπὶ τοῦ τελείου. Quod non est mi-

prum, cum exponat Hesychius τὸ δελφακοῦσθαι, τεπλησιοῦσθαι τὰς ὗς. At, pro ποιήσει δέλφακας ἀλιβάντους, scribe ex Epitome ὑλιβάτας. Libro nono [p. f
a. 402. a.] τράγος ὑλιβάτης. CASAUBONUS. — Noster quidem ms. *Ep.* quemadmodum sub contextu adnotavi, ὑληβάτας per η habet; rursusque idem pag. 402. ὑληβάτας, ubi ὑλιβάτης edd. cum ms. *A.* Et veram iudicavi hoc loco codicis illius scripturam, cum quod ad terminationem, tum quod ad mediam vocalem. ὑληβάτας, a sing. ὑληβάτης. Nam, de media vocali si quaeris, est illa in huiusmodi compositione nominum non *iota*, sed aut ο, ut ὑλομανὴς, ὑλοτόμος, ὑλοφάγος & similia: aut η, ut ὑλητόμος, ὑληφόρος, ὑλήωρος, ὑληουργὸς, & id genus alia. Quod ad terminationem attinet: quae in βατος exeunt, (unde ὑλιβάτους in ms. *A.*) habent passivam significationem; quae in βάτης vero, activam, quae est huius loci. Illud vero non satis video, quo indicio affirmet Athenaeus in *masculino genere* nomen δέλφαξ in istis verbis usurpasse poëtam: quippe adiectivum ὀρεινόμους, quod ad substantivum δέλφακας refertur, perinde & foeminini & masculi generis esse possit. An ergo hoc respexit Deipnosophista, quod ὑληβάτας dixerit poëta, non ὑληβάτιδας? At id quidem nimis subtile fuerit: nam etiamsi foeminini generis esset nomen δέλφαξ, vel sic tamen vocabulum ὑληβάτας stare hîc posse mihi videbatur. Caeterum, quonam metri genere constent isti *Anaxilae* versus, non definiverim equidem. Video sane sic suis numeris distinguendos contendere auctorem Observationum criticarum in Athenaeum, *Raphaëlem* FIORILLO, pag. 61 sq.

Τοὺς μὲν ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει
 δέλφακας ὑλιβάτας,
τοὺς δὲ πάνθηρας, ἄλλους ἀγρώ-
 στας λύκους, λέοντας.

Sed vellem docuisset nos vir doctus, quibus legibus adstricti illi numeri essent.

ARISTOPHANIS fragmentum ex *Tagenistis* iam supra adlatum fuit, III. 96. c. ubi vide not. item III. 110. f. quibus e locis ἠτρίαίαν hic corrigendum videtur, quod etiam disertissimo Etymologi testimonio firmatur. Confer tamen III. 104. f. & Animadv. T. I. pag. 55. Ipsum illud vocabulum h. l. praetermisit Epitomator. Eiusdem Comici fragm. ex *Acharnensibus*, legitur in eâ fabulâ *vers.* 786

ſqq. ubi ἐξεῖ & μεγάλλαν vulgo ſcribitur Megarenſium
a idiomate, cuius color etiam hic in *tertio verſu* ſervatus eſt. Ad hunc locum pertinere videtur Heſychiana gloſſa: Δελφακοῦσθαι· τελειοῦσθαι τὰς ὗς. Porro conferendus cum toto hoc loco Scholiaſtes ad Comici Acharn. vs. 739. aut quae ex eo habet Suidas in Δέλφακας: & Euſtathius ad Odyſſ. ξ'. pag. 532 ſub fin.

Quod ait αἱ δελφύας ἔχουσαι, perperam δελφῖνας legitur in ms. *A.* & δελφῖνας in ed. Ven. & Baſ. quod ex Epitoma & Euſtathio tacite correxit Caſaubonus; de quo iam ante monuerat H. Stephanus, Theſ. T. I. p. 938. f. *Mox*, CRATINI verbis ſi praepoſueris verba τοῖς μὲν, aut talia quaedam, iuſtus prodibit tetrameter trochaicus brachycatalectus.

b *HOMERICA* verba habes in Odyſſ. ξ. *vs.* 80 ſq. *Mox*, quod ait ὥς φησιν Ἀνδροτίων, neſcio an in τῷ Γεωργικῷ de ea re diſſeruerit *ANDROTION*, quod opus nominatur a Noſtro, III. 82. c. Ad editam ante nos ſcripturam, τῆς ἐπιγονῆς ἕνεκα τῶν ἑκατὸν θρεμμάτων, recte monuit CASAUBONUS: » Dele τὸ ἑκατόν: nam ex Euſtathio & » Epitoma, ſupereſſe eam vocem, conſtat planiſſime. Id ut » non eſſet, coecus ſit qui hoc non videat. De veteri illa » lege ſatis in ſuperioribus libris. « — Confer Noſtrum, I. 9. d. Quod ἑκατὸν habent editi, id derivatum erat levi adhibitâ mutatione ex ms. *A.* in quo eſt ἑκατῶν, vox temere & per incogitantiam librarii repetita e proxime praecedentibus ἕνεκα τῶν. — Pergit Animadverſor: » Quod » autem addit, διὸ τὰ ἤδη τέλεια ἤσθιον, verum eſt, & in » genere de omnibus acceptum, & privatim ad *Homericũ* » *verſus* interpretationem relatum. Nam facit Homerus
c » *Ulyſſis famulos edere* χοίρους, id eſt, *porcos* τελείους. Sic » enim accipiendum Athenaeus docet, & ex eo repetit » Euſtathius. Mali critici ſunt qui ſequentia poëtae verba » inutiliter hoc loco inſerta pronunciant. Euſtathius ex » iſto loco: οἱ ἀμφὶ τὸν Εὔμαιον οὐ σιάλους, ἀλλὰ σιτευτὰ ἤσθιον. Neque aliter antiqua exemplaria omnia. « — Verba iſta, ἀτὰρ σιάλους γε &c. quae hîc denuo repetuntur, delenda cenſuerat DALECAMPIUS, ut ſupervacua. Fortaſſe turbaverat nonnihil hunc interpretem, quod parum conſentire ei viſum fuerit, veterem legem quam de *ovibus* invaluiſſe *Androtion* aiebat, confirmari *Homeri* teſtimonio, quo de *ſuibus* agitur. Nempe non meminerat,

πρόβατον Graecis non modo *ovem* dici, sed πάντα τὰ βοσκήματα, *omne pecorum genus*. Quare, licet πρόβατον ἄπεκτον nonnisi fere de *ove* aut *agno* accipi possit, tamen quod adiicit Androtion ἢ ἄτοκον, id perinde etiam ad *porcinum pecus* referri poterat. Quod autem in proxima animadversione CASAUBONUS ait: »Homerum *Ulyssis famulos* » *edentes facere* χοίρους, id est, *porcos* τελείους:« id imprudenti nescio quo pacto excidisse videtur. Sane perspicue Deipnosophista paulo ante docuerat, χοίρους apud Homerum non *porcos* τελείους intelligendos esse, sed *molles etiamnum & humoris plenos*. Neque aliter EUSTATHIUS accepit, cuius haec sunt verba: ad Odyss. ξ'. pag. 532 extr. Ἀποφαίνεται δὲ (ὁ δειπνοσοφιστὴς) καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων λόγων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Γραμματικοῦ δηλαδὴ, σαφὲς εἶναι τὸ τὰ μὲν χοίρεα, ὡς εὐτελῆ ἐσθίεσθαι τοῖς δούλοις, τοὺς δὲ σιάλους τοῖς μνηστῆρσιν, ὡς καὶ τελείους καὶ εὐτραφεστέρους διὰ τὸ σιτεύεσθαι.

καὶ νῦν δὲ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρειαν οὐ θύειν ἀμνὴν, οὐδὲ τυροῦ γεύεσθαι. »Vocem ἔθος, quae abest ab editis, »ex Eustathio & Excerptis supplemus. Et addit eruditissi»mus Eustathius, καὶ ὅρα ἀμνήν: admonens nos, minus »eam vocem esse usitatam. Sic autem appellari *agnum an»niculum*, auctor idem alibi. [ad Od. ι'. 352, 15.] Sed »quod addit Deipnosophista, *Atticam sacerdotem Minervae* »τυροῦ οὐ γεύεσθαι, *caseo abstinere*, si ut verba sonant ac»cipias, falsum est. Strabo libro IX. [pag. 394 extr. & »sq.] de Salamine loquens, Attici litoris insulâ: Τινὲς δὲ, »ἀπὸ τοῦ τὴν ἱέρειαν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς χλωροῦ τυροῦ »τοῦ μὲν ἐπιχωρίου μὴ ἅπτεσθαι, ξενικὸν δὲ μόνον προσφέ»ρεσθαι, χρῆσθαι δὲ καὶ τῷ Σαλαμινίῳ· ξένην, φασὶ, τῆς »Ἀττικῆς τὴν Σαλαμῖνα. οὐκ εὖ· καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ τῶν ἄλ»λων νήσων τῶν ὁμολογουμένως τῇ Ἀττικῇ προσχώρων »προσφέρεται, ξενικὸν πάντα τὸν διαπόντιον νομισάντων »τῶν ἀρξάντων τοῦ ἔθους τούτου. *Non* igitur *in totum caseo »abstinuit Minervae sacerdos*, sed tantum *recente*, *qui qui»dem in Attica pressus fuisset.*« CASAUBONUS. — Vocabulum ἔθος, quod ex Epitomâ adiectum habet Eustathius, (ad Od. ξ'. pag. 533. l. 2.) suo iudicio adiicere potuerat Breviator, perspicuitati consulturus: nam & alio orationis colore usus est, scribens, ἦν δὲ καὶ ἔθος τὴν τῆς Ἀθηνᾶς *&c.* Caeterum in suo codice Epitomae utique ἀμνὴν (quemadmodum hîc & in edd. & in ms. *A*. legi-

tur) reperisse idem Eustathius videtur: quia expresse adiicit, Ἔνθα ὅρα τὸ ἀμνήν· ἣς ἀρσενικὸν ὁ ἀμνός. Quod vero noster ms. *Ep.* perspicue exaratum exhibet, ἀμνεῖον, ne id quidem male haberet, si modo levi mutatione aut ἀμνειὸν acute, aut ἄμνιον antepenacute scriptum esset. Vide Etymolog. M. p. 84. l. 37. & p. 146. l. 24 sqq.

συναγαγεῖν βουλομένους. Praetuli hoc quod dedit ms. *Epit.* licet ad editam ante nos scripturam συνάγειν nihil varietatis enotatum sit ex ms. *A.* HIPPONACTIS versus, qui sequitur, quum unâ abundet syllabâ, praesens esse remedium putavit Gallicus interpres, si particula τε post Ἐν σπονδῇ abiiceretur: non videns, secundum senarii pedem sic prodire spondeum.

d Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ &c. » καὶ Σοφοκλῆς » ἐπὶ Ταιναρίοις τοιγαρμάδη φύλαξαι χοῖρος ὥς τε δεσμίων. » De tragoedia SOPHOCLIS, quae hîc nominatur, diximus libro septimo. [Vide Animadv. Vol. IV. pag. 33.] » Poëtae verba sic possunt concipi:

» — Τοιγαροῦν
» ἔδει φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

» Postrema sane quin ita debeant emendari, ex ipso Athe» naeo dubitare non possumus. Generis enim foeminei » usurpationem solum probare voluit. « CASAUBONUS. — Confer TOUPII Epist. Crit. p. 102. & BRUNCKII Fragm. Sophocl. pag. 14. Gallicus interpres, alterum tenens versum, prioris fragmentum tale statuit, Τοιγὰρ ἀγρίαν.

» Sequitur ex PTOLEMAEI Regis *Commentariis*: Εἰς Ἄσ» σον ἐπιδημήσαντί μοι οἱ Ἄσσιοι παρέστησαν χοῖρον » υἱὸν ἔχοντα, τὸ μὲν ὕψος δύο καὶ ἡμίσους πήχεων· ὅλον » δ' ἄρτιον πρὸς τὸ μῆκος, τῇ χροιᾷ χιόνινον. Non clam me » est, quomodo viri doctissimi exposuerint χοῖρον υἱὸν ἔχον» τα. « [Scilicet, *porcum iuvenem* interpretatus erat DALECAMP. quasi legisset χοίρου υἱὸν, ἔχοντα τὸ μὲν &c.] » Sed non adducar unquam ut existimem, eruditissimum re» gem appellare voluisse, in soluta praesertim oratione, *por*» *cellum*, υἱὸν χοίρου. Lego vero, mutatâ distinctione, πα» ρέστησαν χοῖρον ὑὸς aut ὕιον, vel simpliciter χοῖρον: nam » in Excerptis non comparet vox υἱὸν, neque alia ulla eius » loco. In iisdem est χιόνιον, non χιόνινον. « CASAUBONUS. — Abieci, praeeunte Epitomâ, corruptum nomen: quod ex duplici scripturâ, quae olim hîc ferebatur, χοῖρον & ὗν, temere iunctâ ortum traxisse videtur.

Si tamen aliud aliquod simile nomen loco illius positum d ab auctore statuendum sit, fuerit illud (puto) ὕειον. Quod quamvis mirum videri possit, quasi quis latine diceret *porcum suillum*; eo fortasse pertinuerit adiectivum ὕειον, ne quis istam Ptolemaei narrationem legens natione Aegyptius, de χοίρῳ *pisce Nilotico* (qui inter primos nominatur apud Nostrum, VII. 312. a.) cogitaret; cum praesertim impurum animal apud Aegyptios haberetur *porcus quadrupes*, & nonnisi rarissime ab eis comederetur, ut docet Herodotus, II. 47. Nam longius abire, ac vel σίαλον vel σιτευτὸν corrigere, quod in mentem olim nobis venerat, non placet. Non χιόνιον, sed χιόνιμον habet noster ms. *Ep.* sicut edd. & ms. *A.*

Αἰσχύλος δὲ φησίν· Ἐγὼ δὲ &c. » Subiunguntur ex *Ae-*
» *schylo* versus tres: quorum duo priores scribuntur in
» antiquis varie:

» Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον e
» τόνδ' ἐν νοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. —

» In aliis ἐνθηλούμενον. Nec peccaverit fortasse qui εὐθη-
» λήμονα, ut in illo veteris poëtae apud Suidam: [in Εὐθη-
» λημ.] Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον. In-
» venimus etiam in optimis codicibus, ὀνθυλούμενον: quod
» non est absurdum, si leviter emendetur. Nam ὠνθυλευ-
» μένον fuerit scribendum, ut in aliis horum librorum non
» paucis locis. Vide lib. I. cap. IV. [ad I. 4. b.] Vix pu-
» tem, ὀνθυλοῦν dixisse Aeschylum pro ὀνθυλεύειν: quod
» tamen si admittimus, νοθοῦντα κρίβανον tueri licet se-
» quente versu, & interpretari *falsum furnum*: vas testa-
» ceum, quo inverso usus erat loco furni, sic videtur ap-
» pellare. νοθάω sive νοθέω, nove pro νοθεύω. Sed vocem
» hanc pro depravata habuit auctor Epitomae, cum cae-
» tera describeret. Antiquam veteris codicis manum asse-
» qui hîc non sumus quiti. « CASAUB. — Verbum εὐθηλούμενον non solicitari debuisse docuit TOUP., in Curis Noviss. pag. 205 sq. Confer quae supra notavimus ad VII. 288. a. Quas pro codicum msstorum varietatibus citavit Casaubonus, eae sunt doctorum virorum coniecturae: editam scripturam tuentur ambo nostri codices mssti, tenentque alii Parisienses libri, teste Villebrunio. Pro corrupto νοθοῦντι (quod tenet ms. *A.* omisit autem Breviator) recepi eiusdem TOUPII emendationem, γναθοῦντι, *in crepitantem furnum*; nempe, ut *crepitare* dicimus *ignem*: a γνά-

e ἴος, *maxilla*, proprie *crepitare dentibus*. Cui emendationi insignem veri speciem vir doctus conciliavit ex eiusdem Aeschyli Choëph. 323. ibique Schol. tum ex Prometh. 368. & ex Homeri Camino, vs. 13. T. V. Opp. edit. Ernest. p. 122. In testu *calente ponam* interpretatus erat DALEC. cum NATALI, qui *in calentem furnum*; quasi τὸν δ' ἐν αἴθοντι κριβ. legissent, ut Graece vertit PURSANUS: quod percommodum foret, si ferret metri ratio. De vocab. βέλτιον (*vers.* 3.) monuit FIORILLO, Observat. in Athen. pag. 38. ex Aeschyli usu mutandum in βέλτερον videri.

καὶ πάλιν· Λευκός; &c. Qui sequuntur duo alii eiusdem *AESCHYLI versus*; sic veluti prosâ oratione scripti vulgo legebantur: Λευκός· τί δ' οὐχὶ (in ed. Ven. & Bas. etiam post Λευκὸς nulla distinctio) καὶ καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος ἕψου, μηδὲ λυπηθεὶς πυρί. Dein monuit CASAUBONUS: »Duos versiculos sine controversiâ debes ita »concipere:

» Λευκός. τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφευμένος
» ὁ χοῖρος. ἕψου μηδὲ λυπηθῇς (aut λυπηθεὶης) πυρί.

»Errant magnopere qui offensi voce probâ ἠφευμένος, »nihili verbum ἠφειμένος, eo quidem sensu quem affe»runt, scribi voluere.« [ἀφειμένος voluerat Dalec. eamque vocem significare ait *adolescentem qui pubertatem excessit.*] »Notissima Graecis vocabula, εὕειν & ἀφεύειν, pro »*igne torrere.*« — 'Αφεύειν, i. e. ἄπτειν, ἐμπυροῦν, καίειν: *adurere*, & praesertim *pilos adurere*, quod fit *porcello mactato*. Vide Aristoph. Thesmoph. vs. 216. & 236 sq. ed. Brunck. *Posteriori versu*, uterque codex mstus λυπηθῇς habet. Pro ἕψου, malis ἕψε cum CORAYO in *Notis mssis*: ubi simul & usum verbi ἠφευμένος de porcello *cui deustulatae sunt setae* ex Aristophane observavit vir doctissimus, & hanc Adnotationem adiecit: »Quod sequi»tur μηδὲ λυπηθῇς (ex emend. Casaub.) declarandum est »ex Neograecorum linguâ, *ne parce*: ideo & ἀλύπητα »adverbium ipsis usurpatur saepe loco ac sensu τοῦ ἀφει»δῶς.« —

»Est & hic eiusdem Tragici versus, de *sue malefica*:

» δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

»Adverbium τύρβα non memini equidem legere alibi: »Graecum tamen & δόκιμον videtur, eâdem analogiâ qua »κρύβδα & μύγδα formantur.« CASAUBONUS. — Τύρβα

idem valet ac σύρβα, quod Hesychius interpretatur μετὰ θορύβου. Confer Toupii Emend. in Suid. P. III. p. 504.

AD CAP. XVIII.

Περὶ δὲ ὑῶν, ὅτι ἱερόν ἐστι τὸ ζῶον &c. » Narrant do- f
» cti convivae, *suem apud Cretenses habitum esse animal sa-*
» *crum, & illorum ritibus religiose cultum fuisse.* Ridiculae
» adeo superstitionis caussam ex antiquo scriptore Aga-
» thocle *Babylonio* afferunt hanc. Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ
» γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ᾗ καὶ
» ἀπόῤῥητος γίνεται θυσία. λέγεται γὰρ, ὡς ἄρα θηλὴν a
» ὑπέσχεν ὗς· καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα
» τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπαΐστον τοῖς παροῦσιν
» ἐτίθει. διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο περίσεπτον ἡγοῦνται·
» καὶ ὑὸς φησιν τῶν κρεῶν οὐ δαίσαιντο. *Iovem in Creta*
» *natum fabulantur in monte Dicta, ubi etiam arcana quaedam*
» *sacra agitantur. Aiunt enim, suem illi sugendam mammam*
» *praebuisse: & circumcursantem grunnitu suo impedisse, ne il-*
» *lius vagitus posset intelligi. Ideo omnes animal hoc summa*
» *veneratione dignum censent: neque eorum quemquam addu-*
» *xeris ut suillâ vescatur.* Male editum vulgo περιχνεῦσα,
» [immo περιϊχνεῦσα scribebatur in edd.] pro περιοιχ-
» νεῦσα. Ita legunt Excerptor & Eustathius. Ionica vox
» est; qua dialecto plurimum usus Agathocles, ut ex reli-
» quiis apparet. Scripti quidam περιηχεῦσα: quod minus
» placet. Scripsimus etiam ex iisdem κνυζηθμὸν, non ut
» vulgo κνυζισμόν. Observa damnatam locutionem non-
» nullis veterum Criticorum, τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ, pro ἑῷ:
» de unica enim sue loquitur, non de pluribus. Notatus
» hoc nomine Apollonius Rhodius non semel ab antiquo
» interprete, magnae doctrinae viro; ut libro III. ad ista,
» [vs. 186.] τόνδ' ἀπαμείβωμεν [ἀπαμείρωμεν] σφέτερον
» κτέρας: Οὐκ ὀρθῶς, ait, τὸ σφέτερον. ἔστι γὰρ τρίτον
» πρόσωπον πληθυντικόν· καὶ ἁμαρτάνει. Sic & alibi sae-
» pius. Sed hunc quoque canonem Grammaticorum opti-
» mi auctores interdum migrarunt. Polybius in quinta Hi-
» storia, [cap. 2.] ὁ βασιλεὺς ἤθροιζε τάς τε τῶν Ἀχαιῶν
» νῆας, καὶ τὰς σφετέρας. Sic alibi σφέτερος simpliciter pro
» ἴδιος usurpatum invenias. Praeterea scribit Eustathius
» τοῖς παριοῦσι, non παροῦσι. « Casaubonus. —
Cum nude ὡς ἄρα θηλὴν ὑπ. editum esset, vocabulum

a Δεῖ commodo loco insertum nobis dedit uterque codex mstus. Usum pronominis σφέτερος de tertia persona singulari, contra Apollonii Scholiasten, citatis plurium probatissimorum auctorum testimoniis vindicavit Hoelzlinus ad Apollon. l. c. Alia exempla e Polybio collecta a nobis sunt in Lexico Polybiano. Pro γρυσμῷ, γρυλλισμῷ maluerat *Paulus* LEOPARDUS Emendat. lib. XVII. cap. 1. sed tenere debuimus nos consentientem librorum scripturam, de qua diserte etiam Eustathius (loco mox citando) monuit: καὶ ὅρα (inquit) ὅτι παρώνυμόν ἐστι τοῦ γρύζειν ὁ γρυσμὸς, ἐπὶ τελείου συὸς, ὡς τοῦ γρυλλίζειν ὁ γρυλλισμός. Deinde vitio nimis manifesto περιΐχνεῦσα scribebatur in ed. Ven. & Bas. pro quo in ed. Cas. est (sic) περιΐχνεῦσα, eodemque modo scribitur in cod. *A.* (quod simpliciter in περιϊχνεύουσα mutandum censuit CORAY, in Notis msstis.) Sed περιοιχνεῦσα habet noster ms. *Ep.* quemadmodum in codice Hoescheliano reperit Casaubonus: atque ita scribitur apud Eustathium ad Iliad. ι'. pag. 773. edit. Roman. teste Henr. Stephano in Thes. Gr. Ling. T. II. pag. 284. b. & pag. 1258. f. (nobis enim illa editio non ad manus est:) quod in περιοιχνοῦσα mutandum idem Stephanus monuit; id est, *circumiens, circumcursitans*: quâ notione nos Ionicam formam περιοιχνέουσα praeferendam censuimus. In Basileensi vero editione Eustathii pag. 681. l. 37 sq. περινχοῦσα legitur ex male sedula Editoris emendatione; quod & Leopardo placuerat, qui Ionicâ formâ περινχέουσα legendum censuit. Pro κνυζισμὸν (quod habet ms. *A.* cum ed. Cas.) peius etiam κνυζυσμὸν legitur in ed. Ven. & Bas. Recte vero κνυζηθμὸν ms. *Ep.* cum Eustathio, e quo corrigendos Athenaei libros ante Casaubonum monuerat H. Stephanus, Thes. II. 284. b. In Basileensi tamen editione Eustathii mendose κνηζηθμὸν scribitur. Conf. Koen ad Gregor. de Dialectis pag. 245 sq. & Fiorillo Observ. in Athenaeum pag. 54. Porro commodum est quidem παριοῦσιν, quod habet idem Eustathius: sed nec spernenda edita apud Athenaeum scriptura παροῦσιν, quam tuetur uterque mstus codex. Postrema verba, καὶ οὐ, φησὶ, τῶν κρεῶν δαίσαιντο, desunt *Epit.* In ed. Ven. & Bas. sic legebatur καὶ οὖς φησιν τῶν κρεῶν δαίσαντο: ubi οὖς φησιν in οὐ σφίσιν mutandum LEOPARDUS censuerat. CASAUBONUS suo iudicio tacite ὑός φησιν corrigens,

dein particulam negantem οὐ post χρεῶν coactus fuit adiicere. Nobis simplicius visum erat, οὐ φησὶ corrigere; sed fortasse οὐκ ἂν aliquis mallet, ut ἂν ad verbum δαίσαιντο referretur: nam quod δαίσαιντο in modo potentiali pro δαίσαντο ab eodem Casaub. editum est, id e codicibus msstis hausisse ille videtur: noster quidem ms. *A.* (ni prorsus fallor) id ipsum tenet. Et sic nunc maxime video a CORAYO etiam nostro adnotatum: » Malim, οὐκ » ἂν δαίσαιντο, vel οὐ δαίσαιντ' ἄν. «

Πραίσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑΐ, καὶ αὕτη προτελὴς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. Habes apud Stephanum Byz. Πραῖσος, πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν, Πραίσιος. In αὕτη nil mutant libri, & perspicue sic scriptum video in *Epit.* Vix tamen dubito, quin αὕτη oportuerit: structura enim verborum sic concipienda, καὶ αὕτη ἡ θυσία νενόμισται αὐτοῖς προτελής. De proximâ dictione monuit CASAUBONUS: » Appellat προτελῆ θυσίαν *hostiam praecidaneam*, » quae ante alias caedebatur. Erant enim aliae praecida» neae, (sive praecidariae,) aliae succidaneae. Legimus & » in Romanis ritibus *porcam praecidaneam.* Sed aliud est » θυσία προτελὴς ὑὸς *Praesiorum* in Creta, de qua loquitur » hîc Athenaeus: aliud *praecidanea porca*, quae describitur » in Festi reliquiis. Simillime apud Graecos προτελὴς θυ» σία diverse accipitur: interdum ea notione quam expres» simus: interdum *peculiare sacrificii genus* est, *quod ante nu» ptias faciebant:* unde est, προτέλεια θύειν, & προτελὴς » ἑορτή. » Sic ille, consentientibus veteribus Grammaticis: apud quorum nullum quidem reperitur adiectivum nomen προτελής: sed, Προτέλεια, τῶν γάμων θυσία καὶ ἑορτή. τέλος γὰρ, ὁ γάμος, Hesychius, aliique quos laudavit doctus Hesychii editor. Vide vero instar omnium, quae larga manu congessit RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Platon. pag. 224 sq.

Νεάνθης ὁ Κυζικηνός. » Hic est *NEANTHES*, quem in ex» plicandis veterum superstitionum ritibus Clemens Alex» andrinus aliique laudant. Harpocrationis in Ἄττις ver» ba sunt: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν δεδήλωκεν ὁ Ἄνθης. μυστι» κὸς δὲ ὁ λόγος. Scribendum, δεδήλωκε Νεάνθης. » CASAUBONUS.

Πεταλίδων συῶν μνημονεύει &c. Sic recte ed. Ven. & Bas. cum utroque cod. msto; non Τῶν Πεταλίδ. ut est in ed. Cas. Caeterum ad istum locum haec adnotavit CA-

SAUBONUS: » *Adultas porcas & iam grandiores*, πεταλίδας
» Graeci vocabant: ficut teftimonio *Achaei* poëtae probat
» Dipnofophifta. « [At non vulgo a Graecis fic nominatas
ait, fed privatim ab *Achaeo.*] » Proprie non fuibus ea
» appellatio convenit, fed vitulis aut bobus qui *patentia*
» *cornua* habent: hos enim Graeci πετάλους five πετήλους,
b » Latini *patales* dixerunt. Ait, Πεταλίδας δὲ τὰς ὗς εἴρη-
» κεν *Achaeus*, μεταφέρων ἀπὸ τῶν μόσχων. οὗτοι γὰρ πέ-
» ταλοι λέγονται ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέ-
» ταλα ἔχωσιν. In Excerptis non πέταλοι fcriptum, fed
» πέτηλοι. « [Sic & in utroque noftro msto.] » Ita et-
» iam Hefychius: Πεταλίδων ὑῶν. μετήχθη ἀπὸ τῶν μό-
» σχων. πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. Non dubito, & Athe-
» naeum & Hefychium ab eodem auctore, vetere nimi-
» rum Achaei interprete, haec fumfiffe, & ufum pro fuis.
» Atque hoc eo notavi, ut alterum ejusdem Gloffographi
» locum emendarem, qui doctiffimis viris fraudi fuit. Ait
» enim, Βοῦς πετηνὸς, ὁ ἀναπεπταμένα τὰ κέρατα ἔχων.
» Scribendum, πετηλός. Quemadmodum autem *patalium*
» boum appellatio ad fues translata eft, fic & *larinorum*
» boum: his enim, non illis, primum tributum eft hoc
» nomen. *Eratosthenes* tamen, ut hic obfervatur, τοὺς
» σύας λαρινοὺς προσηγόρευσε, μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς
» ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν· οἳ οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ λα-
» ρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων, βόες δὲ λαρι-
» νεύονται. Graecis λαρὸν & λαρινὸν dicitur τὸ ἡδὺ, *quod*
» *placet* & *gratum* eft. Inde λαρινεύειν dictum: quod non
» fimpliciter σιτίζεσθαι fignificat, ut Athenaeus interpreta-
» tur; fed *habere molliter & delicate.* Epirotici boves *larini*
» dicti, quos ad victimas impinguabant, ut docet Varro
» libro fecundo De Re Ruftica. At valentes boves, qui fa-
» cile profcindunt glebas, non λαρινοὺς, fed καμίνους vo-
» cabant. Hefychius: Καμίνους, εὐπλεύρους βόας, ἰσχυροὺς
» καὶ εὐϊσχίους. Latinis *glebarii.* « — Confer Suidam in Λα-
ρινοὶ βόες.

AD CAP. XIX.

c Εἰσαχθέντος δὲ ἡμῖν ποτε καὶ δελφ. Eodem modo par-
ticula ποτὲ fupra pofita, pag. 372. b. Vide quae infra no-
tamus, ad pag. 395. f. *Paullo poft*, pro ἑψημένον,
quod erat in editis libris, recte ἡψημένον dedere ambo

codd. mssti. CASAUBONI est ad hunc locum Animadver- c
sio haec: »Elegans fuit illius *coqui artificium*, qui Dipno-
»sophistarum mensae *porcellum* intulit, *ab alterâ parte* ὀπτα-
»λέον καὶ κραμβαλέον, *assatum & probe tostum; ab altera*
»*vero* ὡς ἂν ἐξ ὕδατος ἐψημένον τακερῶς, id est, *iurulen-*
»*tum, utpote in aqua coctum*: tot hisce verbis nihil aliud si-
»gnificatur, nisi quod unâ dictione paullo post [lit. d.]
»dicitur, ἑφθόν. Accedebat aliud subtile commentum, quod
»erat ἄσφακτος hic porcellus, ut loquitur coquus, [p.
»381. a.] neque ullum exhibebat vestigium lethalis sui
»vulneris, aut ullius apertionis; cum tamen non solum
»exenteratus, verum etiam impensa multa farctus & op-
»pletus esset. Quod ad farcturam attinet, similem habes
»narrationem libri quarti initio, sed sine ulla subtilitate:
»de isto autem fuse paullo post [pag. 381.] idem qui pa-
»raverat coquus.«

ἢ πῶς αὐτοῦ ἡ γαστὴρ κτλ. Sic mssti ambo. Mutata
verborum serie edebatur, ἢ πῶς ἡ γαστὴρ αὐτοῦ κτλ.
Ibid. ὑπογαστρίων τε μέρη χοιρείων. Monuerat CASAU-
BONUS: »Lege χοιρείων. Sic melius libri; non χοίρων.
»Videntur autem petita haec ex aliquo poëta: nam inte-
»gros aliquot senarios hîc facile deprehendas.« — Et ha-
bent utique haec, & quae continuo sequuntur, poëticum
aliquem colorem: attamen senarios inde extundere haud
ita facile fuerit. χοιρείων non in aliis quidem codicibus,
praeter hos qui Epitomen continent, reperitur: haud du-
bie vero praeferri haec scriptura alteri debuit.

τῶν ὠῶν τὰ χρυσᾶ. »Sic *vitelli ovorum* nominantur cum d
»hîc, tum infra [pag. 406. a.] in descriptione patinae
»rhoduntiae.« CASAUB. — *Ibid.* ἔτι δὲ ὀρνίθων γαστέ-
ρας. Sic recte ms. *Ep.* non γαστέρες, quod erat in edd.
ac nescio an & in ms. *A.* Quae inde sequuntur quatuor
verba, καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας, desunt Epitomae. πλέας
vero ex coniectura correxi, pro πλέες quod erat editum,
ubi ex ms. *A.* nihil adnotatum.

»Inter caetera quae dicuntur in porcelli ventrem con-
»dita, nominantur & τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν [commodius ἐκ
»σαρκῶν, absque articulo] εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα (ma-
»lim κατακνιζομένων) « [at, sic abundaret sequens par-
»ticula copulativa,] καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα.
»Tot Graecis dictionibus περιφράζει *Leonides* sive Athe-
»naeus, quae uno verbo Romani appellabant *isicia*. Qua-

d » re additur, *ἰσίκια γὰρ ὀνομάζειν αἰδοῦμαι τὸν Οὐλπια-*
» *νόν* vel, ut alii libri *διὰ τὸν Οὐλπιανόν*. Romanam esse
» vocem constat ex Arnobio, Apicio, & Macrobio lib. VII.
» c. 8. Alexander Aphrodiseus, unde illam disputationem
» mutuatus videtur Macrobius, *ἴσικον* nominat, Problema-
» te XXII. libri primi.« CASAUB. — Casaubonus, *Leonidae* sermonem hunc tribuens, Leonidam illum Eleum dixit Grammaticum, quem in Deipnosophistarum numero recensuit Auctor noster in introitu operis, p. 1. c. Cui Leonidae tribuuntur quidem partes dicendi haud procul ab initio huius noni libri, in quo versamur, pag. 367. d. At mox deinde suo nomine loqui pergit Athenaeus ipse, inde a pag. 368. f. (coll. pag. 369. a.) quamquam paulo post rursus alium subinde atque alium nominat e convivis loquendi vices excipientem; veluti *Larensium* convivatorem & *Ulpianum*, pag. 372. d. *Myrtilum*, pag. 373. a. tum rursus *Larensium*, pag. 381. f. rursus *Myrtilum*, pag. 384. d. *Palamedem*, pag. 397. a. ut alios omittam. Verum hoc loco *coquus* est, qui loquens inducitur. vide Animadversionem proxime sequentem. Quod vero ait doctus Animadversor, *in aliis libris διὰ τὸν Οὐλπιανὸν legi:* non est illa veteris cuiuspiam libri lectio, sed docti alicuius viri coniectura, ad oram codicis nescio cuius (sive scripti, sive, ut equidem suspicor, impressi) adnotata. Nostri quidem ambo codices mssti praepositionem hic ignorant, recte quidem.

πλὴν ὁ ἐμός γε συγγραφεὺς Πάξαμος τῶν ἰσικίων μέμνηται. »PAXAMUS, quem dicit *Leonida isiciorum* fe-
» cisse mentionem, is est quem *De Paratu Ciborum*, de-
» que *Agricultura* & *Tincturae arte* scripsisse testatur Sui-
» das: quemque etiam in Graecorum commentariis de Re
» Rustica laudatum offendimus.« CASAUBONUS. — De *PAXAMO* quae supersunt veterum testimonia, oppido quidem illa pauca, collegit NEEDHAM in Prolegomenis ad Geoponicos, pag. 65 sq. edit. Niclas. Quibus testimoniis adiici illud poterat, quod est apud Simplicium in Comment. in Epicteti Enchirid. pag. 428. nostrae edit. ubi tamen non Πάξαμος, sed Παξάμων nominatur, librariorum fortasse culpâ; qui terminationem huius nominis temere similem facientes terminationi nominis praecedentis, sic scripsere: *οὐδὲ γὰρ πρὸς Θεωρίωνας καὶ Παξάμωνας ἡμᾶς ἡ φύσις ᾠκείωσε, καὶ τὴν μαγειρικὴν κακοτεχνίαν, ἀλλὰ*

πρὸς τροφήν. Ubi, quoniam in hoc sumus, alterum etiam nomen corrigamus, in media voce corruptum, & Θεαρίωνας legamus, intelligamusque illum operis pistorii artificem *Thearionem*, Platoni philosopho & Aristophani atque Antiphani comicis commemoratum, de quo vide Athenaeum nostrum lib. III. cap. 78. huius editionis. Sed ad *Paxamum* redeamus: cuius de patriâ quum sileant alii scriptores; si verum esset id quod Casaubonus statuit, *Leonidam* (de quo vide paulo ante notata) haec dicentem induci ab Athenaeo; coniecturam ex praescriptis verbis facere liceret, genere *Eleum* fuisse istum artis coquinariae magistrum: scilicet ut Eleum Leonidam, de *Paxamo* loquentem, pari ratione ὁ ἐμὸς dixisse statueremus, qua Aemilianus Maurus, de Iuba Mauritaniae rege loquens, ὁ ἐμὸς Ἰόβας dixit, VI. 229. c. id est, *popularis meus Iuba*. At non nude ὁ ἐμὸς Πάξαμος dicit is qui hîc loquitur, sed ὁ ἐμὸς συγγραφεὺς Πάξαμος, *meus scriptor Paxamus*: id est, *scriptor quem prae caeteris ego colo & lectito*, nempe *ut qui de arte quam profiteor* (*artem coquinariam dico*) *eximie scripserit*. Est enim, verum si quaerimus, is qui hîc loquens ab Athenaeo inducitur, non Leonidas Eleus Grammaticus, nec alius e convivarum numero, sed *coquus* arte suâ superbiens, quemadmodum proxime ante ipsa ista verba, de quibus quaerimus, perspicue docuit auctor noster. Idemque coquus verba facere pergit usque ad pag. 380. c. moxque rursus incipit pag. 380. f. usque pag. 381. e.

Post verba ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα Epitomator, priusquam e poëtarum, quae sequuntur, eclogas adponeret, inseruit ea quae in pleniore opere inferius leguntur, pag. 380. c. & pag. 381. a. quae sic ille concinnavit: Ἀπορούντων δὲ πάντων καὶ λιπαρούντων δεικνύειν τὴν σοφίαν, ἔφη· Ὁ μὲν χοῖρος ἐσφάγη &c.

AD CAP. XX.

In POSIDIPPI ecloga, *vers.* 3. imperite ἀλλεῖν scribitur in ms. *A.* indeque ἄλλειν in ed. Ven. & Bas. quod tacite correxit CASAUBONUS, λαλεῖν auctori restituens. Eclogae illius initium negligens Breviator, sic incipit: Ὅτι μάγειρός τις παρὰ Ποσειδίππῳ ἄλλα τε ἀστεῖα ἔφη, καὶ δὴ καὶ ταῦτα: Ὅς τις ἂν θώρακ' ἔχῃ &c.

Vers. 6. » Postquam dixisset culinariae rei doctor, *opi*- f

f » mum artis coquinariae condimentum esse τὴν ἀλαζονείαν, » hoc est, *si norit aliquis probe se venditare;* addit,

» — τὸ καθόλου δὲ τῶν τεχνῶν
» ὄψεις δ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμενον.

» Lego, ut versum & sententiam expleam:

» ὄψει νόον γ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμενον.

» Id est: *Non in nostra tantum arte, verum in omnibus, cer-* » *nas eos qui plurimum sapiunt, ostentatione ac iactantia plus* » *praestare quam ulla re alia.* « CASAUBONUS. — Cuius adoptavi emendationem, nec tamen spernens eam quam in Excerpt. pag. 815. adhibuit GROTIUS, cuius latinam versionem Graecis versibus subiecimus. Idem *Grotius* in superioribus versibus, praeeunte Dalecampio, orationem sic distinxit:

ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν. τί τῶν ἡδυσμάτων
πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ;
B. 'Αλαζονεία. τὸ καθόλου δὲ τῶν τεχνῶν
ὄψει τὸν εὖ ἔχοντα τοῦθ' ἡγούμενον.

τὸν εὖ ἔχοντα τοῦτο, nempe τὸ ἀλαζονεύειν. Ab editâ olim scripturâ, ὄψεις δ' ἔχοντι, nil discedit ms. *A.* quam scripturam tenens DALECAMPIUS, *si quis oculos habeat*, interpretatus erat.

Vers. 7 *sqq.* » Quid ἀλαζονείαν vocet, clare & sub ex» emplo docet. Ait:

» Ξεναγὸς, ὥς τις ἂν † θώρακ' ἔχῃ
» φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,
» ἐφάνη Βριάρεως. ἂν τύχῃ δ' ἐστὶν λαγώς.

» *Dux militum*, ait, [*mercenariorum*,] *si loricam gestaverit* » *squameam, & draconem in clypei ferrea lamina sculptum* » *habuerit, apparet Briareus: cum tamen fortasse sit lepus.* « CASAUBONUS. — Mirum vero est quo pacto hîc (in praescripta Animadv.) *septimus versus* scribatur, qui in ipso contextu editionis Casaub. percommode sic scriptus erat,

Ξεναγὸς οὗτος ὅς τις ἂν θώρακ' ἔχῃ:

neque aliter in ed. Ven. & Bas. itemque in ms. *A.* cum quibus etiam consentit ms. *Ep.* nisi quod ab ipsis his verbis ὅς τις ἂν θώρακ' ἔχῃ eclogam incipiat. In contextu ed. Cas. 2. & 3. quidem in eodem versu, per operarum vitium, omissa est ἂν particula. Unde vero istae in Animadv. turbae ortae sint, haud equidem adsequor. Videntur autem illae GROTIO occasionem dedisse, ut, mutatis primoribus verbis, sic scriberet eumdem versum:

Οὕτως ξεναγὸς ὅς τις ἂν θώραϰ' ἔχῃ: f
quâ novatione minime erat opus. Nos vulgatum tenentes, in latina versione, pro eo quod Grotius posuerat, *Sic & tribunus &c.* scripsimus, *En, hic tribunus.* δράκοντα σεσιδηρωμένον caute quidem, sed ambigue, *draconem ferreum* reddidit Grotius. Casaubonus de *dracone in clypei ferrea lamina sculpto* accipit: quidni, *in ipso thorace?* Nam, quod δράκοντες interdum etiam *armillae* dicuntur (ut in Luciani Amorib. cap. 41.) quae aliâs ὄφεις; aut *cruralia* quaedam ornamenta: (ut in Analectis Brunckii T. II. pag. 11. n. 21. & pag. 93. n. 5.) id ad mundum muliebrem pertinet; nec ad armati viri cultum, praesertim eius qui fortis & terribilis vult videri, referri posse videtur. Vide Hesych. in Ὄφεις, & Pierf. ad Moer. eâdem voce, & Iacobs Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 29 sq. Adnotavit quidem H. Stephanus, eâdem notione vocabulum δράκων etiam e Polybio adferri in nonnullis Lexicis: at apud illum scriptorem nihil tale me reperire memini.

Vers. 10 *sqq.* » Deinde arti suae hoc exemplum [modo » adlatum] applicat. Sic autem legendum:

» Ὁ μάγειρος ἐὰν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων
» πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίῃ,
» κυμινοπρίστας πάντας, ἢ λιμοὺς, καλῶς· a
» ἔπτηξ' ἕκαστος εὐθύς. ἐὰν δ' ἀληθινὸν
» σαυτὸν παραβάλλῃς, καὶ προσεκδαρεὶς ἄπει.

» Sensus est: *Si coquus ministratum alicui veniat, habens fa-» mulos dicto sibi audientes, & discipulos arti suae convenien-» ter moratos; tum silent omnes, & ne γρὺ quidem adversus co-» qui voluntatem mutiunt.* (Hoc significat, ἔπτηξ' ἕκαστος » εὐθύς.) *Sin verus coquus accesserit*, id est, sine ulla pom-» pa & specie inanium, *non solum contemnitur, sed & fla-» gris saepe caeditur priusquam discedat.* Legebatur ἐπίτηξ' » ἕκαστος: « [sic quidem ms. *A.* cum editis: peius vero etiam ms. *Ep.* ἔπειτ' ἧξεν] » quod leviculum mendum quam » artas tenebras huic toti loco intulerit, scient qui nostram » interpretationem cum interpretis somniis « [quae nil adtinet hîc commemorare] » contulerint. πτήσσειν autem » id est quod dicimus: item ἀληθινὸς, is quem expressi-» mus: non enim ita accipere debemus, ut cum paullo » post Sosipater [pag. 378. a.] cocum ἀληθινὸν appellat, » τὸν ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον. *Coquorum » discipulos* λιμοὺς appellat, quia integram famem in aedes

a »alienas afferebant: κυμινοπρίστας autem, ut omnia etiam minima arrodentes, & sibi rapientes de singulis aliquid.« CASAUBONUS. — Recte *vers.* 10. ἐὰν μὲν ὑπόθεσιν edidit Casaub. cum deesset superioribus editionibus μὲν particula, quam agnoscit uterque noster codex mstus. Eiusdem emendationem ἐπιτήξ' ἕκαστος merito adoptavit GROTIUS, aliam insuper non minus necessariam certamque emendationem adhibens, καλῶν, pro καλῶς, quod nullo sensu hic positum habebant edd. & mssti, & ms. *Ep.* quidem verbis in hunc modum distinctis, ἢ λιμοὺς, καλῶς ἐπεισ' ἧξεν. ἐὰν δ' ἀληθ. *&c.* omissis istis, ἕκαστος εὐθύς. Perspecte vero etiam idem GROTIUS in Notis monuit: »Vult, coquum audacter exprobrare domesticis »nimiam tenuitatem.« Quae sane multis modis commodior interpretatio certiorque, quam ista quae Casaubono placuerat. Particulam ἢ vero ante λιμοὺς, cum deesset veteribus editionibus, recte adiecit Casaubonus, praeeuntibus libris. *Versum* 11. sic constituit IACOBS, in *Notulis msstis*:

πρὸς τὸν ἰδιώτην κἀμαθῆ τέχνης ὤν.

Vers. 15 *sq.* »Pergit coquus in eamdem sententiam,

»Ὥσπερ οὖν ὑπεθέμην τῷ κενῷ χώραν δίδου.

»*Igitur*, ait, *sicut initio dixi, da locum vanitati*: hoc est, »ἀλαζονεύου καὶ περπερεύου: esto vanus, &, ut Tertul»liani verbum usurpem, pompaticus. χώραν διδόναι τῷ »κενῷ sive τῇ ἀλαζονείᾳ, non est *cedere*, ut cum dici»mus *cedere suo iure alicui*; sed est *dare locum & in se ad»mittere*. Non multo aliter Paulus Apostolus, [ad Roman. »XII. 19.] δότε τόπον τῇ ὀργῇ: quod interpretatur Chry»sostomus, συγχωρήσατε τῷ Θεῷ ἐπεξελθεῖν. *Proximus ver»sus* aliud praeceptum continet:

»καὶ τὰ στόμια γίνωσκε τῶν κεκλῃμένων.

»Malim στομάτια: sic semper alii poëtae, & ita necesse.« CASAUBONUS. — Ὑπεθέμην (*vers.* 15.) non tam vertendum *initio dixi*, quam *monui*, *praecepi*. Sic ὑποθέσεις & ὑποθῆκαι, sunt *monita*, *praecepta*. Et cum illo verbo aperte convenit quod ait ὅπερ εἶπον, ἐγὼ *quod dixi iam monui vel praecepi*: nec ulla caussa erat cur τὸ στρόφιον Animadv. poneret Casaubonus, pro ..., quod tenent libri omnes. Neque magis urget quidquam, ut στόμια in στομάτια mutatum velimus; quod vocabulum si hic repperissent librarii, non erant in στόμια mutaturi. Altero abhinc versu τὸ στόμα dicit *introitum portus*: nunc, variandi caussa, non

fine ioco, στόμια ait, os & *gulam* convivarum significans, quod vocabulum aliâs in *orificio* cuniculi aut fossae, & in *rictu* vel *faucibus* cavernae ponitur; ut apud Polyb. XVI. 11, 4. & apud Lucian. in Cataplo c. 4. in Dial. Mort. III. 2. XXVII. 8. alibique passim. Similiter apud Hesychium habes, Στόμια· χάσματα. Ad rem quod spectat, opportune Dalecampius Martialis versiculum hîc adnotavit, *Namque gulam domini debet habere coquus.* a

Vers. 17 *sq.* »Praeceptum [istud suum] optimus ma»gister simili hoc illustrat:

»Ὥσπερ γὰρ εἰς τἀμπόρια τῆς τέχνης πέρας
»τοῦτ' ἔστιν, ἐὰν σὺ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.

»Hoc ait: *Quemadmodum ei qui nundinas petiturus est, illud »ante omnia fuerit conducibile, scire quid libenter empturi sint ii »ad quos merces delaturus est: ita in arte ganeae praecipuum »est, ut cibi congruant cum palato convivarum.* Appellat πέ»ρας *artis*, quam ἡγεμονίαν dixit Diphilus in simili sen»tentia; nam apud illum de sua arte loquens coquus, ait:

»Ἡγεμονία τις αὐτῆς ἐστιν, ὦ πάτερ,
»τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι. «

Casaubonus. — At poëtae mentem acutius perspexisse Grotius videtur, & perapte in versione expressisse, Graeco contextui a nobis subiectâ. Quo pertinet etiam eiusdem Adnotatio haec: »Ambiguitas est in voce στόμα, »quae & *ostium fluminis* significat, & *os hominis.* « — Per»peram (*vers.* 18.) ἄνευ unâ voce scribitur in ed. Ven. & Bas. & in ms. *A.* Pro quo recte, divisis vocibus, ἂν εὖ προσδράμῃς edidit Casaub. quod & Grotius tenuit: & sic perspicue scribitur in ms. *Ep.* Fuerint quidem, qui ἐὰν εὖ metri caussâ corrigendum censeant, ut fecit Casaub. in Animadv. Quod & ego facile patiar; & ipse similiter subinde ex ἂν, invitis libris, ἐὰν aut ἢν feci, ut VI. 227. c. VII. 292. c. VIII. 336. c. Sed consultius tandem iudicavi, vulgatum tenere: vide notata ad VII. 292. c. Iacobs quidem in *Not. mss.* sic corrigebat, τοῦτ' ἔστιν ἂν εὖ σὺ προσδρ. De notione, qua accipiendae sint h. l. voces τἀμπόρια & τὸ στόμα, Grotii quidem interpretationem ignorans doctissimus Coray, in eamdem cum illo sententiam peropportune haec adnotavit: »Hîc ἐμ»πόριον significat *locum mercaturae idoneum quae per ma»re fit.* Πόλιν ἐπὶ ἐμπορίου κειμένην dicit infra, pag. 526. e. »loquens de Byzantio: idem sonat Romanorum *Empo-*

» *rium*. conf. Vitruv. V. 12. Στόμα nihil est aliud quam » *ipsae portus fauces*, per quas intratur ad emporia. Hinc » & στόμα λιμένος apud Thucydidem: & στόματα Νείλου, » *ostia Nili*, apud alios passim. Interdum στόμα pro *ipso* » *portu* usurpari videtur ὁλικῶς, ut apud Nostrum infra » pag. 536. b. de Byzantiorum portu, τοῖς Θεοῖς τοῖς ἐπὶ » του στόματος ἱδρυμένοις. « — At ibi quoque de *introitu* vel *ostio portus* nullo incommodo accipietur.

Vers. 19. » τὸ θῦμα βοῦς, inquit coquus: hoc est, *vi-* » *ctima*, quae propter solennitatem nuptiarum mactatur, » *bos est*: quare cibi parandi sunt quales possunt ex eo car- » nis genere parari optimi. θῦμα idem atque ἱερεῖον, quam » vocem exposuimus libro primo, cap. XI. « [ad I. 13. c.] CASAUBONUS.

b *Vers.* 20. ὁ διδοὺς, ἐπιφανής· ἐπιφανὴς ὁ λαμβάνων. » De patre sponsae loquitur, & sponso. ὁ διδοὺς, *is qui fi-* » *liam suam nuptum collocat*: ὁ λαμβάνων, *sponsus, qui uxo-* » *rem ducit*. « CASAUB.

Vers. 21. Τούτων γυναῖκες, ἱέρειαι τῇ θεᾷ. » Huius solennitatis pars *foeminae* sunt: quare probi co- » qui officium est, illa potissimum parare, quae foeminis » plurimum solent esse grata. Sed quaenam illa *Dea* est, » quae hoc versu nominatur? Praeterea *versus proximus* » hypermeter est:

» θεοὶ, κορύβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφή.

» Ne multa; scribendum censemus:

» τούτων γυναῖκες ἱέρειαι. τοὶ θεοὶ
» κορύβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφή. «

Sic CASAUBONUS. — Cuius rationem merito improbans GROTIUS, deletâ (initio *vers.* 22.) voce θεοὶ, *vers.* 21. τῇ θεῷ scripsit; *Palladem Deam* intelligens, ut par erat. Ac facile equidem mihi persuadeam, alienam illam ab hoc loco scripturam, θεοὶ, ortam esse ex θεῷ, quod olim sic scriptum fuisset θεῶι: & pro suo more veterem librarium duas diversas scripturas (τῇ θεᾷ & τῇ θεῷ) quarum altera in contextu exemplaris posita fuisset, altera inter lineas aut in orâ, imperite in contextu iunxisse. Novimus autem, Atticos ἡ θεὸς potius, quam ἡ θεὰ, dicere solitos: quare scriptura θεᾷ haud immerito videri potuerit interpretamentum fuisse vetustioris veraeque scripturae θεῷ. In *Epit.* desunt postremi versus huius eclogae, inde a decimo nono. Pro αὐλοὶ (*vs.* 22.) idem GRO-

τιυς αὖθι in contextu posuit; hoc sensu, *adsunt.* Monuit b
tamen in Notis, nullo incommodo teneri vulgatum αὐλοὶ
posse, verbo per ellipsin subintellecto. — » Vox ἀναστρο-
» φὴ, idem sonat ac *circulus* apud Romanos, *cercle* apud
» Gallos; nempe *politiorum hominum congressum.* Italis ἀνα-
» στροφὴ, ad verbum, est *conversazione.* Neograeci συναν-
» στροφὴν eodem usurpant sensu. « CORAY, in *Notis msstis.*

Vers. 23. » Ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς.
» Venusta translatio. Plautus, Milite: *Iam est ante aedes*
» *circus ubi sunt ludificandi mihi.* « CASAUBONUS. — Po-
strema verba, *vers.* 24. Μέμνησο καὶ σὺ τουτί: eidem per-
sonae *A.* tribuit GROTIUS, cui quatuor primores eclogae
versus; cum interiectos omnes alteri personae *B.* adtri-
buisset.

Sequitur alia eiusdem *POSIDIPPI* ecloga: in cuius *ver-
siculo primo* verbum ἔφη, quod inter Ἰδιώτης & μέγας te-
mere insertum habet contextus Casaubonianus, ignorant
& veteres editiones & ms. *A.* Breviator omissis duobus
prioribus versibus, sic scripsit: Καὶ ἄλλος δὲ μάγειρος
παρὰ τῷ αὐτῷ φησίν: Ὁ μάγειρος ἀγαθοῦ στρατηγοῦ δια-
φέρει οὐδέν.

Vers. 2. Pro Σεύθης, perperam Σευήθης habet ms. *A.* qui c
tamen paulo ante in Σεύθης consentiebat cum editis. *Ibid.*
Cum nudum οἶσθα sine fulcro ferri non posset ob voca-
lem initio sequentis vocis, δ' coniunctionem cum GRO-
TIO inserui; quam & sententia ipsa flagitare videtur. Quo
minus hîc adoptandum putavi id quod est a PIERSONO
ad Moerin pag. 283. propositum. *Vers.* 3. Veterem for-
mam οὐθὲν ex ms. *A.* restitui.

» In *quarto versu:* — ὁ βαθὺς τῇ φύσει
» στρατηγὸς ἕστηκεν, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο:
» pro βαθὺς emendarunt εὐθὺς, qui ignorabant Graecis &
» Latinam usitatam locutionem, quam ad Suetonii Vitel-
» lium [cap. 13.] exponebamus. At pro ἕστηκεν postu-
» lat lex metri potius ἕστη, vel sine copula, ἕστηκεν,
» τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο. *Alti animi dux stabit, & molem belli*
» *sustinebit.* « CASAUBONUS. — ἑστηκὼς, τὸ πρᾶγμ'
ἐδεξ. legendum censuit WAKEFIELD, in Sylv. Crit. P. III.
pag. 29. ἕστη καὶ a Casaub. adoptavit Grotius. Vul-
gatum tenent mssti, nisi quod ἕστηκε (absque ν) καὶ ha-
bet ms. *Ep.*

Vers. 7. κινεῖ, pro vulgato πίνει, ex certissimâ (ut

c mihi quidem videbatur) GROTII emendatione recepi. » Vo- » cabulum est (ait) ex *militia* desumtum, ut & sequentia. «

Vers. 8. προηλπικὼς, pro eo quod editum erat, atque etiam a Grotio servatum, προσηλπικὼς, opportune dedit ms. *Ep.* Sic vero etiam ex coniecturâ corrigendum monuere WAKEFIELD l. c. & CORAY in *Notis msstis.*

Vers. 9. Pro ἐκλελυμένος, audacius GROTIUS, & praeter necessitatem, εὖ κεκελευσμένος posuit, militarem itidem vocem, ut in Notis ait. Nobis hîc religio fuit, a consentiente librorum scripturâ recedere; quae duobus modis accipi poterat: vel *dissolutus, multâ licentiâ utens;* quo pacto ἔκλυτος στρατὸς apud H. Steph. Thes. II. 755. g. exponitur *in omnem licentiam dissolutus:* quae interpretatio hoc loco praecedentibus verbis haud male congruens videri poterat: vel, ut nos interpretati sumus, (non minus praecedentibus verbis convenienter, quam praesertim proxime sequentibus) *fame enectus:* dicitur enim etiam ἔκλυτος & ἐκλελυμένος, qui est *viribus defectus, debilitatus;* quod ad *famelicos* homines percommode referri posse videtur. Sed penes doctos sit iudicium.

Vers. 10. » Famelicum, & eum cui longa est coenae » exspectatio, pulchre describit *Posidippus*, cum ait:

» τηρῶν πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἴσει τις: —

» *exspectans quando aqua afferetur lavandis manibus.* Eam aquam » Graeci vocant ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας. « CASAUBONUS. — Verba ista, πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἴσει τις, ex inexspectato dicta a poëta existimavit GROTIUS. » Nam auditor, in- » quit, exspectabat ἐπὶ τὰς χεῖρας ἥξει, ut in proelio. At » ille de his, qui patinas ferunt, loqui coepit. «

Vers. 11. ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην. » Notanda etiam atque etiam vox rara, & alibi, quod » sciam, non lecta, ῥακεία, pro *re vili & abiecta.* νόει, » inquit, ὄχλου τοιούτου ῥακείαν ἠθροισμένην. *Cogita talis » turbae farraginem convenisse.* Sed nos de eo vocabulo am- » plius cogitemus. Sermo Gallicus Graecam vocem, si » modo legitima est, integram retinuit. Euphron mox in » simili sententia συρφετὸν pro eo dixit. « CASAUBONUS. — Ad editam olim scripturam ῥακείαν, DALECAMPIUS, cum in versione posuisset, *quaenam turbae sic collectae vilitas sit*, haec notaverat: » Ῥακία. Sic Galli viles & abie- » ctos homines faecemque populi vocant *racaille.* « — Cum hoc loco contulit CORAY, in *Notis msstis*, id quod

legitur supra, VII. 276. b. c. συνοίκια ῥυπαρὰ παμμιγοῦς ὄχλου. Grotius, in explicandâ editâ scripturâ frustra sudasse Casaubonum censens, postremum versum sua de coniecturâ in hunc modum constituit,

ὄχλου τοιούτου τὴν στρατιὰν ἠθροισμένην.

Totam vero eclogam sic idem latine convertit:

Illis plebeius quidem
Seuthes videtur: at tu haud ignoras eum
nihil differre ab imperatore optimo.
Adsunt ubi hostes, imperator strenuus
stat contra, intrepide exspectans quodcumque imminet.
Quot sunt convivae, tot venire hostes puta.
Hi progredientes celeri incedunt agmine,
a quindecim diebus spe pleni bona
coenandi, promti per se, & hortatu inciti,
exspectant dum quis ad manus det aquam. Virûm
genus hoc, collectum crede adesse exercitum.

In *Epit.* deest extremus versus cum postremâ voce versus praecedentis. In ms. *A.* non ῥακείαν, sed ῥακίαν legitur: quorum vocabulorum neutrum agnoscit sermo Graecus. Nimis longe vero a scripturae vestigiis recedit Grotiana emendatio. Nobis levissimâ mutatione ῥαχίαν corrigere visum est. Significat autem ῥαχία proprie *maris aestuationem*, & *strepitum fremitumque inde existentem.* Vide Polyb. I. 37, 2. & Suidam in Δυῤῥάχιον, cui gemina habet Etymologus pag. 291. 27. Eodem spectat etiam proverbium, Ῥαχίας λαλίστερος, Suidae commemoratum & Diogeniano Cent. VII. 99. Quod vocabulum istâ notione quam apte conveniat huic loco, non est quod moneam: vellem, aeque commode conveniret participium ἠθροισμένην, ad ῥαχίαν relatum; pro quo ἠθροισμένου utique mallem.

AD CAP. XXI.

» *Posidippum* excipit *Euphron*: ex cuius *Synephebis* af-
» fertur similis superioribus ῥῆσις μαγειρική. Sic autem in-
» cipit:

» Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς
» οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ᾽ ἃ μεμάθηκας ποιεῖν.

» Coquus discipulum alloquitur, & praecepta ei dictat.
» *Cum pauperibus*, ait, *operam locaveris, cuiusmodi sunt qui*

d »*e symbolis unà sunt, non licet ludere, neque ea facere quae* »*soles*. Honeste vocat παίζειν, *furta committere*, ut fieri so»litum a famulis coquorum: sed melius Gallice vertas τὸ »παίζειν, *il ne faut pas s'y jouer*: quasi dicas, serio in te »animadvertetur, si quid furto abstuleris.« CASAUBONUS. — Germanorum sermone diceres, *da gilt es nicht scherzen*. Καρίων est servile nomen, hominem significans e Caria oriundum. Vide HEMSTERH. ad Aristoph. Plut. p. 8. & IACOBS, Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. II. p. 43 sq.

Vers. 3 *sq.* »Tum adiicit, hunc pridie ob furta, quae »tentaverat, valde periclitatum. Sed locus est maculo»sus; nam ita scribitur:

»Ἐχθὲς κεκινδύνευκας, οὐδεὶς εἶχέ σοι
»κωβιός. ὅλως γὰρ ἧπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί.

»Doctus interpres violentiâ iter sibi patefecit. Is igitur »pro ἧπαρ scribit παρῆσαν, securus ut fere ubique de ver»su. Quid nos? Utemur nempe ingenio, & ea quam »tantopere miramur semper lenitate. Apex unus mutan»dus non est; sed interpunctio solum corrigenda:

»Ἐχθὲς κεκινδύνευκας. οὐδεὶς εἶχέ σοι
»κωβιὸς ὅλως γὰρ ἧπαρ· ἀλλ' ἦσαν κενοί.

»*Heri in magno periculo versatus es. Gobionum enim*, qui ti»bi traditi fuerant ad coquendum, *nullus habuit iecur: sed* »*omnes inventi sunt vacui.* Coniunctio γὰρ transposita in »alienum locum, ut saepe.« CASAUBONUS. — Perperam ἦπαρ leni spiritu scriptum in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. & 2. itemque in Casauboni Animadv. Recte vero ἧπαρ in ed. Cas. 3. & in ms. *A*. Maior pars huius eclogae omissa in *Epit.*

Vers. 7 *sq.* Δρόμωνα, καὶ Κέρδωνα, καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας ὅσον ἂν αἰτήσαις, ἁπλῶς
εἶναι δίκαιον.

»Potest ferri haec lectio utcumque. Malim tamen δι»δόντος. *Si mercedem persolverit* qui te locavit, *esto iustus.*« CASAUBONUS. — Equidem, cur διδόντος malimus, nullam caussam vidi; quum percommode accusativus διδόντας ad tres illos homines superiori versu nominatos referatur. Sed illud me nonnihil conturbat, quod hoc loco *Soterides* nominatur ut civis conditionis trivialis, qui coqui operam locat; cum apud eumdem comicum EUPHRONEM in ecloga quam habemus lib. I. p. 7. d. solertis coqui nomen sit *Soterides*.

Vers. 9 *sq.* — οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν, e
εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον. —

» *Apud illum vero qui hodie operâ nostrâ est usurus ad curan-* » *das nuptiales epulas, nullum fraudis genus est praetermitten-* » *dum.* Quo sensu hîc accipiatur vox ἀνδροφόνος, dictum » iam libro VI. cap. IX. « [immo cap. secundo.] CASAUBONUS. — Vide ad VI. 224. e.

Vers. 16. » In fine dictum elegantissime, ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει. *Viden' ut parcum cernit:* hoc est, deparci & » sordide avari vultum prae' se fert. « CASAUB.

AD CAP. XXII.

Μέγας δ' ἐστὶ σοφιστὴς, καὶ οὐδὲν ἧττων τῶν ἰατρῶν εἰς ἀλαζονείαν, καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάτρῳ μάγειρος ἐν Καταψευδ. f » Nullus ferme fuit Graecus poëta novae comoediae, » qui communem locum de *Cocorum arrogantia* non attigisset. » Inde illa tam multa, quae tot locis in eam sententiam » recitantur ab eruditis convivis hisce, sicut libro sexto » observabamus, capite undecimo. Ac de aliis quidem » alibi: nunc autem sequitur ex *SOSIPATRI* (vel fortasse » *SOPATRI*) *Catapseudomeno*, prolixa coqui oratio, iactan» tiae & vanitatis plena: in qua nonnulla sunt digna quae » nos advertant. « CASAUBONUS. — Σωσιπάτρῳ cum editis tenet uterque codex noster mstus. Videtur autem Σωσίπατρος iste Comicus, nulli quidem alii scriptori (quod sciam) nominatus, non diversus esse ab eo, cuius nomen Σώπατρος satis alioqui notum, saepiusque auctori nostro memoratum. Et, verum si quaeris, unum idemque nomen est: quod proprie & prima origine Σωσίπατρος sonabat, deinde decurtatum; ita quidem ut usu praevaleret brevior forma Σώπατρος. Mireris vero, tacuisse in in Animadv. Casaubonum, integram quamdam vocem de ipsius coniecturâ in contextu adiectam. Sane vocem ἧττων cum ed. Ven. & Bas. ignorat ms. *A*. In *Epit.* autem non legitur iste introitus huius capitis. In ora libri (ex edit. Basil.) qui olim Casauboni fuerat, ipsius manu h. l. adscriptum video, *Deest* ἧττων. Ac sane vel haec ipsa vox, vel in eamdem sententiam alia, necessario adiicienda fuit.

Vers. 2. Pro ἐ[illegible] quod non ferebat metri ratio, recte ἂν posuit GROTIUS; cuius Excerptis inserta est haec ecloga, pag. 886 sqq. unde etiam Latinam versionem mutuati

f sumus, Graeco nostro contextui subiectam. Potuerat vero adflicto metro alia etiam medicina adhiberi, de qua Coray monuit in *Notis msstis*, legendo ἐὰν κατανοῇς.

Vers. 3 *sq.* »Postquam dixit, *artem* μαγειρικὴν *magnam* »*artem esse & magni faciendam*, addit:

»'Αλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
»εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες.

»Non fero hic vocem πέπαυται: quam & metri modu»lus falsi arguit. Lego πέπραται: *periit.* Ita poëtae »eo verbo utuntur. Est autem simile illi dictum, *Porro,* »*Quirites, artificium periit.*« Casaubonus. — Loco istius Animadversionis, in ed. Cas. 2. & 3. haec leguntur, uncis quidem inclusa, sed in Casauboni schedis (puto) olim reperta: »Vitium in priore versu, metri modulus arguit. Su»spicor glossam irrepsisse in locum vocis legitimae, quum »esset prius, 'Αλλ' οἴχεται τὸ πρᾶγμα.« — Vulgatum πέπαυται tenet ms. *A.* & *Ep.* Priorem emendationem Grotius adoptavit. Sed perspectissime Porsonus, ad Euripidis Med. pag. 20. (pag. 366 sq. ed. Lips.) docuit, levissimâ mutatione πέπλυται scriptum oportuisse: *pervulgaris facta est haec res*, (nempe, ars coquinaria;) *eviluit, obsordescere coepit*; vel, quemadmodum veluti divinatione quadam interpretatus est Grotius, *prostituitur haec res*. Simillima ratione Aeschines contra Ctesiphont. p. 567 sq. ed. Reisk. dixit, νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα: quem locum laudavit interpretatusque est Pollux, lib. VII. sect. 38. qui etiam mox deinde docet, *pervulgatum scortum* πλῦμα vocari solitum.

a *Vers.* 8. καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα. Sicut Medicis αἱ δυνάμεις dicuntur *vires medicamentorum*, sic coquo *vires alimentorum* rerumque omnium quae in cibum adhibentur.

Vers. 10 *sq.* »Restituendus nobis ex coniecturâ hic »locus,

»— τρεῖς ἡμεῖς ἐσμὲν
»ἔτι λοιποὶ, Βοΐδιον καὶ Χαριάδες.

»Scribo: — τρεῖς ἡμεῖς μόνοι
»ἐσμὲν ἔτι λοιποί.« Casaubonus.

Nobis placuit, particulam μόνον *initio versus* 11. reponi: quae vocula, compendiose olim scripta, facile absorberi potuit a syllaba μεν in quam exit vox praecedens. τρεῖς ἡμεῖς μόνον scripsit Grotius.

Vers. 12. Recte προσπέρδου edd. & mssti. Temere προσ-

πάρδου scribitur apud Grotium. *Vers.* 13. Quum Ἐγώ; (sic) in ed. Cas. scriptum esset, monuit Casaub. in Animadv.
» Malim abesse *interrogationis notam* post ἐγώ: & vertam,
» *Ego vero hoc aio.* Respondet illis, τί φής; « — Atqui etiam ignorabant ibi interrogationem superiores editiones. — » B.
» Τί φής; A. Λέξω· τὸ διδασκ.« Iacobs, in *Not. mss.*

Vers. 14. τὸ Σίκωνος. » *Sicon*, proprium est viri nomen: b
» quod qui [ut Dalecamp.] censent mutandum in *Sicyon*,
» errant. Inde est *Aeolosicon*, Aristophanis fabulae titulus,
» de *Siconis* cuiusdam levitate & stultitia: quod & *Adr.*
» *Turnebus* ad hunc locum notaverat.« Casaubonus.

Vers. 15. » Mutilus est hic versus:

» ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν.

» Expleveris, si addas a fine, καλῶς, aut tale aliquid. « Casaub. — Nobis placuit, cum Grotio, nomen Σίκων in fine adiectum: nec tamen fas erat, absque dubitationis notâ illud a nobis adiici. *Vers.* 17. Satis nobis placuit quod consentientibus libris hîc legitur,

περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους.

Id est, *de rerum natura universam doctrinam tenebat.* Sic usurpant Graeci verbum κατέχειν, *tenere*, *scire*, *cognitum perceptumque habere.* κᾆτ' εἶχε corrigendum censuerat Coray, in Notis msstis: i. e. καὶ εἶτα περὶ φύσεως εἶχε &c.
» Praecessit, inquit, πρῶτον: dein ἔπειτα: tertio (nunc)
» καὶ εἶτα: postremo venit ἐπὶ πᾶσι τούτοις.«

Vers. 20. In ed. Cas. 1. sic edebatur:

Ἆρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε φίλτατε;

Tum Casaubonus in Animadversionibus: » Melius (in-
» quit) ἄρα. *Ergo tu me loquacitate obtundere paras.* Qui
» *accingunt se ad faciendum aliquid*, Graecis dicuntur οἷοι εἶ-
» ναι. Verbum κόπτειν usu tritissimum hac notione, ut
» libro VII. — ἢ λέγων φαίνου τί μοι

» καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μὴ κόπτε με.

» Dalecampius mutat in κρύπτειν, fallaci & absurdâ con-
» iecturâ. Idem interpres in simili dissertione coqui alius
» ex Anthippo comico postea hoc libro descriptâ, [pag.
» 404.] κατακόπτειν *obtundere* vertit isto versu,

» ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν:

» sed melius ibi vertisset *enecabis*, propter sequentia verba.
» Iocatur enim poëta in ambigua significatione τοῦ κα-
» τακόπτειν, quam latine non minore elegantiâ expresse-
» ris, si vertas: *Tu quidem me enecabis, non victimam quae*

» *parata est.* At in isto Alexidis, qui sequitur non longe, » [p. 386. b.] Μὴ κόπτε μ', ἀλλὰ τὰ κρέα: aliter interpre» tandum, ut cap. VIII. dicetur. «

c *Vers.* 22 *sq.* » Faciunt mihi negotium hi duo versus. » *Ego*, inquit iste artis suae encomiasta, *dum puer venit e* » *foro*,

» μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
» ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον.

» Non est obscurum ex superioribus, quam sententiam ἡ » ἀκολουθία τοῦ λόγου postulet: sed διακινεῖν τινα, pro » *sermonem habere cum aliquo*, quale est loquendi genus? » Praeterea, non ἵνα λάβωμεν, verum ἐπεὶ ἐλάβομεν vi» detur fuisse dicendum. « Casaubonus. — Illud ἵνα λάβωμεν intelligi debebit, *ut capiamus, ut arripiamus commodum tempus; ut utamur occasione:* quam in partem commode etiam Grotius interpretatus est, ne *frustra tempus effluat.* Pro qua quidem sententia, ad verba εὔκαιρον χρόνον subintelligendus fuerit τὸν *articulus*; qui, cum ex Graeci sermonis proprietate praeponi debuisset, ob metri necessitatem omissus est. Διακινεῖν τινα vero non nude accipiendum pro *sermonem habere cum aliquo*; sed, *sermone* ad aliquem directo *pertentare* eumdem, *movere, concutere, excitare.* His scriptis, vidi in eamdem sententiam a doctissimo Coray monitum in *Notis msstis.* » Torsit (inquit) egregium » Criticum sensus τοῦ διακινεῖν. Significat hoc verbum » *praetentare aliquem, ingenium eius explorare*, ut patet ex » Aristophanis loco parallelo, Nub. 476.

» ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις προδιδάσκειν,
» καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

» Sunt ergo, διακινεῖν τὸν νοῦν, & ἀποπειρᾶσθαι τῆς γνώ» μης, locutiones synonymae. Eodem sensu usurpavit idem » Comicus & simplex κινεῖν, Av. 1238. μὴ θεῶν κίνει φρέ» νας: quod sacri scriptores (Deuteronom. VI. 16.) per » οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου expresserunt; & Pla» to in Theage (T. II. pag. 24. edit. Bipont.) per ἀποπει» ρᾶσθαι τοῦ δαιμονίου. Apud eumdem Platonem in Ama» torib. (ibid. pag. 33.) κινητέος valet idem quod ἐρωτη» τέος, *interrogandus, explorandus.* « — » Forte, μικρὰ δια» κινήσω σε: quod est lenius verbum pro διδάξω. Conf. » Lucian. Vit. Auct. cap. 3. « Iacobs in *Notis msstis.*

Verſ. 24. Cum ſic legeretur in editis:

Ἄπολλον ἐργῶδες. ἄκουσον ὦ ἀγαθέ:

mendoſam ſcripturam profitebatur vitiatum metrum. Conſentit tamen ms. *A.* niſi quod in fine commode ὦ 'γαθὲ ſcriptum habet. In *Epit.* deeſt hic verſus cum praecedentibus, inde a nono decimo. CASAUBONUS h. l. monuit: » Scribe,

» Ἄπολλον ὡς ἐργῶδες! ἄκουσον ὦ 'γαθέ! «

Nos cum GROTIO ἐργώδης ſcripſimus; quod in eam ſententiam, quam ipſe in verſione expreſſit, *quam impiger tu es!* perapte quidem convenit cum eo quod praecedente verſu dictum eſt: ſed, ne quid diſſimulem, vereor ut perinde uſui Graeci ſermonis ſit conſentaneum. Nam ἐργῶδες de re quidem *difficili, operoſa,* & *moleſta* frequenter uſurpatum novimus; maſculinum vero ἐργώδης, de homine *laborioſo* & *impigro*, nuſquam legere memini.

Verſ. 31. *Ante* verba ἐν τῇ περιφορᾷ, in ms. *A.* inſeritur particula σχεδὸν, quam merito abiecerunt editores, utpote metro obſtantem, & ex ſcholio temere in contextum receptam. *Verſ.* 34. ὡς προσῆκε cum editis tenet ms. *A.* ὡς προσήκει habet ms. *Ep.*

Verſ. 35. Iſtud, εἰκέτας τυντλάζεται, GROTIUS interpretatus erat *nil niſi nugas agit*: pro quo nos in verſione poſuimus, *is merito riſum debet.* Praeeuntem Grotius habuerat DALECAMPIUM, qui & ipſe in verſione poſuerat, *nugas agit*, & in ora notaverat: » Τυντλάζεται, *in luto* » *haeret*, φλυαρεῖ, *turbatur, nec expedire ſe poteſt.* « — Quae audienda fortaſſe foret interpretatio, ſi activâ voce τυντλάζει dixiſſet poëta: nam ab etymo ὁ τύντλος, quod valet ὁ πηλὸς, *lutum*, verbum τυντλάζειν exponitur ἐπιβαίνειν πηλοῦ, εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν, πηλοπατεῖν, apud Heſychium, Etymologum, & Schol. ad Ariſtoph. Pac. 1148. indeque translatâ notione, πολλάκις τὸ αὐτὸ λέγειν, apud eumdem Heſychium & Suidam; id eſt, *idem atque idem ſaepius dicere*; quod intelligere poſſis, *nugas agere.* At aliud eſt τυντλάζει, aliud τυντλάζεται paſſivâ voce: quod ex aliâ notione vocis activae interpretandum. Nempe τυντλάζω (ut docet Etymologus, pag. 771. & Photius in Lexico mſto, citato ab Heſychii editore) ſonat etiam ἐπιῤῥαίνειν πηλῷ, id eſt, *luto conſpergere*: unde conſentaneum erat, τυντλάζεσθαι, h. e. *luto conſpergi*, dici pro *ludibrio haberi, contumelioſe irrideri*; quae notio eadem in verbo προπηλακίζεσθαι obtinet, quod ab eodem etymo

(ὁ πηλὸς, *lutum*) formatum esse recte monuit idem Etymologus pag. 690.

Vers. 38. Ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'. Ἔγω γ' ἐθαύμασ' edd. minime male: sed istud dedit vetus cod. *A.* cuius auctoritatem sequi debuimus. In *Epit.* desunt ista. *Vers.* 39. »Scribendum τοὐπτάνιον, non τοὐπτανεῖον: & *vers.* »*seq.* λαβεῖν, non λαμβάνειν.« CASAUBONUS. — Utramque emendationem merito Grotius adoptavit. De vocab. ὀπτάνιον vide notata ad III. 102. f. Animadv. Vol. II. p. 201.

Vers. 44 *sqq.* Quatuor dehinc versus sic editi legebantur:

Τοιοῦτον ἔτι σοι δίειμι τὰ στρατηγικὰ
ἔχειν γε τὸν μάγειρον. ἡ τάξις
σοφὸν μὲν ἁπανταχοῦ ἐστι κἂν πάσῃ τέχνῃ,
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν.

Post τάξις *vers.* 45. *quatuor puncta* in ed. Cas. lacunam indicabant. Quo spectat animadversio CASAUBONI: »Lacunam sequentium verborum,

»ἡ τάξις . . . .
»σοφὸν μὲν ἁπανταχοῦ 'στι κἂν πάσῃ τέχνῃ:

»explemus insertâ voce σαφῶς: non minus vere, opinor, quam apte. ἡ τάξις σαφῶς σοφὸν μὲν ἁπαντ.« — Quam emendationem, speciosam utique, GROTIUS adoptavit, superiori versu ita concinnato:

B. Τί δεῖ δὲ, δέομαί σου, ἔτι τὰ στρατηγικὰ
ἔχειν γε τὸν μάγειρον; A. Ἡ τάξις σαφῶς &c.

In *Epitoma* breviter ista omnia in hunc modum expedita: Ἔτι δίειμί σοι τὰ στρατηγικά. ἡ τάξις σοφὸν πανταχοῦ· καθ' ἡμᾶς δὲ πάνυ. Vetus codex *A.* versus quidem omnes (ut alibi constanter) continuo tenore scribens, caeterum in *versu* 44. ab editis nil discedit: *vers.* 45. vero ἔχω γε habet: dein *vs.* 46. mutato verborum ordine, ἁπανταχοῦ μέν ἐστι: denique *vers.* 47. ἡγεῖτο. Inde, quo pacto terminari debuerit *versus* 45. quove pacto constituendus fuerit *versus* 46. satis adparebat, nec ulla supplenda erat lacuna: quod etiam sine librorum ope perspecte vidit IACOBS, in *Notis msstis.* *Vers.* 47. commodius nobis visum erat ἡγεῖται, quod dabant editi, quam ἡγεῖτο, quod est in msto. In *vers.* 44. CASAUBONUM secutus sum, sic monentem: »Scribendum Τί οὖν ἔτι σοι &c.« Quod si cum ADAMO, quem h. l. Villebrunius laudavit, vulgatum Τοιοῦτον in Τοῖαν mutari placuerit; pro ἔχω γε, quod *vs.* 45. habet ms. *A.* fortasse ἐγὼ γε fuerit

legendum. Eumdem verſum 44. ſic corrigendum propoſuit Coray, in *Notis msstis :*

Τοσοῦτον ἔτι δίειμι· τὰ στραγγητικὰ *&c.*

Verſ. 54. δὴ in fine verſus, cum deeſſet msstis, noſtris f quidem ambobus, recte adiectum eſt ab Editoribus.

Verſ. 56 *ſq.* In μαθήμασι finem eclogae fecit Epitoma- a tor. Quid de mendoſo Τίς δή τι facerem, quod ſequebatur in edd. & in msto, aegre mecum conſtituere potui. Quod in contextu (uncis quidem incluſum) poſui, B. Τί δ' εἶτα; id a Grotio eſt. Casaubonus monuerat: »Ultima verba ita ſcribe, Σὺ δῆτα παραδείξας ἐμοὶ *&c.*« Fortaſſe, veteris ſcripturae veſtigiis preſſius inſiſtendo, ſic ſcribi potuerat: Τί δή; B. Τί; παραδείξας ἐμοὶ &c. ut iſtud Τί δή; dicat etiamnum coquus; tum reliqua alter, cui ille haec narraverat. Univerſam ſententiam percommode expoſuiſſe Casaubonus videtur, cum ait: »Qui coquum in foro conduxerat, vexatus ab eo longis »ſermonibus, quibus ſuae artis myſteria illi pandebat, »belle ſe nunc ulciſcitur; *negans opus ſibi eſſe amplius co-* »*qui operâ, poſteaquam tam bene fuerit in ea arte inſtitutus:* »*quare iubet eum faceſſere, & alia curare.*«

AD CAP. XXIII.

Καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀλέξιδι δὲ ἐν Μιλησίοις. *Alexis* ἐν Μιλησίᾳ citatur lib. VI. pag. 240. c. utrobique cum editis conſentiente vetere codice *A*. Quae ex illâ fabulâ hîc adponitur Ecloga, eius tredecim priores verſus in Excerpta ſua recepit Grotius, pag. 579 ſq. cuius Latinâ verſione uſi ſumus. Graecus Epitomator initium eclogae fecit ab illis verbis verſus ſeptimi, ἂν μὲν οὖν τύχῃ, ubi minus recte τύχοι in noſtro cod. *Ep.* ſcribitur: finem autem fecit in verbis Ἡφαίστου κύνες *verſ.* 16.

Verſu 3. parum commode editum erat, μόνος καθέστηκεν, ἀλλὰ &c. ubi recte Grotius καθέστηκ' per apoſtrophum ſcripſit: & eodem modo ſcribitur in noſtro ms. *A*.

Verſ. 14 *ſeqq.* »*Alexidis* ecloga tota eſt plana, usque b »ad illa ſub finem :

»Εἰς τοὺς σοφιστὰς τὸν μάγειρον ἐγγράφω.
»Ἑστήκαθ' ὑμεῖς· κάεται δέ μοι τὸ πῦρ
»ἤδη· πυκνοὶ δ' ἅπτουσιν Ἡφαίστου κύνες

C »κούφως πρὸς αἴθραν, οἶσθ᾽ ὃ γίνεσθαί δ᾽ ἅμα·
»καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου συνῆψέ τις
»μόνοις ἀνάγκης θεσμὸς οὐχ ὁρώμενος.

»*Vulcani canes* eleganter appellat *e crepitante ligno volantes*
»*huc illuc scintillas*. Eubulus in Orthana: ut narratur lib.
»III. [pag. 108. b.] & lib. VI. [p. 228. f.] Ῥιπὶς δ᾽ ἐγεί-
»ρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας. Pro ἅπτουσι videtur scri-
»bendum ἄττουσι propter sequentia verba, κούφως
»πρὸς αἴθραν. Si legamus ἅπτουσι, *canes Vulcani* erunt *co-*
»*qui discipuli*: quod optime cum superioribus conveniet:
»nam, quantum suspicari licet, quinque postremi versus
»continent ἐπεξεργασίαν eius quod praecedente dixerat:
»*coquos & sophistas in eadem lance ponendos esse*. Probat hoc
»duobus argumentis: nam & coqui & sophistae discipu-
»los habent, quibus imperent, quique sibi sint obsequen-
»tes: & utrisque eorum illud proprium, ut prae timidi-
»tate atque ignavia a morte violenta nihil timendum ha-
»beant. Prius argumentum elicitur ex hac lectione ante-
»penultimi versus, quam excogitavimus,
»κοῦφοι πρὸς αἰθέρ᾽, ἅμ᾽ εἶπα, γίγνεταί δ᾽ ἅμα.
»Familiare Graecis proverbium, ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον.
»Posteriorem rationem eliciebamus ex sequentibus duo-
»bus versibus.« CASAUBONUS. — Mihi vox ἤδη (*vers.* 16.) ad sequentia verba commodius referri visa erat, quare ante eam interpunxi orationem: quamquam (ne quid dissimulem) post ἤδη interpungunt mssti ambo cum editis. ᾄττουσιν vero, pro edito olim ἅπτουσιν, recte dedere iidem nostri duo mssti; alter quidem suo more, vocali iota ad latus posito, αἴττουσιν scribens; codex Epitomae vero, neglecto iota, ἄττουσιν; sic & Eustathius loco mox citando. Caeterum, in postremis istis eclogae huius versibus nihil prorsus mihi liquere, ingenue profiteor. Neque per Casauboni Animadversionem lucem multam adfusam esse his tenebris quisquam facile iudicaverit. Ἡφαίστου κύνας eodem sensu haud dubie hîc dixit Alexis, quo dixerat Eubulus, qui fuit Alexide paulo superior. Ad Eubuli verba nihil suo loco monuerat Casaubonus: Dalecampius adnotaverat, *custodes Vulcani canes ad ignem dormitantes*. Hoc loco ad verba Ἡφαίστου κύνες est eiusdem DALECAMPII adnotatio haec: »*Mediastini: culinarii*
»*ministri*, canum more in focis excubantes.« — Eodemque modo accepit *Villebrune* cum ADAMO, qui ὀπτῶσιν

pro edito ἅπτουσιν legendum cenſuerunt. Eustathius c
vero (quod me tunc, cum in Eubuli verbis lib. III. haererem, praeterierat) eosdem *Vulcani canes* apud *Alexidem* *ſcintillas ex igne evolantes* interpretatus erat; cuius haec ſunt verba in Comment. in Iliad. σ'. p. 1206. l. 6. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν χρυσέων νεανίδων τῶν τοῦ Ἡφαίστου (Iliad. σ'. vs. 418.) ὁρμηθεὶς ὁ κωμικὸς Ἄλεξις, τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας, κύνας Ἡφαίστου ἔφη, ἐν τῷ, Καίεταί μοι τὸ πῦρ ἤδη, τουτέστιν ἐξάπτεται· πυκνοὶ δ' ἅπτουσιν Ἡφαίστου κύνες.

AD CAP. XXIV.

Δικαστὰς γὰρ ὑμᾶς οὐκ ὀκνήσαιμ' ἂν καλεῖν, ἀναμένων τὴν ὑμετέραν τῶν αἰσθητηρίων κρίσιν. » Memineris qui haec » legis, ſub perſonâ coqui iſta dici: nam ſi accipias ut » ab auctore dictum, res eſt inepta. De literis enim non » iudicamus per ſenſus, etſi non ſine ſenſibus. Hoc mo» neo, quia Dalecampius aliter accipiens, male mox inter» pretatur iſta, *οὐδενὸς ἐμνήσθη τοιούτου ὧν ἐγὼ πολλάκις* d
» *ὑμῖν τυγχάνω παρασκευάζων*: quae ſimiliter ut a coquo » profecta capi debent, & verti: *nullius talis paratûs cibo» rum Euphron meminit, quales ego ſaepe vobis paro.* « Casaubonus. — In ſupra ſcriptis verbis perperam ἡμετέραν legebatur in ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. pro ὑμετέραν, quod & habet ms. *A.* & ex Caſauboni Animadverſione receptum in ed. Caſ. 2. & 3. Pro quo tamen ὑμετέρων malueram.

In *Euphronis* Ecloga, *vs.* 4. cum πολὺ νεώτατος Dalecampius *noviſſimus* interpretatus eſſet, monuit Casaubonus, verti debuiſſe, *omnium meorum diſcipulorum natu longe minimus.* Quod *verſ.* 5. ἰσχῦν legebatur in ed. Caſ. e
is error ex ed. Caſ. 1. imperite in ed. 2. & 3. propagatus eſt: recte vero ἰχθῦν habent ed. Ven. & Baſ. cum msſtis, & de corrigendo errore monuit ipſe Casaub. in Animadv. ubi ſimul docuit, vocem ἄκρως, quae initio ſexti verſus ponebatur, in finem quinti eſſe reiiciendam. Quod *verſu* 6. ait, *congrum elixavit Diis:* confer lib. VII. p. 289. a.

Septimus verſus ſic editus legebatur:

Ὅριον τὸ λευκὸν, οὐ 'ξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.

Similiter in msſtis noſtris: quorum uterque οριον habet abſque accentu; in ms. *Ep.* autem duo puncta (ſic: ſu-

e perne imposita) mendam accusant. Perspecte vero monuit CASAUBONUS: »Posterius hemistichium emendabat Da»lecampius, τὸ δὲ ξανθὸν Χαριάδης: sane quam ἀστόχως: »nam macula huius versus in prima voce conspicitur. »Ὄριον enim perperam legitur, pro Θρῖον. Edulii ge»nus apud Graecos fuit τὸ θρῖον. Parabatur variis mo»dis, ut docemur ab Hesychio atque aliis. Ideo additur »λευκὸν, ad distinctionem plurium modorum, quibus *thria* »conficiebant. *Chariades* Atheniensis fuit, etiam alibi no»minatus in hoc libro: sed *Charinades* fortasse melius. Ari»stophanes, [Pac. 1155.] Χαρινάδην τις βωσάτω. Etiam »caeteros qui hic nominantur, *Lampriam*, *Aphthonetum*, »*Euthynum*, & alios, Athenienses fuisse aut artem suam »in ea urbe exercuisse existimo.« — At *Charinadis* Aristophanei nomen non admittebat hoc loco metrica ratio: nam in eo ρι syllaba longa est, quam brevem hic postulabat versus. Θρῖον & Θρῖα saepius Nostro commemorantur: vide I. 9. a. II. 68. a. IV. 148. e. 170. b. IX. 405. d. &c. Sunt autem Θρῖα, ut ait Hesychius, φύλλα συκῆς ἢ ἀμπέλου· καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς δεσμούμενα βρώματα: id est, *Folia ficus vel vitis, & quae iis involvuntur cibi.* οὗ 'ξ Ἀθηνῶν tacite correxit Casaubonus, praeeuntibus vero msstis. Monstrose οὐ ξανθήνων scribitur in ed. Ven. & Bas.

Vers. 8. ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρίᾳ. »Nuga»tur hic coquus, *iuris nigri inventum Lampriae* tribuens: »cum Lacedaemonios ab antiquissimis temporibus eo usos »constet. Aut ita accipe hunc versum: excelluisse Lam»priam in parando eo iusculo, & primas tulisse.« CASAUBONUS. — *Ius nigrum* non solis Lacedaemoniis proprium, sed & Atheniensibus in usu fuisse, notavimus ad III. 124. a. ac fortasse peculiari modo paratum amabant hi. Caeterum vide Meursii Miscellan. Lacon. lib. I. cap. 8.

Vers. 9 *sq.* »Cum ait,

»ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὔθυνος φακῆν,

»sic accipe: *Aphthonetus allantes* (εὗρε supple, *invenit:*) »[ex vers. 13 sq. ubi ἐγὼ εὗρον ait.] *Euthynus lentem*, hoc »est, rationem parandae lentis quam optime. Errant qui »aliter accipiunt versum hunc, & suis emendationibus il»lum depravant. Addit,

»ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἀριστίων πόρους.

»Hic quoque supplendum ἔξωθεν verbum εὗρε. *Iis qui vo»lunt ex symbolis una esse*, invenit *Aristion rationes compen-*

» *diarias*. Superioribus aliquot locis testatus est Athenaeus, e » convivia e collatis symbolis fuisse λιτὰ & frugi. In his » igitur oportuit cocos invenire τρόπους, hoc est, *varias ra-* » *tiones conficiendi* cibos diversos ex eâdem materiâ. Ita in- » terpretamur τρόπους hoc loco. Quid sit συνάγειν, quid » συμβολαὶ, superiore libro, & saepe alibi dictum. Inter- » pretes hîc οὐδὲν ὑγιές. « Casaubonus. — Vide de verbo συνάγειν, IV. 142. c. ibique notata, & confer VIII. 365. c. *Decimus versus* deest *Epit*. In ms. *A*. vero & in ed. Ven. & Bas. Ἀρίστων scribitur; pro quo tacite Casaubonus Ἀριστίων posuit: quod consulto ita curatum ab editore fuisse intelligo ex Athenaei exemplo editionis Basileensis, quo ipse olim usus erat; in quo ipsius manu eodem modo correctum. Fuit alioquin Ἀριστίων nomen archonti Attico, cuius mentio fit apud Nostrum, VI. 216. d. Potuitque idem esse coqui etiam nomen: quod fortasse metri caussa hîc ponendum censuerat Casaubonus, primam syllabam *brevem* statuens; sicut in Ἀριστείδης, apud Aristoph. in Equit. 1325. At si Ἀρίστων ab ἄριστον, *prandium*, deduxerit Euphron comicus, quod in coqui nomine haud absurde fieri potuerat; *longa* fuerit prima syllaba, ut docuit Brunck ad Nub. 416. adeoque locum suum tueri vetus scriptura potuerit. cf. not. ad p. 385.

Vers. 14. εὗρον τὸ κλέπτειν πρῶτος. Sic ms. *Epit.* f quod vulgato πρῶτον praeferendum iudicavi. Finem autem huic eclogae in ipsis illis verbis fecit Breviator.

Vers. 15. ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν. » *Inveni*, inquit, *furta* » *facere*, *adeo succensente nemine*, *ut* contra *omnes operâ meâ* » *uti praeoptent*. λαμβάνειν est *conducere ad opus faciendum*, » &, ut veteres loquebantur, *emere*. Peccata aliorum pi- » get persequi. « Casaubonus. — Vide ad III. 118. a. Animadv. T. II. pag. 326. & ad IV. 170. a.

Vers. 18 *seqq.* » Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι. *Tenii* » quidam nautae, quum vix *quinto die* Athenas appulerint, » *Diis vota reddunt*, defuncti periculosâ navigatione. De » hoc more diximus ad librum septimum. [ad p. 292. a.] » Ita autem necessario exponimus πέμπτην ἡμέραν θύειν. » *Tenus* Cycladum una est, non ita longo intervallo Athe- » nis distans, ut quinque dierum esset navigatio: sed isti » tempestatem passi videntur. Quid vero si compendio » sermonis dictum putemus, pro πέμπτην ἄγομεν ἡμέραν » ἐξ οὗ ἔθυον οἱ Τήνιοι, vel πέμπτην ἡμέραν pro περὶ πέμπτην

» ἡμέραν, *quinto abhinc die?* Sic fere paulo post, τὸν ὄρθρον, » pro περὶ τὸν ὄρθρον. Porro qui ex hac caussa sacra faciebant, » quam minimo poterant sumtu pietatis officio defunge- » bantur. Diphilus de naufrago vota solvente: [loco mo- » do cit.] Ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἥδεως ποιεῖ γὰρ οὗτος, » ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν. Propterea subiicitur hoc loco, a » *nautas Tenios mactasse hoedum parvum, &* λεπτὸν, *maci-* » *lentum & exsuccum.* Nulla potest caussa afferri, cur λευκὸν » pro λεπτὸν emendari voluerint viri docti. Sed hunc lo- » cum ita scribe:

» λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν. οὐκ ἦν ἐκφορὰ
» τότε τῶν κρεῶν σοι οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.

» Monstrum est, non Graeca vox, τό τε λευκοκρέων, » quod omnibus hactenus placitum. Cum erat magna ci- » borum copia, facile erat coquis suffurari aliquid. Hic » famulum suum laudat, quod etiam in eo sacrificio, ubi » praeter hoedum nihil dabatur parandum, ingeniosa furta » sit primus omnium commentus. Ita verte: *Nihil tum po-* » *terat carnium auferri furto, neque tibi, neque etiam mihi, qui* » *tuus sum praeceptor.* « CASAUBONUS. — Recte editi omnes, οἱ Τήνιοι πολιοὶ γέροντες; nescio cuius docti viri ex ingenio; nam corrupte in ms. *A.* sic scribitur οι τινε οἱ πολλοὶ: in *Epit.* vero desunt haec, ut supra monui. Casaubono (*vers.* 21.) corrigenti, τότε τῶν κρεῶν σοι, suffragatus est HEMSTERHUS. ad Aristoph. Plut. vs. 1139. Nobis vero magis se probavit TOUPII emendatio, (in Curis Noviss. in Suid. pag. 208.) Λύκῳ τότε κρεῶν: utpote & per se commodior, (nec enim placet articulus τῶν hîc ad κρεῶν adiectus) & vestigiis veteris scripturae pressius insistens. Poterat vero etiam servatâ verborum serie, sic scribi, τότε τῷ Λύκῳ κρεῶν: sive, ut CORAYO placuerat in *Notis msstis*, τότε σοι, Λύκε, κρεῶν &c. Monuit ibidem idem Vir doctus: » in sequenti hemi- » stichio, pro οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ legendum fortasse σὺ δὲ » τὸν διδάσκαλον: « — haud satis video quid secutus; ac vereor ne ab amanuensi, qui notulas illius nostri caussâ descripsit, nonnihil hic fuerit peccatum.

Vers. 22 *sq.* » Sequitur,

» ἑτέρους περίσασθαι δύ' ἐρίφους ἠνάγκασας.

» *Tu* vero, ait, subtilibus commentis tuis, *ut alteros duos* » *hoedos pararent, vel invitos adegisti.* Interpres ἠνάγκασα: » contra poëtae mentem planissime; nam huius inventi pal-

»ma ad difcipulum pertinet, non ad magiftrum qui lo- a
»quitur. Sed videamus quae fequuntur:

»Τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπούμενον,
»καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα, &c.

»Stratagemata famuli exponit, quibus ille ufus effecerat,
»ut miferi nautae pro hoedo uno tres mactarent. Hic ve-
»ro interpretum me miferet. Res ita habet: Mactato pri-
»mo hoedo, dum curiofius ex perpetuo ritu iecur fpe-
»ctant nautae, nebulo ifte manum ulterius promovet, re-
»nem magna audacia aufert, iacitque in profundam fo-
»veam: quem ubi animadverfum eft deficere, tumultua-
»ri nautae & fibi timere, quibus hoc portentum effet ob-
»latum. Quando igitur non litarant hac primâ victimâ,
»fuccidaneam praecidaneae fubftituunt. Sed hoc quoque
»fruftra: nam & haec fine corde reperitur, fraude fimili
»eiusdem hominis facerrimi. Ita opus eft tertio hoedo.
»Narrationis haec fumma. Atque ex his difcimus, quî fa-
»ctum fit olim, ut toties hoftiae parte aliqua inteftinorum
»defectae reperirentur: cuius rei teftis eft tot locis Grae-
»ca & Latina hiftoria. Ego non dubito, popas & victi-
»marios fui compendii cauffa faepe iis artibus ufos, quas
»coqui frequentabant, ut docet hoc loco poëta. Verfum
»hunc ita fcribe,

»Τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων.

»nifi malis, αὐτὸς πολλάκις σκοπούμενος. Res eo-
»dem redit.« Casaubonus. — σκοπούμενον cum editis,
ac mendofius etiam κοπούμενον, tenet ms. *A*. In *Epit.* haec
deeffe, fupra docui. ἧπαρ leni fpiritu fcribebatur in editis
omnibus; nefcio an & in msto.

Verf. 26. πολὺν ἐποίησας θόρυβον. »Legendum ἐποίη-
σαν.« Coray in *Notis msstis.* In eamdem fententiam
Casaubonus in fuperiori Animadv. dixerat, *tumultuari
nautae & fibi timere.* Poffit tamen fortaffe & vulgata fcri-
ptura Graeca in eam ipfam fententiam accipi: *Tu eâ re fe-
cifti ut illi tumultuarentur confternarenturque.* Sic interpreta-
tus eft Toup, Cur. Noviff. pag. 209. *Ibid. & feq.* »Ait: b
»οὐκ εἶχε νεφρὸν, ἔλεγον. ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
»*Dixerunt omnes, non habuit* haec hoftia *renem: tum qui ad-
»erant caput demiferunt propter hanc iacturam.* Sine cauffa
»emendant ἔλεγες.« Casaubonus. — Quo pacto vulga-
tam fcripturam εἶχε ferret metrica ratio, non vidi; ni-
fi εἶχεν faltem adiectâ literâ ν fcriberemus. Sed certius

b visum erat, ἔχει pro εἶχε corrigere: de quo etiam IACOBS monuit, in *Notis msstis.* Pro ἔλεγον commodum foret participium λέγων, ad ἐποίησας relatum: *tu tumultuari eos fecisti, dicens.*

Vers. 28. τοῦ δὲ δευτέρου πάνυ &c. Particulam πάνυ eo pertinere existimaveram, ut vim quamdam huiusmodi adderet orationi: *alterius* ipsum adeo *cor devorare te vidi.* Insignem autem veri speciem habere intelligo emendationem, quam communi consensu duo doctissimi viri CORAY & IACOBS, in Notis msstis mecum communicatis, proposuerunt, πάλιν pro πάνυ scribendum censentes. Nec minus placet, quod ad *vers.* 30. ab illorum altero propositum est, Πάλαι μάγος εἶ, pro vulgato μέγας; quasi gallice diceres, *Ecoutes, tu es ma foi sorcier.*

Versu 30 *sq.* — τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

»Absurdissime scribunt, ἐγὼ μόνος εὕρηκα τέχνην: [nem»pe in hanc sententiam interpretatus erat Dalecampius.] »cum & sententia & metrum postulent quod editur, σὺ »μόνος εὕρηκας τέχνην.« CASAUB. — In praecedentibus verbis »est allusio ad nomen Λύκος, quo appellabatur co»qui discipulus. Simile est illud Aristaeneti, lib. II. Epist. »20. λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς.« CORAY, in *Notis msstis.* — Confer TOUP l. c. pag. 210. Notum proverbium, λύκος χανὼν, nempe διακενῆς: *lupus hians frustra:* de quo vide Suidam, in Λύκος ἔχανεν: Erasmum, in *Lupus hiat:* & Nostrum, XIV. 622. f.

Vers. 32 *sqq.* »Ludit venuste poëta in voce χορδὴ, quae »& *intestinorum partem* significat, quibus vescimur, & *fi»dem lyrae.* [conf. VIII. 344. f.] Narrat magister de suo »discipulo, fecisse illum χορδῆς furtum: & postea cato »aliquo vaframento, quod equidem non satis capio, ad»stantium animos alibi occupasse, ut sibi daretur χορδῆς »devorandae facultas. Lego, donec aliquid melius doceat:

»Χορδῆς δ' ὀβελίσκου δι' ἡμέρας ζητουμένου
»ἰχθῦς δύ' ὠμοὺς εἰς τὸ πῦρ ἀπέσβεσας.

»Sequitur iocus de quo diximus, καὶ πρὸς τὸ δίχορδον »ἐτερέτιζες: *atque interea adstrepebas ad dichordum instrumen»tum.* Sensum iam expressimus.« CASAUBONUS. — Nobis non liquet. Verba Graeca ita adposuimus, ut legebantur in editis, consentiente Msto; nisi quod δύ' ἐχθὲς, pro δύ' ἰχθῦς, vetus codex dederit. Cum sententiam in lati-

na versione interpretari non valerem, verbum de verbo b
reddidi. Gallicus interpres, editum δύ' ἰχθῦς tenens, ἀποσβέσας in ἀπεσβέσατε mutandum censuit, metricam rationem nihil curans. Sententiam idem his verbis exprimere conatus est: *On cherchoit un jour deux brochettes où l'on avoit enfilé des intestins grêles; pendant ce tems-là tu jettas (tu poussas précipitamment) deux poissons dans le feu, & tu fredonnas avec le dichorde.* (In Nota: *Ce fut pendant qu'on les retiroit qu'il mangea les deux brochettes d'intestins; ce que l'auteur appelle, fredonner avec le dichorde.*) *Je fus spectateur du drame dont il s'agit plus haut: (celui des deux chevreaux, pour les quels il y avoit eu tant bruit:) car pour ceci ce n'étoit qu'un badinage.*

AD CAP. XXV.

Μή τις οὖν &c. Loqui pergit, qui praecedentes etiam c
omnes poëtarum eclogas protulerat, coquus ille Larensii, de quo supra cap. 19.

μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι &c. Adnotavit hîc Epitomator: Ἔνδοξοι ὅρκοι· μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας ἢ ἐν Ἀρτεμισίῳ, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας.

Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις. » *Mimis* nempe. Quoties iam e
» facta mentio μίμων γυναικείων & μίμων ἀνδρείων Sophro» nis? « CASAUBONUS. — Nempe *colloquiis* intellexerat Dalecamp. *Ibid.* » περίφερε κύκλῳ τὸν σκύφον μεστόν. Sic edidimus hunc Sophronis locum ex Italicis » exemplaribus: quorum fere secuti sumus fidem, cum » nuperam editionem adornaremus. Veteres editiones ita » habuerunt, περίφερε † Κοικόα μεστὸν τὸν σκύφον: quam » scripturam inventam a nobis etiam in *Huraldino msto*, » neutiquam esse aspernandam iure nunc censemus. Lego » igitur, Περίφερε Κοικόα (vel Καικόα) μ. τ. σκ. *Coecoa* » sive *Caecoa*, mulieris nomen, cuius non semel in eo ope» re fecerat Sophron mentionem. Athenaeus sub finem li» bri huius: [pag. 409. a.] καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις· Τάλαινα Καικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα ἀπόδος ποθ' ἡμῖν τὴν » τράπεζαν. « CASAUBONUS. — Inferiore isto loco (pag. 409. a.) Καικόα ubique vulgo scribitur, sed in ms. *A.* sic, καὶ κοα: hîc vero Κοικόα. Est autem probabilius, ex κοι a librariis temere factum και quam vice versa. Quo accedit Etymologi testimonium, apud quem p. 478. l. 13.

e haec leguntur: οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι, πίμπλη Κοικύα: quae haud dubie ex eiusdem Sophronis Mimis ac fortasse eodem ex Mimo ducta sunt, ut monuit VALKENAER ad Theocr. pag. 305. Scriptura κύκλῳ, quam e codicibus Italicis a se receptam ait Casaubonus, tenet hodie (ni fallor) codex *Paris. C.* Sed codex Paris. *B.* Hermolai Barbari manu scriptus, in contextu quidem κοικύα habet, κύκλῳ vero superne inter lineas, teste Villebrunio ad hunc locum. Deinde quum in ed. Cas. sequentia verba hac serie scripta sint, τὸν σκύφον μεστὸν, nulla quidem ex nostro ms. *A.* discrepantia ad illam scripturam notata est: at suspicatus sum tamen, similiter in illo codice scribi atque in ed. Ven. & Bas. μεστὸν τὸν σκύφον: quemadmodum etiam in Huraldino se reperisse Casaubonus testatur. Denique scripturam Περίφερε tenent quidem hoc loco libri omnes: unde etiam occasionem mutandi sequentis vocabuli cepisse videtur is, qui primus κύκλῳ scripsit. Sed universa ratio instituti sermonis perspicue ostendere videtur, & hîc Παράφερε scriptum oportuisse, & mox in Platonis comici ῥήσει rursus παραφερέτω, non περιφερέτω. Et παράφερε quidem in Sophronis ecloga legendum viderat iam uterque latinus interpres: quorum prior (Natalis) *affer plenum scyphum* in versione scripsit; alter vero (Dalecampius) ipsum etiam Graecum verbum παράφερε in latina versione posuit. Nos utrobique eam scripturam, quae unice vera nobis videbatur, restituere auctori non dubitavimus. Ad verba, Πλάτων δ' ἐν Λάκωσιν, adnotavit CASAUBONUS: »Observo, dubitasse veteres, cuius esset hoc drama. Harpocration: [in Σθένελος:] Ἐκωμῴδει Σθένελον ὁ τοὺς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον.« — In ALEXIDIS eclogâ, scripturam παραφέρων tenuerant libri omnes. Quod ait, ἀγαθῶν ἁμάξας, tritum usu proverbium, *Plaustra rerum bonarum.*

f Quid sit quod EPHIPPUS in *Peltasta* dicat, γεύματα οἴνων, *gustationes vini*, haud satis adparet. Videtur vero per metonymiam *gustationes* dixisse *loca ubi vinum gustare possis, cauponas*: quam in partem Gallicus interpres accepit, *des cabarets* vertens.

Οἰνογευστεῖ, περιπατεῖ ἐν τοῖς στεφάνοις. »Fuere [nescio qui] qui scriberent, οἰνογευστεί. Si quid mutandum, »probarem Ἀντιφάνης ἐν Διδύμοις. Ἀγευστεῖ περιπατεῖ ἐν

» τ. στ. Nam ex fine praecedentis vocis videntur temere » aliquot literae repetitae. « Casaubonus. — Mihi satis placuit vulgatum. Illud vero, ἐν τοῖς στεφάνοις, haud satis scio utrum intelligendum sit dictum pro σὺν στεφάνοις, id est, *cum coronis, coronatus*: an *in coronis*, pro, *in foro coronario, in loco ubi coronae venduntur*: quod Gallice diceres, *sur le marché aux bouquets*. Posteriorem interpretationem suadere videtur adiectus articulus τοῖς. Cf. not. ad pag. 384. c.

AD CAP. XXVI.

In Eubuli, ex *Laconibus* sive *Leda*, *vers.* 1. coniunctionem Ἀλλὰ, quae abest editis, adiectam dedit ms. *A*. Cum sit autem ea extra versum, intelligi par est, fuisse apud ipsum poëtam postremam vocem versus praecedentis. In *Epit.* tota ecloga sic contracta: Ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμαρτάνῃ τύπτεται ὁ αὐλητὴς, φησὶν Εὔβουλος. Inde *vers.* 2. ἐξαμαρτάνῃ recepi, cum contra metrum peccaret ἐξαμάρτῃ, contra syntaxeos leges vero ἐξαμαρτάνοι; quorum istud erat in ms. *A*. hoc vero in editis libris. Pro ὡς ἂν vero, quod habebant edd. cum Msto, ὅσ' ἂν scriptum oportuisse, perspecte monuit Coray in *Notis mstis*, ubi etiam ἐξαμαρτάνῃ correxit. Similiter ὅσ' in ὡς vulgo mutatum vidimus, cum alibi apud Nostrum, tum apud Arrianum, in Epicteti Dissert. I. 3. 7. & II. 22, 28. *Vers.* 3. Pro vulgato φησὶν, omnino φασὶν scribendum putavi, cum Grotio in Excerpt. pag. 653. Recte vero etiam, ab eodem, vulgatum ἡμῖν in ὑμῖν mutatum videtur: nam, qui *domi se hoc audisse* ait, eum *apud exteros* loqui consentaneum est. Verborum seriem, *eodem versu*, licet haud satis commoda videri possit, ferendam putavi. Caeterum ex hoc loco habes proverbium, *Tibicen vapulat*, apud Erasmum pag. 615. a

Φιλύλλιός τε. Sic recte edd. Φιλυλαιός τε ms. *A*. alterâ literâ Λ cum A permutatâ.

περὶ ἡμιόπτου καὶ ἡμιέφθου καὶ ἀσφάκτου γεμιστοῦ χοίρου. » Ut libro septimo singulorum piscium nomina, & » libro XI. poculorum: sic haec verba, tamquam inscri» ptio capitis, sequenti narrationi praescribuntur. Dubitet » aliquis an sint Athenaei: puto tamen esse. « Casaubonus. — Et ego ista verba ab Athenaei manu esse existimavi; sed non veluti titulus sequenti narrationi praefi-

xus, verum quae cohaereant cum superioribus illis coqui verbis, initio huius capitis, λέξω τοίνυν - - εὕρεσιν ἐμήν. Quare, quae inter illa & haec, de quibus quaerimus, interiecta sunt, *parentheseos notis* inclusimus. Cuius generis parenthesium infinitum numerum in his libris observare licet: quibus nihil aliud egit doctus noster Grammaticus, nisi ut occasionem qualemcumque captaret, quascumque poëtarum aut aliorum auctorum eclogas in commentariolis suis collectas habuisset, eas plena manu lectoribus suis adponendi.

b πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως - - - διακλύσας ἐπιμελῶς οἴνῳ πολλάκις, ἐκρέμασα ἐκ ποδῶν. Turbata & defecta oratio videtur. Ut alia omittam: quo pacto per exiguum vulnus extraxisset omnia intestina, (quod inprimis mirum videri poterat) non aperit coquus. In his quae sequuntur, lubens tenui προσψήσας, quod tacite sic a Casaubono editum erat.

περιέπλασα τοῦ χοίρου τὴν ἡμίσειαν &c. Ad editum περιέπληνσα nihil varietatis e msto *A.* adnotatum. Monuit vero eruditissimus CORAY: » Imo περιέπλασα. Inter» pres legisse videtur περιέπασα. (*circum aspersi.*) Forte & » ultimum vocabulum κριθῆς e margine in contextum mi» gravit: nam ἄλφιτα per se significant *farinam hordaceam.* « — Atqui ipsum περιέπλασα dedit noster cod. *Epit.* id est, *obduxi, obtexi.* Pro edito κριθῆς, recepi κριθῶν, quod dedit idem ms. *Ep.* Quod vero ait ὡς ὁρᾶτε, *ut videtis*; id mire dictum suspectumque mihi videbatur, cum mox (ut par erat) dicat, *demtam dein a se esse illam farinam.*

c ἔπειτ' ἐνέθηκα κριβάνῳ, ὑποθεὶς τράπεζαν χαλκῆν. » Lego ἐπιθεὶς, scil. τῷ κριβάνῳ. Haec ita sunt intelli» genda. Porcelli dimidia pars hordaceâ farinâ obducta » (περιπεπλασμένη) ad furni fundum erat applicata: alte» ra pars, sub operculo (quod erat *tabula aenea*, verosi» militer carbonibus accensis onusta) latebat. Melius le» geretur, ἐπιθεὶς τε τράπεζαν χαλκῆν, ἐστάθευσα τῷ » πυρὶ, transpositâ particulâ τε. « CORAY. — Mihi ἡ τράπεζα ei parti *suppofita* videbatur, quae *elixari* debuit. Mox inde, φορίνης penacute scripsi, ut scribitur XIII. 585. e. & apud Pollucem, Suidam, aliosque. Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, inquit Pollux VI. 55. φορίνην καλοῦσι. Nonnumquam etiam de hominis cute usurpari, monuerunt alii.

εἴκασα καὶ τἄλλο μέρος ἡψῆσθαι. » Non male, qui le-

» gunt εἴκασα.« Casaub. — Equidem, qui sint hi qui εἴκασα legerint, nescio: illud persuasum habeo, recte εἴκασα ubique scribi; id est, *coniectavi.*

AD CAP. XXVII.

Διονύσιος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις τῷ δράματι. Ut constanter κωμῳδοπ. edd. sic constanter κωμῳδιοπ. ms. *A.* & nunc etiam ms. *Ep.* in quo alibi plerumque brevius nomen κωμικός. Dicit autem *Sinopensem Dionysium;* cuius cum aliae fabulae alibi, tum Ὁμώνυμος laudatur apud Nostrum XIV. 615. e. rectius vero hoc loco Ὁμώνυμοι in plurali numero; qui etiam titulus fuit fabulae Antiphaneae, laudatae Nostro, lib. III. pag. 74. d.

Vers. 1. Ἄγε δὴ, Δρόμων. Sic scripsi cum ed. Ven. Bas. d & Cas. 3. Δρίμων est in ed. Cas. 1. & 2. nec ex ms. *A.* dissensus adnotatus ab istâ scripturâ. Suspicatus sum vero, casu sic ibi editum, & effugisse hunc locum diligentiam eius qui mstum librum cum edito nostri caussa contulit. Est Δρόμων Graecum nomen, in triviali homine occurrens apud Nostrum, IX. 377. d. & in servo apud Terentium. Δρίμων nusquam, quod sciam, reperitur. At nunc cum maxime animadverto, testificari Villebrunium, in duobus etiam recentioribus Parisiensibus codicibus Δρίμων legi: quare par est, ut credamus & Casaubonum eamdem scripturam ex Italicis msstis enotatam habuisse, & in ms. *A.* eamdem obtinere.

Vers. 7. τακερὰ ποιήσας ταῦτα, καὶ ζέσας σφόδρα. Cum τὰ κρέα legeretur, Casaubono obsecutus sum monenti: » Nullus sensus ex primis verbis potest elici ita » scriptis. Emendemus igitur, & scribamus τακερὰ ποιήσας » ταῦτα. Posterior versus pars priorem explicat. Nam ζέσας » valet hic, *faciens fervere.* τακεραὶ autem fiunt carnes co» cturâ diuturnâ. Sensus est: *ut fallas eos qui numerata car» nium frusta tibi tradiderunt, fac tamdiu coquantur donec dis» solvantur: ita enim numerus iniri nullo modo poterit.* « Casaubonus. — In eodem cum editis errore versatur vetus codex. *A.* In *Ep.* vero praetermissa est tota ecloga, exceptis duobus versibus, secundo & tertio a fine.

Vers. 9. » ἰχθὺς ἁδρὸς πάρεστι ταυτός. ἔστι σός. An » & hic legi potest τακερός ἐστι σός. *Si eum vehementer co» quas, tuus est:* non quidem totus, sed pars illius. Ideo

» adiicit, quasi explicans se, (*vers.* 10.) κἂν τέμαχος ἐκ» κλίνῃς τι: *frustum saltem aliquod eius avertes.* « CASAUB. — » Lego, πάρεστιν. αὐτός (vel οὗτός) ἐστι σός. « CORAY, in *Notis msstis.* Ipsam vero veteris nostri codicis scripturam divinaverat GROTIUS, in Excerpt. pag. 833. sic corrigens:

ἰχθῦς ἄδρὸς πάρεστι; ταὐτός ἐστι σά.

id est: *quae intus sunt, tua sunt.* Tum ait IDEM, in *Notis:* » Ita emendandum censuimus. Non enim vult a coquo » totum piscem surripi, quod nullius artis fuerat, sed ea » quae deprehendi nequeunt. Et alioqui non cohaerebit

e » quod sequitur. « *Vers.* 11. Tenui id quod commode editum erat, ὅταν δ' ἔξω γ', ἐμόν: cum γ' particula deesset Msto. Forsan quidem olim sic scriptum erat, ὅταν ἔξω δ', ἐμόν: ultimâ in ὅταν (quod iam saepius factum observavimus) productâ.

Vers. 12. Cum τ' ἀκόλουθ' (sic) vulgo scriptum esset, duas voces in unam contraxi, in hunc modum, τἀκόλουθ', quo prima syllaba per crasin producta indicaretur. GROTIUS τἄλλα παρακόλουθ' correxerat.

Vers. 14. περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει. » *Edulii » facti e parvis carnium frustis* nomen est περίκομμα. Lati» norum *minutal* res non admodum diversa. Hîc vero *pe» ricommatis loco esse* dicuntur particulae e singulis cibis » decerptae & furto ablatae. « CASAUBONUS.

Vers. 15 *sq.* » Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτ' εὔφραινα., τῷ *&c.* Lege:

» εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτά γ' εὐφραναν.
» τῷ λαφυροπώλῃ παντάπασιν μεταδίδου.

» Appellat autem λαφυροπώλην, *ianitorem foribus appositum;* » ut exeuntes coquos & alios suspectae fidei excuteret. » Potest legi & εὐφρανεῖ: vel τούτοις εὔφραινα. « CASAUBONUS. — At in eamdem sententiam haud paulo commodius GROTIUS: ταῦτ' εὐφρανάτω: & dein λαφύρων πυλωρῷ: quem sequi non dubitavi. λαφυροπώλης est *spoliorum venditor*, non *ianitor.* Non sum equidem nescius, opponi Grotianae emendationi posse syllabam φυ in λάφυρα aliâs productа; velut apud Sophoclem, Ai. vs. 93. Sed eadem difficultas premit Casauboni rationem: videndumque ne perinde & corripi eadem syllaba potuerit.

AD CAP. XXVIII.

ὃς ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς τοὺς τοῦ θαυμ. Πλάτωνος f
διαλόγους ἠνάγκαζεν, ἐκμανθάνοντας τοὺς μαγείρους &c.
Haud ſane intelligere me fateor quid ſit hoc quod ait,
hominem iſtum *propter divitias & propter luxuriam* (nam id
ſonant proprie illa verba, *ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς*) vo-
luiſſe Platonis dialogos ediſci a ſuis coquis. An quod rara
& cara eſſent Platonis opera? At ſingulorum dialogorum
exempla nec rara admodum erant, nec adeo cara. Quae
ſequuntur Platonis verba, ex *Timaei* exordio ducta ſunt.

ὑβρίζεσθαι δὲ τὸν πάνσοφον ἐκεῖνον ἄνθρωπον. Addubitare a
poſſis, utrum Platonem dicat, an convivatorem illum mi-
ram ſapientiam crepantem. Ut de *Platone* accipiatur, ſua-
dere videtur id quod ſequitur, *καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς τῶν
καθαρείων* (ſic ms. *Ep.* de qua ſcripturâ vide not. ad
II. 65. d. & III. 74. d.) *ἐξόμνυσθαι τὰς παρ' ἐκείνῳ ἑστιά-
σεις.* Rurſus vero, ſi Platonem intelligi voluiſſet Athe-
naeus, non *ἄνθρωπον*, ſed *ἄνδρα*, dicturus fuiſſe videtur.
Licet enim negari non poſſit, alibi etiam ſubinde parum
honorifice de *Platone* locutum eſſe Grammaticum noſtrum;
nunc tamen minime conveniebat, ut non ſine quodam
contemtu *ἄνθρωπον* (non *ἄνδρα*) eum adpellantem indu-
ceret eumdem Ulpianum, qui modo *θαυμασιώτατον* no-
minaverat.

Οἱ δὲ ἡμέτεροι οὗτοι, ἅμα ἴσως ταῦτ' ἐκμανθάνοντες. » Vi-
» detur corruptum aliquid. Fortaſſe ſcribendum, *οἱ δ'
» ἡμέτεροι οὗτοι μάγειροι ταῦτα ἐκμ.* « Casaubonus. —
Nos non piguit vulgatae ſcripturae. *ταῦτ'* (pro *ταῦτα*)
per apoſtrophum ſcripſimus, praeeunte vetere cod. *A.* in
quo alioqui frequentior plena ſcriptura, etiam in poëta-
rum locis ubi apoſtrophum deſiderat metrum. In *Epit.* de-
ſunt iſta verba & quae ſequuntur usque ad illa de *Coroebo.*
Adverbium *ἴσως* referendum ad *οὐκ ὀλίγην ἡμῖν* &c.

ἢ ἐπὶ μετρίοις ἐμαυτὸν ἄγω, οὐ μεγαλαυχούμενος b
ἐπ' ἐμαυτῷ. Difficilis & impeditus locus. Qui quum
in edd. ſic legeretur, *ἢ ἐπιμετρίους ἐμαυτὸν ἐγὼ οὐ
μεγαλαυχούμενος ἐπ' ἐμαυτῷ*, latine iſta ſic convertit
Dalecampius: *Me ipſum ego equidem metior, nec mea cauſſa
gloriabundus ſuperbio.* Adnotavit vero Casaubonus: » Scri-
» bendum paret, *ἢ ἐπὶ μετρίοις ἐμαυτὸν ἐγὼ μεγαλαυ-
» χούμενος ἐπαινῶ; an illa ſunt mediocria propter quae ela-*

b » *to spiritu me ipsum laudo?* « — Quae satis quidem plana sententia, sed a librorum scriptura nimis longe recedens. Nam quamquam illud perquam probabiliter sumtum videatur, ἐπιμετρίους ex ἐπὶ μετρίοις esse corruptum: admodum tamen durum est, & *negantem particulam* delere, quam tenet vetus noster codex cum editis, & ἐπ' ἐμαυτῷ (quod & ipsum vetus codex firmat) in ἐπαινῶ mutare. Praeterea non de nihilo videtur esse, quod non ἐγὼ, sed ἄγω habet idem noster codex, & quidem sequente distinctione, in hunc modum, ἐμαυτὸν ἄγω· οὐ μεγαλαυχ. *&c.* Gallicus interpres, ἐπὶ μετρίους ἐμαυτὸν ἄγω legens, reliqua tenens, totum locum sic interpretatus est: *Mais pourquoi m'arrêter à ces mediocres cuisiniers, pour en tirer quelque gloire, tandis que je ne prétends pas me prévaloir de mon talent? Koroebus lui-même, qui fut le premier* &c.

ὁ πρῶτος τῶν τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα ἀναδησαμένων Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος. » Pausanias, Eliacorum libro priore: Ἐξ » οὗ γὰρ τὸ συνεχὲς ταῖς μνήμαις ἐστὶ, δρόμου μὲν ἆθλα » ἐτέθη πρῶτον, καὶ Ἠλεῖος Κόροιβος ἐνίκα. Testatur idem » & in Arcadicis. Interpreti multum debet hic *Coroebus*, » qui de coquo & cursore poëtam eum facit. « [nempe ἀγῶνα ἀναδησάμενος, vertens *carmina celebravit.*] » Sed eo » misso, vertamus: *primus eorum qui ex Olympico certamine » coronati sunt, vicit Coroebus.* ἀναδήσασθαι ἀγῶνα, pul- » cherrimum dicendi genus, de eo *qui ludis fuerit coronatus.* » Sic dicunt Graeci ἀναδεῖσθαι νίκην. Zosimus, libro pri- » mo: Ταῦτα δὲ διαθεὶς τὸν εἰρημένον μοι τρόπον, καὶ κα- » τὰ βαρβάρων ἀνεδήσατο νίκας, δύο πολέμους ἀγωνισά- » μενος. Contra, qui aliquâ ignominiâ fuerit affectus, di- » citur is αἶσχος ἀναδήσασθαι. Procopius: αἶσχος ἀναδου- » μένην οὕτω μέγα πρὸς πάντων ἀνθρώπων. Quamobrem » frustra sunt eruditissimi viri, qui Eustathium emendant » scribentem: Ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα » Ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μεγάλους τινὰς εἶχεν ἀγωνιζομένους, » δηλοῖ ὁ πρῶτος τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀναδησάμενος ἀγῶνα Κό- » ροιβος ὁ Ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὢν, ἀλλὰ » μάγειρος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Ipsa sunt, ut vi- » des, Athenaei verba. « CASAUBONUS. — Vide Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 830. l. 25. Pro Κόροιβος, est Κόροικος in ms. *Ep.* literâ β perperam cum κ permutatâ, quem errorem alibi saepius in aliis verbis notavimus.

ὁ παρὰ τῷ Στράτωνι μάγειρος ἐν τῷ Φοινικίδῃ.

De permutatis ſubinde in veterum ſcriptis duorum co- b
micorum poëtarum nominibus *Stratonis* & *Strattidis*, item-
que de difficultate qua premitur ipſe titulus fabulae eius,
quae h. l. citatur, iam ſupra dictum eſt, Animadv. Vol.
IV. pag. 454. & 458. Doctiſſimus VALKENARIUS, cum
ad Euripidis Phoeniſſ. pag. 181. citra dubitationis ſigni-
ficationem *STRATONIS* nomen apud Athenaeum hoc lo-
co agnoviſſet, quod ipſum etiam codex uterque noſter
mstus cum editis tuetur: rurſus tamen ibid. pag. 503. eos-
dem verſus, qui hîc *Stratoni* tribuuntur, *STRATTIDIS* co-
mici eſſe ſtatuit. conf. KOPPIERS, in Obſerv. Philol. pag.
35. Nos, nondum ſatis ad liquidum perductam rem exi-
ſtimantes, conſtantem h. l. librorum ſcripturam non auſi
ſumus mutare; cum praeſertim apud Suidam etiam diſerte
legatur: *Στράτων, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. τῶν δρα-
μάτων αὐτοῦ ἦν Φοῖνιξ.* Ubi *Φοῖνιξ* quidem, pro *Φοινικί-
δης*, e librariorum errore eſſe poteſt, parum recte acci-
pientium compendioſum ſcripturae nexum, quo termina-
tio *κιδης* in vetuſtis libris efferri ſolet: ſed nomen *Στρά-
των* a *Strattidis* nomine, quod in ſuperioribus ab eodem
Suida commemorabatur, ita manifeſte diſcernitur, ut ni-
hil eſſe poſſit manifeſtius. Quare ſi mendum hoc loco in-
eſt Athenaei libris, intelligi debet iam Suidae aetate eum-
dem errorem hîc obtinuiſſe. Manifeſto quidem errore apud
eumdem Noſtrum XI. 473. c. ſimiliter *Στράτων* vulgo
pro *Στράττις* ſcribitur, ut docuimus in Animadver-
ſion. Vol. IV. pag. 456. ad VII. 327. e.

AD CAP. XXIX.

STRATONIS (ſive *Strattidis*, ut aliis placet) eclogam
in Excerpta ſua retulit GROTIUS pag. 680 ſqq. cuius la-
tinam interpretationem Graecis verſibus ſubiecimus.

Verſ. 2. recte ille *οὐδ᾽ ἓν* diſtinctis vocibus ſcripſit, c
ut deſiderabat metrum: ſic vero & codex mstus uterque;
qui quidem ambo etiam *Σφίγγα* & *ἄῤῥενα* abſque apo-
ſtropho plene ſcripta habent: tum vero & iidem *verſ.* 11.
οὐδὲ εἷς ſcribunt, ubi recte *οὐδεὶς* edd. *Verſ.* 3. Recte
καινὰ edd. Perperam *κενὰ ῥήματα* mssti noſtri. *Ver-
ſus* 8. deeſt *Epit.* Pro edita ſcriptura *γιγνώσκειν*, ha-
bet *γινώσκειν* ms. *A.* quâ de ſcripturâ vide Valcken.
ad Phoeniſſ. vs. 1396. & Brunck ad Ariſt. Ran. 52.

d *Verſ.* 14. κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην. Sic recte ed. Caſ. cum msstis. Minus commode καὶ τοὔνομ' ἀνελογιζόμην ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 17. Perperam ἀγανάκτησ' erat editum. Ubi monuit CASAUBONUS: »Scribo ἠγανάκτησ' ὥσπ. pro ἠγανάκτησεν: *ille vero indignari coepit, & ſuam iniuriam interpretari, quod nullum vocaſſem ad coenam daetymonem.* Male »acceperunt pro ἠγανάκτησα: nec recte distinxerunt.«

Verſ. 18. Pro eo quod olim edebatur, δαιτυμόνα: & dein σκαιὸν πάνυ: uterque noſter codex mstus id dabat, quod nos edendum curavimus, δαιτυμόνας: & deinde καινὸν πάνυ, hoc eſt, *mirum ſane!* quae quidem poſtrema verba haud ſatis adparet ſint-ne coqui, an convivatoris. Sed haud multum intereſt.

e *Verſus* 21. *& ſequentes*, & multis defectibus & aliis turbis laborabant, cum ſic eſſent editi:

Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ,
οὐδέτερον αὐτῶν. προβάτιον δ' οὐκοῦν, ἔφη.
Τὰ μῆλα πρόβατ' οὐ μανθάνω
τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι.
ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα, καὶ μάλα
ἐξῆν ὃ βούλει τῷ μαγείρ' αὐτῷ λέγειν.

Ubi, quum *verſus* 21. unâ ſyllabâ eſſet brevior, GROTIUS, quo labans metrum ſuſtentaret, ἆρα pro ἄρα ſcripſit. At ſic peribat vis, quae particulae ἄρα penacute ſcriptae inerat, peropportune conveniens huic loco: *Ergo tu μῆλα immolas?* quemadmodum etiam *verſ.* 11. & *vs.* 19. ἄρα penacute ſcribitur. Taceo, particulam nude interrogativam ἆρα initio orationis, non in medio aut in fine ſolere poni. Quare nobis placuit ita conſuli metro, ut μὰ τὸν Δί' ſcriberetur: attamen voculam citra librorum auctoritatem a nobis adiectam, uncis incluſimus. Dein, quod in fine eiusdem verſus in editis legebatur, ἐγὼ μὲν οὔ, negativam ibi particulam ignorat uterque noſter codex mstus. Quum vero ad complendam verſus menſuram rurſus una ſyllaba utique deſideraretur, ἐγὼ μὲν οὖν potius, quam ἐγὼ μὲν οὔ, corrigendum iudicavimus. Ad *verſum* 22. *& ſqq.* eſt CASAUBONI Animadverſio haec: »Οὐδέτερον αὐτῶν. προβάτιον δ' οὐκοῦν &c. Et haec, & quae »ſequuntur, perverſe ſcripta. Lego:

» α. Οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. β. οὐκοῦν, ἔφη,

» ἔστιν τὰ μῆλα πρόβατ'; α. ἔφην, οὐ μανθάνω e
» ἔγωγε τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι.
» ἀγροικός εἰμι· ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
» β. Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα μῆλα σύ;
» α. Ἐξῆν ὃ βούλετ' ὦ μάγειρ' αὐτῷ λέγειν.

» Multa hîc fecimus meliora. Itaque omnia iam ita plana, ut » vel mediocriter versati in literis interpretem non sint desi» deraturi. Penultimi versus sententiam ita excerpsit Brevia» tor, Οὐκοῦν τὰ μῆλα πρόβατα Ὅμηρον οὐκ οἶσθα λέγοντα; » quod nostram emendationem stabilit. « — Iam *versu* 22. quidem in nostris mssris eodem modo recte distincta est oratio, quo distinguendam monuit doctus Animadversor: sed in *vers.* 23 & 24. desunt msstis, perinde atque editis, verba ea quae opportune ille adiicienda commendavit; quae & *Grotius* adoptavit, & nos; ita tamen ut ex ingenio adiecta esse significaremus. *Versu* 25. cum eodem Grotio tenuimus vulgatum ἀγροικότερος, sed εἰμ' per apostrophum pro εἰμὶ scripsimus. In constituendo *versu* 26. Casaubo- f num secutus est Grotius. Nos vero nihil caussae esse existimavimus, cur vulgatum καὶ μάλα abiiceremus. Nec enim male illud habere videbatur, καὶ μάλα ἐξῆν αὐτῷ (i. e. *plane*, vel *utique illi licitum erat*) λέγειν ὃ ἐβούλετο: nec necesse erat, ut vocabulum μῆλα hîc repeteretur. Perspicue enim haec verba, Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα, referuntur ad illa superiora, οὐκοῦν ἔστιν τὰ μῆλα πρόβατα: id est, *Atqui* μῆλα, *quae dico, sunt oves.* Quod vero Casaubonus ait, *penultimi versus* sententiam ab Epitomatore iis verbis, quae ab ipso adposita sunt, comprehensam esse: eadem illa Epitomatoris verba non ad solum *versum* 26. pertinent, sed ad *vers.* 22-26. Nam post verba οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δέ: continuo haec sequuntur in Epitoma: Οὐκοῦν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατα Ὅμηρον (perperam Ὅμηρος in nostro ms. *Ep.*) οὐκ οἶσθα λέγοντα; Post quae sic statim pergitur, Ὁμηρικῶς γὰρ διανοῇ μ' ἀπολλύναι &c. &c. *Postremo versu*, rectissime a Casaubono ὦ μάγειρ' correctum pro τῷ μαγείρ': loco vulgati ὃ βούλει vero, magis probavi ὃ ἐβούλετ', quod Grotio placuerat, quam ὃ βούλετ', quod Casaubono. Grotii emendationem cognitam non habens Coray, ὃ βούλοιτ' correxit, in *Notis msstis.*

Vers. 30. Atticam formam διανοεῖ tenet ms. *A.* cum editis: pro qua communem διανοῇ posuit Breviator.

a *Vers.* 35. Κριθαί. Sic commode ed. Casaub. consentientibus msstis. Κριθάς ed. Ven. & Bas.

Vers. 36 *sq.* Πηγὸς πάρεστι; Πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ
ἐρεῖς, σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;

Difficultatem, quae hunc locum prouti vulgo legitur premebat, callide declinavit Epitomator, duos versus in brevia haec verba contrahens: πηγὸς πάρεστι; σαφέστερον λέγε. Ad id, quod sine sensu hic editum erat, οὐχὶ λεκὰ σει quod ipsum etiam veteres membr. *A.* tenent, haec adnotavit CASAUBONUS: »Invenimus hanc lectionem, οὐ»χὶ λευκὸς εἶ; sane venustam & acutam. Nam quia »πηγὸς exponitur apud poëtam μέλας, [vide brevia Schol. ad Iliad. ί. 124. & ad Od. έ. 388. cf. Eustath. ad Iliad. γ'. pag. 306. l. 3.] »videtur ita accepisse ea notio»ne qui quaerentem coquum audiverat an aliquis adesset »πηγός. Quare, ut ad eam interrogationem respondens, »πηγός; ait: οὐχὶ λευκός; *nigrum* quaeris aliquem: *num* »*tu vero albus es?* Hic sensus est huius lectionis: quam »equidem ambabus, quod aiunt, manibus amplecterer, »nisi impedirent sequentia: sed eâ scripturâ admissâ, quid »fiet sequente voce ἐρεῖς? Praeterea in antiquis membra»nis [atque etiam in nostris] locus similiter scriptus ut »in editis: quare earum auctoritate nobis commendare »se ea lectio [quae nonnisi coniectura erat, a nonnemine »ad oram sui libri notata] non potest. Excerptorum au»ctor, quae videbat maculosa, tangere noluit. Coniici»mus scribendum esse,

»Πηγὸς πάρεστι; πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ
»ἐρεῖς, σαφέστερόν δ' ὃ βούλει μοι λέγειν.

»Minus vulgo nota significatio vocis λευκὸν, quando »*orationi* tribuitur, *perspicuae & clarae*, fecit ut corrumpere»tur ab imperitis hic locus. Atqui οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς ele»gantissime dictum, pro, *non tu ea dices quae possint intel*»*ligi?* Eusebius Προπαρασκευῆς libro XI. Καὶ τοῦτό γε »λευκότερον διασαφήσας ἐν τῷ φάναι, μηδὲν ἄλλο »εἶναι τὸ ὄν, ἢ τὸ οὐ σαρκὸς ὀφθαλμοῖς ὁρώμενον, νῷ δὲ »καταλαμβανόμενον. Ibidem: τὴν δὲ διὰ τοῦ δόγματος »διάνοιαν καὶ Φίλων ὁ Ἑβραῖος λευκότερον ἑρμηνεύων, »τόνδε παρίστησι τὸν τρόπον. Sic libro XV. λευκοῖς τοῖς »ἐλέγχοις ἀπεγύμνωσε. Sic & alii auctores. Et διαλευ»καίνειν, pro *interpretari*, Nicephorus Gregoras lib. VIII. »Τὰ τῶν Θύραθεν καὶ ἡμετέρων βιβλίων αἰνιγματώδη καὶ

» γρίφα διαλευκαίνων, καὶ τὴν ἐκείνων νύκτα πρὸς ἡμέραν » μεθαρμοζόμενος. « — Prior ratio quo pacto placere docto Viro potuerit, difficile dictu. Posteriorem, cum certius nihil haberem, manifeste autem corruptam viderem vulgatam scripturam, adoptavi cum GROTIO. Velim tamen certioribus vetustiorum auctorum testimoniis firmari istum vocis λευκὸς usum: quem a doctissimo Hesychio plane silentio praetermissum mireris. Prorsus vero contrarium significatum habere id vocabulum videri possit in proverbio, λευκὴ στάθμη, quod dicitur de his quae ἄδηλα sunt, & *aegre discernuntur*: sed id quidem ex peculiari ratione, quam exposuit Eustathius ad Iliad. ο'. pag. 1088. l. 39 sqq. Apud Suidam quidem (in Λευκόν) λευκὴ φωνὴ exponitur ἡ εὐήκοος, sed absque auctoritate. Henr. Stephanus in Thes. T. II. pag. 688. c. sicut λευκὸν ὕδωρ *limpida* dicatur *aqua*, sic λευκὸν λόγον dici ait *sermonem perspicuum & dilucidum*, sed nullius veteris auctoris citato testimonio. Adiicit quidem, eâdem ratione λευκὸν στίχον in Epigrammatum libro II. dici *versum cuius sententia sit perspicua*: sed mihi totum illum librum perlustranti non contigit in locum incidere, quem in animo eruditissimus Stephanus habuisset. Quo magis videndum puto, ne acu rem tetigerit doctissimi CORAYI perspicacia; qui, levissimâ ac fere nullâ veteris scripturae mutatione, οὐχὶ λαικάσει; legendum censuit. » Quid sit λαικάζειν, (inquit) » notum est ex Suida, ac Scholiaste Aristoph. Equit. 167. » conf. & Thesmoph. 57. Parum interest, utrum legas » λαικάσει, (quod valet vulgatum λαικάσῃ,) an λαι» κάσεις: illud est in medio; alterum in activo elliptico, subintellecto σεαυτόν. Respondet utrumque pervul» gato illi, quod effutire apud nos solent homines impu» riores & ἀνάγωγοι, dicentes, *allez vous faire f . . .* ut » patet ex sequente coqui sermone, Ἀτάσθαλος γ' εἶ, » πρέσβυ. «

Pro παρῆν, *vers.* 40. perperam παρ' ἣν habet ms. *A.* Pro οὐδεὶς vero, quod *vers.* 41. editum erat, recte idem οὐδὲ εἷς. Epitomator eclogae finem fecit in *versu* 38.

Vers. 42. μίστυλλα, μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς. » Voces Homeri sunt: quibus facit poëta istum uti ad osten» tationem eruditionis. Sed legendum μίστυλλε, & » metri caussa, & Homeri, cuius est versus quem respi» cit, vel ex Martiale omnibus notus, μίστυλλόν τ' ἄρα

b » τἄλλα. μιστυλλᾶσθαι Atticorum hic non habet locum. » μοῖραι Homero, quae aliis μερίδες. Etiam δίπτυχα Ho» mericum vocabulum, ex his illius exponendum, κατὰ » δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες. Indidem est » ὀβελός: nam ait poëta, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. [Iliad. » α'. 465.] Atque haec sunt illa verba, ἃ οὐδεὶς ἤκουσεν » ἄν, inquit hic paterfamilias; id est, *quae nemo possit in» telligere*: sic malo quam ut alii, *inaudita*; propter par» ticulam ἄν. ἀκούειν pro *intelligere* saepe invenies. « CASAUBONUS. — Emendationem a Casaub. propositam, μίστυλλε, adoptavit GROTIUS. Nobis nil novandum visum erat. Sicut reliquae Homericae voces, quae hic adferuntur, μοίρας, δίπτυχα, ὀβελοὺς, nomina sunt in accusativo plurali posita, sic bonus iste homo fingitur voce μίστυλλα pariter tamquam accusativo plurali uti; sive quod sermonis Homerici ignarus verbum μίστυλλον, quod a coquo cum reliquo Homerico versu pronuntiatum fuisset, pro substantivo nomine accepisset; sive quod, cum μυστίλην fortasse poposcisset coquus, id est, *cochlear*, (qua de voce vide not. ad III. 126. a. & conf. Schol. ad Aristoph. Plut. 627.) homo noster parum intelligens illud poëticum vocabulum, & obscurâ memoriâ recordatus Homericum versum, in quo verbum μίστυλλον ponitur, verbum hoc cum illo nomine confudisset. Quidquid sit, nihil impedit quo minus credamus, consulto a poëta hic fingi eum vocabulo aliquo pro Homerico utentem, quod revera nullum fuisset.

Vers. 43. τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίον. » Malo, & praestat, τὸ τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίον. » *Glossas* PHILETAE intelligit, quas ille versibus scripse» rat, ut alibi diximus. « CASAUBONUS. — De *Philetae* Γλώσσαις, sive Ἀτάκτοις γλώσσαις vide Animadv. ad III. 114. e. & *Frid. Aug.* WOLFII Prolegom. in Homer. pag. 169 sq. Nec vero praetereundum, quod monuit VALCKENARIUS, apud *Koppiers* in Observ. Philolog. p. 36. » con» stare ex hoc Athenaei loco, Strattidis aevo [sive Strattonis; quorum ille veteris, hic mediae comoediae poëta fuisse traditur] » iam fuisse *Glossaria* Athenis reperta, *Le» xicon* certe *Homericum Philetae*, in quo voces antiquatae » redderentur Atticis. « — At in eo quidem parum constans sibi poëta noster haud immerito videri possit, quod homini tam rudi literarum, ut ne vulgatissima quidem vo-

cabula Homerica cognita haberet, tamen & Glossaria Homerica, & illorum Glossariorum usum, in promtu fuisse fingat. Sed huiusmodi pugnantias parum curare interdum solent comici poëtae, dummodo spes sit risum moveri posse auditoribus. Mira vero utique videri debet ista verborum structura, τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων: sed non idcirco statim τὸ - - βιβλίον corrigendum. Immo videndum, ne aut τῶν βιβλίων τινὰ intelligi debeat, aut ad τῶν βιβλίων intelligenda sit ἐκ praepositio, & tota oratio tali quodam modo concipienda, ὥστ' ἐμὲ ἐκ τῶν Φιλήτα βιβλίων, λαμβάνοντα αὐτὰ, σκοπεῖν τί δύναται ἕκαστα τῶν ῥημάτων. b

Vers. 46. ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. » Arbiter in Satyrico: » *Rogo, inquam, quid tibi vis cum isto morbo? Non minus » quam duabus horis mecum moraris, & saepius poëtice quam » humane locutus es.* Prorsus convenienter huic loco. Sic » apud Hieronymum accipe *humanum sonum*, cum in Apo» logia adversus Rufinum φράσιν hanc illius exagitans, » *quae mihi ad suspicionem veniebant*, ita loquitur: *Compeditam » putes linguam eius, & inextricabilibus nodis ligatam, vix in hu» manum sonum erumpere.* Galenus in libello, Εἰ κατὰ φύσιν » Αἷμα ἐν Ἀρτηρίαις περιέχεται, disputans adversus Erasi» strateos: ταῦτά τινες αὐτῶν μόγις αἰσθανθέντες ὥσπερ ἐξ » ὕπνου βαθέως ἐγερθέντες, οὐκέτ' ἀγροίκως τε καὶ ἀγρίως, » ἀλλ' ἤδη λογικῶς τε καὶ ἀνθρωπίνως ἐπιστραφέντες ἐπε» χείρουν διαλέγεσθαι. Libro autem secundo περὶ διαφο» ρᾶς Σφυγμῶν, studium suum pure loquendi & intelligi» biliter, appellat προαίρεσιν μέτριον καὶ φιλάνθρωπον. At » in illa mirabili D. Pauli ad Romanos epistolâ, ἀνθρώπι» νον λέγειν B. Chrysostomus interpretatur ἀπὸ ἀνθρωπί» νων λογισμῶν, ἀπὸ τῶν ἐν συνηθείᾳ γινομένων. τὸ γὰρ » σύμμετρον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου δηλοῖ. « CASAUBONUS. — Quod *vers.* 25. ἁπλῶς διαλέγεσθαι dixerat poëta, idem nunc ἀνθρωπίνως λαλεῖν dicit.

Vers. 47. Recte ἡ Πειθὼ edd. Perperam ἢ πείθω codex Mstus.

AD CAP. XXX.

ἐπιτιμῶντες δέ τινι, φασὶν, μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν. » Eustathius ita interpretatur: *Oeneus* & *Peleus*, » personae heroicae, positae sunt pro οἶνος & πηλὸς, un- c

c »de ortae videntur. Reprehenditur autem his verbis pin- »cerna, qui vinum in cyathum sic fundit, ut effundat. »Vinum humi cadens, fit *lutum*. Scimus etiam, πηλὸν di- »ctum veteribus fuisse *vinum*; ut ego arbitror, non me- »rum & sincerum, sed mixtum aut mangonizatum: in- »de κάπηλος, qui tale vinum vendit. Quare possumus »etiam sic exponere, *non oportet οἰνία facere πηλία*; id »est, *bonum vinum malum facere, & corrumpere*. Quis pri- »mus hoc dixerit, non nunc memini. Vetustissimum qui- »dem dictum est: cuius etiam facit mentionem Demetrius »Phalereus, vel quicumque est libri eius auctor.« CASAUBONUS. — Demetrii verba huc spectantia habes in libello DE Elocutione, sect. 171. ubi conf. Galeum & Schneid. item Toupium Emend. in Suid. Part. II. pag. 204. Eustathium vide ad Iliad. ι'. pag. 680. l. 43. & ad Odyss. α'. pag. 36. l. 14 sq. ex quo adparet, plane frustra esse Gallicum Athenaei interpretem, τινὶ in τινὰ mutantem, & ἐπιτιμῶντες intelligentem *honorantes*, nempe propinando & calicem praebendo. De vocab. πηλὸς, quod nonnulli de *vino* acceperunt, atque inde etiam nomen κάπηλος derivatum voluerunt, videndus Hesychius, & quos ibi laudavit doctus editor: cum quibus conferendus Etymologus pag. 490. qui haud immerito dubium movet cum de interpretatione illa, tum de derivatione: ac sane apud ipsum etiam Hesychium, in Κάπηλος, longe diversa derivatio huius vocabuli statuitur.

πεῖραν τῆς τέχνης, ἧς εἰσηγήσατο, ἀποκαύσας. »*Cum* »*mihi experienti bene cessisset ars quam ille primus docuit.*« [Proprie, *quum ipso experimento fructum perceperim artis quam ille primus invexit.*] »Ars autem illa est, peritia corrigen- »di retorridas & κραμβαλέας iam nimiâ cocturâ carnes. »Id πάθος esse ait ἰάσιμον: si olla, in qua torrendo cor- »ruptae fuerint carnes, immittatur bene calida in pelvim »aceto frigido plenam.« CASAUBONUS.

ALEXIDIS priores versus in hunc modum editi erant:

— Ἦ ψέ μοι δοκεῖ
πνικτὸν τιν' ὄψον δελφάκιον ἡδύ γε,
ἔπειτα προσκέκαυκε μηδὲν φροντίσας.
ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστὶ τῷ τρόπῳ.

Monuit vero CASAUBONUS: »Prima *Alexidis* verba opem »desiderant meliorum librorum: quos dum exspectamus,

»recta saltem interpunctione ea illustrabimus:

» α. † ἤ ῥέ μοι δοκεῖ
» πνικτὸν τιν' ὄψον. δελφάκιον. β. ἡδύ γε.
» α. ἔπειτα προσκέκαυκε. β. μηδὲν φροντίσῃς·
» ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστί. β. τῷ τρόπῳ;«

At e vetustis libris nihil opis sperandum: nam totam eclogam, ut nimis corruptam, praetermisit Epitomator; vetustissimae vero membr. *A.* nihil hîc ab editis dissentiunt. GROTIUS in Excerptis p. 575. initium eclogae ita, ut sub contextu indicavi, constitutum exhibuit. Mihi non liquet. Illud video, vix ac ne vix quidem ferri posse istud τιν' ὄψον: adeoque, si de caeteris satis constaret, haud dubie cum CORAYO τί γ' ὄψον corrigendum fore. Sed nihil hîc mutare ausus sum, veritus ne gravius ulcus lateret: nam & claudicat manifeste versus, nec ulla satis expedita ratio, qua ei mederemur, occurrebat.

Vers. 5. Emendationem λαβὼν οὖν nobis praeivere GROTIUS & CORAY: eamdem a SCALIGERO etiam in ora libri, quo is olim usus fuerat, adnotatam Grotius reperit. Paulo aliter CASAUBONO placuerat, Ὄξος λαβὼν, εἶτ' εἰς λεκ. Ad *versum* 6. adnotaverat idem CASAUBONUS: »Non concoquo τὸ ξυνεὶς, nec scio quî emen»dem.« — Quo magis mirari subit, invitis libris eam scripturam in contextu ab illo positam, quam & mendosam esse ipse intelligeret, & quî emendanda esset nesciret. Nec enim ξυνεὶς habent ed. Ven. & Bas. nec codex mstus, sed ξυνιεὶς: quae scriptura nonnisi in accentu peccabat. Nam, quod perspecte CORAYUS vidit, ξυνιεῖς fuerat scribendum: »quod est (inquit) loquendi genus »parentheticum, ut mox in vers. 15. μανθάνεις.« Quod autem continuo adiicit idem Vir doctissimus: »Sed reli»qua versus pars claudicat:« videtur penultimam in ipso illo verbo ξυνιεῖς brevem statuisse. At verbum ἵημι cum suis compositis primam vocalem iota constanter productam habere, magno exemplorum numero docuit BRUNCKIUS ad Aristoph. Lysistr. 157. quibus alia adiecit in Indice sub voce ἵημι. Similiter versum hunc GROTIUS, praeeunte SCALIGERO, correxerat: sed hi quidem ξυνίεις penacute scripsere, minus commode: est enim ξυνίεις tempus praeteritum imperfectum, ξυνιεῖς vero praesens, quod unice convenit huic loco. Prorsus vero Grammaticae rationi repugnat, quod in eamdem quidem sententiam (*in-*

d *telligis?*) hic ponendum statuit PALMERIUS, ξυνεῖ; Exercit. in Auctor. Graec. p. 511.

Verʃ. 7. Si teneas vulgatum ἐνθεὶς, statuendum fuerit, ad illam quaestionem, (verʃ. 4.) *quo pacto malum hoc sanabile est?* non aliter nisi per *participia* responderi, λαβὼν, ἐγχέας, ἐνθείς: quod non ferendum videbatur. Quare necessariam certamque iudicavi CORAYI emendationem, ἔνθες (in imperativo) scribi iubentis.

Verʃ. 8 *ʃq.* Quum in edd. sic legeretur,

— καὶ ζυμουμένην,
ὥσπερ κίσηρις λήψεται διεξόδους:

adnotavit CASAUBONUS: »Lege, καὶ ζυμουμένη
»ὥσπερ κίσηρις λαμβάνει διεξόδους:«

ubi quidem, quod λαμβάνει scripsit, id imprudenti & invito excidisse videtur; nam nec in ullo libro reperitur illa scriptura, nec in vulgata λήψεται quidquam desideratur. ζυμουμένη vero, quod etiam a SCALIGERO commendatum Grotius repererat, recte exhibet noster codex mstus. Recte item κίσηρις, idem codex.

Verʃ. 11. »Male τὰ κρέα δι' ἔσται.« [At δ' ἔσται, non δι' ἔσται habent edd. cum Msto.] »Scribendum, τὰ »κρεάδι' ἔσται. Ut *mollitiem carnium* indicet, non κρέα »appellat, sed κρεάδια. Propterea addit, (*verʃ.* 12.) fieri »illa δροσώδη τὴν σχέσιν: hoc est, ut vulgo etiam loqui »solemus, *tenera instar roris.* Quia *ros* est ἀσθενὴς καὶ ἁδρανὴς ὄμβρος, ideo *rori* comparantur quae sunt *tenera & mol»lia.* Alciphron, in Epistola quadam: Σχέτλια πεπόνθαμεν. τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ, καὶ μήτραι, καὶ ἧπαρ δρόσῳ »προσεοικὸς διὰ τὴν ἐκ τῆς πιότητος λεπτότητα, παρέκειντο. ἡμῖν δὲ ἔτνος ἦν τὸ βρῶμα. Aeschylus quoque, in »Agamemnone, δρόσους nominat teneros avium pullos. »Anacreon: ἁπαλὴν δὲ καὶ δροσῶδες στεφέτω μέτωπον »ὀφρῦς. Ab eâdem mente ποντίαν ἐέρσαν, Nemeonicarum »odâ septimâ, quidam e veteribus exposuerunt *coralium »quod lentet adhuc.* Sed primus omnium pater elegantiarum »Homerus ἔρσην, id est *rorem*, tenellos agniculos vocavit »in decimo Ulyxeae, [verʃ. 22 ʃq.] χωρὶς μὲν πρόγονοι, »χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι: quasi dicat, »τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη πρόβατα. Theophrasto etiam di»citur veris aër, μαλακὸς καὶ δροσώδης, *mollis ac tener*: »etsi aliter etiam possumus eam vocem interpretari.« CASAUBONUS.

Vers. 12. Pro ἀτρέμα, est ἀτρεμεὶ in ms. *A.* insolita aliâs forma.

Vers. 13 *sq.*

A. Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς! ὦ Γλαυκία,
ταυτὶ ποιήσω. B. Καὶ παρατίθει γ' αὐτὰ, παῖ, &c.

In superioribus editt. & in msstis, sicut alibi nusquam, sic ne hic quidem diversae personarum partes propriis notis distinguuntur. Illa distinctio lectoris cuiusque aut interpretis iudicio permissa est. Quo iudicio percommode saepe usus est Dalecampius, lectoribusque praeivit: saepe vero etiam, ut ab illo discedamus, ratio suadet: subinde rursus incertus haereas. Hunc locum ille sic interpretatus est, ut verba ista, ὦ Γλαυκία, cum his quae per aliquot versus sequuntur, alteri personae tribueret, cuius esset oratio huiusmodi: *Glaucia, hoc facito, & ita, puer, apponito, &c.* Notavitque in ora: »*Glauciam* esse *pueri* nomen.« — Quem hactenus secutus est Grotius, ut, postquam illa, Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς, personae *A.* tribuisset, dein proxima ὦ Γλαυκία &c. personae *B.* tribueret, & vulgatum ποιήσω in imperativum ποίησαι (commodius puto, in eamdem sententiam fuisset ποίησον, activâ verbi formâ) mutaret. Sed in hoc deseruit Dalecampium, ut eidem personae *B.* nonnisi quatuor verba, reliqua vero rursus personae *A.* tribueret. Sic igitur ille:

A. Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς. B. Ὦ Γλαυκία,
ταυτὶ ποίησαι. A. Καὶ παρατίθει γ' αὐτὰ, παῖ, &c.

Quae latine sic convertit,

A. O Iuppiter, quam medice! B. Fac ita, Glaucia,
ut imperavi. A. Tum quando appones, puer, &c.

Quo etiam pertinent eiusdem Grotii notulae hae: »ταυτὶ ποίησαι. Male erat ποιήσω: nos mutavimus.« Et: »Est *Glaucia* is ipse *puer*, quem & alter pergit alloquens.« — Quae fortasse convenientissima ratio haud immerito videatur: ut persona *A.* intelligatur esse *coquus magister*; *B.* vero *paterfamiliâs*, qui coqui operâ utitur; *Glaucias* autem sit nomen servuli, qui vel patrisfamiliâs servus fuisset coquo ministrans, vel ipsius coqui discipulus aut servulus; cuius nullae fuissent in isto sermone partes loquendi. Quod vero ad nomen Γλαυκία idem Grotius adnotavit: »Ita recte *Scaliger*, pro Γλαυκία:« — id quo pertineat, exputare non possum: nam in nulla editione Γλαυκία legebatur; omnes veram scripturam Γλαυκία tenent.

e Nos, quum scripturam ποιήσω, quam cum editis tenet vetus codex noster, in contextu mutare non auderemus, verba illa ὦ Γλαυκία, ταυτὶ ποιήσω, personae *A.* tribuere debuimus.

Vers. 15. Vulgatum olim ὅταν παρατίλυς tenuerat etiam *Grotius*, sic tamen ut vocali υ subscriberet *iota*: sed mutato accentu παρατιλῇς utique scriptum oportuit.

Vers. 17. Quum sic ederetur, ἀλλ' ἀνωμαλίσι καταφαγὼν, adnotavit CASAUBONUS: »Scripti quidam »ἀνωμαλίσει. Nihil hic intelligo.« — Istud ἀνωμαλίσει habet noster cod. *A.* alioqui nil mutans. Caeterum in eadem scriptura haud obscure latere id ipsum existimavi, quod GROTIUS edidit, a SCALIGERO acceptum, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγών. Cui quidem emendationi quid opponi posset, praeclare observavit doctissimus CORAY, in *Notis msstis*: »Castigabat, inquit, olim *Scali*»*ger*, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγών: recte quidem: sed »illud καταφυγὼν debebat saltem (si per metrum liceret) »esse καταφυγοῦσα, ut referri posset ad ἀτμίς. Equidem »existimo, Comicum scripsisse:

» — ἀλλ' ἄνω μολήσει κατ' οὐρανόν:

»alludentem ad Homericum illud, Iliad. α'. 317.

»κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ:

»& ad alterum illud, ibid. ξ'. 174.

»ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἷκετ' ἀϋτμή.

»Quod & Plautus, Pseudol. Act. III. Scen. II. vs. 52. ita »est imitatus:

»*Is odos demissis pedibus in coelum volat.*«

Pereredite sane: attamen difficile dictu fuerit, quonam erroris genere ab expeditissimâ scripturâ κατ' οὐρανὸν ad illam καταφαγὼν deviare potuerint librarii: tum, quamvis commode locum hic tueri verbum μολήσει possit, tamen haud paulo probabilius nobis videbatur, ex ἄνω μάλ' εἶσι, quam ex ἄνω μολήσει ortum esse istud ἀνωμαλίσει, quod vetus codex habet. Illud utique non diffitendum, ad vocabulum foeminini generis ἀτμίς, subtilius si spectes, referri debuisse foemininum participium καταφυγοῦσα. Sed quum ab hoc participio satis longo intervallo absit substantivum, haud absurde fortasse statuerimus, quod tragici poëtae in acri sermonis impetu subinde licitum sibi putant, ut ad substantivum foemininum referant participium masculini generis, eamdem veniam in neglectiore

sermone familiari sibi sumere potuisse hunc comicum; e praesertim quum auditori, licet praecesserit vocabulum ἀτμὶς, tamen, quoniam perinde & ἀτμὸς dici potuerat, haud ita moleste ad aures accidere debuerit masculinum καταφυγὼν perapte conveniens cum vocabulo ἀτμὸς, non expresso illo quidem, sed tamen menti auditoris facile occurrente. Id si nullo pacto ferendum iudicaveris, malim equidem ἀτμὸς pro ἀτμὶς reponi, quam deseri simplicissimam illam emendationem καταφυγών.

Vers. 18. Ad vulgatum Πολλῶν τ' ἀμείνων, recte CASAUBONUS monuerat: »Scribe, Πολλῷ γ' ἀμείνων.« Cui merito obsecutus est Grotius.

Postremis verbis, ὃ λέγεις, οὐ λέγεις· τέχνην δ' ὀνειδίζεις: quaenam inesset sententia, haud satis percepi. GROTIUS, ista τέχνην δ' ὀνειδίζεις latine sic reddens, *artique probro es*, videtur verbum αἰσχύνειν in animo habuisse. Longe vero aliud est ὀνειδίζειν.

AD CAP. XXXI.

ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου. Sic vetus codex cum ed. Ven. & Bas. nec satis praegnans caussa erat, cur Μενανδρίου corrigeremus, quod tacite factum in ed. Cas.

In MENANDRI eclogâ, quum veluti unum versum efficientia scriberentur verba ista, Οὐδ' εἰς μάγειρον -- διέφυγεν: recte GROTIUS in Excerpt. pag. 719. Οὐδὲ εἷς scripsit, quae essent postrema verba versus praecedentis. Et οὐδὲ εἷς exserte scriptum habet etiam noster cod. *A*. οὐδεεὶς vero (sic) ms. *Ep*.

DIPHILI versiculos, nonnisi eo consilio adpositos adparet, quo sibi aditum pararet auctor noster ad disputationem de *Anseribus*, quae proximo capite subiicitur. Coquum esse adparet, qui ista apud poëtam loquitur. Totam eclogam omisit Breviator. *Vers.* 2. συμπηκτὸν bene edd. συμπυκτὸν ms. *A*. Ad *versum tertium*,

χοιρίδια περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα:

haec adnotavit CASAUBONUS: »Lego,

»χοιρίδια περὶ φορίνην ἄκραν κραμβαλέα.

»Paullo ante, [pag. 381. c.] καὶ τῆς φορίνης γενομένης »κραμβαλέας.« — Sed opus-ne admodum fuerit tanta molitione, etiam atque etiam videndum. De porcello semi-elixo & semi-asso iam superius loquens auctor no-

f fier, pag. 376. c. dixerat οὗ τὸ μὲν ἥμισυ κραμβαλέον ἦν: id est, bene *assum & tostum*, sive, ut Hesychius interpretatur, ξηρὸν καὶ κάμπυρον: quod quid sit ubi de *cute* agitur *assi porcelli*, facile intelligunt quibus non ignotus ille cibus. At non modo vocabulum κραμβαλέος hac notione usurpabatur, sed & κράμβος: ut cum aliunde, tum ex eodem Hesychio discimus. Quare, sicut a κραμβαλέος derivatur verbum κραμβαλίζω, quidni perinde a κράμβος formari potuerit verbum κραμβόω, quod vi ipsius formae significaverit κράμβον ποιῶ, id est, *facio ut cutis porcelli bene assa, bene tosta sit, ita ut inter dentes suaviter crepitet?* Iam vero, pro κράμβος perinde & κρόμβος usurpatum fuisse, idem Hesychius (in voc. Κρόμβος & in Κρομβότατον) diserte docet. Quare nec in verbo κρομβόω, unde κρομβώσας dixit apud hunc comicum coquus, quidquam est cur suspectum nobis esse debeat. Porro quemadmodum ἡ φορίνη *cutem porcelli* significat, quidni χοιρίδιον περιφόρινον intelligamus *porcellum sua cute undique tectum?* Et potest quidem diphthongus ει in vulgatâ scripturâ περιφόρεινα ex genio seculi quo vixit scriba nostri codicis, aut ex ipsius more esse, *diphthongum* illam pro simplici *vocali ι longa* ponere soliti: nec tamen citra dubitationem nobis licet vitii arguere illam scripturam; cum praesertim etiam φορείνην, pro φορίνην, probatus codex mstus habeat apud Pollucem VI. 55. — His scriptis, video ipsum etiam Casaubonum in emendatione a se proposita sibi non satisfecisse. Nam loco eorum, quae ex *prima editione Animadversionum Casauboni* (quae una ab ipso curata est) supra adposui, in *editione secunda & tertia* (in quibus, raris quibusdam locis, nonnulla ex auctoris schedis adiecta sunt, uncis inclusa) sic scribitur: »Χοιρίδια περιφόρεινα »κρομβώσας ὅλα. (Haec ego non intelligo. Coniiciebam) »χοιρίδια περὶ φορίνην ἄκραν κραμβαλέα. Paullo ante, καὶ »τῆς φορίνης γενομένης κραμβαλέας. (Sed non satisfacio »mihi in hac coniecturâ. Pro κρομβώσας, quod nihil signi»ficat, *Scaliger* substituebat θρομβώσας. Agnosco vo»cem probam θρομβοῦν, pro *cogi in grumos*, apud Nican»drum & alios. Sed eget adhuc medicinae hic locus.) «

Vers. 4. Δούρειον ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι.
»Plinius de *iecore anseris*: *Fartilibus in magnam amplitudinem »crescit: exemtum quoque, lacte & mulso augetur.* Nota res »ex poëtis latinis. [Satis hodie omnibus usu nota.] Iis

» autem quae differuntur hoc loco de *altilibus anseribus*, » adiice quae libro XIV. appinguntur hic praetermissa. « CASAUBONUS. — Uno verbo *altilium anserum* libro XIV. mentionem factam reperio, pag. 657. a. *Durium*, *Dureum* vel *Durateum anserem* dicit, cum praegrandem, tum multis praestantibus rebus farctum; ab *equo Troiano*, qui δούριος, δούρειος & δουράτεος veteribus dictus; partim quod *ligneus* esset, maxime vero quod *homines armatos intus* includeret. Vide Odyss. θ'. 493. ibique interpretes; & Euripidis Troad. vs. 14. ibique Barnes. Δούριον h. l. scribitur in ms. *A.* non male per se, (vide Hesych. h. v.) sed contra metrum. Recte Δούρειον edd. ut apud Euripidem l. c. & apud Eustath. ad Od. θ'. pag. 323. l. 16. & alibi. Confer Nostrum XIII. 610. c.

AD CAP. XXXII.

Θεόπομπος μὲν ἔφη ὁ Χῖος &c. Conf. XIV. 657. a. b. ubi a eadem leguntur paulo auctiora.

Ἐπιγένης δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Βάκχαις. ἐν Βακχείᾳ cum BENTLEIO (*Differt. upon the Epistles of Phalaris* pag. 236.) legendum censuit FABRICIUS, Bibl. Graec. T. I. pag. 678. Vide infra, XI. 498. e. & supra, III. 75. b. ibique not. In EPIGENIS versiculo, pro χῆν' ἔτρεφέ με, est χῆνα ἔτρεφέ με in ms. *A.* Sed χῆνά μ' ἔτρεφεν corrigendum monuere BENTLEY l. c. & TOUP ad Longin. cap. 43. p. 229. At enim multo his solertior scilicet artifex, interpres Gallicus, in Nota ad hunc locum docuit, sublata de voce ὥσπερ postremâ syllabâ perfectum proditurum senarium versum, nempe huiusmodi,

ἀλλ' εἴ τις ὡς χῆν' ἔτρεφέ με λαβὼν σιτευτόν.

Cuius artificium doctissimo homini nemo invidebit.

ARCHESTRATI verba, veluti metro soluta, adposita b vulgo erant: ubi cum legeretur σκευάζει νεοττὸν ὀπτὸν, adnotavit CASAUBONUS: » Melius ὀπτῶν. « — At nihil impediebat, quo minus vulgatum ὀπτὸν teneremus. Haud dubie vero versus unus cum dimidio ita, ut a nobis factum, constituendus erat; vulgatum σκευάζει autem in σκεύαζε debuit mutari, cum metri caussa, tum ob constantem *ARCHESTRATI* usum *praecipiendi imperandique* quid fieri vellet a suis in arte Gastronomica discipulis. Sed aliena utique videri debet praecedens particula

b ῥῶς, quae aut delenda fuerit, aut in οὕτως sive in aliquid
aliud mutanda; nisi ante illam voculam intercidisse sta-
tuamus nonnihil, quod cum illa coniungi debuisset.

ὁ περὶ πάντων *π ά ν τ α ς* ἀπαιτῶν. Percommode Da-
lecamp. *cum de omnibus* o m n i a *perconteris*: quasi *π ά ν-
τ α* ἀπαιτῶν legisset.

Cratini verba videntur initio trochaici versus locum
suum olim habuisse.

Homerica verba, quae primo loco citantur, sunt ex
Odyss. ο'. 161. In his cum ἄ ρ π ι ν pro ἀ ρ γ ὴ ν legeretur
in editt. vett. consentiente msto *A*. (nam in *Epit.* desunt
poëtae verba) veram scripturam restituit Casaubonus,
monuitque in Animadversionibus: »Edebatur ἄ ρ π ι ν. Fe-
»cimus ἀ ρ γ ή ν. Nam ἄρπις nihil ad rem. ἄρπη autem,
»etsi dicitur quibusdam ζῶον αἰετῶδες, milvo tamen pro-
»pior quam aquilae, neque hîc locum habet eâ significa-
»tione.« — Quam facile ex ΑΡΓΗΝ, ΑΡΠΙΝ fieri potue-
c rit, in oculos incurrit. *Alterum versum* in eodem Odys-
seae libro habes haud multo post superiorem, num. 174.
Tertius exstat in Od. τ'. 536. Sed quum dixerit Athenaeus,
Homerum eâ voce & in *foeminino* & in *masculino genere* uti:
duobus prioribus locis in foeminino genere positum no-
men est, in tertio vero versu nulla generis nota adparet.
Quare suspicari quis possit, in eo versu, quem secundo
loco adposuit auctor noster, legisse eum fortasse ἀτιταλ-
λόμενον, quamquam ἀτιταλλομένην habeant hodie libri
Athenaei haud secus ac Homerici. Sed nil opus videtur,
ut eo confugiamus. Quoniam usu pervulgatum erat, ut
ὁ χὴν masculine dicerent Graeci, parum necessarium iu-
dicaverat Deipnosophista eius generis exempla adponere.
Caeterum in masculino genere positum habes nomen in
Odyss. τ'. 552 sq.

περισπούδαστα δὲ ταῦτα (τὰ χήνεια ἤπατα) κατὰ τὴν
Ῥώμην. »Plinius libro X. cap. 22. de Anseribus: *Nostri sa-
»pientiores, qui eos iecoris bonitate novere.*« Casaubonus.

μνημονεύει Εὔ π ο λ ι ς ἐν Στεφανοπώλισι. »Lego Εὔ-
»β ο υ λ ο ς: cuius poëtae *Stephanopolidas* sive *Coronarias*,
»laudat libro XV. non semel;« [lib. XIII. pag. 557. f.
& XV. 679. b.] »at *Eupolidis* eo lemmate fabulam quis
»veterum nominavit?« Casaubonus. — *Eubuli Ste-
phanopolidas* laudari etiam a Polluce lib. X. sect. 120. &
ab Homeri Scholiasta Villoisoni ad Iliad. π'. 234. adno-

tavit diligentissimus HARLES ad Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 443. Quo maior veri species emendationi a Casaubono propositae accedit. Locus Athenis ubi sedebant *αἱ στεφανοπώλιδες* videtur *οἱ στέφανοι* vulgo dictus fuisse; de quo monuimus ad pag. 380. f.

AD CAP. XXXIII.

Ἦσαν δὲ καὶ ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφ. Conf. p. 368. e.

ὁ καλούμενος κρεωκάκκαβος. Sic uterque codex mstus; non κρεοκάκκαβος, ut erat editum. Et scripturam istam desiderabat analogia. Nam composita talia nomina a genitivis casibus ducuntur, qui a κρέας est κρέατος, & contracte κρέως, per ω longum. *Ibid.* » λέγειν δὲ οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς Ἀχαιούς, ὁ Μυρτίλος ἔφη. Deest » verbum φησὶ post nomen Ἀριστοφάνης. Nam vertendum: *Myrtilus tum dixit, scribere Aristophanem Grammaticum*, κρεοκάκκαβον [immo κρεωκάκκαβον] *esse vocem Achivorum. Myrtilus* fuit unus e convivis. Interpres sustulit haec verba, ὁ Μυρτίλος ἔφη. Sed bene est, quod non datum ei sine provocatione imperium. « CASAUBONUS. — Eo facilius omitti per scribae incogitantiam verbum illud φησὶ, (quod sententia utique postulare videtur) potuerat, quoniam in eadem phrasi duo etiam similia verba, λέγειν & ἔφη, continentur. Omissis nominibus, cum *Aristophanis*, tum *Myrtili*, caetera commode his verbis complexus est Epitomator: Ὅτι ὁ κρεωκάκκαβος κρέα ἐστὶ συγκεκομμένα μετὰ αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ παρὰ Ἀχαιοῖς.

Ἀντικλείδης δ' ἐν ἑβδομηκοστῷ ὀγδόῳ Νόστων. » De hoc & aliis *Nostorum* poëtis diximus in superioribus libris. » Sed cogitemus de hoc numero: nam quale id poëma » fuit, quod *libros* contineret LXXVIII. aut etiam plures? « CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad IV. 157. f. In numero nil dissentit ab editis codex mstus. Fortasse vero non tam per iustae magnitudinis *libros*, quam per singulos Νόστους (id est, singulorum virorum notabilium *Reditus*) distributum erat illud opus. *Ibid.* μελλόντων Χίων ὑπ' Ἐρυθραίων ἐξ ἐπιβουλῆς ἀναιρεῖσθαι. *Erythraeorum* belli cum *Chiis* uno verbo meminit Herodotus, I. 18.

Ἀναβραστῶν δὲ κρεῶν μνημονεύει Ἀριστομένης Γόησιν οὕτως. » ARISTOMENIS, poëtae comici, cognomento Θυρο-

e » ποιοῦ, & fabulae illius Γόητες inscriptae, meminit non » semel hic auctor. [Vide VII. 287. d. & XIV. 658. a.] Hic » vero deest illius poëtae testimonium. [nec minus in ve» tustis msstis, quam in edd.] Possumus Aristophaneum » loco Aristomenei substituere. Ait enim comicus in Ra» nis: [vs. 553.]

» Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
» ἀν' ἡμιωβολιαῖα. —

» Vetus interpres exponit, ζεστὰ ἡψημένα, *quae fervendo* » *cocta fuerint*, in caccabo nempe. At in Acharnensibus » ait idem poëta: [vs. 1005.]

» Ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετε, ἀφέλκετε
» τὰ λαγῷα ταχέως. « CASAUBONUS.

Habes item κίχλας ἀναβράστους in Pherecratis ecloga ex Persis, apud Nostrum VI. 269. e. a sing. ἀνάβραστος, voce antepenacutâ; quâ formâ communis generis nomen esse potuit: item in eiusdem Pherecratis testimonio ex Metallicis, ibid. lit. *b.* ubi quidem pro eo quod vel olim edebatur, vel a nobis editum est, sic scriptum oportuisse docuit PORSONUS: (ad Euripidis Med. vs. 44.)

ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι,

collatâ veterum librorum & Aldinae editionis scripturâ apud Pollucem, VI. 60.

Καὶ ὄρχεις ἤσθιον. » Athenaei sunt, non [ut Dalecam» pius acceperat] Aristomenis, sequentia verba: Καὶ ὄρ» χεις δὲ ἤσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Ac miror, po» tuisse in hoc decipi viros eruditos: verum hoc ideo, » quia deesse Aristomenis verba non cogitabant. « CASAUBONUS. — Paulo inferius rursus eiusdem cibi meminit auctor, p. 395. ubi παραστάτας etiam nominari solitos τοὺς ὄρχεις docet. Sed vide proximam Animadv. Velim vero probati libri auctoritate sic scripsisset Casaubonus, Καὶ ὄρχεις δὲ ἤσθιον &c. sed nec in edd. nec in vetusto cod. *A.* particula δὲ comparet, quae perapta utique foret huic loco.

Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις &c. » Quod autem etiam *testiculis* » vesci solerent antiqui, probatur auctoritate PHILIPPI» DAE comici, cuius haec sunt verba:

» Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἧκ' ὄρχεις φέρων
» πολλούς. τὰ μὲν οὖν γύναια τ' ἄλλ' ἠκκίζετο·
» ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα,
» καλοί γε, φησίν, οἱ νεφροί, νὴ τὴν φίλην
» Δήμητρα. καὶ δύ' ἁρπάσασα κατέπιεν·

»ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.
»Secundum versum immutat Dalecampius: qui est vel
»Crotone sanior. Verte: *Venit tandem aliquis multos affe-*
»*rens testiculos: ac caeterae quidem mulieres iis vesci* [*simula-*
»*te*] *recusabant: Gnathaena vero scelesta, ridens, Eccere, in-*
»*quit, pulchri hi renes sunt: & simul duos rapuit, ac devora-*
»*vit*, &c. Νεφροὺς autem appellarunt testiculos illi quos
»εὐθυρρημονεῖν pudebat. Latini veteres *polimenta:* vulgo
»Graeci παραστάτας. Sequitur post paginas aliquammul-
»tas, Παρῆσαν δὲ ἡμῖν καὶ καλούμενοι παραστάται: &
»statim, εἰσὶ δ' οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. Melius fecisset
»auctor, si haec iunctim, non separatim, posuisset. *Ter-* f
»*tius versus* tibicine fulciendus, ne claudicet:
»ἡ δ' ἀνδροφόνος αὕτη Γνάθαινα γελάσασα.« CASAUB.

At malo non medetur istud fulcrum, ob penultimam in γελάσασα productam. Quare alia ineunda ratio. Fortasse non displicuerit,

ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαιν', ἐπιγελάσασα δή.

AD CAP. XXXIV.

Turbatum aliquid esse in illis verbis ἥδιστα γεγονέναι καὶ τὸν μετ' ὀξυλιπάρου ἀλεκτρυόνα, vix negari potest. Si caetera sana atque integra, ἥδιστον certe scriptum oportebat, quemadmodum paulo post ait, ἥδιστον εἶναι ὀψάριον &c. *Ibid.* ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανός. Vi- a
de notata ad VIII. 362. b.

Ὀξυλίπαρον δὲ τί ἐστι; »De *oxyliparo* dictum aliquid
»libro septimo. [Vide VII. 293. c. & pag. 295. b. ibique
»not.] Ex nomine ipso patet natura *condimenti: quod pin-*
»*gui constabat & aceto aut rebus aliis acidis.* Sed id vocabu-
»lum parum usu receptum fuisse indicat Ulpianus, cum
»addit: πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττανα καὶ λέπιδιν (vel potius
»λεπίδιον) τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώματα ὀνομάζειν μέλ-
»λετε. Quasi dictio *oxyliparum* non minus esset Graecis
»barbara, quam *cottana* & *lepidium*, quae sunt Syriaca-
»rum rerum Syriacae appellationes, ut expositum est li-
»bro III. cap. XXXII.« CASAUBONUS. — Vide III. 119. b. ibique notata: ubi etiam monuimus, in scriptura λέπιδιν nihil hic dissentire ab editis membranas *A.* (In *Epit.* vero haec desiderantur.) Longe autem differre adparet κόττανα, quae hic dicuntur Ulpiano, ab ea quae κοττάνα

a apud Aelianum nominatur, De Nat. Anim. XII. 43. quam in instrumentis piscatoriis ille commemorat. Porro mendosum fuit utique, quod veteres editiones cum Msto dabant, εἰ μὴ καὶ κόττανα ἡ μ ᾶ ς καὶ λεπ. At non satis erat, incommodam voculam tacite abiicere; quod fecit Casaubonus. Possis suspicari, ὑ μ ε ῖ ς scriptum oportuisse: sed ἡ μ ῖ ν nobis probabilius videtur.

.. καὶ, ὁ Τιμοκλῆς, ἔφη, &c. Quis ἔφη. Puto, ille Ἄλλος, quem initio huius capitis tacito nomine dixerat, Εἰπόντος δὲ καὶ ἄλλου. *Ibid.* ἐν Δ α κ τ υ λ ί ῳ. Sic iam supra corrigendum censueram, VII. 295. b. ubi idem citabatur testimonium. Vide ibi notata, Animadv. Vol. IV. p. 190 sq. Si utique tenendum vulgatum Δ α κ τ ύ λ ῳ, non tam *digitum* equidem, quam *palmulam* intelligam. Sed verum puto id, quod a nobis editum. *Timoclis versiculos* alio modo distinxeram superiore loco. Nunc in ea ratione, quam praeivit in sua editione Casaubonus, (nam in ed. Ven. & Bas. prorsus non distincti versus erant) adquiescendum putavi. Alter certe versus,

ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται,

perfectissimus est senarius iambicus: in priore vero,

— Γαλεοὺς, καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν,

praeter primum pedem, nihil desideratur. Secundus pes, qui in isto fragmento primus, est anapaestus, tertius dactylus, quartus tribrachys; nullus qui suum istum locum tueri non possit.

b 'Ακρολίπαροι· τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον.

» Habitus corporis in quibusdam hic est, ut, cum faciem » spectes, succulentos & pingues putes; qui tamen reli- » quo corpore sint exsucci, macilenti, & solum ossa ac » pellis, quod aiunt. De istis videtur *Alexis* nomen ἀκρο- » λίπαρος usurpasse, ut colligi potest ex illius versu, 'Ακρο- » λίπαροι &c. *In summo pingues sunt: at reliquum corpus est* » *instar ligni aridum.* Elegans vox ὑπόξυλος: cuius transla- » tio longius etiam ab optimis scriptoribus extenditur; ut » cum *ieiunos & elumbes* oratores vocat Hermogenes ὑπο- » ξύλους σοφιστὰς, in libro Περὶ 'Ιδεῶν, ubi Scholiastes » vetus docte: ὑπόξυλα, ait, κυρίως καλεῖται τὰ ἀγάλ- » ματα, οἷς ἐκ ξύλων κατεσκευασμένοις, ἐπὶ πολλοῖς (scri- » be ἐπιπολῆς) ἐπελήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· κεῖται δὲ » ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ » τὰ ἔνδον. καὶ Μένανδρος Περινθέα (scribe Περινθίᾳ) φη-

» σίν· Οὐδ' αὐτὸς εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος: ἀντὶ τοῦ κίβδη- b
» λος καὶ οὐ γνήσιος. Huic contrarium eſt κατάχρυσος,
» ſimili translatione. Diphilus: Εὖγ' ὁ κατάχρυσος εἶπε
» πόλλ' Εὐριπίδης.« CASAUBONUS. — De voce ὑπόξυλος consulendus inſuper Pollux, III. 56. &, qui hunc aliosque laudavit, LENNEP ad Coluth. pag. 156. Vide etiam infra, X. 509. d. Τὸν ἀκρολίπαρον, ſumma tantum parte unctum interpretatur CORAY ad Xenocrat. pag. 180. ubi plura adiectiva nomina ex ἄκρος composita collegit, vimque eorum expoſuit.

ὁ τὰς ἀκάνθας ἀγείρων Οὐλπιανός. Conf. III. 97. d. & VIII. 347. e. *Ibid.* Ποῦ κεῖται, ἔφη, ὀξάλμη; Fortaſſe ἡ ὀξάλμη ſcripſerat auctor.

ὀψάριον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον οἶδα. » Si
» hoc dicit Ulpianus, ſe in nullius eorum, qui tunc vive-
» rent ſcriptis reperiſſe vocem ὀψάριον, nihil habeo quod
» ei ſuccenſeam: ſin de univerſis ſcriptoribus ſenſit, me-
» moriam accuſet ſuam; cum in praecedentibus ea vox
» habeatur tot locis. Recte autem monemur ab auctore
» Excerptorum, ὀψάριον in allatis Athenaeo locis eſſe *pi-*
» *ſcem*.« CASAUBONUS. — At numquam Ulpianum de ſuae aetatis hominum ſermone quaerentem facit Auctor noſter; ſed de veterum ſcriptorum uſu, maxime poëtarum. Atque ita hoc loco οὐδενὶ τῶν ζώντων ab eo dictum intelligi par eſt, pro οὐδενὶ τῶν ἀνθρώπων, *nemini hominum qui umquam vixerunt*. Quare deinde Myrtilus, initio ſequentis capitis, licet per iocum reſpondeat, *e viventium numero nos ita dicimus*, tamen continuo multorum veterum poëtarum teſtimoniis evincit illum uſum vocabuli ὀψάριον, de quo quaeritur. Nempe, ὄψον quidem Graecos non modo *obſonium* generatim, ſed & ſigillatim *piſcem*, vel potius *piſces* collective, dixiſſe, ſupra diſerte declaratum eſt, lib. VII. pag. 276. e. & ſaepe ea notione uſurpatum id vocabulum ſuperioribus libris reperitur. Nunc de *diminutivo* ὀψάριον quaeritur, an & hoc uſi ſint veteres, de *ſingulis piſciculis* loquentes: quem uſum apud illos obtinuiſſe, magno teſtimoniorum numero paulo poſt demonſtratur. Vide quae notamus ad initium capitis ſeq.

METAGENIS ex *Auris* verba, cum veluti nulla metri c lege adſtricta vulgo adpoſita fuiſſent, nullâ mutatâ literâ per quatuor verſiculos anapaeſticos distribuimus, praeeunte GROTIO in Excerpt. p. 867. Sunt autem illi, ſub-

c tilius si spectes, duo tetrametri catalectici, uterque in bina sua hemistichia distinctus; quorum priori deest pes primus. Eâdem metri lege decurrunt latini versiculi, quibus Graecos reddidit idem GROTIUS, in hunc modum:

Age, nunc, rogo, coenemus.
Post, si vis quaerere, quaere
quodcumque libet. Mihi namque fames
mirum quae oblivia portet.

Nuperus *Observationum in Athenaeum* auctor quid secutus sit nescio, cum veluti pro imperio, nullâ consilii ratione redditâ, praecepit: (pag. 104.) »Distingue & scribe:

»Ἀλλ' ὦ 'γαθὲ δειπνῶμεν, κἄπειτά με πάντ' ἐπερώτα;
»ὅ τι βούλῃ, νῦν πεινῶν πῶς εἶμ' ἐπιλήσμων.«

Postremo hemistichio, δεινῶς, ut erat editum, sic recte scriptum in ms. *Ep.* In eodem libro eisdem accentibus, quibus nos cum superioribus editoribus usi sumus, scribuntur verba ista, δεινῶς πως εἶμ' ἐπιλ. Minus commode apud Grotium, δεινῶς πῶς εἶμ' ἐπιλ. Debebant ea, puto, subtilius si spectares, in hunc modum scribi, δεινῶς πώς εἰμ' ἐπιλ. Cum istis autem versiculis conferendi sunt qui ex eadem fabula citantur lib. VIII. pag. 355. a. ubi vide notata. Sed de titulo fabulae, e qua ductam hanc eclogam docet auctor, cum ait, ἐξ Αὐρῶν Μεταγένους, mireris dubitationem subortam CASAUBONO, cuius est ad ista verba Animadversio huiusmodi: »Potest videri Αὐ»ρῶν scriptum pro Ἁβρῶν: ut Καλαύροψ pro Καλάβροψ, »& hoc genus alia. Quin ipsum αὖρα pro ἄβρα legimus »apud Aristaenetum, libro priore, Epist. 22. Tamen & li»bro XIII. [pag. 571. b.] & apud Suidam, itemque in »Scholiis *Avium* Aristophanis, [ad vs. 873.] semper Αὖ»ραι. Restitue poëtae huius & fabulae istius nomen apud »Harpocrationem, in Οἰκίσκῳ, ubi reperies utrumque foe»de corruptum.« — Atqui eodem modo etiam supra apud Nostrum lib. VIII. pag. 355. a. scribebatur, τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον.

Καὶ ὁ Μυρτίλος ἡδέως πως συναπογραφόμενος αὐτῷ, ἵνα μηδενὸς μεταλαμβάνῃ, ἀλλὰ πάντα λαλῇ. Miris ambagibus haec sic reddidit Dalecampius: *Tum Myrtilus eius orationi subscribens, ut in his citandis videlicet oneris nihil subiret, sed in tractandis, omnibus obloqui & obstrepere liberum esset.* Quae, quamvis longe ab auctoris mente aberrantia,

absque Animadversione praetermisit Casaubonus. Nec ve- c ro diffitendum, difficultate non carere hunc locum; cum ob alia nonnulla quae haud satis perspicua videri poterant, tum quod pronomen αὐτῷ utrum ad *Cynulcum*, qui proxime verba fecerat, an ad *Ulpianum* esset referendum, prima fronte minus adparebat. Sed ex initio capitis XXXVI. pag. 386. c. satis intelligitur, ad Ulpianum pertinere id pronomen, & summam eorum, quae hic dicit auctor, hanc esse: *Myrtilum perinde atque Ulpianum sermones miscendo potius, quam comedendo, tempus consumere voluisse.* Ex quo simul intelligitur, vim verborum συναπογραφόμενος αὐτῷ, non esse posse, *eius orationi subscribens:* nam de *oxalme* nihil adfirmaverat Ulpianus, sed quaesierat solummodo, quis veterum eo vocabulo usus esset; de vocab. ὀψάριον vero plane contrarium eius, quod Ulpianus dixerat, contendit probatque Myrtilus. Igitur, quemadmodum lib. V. pag. 214. e. sic & hoc loco συναπογραφόμενος αὐτῷ significat *rationem eius probans, idem atque ille consilium professus*: quod quale fuerit, proximis verbis declaratur, ἵνα μηδενὸς μεταλαμβάνῃ, ἀλλὰ πάντα λαλῇ: nempe, *ut cibum nullum amplius caperet, sed omnia loqueretur*, i. e. omne reliquum tempus sermones miscendo consumeret. Iam illud ἡδέως πως possis quidem ad ipsa proxima verba συναπογραφ. αὐτῷ referre: sed praestabit, puto, interposito commate, ἡδέως πως ad ἔφη referri, *suavi quodam modo, arridens, non sine gratia, dixit.*

Κρατῖνος ἐν Ὀδυσσεῦσιν *&c.* Eosdem CRATINI versus, primo excepto, adposuit Pollux, lib. VI. cap. x. sect. 69. Cyclopem induci loquentem satis adparet. *Vers.* 3. κᾆτ' d ἐς σκοροδάλμην. Sic ms. *Ep.* tam perspicue, quam commode: neque aliud debuerat ms. *A.* in quo est κἆτ' ἐσκοροδ. Temere κᾆτα σκοροδάλμην edd. quod ipsum non bono consilio ex Athenaei editionibus apud Pollucem in recentioribus editionibus receptum; cum Aldina Pollucis editio recte κᾆτ' ἐς σκοροδ. dedisset, perinde ac nostri libri. *Vers.* 4. χλιερὰν recepi ex ms. *Ep.* χλιερὸν ms. *A.* χλιαρὸν edd. cum apud Nostrum, tum apud Pollucem. Perinde per α & per ε scribi id nomen, sed fere frequentius (apud Atticos quidem) per ε, passim observavimus in superioribus libris. vide not. ad III. 123. d. *Foemininum* vero genus aptius esse huic loco iudicavi quam *masculinum*. *Ibid.* ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἀπάντων. Recte monuit CASAUBO-

d NUS: » Emenda ex hoc loco Pollucis codices libro VI. » cap. X. «

Aristophanis testimonium exstat in Vesp. vs. 330 sq. Et ex Comici libris adoptandum foemininum θερμὴν putavi, pro masculino θερμὸν, quod hîc vulgo legebatur. In ms. *Ep.* desideratur hoc testimonium. In cod. *A.* vero per scribae incogitantiam θερμὸν positum, cum is adiectivum illud cum sequenti substantivo ὀψάριον iungeret, nullâ interpositâ distinctione.

AD CAP. XXXV.

Ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων &c. Vide paulo ante, lit. *b.* & ibi notata. De toto hoc capite Breviatori non nisi haec adponere placuit: Εἰπόντος, φησὶν (nempe ὁ Ἀθήναιος,) Οὐλπιανοῦ, τὸ ὀψάριον παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λέγεσθαι, παρέφερέ τις πολλὰς χρήσεις, δι' ὧν ἐδείκνυτο ἐπὶ ἰχθύος τὴν λέξιν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ προσοψήματος. Caeterum ὀψάριον, de *pisciculo* dictum, habes etiam apud Iohannem Evangel. cap. 6. vs. 9. quem ad locum spissam exemplorum sylvam e plurimis auctoribus congessit WETSTENIUS.

Πλάτων - - ἐν Πεισάνδρῳ. » Fabulae huius Plutarchus » meminit in Vita Antiphontis: sed locus hodie corrupte » editur: κεκωμῴδηται δ' εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος » σὺν Πεισάνδρῳ. Scribendum ἐν Πεισάνδρῳ. « CASAUBO-
e NUS. — PLATONIS *versus primus*, quum non distinctis personarum partibus vulgo scriberetur, Ἤδη φαγών τι πώποτ' &c. sic latine vertit Dalec. *Iam diu cum tibi nihil sumseris, quale est quod datur;* quasi Graece scriptum esset, Μηδὲν φαγόντι πώποτ' ποῖα γίνεται. In editâ scripturâ nil mutat cod. *A.* nisi quod γείνεται pro γίνεται scribit: & deinde προσέστη, pro πρόσεστι. Qui *vers.* 2. ait ὀψάριον, id est, *pisciculum*; is alios insuper cibos nominaturus fuisse videtur, ni sermonem intercepisset alter. *Vers.* 3. πέρυσι non semper de *anno praeterito* dicitur: sed generatim de *praeterito tempore*, ut Hesychius monuit. Commode *dudum* interpretatus est Dalec. In fine versus suspensam esse & abruptam adparet orationem. Temere vero postremum verbum φαγὼν omissum est in ed. Cas. 2. & 3. Agnoscit illud quidem editio Cas. 1. cum ed. Ven. & Bas. praeeunte codice msto. Malles tamen ἔφαγον. Sic qui-

dem sententia plena foret, & nonnisi versui defecturus esset pes postremus.

Pherecratis versiculus fortasse interrogative accipiendus fuerit, sic scribendo:

Τοὐψάριον τουτὶ παρέθηκε τίς ἡμῖν;

Sic quidem Dalecampius interpretatus est, *nobis ecquis apposuit?* non incommode. In eodem versu, vocalis anceps α in vocab. ὀψάριον, quae in aliis exemplis corripitur, produci debebit. Sic in χορδάριον, III. 95. a. producta eadem vocalis.

In *Philemonis* versu, pro vulgato παραλογίσασθ' ob metri legem corrigendum παραλογίζεσθ' monuit Bentleius in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 113. Initio secundi versiculi, possis nullo sententiae discrimine perinde & ὀψάρια χρηστὰ scribere, & ὀψάρι' ἄχρηστα. Priori modo constructio verborum sic concipienda, ut οὐδ' ἔχειν ὀψάρια χρηστὰ iungatur cum παραλογίζεσθαι: posteriori modo intelligendum, οὐδ' ἀληθές ἐστι ἔχειν ὀψάρια ἄχρηστα.

Μένανδρος Καρχηδονίῳ. » Alii numero multitudinis » inscribunt. Scholiastes Aristophanis ad Vesp. [vs. 1493.] » μέσατος, ἀντὶ τοῦ μέσος. Μένανδρος Καρχηδονίοις. « Casaubonus. — » Χαλκηδονίῳ. Suidas in Λιτυέρσης: perpe» ram. Fabulam hanc latine fecit Plautus in Poenulo. « Toup. Emend. in Suid. Part. III. pag. 572.

» Ex ea *Menandri* comoedia afferuntur haec,

» Ἐπιθυμήσας τῷ Βορέᾳ ἴδιον ὀψάριον οὐδὲ ἓν
» ἔλαβον, ἑψήσων φακῆν.

» Quae nihil significant ita scripta. Lege

» — Ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ Βορέᾳ ἥδιον
» ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἑψήσω φακῆν.

» Inter praecipua piscationis incommoda est ventorum » flatus vehementior.

» Λαβροὺς γὰρ τρομέουσι καὶ ἐχθαίρουσιν ἀήτας
» ἰχθύες, οὐδ' ἐθέλουσιν ὑπεὶρ ἅλα δινεύσασθαι.
» εὐκραεῖ δ' ἀνέμῳ περιδέξιος ἵσταται ἄγρη:

» ait vere Oppianus. [Halieut, III. 59.] Ideo *Boream* im» pensius *colebant* quorum vivendi rationes in piscium ca» pturâ erant sitae. *Hoc pietatis officio functum se* ait iste pi» scator; *frustra tamen: nihil enim piscium capere quitum esse:* » *quare sibi rem rediisse*, non ad restim quidem, sed *ad len-* » *ticulam.* « Casaubonus. — Sententiam recte adsecutus

e doctus Animadversor, priorem versiculum parum feliciter curavit. Infeliciore consilio CLERICUS (in Menandri Reliquiis pag. 98.) partem vulgatae scripturae revocavit, sic scribens:

— Ἐπιθυμήσας τῷ βορέᾳ ἥδιον
ὀψάριον, οὐδὲν ἔλαβον ἑψήσω φακῆν.

Quae sic latine reddidit, Dalecampium fere secutus:

— Cum cuperem, Borea flante, suavius
Opsonium, nihil nactus elixabo lentem.

Nos partim BENTLEII, partim TOUPII rationes secuti sumus: quorum ille in Emend. in Menandr. p. 36. sic constituendos versiculos censuit:

Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον,
ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἑψήσων φακῆν.

Haec insuper adnotans: » Casaubonus, cum θύσας (*hostiâ sacrificans.*) emendavit, oblitus est, id non fuisse pauperculi piscatoris. *Suffimentum ex ture* ventis erat aptissimum: sic Orpheus Hymnis, Βορέου θυμίαμα λίβανος: » *Aquilonis suffimentum, tus.* Ita & Νότου, & Ζεφύρου, » ibidem. « TOUPIUS, Emend. in Suid. p. 571. reliquam tenens *Bentleii* emendationem, ἑψήσω pro ἑψήσων scripsit cum Casaubono: percommode, recteque, ut nobis quidem videbatur. Idem, quo iusta prodiret verborum periodus, ante duos istos versus ponenda verba ἐπεὶ δ' censuit, in quae exiisset versus praecedens.* Quod additamentum sicut facile equidem patiar, sic parum necessarium iudicavi. Poterunt verba ista, ἑψήσω φακῆν percommode ita accipi, ut ex abrupto pronunciata; postquam scilicet inhibito paulisper sermone, quid nunc facturus esset, cogitasset piscator. Ad eadem postrema ver-
f ba non est praetereundum quod peropportune TOUPIUS (l. c. pag. 572.) ex Plauti Poenulo, vs. 53 sq. adnotavit, ubi sic Comicus latinus:

Carchedonius vocatur haec comoedia;
latine Plautus Patruus Pultiphagonides.

Quae perpulchre respondent huic loco. Sonat quippe *Pultiphagonides* eum, *qui φακῆν*, id est, *pulmentum ex lente comedit.* Posteriori versu, pro οὐδὲ ἓν, quod habent edd. cum Msto, commode οὐδὲν scripsere docti, quos laudavi, viri omnes. Ac saepe etiam in vetere nostro cod. A. οὐδὲ ἓν duabus vocibus exserte scriptum vidimus, ubi nonnisi dissyllabam vocem οὐδὲν patiebatur versus. Sed

hoc quidem loco nihil admodum urgere videbatur, ut a vetere scriptura discederemus. Priori versu observaverit diligens lector, veteris codicis scripturam (ἐπιθυμίσας) paulo propius ad verum accedere quam id quod editum erat.

Καὶ ἐν Ἐφεσίῳ. Ἐφεσίοις scribebatur supra, lib. VII. p. 309. e. ubi vide quae notavimus. In priore minuto fragmento, quod ex illa fabula hîc adponitur, Clericus, in Menandr. Reliq. p. 72. ἐπ' ἀρίστῳ μὲν λαβὼν scripsit, invitis libris voculam μὲν inferendam existimans; nesciens scilicet primam syllabam vocabuli ἄριστον, cum *prandium* sonat, constanter produci: de quo monuit Bentley in Emend. pag. 29. conf. notata ad IX. 379. e. vs. 10. Quod adiicitur, εἶτ' ἐπιφέρει· τῶν ἰχθυοπωλῶν τις &c. duo senarii, e quibus haec desumta, supra adpositi sunt, VII. 309. e. Sed pro ἐτίμα, id est, *aestimavit*, *fecit*, quod ibi legitur, hîc ἐπώλει suo arbitratu scripsit Athenaeus.

In Anaxilae versiculo, non δι' ὧν, ut sine sensu editum erat, sed δίων (sic, unâ voce penacutâ) scribitur in cod. *A.* quo indicabatur proprium nomen Δίων.

Τὸ δὲ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους. Temere Ἀριστοφάνου ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* »Εἰ μὴ παραμύθημ' ὀψαρίοις ἑκά»στοτε. Scribe παραμυθήσωμαι. Atque in hoc loco, ait, »vocem ὀψαρίοις ἀντὶ τοῦ προσοψήματος ἀκούομεν: acci»pimus pro *pulmentis*, [immo, *pro quovis obsonii genere*,] »non pro *piscibus*.« Casaubonus. — Nempe, non *sigillatim pro pisciculis*. Sed emendationem viri docti minime convenire versui, facile adparebat: nec tantae molis res erat. Satis fuit, distinctis vocibus παραμυθῇ μ' scribere: sive cum Brunckio (in Fragm. Aristoph. pag. 220. num. 3.) Attico more παραμυθεῖ malles.

In *Alexidis vers.* 1. pro ἀεὶ est αἰεὶ in ms. *A.* *Tertium versum* si teneas qualis vulgo legitur, a

κατωτέρω τί λέγεις δέσποτα; πῶς; οὑτοσί·

habebit ille, contra quod volunt artis magistri, dactylum pedem δέσποτα in quarta sede. Si inversâ verborum serie scripseris, δέσποτα, τί λέγεις; habebis anapaestum, qui aptior videatur illi regioni. Istud οὐκ ἐπίστασαι ζῆν, (*vers.* 4.) *nescis vivere*, intelligebam, *nescis vitâ frui*, *iucunde & cum voluptate vivere*. Hoc enim solum, *vivere* intelligit coquus. Personarum partes per totam eclogam nostro iudicio, sicut fere alibi, adposuimus. Paulo aliter Dalecampius. Nonnihil contulit Casaubonus, qui ad

a *verf.* 6. haec adnotavit: » Distingue ista: [nempe, quae » iunxerat Dalec.]

» α. Ἄπολλον. β. Οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδή.

» Interrogatus, *an vellet frigidos sibi apponi cibos*, dixerat » μηδαμῶς. Idem postea rogatus, *an vellet ferventes*, re- » spondet, Ἄπολλον! quae abominantis exclamatio est, » pro Ἄπολλον ἀποτρόπαιε: sicut etiam dicebant, Ἡράκλεις » ἀλεξίκακε: latine, *Dii avertant!* Cum igitur iste neque » ferventes, neque frigidos cibos probaret; infert alter re- » cte, οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδή. *Ergo medium erit vi- » delicet aliquod.* Ita probatum est quod primis versibus » ridebatur. « Sic ille: qui quod postremo loco ait, *ride- batur*, haud satis video quid spectarit: ac nescio an *vide- batur* scribere voluerit. Pro ἔσται, quod erat editum, ἔστω dedit ms. *A.*

b *Verf.* 10. Quid dicat coquus τὸν καιρὸν τῆς συγκράσεως, haud satis scio. *Tempus iustae contemperationis* reddidit Da- lec. Interpres Gallicus, *le tems de lier conversation.* Intel- lexeram equidem, *se id curare*, dicere coquum, *ut commo- do temperamento misceri possint cibi in convivarum ventriculis.*

Verf. 11. » Σὺ πρὸς θεῶν ἔθυσας τὸν ἔριφον. Debilis uno » pede hic versus. Potes; Σὺ πρὸς θεῶν μεγάλων ἔθυ- » σας τὸν ἔριφον. « CASAUBONUS. — Nos aliam rationem tentandam existimavimus. Sed incertae semper manebunt huiusmodi coniecturae.

Duodecimus versus quum nulla orationis distinctione sic editus legeretur,

Μὴ κόπτε μ' ἀλλὰ τὰ κρέα παῖδες παράγετε:

monuit CASAUBONUS: » Ita distingue:

» Μὴ κόπτε μ', ἀλλὰ τὰ κρέα. παῖδες παράγετε.

» *Heus tu, ne occide me; sed has carnes concide.* Ita expri- » menda hoc loco elegantia verbi κόπτειν, de quo plura » capite sexto. « — Vide Animadv. ad pag. 378. b. Da- lecampius τὰ κρέα cum παράγετε iunxerat: *sed carnes, pueri, adducite.* At, *adferuntur* carnes; non *adducuntur*: & in istam sententiam παραφέρετε, puto, oportuerat. παρά- γετε vero *adducite*, nescio, *hoedum*-ne, qui adhuc vive- ret; an *coquum* ducite, nempe ad culinam. Possit etiam neutraliter accipi verbum: *accedite, adeste, pueri.*

Ad *versum* 13. cum ita vulgo legeretur,

Παῖδες ὀπτανεῖόν ἐστιν. ἔστι καὶ κάπνην ἔχει

nihil monuit Casaubonus. Peccabat tamen ille versus non

uno modo. Nam (ut taceam male distinctam orationem, b
cum ne in fine quidem post ἔχει distinctio ulla poneretur:) & importune repetitum initio versus vocabulum παῖδες erat, & ὀπτανεῖον non erat Graeca vox, certe non Attica, sed ὀπτάνιον penultimâ syllaba brevi scriptum oportebat; ut praeeuntibus viris doctis docuimus ad III. 102. f. & ad IX. 378. d. Quare sic constituendum versum existimavimus:

A. Ὀπτάνιον ἐστίν; B. Ἔστι. A. Καὶ κάπνην ἔχει;

quibus cum verbis proxima illa, δηλονότι μή μοι δῆλον, ita cohaererent, ut garrulus coquus pluribus verbis hoc inculcaret, non satis esse si sit culina; esse enim etiam culinas quae careant camino: illud sibi nondum satis clarum, illud adeo praeterea scire se plane cupere, an camino etiam instructa sit culina. Eumdem versum eruditissimus JACOBS, in Notis msstis, sic constituendum censuerat:

»Τί δ'; ὀπτανεῖόν ἐστι καὶ κάπνην ἔχειν;«

hâc (ni fallor) sententiâ: *Quid vero? Potero-ne culinam & caminum habere?* Et video quidem etiam in ed. Ven. & Bas. ἔχειν expressum. Sed ad scripturam ἔχει, quae est in ed. Cas. nihil discrepantiae ex ms. *A.* adnotatum. Dein, ut alia omittam, ad talem quaestionem parum commode (proximo versu) responsum fuerit, ἀλλ' ἔχει κάπνην.

Postremus versus corruptissime in ed. Ven. & Bas. scri- c
ptus erat in hunc modum:

ἔχειν κακὸν εἰ τύφου σ' ἀπολεῖ μ' οὔτωσίγε.

Unum sphalma correctum in ed. Cas. ubi ἔχει κακόν, consentiente msto *A.* Porro vero τύφουσαν ἀπολεῖ μ' recte dedit idem codex: denique idem οὑτοσίγε, recte per ο in media voce. Ita nihil corrigendum nobis superfuit, nisi ut γε particulam, importune in fine adiectam, abiiceremus.

AD CAP. XXXVI.

Haudquaquam incommode ὦ ὀλβιογάστωρ editum erat: sed sequi nos debuimus veterem codicem, qui ὀλβιογάστορ (sic) absque ὦ non minus commode dedit. Vocabulum istud cum eo quod huic simile videtur, κοιλιοδαίμων, contulit CASAUBONUS in Animadv. ad III. 100. b. Sed, cur *Ulpianum* prae caeteris isto nomine notatum Athenaeus noster faciat, haud sane video.

In *Alexidis vers.* 1. recte mstus codex uterque οὐδὲ εἷς dedit, non οὐδὲν εἷς. Sic vero etiam correxerat Gro-
d tius, in Excerpt. pag. 563. *Vers.* 5. Vulgatum ἐσθίειν πίονος tenet quidem uterque codex mstus: sed nec ad sententiam aptum id erat, nec ad metrum. Certissima autem emendandi ratio ea nobis visa est, qua usi sumus, ἐστὶ, *sunt mihi*, *habeo*: pro quo paulo ante dixerat, ἥκω ἀγοράσας.

Vers. 6. » οὐ ζῶντος. οὐχ οἷόν τε γάρ τι ἄλλο ναί. Interpunge:

» οὐ ζῶντος. οὐχ οἷόν τε γάρ. τί ἄλλο; ναὶ
» ἡπάτιον ὀπτὸν προσέλαβον. « Casaubonus. —

Nobis non nisi post ἄλλο interpungendum videbatur. Hoc dicit: *nec enim aliud erat*, nempe venale erat, quod emere potuissem. Tum recordatur, se tamen aliud etiam quiddam habere, sed ne illud quidem vivum. *Immo*, inquit, *etiam hepar habeo assum.* *Vers.* 8. Vulgatum φωνήν τιν' tenent ambo mssti. Quam scripturam qui primus invexit librarius, is pronomen ad substantivum proxime praecedens referendum putaverat, non videns desiderari accusativum τι, (*quidquam*) a quo pendeat genitivus τούτων. Recte vero τι correxit Grotius: sed, cur ἔχον in ἔχειν mutaret idem, nulla caussa erat; ac videtur id invito excidisse, aut peccatum esse a typotheta. *Vers.* 9. Recte idem Grotius ὁμολογῶ scripsit, pro προσομολογῶ, quod minime quidem admittebat versus; quamquam & in hoc consentiant mssti.

e ἐγώ σοι » ἦρι μάλ' οὐχ Ἑλλήσποντον πλεύσας. « » Alludit Ulpianus ad Homeri locum, Iliadis libro nono: [vers. 360.]

» Ὄψεαι εἰ ἐθέλησθα, καὶ αἴκεν τοι τὰ μεμήλῃ,
» ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας
» νῆας ἐμάς. « — Casaubonus.

AD CAP. XXXVII.

Εὐρύβατε κνισολοῖχ' &c. » Εὐρύβατε: *proditor*, *fur*, *improbe*, *flagitiose*, *vafer*, *versute*: ab *Eurybate* [vel *Eurybato*] nefario homine, cuius mores fuerunt eiusmodi. « Dalecamp. — Vide Suidam, & Erasmi Adagia, p. 308. De vocab. κισσολοιχὸς vel κνισολοῖχος vide III. 125. d. e. ibique notata. Pro eo quod hic editum erat κνισσόλοιχε,

oportuiſſe κνισολοῖχ' docuit Toup ad Suid. Part. II.
p. 268. quem in revocandis ad ſuos numeros poëtae ver-
bis ſecutus ſum. Monuit idem, primam ſyllabam in κνι-
σολοῖχος (a verbo κνίζω) corripi hoc loco, cum aliâs
producatur.

ἐν ᾗ κατοικήσουσιν ἀπράγμονα. »Scribe ἀπράγμονε. De f
»duobus loquitur.« Casaubonus. — At modo ζητοῦν-
τες in plurali numero dixerat, quod non ſolicitavit do-
ctus Animadverſor, nec opus eſt ut ſolicitetur, licet ζη-
τοῦντε dixerit Ariſtophanes, Avib. vs. 44. ἀπράγμονα ve-
ro ad πόλιν recte refertur, prorſus ut apud Comicum le-
gitur, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα. Deerant paulo poſt in
ed. Ven. & Baſ. complura verba, ἔρχονται οὖν - - τῶν
ὀρνίθων, quae e msſtis auctori reſtituta ſunt in ed. Caſ.
Qui deinde citantur duo verſus, ſunt apud Ariſtoph. num. a
67 ſq. unde ſcripturam Ὁ δ' ἢ δὲ δὴ auctori reſtitui, quae
ad metrum plane neceſſaria erat.

»In locum e Comici *Nebulis*, [vs. 109.] τοὺς φασια-
»νοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας, non debuit inſeri vox ὄρνεις:
»quae neque eſt apud poëtam, neque poteſt: alioquin
»illi quaeſtioni non erat locus quae iactata eſt inter phi-
»lologos ſuper voce φασιανοὺς, ut narratur hîc.« Ca-
saubonus. — Ad unum Dalecampium ſpectat iſta anim-
adverſio; qui nimirum in verſione pro Ariſtophaneis ver-
bis haec poſuerat, *Equos alit & Phaſianos aves.* Illud maio-
ris erat momenti, (ſilentio praetermiſſum ab Animadver-
ſore) quod manifeſto defectu laborabat hic locus: nam in
editionibus omnibus deerant quatuor verba, δύναται γὰρ
ὁ Λεωγόρας, quae ex ms. *A.* ſupplevimus. De *Ariſtophane*
nihil hîc poſuit Epitomator, niſi haec verba: Τὸ δὲ φα-
σιανικὸς, ὁ φασανὸς, (ſic) παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι.
Sed eadem, quae dixi quatuor verba, δύναται γὰρ ὁ Λεω-
γόρας, exhibebat etiam Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. 109.
totum iſtud ex Athenaeo citans, Καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ
- - - ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. Eſt autem id Scholion
non quidem ex veteribus illis, quae a Marco Muſuro Ve-
netiis primum edita ſunt: ſed e recentioribus, quae in
Küſteriana editione certis ſignis a vetuſtioribus iſtis diſ-
cernuntur; quorum ſignorum rationem expoſuit editor in
Praefat. pag. 3. Nec vero, ut illud Scholion ad Plut. vs.
1111. de quo in Praefatione ad Athenaeum pag. XIX ſq.
not. *k.* diximus, ſic & hoc ex Epitoma aut ex Euſtathio

a ductum est; sed ex ipso pleniore Athenaei opere, & quidem e probato exemplo, quod h. l. exhibuerat ista verba, quae non modo in libris ante hunc diem editis deerant, sed & in duobus iunioribus Parisiensibus codicibus desunt, ut ex Villebrunii ad hunc locum adnotatione colligo. Mirari vero subit, a Casaubono ex Italicis msstis suppletum non fuisse istum defectum; cum praesertim ex codice *Aegiano* ab ipsius Casauboni manu tria saltem haec verba, δύναται γὰρ Λεωγόρας, ad oram libri impressi, quo is usus olim erat, adnotata videam. At sunt nimirum ibi verba ista iniquo loco adscripta, quasi media interserenda inter illa ἐπὶ ἵππων & ὡς πολλοί: cui loco quum plane non convenire intelligeret vir doctus, prorsus neglexisse ea videtur. Attamen alium errorem editionis Basileensis hoc ipso loco correxit idem Casaubonus. Nempe, pro καὶ ἵππους τρέφειν, Basileensis editor (incrustaturus puto ulcus, quo laborare hunc locum vidisset) ἵππους τρέφει scripserat: ubi recte Casaubonus τρέφειν reposuit, quod erat in msstis & in ed. Ven. Etiam paulo superius alius error ab eodem Casaubono sublatus est: nam pro eo quod perperam in ed. Ven. & Bas. legebatur οὐκ ἐπὶ ἵππω vel ἵππῳ, recte ille & consentiente nostro codice οὐκ ἐπὶ ἵππων edidit. Caeterum de re quae hîc agitur, id est, de quaestione *quosnam* φασιανοὺς *loco citato dixerit Aristophanes*, confer quae a BRUNCKIO ad ipsum Comici locum notata sunt.

καμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. » Platonis locus, quem intellexit Athe» naeus, nec tamen apposuit, hic est:

» Ὦ θεῖε Μόρυχε· νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς·
» καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας·
» οἳ ζῆτ', ἀτερπὲς οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.

» Extat apud Comici veterem interpretem, [non illum re» centiorem, quem modo dicebamus:] sed depravatus. » *Morychum* & *Glaucetam* Aristophanes quoque, in Pace, ga» neones fuisse testatur. De *Leogora* addit Scholiastes Ari» stophanis: Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β'. ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν » ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκε φησί. CASAUBONUS. — Confer KÜSTERI Notas in praedictum scholion.

b In *PHILIPPI versiculo* 2.

σπανιώτερον πάρεστιν ἢ ὀρνίθων γάλα;

particulam ἢ necessario inserendam putavi cum GROTIO,

Excerptor. 663. Corripi autem potuerit vocalis longa η, ob aliam vocalem initio vocis sequentis. Vulgatam scripturam sic latine reddidit Dalec. *Adest, quod est rarissimum, lac gallinarum: & phasianus evulsis recte plumis nudus.* Sed quod idem Grotius γάρ ἐστιν pro πάρεστιν posuit, ea novatione nil opus esse visum erat nobis. De *gallinae lacte* vide proverbium apud Erasmum pag. 102. Caeterum quid sit, quod *rarum praesertim esse* ait ἀποτετιλμένον καλῶς *phasianum*, nobis non liquet.

Θεόφραστος - - ἐν τρίτῃ Περὶ Ζώων. Est ad hunc locum Animadversio Casauboni huiusmodi: »*Sextus liber* Theophrasti *de Animalibus*, qui hîc citatur, in »chirographis est *decimus tertius*. Sic enim praeferunt: »Θεόφραστος δ' ὁ Ἐρέσιος, Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν ιγ'. »περὶ ζώων. Alteram lectionem firmat Diogenes, qui Theo»phrasti illud opus, sex librorum facit, non plurium.« — Quae scribens vir doctus quid spectarit, exputare non potui. Recenset utique Diogenes Laërtius (V. 49.) in *Theophrasti* operibus, Ἐπιτομῶν Ἀριστοτέλους Περὶ Ζώων, α'. β'. γ'. δ'. ε'. στ'. Sed nec in ulla Athenaei editione *sextum* librum huius philosophi De Animalibus citatum hîc video; nec ex ullo scripto codice (sane nec ex nostro ms. *A.* nec e duobus aliis Parisiensibus *B.* aut *C.* nec ex Aegiano Romano) scripturam ιγ'. adnotatam reperio. Quin potius libri omnes, quorum ad nos notitia pervenit, constantissime in id quod edidimus, ἐν τρίτῃ Περὶ Ζώων consentiunt. In *Epit.* vero nec numerus nec titulus libri adpositus est.

τὰ μὲν γὰρ βαρέα καὶ μὴ πτητικὰ &c. Ferendum nullo modo fuisse vulgatum βραχέα, (licet utriusque nostri codicis auctoritate suffultum) satis adparet: nec enim prae caeteris *minutae aves* dici possunt eae quae hic nominantur, & sunt potius e numero *maiorum*. Quare, ut monuit Coray in *Notis msstis*: »Recte interpres βαρέα: [nempe, *graves & ad volatum ineptae*, Dalec.] »nisi quis con»iiciat βραχύπτερα: utrumque enim aptum est huic »loco, quandoquidem infra (extr. hac pag.) sequitur, διὰ »τὸ βάρος καὶ τὴν τῶν πτερῶν βραχύτητα.« — Sicut nos edidimus, sic iunxit Aristoteles οἱ βαρεῖς καὶ μὴ πτητικοὶ τῶν ὀρνίθων. Hist. Anim. IX. 8. init. & De Partib. Anim. IV. 12.

Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὀγδόῃ Ζώων Ἱστορίας γράφει τάδε.

b Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κονιστικοὶ, &c. Ad editam ante nos scripturam, ἐν ζ'. ζώων ἱστορίας, haec adnotavit CASAUBONUS: »Occulti libri, nec publici, ἐν ὀγδόῃ. Neu»tra lectio vera. Vide *nonam Historiam*, cap. XLIX.« — Leguntur utique eadem verba, quae hîc citantur, in eo libro qui *nonus* hodie vulgo inscribi solet. At in vetustis codicibus Aristotelicis, qui liber hodie *nono* loco poni solet, is *octavum* locum olim obtinuerat, *octavus*que liber numerabatur. Vide CAMUS, in Praefatione, Historiae Animalium Graece & Gallice editae praefixa, pag. XLII. & p. XLIII. item MORELLII Epistolam ad eumdem Aristotelis Editorem Venetiis datam, quae exhibetur in *Notices & Extraits des MSS. de la Biblioth. Nat.* Tom. V. pag. 435. Quare restituere nos auctori debuimus veterem scripturam, temere ab Editoribus aut a iunioribus librariis mutatam.

c — κορυδαλλὸς, geminatâ λ literâ, dedit codex noster uterque, ut alibi. Sic & codex Mediceus Aristotelis apud *Camus*, in Var. Lect. ad Hist. Anim. IX. 49.

AD CAP. XXXVIII.

d Ψιττακοὶ καὶ ταῷ καὶ μελεαγρίδες &c. Ad editam olim scripturam ταῶς (id est, *pavo*, in singulari) nihil varietatis e ms. *A.* adnotatum: in *Epit.* vero desunt haec. At non adeo rara avis pavo erat, ut in tam splendida pompa, qualis illa fuit Ptolemaei Philadelphi, (de qua vide lib. V. cap. 27 sqq.) nonnisi unicus, qui produceretur, reperiri potuisset. Immo recte libro praedicto p. 201. b. ταοὶ (sive ταῷοι) in plurali numero legebatur: nec dubitandum puto, ταῶνες hoc loco debuisse codicem *A.* quod cum (pro more illius seculi) idem ac ταῷ valeret, in ταῶς corruptum dein fuerit ab hominibus imperitis.

— Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος. Sic edd. Ἀριστοφάνιος ms. *A.* quae forma minus legitima nobis visa erat. Nam a nomine quidem *secundae* declinationis, Καλλίμαχος verbi caussâ, recte Καλλιμάχιος deducitur, quemadmodum paulo inferius praeeunte nostro codice edidimus: sed a nomine *tertiae* declinationis Ἀριστοφάνης, aptius videbatur derivatum Ἀριστοφάνειος. Sic edd. & mssti infra, XI. 485. e. Quamquam facile credo, in his & aliis similibus promiscue utramque formam obtinuisse. Eumdem vero *Artemidorum* supra, lib. I. pag. 5. b. Ψευδαρι-

στοφάνειον appellatum vidimus. Ex toto hoc loco Breviator nonnisi haec verba excerpsit: Καλεῖται δ' ὁ φασιανὸς καὶ τατύρας, ἔφη Πάμφιλος.

- Πτολ. - - ἐν δευτέρῳ Ὑπομν. Sic ms. *A.* & ed. Caf. e 3. non δευτέρᾳ, ut habent editiones superiores. *Ibid.* Suspectum utique vocab. τέταρτον, sed nil variant libri: qui tamen omnes ex unius codicis *A.* auctoritate pendent; nam in *Epit.* haec desiderantur.

οὓς ἐγὼ διὰ σὲ ὥσπερ οἱ πυρέσσοντες περιφερομένους εἶδον. » De his satis libro quarto, cap. XIV. « CASAUBONUS. — Vide notata ad IV. 156. e. Pro περιφερομένους, nescio an rectius foret παραφερομένους; quod sua de coniectura olim Casaubonus ad oram sui Athenaei adnotaverat. Epitomator ea quae hoc loco leguntur, collata cum his quae supra pag. 386. d. dicta sunt, sic reddidit: Φησί τις τῶν παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ, περὶ τῶν φασιανῶν, ὅτι μὴ ἀπεγεύσατο αὐτῶν, περὶ τὰς χρήσεις ἀσχολούμενος· οὓς ὥσπερ οἱ πυρέσσοντες περιφερομένους εἶδεν. Pro ἔχω λέγειν, perperam est ἔχων in ms. *A.*

οὐκ ἐξαπατήσεως δημοσίᾳ σε γράφομαι. Quum duabus vocibus perperam ἐξ ἀπατήσεως vulgo scriberetur, monuit CASAUBONUS: » Scribe οὐκ ἐξαπατήσεως » δημοσίᾳ σε γράψομαι. Atque hic vocem δημοσίᾳ » caute accipe: nam actio, quam adversus Ulpianum ait » se non susceptürum Myrtilus, pacti non servati videlicet, neque publica est, neque popularis, sed praetoria. Itaque δημοσίᾳ non potest verti, *apud populum;* sed » *publice:* & hoc interpretare, *in iure*, vel *apud praetorem.* «

Ἴστρον τὸν Καλλιμάχιον, συγγραφέα, εἰς τὸν ὁμώνυμον κατεποντου ποταμόν. » Non attendunt ad vocem συγγραφέα, qui Ἴστρον Καλλιμάχειον συγγραφέα vertunt, [ut » fecit Dalec.] *Istrum Callimachi interpretem.* Quis nescit » συγγραφέα esse *historiae conditorem?* neque porro ignorat » quisquam in Graecorum libris vel mediocriter versatus, » *ISTRUM* libros *Historiarum* edidisse, non in poëtas commentarios. Sed errarunt, quia *Callimacheus* appellatur: » quod quam vim habeat dicebamus libro VI. capite quinto. [ad VI. 234. d. Animadv. Vol. III. pag. 354.] » Non » est autem putandum, quia dicat, Πολέμων ὁ Περιηγητὴς » Ἴστρον τὸν Καλλιμάχειον συγγραφέα εἰς τὸν ὁμώνυμον καταποντοῦ ποταμὸν, revera *Istrum a Polemone in Danubium* » *fuisse demersum:* sed καταποντοῦ vertendum, *demergebat;*

f » per iocum nempe, in aliquo suorum scriptorum loco. » Sensus igitur est: *Quemadmodum Polemon Istrum historicum » in Istrum fluvium demergendum dicebat: sic ego, nisi tu prae- » stas quod pollicitus es de phasiano, ad Phasim te amandabo.* « CASAUBONUS. — Recte Ἴστρον edd. Corruptum ἱστορῶν, quod hîc ms. *A.* habet, fortasse imperite huc translatum est, cum paulo post ἱστοριῶν συγγραφέα olim scriptum fuisset. Commode vero Καλλιμάχιον (non Καλλιμά-χειον) scribitur in cod. *A.* quâ formâ id nomen scriptum dabat idem codex cum editis lib. VI. pag. 272. b. ubi vide quae ex Suida breviter de hoc scriptore notavimus: de quo plura vide apud Vossium DE Historic. Graec. lib. IV. c. 12. & apud TOUPIUM in Epist. Crit. pag. 141 sqq. quem si audias, (pag. 144 sq.) *frigiditatem* scriptoris illius notare voluerat Polemon. Nobis verosimilius visum erat, ob non servatum promissum aliquod (cum fortasse in quodam Historiarum suarum loco promisisset, se de Istro flumine diligentius & copiosius in alia operis parte verba facturum) succensuisse Istro Polemonem. Caeterum, quod negat Casaubonus, commentarios in poëtas edidisse eumdem *Istrum*, erroris convinci videtur ex his quae ex Veneto Scholiaste Homeri adnotavit WOLFFIUS in Prolegom. ad Homerum, pag. 218.

AD CAP. XXXIX.

Ἀτταγᾶς. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς·

Ἀττάγας, ἥδιστον ἕψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας.

Constanter Ἀττάγας *penacute* scribitur in cod. *A.* & fuisse hanc scripturam pronunciatiationemque Athenaeo nostro probatam, intelligi videtur ex his quae paulo post, pag. 388. b. subiiciuntur: e quibus simul intelligebatur, in Aristophanis (τοῦ Ἀττικωτάτου) testimonio proxime subiecto, subtilius si rem spectes, Ἀτταγᾶς ultimâ circumflexâ scribi debuisse. At plane contra factum in editis Athenaei libris: in quibus titulus quidem sic scriptus, Ἀτ-ταγᾶς: (nempe in ed. Ven. Bas. & Cas. 1, sed in ed. Cas. 2. & 3. ΑΤΤΑΓΑΣ absque accentu, ut solent in quadratâ scripturâ:) dein vero, Ἀττάγας ἥδιστον &c. In *Epit.* deest & titulus & Aristophanis testimonium; sed ab his verbis initium fit sermonis de *attagene*, Ὅτι ἀτταγᾶς μείζων πέρδικος &c. In Comici anapaestico versu, pro ἕψειν,

quod ed. Caſ. habebat, ἐψεῖν reſtitui ex ed. Ven. & Baſ. & ms. *A.* quae forma verbi circumflexa magis in uſu videtur fuiſſe apud Atticos. Adnotavit h. l. CASAUBONUS: » *Attagenem* inter delicatiſſimos cibos habitum argumento eſt » verſiculus Ariſtophanis, Ἀττάγας ἥδιστον ἐν ἐπινικίοις » κρέας. Hieronymus in eâdem librâ ponit cum accipenſere; de cuius praeſtantia inter piſces dictum eſt. Sic ille in » Epiſtola ad Aſellam: *Tu attagenem ructas, & de comeſo » accipenſere gloriaris: ego faba ventrem impleo.* Poëtae interdum per ſimplex τ nomen hoc ſcribunt. Phoenicides, » [apud Athen. XIV. 652. e.]

» — κοὐδὲν ἦν τούτων ὅλως

» πρὸς τὸν ἀταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων. «

ὅλος δὲ κατάγραφος &c. » *Colorem avis huius* ita deſcribit » nobis philologus: ὅλος δὲ κατάγραφος τὰ περὶ τὸ νῶτον, » κεραμοῦς τὴν χρόαν, ὑποπυρίζων μᾶλλον. *Toto dor» ſo variis notis eſt compunctus, colorem habet fictilium, ſed » magis ſubruffus.* Lego enim ὑποπυρρίζων, ut erat » emendatum in Excerptis. Verum quidem eſt, *ignis* ſimi» litudinem interdum aſſumi ad coloris ſignificationem: » qua de re plura alibi: ſed πυρίζειν, pro *coloris ignei eſſe,* » nemo dixit. πυῤῥότης ſit-ne *fulvus* color, an *ruffus,* non » eſt loci huius quaerere: fecimus alibi, in Commentario » de Coloribus; ubi etiam exponimus quis ſit κεραμεοῦς » color, quis ῥυπαροκέραμος, de quo aliquid cap. XII. « CASAUBONUS. — Vide ad pag. 395. e. & conf. p. 398. d. περὶ τὸν νῶτον recte dedit uterque codex mstus. In ſingulari numero, *maſculi generis* eſt id nomen; in plurali, *neutrius.* Iidem codices recte κεραμεοῦς, ſicut pag. 398. d. quod cum temere in κεραμνοῦς detortum eſſet in ed. Ven. & Baſ. dein in κεραμοῦς mutatum eſt in ed. Caſ. (Recte vero κεραμεοῦς ſcripſit idem Caſaub. in Animadv.) ὑποπυρίζων, ſingulari ρ literâ, tenet quidem cum editis codex *A.* in quo frequenter ſimplices ſunt literae, quae geminatae eſſe debebant. Sed ὑποπυρρίζων recte ſcriptum in noſtro cod. *Epit.* quemadmodum in Hoeſcheliano repererat Caſaubonus.

Σωκράτης δὲ &c. » Sequitur hiſtoria de *translatis in Ae» gyptum ex Lydia attagenibus,* pulcra & digna quam pen» ſiculatius conſideremus. Auctor illius dicitur SOCRATES » quidam, in libro περὶ Ὅρων καὶ Τόπων καὶ Πυρὸς καὶ Λί» θων. Cogitemus de hoc lemmate: non enim librum ali-

a » quem, sed Nestoris cocetum hic promittit titulus: quo » nihil magis contrarium rectae docendi rationi. Pro ὄρων » scribunt nonnulli [nempe, ex coniectura] Ὀρῶν, sane » probabilius. Ita fuerit universus liber physico argumen- » to; quod per alteram lectionem vix licet suspicari. No- » bis placebat, περὶ Ὡρῶν καὶ τόπων: ut intelligamus, » actum eo libro *de Rerum varietate pro Anni tempestatibus, » & Locorum diverso ingenio.* Sic Hippocrates ὥραν καὶ χώραν » solet coniungere: vel, περὶ Ἀέρων καὶ τόπων, ut in » lemmate commentarii eiusdem senis, περὶ Ἀέρων, Ὑδά- » των, καὶ Τόπων. « CASAUBONUS. — Περὶ Ὀρῶν, id est, *De Montibus*, placuit VOSSIO, De Historic. Graec. lib. I. cap. 5. pag. 182. περὶ Ὡρῶν, de *Tempestatibus anni*, probavit CORAY, in *Discours préliminaire* ad Hippocratis librum De Aëre, Aqua & Locis, pag. CXXXIX. aliam simul proponens coniecturam, περὶ Ὀρνέων, *De Avibus*.

» Ait igitur Socrates: (recitabo enim eius verba, » quia sunt in illis quaedam animadvertenda nobis:) Ἐκ » τῆς Λυδίας μετακομισθέντες εἰς Αἴγυπτον οἱ ἀττάγαι, » καὶ ἀφεθέντες εἰς τὰς πύλας, ἕως μέν τινος ὄρτυγος » φωνὴν ἀφίεσαν. ἐπεὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος λι- » μὸς ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλ- » λυντο, οὐ διέλιπον σαφέστερον τῶν παίδων τῶν τρανωτά- » των ἕως νῦν λέγοντες, Τρὶς τοῖς κακούργοις κακά. συλλη- » φθέντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασσεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν » ἔτι ἀφιᾶσιν. ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνάεντες πάλιν γίνονται. » Haec lectio est non solum editorum librorum, sed om- » nium etiam manuscriptorum de quibus compertum no- » bis. Nunquam tamen dubitavimus, pro ἀφεθέντες εἰς τὰς » πύλας scribendum esse εἰς τὰς ὕλας: semperque mi- » rati sumus doctissimos viros in ea scriptura explicanda » operam & oleum perdidisse. Postea coniecturam nostram » apud *Aelianum* reperimus: qui totidem verbis ex eodem » Socrate, [sive ex ipso nostro Athenaeo, ut visum PERIZONIO, in Praefat. ad Aeliani Var. Histor.] » dissimu- » lato tamen auctoris nomine, historiam hanc refert, [De » Nat. Anim.] libro XV. cap. 17. Observemus in proxi- » mis verbis genus loquendi, cuius ignoratio etiam peri- » tissimis linguae huius fuit fraudi, Τοῦ ποταμοῦ κοίλου » ῥυέντος. Et Aeliani & Athenaei interpretes, & alii mul- » ti, *Coelum* fluvium ex his verbis commenti sunt: [sic Da- » lecampius; *Caelium* fluvium Gesnerus, de Avibus pag.

» 226.] qui in rerum natura nullus unquam fuit. Abſur- a
» diſſimum vero quod ſomniant quidam [rurſus idem Da-
» lec.] de *Olyra* fluvio, Pylas ſive Thermopylas praeter-
» labente. Heus, vir optime! ποῖ παρεπλάγχθης φρενῶν
» ἀγαθῶν; Nos olim, quia de Aegypto eſt ſermo, calide
» emendabamus, Νείλου οὐ ῥυέντος: ſed frigidam ſuffudit
» Aeliani librorum & omnium exemplarium in hac ſcri-
» ptione conſenſus. Quare ita legamus; & quaeramus
» quid ſit, *fluvium* κοῖλον ῥέειν. Puto autem, de *flumine*
» dici *quod alveum ſuum non implet, nec ripas attingit*: ſic
» enim relinquitur inanis & vacuus fluvii lectus: illud *in-*
» *ane* non male κοῖλον appellaveris. Sic κοίλην aut κοιλαι-
» νομένην θάλατταν dicunt ſcriptores, cum turbato mari

» — *unda dehiſcens*
» *terram inter fluctus aperit.* —

» Et in univerſum τὸ κοιλαίνειν pro *detrahere* & *minuere*
» accipitur; contrarium τοῦ ἐξαίρειν. Agathias libro quin-
» to: Δέον προσεξαίρειν καὶ συνανιστᾶν τὸ πεποιθὸς καὶ
» προθυμούμενον, ἀλλ' ἔγωγε κοιλαίνω ταῦτα τοὐναντίον καὶ
» παραιροῦμαι. Haec vera interpretatio eſt huius locutio-
» nis. Caeterum ad loci iſtius ſententiam nihil refert, ſive
» ita accipias, ſive e contrario de flumine cuius aquae in-
» tumuerint. *Nilus* enim, quem ποταμὸν vocat per excel-
» lentiam, ſive intra legitimum ſtaret modum, ſive ultra
» illum ſe efferret, aeque famem Aegypto indicebat. Di-
» co *famem*: probo enim Athenaei lectionem, λιμὸς ἐγέ-
» νετο, quam & Excerpta Hoeſcheliana & omnes mssti
» ſtabiliunt; nec moror quod praeferunt Aeliani publica
» exemplaria, λοιμὸς ἐγένετο. Verba SOCRATIS ita ver-
» te: *Ex Lydia in Aegyptum translati attagenes, ac deinde*
» *in ſylvas dimiſſi, coturnicis vocem aliquamdiu ediderunt. Sed*
» *cum aliquando fluvius humilior fluxiſſet, famès ſecuta eſt,*
» *quae multos in ea regione perdidit. Ex eo non ceſſarunt attage-*
» *nes illi clarius dicere, quam qui vel planiſſime loquuntur pueri,*
» *Ter maleficis mala! Hi ſi capiantur, non ſolum non ci-*
» *curantur, ſed ne vocem quidem amplius edunt: ſin dimittantur,*
» *iterum fiunt vocales.* Illa verba, ἕως νῦν, *Aelianus* non
» agnoſcit, qui Socratis ſententiam ita extulit: οὐ διέλι-
» πον οὖν οἱ ὄρνιθες οὗτοι πολλῷ σαφέστερον καὶ ἐναρθρώ-
» τερον παιδίου μεῖζον (lego μείζονος) φθέγμα ἀφιέντες.
» Idem, pro φωνάεντες πάλιν γίνονται, maluit πάλιν γί-
» νονται ἔμφωνοι. Sed noſter etiam alibi vocem φωνάεντες

a »usurpat hoc libro.« Haec CASAUBONUS: cum quibus conferendae *Abr.* GRONOVII & SCHNEIDERI ad Aelianum Adnotationes. Quibus nos pauca adiiciemus. φωνάεντες (ut ab hoc incipiam) rursus legitur apud Nostrum, pag. 392. f. cum in edd. tum in ms. *A.* Rectius videri possit φωνήεντες, quod utrobique habet ms. *Epit.* e communis Hellenismi usu; cum φωνάεις sit dorica vocabuli forma. At potuerat eâ formâ uti *Socrates*; quippe cui, ut *Rhodio*, doricus sermo vernaculus esse debuit: similisque ratio est inferioris loci, ubi de Lacedaemoniis agitur, quos eodem idiomate usos esse novimus. Percommode quidem hodie apud Aelianum τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥέοντος editum est, praeeunte codice Mediceo, pro eo quod olim ibi legebatur ῥυέντος: sed non idcirco a nobis sperni debuit haec posterior scriptura, quam cum vetustis Aeliani editionibus agnoscunt apud Athenaeum ambo nostri codices mssti pariter atque editi. De notione, quâ κοῖλος ποταμὸς hîc dicatur, priori interpretationi Casauboni merito suffragati sunt Aeliani Interpretes, quos paulo ante laudavimus. Post μετακομισθέντες, septem verba, φησὶν εἰς Αἰγ. οἱ ἀττ. καὶ ἀφεθ. cum temere in ed. Ven. & Bas. omissa essent, e msstis Italicis restituit Casaub. quibus nostri adsentiuntur codices. Mendosam deinde scripturam, εἰς τὰς πύλας, quam ex Aeliano corrigendam recte monuit Casaubonus, tenebat apud Athenaeum codex *A.* cum editis: in ms. *Ep.* vero desunt istae tres voces. De illo dicto, τρὶς τοῖς κακούργοις κακὰ, (in quo minus recte in ms. *Ep.* diremta est a reliquis prima vox, & superioribus adtributa) vide ERASMUM in Adagio, *Malis ter mala*: pag. 727.

b *HIPPONACTIS* versiculum praetermisit Breviator. Eumdem Casaubonus, cum quid esset σιλαγὼς, quod hîc legebatur, non magis quam nos compertum haberet, tacite sic correxit:

οὐδ' ἀτταγάς τε καὶ λαγὼς διατρώγων.

Quod nos, cum certius nihil occurreret, tenuimus. σὺ λαγὼς legebat Dalecampius, sic convertens, *Tu nec quidem es attagen, nec lepus herbam arrodens.* Fortasse καὶ σιάλους coniectaverit aliquis. Sed mire sociati fuerint cum *attagenibus porci saginati.* Vide vero, ne καὶ σιάλεις aut aliquid tale oportuerit, coll. pag. 392. f.

ἐν τῇ Μεγαρικῇ. »Memoriae lapsus inest in ista Dei-

» pnosophistae observatione. *Attagenum*, inquit, *meminit* b » ARISTOPHANES in *Acharnensibus*, ὡς πλεοναζόντων ἐν τῇ » Μεγαρικῇ. Dicendum erat, ἐν τῇ Βοιωτικῇ. Boeotus » namque est, non Megarensis, qui apud Comicum sic » loquitur: [vs. 873.]

— » Φέρω ὅσ' ἐστ' ἂν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
» ὀρίγανον, γλαχὼ, ψιάθους, θρυαλλίδας,
» νάσσας, κολοιοὺς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
» τροχίλους, κολύμβους.

» Similis in Pace locus, etsi *attagen* ibi non nominatur:

» κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
» χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους.« CASAUBONUS. — Monuit h. l. Gallicus Interpres, Scholiastem etiam Comici ad Acharn. 882. eum qui ista locutus erat, *Megarensem* dicere. At non minus imprudenti Scholiastae hoc excidit, quam Athenaeo id quod notavit Casaubonus. Manifeste *Boeotus* ista dixerat; non Megarensis, qui scenâ iam abierat.

Περισπῶσι δ' οἱ Ἀττικοὶ &c. » Qui vulgo dicebatur » Graecis ἀτταγὴν, Atticis erat ἀτταγᾶς. *De cuius vocis » accentu* scribit philologus, *adversus normam caeterorum si» milium nominum, ultimam huius dictionis circumflecti ab At» ticis*: tum *canonem* adiicit, qui est huiusmodi: Τὰ εἰς ας » λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ α » παραλῆγον, βαρύτονά ἐστιν· οἷον, ἀκάδας, ἀδάμας, » ἀκάμας. *Quae desinunt in ας longum ultra duas syllabas, » cum in penultima habent α, gravi notantur: ut* ἀκάδας, » ἀδάμας, ἀκάμας. Interpretes pro otiosis illa verba ha» buerunt, ὅτε ἔχει τὸ α παραλῆγον, & sustulerunt. Haud » oportuit. Melius Eustathius, qui undecimo in Iliadem » commentario [ad Iliad. λ'. pag. 795. l. 38.] eundem ca» nonem totidem verbis descripsit; uno excepto, quod » sine dubio est corruptum, ἀκάδας: neque auctor Epi» tomae eam dictionem agnoscit. Tollatur igitur, ut coelo » Graeco incognita, aut mutetur in Ἀκράγας, quod & » melius.« CASAUBONUS. — Mirus vero canon, quo confunditur primae declinationis nomen cum nominibus tertiae: nam ἀτταγᾶς primae declinationis est; itaque in accusat. plur. etiam ἀτταγᾶς formatur in Comici Acharnensibus: a quo multum differunt ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος, & ὁ ἀκάμας, τοῦ ἀκάμαντος. In ipso canone, quem hic tradit Athenaeus, (ubi scribitur τὰ εἰς ας λή-

b γοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, id eſt, *quae in ας productum deſinunt pluriſyllaba,*) pro ἐκτεταμένον eſt ἐκτεταμένα in noſtro ms. *Epit.* quod ſonat, *nomina in ας ultra duas ſyllabas producta.* Sed in eam ſententiam nil opus erat adiecto participio ἐκτεταμένα. Nude τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ſcil. ὀνόματα, ſunt *nomina pluriſyllaba.* Sic nude τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα habes pag. 397. e. f. Igitur recte h. l. ἐκτεταμένον ad ας refertur: quam ſcripturam cum editis tenet codex *A.* atque etiam Euſtathius l. c. qui caeteroquin Athenaei Epitomen ibi ob oculos habuiſſe videtur. Adiicit tamen idem Euſtathius duobus exemplis a *Breviatore* noſtro adpoſitis, ἀκάμας, ἀδάμας, duo alia, Πολυδάμας, & Ἀθάμας. Quae in *editis* Athenaei libris adponuntur tria exempla, ἀκάδας, ἀδάμας, ἀκάμας, diverſa ſerie ſcripta dedit non modo Epitoma, ſed & ms. *A.* in quo ſic, ἀκαμασσακάδας, ἀδάμας: qua in ſcripturâ haud obſcure tria haec nomina continebantur, ἀκάμας, σακάδας, ἀδάμας. Eſt autem Σακάδας nomen proprium poëtae & citharoedi Argivi, cuius multi meminerunt auctores, laudati ab Heſychii Interpp. ad voc. Σακάδιον: cuius etiam nomen latere exiſtimarunt docti viri apud Athenaeum noſtrum, XIII. 610. c. Et hoc quidem nomen paulo commodius conferri cum nomine ἀττάγας poterat, quoniam perinde primae declinationis eſt.

λεκτέον δὲ καὶ ἀττάγαι, καὶ οὐχὶ ἀτταγῆνες. Monuit H. Stephanus in Indice Theſ. pag. 572. mirum merito videri, quid ſit quod ait auctor, *non dicendum eſſe* in plurali numero ἀτταγῆνες: cum tamen nomen ἀτταγὴν & apud Ariſtotelem legatur, & in latino ſermone ſuperſit. Aitque Scholiaſtes ad Ariſtoph. Veſp. 257. ὁ ἀττάγας, - - ὃν ἡμεῖς φαμὲν ἀτταγῆνα. Et Euſtathius, loco paulo ante citato: ἀτταγᾶς, ὃς ἀτταγὴν κοινότερον λέγεται, κλινόμενον ἀτταγῆνος. διὸ καὶ τὸ παλαιὸν ἀτταγαὶ μὲν ἀττικῶς, ἀτταγῆνες δὲ κοινῶς.

AD CAP. XL.

Πορφυρίων. Ὅτι καὶ τούτου Ἀριστοφάνης μέμνηται δῆλον. » Sic loquitur, quia inter Ariſtophaneas fabulas no» tiſſima eſt *Aves:* ubi *porphyrionum* non ſemel fit mentio. « Casaubonus. — De hac ave, quam eamdem exiſtimant

esse quae *Poule Sultane* hodie nominatur, consuluisse iuvabit quae e veterum recentiorumque scriptis collecta erudite excussit CAMUS in Notis ad Aristotelis Hist. Anim. pag. 692 sqq.

Ibid. προσημαίνει τῷ δεσπότῃ, ἀγχόνῃ τὸ ζῆν περιγράψας. Si verum esset προσημαίνειν, quod erat editum, oportebat dein περιγράψαντα. Sed satis notum est, perinde cum indicativo & cum infinitivo construi coniunctionem ὥστε. Et προσημαίνει perspicue dedit ms. *A.* nec aliud debuit ms. *Ep.* in quo quidem terminatio verbi non exserte expressa. De eâdem re, sic Aelianus DE Nat. III. 42. citatus etiam a Casaubono: καὶ ἐὰν καταγνῷ μοιχεύεσθαι τὴν δέσποιναν, ἀπάγχει ἑαυτόν. c

εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἐξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον· μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται, εἶτα τρέφεται. »Nihil erat caussae cur hac lectione quisquam offenderetur, »nisi aurem velleret Aelianus. Ex eo intelligimus scribendum τρόπον τινὰ, non τόπον. Neque enim hoc voluit Polemon, unde habent & Athenaeus & Aelianus; »*porphyrionem quaerere locum in quo ambulet priusquam lavet:* »sed, *invenisse illum convenientem sibi deambulationem.* Quam »multas ambulationum species notas habuerint veteres, »Hippocrates, Galenus, & universus medicorum grex »docent. Verba sunt Aeliani: πρὶν ἂν βαδίσῃ τινὰ ἀριθμὸν βαδίσεως ἀρκοῦντά οἱ. Ubi non sine caussâ aliquis »scribat, τινὰ ῥυθμόν: nihil tamen censeo mutandum; »nam & numerus passuum inibatur a gymnastis.« CASAUBONUS. — Vulgatum τόπον tenet GESNERUS, DE Avib. pag. 718. dein μεθ' ὃ corrigens. Sed verosimilius videtur, περίπατόν τινα scripsisse auctorem, quo dein recte illud μεθ' ὃν referatur. Percommode autem graece dicitur περιπατεῖν περίπατόν τινα, *ambulare ambulationem*, quemadmodum ὁδοιπορεῖν ὁδόν τινα. Et cum nomine περίπατον commodius positum videri debet verbum ἐξευρὼν, quam cum nomine ὁδόν. Est enim ἐξευρίσκειν, *invenire tentando, meditando, experiundo:* quod perapte huic loco convenire intelliges, si Aeliani praesertim verba contuleris.

ῥύγχος ἠργμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν. »*Rostrum* d »*illi, incipiens a capite puniceum esse.* Id est: *non extremum* »*tantum illi rostrum puniceum est, sed totum omnino.* ἠργμένον »probum verbum Graecum: quod cur mutandum inter»pretes censuerint, vellem nos docuissent.« [*rostro ad caput*

d *vehementius obstricto* interpretatus erat Dalec. quod εἰργμένον ἐπὶ τῆς κεφ. Graece reddidit Pursanus.] »De voce »ῥύγχος notat Eustathius [ad Odyss. γ'. p. 126. l. 49.] »ex hoc loco, poni etiam pro ῥάμφος: adversus eorum »sententiam, qui suillo generi proprium ῥύγχος esse vo»luerunt. Aristoteles [Hist. Anim. II. 12.] sic: Στόμα δ' »οἱ ὄρνιθες ἔχουσι μὲν, ἴδιον δέ. οὔτε γὰρ χείλη, οὔτ' ὀδόν»τας ἔχουσιν, ἀλλὰ ῥύγχος.« CASAUBONUS. — De eodem vocab. confer Nostrum, III. 95. d. e.

στόμαχον δ' ἔχει λεπτόν· διὸ τῶν λαμβανομένων εἰς τὸν πόδα ταμιεύεται μικρὰς τὰς ψωμίδας. »Mirabar quor»sum illud *ideo* (διὸ) spectaret: propterea codices inspe»xi diligentius. Cum nihil nos iuvissent membranae, in »doctissimi Hoeschelii Excerptis reperi quod quaerebam. »Ibi enim ante διὸ habentur haec verba, στόμαχον δ' ἔχει »λεπτόν: *habet meatum ventriculi angustum.* Iam ergo eius »libri beneficio caussam tenemus, cur *baccas parvas* de»glutire haec avis dicatur.« CASAUBONUS. — Eadem verba nobis & noster codex Epit. & veteres membr. *A.* dederunt. Alioqui potuerant vel eadem vel in eamdem sententiam alia ex ipso Aristotele suppleri, qui porphyrioni στόμαχον οὐκ εὐρὺν, ἀλλὰ σφόδρα μακρὸν tribuit, Hist. Anim. II. 17. sub fin. Adde Plinium, lib. XI. sect. 79.

κάπτων δὲ πίνει. »Huius quoque loci emendationem »imputat nobis Epitome. Nam priores editiones σκάπτων, »inepte: membranae βάπτων, haud multo melius. Magni »doctoris scitum est, [Aristot. Hist. Anim. VIII. 6.] *solum »porphyrionem ex omnibus animalibus bibere* κάψει: caetera vel »σπάσει, vel λάψει. Plinio interprete, [lib. X. cap. 46. »sect. 63.] κάψει πίνειν, est *morsu bibere.* Poëtae pro *bibe»re* posuerunt τὸ κάπτειν: ut Timocles in Porphyra, [apud »Athen. X. 431. a.] Μὰ τὸν Διόνυσον, [ὃν] σὺ κάπτεις »ἴσον ἴσῳ.« CASAUBONUS. — Confer HEMSTERHUSIUM ad Aristoph. Plut. pag. 314 sqq. & TOUP Cur. Noviss. in Suid. pag. 299. Est autem κάπτειν (interprete Hemsterh. l. c.) proprie, *repetitis identidem interpellatisque morsibus adpetere, & vellicatim carpta dimittere.* Respondet Franco-Gallorum verbo *happer*, Germanorumque *schnappen.*

πενταδάκτυλός τε ὤν, τὸν μέσον ἔχει μέγιστον. Librarii vitio *quinos pedum digitos* hic tribui *porphyrioni*, monuit SCHNEIDERUS ad Aelian. Nat. Anim. III. 42. Ac sane, ab Aristotele non esse illam scripturam πενταδάκτυλος, fi-

dem facere videtur quod diserte docet idem Philosophus, de Partib. Anim. lib. IV. cap. 12 sub fin. *quaternos pedum digitos, non plures, omnibus esse avibus.* Quorum digitorum quum in plerisque avibus tres sint anteriores, unus posterior; facile patet, *medium* illum, quem *caeteris maiorem* dicit, intelligi debere medium e tribus anterioribus. Nec vero ullum, quod sciam, avium genus ad hunc diem repertum est, *quinis digitis* instructum. *Mox deinde*, pro Μύνδιος, perperam Μυνδαῖος scribitur in cod. *A*.

ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος. Notavit BENTLEIUS ad Fragm. Callim. pag. 468. ed. Ernest. pro ἰδίᾳ ἑκάτερον corrigendum esse ἴδια ἑκατέρου. Nobis satis placet vulgata scriptura, in qua nil mutant veteres membranae. *Paulo inferius*, in ed. Ven. & Bas. non modo verbum καταδυομ. desideratur, sed & duae voces praecedentes, ἐν σκότῳ, quae in ed. Cas. adiecta sunt. Tria verba, ἐν σκότῳ καταδυόμενον dedit nobis cod. *A*. eademque etiam Breviator in suo repererat exemplari. *Mox*, ἐχθραίνει γὰρ dedit ms. *A*. Pro eo vero quod ait Athenaeus, ἐχθραίνει (sive ἐχθαίρει) τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ, Aelianus scribit, καὶ σιτούμενος δ' ἐπὶ μαρτύρων ἄχθεται.

Avis πορφυρίδος meminit ARISTOPHANES, Avib. 304.

Ἴβυκος δέ τινας λαθιπόρφυρας ὀνομάζει διὰ τούτων &c. λαθιπορφύρας penacute scripsit CASAUBONUS, ubi verba ista in Animadv. repetiit. Adnotavit autem haec: » Quam magis cogito de hoc loco, tam magis quid pronuntiem incertus sum. Membranae omnes corruptae: » Epitome silet. Auctor ipse, ut quidem haec lectio est, » sibi contradicit: nam *lathiporphyrae* aves in sequente IBYCI loco nullae sunt: [quandoquidem ibi nude πορφυρίδες in editis libris legebatur.] Esset emendatio in promptu, ut ex subiectis verbis legeremus πορφυρίδας ὀνομάζει. Sed ex verbis Athenaei adducor, ut credam Ibycum aliter scripsisse. Satis enim clare patet ex voce τινὰς, alias quam *porphyridas* intelligi, sive diversas reapse, sive nomine solum. Lego igitur totum locum ita: » Ἴβυκος δέ τινας ἀλιπορφύρας ὀνομάζει διὰ τούτων, Τοῦ » μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ξανθοῖσι ποικίλαι, ἀλιπόρφυραι . . . . . . πανέλοπες, αἰολόδειροι, &c. In » lacunâ, praeter vocem ἀλιπόρφυραι, quam inseruimus, » desunt similia his: καὶ Ἀλκαῖος δὲ πορφυρίδων μνημονεύει. » Verba, quae sequuntur, esse ALCAEI, [sic scribere vo-

e fuerat Animadversor; non, ut editum, *Athenaei:*] » non » *Ibyci*, docuit nos Scholiastes Aristophanis, qui ad Co- » mici Aves [vs. 1410.] haec profert ex *Alcaeo:* "Ορνιθες » τίνες οἵδε; Ὠκεανῶ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πανέλοπες, ποι- » κιλόδειροι, τανυσίπτεροι. « — Sic ille. Equidem in veteris codicis scripturâ, corruptâ illâ quidem, ubi in *Ibyci* verbis ante πορφυρίδες inseritur vox αδοι, haud obscura vestigia verae scripturae, λαθιπορφυρίδες, mihi visus sum reperisse. Nam tali quodam nomine usum esse hunc poëtam superioribus verbis docuerat Athenaeus: quam facile vero duae primores huius vocabuli syllabae ΛΑΘΙ in ΑΔΟΙ potuerint corrumpi, sui quemque oculi possunt docere. Manifesta est autem vis nominis & origo: nempe πορφυρὶς *quae* λήθειν vel λαθεῖν (id est, *latere*) *amat*; quem esse morem huius avis, modo docuerat Deipnosophista. Iam ex hac lectione sic restitutâ, λαθιπορφυρίδες; par est ut corrigatur menda quae eamdem vocem, ubi priori loco legitur, occupavit: nempe pro λαθιπόρφυρας (aut λαθιπορφύρας, ut Casaubonus scripsit) vix dubitandum videtur, quin λαθιπορφυρίδας scriptum oportuerit. Denique, quod Comici interpres verba nonnulla ex *Alcaeo* profert convenientia cum his quae ex *Ibyco* citavit Athenaeus: nihil obstat, quo minus credamus alterum horum poëtarum ab altero (*Ibycum* ab *Alcaeo*, qui fuerat illo paulo superior) verba ista adoptasse. In ipso poëtae testimonio, πέταλα non tam *folia* intelligenda putavi, quam *frondes foliis vestitas.* Conf. Odyss. τ'. 520.

Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμὲ, *&c.* Tam certam quam elegantem iudicavi Valckenarii emendationem, φίλε θυμὲ, pro corrupto φίλε σύ με, quod obsederat libros. Habet illa quoque insignem veri speciem, Αἴρεις με, pro Αἰεί με: quam tamen in contextum recipere dubitavi. Vide Valcken. Diatr. Eurip. pag. 248.

AD CAP. XLI.

f Σοφοκλῆς Καμικοῖς. Nulla discrepantia e membranis adnotata. Vide vero Animadv. ad III. 86. e. Ad intelligentiam testimonii *Sophoclei* commodum fuerit Suidam consuluisse in Πέρδικος ἱερόν.

a Φρύνιχος Τραγῳδοῖς. Perperam & invitis libris Φρύνιχος καὶ Τραγῳδοῖς ed. Cas. 2. & 3. *Phrynichi* versus,

μὼν αὐτῆς. Si teneremus verbum ἀπατηθῇ, oportebat d
dein ὑπ' αὐτῆς, aut τῇ ᾠδῇ αὐτῆς, aut tale aliquid. Sed non erat id verbum huius loci. Quae h. l. ex Aristotele tradit Deipnosophista, ea respondent his Philosophi verbis, (Hist. Anim. IX. 8.) ἐὰν δὲ θήλεια ἡ θηρεύουσα ᾖ καὶ ᾄδουσα, ἀντιάσῃ δ' ὁ ἡγεμὼν αὐτῇ: ex quo perspicuum nobis esse videbatur, istud ἀπατηθῇ, quod habent hodie Athenaei libri, ex ἀπαντήσῃ esse corruptum: quae verba non uno hoc loco permutata inter se per librariorum incogitantiam observavimus; hic vero accedebat quod ex loco superiore (lit. b.) verbum ἐξαπατᾷν animo adhuc obversabatur illius scribae, e cuius errore ista scriptura libros omnes invasit: tum vero etiam αὐτῆς ex αὐτῆι (id est, αὐτῇ) detortum fuisse adparebat. Denique illud etiam per se patebat, corruptum esse quod in ed. Ven. legebatur ἀεὶ ἕως ἄν, & ᾄδει scriptum oportuisse; quod ipsum & in ed. Casaub. repositum. Basileensis editor, corruptum videns locum prouti in ed. Ven. legebatur, quem solvere non potuerat nodum dissecuit, ex ipsis libris Aristotelicis verbum fere de verbo inferens in Athenaei contextum, & talem in modum refingens hunc locum, ὅταν δὲ θήλεια ᾖ ἡ θηρεύουσα καὶ ᾄδουσα, ἀντιάσῃ δ' ὁ ἡγεμὼν αὐτῇ.

ὅτι ἐκείνῃ ἀλλ' οὐχ ἑαυτοῖς προσέχει. In ora ed. Bas. scribitur προσέρχεται. Nempe sic vulgo legitur apud Aristotelem. Sed percommoda est scriptura apud Nostrum vulgata: videndumque ne eodem modo scripserit ipse etiam Aristoteles; apud quem idem verbum προσέχειν simillima ratione usurpatum paulo inferius occurrit, ὅταν τῇ θηρευούσῃ θηλείᾳ αἴσθηται προσέχοντα τὸν ἄρρενα: pro c
quo apud Nostrum, vice versa, ὅταν προσερχόμενον ἐπαισθάνηται τὸν ἄρρενα τῇ θηρευούσῃ. Hoc loco, quod apud Aristotelem vulgo προσέρχεται legitur, id e verbis proxime sequentibus irrepsisse videtur: quae in Aristotelicis libris sic leguntur, ὁ δὲ πολλάκις διὰ ταῦτα σιωπῇ προσέρχεται, eodemque fere modo apud Nostrum; nisi quod Athenaei libri ὅθεν pro ὁ δὲ habeant, minus commode, quia statim adiicitur διὰ ταῦτα, quod idem ac ὅθεν b
valet. In ms. *A.* quidem & in ed. Ven. προσέρχονται in plurali numero scribitur: sed recte προσέρχεται dedit ms. *Ep.* quod ex Aristotele iam receperat editor Bas. tenuitque Casaubonus.

ἐνίοτε δὲ ἡ θήλεια τὸν ἄῤῥενα προσιόντα κατασιγάζει. Particulam δὲ, quae deerat editis, dedit uterque codex mstus. Caeterum nil mutant nostri libri. Confer vero Aristotelem l. c. *Mox deinde*, pro ἐξίσταται, quod habent libri Athenaei, ἀνίσταται scribitur apud Aristot.

e καθίζοντας ἐπὶ τῶν κεράμων. » Aristoteles, καὶ πολλάκις καθιζάνουσιν ἐπὶ κεφαλάς. Membranae & Epitoma cum nostra lectione consentiunt. « CASAUBONUS. — Quod in ed. Cas. 2. & 3. legitur, ἐπὶ τῶν καράμων, ab operis peccatum est. ἐπὶ τῶν κεράμων apud Athenaeum tenent veteres libri omnes. Cum Aristotelicis libris facit Plinius, X. 33, 5. *ut in capite aucupantium saepe sedeant.* Mireris tamen, quo pacto facilis illa & expedita lectio, ἐπὶ τὰς κεφαλὰς, in hanc nostram ἐπὶ τῶν κεράμων fuerit detorta. Ac potuit quidem is error ex perperam accepto nexu compendioso oriri, quo in vetustioribus libris scripta vox κεφαλὰς fuisset: sed propemodum suspicor equidem, sub duabus illis diversis scripturis, cum apud Aristotelem, tum apud Athenaeum, aliud nescio quid latere. *Mox dein*, τὰς ἀγομένας θηλείας cum editis recte habet ms. *Ep.* sed τοὺς ἀγομένους ms. *A.* quod & ipsum bene haberet, si sequeretur θήλεις, non θηλείας: nam perinde ὁ & ἡ θῆλυς dicunt Graeci; (vide III. 90. e. & ibi not.) sed ὁ θήλεια nullo pacto dici potest. Quae res hic agitur, ducta est ex Aristot. Hist. Anim. V. 5. Confer infra p. 393. a. *Ibid.* in περὶ τὸν - - καιρὸν recte consentiunt ambo codices.

f τούτου δὲ αἴτιον ἡ τῇ ψυχῇ γινομένη φαντασία περὶ τῶν πλησιασμῶν. » Haec eadem vel praecipua caussa est τῆς » ἐξονειρώξεως, quae maribus foeminisque solet accidere. « CASAUBONUS.

AD CAP. XLIII.

Καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι. » Et κακ» κάβη & κάκκαβος *perdix* est Hesychio. Aristoteli κακκα» βίζειν & τρίζειν propriae voces sunt ad exprimendum » perdicum sonum. « CASAUBONUS.

a *ALCMANIS* testimonium deest Epit. Scripturam Ἐπῆγε, quam ed. Ven. & Bas. exhibebat, firmat ms. *A.* Dorica quidem dialecto, qua usus erat Alcman, Ἐπᾶγε fuerat scribendum. Vide ad pag. 389. a. Verbum γλωσσάμενον

nusquam alibi, quod ſciam, reperitur: videtur autem eſſe a participium a themate γλωσσάω, unde γλώσσημα & γλωσσηματικός. Pro γλωσσώμενον, doricâ formâ γλωσσάμενον dixerit poëta.

ὧν κατὰ μίμνησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικήν. »Mallim λαβεῖν σύστασιν. Periphraſis eſt verbi συνίστασθαι vel συστῆναι.« CASAUBONUS. — Commodius utique hoc loco videri vocabulum σύστασιν debebat, de quo vide Lexicon noſtrum Polybianum: ſed & apud Polybium alicubi vocab. στάσις idem atque σύστασις valet, quamquam notione ab ea quae huic loco convenit nonnihil diverſâ. Vide Polyb. XVI. 34, 11. & ad eum locum notata. Tenent quidem hîc στάσιν ambo noſtri codd. mssti. Sed mire in eisdem ſcribitur ὧν τὴν κατὰ μιμ. λαβ. στασ. τὴν μουσικὴν: ſub quo quid lateat neſcio.

Οἱ Ἀθήνησι, φησὶν, ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν· οἱ δ' ἐπέκεινα τιττυβίζουσιν. b »Corydalus, ſive, ut alii ſcribunt, Κορύδαλλος, pagus fuit tribus Hippothoontidis, eâ viâ qua in Boeotiam ibatur: quod etiam declarant ſequentia non longe.« CASAUBONUS. — Graeca verba iſtâ ſerie, quâ repraeſentavimus, ſcripta dedere mssti *A.* & *Ep.* In utroque etiam codice Κορυδαλλοῦ geminâ λ literâ ſcribitur. Conferenda autem cum iſtis verbis haec, quae paullo poſt (lit. *c.*) ſubiiciuntur: οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν (πέρδικες) ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες τῇ φωνῇ διάδηλοι γίγνονται. (ubi γίγνονται dedit ms. *A.* γίνονται edd. cum ms. *Ep.*) Cum utroque loco conferendus, e vetuſtioribus, maxime Aelianus Nat. Anim. III. 35. e recentioribus cum alii, qui de Avibus aut omnino de Animantibus ex profeſſo egerunt, tum SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 105. SCHNEIDERUS ad Aelian. l. c. & in Addendis pag. 586 ſq. & *Io.* BECKMANN ad Antigon. Caryſt. cap. 6. Nempe τιττυβίζειν, (Ariſtoteli, τρίζειν) eſt vox perdicis vulgaris griſeae ſ. cinereae, quae *tetrao perdix* Linnaei, Gallis *perdrix griſe*: κακκαβίζειν eſt vox perdicis maioris rufae, qui *tetrao rufus* Linnaei, Gallorum *perdrix rouge*. Prius genus in *Boeotiâ* frequentius erat, alterum in *Atticâ*.

Οἱ μικροὶ, φησὶν, ἄνδρες &c. Non eſt hic locus exponendae diſcutiendaeve fabulae, quae de *Pygmaeis* olim circumferebatur. Luculentâ cum brevitate tum doctrinâ, quae

b huc spectant, collegit excussitque CAMUS, in Notis ad Aristotelis Histor. Anim. pag. 402 sq. Istud, *πέρδιξιν ὀχήματι χρῶνται*, duobus modis intelligi potest: sive quod *perdicibus* veluti equis insidentes *veherentur*, vel quod *curribus uterentur, quibus iunctae perdices* essent. Priorem rationem placuisse nonnullis video: nobis praeferenda visa posterior. Sic quidem paulo inferius, pag. 391. f. ubi Venus dicitur *ἐπὶ στρουθῶν ὀχεῖσθαι*, satis certum est, non hoc voluisse auctorem, *passeribus insidentem vehi Venerem*, sed *vehi curru a passeribus tracto*.

Τῶν δὲ περδίκων ἐστὶν ἕτερον γένος -- τὸ ῥύγχος οὐχὶ κινναβάρινον ἔχον. »Excerpta, *οὐ κινναβάρινον*: [sic & no»ster cod. *Ep.* & Eustath. Il. ψ'. p. 1444. l. 14.] retenta ne»gatione, quam tollit interpres.« CASAUBONUS. — Tenendam negationem adsentitur Casaubono BECKMANN l. c.

οἱ δὲ περὶ τὴν Κίρραν πέρδικες, ἄβρωτον ἔχουσι τὸ κρέας διὰ τὰς νομάς. Alliis praesertim vesci *Cirrhaeas perdices* ait Aelianus, Nat. Anim. V. 13. in miraculum vertens rem, & avium prudentiae tribuens id quod ex agri naturâ accidebat; ut monuit SCHNEIDERUS ad Aelian. l. c.

AD CAP. XLIV.

d *ὁ Πλούταρχος. Plutarchus*, Grammaticus *Alexandrinus*, unus e Deipnosophistis. Vide I. 1. c. & Animadv. T. I. pag. 13.

μιμητικόν ἐστι τὸ ζῶον τοῦτο ὁ ὦτος. μιμητικὸν δέ ἐστι incommode sane legitur in edd. nec aliud quid e ms. *A.* adnotatum. Abieci particulam, quam ignorat *Epitoma*, cum caeteroquin verbotenus hoc loco sequatur plenius opus. Lubens accepissem *γάρ ἐστι*: ac sic fortasse scripserat Athenaeus. Ad rem ipsam quod spectat, monuit CASAUBONUS: »Manifestissime confundit auctor *otum* & »*otidem:* quae tamen duo sunt diversarum avium gene»ra: quod doctis viris dudum observatum recte.« — Post doctissimum GESNERUM, consulendus instar omnium BUFFON, *Hist. des Oiseaux* T. III. p. 1. & sqq. Ὠτὶς, de qua loquitur Xenophon, est *avis tarda* quae dicitur; Gallice, *l'outarde: ὦτος, noctua* est, *aurita* quae cognominatur; & hoc est illud animal *μιμητικὸν*, quod dicit auctor. Quod
e paulo post pro *θεωρούμενοι* edidimus, *θεώμενοι*, id dedit codex mstus uterque, restituique a nobis auctori debuit.

Idem verbum ex Epit. habet etiam Euſtathius, hunc locum citans ad Odyſſ. λ'. pag. 439. l. 22. Ad verba, ἐκ τῶν λεκανίδων adnotavit CASAUBONUS: » Apud Eu» ſtathium, λεκανιδίων: modo vocabat λεκανίσκας. « — Nempe λεκανιδίων itidem ex *Epit.* tenuit Euſtathius: ſic certe ſcribitur in noſtro codice. Sed nihil intereſt: perinde & λεκανὶς, & λεκανίσκη, & λεκανίδιον, diminutivae formae ſunt nominis ἡ λεκάνη.

Quae ſequitur dein deſcriptio avis ex *ARISTOTELE*, ea non ad *otum*, ſed ad *otidem* pertinet: nec vero ulla pars huius deſcriptionis hodie in ſuperſtitibus philoſophi libris reperitur. Quod porro ex *ALEXANDRO Myndio* traditur, λαγωδίαν eamdem adpellari avem, id ad *otum* recte, ut videtur, retulit GESNERUS, de Avib. pag. 623. intelligens ſic vocatum » a *lepore*, quod pedes plumis vil» loſos habeat. « DALECAMPIUS ſuo arbitratu *lagotian* per *t* literam ſcripſit, ſic dictum *otum* ratus, ut qui eſſet auribus veluti leporinis. Sed editam ſcripturam λαγωδίαν tenent ambo noſtri codices mssti; a quibus non temere diſcedendum: nec abſurde ſuſpicati ſunt viri docti, latere fortaſſe idem nomen apud Heſychium in illâ gloſſâ: Λαγωΐνης· ὄρνις ποιός. Sane a ſcripturâ λαγωΙΔας in λαγωΙΝας, aut vice verſa, facile aberrare potuit aliquis librarius. Terminatio ας vero ex lingua communi eſt, ης e Ionico & poëtico idiomate.

Quod ſubiicitur, φασὶ δ' αὐτὸν καὶ τὴν τροφὴν ἀναμαρυκᾶσθαι, ἥδεσθαί τε ἵππῳ: iſtud de *ruminatione cibi* ad *otum*-ne ſpectet, an ad *otidem*, non dixerim: alterum, de *amore equi*, haud dubie ad *otidem* referendum, coll. Aeliano DE Nat. Anim. II. 28. Oppiano, II. 407. & Plutarcho de Solert. Anim. T. I. Opp. pag. 981. b. qui *otidum & equorum amicitiam* ab Ariſtotele ait commemorari. Verbum ἀναμαρυκᾶσθαι ſic ſcriptum dedit ms. *A.* recte. Similiter certe apud Heſych. habemus μαρυκᾶσθαι & μαρυκᾶται. Quae videri quidem poſſint eſſe doricae formae, pro ἀναμηρυκ. & μηρυκ. quae ſunt communis linguae Graecae: ſed tamen nomine verbali eiusdem formae, μαρύκημα, uſum etiam eſſe Plutarchum adnotavit H. Stephanus. Minus recte ἀναμαρικᾶσθαι h. l. ſcribitur in ms. *Ep.* per ι vocalem pro υ, ſed ſervatâ α in ſyllabâ praecedente. Prorſus corrupte ἀναγκαρυκᾶσθαι ed. Ven. & Baſ. quod in ἀναμαρυκᾶσθαι mutandum eſſe perſpecte monuit H.

f STEPHANUS in Indice Thes. pag. 420. pro quo ἀναμηρυκάσθαι positum est in ed. Cas. cum ἀναμηρυκᾶσθαι saltem oportuisset penultimâ circumflexâ. *Mox dein*, ὅσους ἂν θέλοι dedere ambo nostri mssti. θέλη erat in ed. Ven. pro quo si θέλῃ scriptum fuisset, nihil desiderasses. Perperam vero θέλει ed. Bas. & Cas.

Ἐν ἄλλοις δὲ πάλιν φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης· »Ὁ ὦτος ἐστὶ μὲν παρόμοιος. τῇ γλαυκὶ, *&c.* Leguntur haec, quamquam non prorsus totidem verbis, in Histor. Anim. lib. VIII. cap. 12. sub fin. Apud Nostrum, cum vulgo scriberetur Ὦτός ἐστι *absque articulo*, adieci *articulum* praeeunte ms. *Epit.* in quo sic scriptum, Ὁ ὦτος ἐστιν ὅμοιος τῇ γλαυκὶ, *&c.* Quod vero continuo sequitur consentientibus apud Nostrum libris omnibus, οὐκ ἔστι δὲ νυκτερινός: id apud Aristotelem non modo non legitur, sed plane contrarium haud obscure significat Philosophus, cum ait eamdem avem a nonnullis νυκτικόρακα (quasi dicas *nocturnum corvum*) vocari. Tam aperte vero, quam recte, Suidas adnotavit: Σκώψ· εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. Suo igitur iudicio istud adiecerit Athenaeus: qui, ut fuit alioquin in poëtarum lectione magis, quam in naturae cognitione versatus, & *otum* cum *otide* (quae sane *non est nocturna avis*) confudit permutavitque, & fortasse, quoniam *saltando capi* otum acceperisset, id non tam noctu, quam interdiu fieri posse putaverat. *Mox*, pro παρὰ τὰ ὦτα, quod erat editum, recte περὶ dedit ms. *Ep.* quemadmodum in Aristotelicis etiam libris scribitur. Continuo deinde, perperam in ed. Ven. & Bas. sic scriptum erat, πτερύγια δύο. καὶ ὦτος καλεῖται: ubi verum e msstis restituit Casaubonus, διὸ καὶ ὦτος &c.

a τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὸν ὀρχούμενον νευροσπαστεῖται. »*Aves intuentes eum qui saltat, moventur ad instar sigillariorum quae nervis agitantur.* Hoc significat verbum νευροσπαστεῖσθαι: non quod absurde putavit Interpres. Eleganitissime autem hac voce usum Athenaeum intelligent, »qui meminerint quid sit apud Graecos philosophos νευροσπαστεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον. Sed de *neurospastis* multa »olim diximus ad illa Persii:

» — *nec quicquam extrinsecus intrat,*
» *quod nervos agitet*: [Sat. V. vs. 128 sq.]

»cum in poëtam illum praestantissimum commentarios »scriberemus; quos edemus, ubi erit occasio; σὺν θεῷ. «

Casaubonus. — Vim verbi satis explicaverat exemplisque veterum auctorum illustraverat H. Stephanus, Thes. T. II. pag. 1045 sq. ubi etiam monuit, perperam in veteribus editionibus Athenaei νευροσπατεῖται legi: quae quidem scriptura etiam in nostro ms. *Epit.* obtinet, sed ibi impositâ notâ ut mendosa notatur. Veram scripturam auctori restituit Casaub. a

AD CAP. XLV.

μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν σκωπῶν) Ὅμηρος. Vide Odyss. ε'. vs. 66. ad quem locum quae in Commentariis suis posuit Eustathius p. 207. sub fin. ea ex Athenaei Epitoma ducta sunt.

γένος τε ὀρχήσεως ἀπ' αὐτῶν καλεῖται σκώψ. De eo *saltationis genere* conferendus Pollux, IV. 103. *Ibid.* καὶ b ἀπ' αὐτῶν ἡμεῖς σκώπτειν καλοῦμεν τὸ συνεικάζειν. » Vult » dicere, σκώπτειν significare non simplicem *irrisionem* quae » verbis solis fiat, sed quae *gestu* quoque *formato ad instar* » *eius quem irrisum volumus.* Latini *sannam* & *subsannare* di» cunt. Addit in eamdem sententiam, καὶ καταστοχάζε» σθαι τοὺς σκωπτομένους, vel ut legit Eustathius » τῶν σκωπτομένων. Significat, eos qui subsannan» tur *velut scopum esse expositos irrisoribus* suis: unde illae lo» cutiones, βάλλειν ἔπεσιν, & βάλλειν ἔπη: latine, *iacere* » *in aliquem dicta*: & convicia poëtis dicuntur ἐπεσβολίαι. » Non igitur audiendi, qui [quod fecit Dalec.] emendant » εἰκάζεσθαι. « Casaubonus. — τοὺς σκωπτομένους cum editis tenet ms. *A.* itemque ms. *Epit.* sed in hoc altera scriptura inter lineas ab eâdem manu superne adscripta: quam unice veram & analogiae consentaneam iudicavimus.

Πάντα δὲ τὰ τῶν ζώων εὔγλωττα, καὶ διηρθρωμένα ἐστὶ τὴν φωνὴν, καὶ μιμεῖται τοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ὀρνίθων ἤχους. » Hoc est: *Omnia animalia quae linguam* » *bene formatam habent, & articulatam vocem edunt, & cum* » *hominum, tum aliarum avium sonos imitantur.* Quod de *om*» *nibus animantibus* in totum dicitur, ex ipso argumento » & sequente voce ἄλλων restringi debet ad *avium genus.* » Εὔγλωττα autem appellantur, *quae habent linguam huma*» *nae linguae similem.* Homo enim est, ad cuius formam » omnes omnium animantium partes exigi debent: nam » id perfectissimum animal est. Ita exponi potest vox εὔ» γλωττα, ne temere discedamus a vulgatâ & omnium li-

b »brorum lectione. Alioquin legi poterat ex Aristotele πλα- »τύγλωττα: quod & fecerunt interpretes. « Casaubonus. — τὰ τῶν ζώων cum editis tenet uterque codex mstus. Commodius vero, atque rectius haud dubie, τὰ τῶν πτηνῶν vel τὰ τῶν ὀρνίθων dixisset Deipnosophista: nam ne sic quidem defendi eius oratio potest, ut dicamus τῶν ζώων intelligendum esse τούτων τῶν ζώων; quod locum haberet, si proxime ante de *universo avium genere* esset locutus. Nec in voce εὐγλωττα quidquam mutant veteres libri: pro qua tuenda quidquid adferri potuerat, a Casaubono prolatum est. At aegre mihi persuadeo, ab Athenaei manu esse illam scripturam: quem puto id ipsum hîc dicere voluisse, quod ex Aristotele (Hist. Anim. VIII. 12.) Dalecampius expressit, *quibus latior est lingua.* Nec vero idcirco opus est, ut statuamus, eodem vocabulo πλατύγλωττα, quod est apud Aristotelem, usum esse Nostrum; qui si (ut perquam probabiliter *Gallicus interpres* statuit) in eamdem sententiam εὐρύγλωττα scripsit, per veteris alicuius scribae errorem facile inde oriri potuit scriptura hodie vulgata.

Quod deinde, pro μικρότερός ἐστι, in ed. Cas. 3. scribitur μικρόσκελός ἐστι, id temere prorsus commissum. μικρότερος recte tenent msti & superiores editiones, una Basileensi excepta, in qua est μικρότελος ex operarum lapsu. Ὁ δὲ σκὼψ, ait Aristot. VIII. 3. ἐλάττων γλαυκός. Confer Aelianum, De Nat. Anim. XV. 28. ubi etiam, c quae ex *Callimacho* de *duobus scopum generibus* adferuntur, eadem reperies: &, quae ad totum istud caput a Schneidero adnotata sunt, consuluisse iuvabit.

Ὁ δὲ Μύνδιος Ἀλέξανδρος φησὶ, τοὺς παρ' Ὁμήρῳ χωρὶς τοῦ σ κῶπας εἶναι. Nonnihil diversa verborum serie vulgo edebatur, Ὁ Μύνδιος δὲ Ἀλεξ. Nos praescriptum veterum membr. *A*, secuti sumus. In *Epit.* sic scribitur: Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος, κῶπας χωρὶς τοῦ σ τοὺς παρ' Ὁμήρῳ φησί. Ad quaestionem, de qua agitur, haec adnotavit Casaubonus: »*Homeri* versus est Ὀδυσσ. ε. [num. 66.]

»Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι.

»Sed non defuere critici qui κῶπες emendarent pro σκῶ- »πες. Itaque ait Athenaeus, probatum *Alexandro Myn-* »*dio* fuisse κῶπες sine σ. Plane contrarium tamen scribit »Theocriti vetus interpres, cuius sunt haec ad Idyllium

„primum: [Vers. 136.] Ἀλέξανδρός φησι, τοὺς σκῶπας „οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ. διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς „δοκεῖν γράφεσθαι σκῶπές τ' ἴρηκές τε. οὐ δεῖ γάρ φησι „γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. Non laborabo in tollenda hac „contrarietate: neque dicam, de alio *Alexandro* loqui hunc „Grammaticum, non de *Myndio*; nam id falsum puto. „Dicerem potius, corrigendum Athenaei librum, & scri„bendum, τοὺς παρ' Ὁμήρῳ οὐ χωρὶς τοῦ σ σκῶπας εἶναι: „nisi cum edita lectione consentirent & mssti omnes & „Eustathius. Firmat etiam quod vulgatum est Athenaeus „ipse, paullo post scribens, etiam SPEUSIPPUM κῶπας d „legisse in illo poëtae loco: nam τὸ, καὶ, [praesertim sequente δὲ particulâ, καὶ Σπεύσιππος δὲ, *atque etiam Speusippus*:] „indicat clare, *Alexandrum*, de quo erat di„ctum, κῶπας *probasse*. Sed mirum etiam illud, quod sub„iicitur ex eodem Alexandro, καὶ Ἀριστοτέλη οὕτως αὐτοὺς „ὠνομακέναι. Nam falso dixit hoc Alexander. Locus, quem „citat, ex Historiis est, libro IX. cap. XXVIII. a — De scripturâ apud Homerum cum Athenaeo consentit Aelianus, Nat. Anim. XV. 28. qui sua ex ipso Athenaeo hausisse videtur. Videndum igitur ne temere alteratum sit scholium illud Theocriteum. Ad τῷ τάχει, quod editum apud Nostrum, nihil varietatis adnotatum ex ms. *A*. In *Epit.* vero desunt verba διαφέρουσι usque φάττῃ. Sed apud Aelianum τῷ πάχει scribitur, quemadmodum apud Aristotelem, id est, *corpulentiâ*, vel *mole corporis*: quae scriptura etiam Athenaeo restituenda videtur. Postrema verba, καί εἰσι παραπλήσιοι τρυγόνι καὶ φάττῃ, quae adferunt ut *Aristotelica*, hodie quidem apud Philosophum, quod sciam, non leguntur.

In EPICHARMI testimonio, σκῶπας, non κῶπας, dedit ms. *A*. Rursusque in METRODORI testimonio σκῶπας dedit idem ms. *A*. itemque ms. *Ep*. in quo deest Epicharmeum testimonium.

AD CAP. XLVI.

ἐν τῷ περὶ τῶν περδίκων λόγῳ. Sic ms. *A*.

Ἀριστοτέλης γοῦν φησιν, ὅτι τῶν ἀνατιθεμένων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀλεκτρυόνων &c. „*Gallos gallinaceos* variis numinibus „consecravit antiquitas: Marti praesertim, & Aescula„pio: de quorum templis sensisse ARISTOTELES videtur.

d „Ait igitur Philosophus *de his sacris gallis*, τὸν ἀνατε-„θέντα οἱ προσιόντες ὀχεύουσι μέχρις ἂν ἄλλος ἀνατε-„θῇ. Hoc est: *Galli gallinacei prius consecrati eum qui novis-„sime accessit cohorti suae ineunt, donec alius offeratur, qui „tamquam novissimus gallinae loco ab iis habeatur.* Haec phi-„losophi mens: quam in contrarium vertere interpretes „absurdissime. Perplacet vero quod in Excerptis inveni-„mus, οἱ προόντες, non οἱ προσιόντες: nisi ita ma-„lumus, οἱ προόντες προσιόντες ὀχεύουσι. Elegan-„tius etiam scripseris, τὸν ἀνατεθέντα ἀεί: de quo lo-„quendi genere ante diximus. In iis quae hodie extant „Aristotelis, hunc locum haud invenias, si satis memini: „sed habetur huic simillimus alius, [brevior ille quidem] „in Nono Historiarum, cap. VIII. Ἐν τοῖς ἱεροῖς, ait, „ὅπου ἄνευ θηλειῶν ἀνάκεινται οἱ ἀλεκτρυόνες, τὸν ἀνα-„τιθέμενον πάντες εὐλόγως ὀχεύουσι. Id est: *In templis, „ubi absque foeminis consecrantur galli gallinacei, ut quisque „dicatur, eum omnes servato ordine ineunt.* εὐλόγως, si men-„dum non est, neque ὡς λόγος scribendum, interpretor „ἐφεξῆς, & ut poëtae dicunt, ἐπισχερώ: *alius post alium, „primas tenente eo qui primus fuit consecratus.*" CASAUBO-NUS. — Salacitatem gallinacei generis iam uno verbo ante notaverat Philosophus, Hist. Anim. I. 1. sub fin. καὶ τὰ μὲν, ἀφροδισιαστικά· οἷον τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεκτρυόνων γένος. Apud Nostrum, recte οἱ προόντες ὀχεύουσι non modo ms. *Epit.* dedit, sed & vetus codex *A.* Porro commodum utique foret, quod maluerat Casaubonus, τὸν ἀνατεθέντα ἀεὶ, eâ notione quae exposita est in Animadv. T. III. pag. 363 sq. ad VI. 235. a. sed & carere illâ particulâ potuit oratio, quam nec Athenaei libri nec Aristotelici agnoscunt. Deinde in cod. *A.* sic scribitur, εἰ δὲ μὴ ἀνατεθῇ, ἢ μάχονται πρὸς ἀλλήλους &c. ubi si recte suo loco posita est ἢ particula, statuendum fuerit intercidisse aliquod orationis membrum. Nos eam particulam negligendam putavimus, ut e fine verbi praecedentis temere repetitam: & ignorat eam cum superioribus editionibus codex Epitomae, qui hoc loco reliqua omnia verba operis plenioris adcurate repraesentat.

e . εἰσιὼν οἷαν δή ποτε θύραν, ἐπικλίνει τὸν λόφον. Eamdem fabulam referens Aelianus, Nat. Anim. IV. 29. θύραν γὰρ ὑπιὼν ait, & exaggerandi miraculi caussâ adiicit, καὶ τὴν ἄγαν ὑψηλήν: caussam etiam addit, arrogantiam animalis,

caventis ne quid detrimenti capiat ipsius crista. Quas nugas merito explosit *Schneiderus* ad l. c.

Post ista *de Passeribus*, Καὶ οἱ στρουθοὶ δέ εἰσιν ὀχευτικοί: sic legebatur in editis, διὸ καὶ Τερψικλῆς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν *&c.* ubi desideraveram articulum τοὺς participio ἐμφαγόντας praeponendum. Quem cum adiectum in ms. *Epit.* reperissem, restituendum auctori iudicavi.

μή ποτε (vitiose μή ποτε ed. Cas. 1. & 2.) οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησιν ὀχεῖσθαι. » Quia autem venere plurimum uti hanc avem »(passerem) proditum est ab historiae naturalis auctori»bus: *ideo fortasse* καὶ ἡ Σαπφὼ, inquit Athenaeus, ἀπὸ »τῆς ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησιν ὀχεῖσθαι: »*Sappho*, *hanc historiam de salacitate passerum secuta*, *Ve»nerem illis vehi ait.* Extat hodieque suavissimae poëtriae »locus, quem respiciebat auctor haec scribens. Nam ait in »Hymno Veneris, qui apud Dionysium Halicarnasseum: [De Compositione Verborum, cap. 23. Opp. T. V. edit. Reisk. pag. 176 sq.]

» — πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
» χρύσεον ἦλθες
» ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἆγον
» ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας [*rectius*, περὶ γᾶς μελαίνας]
» πυκνὰ δινέοντες [δινεῦντες πτέρ'] ἀπ' ὠράν' αἰθέρος διὰ μέσσω. « Casaubonus.

Quod *Sappho* ait, *curru vehi Venerem a passeribus tracto*, pro eo Athenaeus eamdem in sententiam dixit, ἐπὶ στρουθῶν ὀχεῖσθαι: de qua locutione confer quae haud multo ante ad pag. 390. b. monuimus.

τὰς δὲ θηλείας αὐτῶν ἀσθενεστέρας τὰ τ' ἄλλα εἶναι, καὶ τὸ ῥύγχος κερατοειδεῖς μᾶλλον τὴν χρόαν, τὸ δὲ πρόσωπον οὔτε λίαν λευκὸν ἐχούσας, οὔτε μέλαν. Totum locum praetermisit Breviator. Istam vero, quam repraesentavimus scripturam, cum editis tenet (quod quidem noverim) vetus codex *A*. Quam qui primus invexit, is adiectivum nomen κερατοειδεῖς ad substantivum τὰς θηλείας & ad verbum εἶναι retulit: qua ratione etiam post χρόαν deinde vulgo interpungitur oratio. At multo commodius & consecutioni totius orationis convenientius videtur, ut verba ista καὶ τὸ ῥύγχος &c. cum sequentibus

f iuncta intelligantur, hoc modo, καὶ ἐχούσας τὸ ῥύγχος κερατοειδὲς μᾶλλον τὴν χρόαν, τὸ δὲ πρόσωπον οὔτε λίαν λευκὸν &c. Quam rationem placuisse video eruditissimo CORAYO, ad Xenocr. pag. 141. Hoc ad terminationem vocis: sed de ipsius etiam vocabuli scripturâ haud temere addubitare licuerit. DALECAMPIUS quidem, *colore magis testaceo* vertens, κεραμοειδὲς legebat: minime absurde. Similiter certe *de colore* usurpata vocabula videmus, κεραμεοῦς, pag. 387. f. & pag. 398. c. & φυτοκέραμος, pag. 395. e. & quidem omnia ista eidem *Alexandro Myndio* frequentata, cuius hîc quoque verba citantur. Nullum vero scrupulum vulgata hoc loco scriptura κερατοειδεῖς vel κερατοειδὲς doctissimo GESNERO iniecerat, quem ille *colorem corneum* interpretatus est, DE Avib. pag. 644. l. 35. Eamdemque scripturam probans CORAY l. c. contulit cum Xenocratis loco, DE Aliment. ex Aquatilib. sect. 7. ubi belonae, id est, acui pisci tribuitur ῥάμφος κερατῶδες, *rostrum corneum*. At enim quamvis insignem similitudinem videri possit habere Athenaei haec sive Alexandri Myndii cum ista Xenocratis dictione, haud parum tamen inter illas differt: nam apud Nostrum de *colore rostri* agitur, apud Xenocratem vero de eius *natura et substantia*, quae nimirum non carnea aut musculosa, nec ossea, sed *cornea* esse dicitur: qua ratione etiam una ex oculi membranis κερατοειδὴς, *cornea*, dicitur, non tam a coloris similitudine, (qui in cornu quidem varius atque varius esse potest,) quam a similitudine substantiae. Quod deinde subiicit auctor, τὸ δὲ πρόσωπον &c. monuit CASAUBONUS: »Notemus, etiam de *passeribus* usurpari »vocem πρόσωπον, cum ait *Alexander Myndius* de illis lo»quens, τὸ δὲ πρόσωπον οὔτε λίαν λευκὸν &c. Dura sa»ne κατάχρησις.« — De pisce quoque usurpatum idem nomen vidimus, VI. 227. d. & VII. 295. e. sed id quidem apud poëtam.

Ἀριστοτέλης δέ φησι, τοὺς ἄῤῥενας &c. Haud paulo aliter haec leguntur hodie apud Philosophum, Hist. Anim. lib. IX. cap. 7. sub fin. qui locus cum hoc conferendus. De *coloris mutatione* habes nonnihil apud eumdem lib. IX. cap. 49. & lib. III. cap. 12.

a Ἠλεῖοι δὲ καλοῦσι τοὺς στρουθοὺς δειρήτας. Sic ms. *A.* & *Ep.* non δειρίτας. Placet etiam quod habet ms. *Ep.* οἱ Ἠλεῖοι, praeposito articulo.

AD CAP. XLVII.

Τί δή ποτε τῷ αὐτῷ &c. Sic recte uterque codex mstus: id est, *eâdem consonâ*. Nullus sensus inerat verbis prouti edita erant, cum deesset τῷ ante αὐτῷ. Recte item ἔχῃ δὲ dedit ms. *Ep.* (nescio an consentiente ms. *A.*) b Iungenda enim haec verba cum proxime praecedentibus; & pendet subiunctivus a coniunctione ὅταν.

ἐν τῷ τῶν ἀμεταβόλων. Grammatici Graeci σύμφωνα (γράμματα) ἀμετάβολα, id est, *consonas literas immutabiles* vocant quatuor istas, λ, μ, ν, ρ, quas *liquidas* vulgo dicere consuevimus. Ratio denominationis, quod non sint eidem mutationi obnoxiae, quae in novem mutas cadit ex pervulgata regula, *Tenuis tenuem* &c.

δι' ὧν ἡ πρώτη συζυγία τῶν βαρυτόνων λέγεται. *Literae per quas formatur ea coniugatio quae prima vocatur verborum barytonorum.* Sunt eae β, π, φ, & πτ: ut in verbis λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω.

ὅσα δὲ μὴ τοῦτον ἔχει τὸν χαρακτῆρα, διὰ τοῦ γ· ὄρτυγος, κόκκυγος, ὄρυγος. Quid huc faciat tertium exemplum, ὄρυγος, difficile dictu; quum non modo sub regulâ non comprehendatur, sed plane exceptionem faciat a regula, atque adeo ipsam regulam labefactet, quemadmodum & istud ὄνυχος, quod continuo deinde seorsim adponitur. Nam ex praescripto canone, a nominativis ὄρυξ (quo nomine quid significetur, vide Animadv. T. III. p. 113 sq. ad VI. 100. f.) & ὄνυξ, quorum nominum utrumque ultimam syllabam habet a consona liquida sive immutabili (ut vocat Grammaticus noster) incipientem, genitivi formari debebant ὄρυκος & ὄνυκος: atqui alterum ὄρυγος facit, alterum ὄνυχος. Quare, nisi prorsus ineptus fuit Grammaticus, e quo ista desumta sunt, videndum ne sic olim scriptum fuerit: σημειῶδες δὲ (id est, *notandum*, nempe *ut peculiare*) τὸ ὄρυγος, καὶ τὸ ὄνυχος. Quamquam ne id quidem satis commodum foret: nam peculiare quidem est ὄνυχος, per literam χ formatum; ὄρυγος vero cum ὄρτυγος & aliis hoc commune habet, ut per γ literam formetur. Sed sicut fingere quodlibet poëtae, sic ineptire Grammatici numquam non sibi licitum putavere. Fortasse igitur ob ipsam illam, quam dixi, pugnantiam factum est, ut consulto ab editore Veneto omitteretur istud vocabulum ὄρυγος, quod adeo nec in ed. Bas. nec

b in Natalis Comitis & Dalecampii versionibus latinis comparet. Sed tacite adiectum illud est in ed. Casaub. ex veterum codicum praescripto, quibus adsentiuntur nostri mssti *A.* & *Ep.*

Quod deinde ait, *genitivum singularem sequi formationem nominativi pluralis*: invertit ordinem quem constanter aliâs tenent Grammatici, genitivum singularem ut exemplar statuentes, quod sequantur reliqui casus: quod ipsum & ab eodem hoc Grammatico modo factum erat. Sed, quod nunc *nominativum pluralem* instar exemplaris & canonis esse ait, videtur id quidem rationem quamdam in ipsa naturâ satis probabilem habere. Perquam enim est probabile, in eis etiam linguis, in quibus nomina per suos casus tam in singulari numero, quam in plurali, flectuntur, *terminationem nominativi pluralis* prius in usu fuisse, quam *genitivus singularis* coepisset propriâ quadam terminatione a nominativo distingui. Documento est vetustissima Hebraeorum lingua, in qua pluralis numerus a singulari propriâ terminatione discernitur, cum casus obliqui nullâ peculiari terminatione, nec in singulari, nec in plurali numero, a nominativo casu distinguantur.

κἂν ἄνευ συμφώνου λέγηται. Sic recte ms. *A.* non *λέγεται*, ut erat editum. In *Epit.* desunt ista, *καθόλου τε* &c. usque *ὁμοίως*.

Quae de *Coturnice* ex *Aristotele* adferuntur, ea habes in Hist. Anim. partim libro VIII. 12. partim IX. 8.

c *νεοττιὰν* acute hoc loco efferunt mssti libri & editi; alibi *νεοττίαν* penacute, ut vulgo apud Aristotelem: neutrum male.

» *Coturnicem foeminam* his Alexandri Myndii verbis » describit Athenaeus: *ὁ θῆλυς ὄρτυξ λεπτοτράχηλός » ἐστι τοῦ ἄῤῥενος, οὐκ ἔχων τὰ ὑπὸ τῷ γενείῳ μέλανα. » ἀνατμηθεὶς δὲ πρόλοβον οὐχ ὁρᾶται μέγαν ἔχων· καρ» δίαν δὲ ἔχειν μεγάλην, καὶ ταύτην τρίλοβον.* Scri» bendum, *λεπτοτραχηλότερός ἐστι τοῦ ἄῤῥενος*: » vel *μᾶλλον λεπτοτράχηλος*. Restituimus autem hîc » duas dictiones, *πρόλοβον*, & *τρίλοβον*: cum earum loco » ederetur prius *τρίβολον*, ineptissimo aut nullo potius sen» su.« Casaubonus. — Immo, in primoribus *Alexandri* verbis nulla litera erat corrigenda: nonnisi aptâ verborum distinctione succurrendum lectoribus. Obscurior videri poterat oratio, cum *post λεπτοτράχηλός ἐστι* in ed.

Venetâ *nulla distinctio* esset interposita: prorsus corrupit c orationem editor Basileensis, *post* τοῦ ἄῤῥενος *comma interferens;* quo nunc a nobis *ante* τοῦ ἄῤῥενος reposito, recte habent omnia. Epitomae auctor, interpretis vice hic (ut subinde alibi) functus, paulo etiam planiorem reddidit orationem levi verborum transpositione, cum sic scriberet, οὐκ ἔχων τοῦ ἄῤῥενος τὰ ὑπὸ τῷ γενείῳ μέλανα. Quod a se vocem πρόλοβον restitutam esse ait Casaubonus, pro qua τρίβολον antea fuisset vulgatum, uni editioni Basileensi proprius is error fuit: veram scripturam, πρόλοβον, Veneta editio tenuerat. Deinde vero, καὶ ταύτην τρίβολον utique legebatur in ed. Ven. & Bas. nec aliud quid ex cod. *A.* adfertur: in ms. *Ep.* vero desunt tria ista verba. Istam vero scripturam miratus sum Gesnero scrupulum non iniecisse, qui *cor tricuspidatum* vertit, De Avib. pag. 353. Corrigendum utique τρίλοβον monuerat iam *Guil.* Canterus, Novar. Lect. VII. 23. Confer Animadv. nostras ad Athen. VI. 319. f. Porro non ferendum fuit καρδίαν δὲ ἔχειν, quod hic editum erat: aut enim ἔχων oportebat, aut ἔχει, quod ipsum dedit ms. *Ep.*

Περὶ δὲ τῆς γενέσεως αὐτῶν Φανόδημος ἐν δευτέρῳ d Ἀτθίδος φησίν· Ὡς κατεῖδεν Ἐρυσίχθων Δῆλον τὴν νῆσον *&c.* »*Phanodemum*, ait Deipnosophista, *scripsisse* »*aliquid in secundo Rerum Atticarum de generatione co*»*turnicum.* Deinde eius historici verba quaedam recitan»tur: sed nihil in eis invenias de eo quod fuerat propo»situm. Caussam putamus esse, quod hodie in nostris li»bris non integer locus Phanodemi habeatur, quem Athe»naeus descripserat. Scribo, ὡς κατεῖχεν Ἐρυσίχ»θων Δῆλον τὴν νῆσον: non, ut habent libri omnes, κατ»εῖδεν. Vel scribe καθῆρεν. Ex historia Thucydidis no»ta est Deli ἡ κάθαρσις.« Casaubonus. — Nisi intercidisse partem verborum Phanodemi statuas, fatendum utique fuerit, perincommode positam esse hic vocem γένεσιν: videndumque ne aliud quid sub ea lateat, nempe de more coturnicum *gregatim volandi* cum peregre abeunt. Pro eo quod editum erat Εὐρυσίχθων, citra haesitationem Ἐρυσίχθων correximus, praeeunte Casaubono. Sed κατεῖχεν in contextu ponere non sine caussa dubitavimus: ac statim quidem, quoniam nullo incommodo defendi vulgata scriptura poterat, ὡς κατεῖδεν, *ubi conspexit:* tum quod *Erysichthonem*, Cecropis filium, *fuisse* quidem *Deli*

d sacrorum caussâ novimus ex Pausaniae Atticis cap. 18. & 31. sed, *in potestate suâ tenuisse* insulam, nemo memoriae prodidit. Quod si intelligere velles, *cum portum tenuisset Deli*; satis equidem novimus, eam notionem verbo κατέχειν non minus convenire: sed in illam sententiam alia desiderabatur orationis structura, oportebatque κατεῖχεν (vel potius κατέσχεν) εἰς Δῆλον. Breviter Epitomator: φησὶ Φανόδημος, Ὀρτυγίαν νῆσον καλεῖσθαι παρὰ τὸ τὰς ἀγέλας &c. Ad id vero, quod hîc agitur, nil facit historia τῆς καθάρσεως Deli insulae apud Thucyd. I. 8. & III. 104. *Mox*, pro eo quod in ed. Ven. & Bas. legebatur ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν, recte Casaubonus, & consentientibus (ut puto) vetustis membranis, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων edidit. Frequenter duo ista nomina permutata videas ab imperitis librariis. Denique quod editum erat, παρὸ τὰς ἀγέλας &c. non placuit; quandoquidem παρὸ (id est, παρ' ὃ) cum verbo finito, non cum infinitivo construitur, nisi praecedens oratio etiam infinita sive obliqua (ut aiunt) fuerit. Quare παρὰ τὸ adoptavi ex *Epitoma*.

Εὔδοξος δ' ὁ Κνίδιος, ἐν πρώτῳ Γῆς περιόδου. Ferri potuerat quod est in ed. Ven. & ms. *A*. ἐν πρώτῳ τῆς Περιόδου. Sic quidem & apud Laërtium I. 8. citatur Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Nec invitus vero tenui id quod in ed. Bas. & Cas. receptum reperi, Γῆς περιόδου. Sic certe consentiente ms. *A*. scribitur apud Nostrum VII. 288. c. itemque apud Laërt. VIII. 90. & apud Stephanum Byz. in Ἀζανία, & apud Porphyr. in Vita Pythag. sect. 7.

e Ad editam ante nos scripturam, καὶ περιιὼν, monuerat CASAUBONUS: » Scribe, καὶ περιών. *Nam etiam cum » esset in vivis, eo animali gaudebat.* « — Veram scripturam nobis dedere ambo nostri codices mssti. Fabulam, cuius hîc fit mentio, interpretari tentavit BOCHARTUS, Hierozoic. P. II. lib. I. cap. 15.

AD CAP. XLVIII.

Εὔπολις ἐν Πόλεσιν. » *EUPOLIDIS* comici Πόλεων meminit & Pollux, cum alibi, tum libro VII. cap. 2. [sect. 13.] ubi scribe ita haec verba, Κακὰ τοιάδε πάσχουσιν, οὐδὲ πρᾶσιν αἰτοῦσι. Quid significet πρᾶσιν αἰτεῖν, quod proprium est servorum, alibi est expositum. Meminit etiam Harpocration, in Ἀπόκρισις. « CASAUBONUS. —

Testimonium *Eupolidis* non adposuit Breviator: ex ms. *A.* vero nulla notatur discrepantia a vulgata scriptura θρέψας. At ἔθρεψας necessario & sententia & metrum desiderare nobis visum erat. Confer quae infra ad p. 393. b. de quantitate mediae syllabae vocabuli ὄρτυγος monemus.

Πρατίνας δ' ἐν Δυμαίναις &c. »Multas aves alibi f »mutas esse, alibi vocales, aut sonum mutato loco mu»tare, non ignorant periti rerum naturalium. Quare non »est quod miremur nimis sequentem philologi observa»tionem. Πρατίνας, ait, ἐν Δυμάναις ἢ Καρίτισιν »ἁδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα. πλὴν εἰ μή τι παρὰ »τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνάεντες, ὡς καὶ οἱ πέρ»δικες. Recte iudicavit Dalecampius, lemma tragoediae »*Pratinae*, quae hîc nominatur, esse corruptum: re»cte etiam pro Καρίτισι emendari ab illo censemus Κα»ρυάτισι. Legimus enim, Πρατίνας ἐν Λακαίναις ἢ »Καρυάτισι. Lacaenae virgines annuas choreas *Dia»nae Caryatidi* agitarunt. Hinc videtur natum huius fa»bulae argumentum. *Phliasius* autem fuit *Pratinas*. Phliûs »in Peloponneso urbs fuit, non procul Sicyone. Ait igi»tur Athenaeus: *Quod coturnices appellaverit unus Prati»nas Phliasius* ἁδυφώνους, *id eo factum esse fortasse, quoniam »in agro Phliasiorum essent vocales coturnices non minus quam »perdices.*« Casaubonus. — Eumdem cum Casaubono titulum fabulae Pratinae statuit *Ioach.* Kühnius ad Pausan. III. 10. pag. 230. Et recte haud dubie a docto Animadversore monitum est, Καρυάτισιν esse corrigendum; quo etiam proxime accedit veteris nostri codicis scriptura, Καριάτισιν. Vide Pausan. l. c. & IV. 16. pag. 320. Polluc. IV. 104. Stephanum Byz. in Κάρυα, & Hesychium, in Καρύαι & in Καρυᾶτις. Pro vulgato ἐν Δυμάναις, a Casaubono discedens Meursius, ἐν Δυμαίαις legendum censuit, in Miscellan. Lacon. lib. IV. c. 14. p. 306. Rectius Δυμαίναις, Toup, in Epist. Crit. pag. 53. ex Stephano Byz. in Δυμᾶν, coll. Hesychio in Δύσμαιναι, mendoso vocabulo, ex Δύμαιναι corrupto: quod exponitur, αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίτιδες βάκχαι. Duplicem nominis formam adnotavit Stephanus Byz. l. c. ἡ Δυμανὶς & ἡ Δύμαινα: ac pro Δύμαινα legitur quidem etiam Δύμανα φυλὴ apud eumdem Stephanum in Ἁλικαρνασσός: sed ibi veram scripturam Δύμαιναν e Palatinis schedis adseruit Berckelius.

f Quare & nos hic *Δυμαίναις* corrigendum putavimus, Toupio obsequentes. Quod vero per istas ambages caussam quaerit Grammaticus noster, cur ἀδυφώνους, id est, *suavisonas* coturnices adpellarit poëta: videtur ille numquam coturnicis vocem audivisse; quae sane haud insuaviter, e longinquo praesertim, ad aures nostras, cum inter segetes obambulamus, accidere solet. De Doricâ formâ vocabuli φωνάεις, pro communi φωνήεις, supra diximus, ad pag. 588. b. Ipsam communem formam si mavis cum Toupio, adsentientem habes nostrum cod. *Ep.* in quo hic, ut loco superiore, φωνήεντες. Quod ait, πλὴν εἰ μή τι, refertur ad id quod dixerat, ἰδίως (id est, *plane singulariter*) *illud epitheton coturnici tribuisse Pratinam.* Paulo commodius videri potest, quod pro πλὴν εἰ μὴ posuit Breviator, καὶ τυχὸν παρὰ Φλιασίοις &c. id est, *ac fortasse apud Phliasios* &c.

καὶ ἡ σίαλις δὲ ἀπὸ τούτου ἂν εἴη, φησὶν ὁ Δίδυμος, ὀνομασμένη. »Quae sequuntur de appellatione cuiusdam aviculae, quae σίαλις diceretur, nec satis manifestam cohaerentiam habent cum praecedentibus, neque agnoscuntur ab auctore Epitomae. *Sialendris* ex Hesychio saltem nota avis: *sialis* incomperta nobis alibi. Certum autem est, Athenaeum totam istam observationem ex Didymi *Commentariis* in Pratinae superiorem locum hausisse. Quare illius, ἀπὸ τούτου, expositio pendet e praecedentibus, non hic quidem apud Athenaeum, sed olim apud Didymum.« Casaubonus. — Gallicus Athenaei interpres, hunc locum ita accipiens quasi *coturnix* alio nomine σίαλις fuisset nominata, nomen istud, quod a σίαλον (*sputum*) derivatum videri poterat, cum Gallorum vocabulo *bavard* confert; quod, cum similem habeat originem, in vulgari sermone de *garrulo* usurpatur; sic nempe nominatam coturnicem censens, quia eamdem identidem vocem repetat. At perspicue auctor distinguere a *coturnice* videtur *aviculam illam, quam σίαλιν nominatam* ait. Si quid iuvaret hariolari in verbis e connexione cum his quae olim praecesserant abruptis, longe aliam rationem exponendi huius loci equidem initurus eram. Sane ex his quae continuo sequuntur, intelligi par erat, σίαλιν esse onomopoëticum (quod vocant) nomen, aviculae nescio cui impositum, quae continuo vocem *si, si*, edere consueverit.

Ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα καλουμένη. (ἧς μνημονεύει Κράτης ἐν Χείρωσι, λέγων· Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα·) λέγει δὲ περὶ αὐτῆς &c. f »Ortygometra, quae Italis *qualiarum rex* nominatur, in *Ithaca* insula frequentius spectata olim videtur, quam in aliis Graeciae partibus. Non enim temere Ἰθακησίαν ὀρτυγομήτραν dixit vetus poëta. μνημονεύει, ait Athenaeus, Κράτης ἐν Χείροσι λέγων, Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα. Suspicor legendum Φερεκράτης: quia semper alibi eius fabulae auctor nominatur Pherecrates. Aut scribe, Κράτης Γείτοσι. Potest etiam ita, Κρατῖνος Χείροσι. Vide ad librum XI.« CASAUBONUS. — Fabulae nomen, non, ut ante edebatur, Χείροσι, id est, *Deterioribus*, sed Χείρωσι, id est, *Chironibus*, scriptum dedit ms. *A*. Sic & editi cum eodem msto, XIII. 553. e. ubi *Cratini* Χείρωνες citantur: ad quem locum vide Casauboni notata. Et multis quidem multorum auctorum in locis, ubi *Cratini* ista fabula laudatur, (quae loca collegit partim Fabricii, partim Harlesii diligentia, in Notitiâ Comicorum deperditorum, Biblioth. Graec. T. I. p. 754. ed. Fabr. T. II. p. 434. ed. Harl.) ἐν Χείροσι per ο breve vulgo scribitur; sed in eorum nonnullis alii codices ἐν Χείρωσι praeferunt, probantibus viris doctis. Vide Menagium ad Laërt. I. 62. & Iungermannum ad Polluc. X. 186. Apud Nostrum hîc non modo fabulae titulum, ut fere aliâs, sed & poëtae nomen ac testimonium omisit Epitomator: in ms. *A.* vero poëtae nomen Κράτης est, haud secus atque in editis; quod hactenus utique haud immerito suspectum videri potest, quod nusquam alibi hoc titulo fabula CRATETIS nominata reperitur, cum CRATINI *Chirones* frequenter a multis commemorentur. Nam, quod hîc de *Pherecrate* etiam cogitaverat Casaubonus: *Pherecratis* Χείρων quidem passim laudatur, Χείρωνες vero nusquam: & ab Athenaeo quidem nostro ipsa illa fabula Χείρων *Pherecrati* numquam nisi cum dubitationis significatione tribuitur. Vide VIII. 364. a. IX. 368. a. b. & 388. f. XIV. 653. e. *Cratetis* vero & *Cratini* comicorum nomina alibi quoque subinde permutata a librariis esse docuit HARLESIUS in recensu fabularum quae *Crateti* tribuuntur, T. II. p. 429 sq. in fabulis Γείτονες, Ὀδυσσεῖς, Πανόπται, Πυτίνη, Ὧραι. Iam, quo persuadeamur eamdem permutationem hîc apud Nostrum obtinuisse, & CRATETIS nomen CRATINI locum occupasse, accedit quod vocabulum aliâs nusquam

occurrens, δυσθαλὴς, quod continuo deinde de *ortygometra* usurpatur, ad *Cratinum* auctorem diserte relatum videmus ab Hesychio: Δυσθαλής· δυσαυξής. Κρατῖνος. Et legitur hic quidem vocabulum istud in *ALEXANDRI MYNDII* verbis: sed cum omnino poëticum habeat colorem, accedente isto Hesychii testimonio perquam fit probabile, translatum illud esse ab Alexandro ex eodem *Cratini* loco, quo *Ithacensis ortygometrae* mentionem fecerat hic comicus. De ave ista, quae ὀρτυγομήτρα apud Aristotelem aliosque nominatur, quam *avolantibus coturnicibus* ducem aut *comitem* certe *se praebere* Philosophus ait, Hist. Anim. VIII. 12. sententias doctissimorum virorum, concinnâ (ut solet) brevitate relatas, erudite excussit CAMUS, in Notis ad Aristot. pag. 151 sq. art. *Caille-mère*. In orationis structurâ hoc loco ἀνακολουθίᾳ usus est auctor noster eiusdem generis, qualem iam saepius observavimus; cuius ut levaremus incommodum, verba ista ἧς μνημονεύει &c. parentheseos notis inclusimus. Post parenthesin, quo sequens oratio rursus connectatur cum superiori, repetitur δὲ particula, quae iam initio orationis in verbis istis, Ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα, posita erat: cuius usus frequentia exempla
a apud Polybium olim observavimus. In *ALEXANDRI Myndii* verbis, editam scripturam μακρὰ tuetur ms. *A*.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ μαθηματικῶς εἰρημένων. Cum μαθηματικῶν esset editum, monuit CASAUBONUS: »Legamus, Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλατ. Πολ. μα»θηματικῶς εἰρ. Ita enim concipi debet lemma libri a »CLEARCHO editi.« — Veram scripturam nobis optimus codex *A*. obtulit.

b Ista, διὰ τὴν φυσικὴν φιλοστοργίαν. καὶ γὰρ τοσοῦτον &c. sic absque lacunae vestigio, quemadmodum edidimus, scribuntur in cod. *A*. Ac novimus, etiam alibi passim abrupta ex connexione verba veterum auctorum adponi ab Athenaeo. CASAUBONUS, postquam in sua editione *post vocem* φιλοστοργίαν *interpositis aliquot punctis* lacunam indicasset, in Animadversionibus sic monuit: » Mutilam pe»riodum, *de infelici graculorum amore adversus sui generis »aves*, ita exple: Καὶ τοῖς κολοιοῖς δὲ διὰ τὴν φυσικὴν »φιλοστοργίαν ἁλίσκεσθαι συμβαίνει. εἰ γὰρ »καὶ τοσοῦτον πανουργίᾳ διαφέρει, ὅμως &c.« Ubi verbum διαφέρει imprudenti viro docto excidisse videtur; prorsus enim nulla caussa erat, cur vulgatum διαφέρουσι

mutaretur. Breviter Epitomator: φησὶ δὲ (nempe ὁ Κλέαρχος) καὶ τοὺς κολοιοὺς τοσοῦτον διαφέροντας πανουργίᾳ, ὅμως ὅταν &c. De re confer Aelian. Nat. Anim. IV. 30.

Τὴν μέσην δὲ τοῦ ὀνόματος συλλαβὴν ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ &c. Ait Grammaticus noster, praeeunte *Demetrio Ixione*, *vocabuli* ὄρτυγες *mediam syllabam produci* solere *ab Atticis; sed ab Aristophane in illo ex Pace versiculo*, (num. 788. ed. Br.) ὄρτυγες οἰκογενεῖς, *metri caussâ corripi*. Quem c canonem ex Athenaei Epitomâ etiam adnotavit Eustathius ad Iliad. ρ'. pag. 1145. l. 41. Atqui, quoad nobis quidem compertum, falsus ille canon est. Primum enim, nusquam apud Aristophanem producitur syllaba τυ in illo nomine, sed constanter corripitur: quod adeo non *ex metri necessitate*, sed ex *Atticorum* aut omnino ex Graeci sermonis *usu* factum intelligitur. Sic quidem in Avib. vs. 707. 870. & 1298. Pariter vero *Eupolis*, Atticus poëta, ὄρτυγας mediâ brevi usurpavit, in versu haud multo ante adlato, pag. 392. e. item ὀρτύγια idem poëta syllabâ τυ brevi, ibidem versu posteriori, ubi tres syllabae τυγια in quarta senarii sede pedem tribrachyn efficiunt. Rursus *Antiphanes*, ibidem, ὀρτυγίου syllabâ τυ brevi dixit, ubi anapaestum pedem formant syllabae τυγιου.

Τῶν δὲ καλουμένων χεννίων &c. » Ex iis quae scribuntur
» de *chenniis*, duo cognoscimus: solitam *inter vulgares aves*
» *chennium* haberi, quaeque etiam inter *salitas* carnes
» in familiae usum asservaretur: &, *Aegyptios plurimum hoc*
» *cibo esse usos*. Patet illud prius ex *Cleomenis* verbis in
» *Epistola ad Alexandrum M.* ubi inter ciborum quisquilias
» nominantur χέννια ταριχηρὰ μύρια. Extat etiam elegan-
» tissimum veteris poëtae Epigramma in sordidum quen-
» dam, solitum suis convivis minimi pretii dapes appo-
» nere, in queis *chennia salsa* numerantur: [Analect. Brunckii, T. II. pag. 411. num. XXI.]

» Ἡμεῖς δ' ἐσθίομεν κεκλημένοι ἁλμυρὰ πάντα,
» χέννια, καὶ τυροὺς, χηνὸς ἁλιστὰ λίπη,
» ὄρνεα, καὶ μόσχεια. μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς.
» πάσχομεν οὐκοῦν σοῦ, Τάνταλε, πικρότερα.

» Quod autem *propria Aegyptiis* fuerint *chennia*, probant
» liquido *Hipparchi* versiculi, quos *ex Iliade Aegyptiâ*, poë-
» mate illius, descripsit Athenaeus. Eos describemus &
» nos, ut medicinam, si possumus, aliquam faciamus eo-
» rum vulneribus. Sic ergo *Hipparchus*:

c » Οὔ μοι Αἰγύπτιον βίος ἤρεσεν, οἷον ἔχουσιν
» χέννια τίλλοντες καλκατιάδει σαλέοντα.
» Si licet hiscere in tantis tenebris, legam,
» χέννια τίλλοντες καὶ ἄλευρα ἀεὶ ἀλέοντες:
» vel, καὶ ἀεὶ κριθὰς ἀλέοντες. Libro decimo: [p. 447. c.]
» Αἰγυπτίους Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶ[illegible]αι, κυλλήστιας
» ἐσθίοντας, τὰς δὲ κριθὰς ἐς ποτὸν καταλεαίνοντας. Vides
» eadem prope verba. De zytho Aegyptiorum ex hordeo,
» praeter historicos & medicos, Aeschylus quoque in
» Supplicibus: [vers. 959 sq.]
» Ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας
» εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.
» Nemo mihi negaverit, coniecturam hanc plurimum con-
» tinere probabilitatis: quia tamen velut in bivio haere-
» mus ductu librorum destituti, tentemus aliam quoque
» viam, si forte quam quaerimus veritatem inveniamus.
» Nam quia valde paupertatem Aegyptiorum extenuare
» voluit poëta, scribi fortean potest, καὶ βίβλον ἀεὶ ἀλέον-
» τες. Esum *byblici panis* exprobrat Aegyptiis: quorum
» tenuiores pane e papyro se sustentasse observavimus.
» Apud Aeschylum Danaus rex Argivorum ita consola-
» tur puellas, quas vi infesta Argivis eripere manus Ae-
» gyptia parabat: βύβλου δὲ καρπὸς, ait, [vers. 768.] οὐ
» κρατεῖ στάχυν. Scholiastes: παπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι
» ἦσαν. « Haec CASAUBONUS: — a quo quae ad corri-
genda corrupta *HIPPARCHI* verba collata sunt, quamvis
illa docta sint, vereor tamen ut lectori subtilius rem spe-
ctanti satisfacere queant, cum praesertim nimis longe a
veteris scripturae vestigiis recedant. Multo vero minus
etiam promovit WESTONUS, in Hermesianacte p. 31 sq.
magno hiatu clamans, sic restituendum esse versum:

χέννια τίλλοντες, καὶ ἄλφιτ' ἄδουσ' ἀλέοντες.

id est, *chennia vellentes, & farinam ex hordeo conficientes canunt.* (Coll. Aristoph. Nub. 1361.) Qui, alia ut taceam, ne id quidem viderat, verbo ἄδουσ' (id est, ᾄδουσι) nullum prorsus hic locum esse, ob primam syllabam necessario productam. Duplicem coniecturam VILLEBRUNIUS proposuit: unam,

χέννια τίλλοντες, λακάθια δ' εἰσ' ἀλέοντες:

alteram, cui haud immerito (quod ad sententiam quidem) priorem locum tribuit ipse, huiusmodi:

χέννια τίλλοντες, καὶ ἀλλ' ταῦτ' εἰσαλίζοντες.

Idemque aliam item coniecturam retulit, ab ADAMO pro- c positam in hunc modum:

χέννια τίλλοντες, κολοκάσια δ' εἶτ' ἀλέοντες.

Nos denique sic coniectantes,

χέννια τίλλοντές τε, καὶ ἄλκα τάδ' εἰσαλέοντες:

verbum εἰσαλέοντες, non ad simplex ἀλέω, molo, retulimus; sed ad ἀλέω, Ionice ἀλέω & ἄλημι, Homero frequentatum, congrego, in unum cogo, coacervo, includo: unde etiam in Galeni Lexico Hippocrateo habemus ἀλέουσιν sive ἀλέουσιν, ἀθροίζουσι. Nomen ἄλκα vero non sine haesitatione posuimus, quod idem valeret ac ἀλυκὰ, salita: auctorem haud satis quidem certum hactenus secuti Hesychium in Glossa, quae sic vulgo mutatis accentibus scribitur, Ἄλκα· ἀλυκά. Quam glossam si in istam partem interpretari minus licuerit, paululo longius a scripturae vestigiis recedendo in eamdem sententiam sic rescripserim:

χέννια τίλλοντες, χἄλιστὰ (vel, καὶ ἀλιστὰ) τάδ' εἰσαλέοντες.

Sed iam nimis diu districtos nos tenuere aviculae istae: quarum etiam Hesychius, sive ex ipso Athenaeo nostro, sive eisdem quibus ille fontibus usus, his verbis meminit: Χέννιον, ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον. WILLEBRUNIUS, in priore Hipparchi versu Αἰγύπτου corrigens pro Αἰγυπτίων, nescisse videtur secundam illius vocabuli syllabam perinde corripi atque produci posse. Vide Odyss. IV. 83. 127. 229. Redeamus paulisper ad Cleomenem, cuius epistola ad Alexandrum M. paulo ante commemorata est. Fuerat ille scilicet vectigalibus Aegypti ab Alexandro praepositus, ut ex Curtio discimus, IV. 8, 5. Eiusdem & Pausanias meminit, lib. I. cap. 6. pag. 15. & Arrianus in Rebus Alex. lib. III. cap. 5. & VII. 23. In Cleomenis verbis recte φαληρίδας tacite correxit Casaubonus. Quod veteres editiones cum msto A. habent, ἀθληρίδας, id haud dubie statim paulo minus vitiose sic scriptum fuerat θαληρίδας, permutatis inter se literis Φ & Θ, quae nonnisi situ fere differunt. Conf. ad VIII. 331. d. & ad IX. 368. d. De toto hoc loco nil aliud in Epitomâ legitur, nisi brevia haec verba: Ὅτι (nempe Σημείωσαι ὅτι, (Nota, quod) τὸ χέννιον, μικρόν ἐστιν ὀρτύγιον, ὥς φησι Κλεομένης.

AD CAP. XLIX.

Οὐκ ἀπελείποντο δὲ ἡμῶν τοῦ συμποσίου πολλάκις οὐδὲ κύκνοι. *Ne cygni quidem subinde deerant epulis nostris.* Iam saepius observaverit Lector, pridem recessisse Auctorem nostrum a primo suo instituto nonnisi unum aliquod ac singulare convivium deipnosophistarum describendi. Nempe, quo uberiorem sibi pararet occasionem de rebus quibuscumque in cibum sumi solitis disputandi, *etiam aliâs saepius se cum* caeteris convivis *apud eumdem Larensium* fingit *coenasse*, atque adeo varios subinde atque varios cibos, qui unius coenae esse non potuissent, mensae fuisse inlatos. Conf. p. 395. f. ibique not. Vox κύκνος in editis Athenaei libris fere constanter cum circumflexo accentu scribebatur, contra veterum codicum praescriptum.

d - ἀλληλοκτονεῖ γοῦν ὁ μάχιμος. Quo pacto defendi haec scriptura possit, (quam tenet quidem cum editis uterque codex mstus) non video: & prorsus ὁ μαχόμενος corrigendum existimo, nisi quid aliud occurrat commodius. Aelianus, qui ipsum Athenaeum ob oculos habuisse videtur, mutato paululum stylo sic scribit: πολλάκις ἐς ὀργὴν καὶ μάχην προσελθόντες καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. Var. Hist. I. 14. Gravius vero est quod idem *Aristoteles*, ad quem Athenaeus provocat, scribit in Hist. Anim. IX. 1. ἀλληλοφάγοι μάλιστα τῶν ὀρνέων: quem secutus Plinius, X. 23, 32. *mutuâ carne*, inquit, *vescuntur*.

μάχεται δὲ καὶ τῷ ἀετῷ. Merito sic correxit editor Basileensis. Vide Aristot. & Aelian. locis cit. rursusque Aelian. De Nat. Anim. V. 34. Verus autem error fuerat τῷ αὐτῷ in Athenaei libris: quem cum in suo etiam exemplari reperisset Epitomator, locum hunc praetermisit. Mox, διαίρουσι utique scriptum oportuit: traiiciunt, διαβαίνουσι ait Aelian. Var. I. 14. ἀναπέτονται εἰς τὸ πέλαγος, Aristot. IX. 12.

e - τραφῆναι ἐν Λευκόφρυϊ. »Tenedon *Leucophryn* quoque »appellatam fuisse, vide apud Plinium.« Dalecampius. — Sic Plinius V. 31, 39. aliique quos ibi laudavit Harduinus.

Βοῖος δ' ἐν Ὀρνιθογονίᾳ, ἢ Βοιώ, &c. »Rara apud scriptores Graecos est mentio Boei, vetusti auctoris, qui »περὶ Ὀρνιθογονίας scripserat. De eo Noster: Βοῖος δ' ἐν »Ὀρνιθογονίᾳ, ἢ Βοιώ, ὥς φησι Φιλόχορος, ὑπὸ Ἀρσινὸ

„τὸν Κύκνον ὀρνιθωθῆναι. Non satis capio illa verba, ἢ „Βοιῷ. Nam absurdum est quod suadet haec lectio, titu„lum editi a *Boeo* libri fuisse Βοίου Βοῖος. [sive Βοιός.] Pu„to verius, Βοῖος ἢ Βοιώ: sicuti postea liquido scriptum „invenimus in [msto codice] *Huraldino.* Videntur dubi„tasse veteres, vir fuisset an foemina auctor poëmatis il„lius. Βοιὼ, ut Δηὼ, Μυρὼ, Θεανὼ, &. similia mulierum „nomina. Citatur Βοῖος ἐν Ὀρνιθογονίᾳ ab Antonino Libe„rali in Metamorphosi. [cap. 3. & 7. & 11. &c.] *Cygnum* „*in avem sui nominis esse mutatum a Marte*, quod ait BOEUS, „non assentiuntur alii. Ovidius Neptunum αἰτιᾶται: [Me„tam. lib. XII. Fab. 3.]

„— *Corpus Deus aequoris album*
„*contulit in volucrem, cuius modo nomen habebat.*

„Liberalis, Apollinem: καὶ ἐγένοντο βουλῇ Ἀπόλλωνος ὄρ„νιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ: Historia duodecima.« CASAUBONUS. — Ad editam olim scripturam ἢ Βοιῷ nihil e vetere cod. *A.* enotatum video: quem tamen facile credo in vocabuli accentu consentire cum Huraldino. Utrumque nomen, Βοῖος & Βοιὼ, praetermissum in Epitoma. Haud satis certum iam olim fuisse quis fuerit istorum poëmatum auctor, intelligitur ex fine huius capitis, ubi indefinite ait Noster, ὁ ποιήσας ταῦτα τὰ ἔπη. Βοιὼ aliâs nomen fuerat mulieris vatis, Pausaniae & Clementi memoratae; de qua vide Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 107. *Mox* dein, Σύβαριν recte per υ scribitur in ms. *A.* In Epit. non legitur id nomen.

5. γυνὴ διάσημος ὄνομα Γεράνα. Duas voces, quae deerant editis, obtulere nobis ambo codd. mssti. De inserendo nomine *Geranes* monuerat VALCKENAER apud Verheyk ad Antonini Liberal. fab. 16. ex Eustathio, qui ad Iliad. γ'. pag. 1444, 14. fabulam istam ex Athenaeo refert. Adde Aelianum, Nat. Anim. XV. 29. qui & ibi, ut saepe aliâs, nonnisi Athenaeum nostrum secutus esse videtur; cuius simpliciori orationi comtior ille & nimis comtus scriptor suum stylum adcommodavit. Quae vero apud Aelianum & Athenaeum *Gerana* nominatur, eidem apud Antoninum Liberalem Οἰνόη nomen est. Ovidius *Pygmaeam* dixit, Metamorph. VI. fab. 2. vs. 90.

ταπεινῶς ἦγε commode edd. cum ms. *A.* Perperam f ταπεινοὺς ἦγε Eustathius l. c. quod ille in suo codice Epitomae vel repererat vel reperisse sibi visus erat. In no-

stro cod. *Epit.* suo more calligraphus terminatione vocis omissâ literam ν superne adpinxit, adiecto gravi accentu; ut ταπεινὰν voluisse videatur, quasi ita poëtice dictum pro ταπεινῶς. *Mox*, ubi ait εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε, pro τὴν ὄρνιν malles fortasse τὴν Γεράναν cum VALCKENARIO l. c. Sed nil mutant veteres libri: & poterit τὴν ὄρνιν per adpositionem (quam dicunt Grammatici) intelligi, quasi dixisset δηλαδὴ εἰς τὴν ὄρνιν, id est, *nempe in avem cognominem*; vel τὴν ὄρνιν, pro τὴν τῆς ὄρνεως, scil. ὄψιν. Suum stylum adhibens Aelianus eamdem sententiam his verbis reddidit: εἰς ὄρνιν αἰσχίστην τὸ εἶδος τὸ ἐξ ἀρχῆς ἤμειψε, καὶ ἔστιν ἡ νῦν γέρανος &c. *Paulo post*, quod χερσαίναν pro χερσαίαν legitur in ed. Cas. 2. & 3. proprium illarum editionum vitium est.

AD CAP. L.

a ἐν δὲ πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων &c. » Miratur scriptor coenarum, *Aristotelem in enumerandis avibus columbini generis τὴν φάβα praetermisisse; cuius tamen alii meminerint, ut Aeschylus.* ἐν πέμπτῳ, ait, περὶ ζώων μορίων τὴν φάβα οὐκ ὀνομάζει. Locum Philosophi respicit Historiarum libro V. capite XIII. De errore huius citationis septimo libro satis. [Vide Animadv. ad VII. 286. c.] In illo igitur loco nulla *phabis* mentio: saepe tamen in Historiis φαβὸς & φάττας distinctim habetur mentio. CASAUBONUS. — Eadem ipsa verba, quae prima adponuntur tamquam ex *ARISTOTELE* ducta, περιστερὰν μὲν εἶναι ἓν γένος, εἴδη δὲ πέντε, &c. nusquam ita concepta leguntur (hodie quidem) apud Philosophum: sed non dissimili sententiâ scribitur in Hist. Anim. V. 13. τῶν περιστεροειδῶν τυγχάνει πλείω ὄντα τὰ γένη. At ibi quidem φὰψ non nominatur; sed lib. VIII. cap. 3. quinque sive species sive genera hoc ordine recensentur, φὰψ, φάττα, περιστερὰ, οἰνὰς, τρυγών: de quarum differentia vide CAMUS, in Notis, pag. 640 sqq. & p. 717 sqq.

» Versus *AESCHYLI* sic scribuntur:

Σιτουμένην δύστηνον ἐλλείων φάβα

ἡμίσεικτα πλευρὰ προσπτύοις πεπλεγμένην.

Pendet sententia ex praecedentibus apud poëtam. Sed posterior versus ita scribendus:

ἡμᾶσαι τὰ πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην.

» Citantur haec e *Proteo* Aeschylea fabulâ. Eâ fuit *fabu-*
» *la satyrica*, ut cognovimus ex Hesychio in Ἐπάσω. [ad-
» de eumdem in Ἄμαλα] Tamen in membranis hic inve-
» nimus, Αἰσχύλου ἐν τῷ τραγικῷ Πρωτεῖ. « CASAUBONUS. — Eamdem vocem, quae deerat editis, suppeditavit nobis vetus codex *A*. Unde colligere licet, *duo* fuisse AESCHYLI *dramata* eodem titulo, *Proteus*; alterum *tragicum*, *satyricum* alterum. Ac fortasse, quod subinde titulo dramatis alicuius diserte notam istam adiectam legimus, fuisse *satyricum drama*, id eâ caussâ factum, quod exstaret etiam eodem titulo *tragoedia*, cum satyrico dramate non confundenda. Temere DALECAMPIUS in versione posuit, *Aeschylus in Prometheo*. Iam in *priore versu*, pro dorico δύσταν᾽ον, recte δύστηνον dedit cod. *A*. In *Epit.* deest totum poëtae huius testimonium. In *posteriore versu* nil ab editis discrepant membranae. Recte vero haud dubie verbum προσπτύοις, quod alienum ab hoc loco erat, in duas voces πρὸς πτύοις partiendum monuit Casaub. At cur vocabulum μέσακτα in μέσαν τὰ mutatum idem vir doctus voluerit, si quid video, nulla caussa erat. μέσακτα πλευρὰ, ni prorsus fallor, valet μέσα ἀκτὰ, id est, *media fracta* vel *in medio fracta*; ab ἄγνυμι, *frango*. Sed ex eodem vocab. fit probabile, deinde πεπληγμένην scriptum oportuisse, id est, *percussam*, *vulneratam*; non πεπλεγμένην, quod valet *irretitam*, quemadmodum Dalecampius vertit: *mediis lateribus irretitam obvolvas*.

In his quae continuo deinde ex ARISTOTELE adferuntur, cum in ed. Ven. sic scriberetur, Ἡ μὲν οὖν οἰνὰς, φησὶν ὁ Ἀριστ. μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς καὶ οἰνάδος. ἡ δὲ φάσσα ἀλέκτορος τὸ μέγεθος &c. defectam esse orationem intelligens Editor Basileensis, collatis duobus Aristotelis locis, V. 13. & VIII. 3. sic posuit, μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς, ἐλάττων δὲ φαβός. ἡ δὲ φάσσα &c. omissis duobus verbis καὶ οἰνάδος: quae duo verba tenens Casaubonus, ista deinde subiecit, ἐλάττων δὲ φαβός. Certiorem medelam nobis ambo nostri codices obtulerunt, post μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς novem ista verba interferentes, χρῶμα δ᾽ ἔχει οἰνωπόν· ἡ δὲ φὰψ μέσον (μέση ms. *Ep.*) περιστερᾶς, quibuscum deinde cohaerent illa, καὶ οἰνάδος. Sic satis nunc Athenaeo convenit cum his quae hodie apud Aristotelem leguntur. Nam ordo, quo

a pro ratione magnitudinis ponendae sunt istae columbarum species, iuxta Aristot. VIII. 3. talis est, φὰψ, οἰνὰς, περιστερά: iuxta eumdem, V. 13. φάττα, οἰνὰς, περιστερὰ, τρυγών: iuxta haec quae apud Nostrum leguntur, φάσσα vel φάττα, οἰνὰς, φὰψ, περιστερὰ, τρυγών. Notandum vero quod apud eumdem Aristotelem nonnumquam φὰψ & φάττα promiscue pro eâdem specie nominantur.

χρῶμα δὲ σποδιον. + - χρῶμα δὲ τεφρόν.] » Columbini » & ut loquitur Philosophus περιστεροειδοῦς generis, spe» cies sunt phatta & trygon, sive turtur: de quarum diffe» rentiis scribit Athenaeus ex Aristotelis non extanti» bus libris: Ἡ δὲ φάσσα ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρῶμα » δὲ σποδιον. ἡ δὲ τρυγὼν πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τε» φρόν. Duabus notis phassam a turture separat: a magnitu» dine, & a colore. Illam gallinae parem facit: hanc caeteris » omnibus quae ad columbinum genus referuntur minorem: » praeterea phattam vivum cinerem similitudine coloris referre; » turturem vero, cinerem extinctum. Ita interpretamur σπο» διον χρῶμα & τεφρόν: nam doctissimorum virorum ac» quiescere sententiae non possumus, qui nullum discri» men statuentes inter eas voces, sola magnitudine diver» sas faciunt turturem & phattam. Sunt sane res affines » σποδὸς & τέφρα, sed tamen diversae: sicut accurate » docemus in commentario de Coloribus. Ibi explicatum » est quid differentiae sit inter τεφρὸν colorem, & eum qui » σποδιος Athenaeo & Eustathio, [ad Od. μ'. p. 475. l. 17.] » σποδὸς Hesychio, σποδοειδὴς Hippocrati & Aristoteli » dicitur.« Casaubonus. — Commentarius Casauboni de Coloribus numquam in lucem emissus est: nec satis adhuc definitum videtur, quid discriminis sit inter σποδιὸν colorem, atque τεφρόν. Hesychius: Τεφρόν· σποδὸν, φαιὸν, πολιόν. Compositum ὑπότεφρος occurrit infra, p. 395. e.

b ἡ δὲ φὰψ καὶ ἡ περιστερὰ αἰεὶ φαίνονται. αἰεὶ recepi ex ms. A. ἀεὶ edd. cum ms. Ep. Apud Aristot. VIII. 3. unde haec ducta, non φὰψ nominatur, sed φάττα καὶ περιστερά.

πολυχρονιωτέρα δὲ εἶναι λέγεται, τούτων ἡ φάσσα, &c. Aristot. VI. 4 & IX. 7. Ibid. ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντος χηρεύει ὁ ὑπολειπόμενος. Id est, altero mortuo, viduam vitam agit superstes: nec tamen eam perpetuam; nam mortuo altero novum connubium inire non dubitat superstes. Diserte quidem Aristoteles de toto columbino genere: οὐ-

τε συνδυάζεσθαι θέλουσι πλείοσιν, οὔτε προαπολείπουσι τὴν κοινωνίαν, πλὴν ἐὰν χῆρος ἢ χήρα γένηται. Hist. An. IX. 7.

γενομένων τῶν νεοττῶν, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ὡς μὴ βασκανθῶσι, *Postquam exclusi sunt pulli, sputo eos conspergit mas, ne fascinentur.* Articulum αὐτοῖς adiectum dedere ambo nostri mssti. Absurdum vero de *fascinatione* commentum ignorat Philosophus: sed ab Athenaeo adoptavit Aelianus, Var. Hist. I. 15. Videtur autem illud temere effictum ex his, quae paulo inferius (lit. *f.*) adlata hodieque in Stagiritae scriptis leguntur.

Quae sequuntur, Τίκτει δὲ ἀεὶ δύο, &c. ea ducta sunt e lib. VI. cap. 4. unde etiam verba ista καὶ ἐνδεκάκις inserta apud Athenaeum in ed. Bas. & Cas. quae verba nullo sane incommodo omitti potuerant a Deipnosophista, & absunt a msstis non minus, quam ab ed. Ven. Quibus abiectis, καὶ particula ante δεκάκις non coniunctivam habebit vim, sed intensivam, de qua diximus in Lexico Polybiano, pag. 316 sq. num. 2. De verbo τιθέασι, quod sequitur, haec adnotavit CASAUBONUS: » Τιθέναι, pro *nidificare*, translatitium non est. Sic autem » usurpatur, cum hic dicitur, Τίκτουσι δὲ πᾶσαν ὥραν τοῦ » ἔτους. διὸ δὴ καὶ δεκάκις καὶ ἐνδεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τι- » θέασι. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δωδεκάκις. Sic Latini, *congerere*: ut, c

» — *aëriae quo congessere palumbes.*

» Aristoteles, unde noster, usus verbo τίκτειν: Historiar. » lib. VI. cap. 4. τίκτουσι δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ δεκάκις καὶ » ἐνδεκάκις· αἱ δ' ἐν Αἰγύπτῳ καὶ δωδεκάκις. Diffudit » philologus βραχυλογίαν philosophi: solitus saepe verbis » suis alienas sententias referre. Errant qui repugnantibus » libris & Excerptis Athenaeum hic censent emendandum: » imo vero depravandum. « [Editorem Basileensem dicit, qui in ora τίκτουσι adposuit, sic nempe apud Athenaeum corrigendum censens.] » Aelianus Var. Hist. lib. I. cap. » 15. pro τιθέναι posuit ὠδίνειν. vide locum. « — Confer eumdem Aelian. De Nat. Anim. III. 45. Qui quod ὠδίνειν dixit, id ipsum ex Aristotele sumtum, ex illis Hist. IX. 7. ἔστι δὲ περὶ τὴν ὠδῖνα δεινὴ ἡ τοῦ ἄῤῥενος θεραπεία. Licitum vero utique fuerat Athenaeo, variandi sermonis caussa, nunc τιθέναι dicere (nempe ὠὰ,) pro τίκτειν ὠά: nec enim aliter illud verbum hic accipiendum videtur.

Ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ φησιν Ἀριστοτέλης. Edebatur φησὶν ὁ

c Ἀριστοτέλης. Nos *articulum* delevimus auctoritate utriusque mssti. Post ista verba, in ed. Cas. *crucicula* signata erat, ex ed. Bas. translata. Monuit vero in Animadvers. CASAUBONUS: » Tollenda lacunae nota, sine caussa istis » impacta: *ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ φησιν ὁ Ἀριστοτέλης † ὅτι πε- » ριστερὰ ἕτερον, πελιὰς δ' ἔλαττον, &c.* Nihil enim deest: » sed locus illustrandus e libro V. Historiar. cap. XIII. » unde est descriptus. « — Ista *cruciculae nota* in ed. Bas. referebatur ad id quod ibidem *in ora* legitur: ubi, quoniam corruptam defectamque totius huius loci lectionem iudicaverat Editor, ipsa Aristotelis verba, prouti Historiar. V. 13. leguntur, adposuit; quae sunt huiusmodi: *ἔστι γὰρ ἕτερον πελειὰς καὶ περιστερά. ἔλαττον μὲν οὖν ἡ πελειάς. τιθασσὸν δὲ γίνεται μᾶλλον ἡ περιστερά. ἡ δὲ πελειὰς καὶ μέλαν, καὶ μικρὸν, καὶ ἐρυθρόπουν, καὶ τραχύπουν. διὸ καὶ οὐδεὶς τρέφει.* Quibus e Philosophi verbis oratio Athenaei, quam hodie libri nostri praeferunt, non modo illustranda, sed (verum si quaeris) emendanda etiam; nisi turpiter non modo errasse, sed & intra pauca verba manifeste pugnantia scripsisse Athenaeum statuas. Et illud quidem facile patiar, quod apud Nostrum scribitur, *ὅτι περιστερὰ ἕτερον, πελειὰς δ' ἔλαττον*, licet ex Aristotelis praescripto videri possit tali quodam modo scribere debuisse, *ὅτι περιστερὰ ἕτερον, ἕ τ ε ρ ο ν δ ὲ π ε λ ε ι ά ς· πελειὰς δ' ἔλαττον.* Nullo enim incommodo omitti media illa verba potuerunt, facileque per se intelligebatur id quod eis continetur. Videntur tamen etiam ipsa illa verba in vetustioribus Athenaei exemplis fuisse reperta: quare & in nostro ms. *Epit.* & (si modo recte accepi) etiam in ms. *A.* super voce *ἔ λ α τ τ ο ν* ab eâdem manu inter lineas scriptum vocabulum *ἕ τ ε ρ ο ν* cernitur. Scripturam *πελειὰς* recte utroque loco tenuit ms. *Ep.* Quae vero sequuntur vulgo apud Nostrum, minime ferenda. Nam, ut alia omittam, quis quaeso dixerit, *τὰς περιστερὰς* (quod & generale *columbarum* nomen est, & sigillatim nomen illius speciei quae prae caeteris *domestica* haberi solet) *ali a nemine?* Dein, cum inter se conferantur hoc loco solae duae hae species, (vel varietates, si ita malis,) *περιστερὰ* & *πελειάς*: quî convenit ut dicat, *πελειὰς δ' ἔ λ α τ τ ο ν*, statimque deinde, *περιστερὰ δὲ καὶ μέλαν καὶ μ ι κ ρ ό ν?* Superest, ut fateamur, in istis verbis, *καὶ ὅτι ἡ π ε λ ε ι ὰ ς τιθασὸν* (*τίθασον* scribitur in ms. *A.*) *γίνεται*,

περιστερὰ δὲ καὶ μέλαν &c. perperam permutatas esse c
sedes vocabulorum πελειὰς & περιστερά. Confer Aelian. Var. Hist. I. 15. & quae ibi monuit PERIZONIUS.

Dein, quum sic legeretur in editis: ἴδιον δὲ λέγει τῆς περιστερᾶς τὸ κυνεῖν αὐτὰς, ὅταν μέλλωσιν ἀναβαίνειν ἢ οὐκ ἀνέχεσθαι τῆς θηλείας: monuit idem CASAUBONUS: »Scribe τὰς θηλείας cum *Epit.* non τῆς θηλείας. »Locus est libro VI. cap. 2. Philosophi quidem non sunt »haec verba: tamen etiam Aelianus, [Var. Hist. I. 15.] »quasi ex Aristotele, μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν »τῶν ἀῤῥένων ὁμιλίαν τοῦ φιλήματος ἔρημον. « — In re consentit cum Athenaeo Aristoteles, in verbis differunt. Aelianus vero hic, ut in multis aliis, Athenaeum magis, quam ipsum Aristotelem, ob oculos habuisse videtur. κυνεῖν, quod idem ac κύειν valet, apud Nostrum dedere ambo mssti. Mendosum τῆς θηλείας tenet ms. *A.* sed d
ms. *Ep.* recte τὰς θηλ. Quod adiicit Athenaeus, ὁ δὲ πρεσβύτερος, φησὶ, προαναβαίνει μὴ κύσας: paulo uberius Aristoteles l. c. ὁ μὲν πρεσβύτερος τὸ πρῶτον (nempe κύει τὴν θήλειαν·) ὕστερον μέντοι ἀναβαίνει καὶ μὴ κύσας. Apud Nostrum προαναβ. cum ed. Ven. & Bas. tenet uterque codex mstus: in ed. Cas. casu-ne, an editoris consilio προσαναβαίνει scribatur, non liquet. αἰεὶ apud Nostrum, pro ἀεὶ, ex ms. *A.* (ut paulo ante) recepi.

Quae ex *CALLIMACHO* subiiciuntur, praetermisit Breviator. Ibi recte editum est ὡς διαφόρους. Perperam, ut nobis quidem videtur, ὡς διαφορὰς ms. *A.* quod vocabulum ad hodiernum quidem sermonis usum aptissimum videri possit; quasi dicas, *tamquam varietates.* Pro πυραλλίδα, quod erat editum, πυραλίδα simplici λ literâ dedit ms. *A.* quemadmodum scribitur apud Aristot. Hist. Anim. IX. 1. & apud Plin. X. 74, 95. itemque apud Hesychium, qui quidem geminatâ ρ extulit, πυῤῥαλὶς, ne id quidem male fortasse, a fulvo colore. Apud Aelianum tamen (Var. I. 15.) geminant vulgo λ. Sed totum vocabulum mendi damnarunt DALECAMPIUS ad hunc locum, & PAUW, ad Philen pag. 112. πελειάδα scribendum contendentes: quod nobis illi non persuaserunt.

AD CAP. LI.

In *ALEXANDRI Myndii* verbis, recte ἀνακύπτουσαν de- e
dit ms. *Epit.* Sic corrigendum monuerat etiam CASAUBO-

e NUS, Aristotelis verba adponens ex Historiar. IX. 7. quae paulo etiam clariora sunt, quam quae apud Nostrum leguntur. Ἴδιον δὲ, inquit, ταῖς περιστεραῖς δοκεῖ συμβεβηκέναι, καὶ ταῖς φαβὶ καὶ τρυγόσι, τὸ μὴ ἀνακύπτειν πινούσας, ἐὰν μὴ ἱκανὸν πίωσιν. Quod sequitur ὡς τὴν τρυγόνα, id dedere ambo codices mssti, non ὥσπερ τὴν τρ. quod per se quidem perinde erat. Sed commodius utique foret, ὡς καὶ τὴν τρυγ. quo clarius aliquanto intelligeretur, τὴν τρυγόνα *idem facere ac* τὴν φάβα, nempe *utramque ita bibere ut inter bibendum caput non attollat*; sive, *non resupinet*, ut Plinius ait, X. 34, 52. Mox, γενομένης iidem duo codd. dedere. Eisdemque vocem ἰδίαν debemus, quae deerat editis.

Quas μηλίνας columbas dixit Noster, id est, *citrei coloris*, easdem ὠχρὰς Aelianus dicit, Var. I. 15. mutandis singulis propemodum *verbis* callide cavens, ne *res* omnes Athenaeo subripuisse deprehenderetur. Idem tamen DE Nat. Anim. lib. XV. c. 14. rursus Indicarum περιστερῶν ὠχρῶν mentionem facit in narratione, quae ex Athenaeo decerpta non est.

Χάρων δ' ὁ Λαμψακηνὸς &c. » *Bello Persico*, quod *duce* » *Mardonio* gestum est, *albas primum columbas Graecis esse* » *visas* non hic solum legas. Dodonaearum tamen columbarum historia longe antiquissima est: verum, nigro » colore illas fuisse, disertim testatur Herodotus in Euterpe. « CASAUBONUS. — Vide Herodot. II. 55. & 57. Caeterum, qui praeter Athenaeum memoraverit, *primum illo tempore albas columbas in Graecia visas esse*, nemo nobis compertus, nisi idem Aelianus, qui sua ista de columbis omnia Athenaeo nostro debet.

f Ὁ δ' Ἀριστοτ. φησὶν &c, » Proximus locus ARISTOTELIS hodie aliter in nostris libris legitur. Sic enim Athenaeus: Ὁ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὡς αἱ περιστεραὶ γιγνομένων τῶν νεοττῶν, τῆς ἁλμυριζούσης γῆς διαμασησάμεναι, [διαμασησάμεναι dedit ms. *A.*] ἐμπτύουσιν αὐτοῖς διοιγνῦσαι τὸ στόμα, διὰ τούτου παρασκευάζουσαι αὐτοὺς πρὸς τὴν τροφήν. At hodie [apud » Aristot. Histor. IX. 7.] sic: Γενομένων δὲ τῶν νεοττῶν » φροντίζει ὁ ἄρρην τῆς ἁρμοττούσης τροφῆς. ἣς » διαμασησάμενος, εἰσπτύει τοῖς νέοις διοιγνὺς τὸ στόμα· » προπαρασκευάζων πρὸς τὴν τροφήν. Ne existimemus ignavi » librarii figmentum esse quod habet Athenaei lectio περὶ

» τῆς ἁλμυριζούσης γῆς: quod nobis quidem perplacet. « f CASAUBONUS. — Locum in ms. *A.* nonnihil quidem corruptum, ſed levi operâ ſanabilem, prorſus praetermiſit Epitomae auctor. ὡς αἱ περιστεραὶ recte poſitum iam in vetuſtis editionibus, pro ὡς ἐπ' ἡμιστερᾷ quod erat in Msto. In eodem cod. *A.* perperam λαμυριζούσης ſcribitur, quod & editiones Ven. & Baſ. tenuere, ſed in ἁλμυριζούσης mutavit Caſaubonus certiſſimâ ratione, quae & per ſe perſpicua erat, & auctoritate Plinii, X. 34, 52. Aeliani, De Nat. Anim. III. 45. & (qui primo loco nominandus erat) Antigoni Caryſtii cap. 44. firmabatur. Denique eamdem ſcripturam ipſi etiam Ariſtoteli ex codicibus msstis haud ita pridem vindicavit CAMUS in praeſtantiſſimi operis adcuratiſſima editione, pag. 554. & in Varietate Lectionis ad eumdem locum expoſita, p. 745. Nos Plinii ſaltem verba huc ſpectantia adponamus. *Pullis*, inquit, *primo ſalsiorem terram, collectam gutture, in ora inſpuunt, praeparantes tempeſtivitatem cibo.* Superſtitioſa opinio cui occaſionem dedit iſte mos columbarum, paulo ſuperius (lit. *b.*) notata eſt.

Τῆς δὲ Σικελίας ἐν Ἔρυκι &c. » *Eryx in Sicilia* [mons » &] oppidum fuit, ubi praecipuo cultu *Venus Erycina* » colebatur: de qua, ut Graecos omnes taceam, multa » Cicero in libris contra Verrem. Duae autem in anno » ſolennitates ab Erycinis & aliis Siculis obſervabantur, » quarum alteri *Anagogia*, alteri *Catagogia* nomen e re fe» cerant. Cauſſam appellationis utriusque feſti planiſſime » explicat hîc Athenaeus. *Anagogia*, inquit, dixerunt » illum *diem quo credebant Venerem e Sicilia in Africam ἀνά» γεσθαι*, id eſt, *ſublatis anchoris enavigare*: illum vero *diem* » *quo redire Venerem* & in portum Erycinum *κατάγεσθαι* » *pro certo habebant*, *Catagogia*. Mendoſe ſcriptum in » Athenaei libris, Τῆς δὲ Σικελίας ἐν Ἔρυκι καιρὸς τίς ἐστιν, » ὃν καλοῦσιν ἀναγωγάς. Lege, ὃν καλοῦσιν ἀναγώ» για. Aelianus, primo Variae Hiſtoriae libro: [cap. » 15.] Ἑορτή ἐστιν ἣν καλοῦσιν ἀναγώγια. « CASAUB. — De *Eryce* & *Erycinae Veneris* templo, praeter alios conſulendus Polybius, Hiſtoriar. I. 45. Feſtos dies, qui hîc commemorantur, iterum Ἀναγώγια nominavit Aelianus, De Nat. Anim. IV. 2. qui locus cum hoc conferendus. Et habent ſane in Graecorum ſermone iſtam formam (nominum neutrius generis, pluralis numeri,) omnia fere

nomina Festorum: & convenit alterius festi nomen, τὰ Καταγώγια, ab ipso etiam Athenaeo hac formâ commemoratum. Nec vero idcirco opus videtur, ut scripturam Ἀναγώγια continuo obtrudamus Athenaeo, apud quem veteres libri omnes, & sigillatim duo nostri probatissimi, in Ἀναγωγὰς consentiunt. Quae Aelianus Var. Hist. I. 15. habet, ea omnia quidem ex Athenaeo desumta esse, iam saepius monuimus: sed consulto mutata ab hoc compilatore esse paene cuncta Athenaei verba, simul observavimus. Nihil vero prorsus est quod obstet, quo minus idem festum & τὰ Καταγώγια & αἱ Καταγωγαὶ (quasi αἱ τῆς Καταγώγης ἡμέραι) perinde dici potuisse credamus.

a μιᾶς προπεταςθείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς. Sic pro olim edito προσπεταςθ. corrigendum esse ex Hoescheliana Epitoma (cui & noster cod. *Epit.* adsentitur) monuit CASAUBONUS; simul observans, multa de huius columbae colore & praestanti formâ habere Aelianum; nempe DE Nat. Anim. IV. 2. ubi alium auctorem ille secutus est. *Ibid.* ὅσοι οὖν τότε περὶ ουσίας εὖ ἥκουσι τῶν περιοίκων. Temere περὶ οὐσίας ed. Bas. atque inde ed. Cas. Recte unâ voce περιουσίας ed. Ven. cum mstis. Sic εὖ ἥκων παιδείας, *bene eruditus*; εὖ ἥκων χρημάτων, φρενῶν, μορφῆς, *opibus*, *prudentiâ*, *formâ praestans*.

Αὐτοκράτης δ' ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς. *Coniunctivam particulam*, quam non fere omittere solet Athenaeus in huiusmodi oratione, cum deesset editis, (nescio an & msto *A.*) recepi ex ms. *Epit.* *Ibid.* μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν &c. Edebatur μεταβάλλειν, nec e ms. *A.* aliud quid notatum. Necessario vero in praeterito tempore, cuius notionem aoristus secundus habet, positum oportuisse verbum videbatur: ad quam scripturam propius accedebat ms. *Ep.* in quo μεταβαλλεῖν, qui haud dubie μεταβαλεῖν debuerat.

ἐν Αἰγίῳ. Duo verba omisit Breviator. Scripturam ante nos editam, ἐν Αἰγείῳ, tenet ms. *A.* temere perpetuo & promiscue vocales ει & ι inter se permutans. Sed Αἴγειον sive regionem sive oppidum nemo novit. Αἴγιον, *Aegium*, nobile olim Achaiae oppidum; in cuius historia a *scriptore rerum Achaicarum* AUTOCRATE mentionem factam esse consentaneum est fabulae illius, quam hîc tangit Noster. Quare ἐν Αἰγίῳ ex Aeliano (Var. I. 15.) hîc corrigere non dubitavi. De *Aegio* videsis quae ad Aelianum l. c. a KÜHNIO notata sunt.

Alexidis versiculus primus e fabula *Concurrentibus*, cum b
sic ederetur,

Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός:

nimis manifeste contra metri leges impingebat; qui, deletâ importunâ primâ voculâ, recto nunc modulo procedit. In *Epit.* duae priores voces desunt. Ille Ὁ articulus, quem cum editis mstus *A.* agnoscit, fortasse inde huc irrepsit quod ad verbum οἶδε initio sequentis versus ο litera superne adscripta fuisset, quo significaretur, rectius in aliis libris ὁ δὲ pro priore οἶδε legi: ac sane, quaenam potissimum vis insit in illius verbi οἶδε repetitione, difficile dictu fuerit. Quod si tamen legeretur Ἀλλ' ὁ λευκὸς &c. legitimus foret versus trochaicus. In *altero* eiusdem *Alexidis* testimonio, perperam ἔνδων pro ἔνδον scribitur in ed. Cas.

» In *Pherecratis* e *Pictoribus* versiculo,

» Ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν:

» tangitur mos antiquorum, utentium saepe *columbis in-* » *ternuntiis*: sicut Romae fieri solitum in theatris. Sed & » in historiâ seriâ invenias huius rei exempla: ut apud Pli- » nium lib. X. cap. XXXVIII. [cap. 37. sect. 53.] Vide » etiam Aelianum lib. IX. Ποικιλ. cap. 2. [In ed. Cas. 2. » & 3. interseruntur hic nonnulla, uncis inclusa, huius- » modi:] (Arnoldus Abbas Lubecensis, in Historia Slavo- » rum: *Volens rex Antiochiae suos praescire quod factum es-* » *set, dimisit columbam. Solent enim exeuntes ad quaelibet ne-* » *gotia secum asportare columbas, quae domi pullos habent no-* » *viter creatos: &, si in via forte accelerare volunt nuntium,* » *scriptas literas sub umbilicos columbae subtiliter ponunt, &* » *eam avolare permittunt: quae cum ad suos foetus properat,* » *celeriter amicis desideratum nuntium apportat.* Iacobus Vi- » triacensis, de Historia Orientali: *Sunt praeterea columbae,* » *quae nuntiorum fungentes officio literas dominorum sub alis* » *deportant, hora aut tempore modico multa terrarum spatia* » *transeuntes. Sunt autem valde utiles; maxime quando per ter-* » *ras inimicorum alii inimici transire non audent.*) Nostrâ quo- » que memoriâ idem factitatum in obsessâ quadam Belgii » urbe & audivi saepius & legi. « Casaubonus. — Adi Bocharti Hieroz. Part. II. lib. I. c. 2.

Ἀλλ', ὦ περιστέριον, &c. » Περιστέριον, blandientium c
» vox est, ut in proximo *Pherecratis* loco, ἀλλ' ὦ » περιστέριον Ὅμοιον Καλλισθένει πέτου. *O columbula, vola* » *similis Callistheni.* At περιστερίδιον non *columbulam*, sed

c » *pullum columbae* significat; ut apud LXX. Levitici cap. 1. » καὶ προσοίσει ἀπὸ τῶν τρυγόνων ἢ ἀπὸ τῶν περιστεριδίων » τὸ δῶρον αὐτοῦ. In textu Mosis est, *min bené kajonâh.* « [i. e. *de pullis columbae.*] CASAUBONUS. — Alterum istud *Pherecratis* testimonium ita continuatis verbis scriptum legebatur in superioribus editionibus, ut versuum nulla haberetur ratio. Casaubonus in Animadversione modo adposita vocem Ὅμοιον ab unciali literâ inchoans, initium novi versus in illa voce statuisse videtur: nisi (quod crediderim equidem) temere istud a typotheta sic positum. Sunt certe, si quid video, duo absolutissimi senarii: quorum in priore vocabulum ὅμοιον mediam corripit, ob vocalem ante vocalem; ut efficiat haec vox pedem anapaestum, qui in illa sede legitimus est.

Νίκανδρος - - - τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων. πελιάδων ms. *A.* suo more, indeque ed. Ven. Sed correctum in ed. Bas. & Cas. *NICANDRI* hexametros absque notatione transmisit doctus Animadversor: puto quod a se corrigi posse desperaret. Audacior *Adrian.* HERINGA fuit: & fortem fortuna iuvit. Extrema verba secundi versus, cum tertio, in hunc modum edita erant:

— οὐδὲ † φιναρσὰ

οὐδὲ φινοστράκεοι νωμήσιμοι ἐξενίπτονται.

Quae sic ille, quemadmodum a nobis edita, restituit in Observatt. Critic. cap. XXXII. pag. 292.

— οὐδέ φιν ἅρπαι,

οὐδέ φιν ἴρηκες νωνήσιμοι ἐξενέποντται.

φὶν pro σφὶν, σφῖσι, αὐτοῖς vel αὐταῖς, ut apud Callim. Dian. 125. 213. & alibi. Conf. Hesychium in voce; & Maittaire, Dialect. pag. 196. Pro αρσὰ quod in fine versus erat, αρσαι habet ms. *A.* terminationem saltem vocis recte tenens. Perspecte vero ἅρπαι Heringa. Est autem ἅρπη, ut ait Schol. Homeri ad Iliad. τ'. 350. εἶδος ὀρνέου ὅμοιον ἀετῷ, ὡς ὑπὸ τῆς ἰδέας ἄκριτον εἶναι. τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ φήνην. Iam νωνήσιμοι, pro ἀνονήσιμοι, *inutiles*, *nocentes*, a verbo ὄνημι: quemadmodum νώνυμος pro ἀνώνυμος, δύσφημος, ex ὄνομα. Tum ἐξενέποντται, *dicuntur.* Suspicari quidem fortasse licuerat, eâdem notione ferri posse ἐξενίπτονται, vocali ι ante ππ correptâ, sicut υ ante ππ in Αἴγυπτος. Sed emendationi a viro docto propositae patrocinantur aliquatenus etiam veteres membranae, in quibus ἐξενίποντται. In uno vo-

cabulo ἴρηκες nonnihil haeseram: quod *rei* quidem, de c qua agitur, perapte convenit; sed a *veteris scripturae vestigiis* longius recedit. Itaque videndum an in voce ὀστρακεοι, quam eius loco habent hodie libri, aliud quid lateat commodius: cuius generis nobis quidem nihil occurrebat, nisi statuere velles fuisse ὀστράκεος nomen *avis* alicuius *rapacis*; cuius tamen nominis, istâ notione, nusquam alibi vestigium ullum reperitur. πλειάδας, per syncopen, pro πελειάδας dixisse poëtam adparet. διτοκεύσας, pro διτοκεούσας, διτοκούσας, *biparas, quae binos pullos pariunt*: verbum ipsi etiam Aristoteli, ubi de columbino genere agit, usurpatum, Historiar. VI. 1. Δρακοντιάδας columbas Dalecampius interpretatus erat, *quae dracontio tritico alantur*, Plinium respiciens XVIII. 7, 12. At, quemadmodum Σικελαὶ πελειάδες sunt *Siculae columbae*, sic Δρακοντιάδας similiter a patriâ nominasse poëtam consentaneum est: nempe ab illâ Libyae insulâ, ex adverso Siciliae supra Hipponem Diarrhytum sitâ, quae Δράκοντος apud Stephanum Byz. & Δρακόντιος νῆσος apud Ptolemaeum nominatur.

AD CAP. LII.

»Τῶν δὲ βοσκάδων καλουμένων, ὁ μὲν ἄῤῥην κατάγραφος νήττης. In Excerptis hoc solum, ἔστι δὲ ὁ ἄῤῥην ἧττον νήττης. Incertum est, utro potius modo legendum, an ἥττων νήττης, *minor anate*: an κατάγραφος ἧττον νήττης, *minus varius quam anas*.« CASAUBONUS. — d

Immo vero, nihil ambiguitatis (curatius si inspicias) habet Epitomae scriptura, quae est huiusmodi: Ὅτι τῶν βοσκάδων ὁ ἄῤῥην σιμὰ καὶ ἐλάττω τῇ συμμετρίᾳ ἔχει τὰ ῥύγχη. ἔστι δὲ ἧττον νήττης. Quibus e verbis satis intelligebatur, quo pacto corrigi supplerique deberet mutila veteris codicis & editorum scriptura. Et consentit Aristoteles, VIII. 3. βοσκὰς, ὅμοιος μὲν νήττῃ, τὸ δὲ μέγεθος ἐλάττων. Apud Nostrum hoc loco operarum error, τὰ ῥύγχα, pro τὰ ῥύγχη, ex ed. Ven. in reliquas omnes propagatus. Pro ἧττον vero nil opus est, ut ἥττων cum Casaubono corrigas: perinde enim in neutro genere poni adiectivum nomen poterat vulgatissimo Graecorum usu; cuius usus plurima etiam exempla in superiori de colum-

d bis disputatione, cum apud Nostrum, tum apud Aristotelem observare diligens lector potuit.

» ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιάν.« Scribendum, ut in Epitoma, ῥυπαρομέλαινα.« CASAUBONUS. — Eodem modo scribitur in nostro cod. *Epit.* Ad olim editam scripturam nihil ex ms. *A.* adnotatum. *Mox deinde*, σκέπτονται τὰ ὄμματα legebatur in ed. Ven. & Bas. quod quum in σκέπτον τε mutasset CASAUBONUS, monuit postea in Animadversionibus: » Offendimus in scripta lectione, quod hic expressum est, τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει, σκέπτον τε τὰ ὄμματα: vulgo σκέπτονται: quorum hoc absurdum, illud suspectum. « — σκέπον τε nobis dedit uterque mstus codex. *Paulo post*, παραπλήσιοι recte ms. *A.* Est enim adiectivum communis generis. Invenias quidem etiam foemininam terminationem, quam subinde apud Polybium observavimus; sed, eam si maluisses, mutato accentu παραπλησίαι scriptum oportebat.

e Quod sequebatur olim vocabulum, ῥυπαροκέραμος, nihil per se suspecti habebat. Colorem κεραμεοῦν iam alibi memoratum vidimus: (IX. 387. f. & ibi not.) & nomen similiter compositum est atque illud ῥυπαρομέλαινα, quod paulo ante legitur. Sed sequi nos debuimus codicum nostrorum auctoritatem, qui communi consensu ῥυποκέραμος dabant. Monuerat etiam CASAUBONUS: » Excerpta ῥυποκέραμος. Eustathius ad secundam Odysseam, [p. 150 extr.] ὑποκέραμος. [voce ab Editoribus fortasse truncatâ: nam reliqua ibi cum Athenaei Epitomâ consentiunt.] » Vulgatam explicat simul & tuetur alius locus eiusdem Alexandri paulo post, de tetrace, [p. 398. d.] » τέτραξ τὸ μέγεθος ἴσος σπερμολόγῳ, τὸ χρῶμα κεραμεοῦς, ῥυπαραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλος.« Ibid. ὑπότεφρος τὴν γαστέρα. Eumdem colorem simplici nomine τεφρὸν nominatum supra vidimus, pag. 394. a. *Mox*, τὸν νῶτον recte ms. *Ep.* (puto & ms. *A.*) non τὸ νῶτον. Eumdem editorum librorum errorem notavimus pag. 387. f.

ARISTOPHANIS testimonium (ex *Acharn.* 875.) neglexit Breviator. Ibi pro Νήσσας, quod apud Nostrum editum erat, recte Νάσσας dedit ms. *A.* quemadmodum apud ipsum Comicum loquens inducitur homo Boeotus.

AD CAP. LIII.

Παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν. Vide quae notavimus ad f
initium capitis XLV. Eodem pertinet particula *ποτὲ*, qua
ſubinde utitur Deipnoſophiſta: quam cur in *τότε* muta-
tam mallemus pag. 372. b. nulla cauſſa fuerat. Conf. &
pag. 376. b. rurſusque paulo poſt, initio proximi capitis.

οἱ καλούμενοι παραστάται. »Ratio nominis, quia ge-
»mini ſunt. Vide Heſychium, & corrige ex Medicorum
»libris. De horum eſu, capite octavo huius libri.« CA-
SAUBONUS. — Vide pag. 384. e. & ibi notata. Continuo
deinde, cum vulgo legeretur *Σίμαρος ἐν τρίτῳ Συνω-
νύμων*, obſecutus ſum eidem CASAUBONO, monenti:
»Scribendum *Σιμάριστος*, ex aliis multis Athenaei
»locis.« — Sic quidem & ſaepe aliâs & p. 399. a. Cor-
ruptum hoc loco nomen omiſit Breviator.

*Συγκεκνισωμένων δέ τινων κρεῶν ζωμῷ καὶ παραφερο-
μένων.* *Deletâ καὶ particulâ*, conſtructionem orationis in
hunc modum concipe: *Παραφερομένων δὲ κρεῶν τινων ζω-
μῷ συγκεκνισωμένων.* Pro *παραφερομένων* coniectare poſſis
περιφερομένων, ut initio cap. 54. & perſaepe aliâs: ſed &
perinde ferri vulgatum poteſt: alterum verbum *circumferre*
cibum ſignificat, & offerre convivarum alii poſt alium;
alterum, *in medium adferre, adponere*.

Στράττις — ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ. Alios, *ἐν τῇ Κυ-* a
νηγεσίᾳ legere ait *Dalecampius*. At illi alii non ſunt Athe-
naei libri; quos nullos, praeter typis vulgatos, viderat
hic Interpres: atqui illi recte cum vetuſtis membranis in
Κινησίᾳ conſentiunt. Cuius de fabulae titulo & argumen-
to, vide CASAUBONI Animadv. ad VII. 327. e. T. IV.
huius edit. pag. 455 ſq. & quae ex HEMSTERHUSII Notis
ad Polluc. pag. 1382. excerpſit *Harles* in Bibl. Graec. T.
II. pag. 497 ſq.

EUBULI verſus cum ſic vulgo legeretur:

Καὶ πνικτὰ Σικελικὰ Παντανίων σωρεύματα:

recte monuit CASAUBONUS: »Iuſſeram *πατανίων*. *βα-
»τάνιον* & *πατάνιον* idem; ſed hoc *σικελικώτερον*: unde
»Latinis *patina*; & *πατανίων σωρεύματα*, Plauto *ſtruices
»patinarum*, in Menaechmis: *Tantas ſtruices concinnat pa-
»tinarias.*« — Eumdem *Eubuli* verſum citavit Pollux X.
107. Confer Noſtrum, IV. 169. d. f.

Ἀριστοφάνης τ' εἴρηκεν ἐν Σφηξίν. Coniunctivam parti-

culam τε, quae deerat editis, commode dedit ms. *A*. ARISTOPHANIS verba leguntur in *Vespis*, vs. 501. Apud Nostrum, ut apud Comicum, recte πεπνιγμένον tenet ms. *A*. & editiones omnes, exceptâ ed. Cas. 3. Totam disputationem de *carnibus* πνικταῖς omisit Breviator.

b In CRATINI Anapaestico recte imperativum πνῖξον revocavi ex editt. vett. cum quibus consentit ms. *A*.

ANTIPHANIS ex *Rustico* versiculus tertius cum sic editus legeretur:

Δημήτηρ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλων:

monuit doctus Animadversor: »Prima & postrema vox »in mendo cubant. Scribendum omnino:

» — ἦν φερέσβιος

»Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον.«

— Et postremae quidem vocis correctionem firmavit noster ms. *A*. sed in versiculi initio interpretamentum, quod veteris scripturae locum occupavit, tenent eaedem membranae. Nec vero de recipiendâ certissimâ CASAUBONI emendatione dubitandum duxi. A quo miratus sum silentio praetermissum esse id quod continuo sequitur, ita vulgo scriptum, nullâ verbis interpositâ distinctione:

— μηκάδων μέλη

χλόην καταμπέχοντα σάρκα νεογενῆ:

quod sane non caret difficultate. Nam, quo pacto concipienda sit verborum istorum structura, aut quis subiectus sit sensus, etiam atque etiam dubitari potest. Vix quidem ferenda videtur DALECAMPII ratio, sic vertentis: *iuvencarum artus, qui carnem novellam instar herbae teneram circum ambiunt*: adiectâ Adnotatione: »χλοὴν, id est, »χλοεράν: *lautam, delicatam.*« — Qui quod μηκάδας *iuvencas* intellexit, cum sint *caprae*, id nunc non moror: illud moneo, nec χλοὴν scribi, sed χλόην; nec adiectivum nomen χλοὸς, idem valens ac χλοερὸν, in Graecorum sermone reperiri. Secutus est tamen eamdem rationem nuperus Gallicus interpres. Nobis alia ineunda via visa erat. Χλόην (quemadmodum cum alibi, tum ad VII. 293. b. vs. 7. monitum est) dicunt Graeci *varias herbulas condiendis cibis adhiberi solitas*. Intellexi igitur μηκάδων μέλη χλόην καταμπέχοντα, *caprinae carnis frusta, variis herbis condita, illisque circumdata & quasi vestita*. Tum verba σάρκα νεογενῆ accepi tamquam per adpositionem adiecta, quibus significaretur *tenellas* esse *capellas*, quarum *carnem*

adferat is qui loquitur. Quemadmodum vero tota supe- b
rior oratio tragico quodam incedit cothurno; quod etiam fatetur ipse is qui ista loquebatur, mox dicens, *Sophoclis se peragere tragoediam*: sic fortasse etiam in his ipsis verbis, de quibus quaerimus, imitari poëta voluit orationis figuram tragicis poëtis frequentatam, quam *enallagen* vel *hypallagen* Grammatici dicunt. Scilicet commodius sic dicturus fuerat, χλόην καταμπέχουσαν σάρκα νεογενῆ: quorum verborum hic fuisset naturalis ordo, σάρκα νεαγενῆ καταμπέχουσαν χλόην. Sed cum ad metrum non apta fuisset ista oratio, καταμπέχοντα dixit, participio non ad proximum substantivum σάρκα relato, sed ad superius μέλη.

Ad postremum versum spectat CASAUBONI animadversio:

»Τί λέγεις; Τραγῳδίαν παραινῶ Σοφοκλέους.
»Repone loco inepti hoc loco verbi παραινῶ, περαίνω: quo nihil convenientius. Sic περαίνειν ῥῆσιν, & περαίνειν νόμον κιθαρῳδικόν.« — Pro λέγης vel λέγῃς, quod erat editum, recte λέγεις dedit ms. *A*: quemadmodum in Animadv. scripsit Casaubonus: sed in παραινῶ eodem cum editis errore idem vetus codex tenetur. Quam scripturam sicut nullo modo ferendam, sic emendatione a Casaubono prolatâ nihil esse certius iudicavi.

AD CAP. LIV.

PHERECRATIS verba e *Dulodidascalo*, γαλαθηνὰ ἔκλεπτον, οὐ τέλεα: commode sic convertit Dalecampius, ut subintelligatur substantivum κρέα: »*Furatus sum carnem γαλαθηνὴν*, id est, *lactentis porci, non adulti.*« — »Opponit
»γαλαθηνοῖς (ait CASAUBONUS) id est, *subrumis*, τὰ τέ-
»λεα, quae *perfectae* sunt *aetatis*. Sic apud Hippocratem
»τὰ γαλαθηνὰ κρέα τοῖς ἰσχυροτέροις opponuntur. Neque
»solum porcellos γαλαθηνοὺς dixerunt, sed & agnos, hoe-
»dos, hinnulos, catulos, & omnes alios *foetus teneros qui*
»*lacte nutriuntur*: mox etiam γαλαθηνὰ βρέφη, quae dici-
»tur esitasse immanis & illaudatus tyrannus *Phalaris*.«

ALCAEI testimonium sic editum legebatur: ὁ δεῖ γὰρ αὐτὸς ἐστιν εἴ τι γρίζομαι. ὧν σοὶ λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός. Quae sic interpretatus erat DALECAMPIUS; *Sim ego quod par est, si magis quam lactens porcus aliquid*

C *grunniam eorum quae tibi dico.* Aliam viam ingressus Casaubonus: »*Alcaei*, inquit, corruptissima verba sunt; »ex quibus duos hosce faciebamus senarios, non vanâ »fortasse coniecturâ:

»Οἴει δ' ἀκούειν αὐτὸν, εἰ μὴ γρύζομαι,
»ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός;

»*Censen' illum quae dicam tibi intellecturum magis quam porcellum, nisi grunniam?* Videtur in aliquem dictum cui »obiiciebatur ὑηνία & suillum ingenium.« — Post hunc *Sam.* Petitus, Miscell. VI. 11. priorem versum ita constituit:

Ὄσδει (*pro* ὄζει) γὰρ αὐτὸς, ἔστιν εἴ τι γρύζομαι.

»Id est: (inquit:) *Olet hic, si vel hiscere audeam, & acutius audit ea, quae dico quam porcellus in porculatione,* scilicet, *matrem suam, aut suarii vocem.*« Qui quo pacto verbum ἔστιν ibi positum intellexerit, omitto quaerere. De *porcellis* vero adnotavit idem: »Quam facile porcelli vocem matris suae aut suarii dignoscant, vide apud »Aelian. Hist. Anim. VIII. 19. & Plin. VIII. 51.« [sect. 77.] — Poterat perinde ad Polybii Histor. lib. XII. cap. 4. provocare. Sed omnes isti auctores de *adultis porcis* loquuntur, *vocem suarii aut buccinae sonum exaudientibus sequentibusque*, non de *lactentibus porcellis.* Toupius in Addendis in Theocritum p. 399. & in Curis Noviss. in Suid. pag. 162. (pag. 6. edit. Lond.) sic scribendum vertendumque hunc locum contendit:

»Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύζομαι μόνον,
»ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός.

»*Enimvero ille, si tibi grunniam modo, me statim intelligit magis quam matrem suam porcellus.*« — Cuius reliquam rationem probans Porsonus, in Append. ad Toup T. IV. pag. 499. (quod ex Fiorilli Observat. in Athen. pag. 62. cognovi: nam ipsum eruditissimi *Porsoni* librum mihi non ad manum esse etiam atque etiam doleo) posteriori versu, vitandi hiatus caussâ, γαλαθηνῆς ὑὸς, corrigendum censuit. Nobis, pressius insistendum veteris scripturae vestigiis, visum erat. Et statim quidem in primoribus verbis Ὁ δεῖ, quae tenent quidem veteres etiam membranae nostrae, manifeste nihil aliud, nisi Atticum pronomen Ὁδὶ, *hicce*, contineri videbatur. Quo posito, nihil praeterea magnopere in totâ reliquâ eclogâ desiderasses. Nam, illud dubio carebat, pro edito γρίζομαι, recte ab omni-

bus γρύζομαι esse positum, quod ipsum etiam membranae nostrae exhibent. Pro Ὁδὶ si quis adverbium Ὧδὶ maluerit, ὧδὶ αὐτὸς, *Ecce hic ipsum*, haud sane improbabiliter is coniectaverit: sed ne illa quidem novatione fuerit opus. Iam in ista locutione εἴ τι γρύζομαι πλέον τι, id est, *si quid amplius mutiam* vel *hiscam*, ellipsis est facile supplenda; nempe, *ecce ipse adest, qui me exaudiet, si quid amplius mutiam*: sive ita malueris, *peream, male plectar, si quid amplius* &c. Unum supererat, quod dubitationem aliquam movere potuisset: cur, qui *ne hiscere quidem amplius se velle* profitetur, is *porcelli* maxime vocem commemoret: *ne talem quidem sonum se editurum*, dicens, *qualem edat lactens porcellus*. Quam ipsam dubitationem mirifice sustulit optimus noster codex, pro γαλαθηνοῦ ὑὸς, quod erat editum, id ipsum exhibens, quod nos posuimus, γαλαθηνοῦ μυός: prorsus vere, &, ut praeter id quod exspectasses, sic significanter admodum, & perquam festive: *si quid ego mutio tantulo magis quam lactens mus*. Tam *Alcaei* quam *Pherecratis* testimonia omisit Epitomae auctor.

Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ. *Herodotum* vide lib. I. cap. 183.

Ad *Antiphanis* e *Philetaero* testimonium, quum neglecto prorsus metro sic adpositum esset, κομψός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὗτος γαλαθηνός: haec habes a Casaubono adnotata: » Quid est κρωμακίσκος, aut quomodo » interpretabimur? Si quis me hoc roget, iubebo ἄλλην » δρῦν βαλανίζειν: nam mihi barbarum id verbi est. Sed » puto verius, esse scribendum aliter; puta: κομψός γε » μικρὸς τὸ σῶμα μειρακίσκος οὗτος γαλαθηνός. *Venustus sane & parvo corpore adolescentulus hic subrumus*. Aut sic: » κομψός γε, μικρός τε σῶμα, ὕικὸς οὗτος γαλαθηνός. « — Quarum coniecturarum (ut taceam sic pessumdatum prorsus metrum) ea ratio est, ut haud paulo consultius videatur ferre vocabulum quamvis ignotum aut explicatu difficile, quam ad tale quoddam confugere remedium. Illud nos licitum nobis atque etiam necessarium putavimus, ut pro communi οὗτος Atticam pronominis formam οὑτοσὶ poneremus. Sic prodibat absolutissimus senarius, cum primâ voce versus sequentis:

Κομψός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὑτοσὶ
γαλαθηνός. —

Caeterum κρωμακίσκος est diminutivum nominis κρῶμαξ,

d quod perinde ac κλῶμαξ, *saxorum cumulum* significat, & omnino *tumulum adscensu arduum & saxis asperum*. Vide Hesych, in Κρῶμαξ & Κρωματόεν: Scholia brevia ad Iliad. β'. 729. & Eustath. ad Iliad. β'. p. 250. l. 20 sq. Iam in abruptis comici verbis quid mirum, quod certâ ratione definire non valeamus, quo sensu diminutivum istud κρωμακίσκος usurpaverit poëta? Potuit eo nomine notare adolescentulum, qui quamquam γαλαθηνὸς, i. e. *aetate non multo maior lactente puero*, & alioqui satis *lepidus*, (κομψὸς,) tamen *pervicaci fuisset ingenio moribusque asperis*. Potuit vero & longe aliud, nescio quid, spectare. Dalecampius proprium esse nomen infantis alicuius existimaverat; parum id quidem probabiliter. Caeterum si quid mutandum, satis placet, atque etiam insignem habet veri speciem id quod ab Adamo propositum Villebrunius retulit, χρωματιστὸς, id est, *faciem pictus, fucatus, cerussatus*. Nam sigillatim de *pingenda facie* usurpari solitum verbum χρωματίζεσθαι; si fides Scholiastae (recentiori quidem illi) ad Aristophanis Nub. 516. In *Epitoma* deest istud testimonium Antiphanis una cum proxime sequentibus omnibus poëtarum testimoniis.

Ἡνίοχος Πολυεύκτῳ. »Suidas praeit nobis ad diversam »admodum lectionem. Scribit enim, [sub voce Πολύευκτος] *Polyeuctum* comicum fuisse, cuius fabulam *Heniochos* laudet in Deipnosophistis Athenaeus. Nempe ita legit: ἐν Ἡνιόχοις Πολύευκτος. [Scilicet ita ibi loquitur Suidas, quasi hîc apud Athenaeum sic scriptum legisset.] »Ego falli Suidam non ambigo: nam vel ipsius testimonio, rectum esse quod editur, probare possumus. Scribit ille alio loco: [in voce Ἡνίοχος:] Heniochum, »veterem comicum, inter caeteras fabulas edidisse & *Polyeuctum*. Porro *Heniochi* comici non hîc solum Athenaeus meminit: *Polyeucti* [comici,] neque Athenaeus »usquam alibi, neque ullus alius. In *posteriore versuum* »Heniochi scribe ex membranis, τέθυκε τὸν χοῖρον: »non τέτοκε, quod est nimis absurdum.« Casaubonus. — Recte τέθυκε dedit etiam vetus codex *A*. Caeterum *prior versus*,

Ὁ βοῦς χαλκοῦς ἦν, ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι:

minime aptos ad metri leges numeros habet. Coniectabam,

Χαλκοῦς μὲν ἦν ὁ βοῦς, ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι.

Sed vel sic, haud satis scio, an in ἄνεφθος vocalis ε sequentibus duabus consonis φθ brevis manere possit, ut pe-

dem anapaesticum efficiat illud vocabulum. Id si minus fuerit concessum, vide an minori mutatione sic placere possit:

Ὁ βοῦς χαλκεῦς ἦν μὲν, ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι.

Nam prior syllaba vocis χαλκεῦς, ob debiliorem positionem, corripi utique potuerit.

καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν· Οἷά τε νεβρὸν &c. ANACREONTIS versus ita distribuimus, ut fecit BRUNCKIUS in Lectionibus & Emendationibus in Vol. I. Analector. p. 17. BENTLEIUM secutus, qui in Notis ad Horat. lib. I. Od. 23. monuerat galliambos esse tetrametros. In minutos versiculos anapaesticos distributam eamdem eclogam habes apud Aelianum, Nat. An. VII. 39. in hunc modulum:

Οἷά τε νεβρὸν
νεοθηλέα, γαλαθηνὸν,
ὅς τ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ὑπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς
ἐπτοήθη.

Utrovis modo tribui placuerit, duae extremae syllabae vocabuli νεοθηλέα coniunctim pro unâ efferendae fuerint. Verba singula nos talia repraesentavimus, qualia vetus noster cod. *A.* exhibet, cum editis Athenaei libris consentiens; nisi quod, pro κερόεις, quod erat editum, καρόεσσης scribens, haud obscura veteris scripturae vestigia servavit. De qua scripturâ sic monuit CASAUBONUS: »Non dubie vera est scriptura antiqua, κεροέσσης: »ut *mater cornuta* dicatur, non hinnulus. Sed hoc mu»tarunt, qui absurdum putabant, si *cervae* cornua tribue»rentur: ceu vero Graecos poëtas versantibus frequen»tius quicquam in oculos incurrat, quam κερόεσσα ἔλαφος: »qua de re multa vetus Pindari interpres, [ad Olymp. »III. 52. eosdem etiam Anacreontis versiculos adponens,] »aliique viri naturalium rerum periti.« — De vetere scripturâ consule omnino Aelianum l. c. de eâ ipsâ ex professo disputantem, & Pollucem lib. V. 76. qui diserte etiam adfirmat, *errasse Anacreontem aliosque poëtas, κερόεσσαν ἔλαφον dicentes,* adeoque *cervam foeminam*, cui nulla umquam cornua fuere, *cornutam statuentes.* Pro quibus defendendis quod apud Iungermannum ad Pollucem l. c. protulit SALMASIUS, Atticos τὴν ἔλαφον in foeminino dicere solitos esse, sive de mare sive de foemina loquerentur; verissimum id quidem per se est, poteratque cum aliorum

d bene multorum auctorum, tum Xenophontis testimonio firmari: sed ad excusandum Pindarum & Anacreontem, qui diserte profitentur de *cerva foemina* se loqui, nihil valere eam rationem, iam olim GESNERUS, DE Quadrupedib. pag. 332. monuerat. Superest igitur, ut hodieque belli homines, qui, arte freti dulces versiculos aut etiam acres sublimesque (si Deo placet) cudendi, curatiorem naturae rerum cognitionem nihil ad se pertinere existimant, nobilissimorum veteris aevi poëtarum Pindari Anacreontisque exemplo tueri se possint. Postrema poëtae verba sic scripsit BRUNCKIUS cum BENTLEIO, ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρ. ἐπτ. Apud Aelianum, ὑπολειφθεὶς ἀπὸ editur: apud Pindari Scholiasten (in Romana quidem editione, quae nobis nunc ad manus) ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρ. Nobis satis placuit, atque etiam commodior visa est librorum nostrorum scriptura, ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρ. cuius haec sententia est, non ut *a matre desertus fuerit hinnulus*, sed ut *ipse*, iuveniliter lasciviens & ultro citroque discurrens, *longius a matre discesserit*. Sic cum alii, tum frequenter Xenophon verbum ἀπολείπεσθαι usurpavit, cum nudo quidem genitivo fere constructum, sed subintellectâ ἀπὸ praepositione, quae hîc exserte adiecta est.

Κράτης, Γείτοσι. »Verum utrumque nomen, & poë»tae, & fabulae. Utriusque testis Iulius Pollux, lib. VII. »sub finem, & lib. X. cap. XXVI. CRATETIS verba ita »habeant melius, νῦν γὰρ ὑμῖν παιδικῶν δαίσομ' ὥσπερ »ἀρνῶν ἔτι γαλαθηνῶν τε καὶ χοίρων.« CASAUBONUS. — Nobis meliora nonnulla membranae *A.* dederunt, quarum ope versus etiam distinguere tentavimus. *Versu* 1. ἡμῖν, & *vs.* 2. ἐστι plane dedere membranae. Tum in δαισοκως, quod eaedem exhibebant, haud obscure duo verba δαὶς & ὄκως continebantur: in quo illud unum turbare nos poterat, quod ὄκως ex Ionico magis quam ex Attico sit sermone; sed fortasse sermone illo utebatur is qui haec loquens inducitur. Quidquid sit: quum parum emendata fuerit edita lectio, repraesentare saltem debuimus vetustissimi codicis scripturam. Denique quum in fine *vers.* 1. desideraretur vox dissyllaba, perquam probabile videri debuit, post δαὶς intercidisse vocem ἀεί.

e Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν, &c. »De hoc SIMONIDIS cantico lege Dionysium

»Halicarnasseum, extremo libro περὶ Συνθέσεως Ὀνομά- »των. [T. V. ed. Reisk. pag. 221 sqq.] Quae inde afferuntur hîc verba, sunt inquinata mendis: Ὦ τέκος οἷον »ἔχω πόνον, σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις. »Restitue poëticum & Homericum verbum, ac lege: Ὦ »τέκος οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι »κνώσσεις. *O fili, quantos ego cruciatus fero: at tu interea »dulcem somnum carpis, & infanti animo stertis.* ἀωτεῖν est »ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον: quod vulgo dicimus *primum so- »mnum dormire.* Homerus: [Od. κ'. 548.] Μηκέτι νῦν εὕ- »δοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον.« CASAUBONUS. — σὺ δ' αὖτε εἰς ed. Ven. Bas. & Cas. 1. σὺ δ' αὖτε εἰς ed. Cas. 2. 3. & sic vetus codex noster. σὺ δ' αὖτε, absque εἰς, editur vulgo apud Dionys. Hal. sed ex Criticorum ingenio; nam multo miserius corruptus totus locus in Dionysii edit. Aldin. Casauboni emendationem, σὺ δ' ἀωτεῖς, merito adoptavit BRUNCK, in Analect. T. I. p. 121. cuius conferendae Notae, T. III. pag. 17. & IACOBS Animadv. Vol. I. pag. 205. De eodem verbo consulendus Hesych. & eius Interpp. in Ἀωτεῖται & in Ἀωτεῖς. Dein γαλαθηνῶν * δ' ἤτορι (sic) ed. Ven. & Bas. γαλαθηνῷ δ' ἤτοτι ed. Cas. 1. sed γαλαθηνῷ δ' ἤτορι ed. Cas. 2. & 3. quemadmodum est in Casauboni Animadv. & sic quoque ms. *A.*

Ἰὼ στεφάνου &c. »Neque alter locus *SIMONIDIS*, »de *Archemoro*, caret mendâ: εὐστεφάνου γλυκεῖαν »ἐδάκρυσαν ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος. *Arche- »morum*, Hypsipylae filium, infantem periisse testis Apol- »lodorus, [III. 6, 4.] & quicunque de Nemeorum in- »stitutione aliquid scripserunt. [quos laudavit HEYNE, in »Notis ad Apollod. p. 615.] Vox εὐστεφάνου neque Ar- »chemoro convenit, neque sententiae horum verborum. »Non ausim dicere, scripsisse poëtam, Εὖτε σέ γ' ἄνθρω- »ποι γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν, &c. Sed ponamus ita esse; do- »nec proferatur aliquid melius. Itaque verte: *Cum quidem »omnes te flebant, tener fili, dulcem animam efflantem.*« CASAUBONUS. — Pressius insistens veteris scripturae vestigiis coniectaveram, Φεῦ στεφάνου, id est, *Eheu coronam!* cogitans sic exclamasse qui infantem Archemorum sive Opheltam, in herbâ depositum, pro floridâ coronâ serpente cinctum & ab eo interfectum reperissent. Quum vero in eamdem sententiam (licet nulla e nostro ccd. *A.*

discrepantia ab edita scriptura enotata sit) e cod. Paris. *B.* hanc scripturam a *Villebrunio* adlatam repererim, Ἰὼ στεφάνου, adoptandam eam duxi, donec melius quid aliud certiusve proferatur. Pro Ἰὼ, eodem Villebrunio teste, in ms. Par. *C.* est οἵ, eâdem sententiâ.

Φάλαριν τὸν τύραννον - - γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη. Fabulam illam respexisse videtur Aristoteles, Ethic. Nicom. VII. 5. & Eudem. VI. 5. Confer Bentley, *Dissert. upon the Epistles of Phalaris*, pag. 512 sq.

Θῆσθαι δέ ἐστι τὸ θηλάζειν &c. Confer Eustath. ad Odyss. δ'. pag. 153. l. 10 sqq. & l. 30 sq. & Dammii Le- f xicon Etymolog. pag. 1011. *Ibid.* Ὅμηρος· Ἕκτωρ γὰρ &c. Vocem Ὅμηρος, quae deerat editis, dedit ms. *A.* & *Ep.* Vide Iliad. ω'. 58. *Ibid.* καὶ ὁ τιτθὸς ἐνθένδε &c. » A verbo θῆσθαι non solum θηλὴ deducitur, verum etiam τιτθός: utraque vox *mammam* significat. Ex msstis » adiecta periodus. Lege Eustathium. « Casaubonus. — Nempe in ed. Ven. & Bas. deerant quatuordecim verba, quae proxime praecedunt ista, Νεβροὺς κοιμήσασα. Leguntur autem illa cum in ms. *A.* tum in *Ep.* Pergit Casaubonus: » Sequens versus, & laceri & fortasse perturbati » codicis argumentum est. « — Quae Animadversio ad illum versum pertinet, Νεβροὺς κοιμήσασα &c. qui & ipse Homericus est, ex Odyss. δ'. 336. & ρ'. 127. Spectat autem ille versus ad firmandum usum vocabuli γαλαθηνὸς, de quo agebatur toto hoc capite.

AD CAP. LV.

a ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος. Ἐλεατικοὶ dicuntur Philosophi sectae *Eleaticae:* at Grammaticum hunc non tam a philosophica sectâ, (quae iam pridem defierat Athenaei aetate) quam a patriâ notum facere voluisse videri debet Auctor noster. Quare probabile utique est, non Ἐλεατικὸς eum scripsisse, sed Ἐλεάτης: quemadmodum est apud Suidam, Παλαμήδης, Ἐλεάτης, γραμματικός. &c. De eodem vide nostras Animadv. T. I. p. 24 sq.

κρέας τὸ τῶν δορκώνων. Sic dicere debuisse Palamedem, intelligebatur ex his quae continuo sequuntur. Sed & perspicue sic scribitur in ms. *A.* non τὸ τῶν δορκάδων, ut vulgo edebatur. Breviter Epitomator: Σφάλλονται οἱ τὰς δορκάδας δόρκωνας λέγοντες. Ad ista ver-

ba, μόνως δορκάδες λέγονται, δόρκωνες δὲ οὔ, est CASAUBONI Animadversio haec: » Accipe λέγονται, pro *dici de» bent*, aut, *a probatis auctoribus nominatae reperiuntur*. Nam, » *dorcones* non dici omnino, falsum est; cum & *dorcades* » & *dorcones* & *zorcones* legantur. «

XENOPHONTIS verba leguntur Ἀναβασ. lib. I. p. 201. ed. Bas. 1569. ubi & ista de *otide*, quae supra pag. 390. e. adlata sunt.

AD CAP. LVI.

ΤΑΩ'Σ. Ὅτι σπάνιος οὗτος ὁ ὄρνις δηλοῖ Ἀντιφάνης. » Videtur melius, ὅτι σπάνιός ποθ' οὗτος ὁ ὄρν. Nam ex » sequentibus *ANTIPHANIS* verbis non colligas recte, *raros* » *pavones fuisse* temporibus ipsius, sed *aliquando* fuisse ra» ros. Poëtae versus, ut ex libro XIV. [p. 654. e.] pa» tet, ita sunt distinguendi:

» Τῶν ταῶν μὲν ὡς ἅπαξ τὶς ζεῦγος ἤγαγεν μόνον,
» σπάνιον ὂν (vel ἦν) τὸ χρῆμα· πλείους δ' εἰσὶ νῦν
» τῶν ὀρτύγων.

» Trochaici sunt tetrametri catalectici. At Breviator lon» ge haec accipit aliter. Nam illa, σπάνιον ὂν τὸ χρῆμα· » πλείους δ' εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων, pro Athenaei verbis ha» bet, eaque subiicit sequenti testimonio Eubuli: nam An» tiphaneum, utpote mendosum, omittit. « CASAUBONUS. — Mendosum ἀπάξης tenet h. l. ms. *A*. cum edd. Et in suo quoque exemplo eamdem mendam reperisse videtur Epitomator: quam ut vitaret, sic hunc locum contraxit: Ὅτι σπάνιος ἦν πάλαι ὁ ταώς, ὡς Εὔβουλος· καὶ γὰρ ὁ ταὼς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται. πλείους δ' εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων. Ubi nil opus est ut putemus vocem πάλαι e veteri exemplari esse ductam, aut ut cum Casaubono ποτὲ adiiciamus. Sicut verba leguntur in opere pleniore, sic satis commoda sunt: πάλαι autem de suo adiicere licuit Epitomae auctori. Alter fabulae titulus perperam Τύχονι per *o* breve efferebatur in edd. Recte vero Τύχωνι ms. *A*. ut III. 103. e. & XIV. 654. e. Sicut autem hic locus ex altero (pag. 654.) corrigendus est, sic vicissim ille ex hoc emendandus. *Vers.* 1. Si particulam ὡς pro coniunctione accipias, *quum*, *postquam*, valente, aut *ex quo*, ut GROTIUS vertit in Excerpt. p. 626. tum vero utique in *vers.* 2. parum commoda videri debet oratio; ut

vel cum Casaub. ἦν pro ὂν scriptum, aut cum Grotio *deletam* δὲ *particulam* malis. At vulgatam eo versu scripturam utroque loco tenent membr. *A.* cum editis: nec ita male fortasse. Nempe, quemadmodum in dictione ὡς τὸ πολὺ, sic & in illâ ὡς ἅπαξ, particula ὡς *pleonasticâ* quadam *ratione* adhibita videtur; ut ὡς ἅπαξ nihil fere aliud atque nudum ἅπαξ valeat: sive exprimere quodam modo voculam ὡς volueris, quemadmodum ὡς τὸ πολὺ *utplurimum* vertitur, sic ὡς ἅπαξ reddere possis *ut rem quae semel incidit*, i. e. *ut rem semel spectandam*, *ut rem rarissimam*. Denique pro Τῶν ταῶν sic scribi potuerat Τῶν ταὧν, cum *aspero spiritu* in media voce: immo, ex *Tryphonis* quidem Grammatici observatione, quae paulo post (*lit. e.* initio capitis sq.) refertur, debuerat apud Atticum poëtam eo quo dixi modo scribi; quemadmodum etiam pag. 654. e. scripta ea vox in libris omnibus reperitur.

b ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, ἀλλὰ παρ' ἡμέρας δύο. » Aristoteles, καὶ οὐκ ἐφεξῆς, ἀλλὰ διαλιπὼν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. libro VI. Historiar. cap. IX. « CASAUBONUS. — Eumdem Aristotelis locum ob oculos habens Editor Athenaei Basileensis verba ista, τίκτει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους, cum quibus arcte cohaerent ista, ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, suum in locum reposuit, quum alieno loco posita essent in ed. Ven. & in msstis. Auctor Epitomae, cum vidisset non cohaerere ista, quae in suo exemplari eodem modo scripta repererat, quemadmodum in ms. *A.* leguntur, ἐπωάζει δὲ ἡμέρας πρὸς τριάκοντα, ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, ex ταῦτα fecit ταύτας: sed eâ ratione sententiam prorsus pervertit.

c » Μή ποτε θρέψω παρὰ Περσεφόνῃ τοιόνδε ταὧν, ὃς » τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Verba sunt cuiusdam, ingrato pavonum clamore plurimum offensi, quod is saepius se excitasset. Ait igitur, *vereri se ne molestam adeo avem cogatur alere etiam apud Proserpinam*, id est, *in orco*, cum fuerit mortuus: ut,

» *Ad generum Cereris sine caede & vulnere pauci*
» *descendunt reges.*

» Viri docti aliter; sed error est. « CASAUBONUS. — Nempe παρὰ Περσεφόνῃ Dalecampius, *per Hecaten*, interpretatus erat. EUPOLIDIS verba versibus decurrere anapaesticis facile patebat, & monuerat D'ARNAULD, Animadv. Crit. cap. 27. pag. 149. Nec vero ταὧν, acute, quem-

admodum in Animadv. scripsit Casaubonus, sed ταῶν. *ultimâ circumflexâ* scriptum hoc vocab. exhibent editiones omnes, consentiente ms. *A.* (nam in *Epit.* deest hoc testimonium.) Recte vero: ut diserte docet Athenaeus mox deinde lit. *e.* quo ex loco intelligitur etiam ταῶν cum *aspero spiritu* vulgo scriptam fuisse eamdem vocem in vetustis Eupolidis libris.

φάσκων, τούτους τρέφειν Δῆμον τὸν Πυριλάμπους. » Graviter errant viri docti, [eumdem dicit Dalecampium:] » cum ista interpretantur sic, ut dicant, *populum Atheniensium* pavones splendidos aluisse. Vertendum erat: *In ea » oratione Antiphon pavones nunquam nominat, sed semper avis varii coloris; dicens, Demum Pyrilampis » F. has alere. Demus* hic, ille est φιλόκαλος & comtulus » iuvenis, quem ut mollem & formae studiosum Comici » perstrinxerunt. Aristophanes, Vespis: [vs. 98.]

» Καὶ, νὴ Δί', ἂν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
» τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν.

» Ubi vetus Interpres: Μέμνηται τούτου καὶ ἐν Πόλεσιν » Εὔπολις·

» Καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ ἄρα κυψέλη
» ἔνεστιν. —

» ἦν δὲ καὶ εὔμορφος ὁ Δῆμος. Ex istis lucem afferes loco » Platonis in Gorgia, ubi Socrates ait de se & Callicle, » *ambos se duorum amore teneri: ipsum quidem, Alcibiadis & » Philosophiae; Calliclem vero,* δήμου *Atheniensium,* & Δήμου *Pyrilampis*, id est, populi & Demi qui erat filius Py» rilampis. Philosophi verba sunt: Λέγω δ' ἐννοήσας ὅτι » ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν τυγχάνομεν ταυτόν τι πεπονθότες, » ἐρῶντε δύο ὄντε δυοῖν ἑκάτερος· ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου τε τοῦ » Κλεινίου καὶ φιλοσοφίας· σὺ δὲ δυοῖν, τοῦ τε Ἀθηναίων » δήμου, καὶ τοῦ Πυριλάμπους. [T. IV. edit. Bipont. p. » 76.] Scribendum, καὶ τοῦ τοῦ Πυριλάμπους. Non enim » Pyrilampum amabat Callicles, iuvenis senem & ἀπὸ τῶν » ἐρωτικῶν alienum: sed illius filium, cui erat nomen *De» mo*, ut diximus. « [At sicut τοῦ Ἀθηναίων δήμου dixit, non τοῦ τῶν Ἀθηναίων: sic percommode τοῦ Πυριλάμπους, scilicet Δήμου: nec opus erat articulo ad Πυριλάμπους adiecto.] » Subiicit Socrates non multo post: καὶ πρὸς » τὸν Πυριλάμπους νεανίαν, τὸν καλὸν τοῦτον, τοιαῦτα » ἕτερα πέπονθας. « CASAUB. — Recte Πυριλάμπους ms. *A.* non (ut olim editum) Περιλ. In *Ep.* omissum nomen.

d Εἴ τις ἐθέλοι καταβαλεῖν εἰς πόλιν τοὺς ὄρνιθας. Nil mutat ms. *A*. In *Epit.* vero desunt illa verba, usque ἀναπτάμενοι: pro quo postremo verbo est ἀναπτόμενοι in ms. *A*. perperam. *Ibid.* ἐὰν δὲ τῶν πτερύγων ἀποτέμῃ. Intellige τῶν πτερύγων μέρος.

AD CAP. LVII.

e Ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. » Apollonius Grammaticus libro quarto: Ἐπεὶ οὐδὲν κωλύει τοῖς σεσημειωμένοις ὅμοια αὐτὰ καθίστασθαι τῷ εὐοῖ, εἶεν (haec vox est corrupta) καὶ ἔτι τῷ παρ' Ἀττικοῖς ταῶς. Scribit Hesychius, τάως Cretensium vocem esse, pro τέως: at pro *pavone* scribi ταῶς. Sic in multis aliis dictionibus spiritum medium notabant; ut in ἄωρος cum est ab ὥρα, & in πλησίαλος ac similibus, de quibus libro superiore. [ad VIII. 333. c.] « Casaubonus.

Καὶ ἐν Ὄρνισιν Ἀριστοφάνους. Sic percommode ms. *A*. Nempe (quod modo dicebat) ἀναγιγνώσκουσιν οὕτως, *eodem modo legunt*. Perspicuitatis caussâ parentheseos notis inclusimus verba interiecta, πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον, quae referuntur ad locum superiorem lit. *b. c.* Aristophanis verba priora habes *in Avib.* vs. 101. de quibus recte Casaubonus monuit: » Emenda ex Aristophanis codicibus subiectum hunc illius versum,

» Τηρεὺς γὰρ εἰς ὑπόπτερον ὄρνις ἢ ταῶς.

» Nam rectum est:

» Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταῶς. «

Veram scripturam tenuit ms. *Ep.* a qua nonnisi literarum pravâ distributione discessum est in ms. *A*. ubi εἰς ὑπότερον. Pergit Casaubonus: » Sequentia verba non leguntur apud Comicum eo quidem loco: neque hîc in Excerptis. Iam pro ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνης, invenimus scriptum ἐν τῷ ἀγύρῳ. Itaque lego, ἐν τῷ Ἀναγύρῳ. De eâ fabulâ diximus alibi. « — Qui si, *sequentia verba*, dixit ista *proxime sequentia*, καὶ πάλιν· ὄρνις δῆτα &c. desunt illa quidem etiam nostro cod. *Epit.* sed plane leguntur eadem in Comici Avib. vs: 269. ed. Brunckii: (al. 270.) & quidem eodem modo scripta, quo nos ex ms. *A*. edidimus, τίς ποτ' ἐστίν; non, ut ante edebatur, τί ποτ' ἐστίν. Sin de his locutus est Casaubonus, quae deinde sequuntur, λέγουσι δὲ καὶ τὴν δοτικὴν ταῶνι: ha-

bet eadem Epitoma, noster certe codex Epit. Et desunt e quidem rursus in eâdem Epit. proxima illa verba, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνης: sed habet eadem vetus noster codex *A.* prorsus sic ut leguntur in ipsius Casauboni editione: eamdemque scripturam (ut diserte testatur Villebrunius) tenent duo alii codices Parisini, quos notâ *B.* & *C.* designare solemus. Quod si ὡς ἐν τῷ ἀγύρῳ scriptum alicubi repererat Casaubonus, non illud in probato codice msto, immo (verum si quaeris) in nullo codice msto repererat; sed in promiscua congerie lectionum e msstis ductarum & emendationum e doctorum virorum coniecturâ propositarum. Scilicet quum in ed. Ven. & Bas. pro ἐν τῷ αὐτῷ perperam ἐν αὐτῷ (omisso articulo) legeretur; suspicatus fuerit aliquis doctus lector, latere in voce αὐτῷ titulum alterius cuiusdam fabulae eiusdem Aristophanis: & memoriâ falsus scripserit in orâ sui libri, ἀγύρῳ, cum Ἀναγύρῳ voluisset. Denique, cur de veritate scripturae ἐν τῷ αὐτῷ (sc. δράματι, nempe ἐν Ὄρνισι) dubitaremus, nulla prorsus caussa erat: nam habes ipsum *dativum casum* ταῶνι (sive ex Grammaticorum praecepto ταῶνι scriptum malueris) in eisdem Comici Avibus vers. 884. ed. Br. (al. 885.) & indidem apud ipsum nostrum Deipnosophistam paulo post, pag. 398. c.

Qui sequitur, in *Tryphonis* verbis, canon de *spiritu leni in mediis vocibus* adhibito, Ἀμήχανον δὲ παρ' Ἀττικοῖς *&c.* is contrarium eius praecipit quod in voce ταῶς obtinere aiebat modo idem Grammaticus. Quare intelligendus ille canon de eo quod *alioqui* (quam vocem in versione latina consulto adiecimus) fieri solet; a quo canone exceptionem facit vocabulum ταῶς. Quod ipsum argumento videtur esse, peregrinum esse hoc vocabulum; cuius pronunciandi rationem ex eorumdem populorum sermone, a quibus vocabulum Attici acceperant, simul adoptassent. Et origine Persicum esse nomen, contendit Relandus Differt. T. I. pag. 231. & T. II. pag. 249. ut adnotavit Alberti ad Hesychium. Nec vero Persicum solum nomen est, sed & in aliis Orientis linguis idem recurrit; nam apud Chaldaeos quidem est *thavvas*, & apud Arabes *thavvus*: parumque probabile est, quod Buxtorfio visum erat, (in Lexico Chald. p. 865.) Chaldaeorum *thavvas* a Graeco ταὼς esse derivatum: quin potius consentaneum est ut credamus, quemadmodum ipsa avis ex Orientis regioni-

bus in Graeciam pervenerit, sic & nomen eius, peregrinum colorem in ipso Graecorum sermone servans, ab orientalibus populis adoptasse Graecos. Sed redeamus ad auctorem f nostrum. Ibi quod edidimus τὴν τελευτῶσαν ἀπὸ φωνῆς omissa voce συλλαβὴν, quae praeter necessitatem ibi repetita legebatur in editis, id auctoritate utriusque nostri codicis fecimus. Deinde vocem λεῶς, quae deerat editis, ex eisdem codicibus adiecimus: iidem paulo post Κεῖος dederunt, non Κῖος. Denique vox λεῖος, post πλεῖος, ex ms. *A.* adiecta. Super omnibus autem istis vocibus in editis quidem libris *spiritus lenis* non erat notatus; qui an in ms. *A.* pariter neglectus fuerit, non habeo compertum: sed in nostro codice *Epit.* omnibus istis vocabulis adcurate (quemadmodum a nobis factum) spiritus impositus cernitur. Indidem habuit etiam Eustathius, si modo verum est quod hîc adnotavit CASAUBONUS: » Exempla tenuis spiritus cum eius notâ superscriptâ habet *Eustathius*, » νεῶς, Τυνδάρεως, & reliqua ad hunc modum. « — Quem locum mihi nusquam licuit apud Eustathium reperire: ac vereor ne invito Casaubono exciderit hic illud nomen *Eustathius*, cum *Breviator* vel *Epitomator* scribere voluisset. Eustathius, ad Iliad. ε'. pag. 397. l. 8 sq. eiusdem generis tria haec nomina adposuit, λαὸς, κριὸς, & ἰὸς: sed ea, quae habet hîc & Epitoma & ipse Athenaeus, nusquam apud Eustathium (quod sciam) sic scripta leguntur.

Ὠνόμασται δὲ ταῶς, ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν] Graeci, exterae originis vocabuli obliti, suâ in linguâ veriverbium nominis quaesivere: quod & in multis aliis peregrinis nominibus temere, ac satis imperite subinde, ab eisdem factum. Eamdem nominis etymologiam tradens Etymologici auctor p. 749. paulo tamen commodius παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν dixit. Nihil magnopere incommodi habebat scriptura ὀνομάσθαι, quam habent ed. Bas. & Cas. ad quam nihil e ms. *A.* adnotatum: poterat quippe subintelligi, φησὶν ὁ Τρύφων. Sed, quandoquidem cum ed. Ven. consentientem in ὠνόμασται codicem *Ep.* vidi, suspicatus sum, eodem modo in cod. *A.* si quis diligentius inspexerit, repertum iri. Scriptura ταῶς diserte sic cum spiritu aspero & accentu circumflexo e ms. *A.* adnotata est: moxque dein in Seleuci verbis rursus eodem modo ταῶς cum in ms. *A.* tum in *Ep.* scribitur.

a Σέλευκος — — Ταῶς παραλόγως δὲ &c. Nulla interpu-

sità distinctione vulgo scribebatur, Ταῶς παραλόγως δὲ a *&c.* unde parum commoda (ut mihi videbatur) prodibat oratio. Quare vocem Ταῶς, veluti *titulum*, ad quem pertineret sequens disputatio, seorsim scripsi. At ne sic quidem satis emendata aut satis integra fuerit sequens oratio: quae non video quo pacto intelligi possit, nisi suppleatur nomen substantivum ἡ δασύτης aut ἡ δασεῖα προσῳδία. Id nomen fortasse apud *Seleucum* paulo ante legebatur, ut commode subintelligi posset: sed ab Athenaeo omitti non debuit. Caeterum monuit hîc CASAUBONUS: » Ex eodem *Eustathio* scribendum in disputatione *de spiritus* » *natura*, καὶ ἐνταυθοῖ προάττουσα, (non πράττουσα) » καὶ τάχιον ἐκθέουσα, δι' ἐπιπολῆς ἐστιν τῶν λέξεων. » Vulgo δι' ἐπιστολῆς: nullo sensu. Significat, *aspirationis* » *hanc naturam esse, ut in dictionibus simplicibus initiales vo-* » *cales semper occupet: quo sese proripiens, & velut cursu an-* » *tevertens ipsam dictionem, non pars illius censeri debeat, sed* » *aliquid illi insistens.* « — προάττουσα dedit & noster cod. *Ep.* δι' ἐπιπολῆς vero codex uterque. Apud *Eustathium* vero verba ista non magis reperire nobis contigit, quam illa de quibus paulo ante dixi. Et hîc quoque puto non, ex *eodem Eustathio*, scribere voluisse Casaubonum; sed ex *eodem Breviatore*, aut, ex *eadem Epitoma*. Vox προσῳδία Graecis Grammaticis *accentum* significat: quo nomine comprehenduntur cum hi quos hodie vulgo *accentus* vocamus, quos illi τόνους adpellant, tum *spiritus*, qui illis sigillatim πνεύματα.

οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ H στοιχείου &c. » Quod de H b » Graeco & *H* Romano subiicitur, cuiusmodi sit, omnes » intelligunt. « CASAUBONUS. — Cui haec minus nota, is (alios ut taceam) *Iosephi* SCALIGERI Animadversiones consulat ad Eusebii Chronic. pag. 133. & VILLOISONUM; cum in Indice ad Anecdota Gr. pag. 288 sq. tum in Prolegom. ad Iliad. pag. 2 sq.

AD CAP. LVIII.

ἔθος δὲ καὶ γραμματικῶν παισὶ &c. » Avium & caete- c » rarum animantium, itemque plantarum nomina, quae » apud vetustos scriptores leguntur, revocare ad vulgares » appellationes, iocundus quidem & utilis, sed oppido dif- » ficilis labor est. Id enim commode praestare queat ne-

c » mo, quin rei qua de agetur, & τοῦ τί ἦν εἶναι αὐτῆς » certam notitiam habeat. Atqui pleraque illorum quae di- » ximus, vix cognitione τοῦ ὅτι, & solo nomine sunt no- » bis nota, cum in libris Hebraeorum, Graecorum, & » Romanorum ea legimus. Cum autem duplex hoc modo » sit omnium naturalium rerum cognitio; *philologi* & ve- » terum scriptorum interpretes, hac fere quae levior est » contenti, illam *philosophis* relinquunt. Ea namque vera » & γνησιωτάτη philosophia est, quae Naturae, hoc est, » Dei Opt. Max. opera scrutatur, & solidam perfectam- » que eorum intelligentiam gradum facit ad Illius no- » titiam, quem unum nosse vera est sapientia, & vere, » ut aiebat Plato, πάντων τῶν μαθημάτων θριγγός. Ad » hanc rerum naturalium intimam, ut sic dicam, cogni- » tionem cum non aspiret professio *Philologorum*, quos vul- » go etiam *Grammaticos* vocarunt; mirum non est si illis » usu venit, quod hoc loco eruditissimus convivator *Lau-* » *rentius* (sive is est *Larensius*) eleganter ait. Ἔθος, inquit, » γραμματικῶν παισὶ περὶ πάντων τῶν προβαλλομένων λέ- » γειν, εἶδος φυτοῦ, εἶδος ὀρνέου, εἶδος λίθου. Quid miraris » Laurenti? Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Λυδῶν ὁρίσματα. Aliud, » inquam, *Philologus* profitetur, aliud *Philosophus*: neque » unquam illum puduerit ea fateri se parum intelligere, » quae in veterum scriptis parum dilucide explicata inve- » nerit. Talis illa confessio est ingenui pudoris plena do- » ctissimi Hebraeorum Rabbini Aben Ezrae, scribentis in » secundum Mosaicae Geneseos caput, de nominibus flu- » viorum qui in libris sacris nominantur, item familia- » rum, regionum, avium, & caeterorum animalium, nec » non lapillorum, non posse cuiquam constare, nisi quis, » ait, in somnis viderit: κατ' ὄναρ χρηματισθείς. Ipsa ver- » ba sapientissimi viri lubet adscribere. « [Sequuntur hic ipsa *Aben Ezrae* verba, ipsius idiomate concepta: quae nobis adponere per *Exteri* nostri rationes non licuit.] » Quod si unquam venia digna in homine docto ignora- » rationis confessio, tum certe dignissima est, cum de re » agitur non translatia, sed cuius nomen paucissimis tan- » tum locis usurpatum ab antiquis inveniatur. Sunt au- » tem huiusmodi quam plurima, vel potius, prope infi- » nita, quae semel aut non multo saepius nominata of- » fendas, cum omnia vetustatis monumenta excusseris. In » hoc album vox τέτραξ referri debet, de qua erudiss-

» simus vir Laurentius « [aut certe Athenaeus sub ficto illius nomine] » disputat hoc loco. Nota erat doctissimis » illius convivis *tetrax* avicula & spermologo similis ex » ALEXANDRI Myndii libris *De Animalibus*, & poëtis qui » eius meminerant. Sed fuit eodem nomine diversa alia » avis, uni (ut videtur) ARISTOPHANI nominata, ac » propterea neque Laurentii convivis, neque aliis eius se» culi doctis cognita. Vetus sane Comici interpres, ho» mo magnae & reconditae doctrinae, quod genus avis » esset *tetrax* satis aperte indicat se nescire, cum ad eos » qui de naturali Historia scripserunt reiicit nos, ut quae» ramus ipsi. Ἐπισκεπτέον, ait, [in Schol. ad Av. 884.] » ἐκ τῆς τῶν Ζώων Ἱστορίας τίς ὁ τέτραξ. *Tetragem Aristo» phanis* non esse illam minutam avem quam diximus, pro » certo & confesso sumit Laurentius: credo, quia, Comi» cus eam *porphyrioni* coniungit, *pelecano*, & *pavoni*, quae » sunt non mediocris magnitudinis aves. Describit deinde » Laurentius τέτραγα Aristophaneam, ut quidem ipse exi» stimavit, veris & certis notis: id serio triumphans, quod » rem doctissimis viris incompertam ipse comperisset pri» mus, & illos docuisset. Caeterum, an haec *Paeonum*, » ut ait, & *Mysorum tetrax* ea ipsa avis sit, de qua sensit » Aristophanes, non sine magna ratione aliquis dubita» verit. Quod autem dicebamus de ALEXANDRI Myndii » *tetrage*, clarum ex eius verbis quae affert Laurentius: » τέτραξ τὸ μέγεθος ἴσος σπερμολόγῳ. Dalecampius enim » dum putat se hunc locum corrigere, ille vero corrum» pit. τέτραξ namque vera lectio est, non τέτριξ, ut » illi placitum contra librorum omnium & Eustathii au» ctoritatem. Quo autem consilio vertitur ab eodem, ἴσος » σπερμολόγῳ, *frugum semine vescitur?* Observaret potius, » nomen σπερμολόγος & generis & speciei nomen esse. » Interdum sic generatim vocantur *omnes aves quae* id fa» ciunt quod nomen sonat, *frugum* (inquam) *semina legunt* » *& comedunt*: interdum *spermologus* propria & sui generis » avicula est, de qua loquitur hic *Alexander Myndius* & » mox Epicharmus. De eadem & Philosophus, cum lib. » VIII. Historiar. cap. 3. vermivoras aves enumerans, » tandem scribit, ἔτι βασιλεὺς καὶ σπερμολόγος. Semper » autem verum est quod docebat philosophiae dictator, ἑνὸς » ἀτόπου δοθέντος alios errores necessario consequi. Vir » doctus qui male acceperat in *Alexandri* testimonio verba

d »de quibus modo dictum, in eâdem descriptione pro καρ-»ποφάγος scribendum censuit ποηφάγος: ne videlicet co-»geretur fateri bis idem dictum esse; quod cum semper »in philosophi oratione vix tolerabile sit, in rerum uti-»que descriptionibus aut definitionibus prorsus est intole-»rabile. Hoc metu liberat nos recta interpretatio: quae »hoc dicit, *tetragem magnitudine parem esse spermologo*, καρ-»ποφάγον, id est, *quae frugibus vescatur*, quod omnes αἱ »σπερμολόγοι faciunt.« CASAUBONUS.

Scilicet DALECAMPIUS, in *Aristophanis* quidem & in *Epicharmi* testimoniis nomen *tetrax* tenuerat: in *Alexandri Myndii* vero testimonio τέτριγα legendum censuerat; adiectâ hac adnotatione: »Τέτραξ & τέτριξ voces quidem »sunt affines, sed quae multum differentes aves signifi-»cent. Est enim τέτριξ avicula paulo maior alauda, quae »ramis arborum insidens stridulo cantu obstrepit, vulgo »*Prèle*. Τέτραξ autem, avis magnitudine anatis, in arvis »foetificans, quam vulgus appellat *Cane pétiere*.« Tum ALEXANDRI verba sic converterat: *Tetrix, avis parva, frugum semine vescitur, colore testaceo, sordidis punctis notata, lineis nigris varia, herba quoque victitat; cum parit, voce stridula*. Qua in versione caetera mitto: sed illud placuit, quod *lineis nigris variam* dicat hanc avem, adeoque pro μεγάλαις legendum μελαίναις statuerit; quae scriptura descriptioni *parvae aviculae* (τινὸς τῶν σμικροτάτων) convenientior videtur. Tenuit tamen vulgatam GESNERUS, De Avib. p. 650. vertens *perpetuis lineis magnis*: sed in hoc quidem ibid. praeivit Dalecampio, quod quae avicula ab *Alexandro Myndio* hîc apud Athenaeum τέτραξ vocatur, eamdem statuit quae τέτριξ apud Aristotelem, Historiar. VI. 1. At idem vir doctissimus, in re obscurâ & olim iam controversa parum sibi constans, eodem libro pag. 489. professus erat, se facile nonnullis assentiri, quibus Aristotelis *tetrix* non alia videtur quam *tetrax magna* Athenaeo descripta. Quae fere est etiam recentiorum naturae peritorum sententia: quibus Aristotelis τέτριξ, quam eamdem ab Atheniensibus οὔραγα vocari ait, avis ea est ex gallinaceo genere, quam *uro-gallum* (*coq de bruyère*; Germanice *Auerhahn* vel *Birkhahn*) vocamus: (conf. CAMUS, in Notis ad Arist. art. *Tetrix*:) cui avi maxime convenire videtur descriptio *maioris tetracis*, quam paulo post tradit Athenaeus, (lit. *f*.) velut qui ipse co-

ram conſpexiſſet: ſuper qua deſcriptione conſulendus GESNERUS loco modo citato, pag. 489 ſq. d Verumtamen idem noſter Athenaeus, ſub Larenſii perſonâ profitetur, *ſe de ſua tetrace in Ariſtotelis Hiſtoria Animalium nihil commemoratum repeꝛiſſe*. Qua de re CASAUBONUS: » Verum cenſeo, (inquit) » quod ſubdit Laurentius, *Ariſtotelem tetragis nus» quam feciſſe ullam mentionem*. Eſt quidem inter aves Ari» ſtoteli dictas *tetrix* quaedam: verum ea longe diverſa ab » Ariſtophanea & Laurentiana tetrage. Atque addit Philo» ſophus, Athenienſibus non *tetrigem* eam aviculam fuiſſe » appellatam, ſed οὔραγα. Cenſeo faciendum, ut de hac » voce cogitemus, quam alibi opinor non eſt reperire. » Ac fieri poteſt, ut τέτραγα ſcripſerit: neque tamen pro» pterea minus erit verum quod affirmatur a Laurentio. » Nam, ſive *tetrigem* appelles, ſive *tetragem* avem illam de » qua loquitur Ariſtoteles, ſemper verum erit, diverſam » eſſe de qua Ariſtophanes & Laurentius. «

e Quod ait Athenaeus, ad exſequendum magnum *Hiſtoriae Naturalis* opus *octingenta talenta ab Alexandro accepiſſe Stagiritam:* eam liberalitatem Philippo adſcribit Aelianus Var. Hiſt. IV. 19. Sed, Alexandri maxime cupidini animalium naturas noſcendi deberi immortalia Ariſtotelis in hanc partem ſcripta, conſentit cum Athenaeo Plinius, VIII. 16, 17.

Sed redeamus paulisper ad Poëtarum teſtimonia a Noſtro citata. In *ARISTOPHANIS verſiculo* 2. (qui apud ipſum Comicum eſt num. 883.) vocem πελεκῖνος geminatâ c ν literâ ſcriptam dedit codex *A*. quo id ſaltem indicabatur, productam eſſe in eo vocab. ſyllabam penultimam.

d In *EPICHARMI teſtimonio priori*, quo pacto probari lectoribus Athenaei poſſe confiſus ſit FIORILLO (in Animadv. p. 15.) illud metri genus, neſcio quod, cui adſtringenda poëtae verba cenſuit, non exputo equidem. Verſus ſunt trochaici tetrametri, ſicut alii omnes qui ex eâdem fabulâ frequentes apud Noſtrum leguntur. Alter tamen ille,

ὄρτυγας, στρουθούς τε, καὶ κορυδάλλας φιλοκονίμονας,

haud utique ſatis expeditus; ob ſpondeum pedem in impari trochaici ſede: quo accedit quod ἡ κορυδάλλη vel κορυδάλη nusquam alibi legitur, ſed conſtanter κορυδαλλὸς, aut diminutive κορυδαλλίς. Habet tamen κορυδάλ-

d λας vetus codex *A.* cum editis in terminatione consentiens, literam λ vero duplicans, quemadmodum constanter aliâs in eodem vocab. Conf. not. ad p. 387. c. Quare, quo consulatur metro, κορυδάλλια φιλοκονείμονα, aut (si ne dactylum quidem in illa sede ferendum statuas,) κορυδάλια φιλοκ. scriptum oportuisse suspicatus sum. Caeterum ad emendanda verba haud parum nobis idem ille optimus codex contulit. Primum enim λαμβάνοντι dedit, quod dorico idiomate valet commune λαμβάνουσι, id est, *sumunt, capiunt.* Ad editam olim scripturam φοινικονείμονας haec a CASAUBONO notata habes: »Tolle superfluam literam, & scribe φοινικοείμονας. [Id ipsum iam a GESNERO factum erat, p. 650.] »Sponte deo non aliud scriptum a poëta, φοινικοείμων, ut μελανοείμων, *punicea veste indutus*, id est, *puniceus.* Longius »petitum quod placitum Dalecampio, φοινικοκνήμονας: »neque verum censeo.« —— Nobis id quod edidimus, φιλοκονείμονας, membranae nostrae dedere. Id vero vocabulum, Epicharmeo more compositum, sonat avem *quae pulvere tamquam veste induere se* (i. e. in pulvere volutari) *amat*: quas ὄρνιθας κονιστικοὺς dicere Aristoteles solet, quo in genere diserte ὁ κορυδαλλὸς numeratur pag. 387. *b. c.* Ad postrema verba, quae sic h. l. edita erant, καὶ ἀγλαὰς συκαλίδας, nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: sed levem in postrema voce mendam oportune correxit Breviator, qui omisso reliquo Epicharmi testimonio, haec sola verba adposuit: φησί που Ἐπίχαρμος, ἀγλαὰς συκαλλίδας. ἔστι δὲ εἶδος πτηνοῦ. Caeterum diserte iam monuerat Athenaeus, II. 65. c. συκαλλίδας geminâ λ literâ scripsisse Epicharmum, ibidemque (lit. *b.*) ipsa etiam verba, qualia hîc metrum desiderabat, κἀγλαὰς συκαλλίδας adposita sunt.

Alterum eiusdem EPICHARMI testimonium sic mendose hîc editum erat, ἠδ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ μακρὸν καμπυλαύχενες τέτραγές τε καὶ σπερματολόγοι. Ubi Ἦν δ' ἐρωδ. pro ἠ δ' ἐρωδ. scriptum oportuisse, cum ex aliis simillimis Epicharmi versibus liquebat, tum ex II. 65. b. ubi veram scripturam tenuerant libri omnes. Ex eodem loco hîc μακροκαμπυλαύχενες correximus. Quod ait Athenaeus, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησίν: id de eiusdem fabulae, quae prius Ἥβας γάμος inscripta erat, editione altera, cui titulus *Musae* fuit, (conf. III. 110. b.) intelligendum

videtur. Caeterum in altero versu turbatum est hîc nonnihil. Nam cum abruptus in fine versus sic hoc loco scribatur,

τέτραγές τε καὶ σπερματολόγοι —

ad eum complendum non apta fuerint eadem verba κάγλααὶ συκαλλίδες, quae subiiciebantur lib. II. pag. 65. b. ubi priora verba sic concepta erant, τέτρακές τε σπερματολόγοι, absque καὶ particula.

In fine huius disputationis, de adiiciendo τοῖς articulo, qui ante τῆς exciderat, monuit CASAUBONUS. Exhibuit vero eumdem noster ms. *A*.

AD CAP. LIX.

Ψύαι. Ὁ τὴν τῶν Ἀτρειδῶν κάθοδον πεποιηκὼς &c. » Quaeri potest quorsum ista hoc loco de *psyis*. Sed ra» tio est, quia in coquinis usitatum id fuit vocabulum, » non quatenus pars corporis humani sic vocatur; verum » pro ferculi appellatione, quod ex carnibus τῶν ψυῶν » victimarum aut avium parabatur. Exempla tamen, quae » ab Athenaeo afferuntur, propriam eius vocis significa» tionem potius respiciunt. Porro, *Atridas* fuisse *patriâ » expulsos, inque eam postea rediisse*, nemo veterum (quod » sciam aut meminerim) tradidit: at *reditum in Peloponne» sum Heraclidarum*, anno post eversam Troiam octo» gesimo, quis veterum non celebravit? Καθόδου nempe » Ἡρακλειδῶν, inter alios, meminere Strabo, Pausanias, » Tatianus, Clemens Alexandrinus, Velleius Paterculus, » atque uno verbo omnes veteres chronologi. Quare le» gendum hîc quoque autumo, ὁ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν » κάθοδον πεποιηκώς. Fortasse unus hic fuit de Cycli Epi» ci poëtis. Puto etiam scribendum, retractâ in locum suum » fugitivâ literâ, φησὶ Νῖσον δ' Ἑρμιονεὺς, (pro Φησὶν » Ἶσον δ') & μεταστπὼν, non μεταστπῶν, quod ferri » non potest: id est, *Nisum Hermioneus celeri pede consecu» tus*. Quae hîc adnotantur [a *Dalecampio*] de Hermione » & Pyrrho, arbitror aliena esse hoc loco.« CASAUBONUS. — μεταστπὼν recte scriptum dedit ms. *A*. aliud nil mutans. Caeterum nec de carminis titulo, nec de scripturâ primae vocis, a qua incipit testimonium inde prolatum, satis nobis liquet. Si esset τὸν τῶν Ἀτρειδῶν Νόστον, argumentum carminis fuisset *Reditus Atridarum a bello Troia-*

a *no*; at ἡ κάθοδος utique nonnisi fere de *reditu exsulum* dici solet: quod *Heraclidis* magis convenit. Sed *Hermioneus* ille, sive *Hermionensis*, quis fuerit, obscurum prorsus. *Nisum* vero in veteri Graecorum historiâ nullum alium novimus, nisi Pandionis filium, Megarorum regem: de cuius morte longe diversa ab his, quae hîc legimus, tradunt Apollodorus, Biblioth. III. 15, 8. & Pausan. I. 19. pag. 45. Quare nihil mutare ausus sum.

Ψύας ἐγχεῖ νύξε. „Videtur hîc poëta scripsisse ψοίας, „ut quodam loco apud Hippocratem. ψύα, ψόα & ψοία „idem. Inde apud Caelium Aurelianum *psoeadici*, qui clu„nium dolore afficiuntur: Chroniôn libro V. cap. 1. Sic „Levitici cap. 3. vs. 9. priores editiones habent καὶ τὴν „ὀσφὺν ἄμωμον σὺν ταῖς ψοίαις περιελεῖ αὐτό: in nuperâ „sine caussâ fecerunt ψόαις. Sic autem vocant LXX. quam „Moses *hgazêh*." CASAUBONUS. — Apud Suidam sic habes: Ψοιά: (nempe, per diphthongum, & voce acutâ.) Ψύα δέ. (nempe, affertur etiam per simplicem vocalem υ, voce penacutâ.) καὶ πληθυντικῶς, τὰ ψύη· αἱ λαγόνες. Apud Hesychium: Ψυῖαι, - - αἱ κατὰ τὴν ὀσφὺν σάρκες. Item apud eumdem & apud Suidam: Ψόα· τὸ μέρος τοῦ σώματος. Confer FOESII Oeconôm. Hippocr. p. 689. & BIELII Novum Thesaurum Philol. T. III. pag. 625. Ψύαι, penultimâ brevi, scribitur in titulo huius capitis;
b & sic mox rursus in SIMARISTI testimonio: in quo tamen codex *Epit.* super ψύαι ab eâdem manu diphthongum οι notatam habet. Anonymi poëtae testimonium, de quo modo quaerebamus, deest codici *Ep.* In cod. *A.* vero ψύας (sic) scribitur, quemadmodum in editis: at ibi tamen primam syllabam produci debere, versus hexameter ostendit. Paulo post vero, in *Euphronis* testimonio, rursus manifeste correpta eadem syllaba est. Postremis verbis ex *Simaristi* testimonio, κύβους, γαλλίας, usum esse CORAYUM ad illustrandum locum difficilem VIII. 356. f. ad eum ipsum locum notavimus.

Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Περὶ Σκελετῶν. „Dubitabam de „fide nostrorum librorum in istis verbis: & ex libello „Rufi Ephesii DE Appellatione Partium corporis humani „legebam Κλείταρχος. Sed didici postea, Rufum, non „Athenaeum, emendationis indigere: nam apud Pollu„cem, qui totum fere Rufi librum in suum secundum „transtulit, Κλέαρχος scriptum. Et de anatomicis rebus

» scripsisse *CLEARCHUM* Solensem, Aristotelis discipulum, b
» testantur Pollucis verba e libro secundo: [sect. 146.]
» Τῆς μὲν οὖν ὅλης χειρὸς ὀστᾶ ἓξ καὶ εἴκοσιν εἶναί φησιν
» ὁ Σολεὺς Κλέαρχος, εἷς τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν. [conf.
» eumdem Polluc. II. 164.] *Psyas* alio nomine appellari
» scribit *Clearchus* νευρομήτρας: ubi nos ex Suida iu-
» dicamus rectum esse νεφρομήτρας. Ait ille: [Sui-
» das, in Ψόα:] Ἐν ψόαις ἔγκεινται οἱ νεφροὶ, δι' ὧν αἱ
» ὀρέξεις κινεῖσθαι πεφύκασιν. Idem constare potest tum
» ex Hippocrate, qui νέφρον & ψόην iunctim nominare so-
» let: tum ex interpretatione Rufi, quamquam in huius
» editionibus Clearchi hic locus ita scribitur: Κλείταρχος
» τοὺς ἔξω κατὰ τῆς ῥάχεως μύας ψόας καὶ νευρομή-
» τορας φησὶ καλεῖσθαι, οὐκ ὀρθῶς. Sed, & Κλέαρχος
» emendari debet hîc, & νεφρομήτρας, aut νεφρο-
» μήτορας.« CASAUBONUS. — Quod praecessit apud
Nostrum vocabulum, οἱ δὲ ἀλώπεκας, eamdem denomi-
nationem adnotavit Hesychius in Ψύαι. Scripturam μυῶ-
ται tenet cum editis codex *A.* Prorsus corrupte vero
μυσηταὶ scribitur in cod. *Epit.* sed ibi superne impositâ
notâ : monetur lector de mendâ. In qua tamen scriptu-
râ illud fortasse boni inest, quod acuitur ultima vocis
syllaba, ut apud H. STEPHANUM, in Indice Thes. pag.
1492. g. Caeterum emendationis illius, νεφρομήτρας pro
νευρομήτρας, honorem socero suo *Henrico* STEPHANO tri-
buere Casaubonus debuerat: nam is sic corrigendum hunc
locum diserte monuerat T. IV. Thesauri Gr. Ling. pag.
700. c.

Ἱπποκράτης ὁ ἱερώτατος. Vide notata ad l. 1. f. Anim-
adv. T. I. pag. 22 sq.

ὠνομάσθησαν δ' οὕτως &c. » Veriloquium vocis huius
» sic traditur: Ὠνομάσθησαν δ' οὕτως διὰ τὸ ῥᾳδίως ἀπο-
» ψᾶσθαι, οἷόν τις οὖσα ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐπιπολῆς
» τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα. *Nomen invenerunt* ψύαι, *quod fa-
» cile possint* ἀποψᾶσθαι, id est, *radi: ut quarum tactui ob-
» noxia sit caro, super ossa eminens.* ἀποψᾶν est *radere*, ut
» in Characteribus Theophrasti, σφόδρα ἀποψᾶν. Facile
» autem *psyas* posse radi, clara res & αὐτόπιστος: nam
» id commune omnibus partibus quae protuberant & κοῖ-
» λαι non sunt, sed potius κυρταί. Quare non divino quid
» sibi velit Etymologici auctor, cum scribit, ψύην dici
» quasi ξύην, sed per antiphrasin, ἣν εὐχερῶς ξύσαι οὐ δυ-

b »νάμεθα. In Glossis Hesychii ψῦαι: & varie interpretan»tur. Non praetermittam dicere, in verbis Athenaei vi»deri diversas sententias super origine huius nominis in »unam confundi. Nam alii a ψᾶν deduxerunt, alii a ψαύειν. »Quare ita scribi malim, διὰ τὸ ῥᾳδίως ἀποψᾶσθαι, ἢ »οἷον τις οὖσα ἐπιψαύουσα σάρξ. Auctor Etymologici: »Ψύη, παρὰ τὸ ψαύω, ἡ ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐξ ἐπι»πολῆς οὖσα τοῖς ὀστέοις.« CASAUBONUS. — Etymologici auctor sententiam veterum Grammaticorum, vocabulum ψύα a verbo ψᾶν (*radere*) derivantium, perperam acceperat, cum per antiphrasin sic nominatam partem illam censuit. Sed nec Casaubonus (si quid equidem video) sententiam huius loci perceperat: nam, ut alia omittam, quae qualisve, quaeso, est illa interpretatio verborum ἐπιψαύουσα σάρξ? *quarum tactui obnoxia sit caro.* Debuerat doctissimus Philologus hîc Medicum potius audire DALECAMPIUM, cuius inte[illegible]tatio multo & clarior & veritati propior erat. »Est a[illegible]n hoc nomen (sic ille hunc locum latine reddidit) »inditum, quia facile ἀποψῶνται, id »est *avelluntur;* quandoquidem lumbos [rectius puto *ossa*, quam *lumbos*, dicturus erat] »ea caro *leviter solum attin»git*, & ossibus [& eis] superficiaria insidet.« — De adiiciendâ vero ἢ particulâ, quae deerat editis ante οἷον τις, commode monuit Casaubonus: potueratque simul adnotare, recte exhiberi eam ipsam particulam in Epitoma. Noster quidem codex *Epit.* illam tenet.

μνημονεύει αὐτῶν καὶ Εὔφρων. Sic ms. *A.* cum ed. Ven. recte, nempe τῶν ψυῶν: a qua scripturâ temere discessum in ed. Bas. & Cas. In Epitomâ deest hoc EUPHRONIS testimonium; ad quod nihil est a Casaubono moni-
c tum: sed ad *vers.* 1. haec adnotaverat DALECAMPIUS: »Λοβός: qualis est iecinoris, & pulmonis: sed ἀκύρως hoc »dicitur. σὰρξ enim est, οὐ λοβός. Licenter id poëta.« — Vocem λοβὸς latine *fibram* reddunt Glossae veteres. Posteriori versu suspensa sententia est. ἐπιτεμὼν (sic scriptum) dedit ms. *A.* Sed vix simul stare possunt, absque coniunctione, duo participia, ἐπιτεμὼν & μαθών. Commode idem DALECAMPIUS in versione: *has incidere, priusquam contempleris, discas.* Caeterum, licet a futuro secundo ταμῶ aoristus secundus quem dicunt, regulariter ἔταμον formetur, tamen & ἔτεμον reperitur, & participium non modo ταμὼν, sed & τεμὼν, ut hoc loco.

AD CAP. LX.

Τηλεκλείδης, Στεῤῥοῖς. »Veri ſimilitudinem habet quod c »legitur libro XIV. (ubi ſine cauſſâ haec repetuntur) »Ἑταίροις pro Στεῤῥοῖς: [pag. 656. e. ubi paulo propius vero, ἑτέροις, habet ms. *A.*] »non tamen id verum eſt. »*Sterrhos* TELECLIDIS & Noſter laudat alibi, [XIV. 639. a. » & 648. e.] & Suidas ex Athenaeo fabulae eius meminit.« CASAUBONUS. — Pro φορῶ, quod hîc legitur, φέρω ſcribitur pag. 656. e.

Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν [ἐπὶ ἵππων] φησίν. σπανίως δέ ἐστιν εὑρεῖν &c. » Ait σπανίως δέ ἐστιν » εὑρεῖν τὸ οὖθαρ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων λεγόμενον. *Raro in- » venias οὖθαρ uſurpatum de aliis animalibus.* Imperfecte con- » cipitur haec obſervatio. Non docet quid rectum ſit, ſed » quid minus rectum: non enim ex his diſcas, quibus ani- » malibus proprie conveniat. Scr[illegible]t alii, οὖθαρ eſſe μα- » ζὸν τῶν προβάτων. [Suidas, in [illegible]θατα, ex Odyſſ. ι'. » 440.] Id quoque parum ſatisfacit: nam οὖθαρ in uni- » verſum appellatur *mamma in homine & quadrupedibus*, aut » *pars illa tota ubi ſunt mammae.* τῶν ζώων τὸ κατὰ τοὺς » μαστοὺς, inquiunt veteres. [Heſychius, in Οὖθαρ.] Sed » hanc vocem ganea ſibi vindicavit, & οὖθαρ appellavit *edu- » les mammas*, vel partem illam corporis ubi mammas ha- » bent porcae & alia bruta. Latini *ſumen* vocant. De his » igitur οὖθαρ proprie uſurpatur: interdum non κυρίως, ſed » ἀναλόγως, de aliis quoque dicitur; puta, de piſcibus aut » cetis: ſed hoc raro & contra uſum recte loquentium, » ut obſervatur hîc, cum ὑπογάστριον potius de iſtis di- » catur. ὑπήτριον autem & ὑπογάστριον in re culinaria » idem eſſe, etiam Heſychius ſcribit.« CASAUBONUS. — Habes etiam ex incerto poëta apud Heſychium, οὔθατα βόσκει, pro αἶγας βόσκει, ut ibi exponitur; adeoque de *capris* uſurpatum idem vocabulum. In rariorum ac delicatiorum ciborum numero οὖθαρ commemoratur apud Plutarchum, De Sanitate tuenda, Opp. T. II. ed. Francof. pag. 324 extr. Parique ratione tria haec, ὑπογάστρια, οὔθατα, ἠτριαῖον δέλφακος, coniunctim nominavit Pollux, lib. VI. ſect. 52. Caeterum, quo pertineat quod ait Noſter, ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων, haud ſane adparet. Proximum *HERODOTI* teſtimonium ſi ſpectes, quod ex *quarti libri* capite ſecundo ductum eſt; hoc videri poſſit dicere Athe-

c naeus, de *aliis animantibus praeter equos*. Sed suspicatus sum, pertinere potius ad *Teleclidae* testimonium, initio positum; ut de *aliis animantibus* dicat auctor Noster *praeter homines*: nec tamen pro certo statuere quidquam ausim. Mire vero Epitomator initium totius huius capitis ab ipsis illis verbis fecit, Ὅτι τὸ οὖθαρ σπανίως ἔστιν εὑρεῖν ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων λεγόμενον. Sed magis etiam illud mireris, quod CASAUBONUS, quum suo arbitratu *verba* illa *Herodotea*, quae sub contextu a nobis adposita sunt, in ipsum Athenaei contextum inseruisset, ne uno quidem verbo de isto facto monuerit lectores. Nam veteres scripti libri cum editis ante Casaub. nil aliud habebant, nisi haec ipsa verba: Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν φησίν. σπανίως δὲ &c. Ubi Basileensis quidem editor post φησὶν *lacunae signum* posuit: sed fortasse nihil deerat, & ad φησὶν intelligendum erat τὸ οὖθαρ: sive quid omnino excidisset, satis esse nos putavimus, si ἐπὶ ἵππων suppleremus, monentes simul lectorem, in vetustis libris non legi ista. Aliquanto plura verba, quam a Casaubono factum, ex Herodoto hic inserenda iam olim censuerat *Paulus* LEOPARDUS Emendat. lib. VI. cap. 20. Quem secutus ille, omissis prioribus ista sola inseruit, τὰς φλέβας τε &c. simulque pro φυσσωμένας, quod legitur apud Herodotum, φυσσεωμένης (casu, nescio, an consilio) scripsit. Quam scripturam, quia tacite ista omnia a Casaubono admissa erant, ab *Athenaei* manu profectam ratus summus VALCKENARIUS, percommodamque eamdem esse intelligens, ex Athenaeo corrigendos Herodoteos libros censuit, in Notis ad Herodoti locum citatum.

ὑπογάστριον δὲ μόνον, ὡς ἐπὶ τῶν ἰχθύων. Adiecta malles verba, ἢ ἠτριαῖον, ὡς ἐπὶ δέλφακος: aut aliquid simile. Conf. VII. 302. f. & ibi notata.

d *STRATTIDIS* versiculum, ex *Atalanta* citatum, correxi ex VII. 302. d. ubi idem iam prolatus est. Ex eodem loco (pag. 302. e.) correxi hic *THEOPOMPI* ex *Callaeschro* testimonium, quod in editis libris corruptissimum erat, cum διάμαρτεν pro Δάματερ legeretur: ut mireris nihil gravius de isto scripturae monstro pronunciantem CASAUBONUM, nisi hoc: »Verba *Theopompi* e *Callaeschro* suspe»cta nobis merito.« Subiicit Animadversor: »De illa fa»bula diximus alibi: de *Sirenibus* eiusdem, Pollux libro »VII. cap. ult.« — Atqui ex eodem loco, ubi de Theo-

pompi Callaeſchro dixerat vir doctus, (nempe ad VII. d 302. e.) medelam petere potuerat vulneri, quo hic locus erat adflictus. Ad verum proxime accedit noſter codex *A.* in quo διάματερ, pro δάματερ. Superiori loco, ὑπογάστριον, ὦ Δαμ. legebatur: hîc, in vulgato ὑπογαστρίῳ, continebatur ὑπογάστρι' (pro ὑπογάστρια) ὦ. Et pluralem hîc habet etiam Epitoma, ubi breviter ſic: Θεόπομπος ἰχθύων ὑπογάστρια. (nempe φησί.)

AD CAP. LXI.

Ad *Archestrati*, de *Lepore*, *verſum primum* haec adnotavit Casaubonus: » Perperam ſcribuntur verba,

» Τοῦ δὲ λαγὼ πολλοί τε τρόποι, πολλαί τε θέσεις
» σκευασίας εἰσί.

» Lego πάμπολλά τε εἴδη σκευασίας εἰσί.« — At equidem vocabulo θέσεις aegerrime caream. Non ea ſane eſt corruptelarum ratio, quae veteres codices obſidere ſolent, ut in vulgatiſſimorum verborum ſedem irrepſerint rariora & exquiſitiora. Eſt autem θέσις vocabulum e ſcholis *philoſophorum* (quorum ſermonem gravitatemque conſulto ſubinde imitatus erat *Archeſtratus*) depromtum: quod aliâs quidem ſtrictiore quadam notione uſurpatur, qua diſtinguere ſolent inter θέσιν & ὑπόθεσιν: ſed ſubinde etiam latiori ſignificatione θέσεις dicuntur quaelibet *ſententiae*, *propoſita*, *placita* aut *praecepta* philoſophorum. Sic de Epicuri placitis atque praeceptis loquens Athenaeus, VII. 280. a. τὰς καλὰς ταύτας θέσεις ait. Sic item apud eumdem Noſtrum, IV. 130. e. ſcribit Hippolochus Lynceo, Σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις μένων εὐδαιμονίζεις τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκούων: ubi poteras quidem de Theophraſti opere cogitare, viginti quatuor libris comprehenſo, cui Θέσεις titulus fuit, ut Laërtius docet, V. 44. ſed rectius (puto) generatim nos interpretati ſumus *praecepta Theophraſti.* Eodemque modo hîc *Archeſtrato* πολλαὶ θέσεις σκευασίας ſunt *varia praecepta* coquorum *de lepore in cibum parando.* Sed, quo iuſtam menſuram haberet verſus hexameter, voculam μὲν adiiciendam cenſui: quam deſiderabat etiam ipſe uſus Graeci ſermonis, cum ſequatur membrum orationis huic oppoſitum, κεῖνος (ſcil.) τρόπος δ' οὖν ἄριστος, ut opponantur inter ſe ſibique reſpondeant μὲν & δὲ particulae.

e In *Archestrati* *verf.* 8. edidimus γλοιῶν καταχύσματα. Ad editam olim scripturam γλυῶν nulla exstat Casauboni animadversio: quam quidem eo magis desiderabat hic locus, quoniam nullum tale vocabulum agnoscit sermo Graecorum; &, quod magis etiam turbare poterat lectorem, in ed. Cas. 1. unciali literâ initio vocis scribebatur Γλυῶν. Itaque γλυκέων corrigendum censuerat Coray, ad Xenocr. pag. 168. Perspecte vero iam Dalecampius, *sordium* latine reddens, monuerat, γλοιῶν scriptum oportuisse, simul adnotans »sic per »contemtum *condimenta* vocari.« — Et tenet quidem mendosum γλυῶν cod. *A.* cui nihil solennius, quam diphthongorum simpliciumque vocalium ει & ι, itemque οι & υ (quae simillimo vocis sono pronunciabantur) confusio. Sed ipsum γλοιῶν, id est, *sordium*, *strigmentorum*, recte dedit ms. *Ep.* De qua voce videndus H. Stephanus in Indice Thesauri pag. 687. &, quos ille laudat, veteres Aristophanis interpretes ad Nub. 448. quorum observationes maximam partem exscripsit Suidas sub voce Γλοιός.

Postremo versu prorsus mendosum erat quod olim edebatur, γαλῆ ὀψοποιοῦντες. Nec tamen aliud habet ms. *A.* nec adnotaverat quidquam Casaubonus. Sed γαλῇ ὀψοποιούντων recte dedit ms. *Ep.* Sententiam, a qua mirum in modum (ut fere constanter) aberraverat Natalis Comes, satis commode Dalecampius expressit: *quae fiunt ab iis qui tamquam feli haec praeparant;* adiectâ Notâ: »*Feles* enim *pinguibus* & *unctis* impense delectantur.«

Ναυκράτης δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς, ἐν Περσίδι. Ναυσικράτης correxit Grotius, ubi poëtae huius versiculos inseruit suis Excerptis, pag. 879. Ac habuit ille sane Suidam praeeuntem, apud quem haec leguntur: Ναυσικράτης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι, Ναύκληροι, Περσίς. Et Ναυσικράτης quidem ἐν Ναυκλήροις laudatur etiam apud Athenaeum nostrum, VII. 296. a. 325. e. 330. b. Sed nomen Ναυκράτης hic tuetur uterque noster codex mstus: quod ut invitis libris mutarem nulla necessitas urgere videbatur; quum (quod in multis aliis nominibus obtinet) idem nomen modo productius, Ναυσικράτης efferri potuerit, modo brevius, Ναυκράτης. In f *secundo versiculo*, qui ex hoc poëta adfertur, editam quidem lectionem tenet ms. *A.* sed ad Graeci sermonis usum com-

modius fortasse videbitur id quod est in *Epit.* ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον: nec obstat (puto) prosodiae ratio, quoniam tres syllabae τι τοιου (diphthongo οι ob sequentem vocalem correptâ) pedem efficere poterunt anapaesticum.

Alcaei testimonium neglecto metro, velüti soluta oratio, vulgo edebatur: & in edita quidem scriptura, εἶναί τι λεπτὸν, (quae ad sensum quoque parum commoda erat) & in σὺς ἐὰν, nil mutat ms. *A.* In *Epit.* vero totum testimonium desideratur. Sed citra dubitationem sequendum Toupium iudicavimus, versiculos ita ut a nobis editi sunt concinnantem, in Curis Noviss. in Suid. pag. 161. edit. Lips.

De *coriandro* adhibendo ad carnem incorruptam aestate servandam confer Plin. XX. 20, 82.

AD CAP. LXII.

In *Aristophanis* versu ex *Danaidibus*, pro συναρπάσειεν, quod erat editum, Atticam formam ξυναρπάσειεν dedit ms. *A.* Eamdem ex ms. *B.* iam receperat Brunck, in Fragm. Aristoph. pag. 241. Sed in ἡμῶν (pro quo ille ex eodem cod. *B.* ὑμῶν adoptavit) nil mutat vetus codex *A.* In *Epit.* deest totus versus: quem Brunckius, ad metri genus minus attendens animum, transpositis vocibus, trimetri legibus adstringere conatus est; cum sit, sine ullâ mutatione legitimus iambicus tetrameter catalecticus,

λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν | ξυναρπάσειεν ἡμῶν:

de quo perspecte Porsonus monuit, in Praefat. ad alteram editionem Hecubae Euripideae, p. 41. Sed verborum e connexione cum praecedentibus abruptorum haud ita expedita sententia est. Dalecampius interpretatus erat, *Pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet.* — »Videtur sententia postulare λυθείς:« adnotavit Casaubonus. — Callidior Villebrunius suo idiomate sic reddebat: *Si vous lachez (ce chien,) il pourroit emporter ce lievre:* monens in Notâ »nil mutandum.« — Quasi nominativum λύσας, ad *hominem* relatum, sequi posset verbum ξυναρπάσειεν ad *canem* pertinens. Ego, certius nil habens, λήσας fortasse scriptum oportuisse suspicatus eram.

Ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. &c. Loco istorum verborum & proxime sequentium, haec posuit Breviator: Ἔστι

δὲ τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ ἰωνικὸν, λαγὸς. Tum ſtatim ſic pergit, Σοφοκλῆς· Γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.

b παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ. Conf. III. 94. e. *Amycus* notum in priſcis fabulis nomen: de quo conſuli Apollodori Bibliotheca poteſt. Recte vero in *Sophoclis* verſiculo, pro χελῶναι, quod veteres libri hîc habebant, ex loco inferiori (ubi repetitur eiusdem verſiculi pars) κορῶναι poſuit Baſileenſis editor, quod & Caſaubonus tenuit.

In *Eupolidis* teſtimonio cum ſic legeretur, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες &c. adnotavit Casaubonus: »Scribe »ἵνα δὴ πάρα μὲν, ut libro VII. in ſimilibus locis.« — At importunam voculam μὴ prorſus abiiciendam eſſe docuit nos codex *A.* qui illam ignorat. Caeterum vide VII. 286. b. & ibi notata. Pro εἰλίποδες, quod ibi ſcribebatur, hîc εἱλίποδες *leni ſpiritu* ſcriptum habent mssti cum editis; neutrum male: ita tamen, ut lenis ſpiritus magis Ionicae ſit dialecti, aſper vero Atticae. Metri rationem non magis hîc, quam ſuperiori loco, expedire nobis licuit: quod eo minus etiam mirum, quod hîc omiſſa eſt vox κάραβοι, quae ibi adiecta. Epitoma brevius: Εὔπολις· βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. Ex Epitoma haec & alia huius loci habet Euſtathius ad Od. ε. pag. 222. l. 16 ſqq.

c ναὸς, νεώς· κάλος, κάλως. Iſto ordine ſcripta ſunt quatuor verba in ms. *A.* quae omiſſa in *Epit.* In editis praeter neceſſitatem transpoſita erant in hunc modum, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. Ubi quum in ed. Ven. & Baſ. ναὸς, καλὸς, ſcriptum fuiſſet, adnotavit Casaubonus: »Recte ſcripſimus ναὸς, κάλος: nam Atticum »κάλως non fit a καλὸς, *pulcher*; ſed a κάλος, *funis*.« — Mendoſum quidem καλὸς tenet etiam ms. *A.*

οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Ἡρόδοτος. Incommoda utique orationis conſecutio; & reiecta haec malebam poſt illa verba quae mox ſubiiciuntur, εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν, λαγὸς. Caeterum ſatis conſtat, iſtud οὕτως, id eſt, *sic*, intelligendum eſſe de formâ nominis in ος per ο breve, λαγός: de qua ſupra dixerat, (lit. a.) ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγὸς: ubi commode Epitomator, τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ ἰωνικὸν, λαγὸς, hîc vero omiſit ea verba de quibus nunc agimus. De *Herodoti* uſu vide Wesseling ad Herodot. I. 123. & ad III. 108.

καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας. De illo carmine, aut de eius auctore, nihil quod moneam in promtu habeo. Qui vero mox citatur versus, Λαγὸν ταράξας &c. is *Ameipsiae* est, ex fabula Σφενδόνη, ut discimus ex X. 446. d. ubi recte πῖθι, pro eo quod hic scribebatur, πείθει.

ὡς Σοφοκλῆς· »γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, λαγοί.« Sic ms. *A*. nesciens hoc loco vocem ἴκτινοι, quae praeter necessitatem inserta erat ab editoribus e superiori loco, lit. *b*.

Τὸ μέντοι, ἢ πτῶκα λαγωόν. »Id est, apud Homerum »in illo versu Iliadis ῥαψ. χ'. [310.]

»ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.« CASAUBONUS.

Λαγῷα δὲ λέγεται κρέα. Sic *absque iota* scribitur in edd. & msstis. Commode vero λαγῷα scripsit CASAUBONUS, repetens ista verba in Animadversionibus, ubi haec notavit: »Dalecampius docte, *Leporinam* τὰ λαγῷα »vocant. Hippocrates quidem τὰ λάγεια: sed Attici, τὰ »λαγῷα. Aristophanes, Equitibus: [vs. 1133.] Ἀλλ' οὐ »λαγῷ' ἕξεις ὅθεν δῶς. Quemadmodum autem κρέα aut »κρεάδια dicebant τρία vel τέτταρα, pro *frustis carnium* »*tribus aut quatuor*: sic & λαγῷα similiter. Idem in Pace: [1150.]

»Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
»εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας.

»& saepius alibi idem poëta: ubi tamen λαγῶνα sunt qui »legant, παρ' αἶσαν, οὐ κατὰ αἶσαν.« — Conf. Pollucem VI. 33. & ibi LEDERLINUM olim nostratem; qui ad Athenaei exemplum quo utor, quod olim ipsius fuerat, hoc ipso loco in orâ haec adnotavit: »F. λαγῷα. Vide quae »noto ad Pollucem meum, VI. 33.«

In fine capitis hac notâ « indicavimus, totam illam grammaticam disputationem inde ab huius capitis initio ex *TRYPHONE* Grammatico ductam esse.

AD CAP. LXIII.

ἐν Ἀστυπαλαίᾳ. Stephanus Byz. Ἀστυπάλαια· νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. Rursus idem: Ἀνάφη· νῆσος μία τῶν Σποράδων. Quae deinde mutavimus in edita ante nos lectione, τὸ πλῆθος τοῦτο, pro τοῦτο τὸ πλῆθος; tum ἐμβαλόντος, pro ἐμβάλλοντος; denique γενέσθαι, pro γι-

νεσθαι; ea omnia opportune dedere ambo noſtri codi-
ces mssti.

e 'Ηρόδοτος δ' οὕτως φησί· Τοῦτο μὲν ὅτι ὁ λαγὼς &c.
Vide Herodot. III. 108. Hinc Plinius VIII. 55, 81. alia
quidem turbans, haec certe habet, *lepus omnium praedae
naſcens*. Contra rationem vero, & contra id quod ipſe
auctor ſupra monuerat, nunc in Herodoteis verbis λα-
γὼς habent mssti cum editis, ubi λαγὸς per ο breve
oportuerat. Quod dein hîc legitur, ἐπικυΐσκει τε,
tenent quidem id ipſum quoque mssti cum editis, item-
que Euſtathius ad Iliad. μ'. pag. 869. l. 17. ſed unice ve-
rum videtur ἐπικυΐσκεται, quod legitur apud He-
rodotum *absque* τε particulâ, aut, ſi hanc adiectam ma-
lueris, ἐπικυΐσκεταί τε. *Mox*, ἐν τῇσι μήτρη-
f σι dedit ms. *Ep*. & μήτρησι ſaltem ms. *A*. *Dein*, ἐπαν-
αιρέεται neceſſario corrigendum exiſtimavi, collato
Herodoto l. c. & ibi Valckenar. Et hoc ipſum legitur
etiam apud Euſtath. loco cit. lin. 18. licet codex noſter
Epit. cum ms. *A*. in ἐπαναίρεται conſentiat. Paulo magis
vero corrupte ἐπ' ἀναίρεται ſcribebatur in editis.

'Ο δὲ κούνικλος καλούμενος, πόῤῥωθεν μὲν ὁρώμενος
&c. Eadem leguntur in antiquis Excerptis ex Polybii
libro XII. cap. 3. noſtrae editionis, ſect. 10. ubi κύνικλος
vulgo, non κούνικλος ſcribitur. Ibidem deinde recte καὶ
κατὰ τὴν βρῶσιν legitur, quemadmodum nos hîc ex
utriusque codicis *A*. & *Ep*. conſenſu edidimus; ubi prorſus
corrupte κατὰ θρῶσιν legebatur in ed. Ven. & Baſ.
quod tacite in κατὰ βρῶσιν mutavit Caſaubonus. De cor-
rigendâ apud Athenaeum mendâ monuerat iam olim *Paul.*
Leopardus, Emendation. lib. VI. cap. 20.

a καὶ ἡμεῖς εἴδομεν πολλοὺς κατὰ τὸν &c. Sic, absque αὐ-
τῶν, ms. *A*. In *Epit*. vero deſunt iſta omnia. Recte vero
deinde Δικαιαρχείας habent edd. Sic enim (per diphthon-
gum in penultimâ) ſcribi ſolet nomen huius urbis: per-
peram Δικαιαρχίας ms. *A*.

Καλοῦνται δέ τινες καὶ Χελιδόνιαι λαγωοί. »Hi lepores
» dicti *hirundinini*, propter aliquam coloris ſimilitudinem.
» Euſtathius [ad Odyſſ. χ'. pag. 783. l. 22.] ita explicat:
» τοιοῦτοι ἴσως οἱ ἄνω μὲν μέλανες, τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι·
» ὁποῖαι καὶ αἱ χελιδόνες, κατὰ τὸν εἰπόντα τὸ, χελιδὼν
» ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, ἐπὶ νῶτου μέλαινα. Athenaeus libro
» XIV. [pag. 652. d.] *ficus* quoque *chelidonias* ita dictas

» innuit a colore, quia sint ἐρυθρομέλανες.« CASAUBONUS. — Perperam χελιδόνιαι antepenacute scribebatur in editis: cum vel χελιδόνιοι oportuisset, ut XIV. 652. d. vel χελιδονίαι, ut habet hoc loco ms. *Epit.* nempe a sing. ὁ χελιδονίας, quod est etiam piscis nomen apud Nostrum, VIII. 356. f.

In *DIPHILI* vel *CALLIADIS* testimonio, quid de voce γλαυκία statuendum sit definire non ausim. Nihil mutat ms. *A*. In *Epit.* vero deest totus locus. Suspicatus sum, γλαυκιᾷ scriptum oportuisse, a verbo γλαυκιάω, *glaucis* vel *terribilibus oculis adspicio, truci adspectu sum.*

AD CAP. LXIV.

Συὸς δὲ ἀγρίου ἐπεισενεχθέντος &c. » Ut fuerunt Ro- b » manorum mores, parum lautus convivator habitus fuis» set Laurentius, si convivis suis *aprugnam* non apposuis» set. Ille vero, sicut fieri tum solitum, *aprum integrum* » mensae inferendum curavit; *de cuius magnitudine* narrat » Deipnosophista, Συὸς δὲ ἀγρίου ἐπεισενεχθέντος, ὃς κατ' » οὐδὲν ἦν ἐλάττων τοῦ καλοῦ γραφομένου Καλυδωνίου. So» nant haec verba, *Aprum in triclinium illatum esse & Dei*» *pnosophistis appositum nihilo minorem Calydonio, qui pulcher* » *pingi solet.* Ferat fortasse aliquis hanc lectionem: qui te» retes habeat aures nemo ferat. Pro καλοῦ scribi potest » κάπρου: verum ne id quidem satis explanat quod sale» brosum est. Historiam Calydonii apri a Meleagro occisi » narrat poëta in nono Iliadis, & praeter alios poëtas » Philostratus in Imaginibus. « CASAUBONUS. — At mihi, ut dicam quod sentio, in scirpo nodum quaerere visus est doctissimus Animadversor. Contra in sequentibus verbis, quae illi plana fuisse videntur, quae certe absque animadversione ab illo praetermissa sunt, in eis ego etiam atque etiam offendi; nec satis certam rationem, qua me e salebris expedirem, reperire potui. Illud quidem perspicuum videbatur, in vocula σὺ, quam ante ζητεῖν codex *A*. insertam habet, σοὶ latere. Dein vero, quod ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας vulgo legebatur, id est, *Ille vero admodum curans*, id manifeste quidem referebatur ad nomen φροντιστὰ, quo Ulpianum compellaverat unus e convivis, ex Comici Nubibus mutuatus id nomen: sed ex his, quae continuo subiiciuntur, satis intelligi videbatur,

parum omnino curasse Ulpianum quaestionem eam, quae ei ab isto proposita erat; quare *negantem particulam* suspicatus sum *intercidisse*: quam si recte abesse statuas, sic accipienda verba, *Ulpianum, postquam studiose intendisset animum*, neque quidquam reperisset, tandem *a se amandasse quaestionem propositam.* Caeterum confer quae leguntur infra, pag. 402. a. Paulo post, succurrebat nobis aliquatenus vetus codex *A.* pro mendosâ scripturâ τοσοῦτον ἐμπλασθέντες, quae per omnes editiones propagata erat, τοσούτων ἐμπλησθέντες exhibens. Sed quod sequitur, ὑπερ-
c βάλλειν μοι δοκεῖτε, id ostendebat, paulo ante pro ὑμῖν γε vel scriptum oportuisse ὑμεῖς γε, vel aliud quid esse turbatum. Denique, quod velut ex abrupto subiicitur, προφέρεσθαι δίκαιόν ἐστιν, id quo pacto absque coniunctione sic stare posset non vidi. Iam illud rursus satis perspicuum videbatur, pro σῦν τῷ σ, σὺν τῷ σ oportuisse; itemque ἑτυμώτερον, pro ἑτοιμότερον: quo loco tandem etiam codex *Epitomae*, qui adhuc siluerat, nonnihil nobis contulit. Nam Breviator, omisso (ut solet) introitu huius capitis, nonnisi his verbis praemissis, Πάλιν φροντιστὴν καὶ λογιστὴν τὸν Οὐλπιανὸν ὁ ῥήτωρ οὗτος φησί: statim sic pergit: Ὅτι ἑτυμώτερον τὸ σῦς μετὰ τοῦ σ.

Istis igitur omnibus silentio praetermissis CASAUBONUS ad illa demum verba, quae sic edita legebantur, οἱ δὲ συνηρῆσθαι οἰονεὶ &c. haec adnotavit: »Scribe οἱ δὲ σῦν εἰρῆσθαι οἱονεὶ θῦν, τὸν εἰς θυσίαν εὔθετοῦντα. Varro libro II. de Re Rusticâ: *Sus Graece dicitur ὗς: olim thys* (male editum *thysus*) *est dictus ab illo verbo quod dicunt* θύειν, *quod est immolare. Ab suillo enim genere pecoris immolandi initium primum sumtum videtur.* Lege Porphyrium περὶ Ἀποχῆς. Ovidius libro primo Fastorum:

»Prima Ceres avidae gavisa est sanguine porcae,
Ulta suas merita caede nocentis opes.«

Veram scripturam nobis uterque codex ms. dedit.

d In *SOPHOCLIS* versu cum postrema verba sic essent edita, Παλιωτικὸν τρέφος, nil aliud nisi hoc monuit idem CASAUBONUS: »*Sophoclis* versus ex *Achillis Amatoribus* sic scribitur in Epitoma, & apud Eustathium: Σὺ δὲ ὦ σύαγρε ποιλιωτικὸν βρέφος.« — Ubi quod ποιλιωτικὸν scriptum ait, id aut imprudenti excidisse videtur, aut a typotheta peccatum: nam & in nostro quidem codice Epitomae, & apud Eustathium, ad Odyss. τ'. pag. 706.

l. 2. editionis Basileensis (qua & ipsum Casaubonum usum esse aliâs observavimus) Πηλιωτικὸν recte scriptum, id est, *ex Pelio*, Thessaliae oppido. (conf. Steph. Byz. in Πήλιον.) Eamdem vero scripturam etiam codex *A.* tenet. βρέφος autem suo iudicio Epitomator, a quo Eustathius accepit, scripserat, pro rariore vocabulo τρέφος, quod idem ac θρέμμα valet, ut bene ab H. STEPHANO monitum, Thesaur. T. III. p. 1643. c.

Παρ' Ἡροδότῳ δὲ &c. Vide Herodot. VII. 153.

τὸν καλούμενον ψευδολόγον τῶν λόγων. » In historia » mortis *Philetae*, ὁ καλούμενος ψευδολόγος τῶν λόγων est » id sophisma, quod *pseudomenon* omnes Graeci & Latini » appellant. Mutandum tamen nihil censeo in hoc libro- » rum consensu. « CASAUBONUS. — De *Phileta* conf. Aeliani Var. Hist. IX. 14. & ibi Perizon. Nomen viri perinde & Φιλήτας scribitur, ut ibi apud Aelianum, & alibi apud Nostrum, & Φιλητᾶς, ut hîc. Proprius error hoc loco est codicis *A.* quod Φιλιτᾶς scribit. In ψευδολόγον consentiunt cum editis ambo nostri codices mssti. Ψευδόμενον λόγον dixit Suidas in Φιλητᾶς. Conf. Menag. ad Laërt. II. 108. Sed nil impedit quo minus credamus, per iocum dixisse Athenaeum τὸν ψευδολόγον τῶν λόγων: quamquam spondere non ausim veritatem huius scripturae.

AD CAP. LXV.

Initium huius capitis, Ἵν' οὖν μὴ &c. ad poëtae alicuius verba respicere videtur. De verbo ἀφαυαίνεσθαι vide VII. 290. e. & quem ibi laudavimus, KÜSTERUM ad Aristoph. Thesmophor. 853.

Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος, ἐν τῷ Ἀδώνιδι. Sic recte ms. *A.* Versiculos autem hîc ex illa *DIONYSII regis* fabula adpositos, quos & Epitomator desperaverat, & Casaubonus silentio praetermisit, non magis nobis, quam doctissimis his duumviris, expedire licuit. Pro ἐκβέλειον, *vers.* 2. ἐκβόλειον dedit ms. *A.* Ad Ὦ, quod sic in ed. Cas. 1. scriptum, nihil ex eodem cod. *A.* adnotatum est. Versiculos latine in hunc modum reddidit DALECAMPIUS, haud absurdas sane coniecturas secutus:

» *Nympharum sub antro, nativo fornice tecto,*
» σύαγρον, id est, *aprum, sine sagittis captu facilem esse audio,*

» *cuius plurima membra primitias Diis consecrabo.*
Gallici interpretis commenta nil adtinet hic commemorare. Haud paulo solertius locum hunc tractavit Fiorillo in nuperis Observationibus Criticis in Athenaeum, p. 38 sq. nec tamen omnes difficultates explanavit. Νυμφᾶν ille commode pro Νυμφῶν scripsit doricâ linguâ: quo sumto, possis ὧ (*vers.* 3.) eodem idiomate pro οὗ dictum accipere; nam quod ille ὃν corrigendum censuit, id quo pacto cum reliquâ orationis structurâ consentiat, non satis video. Pro τὸν αὐτόστεγον probabiliter τὰν αὐτόστεγον idem scribit: est enim σπῆλυγξ foeminini generis, apud Apollonium quidem Rhodium, & apud Oppianum. Vocem ἐκβόλειον tenuit Observator; quâ notione, nescio. Videri poterat *extra tali iactum* sonare: quod tamen minus aptum videtur ad id, quod adiicitur, εὔθηρον. Pro κλύειν vero δύειν ponens, provocavit ad similem Aeschyli locutionem apud Nostrum paulo post, pag. 402. b. ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς. Pro ἀπαρχὰς (*vers.* 3.) Casaubonus ad oram libri, qui ipsius olim fuerat (quo eodem nunc nobis uti licet) sua manu adnotaverat. » *Forte*, ἀπ' » ἄγρας. «

a Ἱππόλοχος δὲ ὁ Μακεδὼν &c. Vide lib. IV. cap. 1. & ibid. cap. 5. pag. 130. a. b.

Ἐπεὶ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθέν σοι ἀποπροσπεποίησαι περὶ τῆς χρόας τοῦ Καλυδωνίου συός. » Est quidem in promtu » usitatior vox, quam istius loco substituamus ex ipso » auctore, ἀποπεπομπεῖσθαι. Respicit enim superiora haec, » [pag. 401. b.] ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβλη- » θὲν ἀποδιοπομπησάμενος. Sed temere, quod editum est, » & exaratum in omnibus, mutari nolim. προσποιεῖσθαι » est, *sibi asserere & vindicare aliquid.* Huius contrarium ver- » bo ἀποπροσποιεῖσθαι significat auctor; *negare* nempe *ad* » *se aliquid pertinere.* « Casaubonus.

b οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον. » Graecos *Siceliotas aprum* appellasse ἀσχέ- » δωρον probat auctor. Non soli Siculi eâ voce usi: sed » universa ora illa Italiae, quae Magna Graecia dicebatur. » Quare ita accipe quod Hesychius scribit, Ἀσχέδωρος, » ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς. Nam emendare quidem nihil » necesse est, cum etiam apud Eustathium [ad Odyss. τ'. » pag. 705. b. 44.] alius Grammaticus tribuat hoc ver- » bum τοῖς Ἰταλιώταις. Esse tamen vocabulum Graecas

» originis veriloquium arguit, quod recte explicant γραμ-
» ματικῶν παῖδες. « Casaub. — Vide Eustathium loco modo citato: ubi etiam verbum καπρώζεται exponitur, quod paulo post in *Scirae*, comici poëtae, testimonio occurrit. Quod mox apud Nostrum editum erat, ἐν Μελεάγρῳ δέ φησιν: ferri quidem ibi poterat δὲ particula, praesertim si proxime praecedentia verba non essent parentheseos signis intercepta; sed, quum ignoret eam vetus noster codex, abiicere eamdem debuimus.

AD CAP. LXVI.

Περιεφέροντο καὶ ἔριφοι &c. » *Hoedi* deinceps com- c
» memorantur, *varie parati*: quorum etiam erant quidam
» πολὺ τοῦ ὀποῦ ἔχοντες. Sic scribe, non πολλοῦ. *Laser*
» autem intelligo, & *Cyrenaicum succum*; quem Graeci κατ'
» ἐξοχὴν dicunt ὀπόν. Docti viri cum hunc locum interpre-
» tarentur, [nempe, *cum multo iusculo*, imperite reddiderat Dalecamp.] » obliti erant eius discriminis, quod statuit
» Theophrastus & omnis Medicorum schola inter χυλοὺς
» vel χυμοὺς, & ὀπούς. Quoties autem dictum in his li-
» bris de *laserpitii* in condimentis usu? « Casaubonus. — In edito olim πολλοῦ nil mutat ms. *A.* In *Epit.* autem desunt ista verba. Sed certissimam Casauboni emendationem quin adoptarem, non debui dubitare. Utique vero etiam ἄλλοι τε pro ἄλλοι δὲ mallem. Pro Ἀκαδημίας, paullo post, Ἀκαδημείας habet ms. *A.* suo more.

Haeseram in illis verbis ἀδιαπόνητα ταῖς ἕξεσιν ὑπάρ- d
χοντα. Dalecampius vertit: *in corporis habitu vix discutiuntur.* Eamdemque in sententiam, quod ad verbum ἀδιαπόνητα quidem, Gallicus interpres: *comme elles sont naturellement difficiles a digérer.* Ac non sum equidem nescius, de *concoquendo* vel *digerendo* cibo usurpari nonnumquam verbum διαπονεῖν: sed in illam sententiam oportebat δυσδιαπόνητα, non ἀδιαπόνητα. Quare suspicatus sum, occasione vocis ἕξεσιν, in ν literam exeuntis, intercidisse (ut saepe aliâs factum observavimus) initio vocis sequentis literas εν, a quibus haec vox incipere debuerat. Sic ταῖς ἕξεσιν ἐνυπάρχοντα idem valebit, ac μένοντα ἐν ταῖς ἕξεσι, quae dictio lib. I. pag. 26. b. occurrebat; ad quem locum vide quae de vocabuli ἕξις apud Medicos usu notata sunt.

Antiphanis ex *Acestria* testimonium ita adpositum erat in editis, ut tres priores versus legitime essent distributi, tres reliqui vero veluti solutâ oratione concepti subiicerentur. Porro *vers.* 1. perperam ἐσθίοι legebatur, e ubi recte ἐσθίοις dedit uterque cod. *ms.* Tres reliquos versus, partim facili de coniecturâ, maxime vero veterum codicum ope, emendare & in ordinem cogere nobis licuit. In fine *versus* 4. pro edito τυροποιεῖ, recte τυρὸν ποιεῖ dedere ambo codices. Initio vero eiusdem versus, pro τῶν δὲ αἰγείων, correptâ penultimâ τῶν δ' αἰγέων scriptum oportuisse, metri ratio ostendebat. Perinde autem αἴγεος & αἴγειος dicere licitum erat poëtis. *Versu* 5. pro corrupto ἀνδρῶν, veram scripturam ἀδρῶν rursus uterque codex mstus exhibuit. Unus claudicabat *versus postremus*, ubi τὰ φαυλότατ' ἀνέχομαι erat editum, sicut est in ms. *Ep.* sed τὰ φαῦλα ἀνεχ. (si recte accepi) habet ms. *A.* sive φαῦλα ἂν ἀνέχομαι. Fortasse, collatâ utriusque codicis scripturâ, sic scriptum reliquisse poëtam coniectare licuerit, τὰ φαυλότατ' ἂν ἀνέχομαι. De ratione metricâ prorsus securus fuerat Casaubonus, cum ad eumdem locum haec adnotaret: »Non male fortasse scribas »verba *Antiphanis* ex *Acestria*, sicut ea Breviator nobis »exhibet: Κρέα δέ τινος ἥδιστ' ἂν [noster codex *Epit.* perperam, κύδιστ' ἂν] »ἐσθίοις; προβάτων μὲν οἷς ἔνι μήτ' »ἔρια μήτε τυρὸς φίλτατε. [At vocem φίλτατε ignorat noster codex.] »τῶν δ' αἰγείων κατὰ ταυτὰ, ἃ μὴ τυρὸν »ποιεῖ. διὰ τὴν ἐπικαρπίαν γὰρ τῶν ἀνδρῶν [immo, τῶν ἀδρῶν, codex noster:] »ἐσθίων τὰ φαυλότατ' ἀνέχομαι. »Interrogatus aliquis, *quibus carnibus libentissime vescatur,* »respondet: *ex ovibus quidem sibi eas probari, quibus neque* »*vellus adhuc ademtum, neque pressa ubera ad caseum: e ca-* »*pris similiter, quae caseum adhuc nullum dederint.* Non est »obscurum, *agninam* & *hoedinam* hisce verbis intelligi: »quod etiam vulgata lectio palam ait, quae dictionibus »ἀρνὸς & ἐρίφου est auctior.«

Eiusdem *Antiphanis* ex *Cyclope* ecloga, prorsus neglecto metro, veluti prosa oratio, adposita erat. Perspecte vero solertissimus Grotefend, in schedâ olim nobiscum communicatâ, monuit, esse versus anapaesticos trimetros acatalecticos; quorum unus *quartus* non esset integer, altero carens hemistichio. Eâdemque ratione digestos versus publice nuper proposuit Fiorillo, in Obser-

vat. in Athen. pag. 61. CASAUBONI ad hunc locum est e Animadversio huiusmodi: »Idem poëta (*Antiphanes*) cum » in *Cyclope* facit haec illum loqui: Τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν » ἥξει παρ' ἐμοῦ ταυτί· βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑλιβάτης, » αἴξ οὐρανία: quaerendum reliquit nobis quid appellaret » capram coelestem. Sed & contradicit ipse sibi Cyclops: qui » postquam χερσαίους cibos promisisset, οὐρανίαν αἶγα ex- » hibeat. An igitur scripserat comicus αἴξ δὲ Σκυρία: vel » cum negatione, ut in sequentibus multis, αἴξ οὐ Σκυ- » ρία. De capris *Scyriis* res vulgata. Iam vero, cum ait » idem Cyclops, ὑμῖν ἥξει παρ' ἐμοῦ τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς » ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητὸς, τυρὸς » πηκτός: lasciviâ comicâ ad copiae ostentationem species » fingit, quae nullae sunt. Nam χλωρὸς quidem caseus, » est *recens*: ξηρὸς, *siccus* ac *durus*: ξυστὸς, *rasilis*, cuius » ramentis cibi asperguntur: πηκτὸς, *recentissimus* & *tan-* » *tum quod coagulatus*: at κοπτὸς & τμητὸς, non verae (ut » puto) differentiae, sed fictae sunt a poëta. Quare in » illis explicandis operam abuti non debemus.« — In omnibus istis versibus nihil prorsus mutat noster codex *A*. Pro τράγος ὑλιβάτης vero, est ταῦρος ὑληβάτας in ms. *Ep*. De posteriore vocabulo vide supra, ad IX. 374. f. Scripturam vero αἴξ οὐρανία tuetur codex uterque cum editis: ubi non satis caussae esse videtur, cur vocem οὐρανία cum Casaubono aut cum Fiorillo suspectam habeamus; quamquam, quo sensu *coelestis* adpelletur hîc *capra*, dubitari possit. Gallicus interpres de huius animantis more intellexit *altissimas rupes veluti ad coelum usque scandendi*. Potuit vero etiam, quia in proverbio Graecis αἴξ οὐρανία pro *magna felicitate & opulentia* dicebatur, οὐρανίαν αἶγα non sine ioco dicere poëta *exquisite pinguem praestantemque*. Illud quidem utique turbare Casaubonum non debuerat, quod χερσαίους cibos, non οὐρανίους, promisisset Cyclops: nam τὰ χερσαῖα τοῖς ἐνύδροις opponi solent, non τοῖς οὐρανίοις. Et τῶν ἐνύδρων quidem ciborum recensum, quos apud eumdem poëtam idem Cyclops promittit, habes apud Nostrum lib. VII. pag. 295. f.

AD CAP. LXVII.

Vers. 1 *sqq.* Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων. f »Referens Athenaeus aliquot veterum Comicorum locos,

f »quibus *Coenarum descriptio* continebatur, longam ῥῆσιν »affert ex *Hippotropho* MNESIMACHI: qua universum »cuiusdam convivii choragium luculenter & κατὰ λεπτὸν »facetus poëta descripserat. Nemo qui istam Mnesimachi »eclogam legerit, caussam requisiturus est, cur Aelianus, »sicut libri septimi cap. 7. dicebamus, [ad pag. 282. d. Animadv. Vol. IV. pag. 90.] »inter δειπνολόγους poëtas »hunc praecipuum faciat cum Epicharmo. Inducitur ini»tio aliquis vel cocus vel architriclinus, qui *Manem* ser»vum iubet *convivas e foro arcessere aliisque locis, & para»tam coenam illis nuntiare.* Βαῖν' ἐκ θαλάμων, inquit, κυ»παριττοτρόφων ἔξω Μάνη. στεῖχ' εἰς ἀγορὰν πρὸς »τοὺς Ἑρμᾶς, οὗ προσφοιτῶσ' οἱ φύλαρχοι. *Thalamus* κυπα»ριττοτρόφος ferri potest, si ferimus θάλαμον pro amplae »domus ambitu, ubi horti sint & viridaria: sin hoc du»rum, [ut est sane,] non aspernanda coniectura nostra, »quae est, ut literâ unicâ demtâ scribamus ἐκ θαλάμων »κυπαριττορόφων, *e thalamis quorum cupressina lacu»naria.* Non debet vox θάλαμος aliter hic accipi quam in »notâ significatione. Ac videntur epulae nuptiales hic de»scribi: quod etiam illa mox verba confirmant, ἀκολα»σταίνει νοῦς μειρακίου: [vers. 18. ubi vide not.] de *spon»so* enim videtur loqui. Sequentibus verbis designatur ea »pars fori, ubi reperiri queant invitati. *Ito in forum ad »Hermas, ubi solent frequentes esse tribuum magistri.* Diver»sorum morum homines diversis in locis & urbis aut fori »partibus soliti convenire: quod docet eximie Plautus in »Curculione; scenâ, *Aedepol nugatorem lepidum.* Noti au»tem sunt Atheniensium *Hermae* & statuae illae ἄκωλοι, »quas in foro, aut non procul neque a foro neque a gy»mnasio, fuisse positas ex Pausania discimus. *Ad Hermas »ventitasse*, ait, invitatos, quos appellat φυλάρχους, quasi »*praefectos tribuum*: vel, quod nunc primulum venit no»bis in mentem, φιλάρχους, ut significet primores civita»tis esse, qui honores soliti petere & gerere. Verum, quia »per υ scribunt exemplaria omnia, φύλαρχοι, id potius »sequamur. Athenis id fuit non contemnendae dignitatis »nomen. Aristophanes Avibus: [vs. 798 sq.] ὡς Διιτρε»φὴς γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' »ἵππαρχος. « CASAUBONUS. — *MNESIMACHI* eclogam (quae veluti soluta oratio adposita erat) in *anapaesticos versus dimetros* dispescendam fuisse, recte monuit D'AR-

NAULD, in Animadv. Crit. c. 27. pag. 151. Eorum non-nulli iam supra (lib. VII. pag. 322. e.) adlati sunt. κυπαρισσοφόρων verissime a Casaubono emendatum: eodem quidem cum editis errore tenetur mstus noster codex uterque. Ista, οὗ προσφ. οἱ φύλαρχοι, desunt *Epit.* sed scripturam φύλαρχοι recte tuetur cod. *A.* De qua dignitate breviter sic Suidas: Φύλαρχος, ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος δὲ τῷ ἱππάρχῳ.

Verf. 4 *sq.* » Addit poëta, τούς τε μαθητὰς τοὺς ὡραίους, » οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων καὶ κατα» βαίνειν. Malim, τούς τε μαθητὰς ὡς τοὺς ὡραίους, οὗ ἀνα» βαίνειν &c. *vade etiam ad formosos* illos *discipulos:* id est, » ad illud gymnasium ubi exercentur adolescentes delica» ti: *ubi discit Phidon in equos ascendere, & ex iisdem descen» dere.* In vulgata lectione, μελετᾷν accipitur pro *docere;* » quod insolens plane: nam μελετᾷν est *discere, meditari:* » unde apud Plinium in Paneg. *meditatio campestris turmarum.* » Itaque non οὓς ἀναβ. sed οὗ lego: ut in praecedenti pe» riodo, οὗ προσφοιτῶσιν οἱ φυλ.« CASAUBONUS. — Est utique haud satis expedita oratio, ut vulgo legitur: nec tamen quidquam mutant libri, nisi quod pro Φίδων, quod habet ms. *A.* cum editis, Φείδων recte dedit ms. *Ep.* Ac pulcre quidem novimus, verbum μελετᾷν plerumque de his usurpari qui *se exercent:* sed tamen etiam generatim *curare* significat, veluti μελετᾷν ἔργου, *opus curare:* μελετᾷν βίου, *curare res ad victum necessarias.* Quare in librorum consensu nil novandum putavi; cum praesertim emendationis ratio a docto Animadversore propositae ne ipsa quidem satis expedita sit. Sed longe etiam aliud hic latere, quam quod primâ specie videri poterat, monuit IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 51.

Verf. 8. Atticam particulam ὁτιή, quam desiderabat metri ratio, pro ὅτι quod habebant editi, opportune dedit mstus cod. uterque.

Verf. 9. τὸ ποτὸν θερμὸν habet ms. *A.* cum editis. τὸ ποτὲ θερμὸν ms. *Ep.* quod suo iudicio fortasse mutavit Breviator, contra poëtae quidem mentem.

Verf. 11. » Ait, σπλάγχνα ὀπτᾶται χαύνῳ. Scri- a » bendum, σπλ. ὤπτηται χαῦνα: vel mutatâ distin» ctione hoc modo, σπλάγχνα ὤπτηται. χαῦνον ἥρπα» σται κρέας ἐξ ἅλμης.« CASAUBONUS. — Commodum utique videri poterat ὤπτηται: sed in ὀπτᾶται consentit

a ms. uterque cum editis; quod non temere mutandum. Sequens vox deest ms. *Ep.* Pro χαύνῳ vero, quod erat editum, χναυω (sic) enotatum ex ms. *A.* quam vocem lubens equidem cum altera commutarem, si certiorem explicationem ista haberet. Sed vocem χαύνῳ nihili esse recte intellexerat Casaubonus: nec vero satis commodum videtur χαῦνα: *assando* enim non *laxae* aut *molles* fiunt carnes, praesertim *viscera*, sed *rigidiora* potius. χαῦνον ἥρπασται vero, quae fuit altera Casauboni coniectura, non fert metri ratio. Restat ergo, ut codicis scripturam teneamus, statuamusque (perperam permutatis ob formae similitudinem, ut passim alibi vidimus, literis α & ω) χναῦα scriptum oportuisse; qua in voce ob sequentem initio proximae vocis vocalem postrema vocalis α elidi potuerit. Sed quaenam sit vis huius vocabuli, sive quid aliud sub eo lateat, videant doctiores acutioresque. Percommode, quod ad sententiam, Dalecampius (quem secutus Gallicus interpres videtur) vertit, *viscera, quod assa nimis sint, friari:* sed in verbo χναύω, aut in eius derivatis, (quorum in numero adiectivum χναῦος ne reperitur quidem usquam) nullum talem significatum a veteribus Grammaticis adnotatum video; quorum observata omnia collegit H. Stephanus, in Thes. T. IV. p. 542 sq. Nam χναύειν est *carpere, avellere,* aut *circumcidere;* χναύματα vero proprie dicuntur *carnium recisa frusta,* aut partes quae *cupide avelluntur & deglutiuntur.* Nisi huc trahere velimus quod apud Hesychium adiicitur, τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα: id est, eodem Stephano interprete, *particulae a carnibus recisae, quae super carbonibus tostae devorantur.* Quae cum ita sint, hariolando magis, quam certam rationem secutus, χναῦα, *torrida* interpretatus sum. Intelligere etiam possis, *viscera assari nimis, ita ut fragilla fiant & propemodum in frustula dilabantur.* Sed fortasse rectius χναῦα pro χναύματα (id est, *delicata carnium frusta super carbonibus tosta*) accipiemus; adoptatâque in praecedente verbo emendatione Casauboni, commodius sic distinguemus verba:

σπλάγχν' ὤπτηται, χναῦ' ἥρπασται,
κρέας ἐξ ἅλμης ἐξῄρηται·
τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἠνύστρου,
χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος,
διακαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον.

Quamquam in manuscriptis libris, sicut in impressis, iun- a
guntur verba ἤρπασται κρέας ἐξ ἅλμης, rursusque ista,
ἐξήρπασται τόμος ἀλλᾶντος.

Ad vers. 15. διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον, monuit CASAUBONUS: » Malim διαλελαιμοτόμηθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον. *Qui » intus sunt, omnes victimas iugularunt, quae ad epulas ne» cessariae.* διαλαιμοτόμησις magni convivii designationem » habet: cuiusmodi est quod Hebraei vocant *Keráh*, quasi » dicas *excisionem*. Affine & proprium coquorum verbum » est διαρταμεῖν. Anaxandrides, Ἀρτίως διηρτάμηκε· καὶ » τὰ μὲν διηνεκῆ σώματος μέρη δαμάζεται ἐν πυρικτύποισι » γῆς. « — Verbum λαιμοτομεῖν proprie significat sane *iugulum incidere, iugulare*: quam notionem si huic loco, ut fecit Casaubonus, adplicare velles; διαλελαιμοτόμηνται in praeterito tempore, quemadmodum ab eodem propositum est, scriptum oportebat: nam *intus* in thalamo non mactantur victimae. At id quidem metricae horum versuum rationi, cuius nullo sensu tactus fuisse videtur doctissimus Animadversor, neutiquam convenit: & praesens tempus tenet cum editis libris uterque mstus. Quare consentaneum videri debet, ut verbum διαλαιμοτομεῖν comice hic positum statuamus, pro τοὺς τόμους (quos modo nominaverat) διὰ τὸν λαιμὸν ἄγειν, *frusta carnium per gulam agere*, id est *deglutire*.

Vers. 16 *sq.* κρατὴρ ἐξερροίβδηντ' οἴνου· πρόποσις χωρεῖ. Haec quum Dalecampius sic reddidisset, *Exhausta esse pocula, vini propinationes accendi & procedere*; — » Male ac» cepta interpretibus « ait ista verba CASAUBONUS, sic vertenda censens: » *Cratera largiter impleta est vino*: (id est, » crateri vinum e cado infusum est abunde:) *iam incipiunt » convivae poculis se invitare.* « Tum idem sic pergit: » Ῥοῖ» ζος (sive ῥοῖβδος) exponitur a veteribus ῥεῦμα σφοδρόν: » quia usurpatur etiam ad soni eius significationem, quem » edit fluens aqua vehementius. Hic vero κρατὴρ ἐκροιβδεῖ» σθαι dicitur, qui largiore fluxu vini e cado fluentis fue» rit impletus. « — At mihi, quam coacta & contorta haec videtur docti Animadversoris expositio, tam plana & simplex, prorsusque vera, Dalecampii interpretatio. Quemadmodum ῥοιβδέω idem sonat ac ῥοφέω, quod docent Grammatici omnes: sic ἐκροιβδέω valet ἐκροφέω, id est, *exsorbeo, exhaurio*.

Vers. 17 *sqq.* λείπεται σκόρδαξ. &c. DALECAMPIUS,

a quasi οὐ λείπει legisset, vertit: *non cessat cordax;* adiectâ Notâ: »Ridicula & rustica saltatio, qua turpiter lumbos »& spinam quatiebant. Quidam legunt ἕλκεται κόρδαξ, »ut apud Aristoph. in Nub. [*vs.* 540. ubi vide Schol.] »& Terentium, *Tu inter eas restim ductitans saltabis.* « — Dein CASAUBONUS: »Pergit qui Manem alloquitur, λεί»πεται κόρδαξ. ἀκολαστάινει τοῦς μειρακίου. πάν»τες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω. Sunt qui emendent ἕλκε»ται κόρδαξ: quae & nobis placeret emendatio, nisi λεί»πεται mordicus defendant libri omnes: neque caussa est »cur mutemus. Nam, ut ἐναργέστερον exprimeret omnia »pridem parata, & dudum in morâ esse convivas ad quos »Manes mittebatur, cum iam epulis se accinxissent qui »domi erant, λείπεται κόρδαξ, inquit; quasi hoc dicat: »id *superesse unum, ut mensis remotis saltatio instituatur:* non »enim saltare incipiebant, nisi finitis epulis. Pro τὰ κάτω»θεν ἄνω, placeat magis, nec opinor sine caussâ, τὰ κά»τω θέσαν ἄνω. Syllaba αν, quae fuerat geminanda, se»mel scripta, depravando loco fuit. Quam varie acci»piant Graeci suum illud ἄνω κάτω, alibi [nescio ubi] »multis docemus.« — Saltationis genus, quo de agitur, alibi quidem constanter κόρδαξ vocatur, quam vocem hîc quoque ms. *Ep.* exhibet: σκόρδαξ vero nusquam nisi hoc loco, in quo vetus cod. *A.* cum editis consentit, reperire mihi contigit. Videndum tamen, ne quemadmodum aliis multis vocabulis a litera consonante incipientibus literam σ praeponebant Attici, sic & in hoc interdum fecerint. Multa sunt certe in Graeco sermone, quae hodie aut ἅπαξ λεγόμενα esse videantur, aut quae plane nusquam in vulgatis libris reperiantur, ab editoribus scilicet obliterata aut prorsus eliminata; quorum satis frequentia fortasse exempla, si diligentius excuterentur veteres codices in Bibliothecarum scriniis latitantes, deprehensuri essemus. Videndumque etiam, ne Aristophaneum verbum σκορδινᾶσθαι, & illud, quod apud Pollucem V. 93. legitur, σκορδεῦν, aliquam cum hoc ipso vocabulo σκόρδαξ adfinitatem habeat. Pro λείπεται κόρδαξ, doctissimus. IACOBS, in *Notulis msstis*, ἄγεται κόρδαξ legebat: percommode id sane, si modo in vulgata scriptura, quam & tuentur ambo nostri codices, & recte (ut mihi videtur) defendit Casaubonus, quidquam desideraretur. *Versum* 18. omisit Breviator. Ibi quum τοῦς μειρακίου

P 2

legeretur in editis, τὸ μειράκιον Casaubonus (ut paulo ante vidimus) *sponsum* intelligebat, cuius in nuptiis epulas hasce celebratas ille statuit. At nuptiarum in totâ eclogâ nulla fit mentio: tum vero, ut concedam μειράκιον absque incommodo vocari *sponsum* potuisse, mirum omnino videri debet quid sit quod sponsus prae caeteris nunc ἀκολασταίνειν dicatur, id est, *lascive & petulanter agere*. Quare, quoniam μειράκιον (non μειρακίου) in vetere codice scribitur, multo convenientius existimavi, si id in μειρακίων mutaremus. *Versiculus* 19. in cod. *Ep.* sic scribitur, quasi e duobus membris constans: πάντες ἔνδον· τὰ κάτωθεν ἄνω. Quod paulo quidem commodius videri poterat: nec tamen satis placet. Commodissimum foret, πάντα δ' ἔνδον &c. si modo per metri leges liceret. Nunc elliptica fuerit locutio: πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω, scil. στρέφουσιν. Sed videtur obscoena quaedam subesse sententia.

Verf. 20 *sqq.* »Scribe elegantissimum locum hoc modo: Μέμνησ' ἃ λέγω. πρόσεχ' οἷς φράζω. χάσκεις; οὗτος, βλέψον δεῦρ'· εἴ πως ταυτὰ φράζῃς. *Memento eorum quae dico: attende iis quae loquor. Oscitas? Heus tu, huc aspice: ut, si fieri potest, eadem illis dicas.* Scribebatur χάσκεις αὐτός: corrupta venustate huius loci. οὗτος, pro ὦ οὗτος, initio periodi frequens apud Atticos. Elegans [propria quidem illa ac pervulgata; at, cur *elegans?*] formula est, βλέψον δεῦρο: qua etiam vulgo utimur cum pueros nostros ad ea quae dicimus iubemus attendere. Sic apud Sophoclem Deianira Licham compellat, Οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; & in Oedipo tyranno, Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Plautus in Amphitruone: *Sosia, age: me huc aspice.* In Capteiveis: *Quaeso, hercle, agedum aspice ad me.* In Mostellaria: *Quaeso, aedepol, huc me specta, & responde mihi.* Paullo post, *Surge, ne nugare: aspice dum contra me.* « CASAUBONUS. — Μέμνησ' ἃ λέγω recte dedit ms. *Ep.* In χάσκεις αὐτός consentiunt libri: & defendi potest. Malim tamen utique, χάσκεις οὗτος; *Heus tu, stas ore hiante?* Quod ταυτὰ pro αὐτὰ scripsit Casaubonus; placet id quoque: sed tenere nos debuimus consentientem utriusque codicis cum editis scripturam. Coniunctivo modo φράζῃς, quem voluerat idem vir doctus, non erat locus post εἴ πως: sed optativo

opus erat, si in *praesente tempore* enunciatum verbum velles. Quare hactenus melius, φράζοις, scribitur in ed. Cas. 2. & 3. At nec φράζεις, nec φράζοις ferebat metrica lex. Rectissime φράσεις in *futuro*, penultimâ syllabâ brevi, dedere codices mssti ambo.

Vers. 23. » Sequitur, αὐτίκ' ἐρῶ σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἥκειν
b ἤδη καὶ μὴ μέλλειν. τῷ τε μαγείρῳ μήτε λυμαίνεσθαι.
» Non male vocem αὐτίκα praecedentibus connectas, mutatâ interpunctione. Omnino autem μή τι scribendum, » non μήτε. *Dic illis videant, ne quid sua mora coco noceant.* » Perit enim multis cibis sua gratia, nisi opportune comedantur. Lege descriptos ante hoc libro [pag. 379. b.] » Alexidis super hoc versus, ex eius Milesiis. « Casaubonus. — Utique ferenda non fuit μήτε particula, cum ob sententiam, tum ob versum. Scriptura μή τι ad sententiam percommoda futura erat: sed metricae legi contraria, quia prima syllaba verbi λυμαιν. producta. Recte vero nude μὴ λυμαίνεσθαι habet ms. *Epit.* ubi verbum quidem in fine plene scriptum; sed in ms. *A.* ultima vocalis elisa, λυμαίνεσθ', quemadmodum in edd.

Vers. 29. κολοκύντη, ἴττος. Sic ms. *A.* & *Ep.* ubi η ob vocalem initio sequentis vocis corripitur.

Vers. 32. » Inter alios pisces Mnesimacho hic nominatos, φυξίκινος quidam est, quem alibi non reperimus. Graecis φυζακινὸς idem ac *meticulosus*. An aliquem » piscem ita nominaverint piscatores, queis nota eorum » ingenia, nescio. « Casaubonus. — Nec nobis liquet. Dalecampii quidem *phyxinicam* prosodia non admittit. Adnotavit idem Dalecampius: » Quidam legunt *phoxinus*. « Et φόξινος fortasse, metri caussâ, hic stare potuerat, si penultimam syllabam longam statuas: sed est is vilis & nimis exiguus pisciculus, quam cui conveniat epitheton ὅλος, nisi id ridiculi caussâ adiectum existimes.

Vers. 33 *sqq.* Θυννὶς, κωβιὸς, ἠλακατῖνος. » Lege » Θύννος, κωβιὸν, ἠλακατῆνες, ut libro septimo. « Casaubonus. — Vide VII. 301. d. quem locum si excusseris, utique hic quoque ἠλακατῆνες scriptum oportuisse adsentieris Animadversori. Pergit ille: » Et de istis, » κυνὸς οὐραίου τῶν καρχαρίων, vide libro eodem, in Σαῦ-» ρος. Inde emendabis & alia nonnulla piscium nomina, » quae in hoc laterculo minus recte scribuntur. « — Locus, quem dicit, est lib. VII. pag. 322. e. ubi ex hac eclo-

ga tres versus adponuntur, ex abrupto ab his verbis in- b
cipientes τῶν καρχαριῶν, quae quo nexu vel praecedenti-
bus vel sequentibus apta fuissent aegre hariolatus esses,
nisi ex hoc loco disceres. Nempe κυνὸς οὔραιον τῶν καρχα-
ριῶν, est *pulpamentum e partibus caudae proximis canis piscis*,
de eo genere qui carchariae nominantur. Scribitur quidem hîc
vulgo καρχαρίων penacute, nec aliud ex ms. *A.* adnota-
tum: in *Epit.* vero deest iste versus cum omnibus qui
decurrunt a trigesimo primo usque ad quinquagesimum:
quorum loco nil aliud nisi haec verba posuit Breviator,
Καὶ μυρία τοιαῦτ' εἰπὼν, ἐπάγει· Πᾶς δὲ κατ' οἴκους &c.
Nos, ut pag. 322. sic & hîc καρχαριῶν scripsimus, quem-
admodum par erat, a sing. ὁ καρχαρίας, τοῦ καρχαρίου:
quo de pisce disputatum est a Nostro, VII. pag. 310. *a-e.*
Caeterum vide notata ad pag. 322. *e.* & confer simillimum
piscium recensum, ex *Ephippi* comici fabulâ *Cydone* adla-
tum eâdem pag. lit. d. & e.

Vers. 39. σπάρος, αἰολίας, θράττα, χελιδών. Ge- c
minum huic versum Ephippi habes loco modo citato, nisi
quod θρίττα pro θράττα scribitur. Sed θράττα habes
etiam VII. 329. d. ubi pariter verba quaedam ex hac Mne-
simachi ecloga adferuntur: at ibi quidem praeeunte ms.
A. θρᾷττα scripsimus cum accentu circumflexo & iota
subscripto; hîc vero, ubi θράττα (sic) scribitur in edi-
tis, nulla discrepantia ex ms. *A.* adnotata est. Caeterum
quod post σπάρος hîc insertum legebatur nomen, mendo-
se σκάρις scriptum in editis, pro eo rectius quidem σκά-
ρος scribitur in cod. *A.* Sed perperam illud huc irrepsisse,
e varietate lectionis fortasse ortum, probabile faciebat
metrica ratio, & prorsus evincebat parallelus locus, VII.
329. d. cum quo etiam consentiebat simillimus Ephippi
versus 322. e. Quare, id hinc eiicere non dubitavimus.
Pro πολυπόδιον, quod hîc & in edd. & in ms. *A.* le-
gebatur, paulo commodius πουλυπόδιον dederat idem
codex *A.* in versu parallelo pag. 322. e. Sed quod ibi in
Animadv. diximus, πουλυποδάριον desiderari metri
caussâ, id hîc tandem in contextu ponere ausi sumus.

Vers. 48 *sq.* » Non damnem, καὶ μετὰ δεῖπνον θαυμα-
» στὸν ὅσ' ἐστ' ἀγαθῶν πλῆθη. Magis tamen ex usu sit,
» θαυμαστά γ' ὅσ' ἐστ' ἀγαθῶν πλῆθη. « CASAUBONUS.

Vers. 51. εὔει. εὕει ms. *Ep.* Nil interest.

Vers. 54 *sqq.* Quod pro βινεῖ, habet κινεῖ ms. *Ep.* d

d id ad sententiam perinde est. Caeterum abundare videtur hoc verbum, insertum ex interpretatione praecedentis verbi κεντεῖ. Quod praecessit λορδοῖ, reciproce vel neutraliter accipiendum, pro λορδοῖ ἑαυτὸν, *incurvat se, praebet se.* Vide Toup Emend. in Suid. ad voc. Λορδουμένη, Part. II. pag. 257. Pro ἄγαν αἰ, unâ voce ἀγαναὶ scribendum monuerat Iacobs in *Notis msstis.*

Vers. 55. Ad editam olim scripturam μολπᾷ, κλαγγᾷ, monuerat Casaubonus: » Scribe μολπαὶ, κλαγγαί. « Quod speciosum erat utique: at, in loco minime caeteroquin expedito, consultius duximus presso pede sequi codicum veterum scripturam; qui sic, ut edidimus, μολπὰ, κλαγγὰ dedere: quae verba cum multis aliis huius eclogae ex Epitoma repetiit etiam Eustathius, ad Od. ε'. pag. 208. l. 5. Verbum θράττει cum proxime sequentibus, de quibus interpretandis desperavi, praetermisit Epimator. Dalecampius latine sic reddiderat: *canit quisque, clangit, turbas ciet, cursitat, anhelat.*

Ad *reliquam Eclogae partem* haec est Casauboni animadversio: » In proximis verbis non pauca corrupta. Nam » quid est hic νεῖται? quid κοίραν κασίας ἀπὸ γᾶς ἀγίας? » Interpres non male quod ad sententiam, καίουσι κασίαν » ἀπὸ γᾶς Ἀσίας: [nempe *Casiam urunt advectam ab Asiatica* » *terra*: Dalec.] aut scribe, ἀπὸ γᾶς ἀπίας. Homerus, » τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. [Equidem *Casiotidem* Syriae regionem intelligebam: duarum autem vocum, ἀγίαν & ἀλίαν, alteram ex diversitate lectionis ortam suspicatus eram.] » Deinde ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα θονεῖ λιβάνου μακροῦ. » Scribo, μακράν: *procul nares ferit odor thuris.* Hesychio » auctore μάρον herbae cuiusdam nomen est: id si huic » loco velis accommodare, quod fecit interpres, per me » licet: minus tamen probo. Proxima his non uno modo » possis ex libro ultimo concinnare: sed, quod admodum » placeat, nihil dum excogitavi. Quare utemur compe» rendinatione. Atque haec ad Mnesimachi ῥῆσιν. « — Epitomae auctor, posteriorem eclogae partem his verbis absolvit: ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα θονεῖ λιβάνου σμύρνης καλάμου στύρακος λίνδου κίνδου μίνδου. τοιάδε δ' ὅμους ἀμίχλη κατέχει πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος. Tum subiicit haec: Ταῦτα δὲ πάντα ἡδίστην ἀκοὴν παρέχει τοῖς ὦσὶ μᾶλλον ἢ τῇ φάρυγγι: quae ducta sunt ex pag. 402. d. Superiora ista cum pluribus praecedentibus ex Athenaei Epitoma re-

peteris Eustathius loco modo citato, haec de suo adiecit, ad interpretationem huius loci facientia: Ἐν οἷς τὸ μὲν λαρδοῦν, σχηματισμὸν δηλοῖ σώματος οὐ σεμνόν. d
λίνδος δὲ, ἄνθηρόν τι εὐῶδες, ὁμώνυμον Λίνδῳ τῇ Ῥοδίᾳ πόλει. μίνθος δὲ, οὐ πάντως κόπρος ἡ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ παρ᾽ ὑπόνοιαν· ἀλλ᾽ ἡ λεγομένη διαλελυμένως μὲν καλὰ μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη. περὶ δὲ κίνδου ζητητέον. Ὁμοιοκαταληξία δὲ παιγνιώδης, καὶ τὸ, τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητός. ἔτι δὲ καὶ τὸ, αἶξ οὐρανία, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὃς οὐ τομίας.

Vers. 61 *sq.* Τοιάδε δώμους ὁμίχλη κατέχει πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστα. Dalecampius: *Ea nimirum caligo nostras aedes obsidet, bonis omnibus plenas.* Mire, quod ὁμίχλην hic *caliginem* reddiderit; cum *suffimentorum nebulam* dicat poëta: sed illud speciose, *plenas*; nempe *aedes*, quasi ἀναμέστους legeretur: speciose, inquam; non, vere. Quidni enim ἀνάμεστος, quod libri tuentur omnes, ad ὁμίχλη referatur? nempe *nebula* illa in se *complectitur bona omnis generis.* Ac nescio an simul alludatur ad usum vocabuli simillimae significationis νέφος, *nubes*, quod de *ingenti multitudine & copia* dici solet: de quo vide quae collegerunt Philologi ad Epist. ad Hebraeos XII. 1.

AD CAP. LXVIII.

ἡ Ῥοδουντία καλουμένη λοπάς. Rectius fortasse minusculâ literâ initiali scripsissemus ῥοδουντία, ne de urbe, a qua nomen illud derivaretur, cogitaret lector. Infra, pag. 406. a. ῥοδωνία vocatur eadem patina, ubi discimus a *rosis* nomen eam invenisse.

... μάγειρος, ὃς ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε ὠγκώσατο. Manifestum erat intercidisse ὃς pronomen: nec minus in oculos incurrebat erroris origo. Verbum ὠγκώσατο recte dedit ms. *Ep.* Titulum fabulae, quem *in Abdito* latine reddiderat Dalecampius, intelligendum esse *in Capite-obvoluto*, id est, *Pudore suffuso*, monuit Toup, in Append. Notar. in Theocr. pag. 7. Totam Eclogam suis coniecturis emendatam adposuit idem Toup, in Curis Noviss. in Suid. p. m. 278 sqq. (p. 124. ed. Lond.) e

Ad *Anthippi* *vers.* 1. notavit Casaubonus: » Σίφων » parum Graecis usitatum viri nomen est. Σόλων forteau

» verius. Tamen & vers. 19. Σόφων.« — His dein in *Addendis* adiecit: » Et recte. Sic libro XIV. [pag. 622. d.] » coqui cuiusdam meminit Athenaeus, qui *Sophon* nomi» nabatur. « — Et consentiunt sane veteres libri.

f *Vers.* 6. » Scribe, καὶ τὴν θυείαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέ» σου. Inter praecipua culinae instrumenta est *mortarium*, » ad intrita & condimenta. Sed *Labdacus* novis inventis » suis effecisse dicitur ne eo opus esset amplius. Deinde » poëta se ipse explicat. « CASAUBONUS. — Vide an huc faciat quod est apud Hesychium: Θύα, ἀρτύματα· Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Sane, per tropum quemdam orationis, ἡ θυεία hîc ponitur pro τὰ ἀρτύματα & τὰ ἀρώματα. Aliâ notione θυΐαν pro θυεῖαν habes etiam XV. 666. d.

Vers. 8 *sq.* » Hos versus sic libri nobis exhibent,

» —— οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
» ἐχρῆτο, πάντα φίλων † τὸ εἶναι θ' ὑπέλαβον.

» Si advertimus animum, non est obscura loci huius sen» tentia, utut inquinatae hominum infrunitorum manus » omnia corruperint. Hoc autem ait generosus iste ora» tor: *Cocos illos*, de quibus initio dixit, *omne priorum ar» tificium superasse & vanitudinis atque ineptiarum arguisse;* » *quasi illi nugas egissent, non coquos peritos suae artis.* Scri» bo igitur, servatis vestigiis corruptae lectionis:

» —— οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
» ἐχρᾶτο, πάντα φλεδόνας εἶναί θ' ὑπέλαβον.

» φλεδόνες, *nugae*, λῆρος. Timon, in Sillis: [apud Dio» genem Laërt. II. 107.] Ἀλλ' οὐδέν [Ἀλλ' οὔ μοι] τοῦ» των φλεδόνων μέλει. Potes & φλήναφον aut φλυαρίαν » scribere. « CASAUBONUS. — In ἐχρᾶτο desiit Epitomator, reliquam versus partem cum versu sequenti omittens. Mendosam editorum scripturam *vs.* 9. tenet ms. *A.* Quem versum TOUPIUS, vocabulo πάντα ad superiora tracto, in hunc modum constituit:

ἐχρᾶτο, πάντ', ὀλίσαν εἶναί θ' ὑπέλαβον.

Nobis (quod quidem ad praecipuam emendationis partem spectat) multo felicior *Casauboni* coniectura visa est. Sonat autem ὁ φλέδων (non φλεδὼν, ut scribit Casaub.) non tam *nugas*, quam *nugatorem*: quod cum ex analogiâ aliorum nominum in ων desinentium, (v. c. γνάμων, εἴρων, & simil.) tum ex illo Timonis verbo perspicuum est, quod retulit Laërtius in Antisthene, VI. 18. ubi ait: Ὁ Τίμων, διὰ τὸ πλῆθος (τῶν βιβλίων) ἐπιτιμῶν αὐτῷ, παν-

τοφυῆ φλέδονα φησὶν αὐτόν: id est, *feracissimum nugatorem eum nominat*. Quem locum ubi citat Suidas, (in Φλέδων) φλέδωνα quidem per ω longum scribitur in ed. Porti & Küsteri; sed φλέδονα habent Suidae editiones veteres; quemadmodum apud Diog. Laërt. vulgo editur: & recte id quidem, sicut & mox apud eumdem Suid. & apud Hesych. φλεδονεία per ο breve effertur: quam esse veram scripturam dubitare nos non sinit eiusdem Timonis Sillographi versus apud eumdem Laërtium, II. 107. Quare non, ut Casaubonus, φλεδόνας in plurali, sed φλέδονα scripsimus; quod & cum τὸν - - χρώμενον vers. seq. perapte convenit. Iam πάντα possis perinde vel ad ipsum id quod sequitur, τὸν - - χρώμενον, referre, vel ad superiora. Sed coniunctio τε omnino post φλέδονα ponenda videbatur, cuius vestigium etiam in vocula τὸ, cui non fuerat hic locus, supererat. Ante ὑπέλαβον vero abiici particula θ' debuit. Minus feliciter eumdem versum olim curaverat *Guil.* CANTERUS, Novar. Lect. lib. IV. cap. 5. Villebrunius in cod. Par. *B.* non φίλων scribi ait, sed φ-λον. (sic.) Unde sic corrigit, πάντα φαῦλόν τ' εἶναι ὑπέλαβον: ne id quidem absurde, nisi quod metrum desiderabat saltem φαῦλον εἶναί θ' ὑπελ. quod ad codicum scripturam propius etiam accedit.

Versus 10. in hunc modum editus erat: a

τὸν τοῖσι παντοπώλαις χρώμενον.

Ubi παντοπώλαις tenens TOUPIUS, intelligebat, *illos esse stultos qui huiusmodi seplasiariis aut scrutariis uterentur*. Sed opportune παντοπώλην in accus. sing. dedit noster cod. *A.* Pro τοῖσι, idem codex τοῖς habet: at, neutrum satis esse ad complendam versus mensuram, perspicuum erat; quare τὸν τοῖσι τούτοις cum TOUPIO correximus.

Versu 11. insignem utique veri speciem habet eiusdem TOUPII emendatio,

αὐτοὶ δ' ἐλεόν τε καὶ λοπάδα καινήν. —

Quam si quis in contextu nostro desideraverit, haud procul in subiectâ Notâ a nobis commendatam videbit. Vulgatam scripturam, ἔλαιον, in hanc sententiam accepit Gallicus interpres: *Or, papa, ils ne vouloient que de l'huile, une marmite neuve, un feu vif*, &c.

Vers. 12. πῦρ τ' ὀξὺ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον. Dalecampius: *ignis celeriter ac identidem excitatus*. Quasi esset καὶ μὴν πολλ. φυσωμ.

Verf. 15. ἀπὸ recte exhibuit codex mstus uterque. *Verf.* 16. ἀνεκάθηραν dedit ms. *Ep.* Ex ms. *A.* nil enotatum. Quosnam vero convivantium πόρους ab istis *purgatos* dicat coquus, haud satis liquet. »Oculos, nares, »fauces« DALECAMPIUS intelligebat. VILLEBRUNIUS, *canales secretorios.* Ego de *viis inter mensas* cogitaveram, quae ut non amplius vomitu conspurcarentur esset illorum arte effectum. Sed lubens meliora docebor.

b *Verf.* 18. Placet TOUPII ratio, verborum seriem in isto versu sic mutantis:

B. Μάλ' εἰκότως· παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν.

Id est: B. *Merito hoc ei accidit: nam contra naturam illa potio erat.*

Verf. 21. Cum φιλόσοφα legeretur in editis, ad συγγράμματα referebatur illud adiectivum: & sententia utcumque probabilis existebat. Sed haud paulo aptius, atque adeo verissimum erat, quod uterque codex mstus dedit, καὐτὸς φιλοσοφῶ. TOUPIUS vero quid spectarit non exputo, cum vulgatum φιλόσοφα tenens, καὐτὸς praeterrem in Καὐτὸν mutavit, & ex σπεύδων (vers. sq.) σπεύδοντ' fecit.

Verf. 23. ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν. »*Enecabis me nimirum, non hostiam qua facere volumus.* Ex»posuimus iam capite sexto. [ad pag. 378. b. Conf. pag. »386. b.] Apage doctorum emendationem, [nempe Da»lecampii,] οὐχὶ θύειν μέλλομεν;« CASAUBONUS.

Verf. 25. Recte ab eodem CASAUBONO monitum erat: »Scribe, ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην. *Ea vestigantem »quae ad artem pertinent.*« Omissus is versus in *Epit.* cum duobus praecedentibus & uno sequente.

c *Verf.* 26. οὐθὲν χονδρεύου σοι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου. »Mendum palam faciunt metri lex & sententia; quae nul»la est: nam de interpretatione viri docti [*ut alicam ex »Aspendo vobis apponam:* Dalecamp.] quid aliud dicas, »nisi quod olim de Menecle? Emendemus igitur quod »corruptum est, ut sententia sit aliqua, & stet versus. »Lego:

»οὐδὲν χοροῦ σοι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου.

»Per *chorum Aspendium* intelligo *citharoedum*, de quo ex»stat proverbium, Ἀσπένδιος κιθαριστής. Ac fortasse scri»bendum,

»οὐδὲν κιθαριστοῦ διαφέρω τ' Ἀσπενδίου.

» Eo proverbio utebantur, quoties de eo loquerentur, qui c
» sua sibi commoda, non aliorum sectaretur: cuiusmodi
» sunt avari & quaestus cupidi. Ὁ γὰρ φιλοχρήματος, ait
» Zenobius, exponens hoc Proverbium, [Centur. II. num.
» 30.] *οὐδὲν τῶν πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ· ἕλκει δ' ἐφ' ἑαυτὸν*
» *πάντα.* Haec ille. Sed non minus venuste de alio usur-
» paveris, qui sibi, non aliis, laborem suum vult esse
» utilem. Sic igitur & cocus hic *similem se esse* ait *Aspendio*
» *citharoedo*; vel ad cocorum rapacissimas manus alludens,
» quae sexcentis iocis materiam praebuere apud Plautum
» & Graecos comicos; vel potius hoc significans, se li-
» benter vesci eo quod paraverit, si fiat modo copia. Ati-
» que hanc interpretationem proximus versus (*Vers.* 27.)
» confirmat,

» *Γεύσω δ', ἐὰν βούλησθε, τῶν εὑρημένων.*

» *Meis inventis fruar lubens, si per vos liceat.* « CASAUBONUS. — TOUPIUS, ad idem proverbium provocans, quod erudite (*de eo qui sibi soli canat*) explicatum a Casaubono ait, *οὐδὲν χορευτοῦ διαφέρω* corrigebat. At haesitantem in explicando Casaubonum vidimus: &, quod ille postremo firmandae suae interpretationis caussâ adtulerat, cum ad istud *γεύσω - - τῶν εὑρημένων*, (*vers.* 27.) provocaret, perperam ab eo expositum esse verbum *γεύσω* ipse Toupius observavit; recte monens, *γεύσω* non significare *gustabo*, sed *gustum* seu *specimen dabo*: coll. Euripid. Cyclop. 149. & Valckenar. ad Herodot. VII. 46. p. 532. quod & ipse Casaubonus pulchre intellexerat ad Athen. I. 28. f. Animadv. T. I. pag. 216. Et omnino non satis adhuc in liquido posita videtur emendatio huius loci ab illo proverbio petita. Nam quo pacto, quaeso, coquus artem solertiamque suam commendaturus & adprobaturus ei, cui operam suam locare cupit, rapacitatem suam laudaverit? aut quid promoturum se putaverit, si ei dixisset, ipsum se libenter vesci eduliis a se paratis? Quare, donec magis in liquidum deducatur quid sit quod hoc loco scripserit poëta, consultius duxi, vulgatam scripturam quamlibet vitiosam, in qua fortasse longe aliud quid lateat, tenere; simul vero monere eruditum lectorem, non *χονδρεύου σοι*, sed *χονδρεύουσι* scribi in membranis. *οὐθὲν* vero, quod cum editis tenent eaedem membranae, nulla prorsus caussa fuerat cur in *οὐδὲν* mutatum voluerint viri docti. Caeterum, ut ad proverbium

c de *Aspendio citharoedo* redeam, quod iam supra etiam (ad IV. 174. d. Animadv. Vol. II. pag. 633.) attigimus: si legeris quae de illo citharoedo Asconius Paedianus ad M. Tullii Verrinas scripsit, cuius verba Erasmus etiam in Adagiis pag. 602. adposuit; intelliges *solertem admodum* fuisse illum artificem, ita quidem ut *absque magnâ molitione ea praestiterit quae alii magno labore vix efficere possint.* Et hactenus quidem, facile concedam equidem, haud ita absurde coquum nostrum, de suâ solertiâ gloriantem, cum *Aspendio Citharoedo* sese conferre potuisse. Sed potest in controverso vocabulo etiam proprium nomen alicuius coqui, arte sua olim nobilitati, latere.

Vers. 28. Ad editum ἀεὶ nihil hîc ex ms. *A.* adnotatum: & poterat id teneri, productâ vocali ancipiti, tenetque etiam ms. *Epit.* Sed cum aliâs fere constanter Atticam formam αἰεὶ praeferant membranae, hîc quoque eâdem placuit uti. *Vers.* 29. Recte ignorat codex mstus uterque articulum τὰ, qui temere in editis adiectus erat. In utroque vero cod. τεταγμένα plene scribitur. *Vers.* 32. Delendum τὴν articulum clamabat metri ratio: & abiecerat etiam Toupius. *Vers.* 34. τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων, sunt genitivi partitivi: subintellecto pronomine τινάς. Conferri cum hoc loco Toupius iussit Machonis verba, VI. 244. b. sed ibi ὄψον πετραῖον ποικίλον, absque articulo, videtur poëta dixisse *pisces saxatiles varii generis:* at hîc οἱ ποικίλοι videntur esse *variegati.* ἐμβαμματίοις unâ voce scriptum oportuisse perspecte idem absolutissimus Criticus viderat: id ipsum vero dedere codices mssti ambo.

d *Vers.* 37. »πρὸς τὸ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων. »Scribe πρὸς τῷ φιλεῖν. Sic loquuntur Graeci. Aristote»les VIII. Politic. Ὅταν δὲ ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μα»θήμασι γένωνται. Sic libro sequente, οἱ πρὸς ταῖς ὑπη»ρεσίαις ταύταις: *qui in eo ministerio occupantur.*« Casaubonus. — Atqui id ipsum πρὸς τῷ φιλεῖν cum msstis iam recte dederat ed. Ven. Eamdem dicendi formulam notavimus lib. II. pag. 59. d. *Vers.* 39. ἀδηφάγον recte dedere mssti, quemadmodum & in fine huius libri, & initio decimi.

Vers. 41. Sic scribendum esse, ἦν δ' ὁ δ' ὕστερος, monuit Casaubonus. — Sic vero etiam scribitur in utroque vetere codice. Quod adiicit, ἀρτίως φανῇ: *si sparus*

desit, lenticulam apparo: id »longe festivissimum« visum erat Toupio, conferenti cum illo Menandri, quod legitur apud Nostrum, IX. 385. e.

Vers. 42. Καὶ τὸ περίδειπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ. Cum Dalecampio equidem hoc simpliciter, sicut verba sonant, de *epulo funebri*, quod *silicernium* latine dicitur, accepi. Aliter Toupius: dictionem istam »omnes fefel»lisse interpretes« contendens. »Festive (inquit) Comicus »*senum convivia* περίδειπνα τοῦ βίου vocat. Sed hoc Atti»cae salivae est, & quod nostri homines non sapiunt.«

Vers. 44. νωθρότατα. *Superlativum*, pro comparativo, tenent cum editis mssti ambo. Quod non adeo ab usu Graecorum, poëtarum praesertim, alienum nobis visum erat, ut opus fuisset νωθρότερα cum Toupio corrigere. *Vers.* 45. σίναπι τούτοις παρατίθημι. Sic transponenda esse verba, bene monuerat Casaubonus, cui suffragatus est Toup. Vulgatam tamen verborum seriem tenent mssti. *Vers.* 47. ἵνα διαγείρω scripsit Breviator, & in his verbis finem fecit Eclogae. In εἰ ζητεῖ (*vers.* 48.) nil mutat ms. *A.* quod tamen non ferendum iudicavi, sed cum Toupio in οὐ ζητεῖ φαγεῖν mutandum.

AD CAP. LXIX.

Καὶ ὁ παρὰ Διονυσίῳ δὲ ἐν Θεσμοφόρῳ μάγειρος. »Anthippi μαγειρικὴν ῥῆσιν excipit alia poëtae nescio cuius. »Nam ait καὶ ὁ παρὰ Διονύσῳ δ' ἐν Θεσμοφόρῳ μάγειρος »ἄνδρες δαιταλεῖς τί φησι; Quis autem hic *Dionysus* dra»maticus poëta? Lego Διονυσίῳ, & hanc quoque fabulam »Dionysio tyranno tribuo. Certum est, aliquot comoedias »ab hoc editas. *Adonidem* illius paullo ante laudavit auctor; »nunc Θεσμοφόρον: quam vocem utro genere accipiamus, »virili-ne an foemineo, & qua notione, incertum.« Casaubonus. — Perspicue παρὰ Διονυσίῳ scribitur in nostro ms. *Epit.* nescio an & in ms. *A.* Cur vero *Dionysio regi* potius tribuamus hanc fabulam, quam *Sinopensi* comico *Dionysio*, cuius aliae passim fabulae laudantur a Nostro, nulla satis valida caussa subesse videtur. Verba τί φησί; in ed. Cas. post parenthesin ponuntur cum *interrogationis signo.* Nobis haec cum proxime praecedentibus visa erant cohaerere: ut, τούτου μνησθῆναι τί φησί, idem va-

e leret ac *μνησθῆναι τούτου καὶ μνησθῆναι τί φησί*: id est, *τούτων ἃ φησί*.

Novem priores *versus* Eclogae *DIONYSII* in hunc modum editi legebantur:

Σφόδρα μοι καὶ χάρις ἀεὶ μία νὴ τοὺς θεοὺς
ταυτὶ προείπας τὸν μάγειρον εἰδέναι.
Πολὺ δεῖ γὰρ ἀεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν
τὸ δεῖπνον, ἐγχειρεῖν ποιεῖν.
Ἐὰν μὲν γὰρ ἕν τις οὔτ' ἐπιβλέψῃ μόνον
τοῦψον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα
τρόπον παραθεῖναι δέ ποτ', ἢ πῶς σκευάσαι,
μὴ προΐδῃ τε τοῦτο, μὴ δὲ φροντίσῃ,
οὐκ ἔστι μάγειρος, ὀψοποιὸς δ' ἔστ' ἴσως.

Ad quae CASAUBONUS haec adnotavit: » Totum huius » eclogae principium corruptum est. Apponemus aliquot » versus ita ut legendi videntur nobis:

» — *Σφόδρα*
» *μικράν γε χάριν ἀεὶ μίαν, νὴ τοὺς θεοὺς*
» *ταυτὶ προείπας τὸν μάγειρον εἰδέναι.*
» *Πολὺ δεῖ γὰρ αἰεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν*
» *τὸ δεῖπνον, ἐγχειρεῖν, ποιεῖν πόλλ' εἰδέναι.*
» *Ἂν μὲν γὰρ ἕν τις τοῦτ' ἐπιβλέψῃ μόνον,*
» *τοῦψον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ· τίνα*
» *τρόπον δὲ παραθεῖναι, πότ', ἢ πῶς σκευάσαι,*
» *ἂν μὴ προΐδῃ τε τοῦτο, μηδὲ φροντίσῃ,*
» *οὐκ ἔστι μάγειρος, ὀψοποιὸς δ' ἔστ' ἴσως.*

» Qui ante locutus erat, coquum aliquem laudaverat, eo » unico nomine, quod cibos optime condiret. At ille cuius » haec sunt, negat coqui eam esse laudem, sed vilis *ὀψο-* » *ποιοῦ*. Artem enim coqui maius aliquid esse, & ex plu- » ribus observationibus collectum. Sic alii poëtae in reci- » tatis alibi testimoniis discrimen statuunt inter *μάγειρον* » & *ὀψοποιὸν* sive *διάκονον*, ut Nicomachus libro septimo. « — Vide VII. 290. f. & 291. a.

Primum versum DALECAMPIUS latine sic reddiderat: *Ea semper fuit insignis mea festivitas.* Eumdem versum ADAMUS apud *Villebrunium*, in eamdem cum Casaubono sententiam, hoc modo constituendum censuit:

Σφόδρα μοι χ' ἀχρεῖα καὶ ἀνέμια, νὴ τοὺς θεούς.

Quae ita sive ipse ADAMUS sive VILLEBRUNIUS in Gallica versione reddidit: *Par les Dieux, le savoir de ce cuisinier, tel que vous venez de me le raconter, est une chose bien*

vaine & bien fusile! Cui ego emendationi, & ingeniosae admodum, & speciosae, meritam tribuens laudem, tamen minori molitione utendum hic Editori existimavi. Itaque nil nisi *accentum* primae vocis mutans, Σφοδρὰ ad ταυτὶ (*vers.* 2.) referre tentavi. Qua quidem ratione rectissime nunc curatum esse hunc locum, minime equidem adfirmaverim: quin potius illo etiam incommodo premi intelligo senarium, quem intactum nos reliquimus, quod *dactylum* pedem habeat in secunda sede. Ac fortasse in longe etiam diversam sententiam refingendus accipiendusque versus fuerat; quae sententia ex his, quae infra vers. 35 - 37. attinguntur, erui debuerit. Ibi vide quae notamus. Pro ἀεὶ cum hoc loco, tum rursus *versu tertio*, αἰεὶ dedit vetus cod. *A.* De tota Ecloga nonnisi pauci versus adponuntur in *Epit.* nempe *vers.* 15. usque 20. tum rursus *vers.* 31 - 34. In *quarto versu*, quem mutilatum exhibebant editi, nobis non opus fuit ad coniecturas confugere: nam tria verba ἢ τὸ δεῖπνον, quae e medio versu exciderant, optimae nostrae membr. *A.* nobis obtulere. *Versu* 5. nihil e membr. adnotatum: sed nec ἐὰν initio versus ferri potuit, nec istud οὔτ' ἐπιβλέψῃ in medio. Ibi igitur, CASAUBONUM secutus, ἂν μὲν γὰρ ἔν τις τοῦτ' ἐπιβλ. scripsi. αὖτ' ἐπιβλ. maluerat sive Adamus sive Villebrunius. *Versu* 7. cum eodem Casaubono verba sic transposuimus, ut desiderabat metrica ratio, τρόπον δὲ παραθ. non τρόπον παραθεῖναι δέ: item πότ' cum accentu scripsimus, ut esset particula per se stans, non enclitica. Pro μὴ προΐδῃ τε, quod *vers.* 8. vulgo legebatur, simplicius commodiusque nobis visum erat, μήτε προΐδῃ γε cum ADAMO corrigere, quam ἂν μὴ προΐδῃ cum Casaubono. *Vers.* 10. Bene Atticum erat οὐ ταὐτὸν, quod vetus codex habet; sed ei nunc ob metrum non erat locus: quare recte ταὐτὸ editum.

Vers. 11. Cum sic vulgo (consentiente cum editis codice msto) legeretur: Στρατηγὸς πᾶς καλεῖθ' &c. haec monuit CASAUBONUS: »Quod dixerat de differentia inter »μάγειρον & ὀψοποιὸν, pulcro simili sequentibus quatuor »versibus illustrat, quibus hoc ait: *Vulgo quidem ductorem quemcumque exercitus* στρατηγὸν *dici: caeterum, si rei veritas spectetur, aliud esse* στρατηγὸν, *aliud* ἡγεμόνα: *hac »enim appellatione ducatus militum functionem solummo»do designari; illa, universam totius artis imperato-*

»riae notitiam. Scribe sic hunc versum: Καὶ γὰρ στρα»τηγὸς πᾶς καλεῖθ' ὃς ἂν &c.« — Uno pede mutilatum ab initio fuisse versum adparebat. Haud multum vero interest, Καὶ γὰρ suppleas cum Casaubono, an Οὐ γὰρ, quod IACOBSIO placuit in Notulis mstis, conferre iubenti Horat. Sat. II. 8, 73. Sed certior nobis visa erat Casauboni ratio, eo sensu qui ab ipso expositus est.

Vers. 16. ἡδύσμαθ' ἑψῆσαι. Plene scribitur in utroque msto, ἡδύσματα ἑψ. *Vers.* 18. ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι. Possis ex initio eiusdem versus subintelligere ἐστιν. Possis vero etiam e versu superiore verbum δύναται supplere; quod alioqui ad sequentem infinitivum συνιδεῖν subintelligendum videtur: sed hoc quidem incertum, quia dubia in sequentibus scriptura. In ms. *Ep.* plane absque distinctione scribitur, ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι συνιδεῖν &c.

b *Vers.* 21 *sqq.* »Mox ait:

»Πάντα μὲν λήψει σχεδὸν, καὶ γὰρ οὐκ ἀεὶ δὲ τὴν
»τούτων ἀρχὴν ἔχει θ' ὁμοίαν, οὐδ' ἔστιν τὴν ἡδονήν.

»Sententia horum verborum est: *posse quidem omnia omni»bus anni tempestatibus reperiri: at non omnia semper aeque »esui commoda; cum alia aliis anni tempestatibus sapiant ma»gis, & sint palato gratiora.* Prior horum versuum est hy»permeter. Sed legendum:

» — ἅπαντα μὲν
»λήψει σχεδὸν γ'· ἀεὶ γὰρ οὐκ ἀεὶ δὲ τὴν
»ἀκμὴν ἔχει θ' ὁμοίαν, οὐδ' ἔστιν τὴν ἡδονήν.

»More suo Athenaeus quaedam non descripsit, quibus »loquentem coquum erat aliquis interfatus: qua de re le»ctorem monebamus libro secundo, cap. XV.« Haec CASAUBONUS: qui, quod hic provocat ad ea quae in Animadvers. ad librum secundum ab ipso monita sunt; ibi ad lacunam quae est in Diphili comici testimonio, II. 55. d. haec notaverat: »Solet Athenaeus, quando plus»culos ex aliquo poëta versus describit, multa saepe omit»tere, quae ad sententiae summam nullum momentum »habeant. - - In secundo Diphili versu praetermissus est »alicuius sermo, qui loquentem erat interfatus.« — Quam observationem, ibi in Animadversionibus nostris (nescio quo pacto) omissam, hic adscribere volui. At ibi animadversio ista ad *Epitomae auctorem* pertinebat, non ad *Athenaeum*; nam, quid ipse auctor in illa operis parte scripserit, quae iniuriâ temporum periit, definire non datum est

nobis. Sed ne hîc quidem, sit-ne auctoris consilio, an librariorum culpâ nonnihil praetermissum, constituere possumus. Illud satis certum nobis videbatur, & intercidisse aliquid, &, quae supersunt verba, ea tali quodam modo, quo vel a CASAUBONO factum vel a nobis tentatum est, fuisse digerenda. Illud autem inprimis perspecte ab Animadversore curatum, quod ἀρχὴν, cui voci non erat sane hîc locus, in ἀκμὴν mutavit; nisi ἀρετὴν malueris, quod doctissimo IACOBS video placuisse. b

Vers. 24. Nullâ post ἡδονὴν distinctione olim interpositâ, cohaerere ista videbantur, τὴν ἡδονὴν Ἀρχέστρατος γέγραφεν. Quare monuit CASAUBONUS: » Ab istis (οὐδ' » ἴσην τὴν ἡδονήν.) separari sequentia debent, quorum haec » est sententia: *credi vulgo, artis μαγειρικῆς doctorem ma-* » *gnum esse Archestratum; cùm e contrario multa ille ignorave-* » *rit, & omnino nihil in eo argumento laude dignum praestite-* » *rit.* Porro, *errare eos graviter, qui putent ex scriptis aut di-* » *ctatis magistrorum τῆς μαγειρικῆς artem addisci & perfecte* » *cognosci posse: nam illius hanc esse naturam, ut scriptis eam* » *complecti queat nemo: dominari enim in hac re τὸν καιρὸν,* » *cuius nulla possunt certa praecepta dari.* « — *Vers.* 26. Distinctis vocibus οὐδὲ ἓν scriptum in ms. *A.* & *Ep.* ubi οὐδὲν edd.

Vers. 28 *sqq.* » In illo versu, c

» Τῶν βιαίων ἐσθ' ἕνεκα τὰ γεγραμμένα,

» & tribus sequentibus, haeremus. « CASAUBONUS. — Sane illi versui nec metrica nec grammatica ratio, nec sententia satis constabat. Parum utique probabiliter DALECAMPIUS interpretatus erat: *Quae ad iuvandam hominum vitam ab illo prodita sunt.* Nempe τῶν βιαίων ille, contra Graeci sermonis usum, pro τῶν βιωτικῶν accepit. Similiter vero etiam VILLEBRUNIUS cum ADAMO, Graeca sic legenda statuit,

ἃ τῶν βιαίων ἐσθ' ἕνεκα γεγραμμένα,

& in eamdem fere sententiam vertit: *N'allez pas non plus apprendre tout ce qu'on a écrit pour les cas les plus pressés seulement; ou, pour le simple nécessaire.* Quorum in ratione illud quidem rectissime factum iudicavi, quod initio versus ἃ pronomen adiectum, articulum vero τὰ ante γεγραμμένα deletum voluerunt. Sed in ἐσθ' ἕνεκα τὰ haud obscure latere ἐςθ' ἕκαστα mihi videbatur: pro quo quum plene olim ἐστὶν ἕκαστα scriptum fuisset, e po-

c ſtremis literis verbi ἐστὶν, ad priorem ſyllabam vocis ἕκαστα perperam tractis, orta eſt particula ἕνεκα, quam hodie libri habent. οἱ βίαιοι autem ſunt *homines violenti*, qui tamquam *pro imperio* (quemadmodum Archeſtratus & alii fecerunt) praecepta tradunt, ac veluti *vim intentant diſcipulis* quo ſe audiant atque ſequantur. Quo & id ipſum fortaſſe pertinet, quod mox idem noſter ſapiens coculus ait, (*vs.* 30 *ſq.*) *in arte coquinaria* non valere id quod ſubinde ex ore magiſtrorum audias: *Atqui iam modo dixi!* quaſi tam definita, omnibusque numeris abſoluta, & nulli exceptioni obnoxia praecepta tradi poſſint, ut ſufficiat, *ſemel dixiſſe* atque praecepiſſe.

Verſum vigeſimum nonum integrum vetus codex *A.* dedit, ſic ſcriptum:

κενὰ μᾶλλον ἢ ὅτε ἦν οὐδέπω γεγραμμένα.

In quo nihil mutavi, niſi quod ὅτ' *per apoſtrophum* ſcripſi. Quod ſi cui non ſatis iuſta menſura ineſſe verſui videbitur; deletâ voculâ ἦν, qua carere poſſumus, recto modulo decurret ſenarius. Sed, ut eo confugiamus, nulla videtur neceſſitas urgere; nam ἢ ob ſequentem vocalem corripi poterit: ſic ſecundus pes erit tribrachys.

Verſus 32. ſic ſcribebatur in editis:

ὁ καιρός. αὕτη δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότις.

Ubi aliud egiſſe videtur Casaubonus, cum adnotavit: »Fortaſſe ita concipiendus verſus:

»Αὕτη δ' ἑαυτῆς ἐστιν οὐχὶ δεσπότις.«

Nam, ut alia taceam, ſic verbis ὁ καιρὸς (de quibus non cogitaſſe videtur doctus Animadverſor) nullus amplius locus ſuperfuturus erat. Nobis αὐτὴ, pro αὕτη, recte & ex Graecorum uſu dedere codices noſtri ambo. Iidem δεσπότης dederunt, non δεσπότις: nec opus fuiſſe videtur, ut pro maſculino genere foemininum ponerent ſive iuniores librarii ſive editores. (Sed de hoc iterum continuo deinde dicendi locus erit.) In ἑαυτῆς ἐστι nihil quidem mutant codices noſtri: ſed metri ratio omnino poſtulavit, ut tranſpoſitis verbis ſic ſcriberetur,

ὁ καιρός. αὐτὴ δ' ἐστὶν ἑαυτῆς δεσπότης.

Et pro ἑαυτῆς fortaſſe Atticorum more αὑτῆς ſcripſerat auctor. Iam vero id ipſum quod initio huius verſus & in fine praecedentis ſcribitur, οὐ̂ ὁ καιρὸς, diſſimulari non poteſt abrupte admodum dici. Ex ms. *A.* quidem nulla hic diſcrepantia adnotata: in *Epit.* vero, omiſſis ipſis tri-

bus verbis, nonnisi haec leguntur: ἡ μαγειρικὴ ὅρον οὐκ ἔσχηκε· αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότης. Si vera est scriptura ὁ καιρὸς, non fere video quid subintelligi possit, nisi οὗ ὁ καιρὸς ὅρος ἐστί. At equidem versum hunc cum praecedente iterum iterumque relegens, vix temperare possum quin mihi persuadeam, non οὗ ὁ καιρὸς scriptum oportuisse, sed οὐχ ὁ κύριος, hoc sensu: *Nullis limitibus circumscripta est ars coquinaria. Non herus*, (nempe, cui operam suam coquus locat) *dominus est huius artis*; (ut scilicet coquo pro lubitu imperare possit;) *sed ipsa sui domina est.* Quam in sententiam *versus* 31 *cum sequente* in hunc modum scribendi fuerint:

εἶπ' ἀρτίως.« ὅρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν. οὐχ
ὁ κύριος, αὐτὴ δ' ἐστὶν ἑαυτῆς δεσπότης.

Fuerit in vetustiore codice vox κύριος compendiose scripta: & librarius, cum secundo abhinc versu vocem καιρὸν perspicue exaratam conspexisset, compendiariam illam notam perperam pro vocabulo καιρὸς acceperit. Quod si ita placeat, iam & probabiliorem rationem habebit *masculinum genus* δεσπότης isto loco positum, & verba ἐπεὶ εἶπ' ἀρτίως, quae praecedunt, non (ut paulo ante interpretati sumus) ad artis magistros, de quibus supra dictum, pertinebunt; sed ad *herum*, qui suo arbitratu praescribere coquo, quid faciendum, praesumit: quod nimirum minime ferendum huic nostro videtur.

Versus 33 & 34. sic editi legebantur:

Ἐὰν δ' αὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης
δὲ καιρὸν ἀπωλέσῃς, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.

Ubi εὖ pro αὖ, & ἀπολέσῃς pro ἀπωλέσῃς, recte dedere ambo codices mssti. Reliqua (in quibus illi nil mutant) nos ita mutavimus, ut metrica ratio postulare videbatur. Eosdem in hunc modum scribi iusserat CASAUBONUS:

»Ἂν δ' αὖ σὺ μὲν χρήσῃ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης
»καιρὸν δ' ἀπολέσεις, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.«

Vers. 35 *sqq.* Reliquam eclogae partem omittens Animadversor: »*Postremi versus*, inquit, hujus ῥήσεως meliori»bus libris opus habent.« — Sed hi quidem, post eos quibus uti nobis contigit, vereor ne frustra exspectentur. At in *Epit.* desunt post versum 34. reliqui omnes. Parum est vero quod sub finem eclogae nobis contulit codex *A.* in reliquis ab edita scriptura nil discedens. Itaque ex con-

d iecturâ *versum* 35. ita ad metri leges revocavimus, ut γὰρ particulam, quae *post* μέγας inserta erat, *eiiceremus*; de quo etiam ADAMUS apud Villebr. monuerat. Quae continuo deinde usque *vers.* 37. sequuntur, τουτονὶ δ' ἂν ἀρτίως ἔφης - - ἐπιλαθέσθαι; si recte ea se habent, infinitivus ἐπιλαθέσθαι similiter accipiendus fuerit atque latine diceremus; *hunccine oblitum esse?* i. e. *miror hunc oblitum esse*: aut, *hiccine oblitus fuerit?* At non memini equidem infinitivos verborum ea ratione in Graeco sermone frequentari: &, si vel maxime in alia orationis connexione ferri talis locutio possit, hoc utique loco parum commode istud ἐπιλαθέσθαι sic abrupte positum videtur; suspicarique licet intercidisse nonnihil, & tali quodam modo finiri *versum* 37. debuisse:

πολλῶν τε δείπνων, ἐπιλαθέσθαι μοι δοκεῖς.

ut sensus sit: *Sed tu mihi videris prorsus oblitus esse illius; quem modo dixeras venire habentem usum splendidarum multarumque coenarum.* Quibus verbis, ironica ratione pronunciatis, hoc dixerit is qui coqui operam locaverat: *At tu, garriendo tempus terens oblitus esse videris, non iam id agi, ut verbis artem iactes, sed ut re ipsa ostendas quid valeas, & quam sit verum quod mihi iam initio de tuo in re coquinaria usu pollicitus es.* Nam *ironice*, ut modo dicebam, τουτονὶ, *huncce*, pro *te ipsum*, dicere videtur. Sed, sive *hunc ipsum* dixerit, sive *alium*, quem ille pollicitus esset mox adventurum, haud multum interest. Immo vero ex postremis eclogae versibus intelligi videtur: pollicitum antea esse hunc hominem, *secum venturum aliquem insigni usu artis coquinariae pollentem*: quae verba herus sic intellexerat, ut crederet, loqui eum *de alio quodam solerte coquo*, quem ille (qui squalidi famuli potius, quam solertis coqui speciem habebat) adducturus ei esset: at ille se ipsum designaverat, moxque tandem palam profitetur, se ipsum esse eum quem dixisset. Sed utcunque de hoc statuas: quod si locum hunc contuleris cum primo versu huius eclogae, quem in longe diversam partem acceptum ab interpretibus vidimus; perquam fit probabile, agi ibi de eodem promisso, cuius nunc hunc hominem admonet herus; adeoque longe aliter, quam ab interpretibus factum vidimus, refingendum illum versum interpretandumque fuisse; nempe in hanc sententiam, ut dicat ibi herus, *Grata admodum & accepta haec tu mihi dixisti.* Itaque viden-

dum ne sub istis, καὶ χάρις μία, lateat unum verbum κεχαρισμένα. Fortasse ibi Athenaeus, omissis nonnullis poëtae verbis, (quae ad iustam versus mensuram desiderantur) nude sic scripserat:

B. Σφόδρα μοι κεχαρισμένα, νὴ τοὺς θεοὺς,
ταυτὶ προεῖπας. A. Τὸν μάγειρον &c.

Quum deinde corruptum fuisset verbum κεχαρισμένα, doctus aliquis Athenaei lector vel scriba, mendam pro suo iudicio correcturus, simulque versum, cui aliquid deesse intelligeret, in integrum restituturus, talem concinnavit qualis hodie in libris legitur. Iam saepius observare potuerit eruditus horum librorum lector, in poëtarum eclogis, quamvis corruptissima saepe verba sint, tamen ipsis etiam vitiosissimis lectionibus plerumque metricam quamdam rationem utcumque constare: quod indicio esse videtur, post prima vulnera quae per superiorum librariorum culpam accepissent hi libri, accessisse aliquem eorumdem librorum recognitorem, mediocriter doctum, qui, utcumque potuisset, mederi malo studuisset, & in integrum restituere corruptos aut mutilatos versus tentasset.

Sed redeamus ad id, quod nunc agebamus. Quod dixi, *in versu* 37. post ἐπιλαθέσθαι videri intercidisse verba μοι δοκεῖς, aut eiusdem mensurae in eamdemque sententiam alia: istam suspicionem firmat vox Σημεῖα in quam vulgo exit ille versus, cui voci ob productam penultimam syllabam non potest ibi esse locus. Nam in verbo ποιήσω quidem (*vers.* 38. & 42.) & in aliis similibus vocibus potest diphthongus οι ob sequentem vocalem corripi: in σημεῖα vero diphthongus ει, accentum praesertim circumflexum habens, (nam, quod in ed. Cas. 1. σημεία expressum est, id prorsus temere factum) corripi nullo modo posse videtur. Istud igitur vocabulum si initio proximi versus posueris, abiectâ voce πάντων, quae ex interpretamento irrepere potuerat, prodibat iustus senarius,

Σημεῖα ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον.

Ibi θρῖον, *penultimâ circumflexâ*, scribi debuit, non θρίον: qui error etiam lib. IV. pag. 170. b. corrigendus. Alioqui utrovis modo scribi poterat, θρίον & θρῖον, ut diligentissimo H. Stephano etiam observatum, Thes. T. I. p. 1590. f.

In fine *versus* 39. post Ἀττικῆς nullam distinctionem ponunt edd. nec ms. *A.* quod quidem sciam. Tum vero

d in hunc modum terminabatur ecloga in editis:

ἐξ ἀντλίας ἥκοντι καὶ γέμοντι φορτικῶν μοι βρωμάτων
ἀγωνίαις, εἰ μὴ ποιήσω κυστάσαι παροψίδι.

Quae multis modis depravata esse satis adparebat. DALECAMPIUS tamen, nullâ difficultate deterritus, sic latine reddere conatus erat:

Mala plurima perpeti haud recuso,
ni efficiam ut perplexi vos ad patinas dormitetis.

Adiectâ Notâ: » Ad illud hoc alludit: Dubia coena est; » nescias quo potissimum manum intendas. « — Cuius rationem fere secuti sunt Gallici interpretes Adamus & Villebrunius; & in eam sententiam utcumque concinnare tres versus tentarunt. Ac sane *tres versus* manifeste, non duo, erant. In his editam olim lectionem in contextu intactam reliqui; nisi ubi aliud quid vetus codex *A.* dabat: e quo pro edito *γέμοντι*, enotatum repereram *γεμων τε τι* sic absque accentibus: pro *φορτικῶν* vero, *φορτητικῶν*. Quae vestigia veteris scripturae secutus, quo pacto constituendos tres postremos versus coniectaverim, partim in Notulis contextui subiectis, partim in Latinâ versione indicavi. Nempe, puncto post Ἀττικῆς in fine *vers.* 39. interposito, *versus* 40-43. sic fuerint concipiendi:

B. Ἐξ ἀντλίας ἥκων τε (vel γε) καὶ γέμων γ' ἔτι
φορτητικῶν μοι βρωμάτων; A. Ἀγωνιᾷς,
εἰ μὴ ποιήσω κυστάσαι παροψίδι;

vel, *εἰ μὴ ποιῶ νύξαι σε τὴν παροψίδα;*

Nempe indignatus miratur herus, hunc servulum sordidum squalidumque, *qui sentinam & τὸν κόπρον, quo vesci consuesset, olebat*, (coll. Aristoph. Pac. a vers. 1-17.) se ipsum pro solerti illo & perito coquo, quem hero se adducturum promisisset, vendirare. Iam, *φορτητικῶν* quidem pro *φορτικῶν* recte dici potuisse, minime equidem confirmaverim. Neque pro eo commodum fuerit *φορτηγικῶν* ponere, quemadmodum apud Pollucem I. 82. pro *φορτητικὸν*, quod dabant libri, *φορτηγικὸν* recte posuerunt editores; nam id diversum est. Quare de hoc quid sit statuendum, docti viderint. Quod vero postremo versu *νύξαι σε τὴν παροψίδα*, (i. e. *fodicare ipsam patinam*) suspicatus sum, similes apud alios Comicos locutiones memineram reperiri, II. 60. b. III. 107. d. IV. 169. d. — Sed nimis iam pridem nos morata haec ecloga est. Manum tandem de tabula!

AD CAP. LXX.

κατὰ τοὺς Ἡγησίππου Ἀδελφούς. Vide VII. 290. b. & ibi not. Caeterum, quod hîc adnotavit Casaubonus: » *Hegesippi versus*, quos pronunciat Aemilianus ex *Adel-* » *phis*, debuerant interpretibus emendari ex libro septimo: « — haud satis adparet quid voluerit vir doctus. Nihil enim hîc in editis legebatur, quod emendatione magnopere indigeret: nam qui errores invaserunt editiones Casaub. 2. & 3. (Ηδρον τί ed. Cas. 2. & ἢ δρᾶν τι ed. Cas. 3.) ab eis immunes erant superiores editiones. Illud quidem minus commode erat factum, quod verba, ἢ δρῶν τι usque ἔμπροσθεν, rursusque illa, ἢ μὴ κόπτε usque λέγε, ita adposita erant, quasi legitimi versus essent: cum sint sane ea verba ex Hegesippi versibus desumta, sed consulto nonnihil mutata, & metrico vinculo soluta. Nam pro eo, quod apud *Hegesippum* fuerat, ἢ λέγων φαίνου τι δὴ (vel τί μοι) καινὸν, nunc consulto Aemilianus ἢ δρῶν τι, ait, φαίνου καινόν: nempe non *sermones*, sed *rem*, requirens; & videre cupiens quis esset cibus in operta patina, de quo tam *multas tragoedias* (ut ait auctor noster pag. 404. e. initio capitis 68.) *excitabat sapiens ille coquus, priusquam, quid esset quod adferret, ostenderet.* Quare in verbis hîc nihil mutandum censui.

Καταφρονεῖς ὅτι &c. » Mutila est coqui responsio ad Ae- » milianum: Καταφρονεῖς ὅτι μάγειρός εἰμι. ἴσως ὅσον ἀπὸ » ταύτης τῆς τέχνης εἴργασμ' ἐγὼ κατὰ τὸν κωμικὸν Δη- » μήτριον. Ut sit perfecta sententia, videtur aliquid desiderari. Hoc vult enim: *Contemnis me quia sum coquus: at-* » *qui eruditio tua* (erat enim Aemilianus grammaticus) *non* » *attulit tibi tantum compendii, quantum ego lucri ex hac mea* » *arte feci.* « Casaubonus. — Immo vero, prorsus ab eo, quod perspicue propositum erat auctori, cum ista dicentem fecit coquum, aberravit vir doctissimus. Nam quae paullisper abrupta videri poterat coqui responsio, ea mox continuatur, &, repetitis eiusdem verbis, quae ille ante parenthesin pronunciaverat, ita arcte atque plane cum sequentibus connectitur, ut nihil possit esse planius.

Καπνιζομένη τυραννίς &c. » Eleganter in *tertio* subiecto- » rum e *Demetrio versuum* dicitur ἡ μαγειρικὴ esse *καπνι-* » *ζομένη τυραννίς: tyrannis fumo obnoxia.* Appellat *tyran-* » *nidem*, honoris coquorum caussa: quia in aulis princi-

» pum & tyrannorum nunquam non sunt coqui. Addit » *καπνιζομένη*, ut faciat discrimen inter veram tyrannidem » sive potentiam, & eam coquorum, qui *imperium* ha» bent *culinae parietibus circumscriptum.* « CASAUBONUS. — *Καπνιζομένη τυραννὶς* festive dicitur ars coquinaria: nempe, *Regnum fumo circumfusum*; id est, *Regnum in culinâ*. Posterius istud hemistichium, *αὕτη ἐστὶ θ' ἡ τέχνη*, sic pronunciandum quasi scriptum esset, *αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη*: atque ita etiam scribi potuerat.

f *Vers.* 4 - 6. » Deinde magnates commemorat, quibus » ministraverit: *Seleucum* nempe, Syriae regem; & *Aga» thoclem*, Siculum tyrannum. *Sexto versu*, fulci labans » metrum,

» *τῷ Σικελιώτῃ, τὴν τυραννικὴν φακῆν.* « CASAUB.

Nos *τὴν* articulum, qui deerat editis & msto *A.* (nam in Epit. deest tota ecloga.) adiecimus, ut monuit Animadversor. Superiorem versum superiores editores iam recte curaverant, particulâ *δὲ* insertâ, quae deerat msto. De *abyrtaca*, quae *vs.* 4. commemoratur, vide II. 68. a. & ibi notata, item III. 124. a. ibique not. Locum hunc tractans *Samuel* PETITUS, Miscell. VI. 12. haec adnotavit: » *Abyrtacum*, condimenti genus, quod e succo vi» rentium herbarum conficiebatur, solâ acrimoniâ com» mendatum. Illud, beatiorum mensis non inferri solitum, » *Seleuco* apposuit, & sua arte approbavit. *Ministravi quo» que*, inquit, *Agathocli Siciliae tyranno, & primus illius » mensae lenticulam intuli cum laude*, cum vix unquam prius » Regibus aut principibus esset apposita. « — Exspectasses fortasse *παρὰ Σελεύκῳ* in dativo: sed vitandi hiatus caussa, cum sequatur vox a vocali incipiens, accusativum posuit poëta, qui perinde commodus erat; quemadmodum & *ὑπ' αὐτὸν* pro *ὑπ' αὐτῷ* dicebant Attici, praesertim cum verbo *γίνομαι*. Sed illud hoc loco adnotemus, quod DEMETRIUM *veteris comoediae poëtam* perhibere videatur Laërtius V. 85. At, qui *Seleuci* itemque *Lacharis* meminit, is non illius comoediae poëta esse potuit, quae *vetus* vulgo nominari solet.

Vers. 7 *sqq.* » Sequentes versus vel summis ingeniis fa» ciant negotium, nedum nobis. Sic enim scribuntur in » omnibus exemplaribus:

» *Τὸ μέγιστον οὐκ εἴρηκα· Λαχάρους τινὸς*
» *ὅτ' ἦν ὁ λιμὸς ἑστιῶντος τοὺς φίλους*

» † ἀνάληψιν ἐποίησ' Ἀθηνᾶν Λαχάρης
» † οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.

» Non verebimur suspiciones nostras in medium proferre » etiam hîc: neque enim ceu κυρίας δόξας illas haberi vo- » lumus, sed ut coniecturas meras. Videtur autem poë- » ta *Lacharem*, Atheniensem ducem, cuius in Atticis hi- » storiis mentio, in Attico theatro more comico proscinde- » re: quod in summa annonae caritate, cum pars magna » civium fame periret, convivium lautissimum celebras- » set, cui meretrix aliqua amata ipsi, *Minervae cultu* or- » nata, intererat. Id aliquando factitasse homines dissolu- » tos & luxu diffluentes, testis sit vel Augusti coena illa » δωδεκάθεος, de quâ Suetonius libro secundo, cap. LXX. » Quare ita lego:

» ἅμ' ἀνδράσιν ἐποίησ' Ἀθηνᾶν Λαχάρης
» δή τοτ' ἐνοχλοῦσαν, Δί' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.

» *Quod maximum est*, inquit, *non dixi vobis: nam Lachares* » *quidam, cum aliquando tempore famis amicos convivio exci-* » *peret, effecit ut in mortalium convivarum turba censeri Miner-* » *va non recusaret: ego vero nunc faxo, ut etiam Iupiter vo-* » *catis ad coenam accenseri velit.* ἐνοχλεῖν hîc *turbae interesse* » significat: etsi aliud vulgo sonat. In manu vero exara- » tis vox ἐγὼ cum sequentibus iungebatur: puto fuisse » bis scribendam. Neque enim parum elegantiae accesserit » sequenti aposiopesi *Aemiliani*, si scribas: Ἐγὼ, ὁ Αἰμι- » λιανὸς ἔφη, εἰ μὴ δείξης ὅ τι φέρεις. « CASAUBONUS. — Si quis alia in hunc locum commenta magis etiam luxu- riantis ingenii, quod in expediendo loco absque melio- rum codicum ope inextricabili se exercuit, noscere cu- pit, is *Samuelem* PETITUM adeat, (Miscell. VI. 12.) cuius hîc referendis deliriis nil adtinet morari lectores. Melio- ra nobis certioraque optimus noster codex *A*. dedit. In eo, primum, poëtae versus postremus sic completus ex- hibetur, εἰσενέγκας κάππαριν. Agitur de *fame*, *qua pre- mebantur Athenae*, quo tempore intus *Lacharis* tyrannide oppressae, foris a Demetrio obsessae tenebantur: de qua fame videndus Plutarchus in Demetrio, T. I. Opp. ed. Francof. pag. 904. Pronomen τινὸς prima specie ad eum- dem *Lacharem* videri poterat pertinere. At, si de homine obscuro loqui vellet coquus, nil opus erat nomen eius edere. Immo vero nimis etiam notum Athenis, in recenti praesertim memoriâ, *Lacharis* illius nomen esse debuit,

(cuius saepius Plutarchus, & alii auctores meminerunt, WYTTENBACHIO laudati, ad Plutarch. de Sera Num. Vind. pag. 71.) quam ut consentanum sit hîc *Lacharem quemdam* dici. Quare verborum structura talis concipienda est, qualem interpositis orationi incisis indicavimus; nempe, ὅτε ἦν ὁ Λαχάρους λιμὸς, ἑστιῶντός τινὸς τοὺς φίλους: ut intelligatur, famem illam vulgo ab Atheniensibus *Lacharis famem* fuisse appellatam. *Illo igitur tempore*, ait coquus, *quum aliquis epulis exciperet amicos*, ἀνάληψιν ἐποίησα, εἰσενέγκας κάππαριν. Est autem ἀνάληψις, *recreatio, refectio, receptio ac restitutio e morbo aut e virium defectione*: quod percommode huc convenit, ubi de hominibus agitur fame enectis, quibus coquus ait vires & firmitatem corporis a se restitutam esse *cappari illis adpositâ*, nescio quo potissimum modo paratâ. Iam occasione *Lacharis*, in istis comici verbis commemorati, Athenaeus ad aliam rem ad eumdem Lacharem pertinentem adludens, respondentem Aemilianum facit: Γυμνὴν ἐποίησεν Ἀθηνᾶν Λαχάρης οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν: quae verba eum quidem colorem habent, ut ipsa quoque (maiori certe ex parte) e poëtae nescio cuius loco quodam ducta videantur; sed hic adaptantur illa reliquae Aemiliani orationi, cuius haec sententia est: *Lachares Minervam nudavit*, (i. e. *ornamentis spoliavit*; cuius facti meminit idem Plutarchus in libello DE Iside & Osiride, T. II. Opp. pag. 379. a c.) *cum nihil ea ipsi incommodasset: at te, nobis molestum, ego nunc sum nudaturus* (nempe, ut flagellis caedam) *nisi nobis, quid sit quod manu tenes, ostenderis*. Quibus in verbis, satis (ut mihi videtur) nunc perspicuis, nihil nobis ex coniecturâ agendum fuit, nisi quod σὲ pronomen eo loco, ubi manifeste desiderabatur, adiecerimus, & pro mendoso εἰ μὴ δειίξης, quod e pravo veteris nostri librarii more, vocales similis soni perpetuo permutantis, ortum est, εἰ μὴ δείξεις scripserimus.

Ῥοδωνίαν καλῶ μὲν τὴν λοπάδα. *Rhoduntiam patinam* supra nominatam vidimus, pag. 403. d. Epitomae auctor hîc ita scripsit: Ὅτι ἡ ῥοδουντία ἢ ῥοδωνία μαγειρικῶς καλουμένη λοπὰς τοιαύτη τις ἦν. ῥόδα τὰ εὐοσμότατα ἐν ἴγδῃ τρίψας &c. Eamdem scripturam ἴγδῃ etiam in suo còdice *Epit.* reperisse videtur CASAUBONUS, cuius est ad ista verba animadversio haec: » Ait coquus, ῥόδα τὰ » εὐοσμότατα ἐν ἴγδει τρίψας. Libri meliores, ἐν ἴγδῃ:

» recte. Nam ἴγδις pro *pila* & *mortario* non dicitur, sed a
» ἴγδη. « — Et facile quidem credas, nonnisi ex consue-
ta vocalium confusione ἴγδει scriptum esse in ms. *A.* e
quo in alios codices ea scriptura derivata est. Et unam
vocabuli formam ἴγδη adnotatam videmus ab Hesychio
& Suida. Sed & ἴγδις in usu fuisse, docuit HEMSTER-
HUSIUS ad Polluc. X. 103.

ἐξινιασθέντας. » *In pilam hanc iniecisse se*, narrat iste,
» ἐγκεφάλους ὀρνίθων τε καὶ χοίρων σφόδρα ἐξινιαθέν-
» τας. Dalecampius, *cerebro diligenter commixta, & ad uni-*
» *tatem redacta.* Mirum verbum finxit videlicet, ἐξενοῦν.
» Melius Excerpta, ἐξινιασθέντας. [Sic & noster
» ms. *Epit.*] Interpretamur autem ἐξινιάζειν, *fibras* sive *fi-*
» *brillas eximere*: quod puto factum transmissis per colum
» cerebellis. Affines sunt apud alios ἐξινοῦν & ἐξινᾷν, quae
» sumuntur simpliciter pro *vacuare.* « CASAUBONUS. —
Vide Hesych. in Ἐξινώμενον, & ibi Interpretum notas: ubi
quod ex Henr. Stephani Indice memoratur, in Galeni Le-
xico Hippocr. scribi, Ἐξείνει, ἐκκενοῖ: similiter (quod ad
vocalem in secunda vocis syllaba) scribitur hîc in nostro
cod. *A.* ἐξεινιασθέντας, simul vero adposità notâ mone-
tur lector simplici vocali ι scriptum verbum oportuisse.
Ovorum vitellia, τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ iam supra nominata
vidimus, pag. 376. d. Quod γάρος in accus. vulgo scri-
bebatur, quasi a nominativo τὸ γάρος, id prorsus inso-
lens: quare γάρον ex ms. *Ep.* recepi. *HOMERICI ver-* b
sus, qui sequuntur, sunt ex Iliad. ξ'. 173 sq.

AD CAP. LXXI.

Μετὰ ταῦτα περιενεχθ. Sic recte codex mstus; non
Μετὰ ταῦτά τε, ut erat editum. Μετὰ ταῦτα δὲ ex con-
iect. scripsit CASAUBONUS in Animadv. ubi ait: » Sequi-
» tur, Μετὰ ταῦτα δὲ περιενεχθεισῶν ὀρνίθων τε ὀπτῶν,
» φακῆς τε καὶ πισῶν αὐταῖς χύτραις. Malim πίσων:
» nam πίσον dicitur. Sequitur tamen, ex *PHANIA*, πισός.
» Significat fuisse dipnosophistis *oblatas assas gallinas*, &
» *lentem ac pisa cum ipsis* in quibus coxerant *ollis.* Ita ac-
» cipiendum erat τὸ, αὐταῖς χύτραις: ut cum dicunt pas-
» sim historici, *periisse naves* αὐτοῖς ἀνδράσι. Restitue lo-
» quendi hoc genus Euripidi, in extremo Cyclope; ubi
» ait furens Cyclops:

» Οὐ δῆτ᾽ ἐπεί σε τῇσδ᾽ ἀποῤῥήξας πέτρας
» αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι συντρίψω βαλών.

» Scribendum αὐτοῖσι συνναύτῃσι: nam plenum est, σὺν, » αὐτοῖς τοῖς συνναύταις. « — Vocem πισῶν (sic scriptam) tuetur codex *A*. Recte: nam ὁ πισὸς vel πισσὸς, & τὸ πίσον dicunt Graeci. Sic mox (ut monuit etiam Casaub.) in *Phaniae* vel *Phaeniae* verbis πισὸς scribitur, consentiente rursus ms. *A*. In *Epit.* quidem haec desunt; sed paulo inferius, ubi scribitur πισοῦ δὲ τοῦ ὀσπρίου, &c. codex noster *Ep.* πισσοῦ habet. Rursus vero lib. XI. pag. 476. e. f. ubi πίσοι vulgo editur, πισσοὶ habet idem ms. *Ep.* cum ms. *A*. De geminatâ subinde sibilante in hoc vocabulo, vide H. STEPHANI Indicem Thes.

C ἔτι τε τῶν τοιούτων, περὶ ὧν Φαινίας ὁ Ἐρέσιος. In huius auctoris nomine scribendo perquam inconstantes esse libros, modo Φαινίας, modo Φανίας exhibentes, iam saepe observavimus; monuimusque perinde esse, utro modo scribatur. Hoc loco Φανίας erat in ed. Ven. & Bas. & sic rursus in ed. Cas. 3. sed in ed. Cas. 1. & 2. est Φαινίας, consentiente (ut puto) vetere codice msto. Caeterum quae hîc suspensa est oratio, ea paulo inferius (lit. d.) sic resumitur & continuatur, Τούτων (fors. adiiciendum, καὶ τοιούτων) ἔτι πολλῶν λεγομένων &c. Ex quo intelligitur, auctorem nostrum hoc loco, nisi delectatus fuisset huiusmodi ἀνακολουθίαις orationis, pro περὶ ὧν Φαινίας - - γράφει, sic proprie scribere debuisse, ἔλεγέ τις, γράφειν περὶ αὐτῶν Φαινίαν &c. id est, *dixit aliquis e convivis, scribere de his Phaeniam* &c.

Πᾶσα γὰρ χεδροπώδης &c. » Narratur ex Eresio Pha» nia, *fabam & pisum* ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεσθαι: quod cum » obscuriuscule dictum sit, additur, ἐτνηρὸν γὰρ ἐκ τού» των ἕψημα γίνεται. Id est: *fit namque ex istis ius densum » pultaceum.* Videtur Phanias differentiam aliquam statuere » inter *pultem* & id quod vocat ἕψημα ἐτνηρόν. Ex legu» minibus utrumque parabant, & *pultem* sive ἔτνος, & » ἑψήματα, de quibus libro quarto capite sexto. [ad p. 138. a. conf. VI. 274. d.] » Interpres longe haec aliter. » Sunt sane quae deinceps habentur *Phaniae* verba cae» teris illius, quae in his libris, similia: obscura, inquam, » & ab imperitis hominibus male accepta, quod saepe iam » questi sumus. Melius autem scribas, τὰ δὲ πάλιν αὖθις » λεκιθώδη, [sic noster ms. *A*.] quam ut editum per υ,

» λεκυθώδη. Leguminis species est λέκιθος. « CASAUBONUS. c
— Nobis sane ista PHANIAE ῥῆσις non magis perspicua, quam docto Animadversori, visa erat: quam interpretati sumus, utcumque potuimus. Quod in vetere nostro codice post σπείρεται inseritur δὲ, id suspicionem merito moveat, aliud quid eo loco olim fuisse scriptum, praeterquam quae nunc habemus. Vocabulum χεδροπώδης, *leguminosus* interpretatur H. Stephanus, Thes. IV. 421. Vocem ἐνσπέρματος ignorant lexica: vicinum ἔνσπερμος sonat, *in quo semen inest, copiosum semen habens*; cui notioni non est hîc locus. Fortasse ἐκ σπέρματος scriptum oportebat; quam in partem DALECAMPIUS accepit. ἔτνηρὸν STEPHANUS in Indice Thes. interpretatur *pultaceam decoctionem ex fresis leguminibus*. Eidem λεκιθῶδες est *farinaceum*: sic enim scribit in Thes. T. II. pag. 675. e. » Tantum λέκιθος & ἔτνος inter se differunt, quantum ipsa » leguminum *farina* ab ipsis *leguminibus fresis* differt. « Iam ἄρακος, est *lathyrus* aut *cicer*, auctore BODAEO ad Theophr. pag. 919. ἀφάκη, *viciae* species. Graeca nomina, *aracos* & *aphace* tenuit Plinius XXI. 15, 52. φακὸς, *lens cruda*; φακῆ, *lenticula cocta*. Quod initio ponitur, ἡ μὲν ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεται, ei perspicue deinde opponitur, τὸ δὲ χόρτου ἕνεκα τῶν τετραπόδων. Sed quid sit id quod in medio ponitur, τὸ δὲ φακῆς, aut unde pendeat ille genitivus, planè non adparet: exspectasses saltem φακῶδες, φακοειδὲς, aut aliquid tale. Totum locum latine sic reddiderat DALECAMPIUS: *Leguminum quae cultu mitescunt, & semine proveniunt, alia seruntur ad elixaturam, ut faba, pisum, siquidem ex his fresis fit edulium: alia ad parandum ex eorum farina iusculum pultaceum, ut aracus, & lens, e qua* φακὴ *fit, nimirum lenticula, pulmentaceus cibus: quaedam ad animantium quadrupedum pabula, ut ervum, aratorum boum; vicia, ovium.* Ridet Casaubonum, de huius loci obscuritate querentem, VILLEBRUNIUS; cui quoniam omnia hîc plana & perspicua (ut quidem ipse profitetur) visa erant, ipsius quoque (sive ea ADAMI sit, nam id incertum nobis) interpretationem loci satis notabilis adponere lectoribus nostris non gravabimur. Ea talis est: *Tous les légumes, non sauvages & satifs, se sèment pour être cuits en bouillant, tels que la fève, le pois: car on en fait une décoction & de la purée. D'autres tiennent de la nature du pois, comme la gesse; d'autres sont analogues à la lentille, comme*

c *le visferon, la lentille d'eau; ces espèces se sèment pour en avoir du fourrage pour les animaux, comme l'orobe pour les boeufs de labour, & le visferon pour les moutons.*

Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει. »In Comici scholiis ad Ranas »[vs. 1068.] fabula haec *Eupolidis* laudatur, & Pol- »luci libro VII. cap. 22. At in eiusdem libro IX. & ite- »rum lib. X. cap. 17. & 31. ἐν Χρυσογένει scriptum of- »fendes, pro Χρυσῷ γένει. Eadem scriptura apud Harpo- »crationem, in Σιπύα. An igitur duas fabulas *Eupolis* »docuerat, alteram Χρυσοῦν γένος inscriptam, alteram Χρυ- »σογένης? « Casaubonus. — Saepius sane apud Nostrum eodem titulo ἐν Χρυσῷ γένει citatur *Eupolidis* fabula, ut mox pag. 408. e. & supra pag. 375. a. Eodemque modo ubique corrigendum esse, perquam probabiliter Hemsterhusius statuit, ad Polluc. X. 63.

d οἱ μὲν παλαιοὶ πύανιν. Hesychius: Πυανοί· κύαμοι. καὶ πᾶν ὄσπριον. — »*Heliodorus* autem (ut observavit H. »Stephanus, Thes. T. II. pag. 476. c.) aliter accipere »hoc vocabulum videtur, videlicet pro *tritico cocto.* «

Τούτων. Fors. Τούτων καὶ τοιούτων ἔτι πολλῶν. *Mox*, quid sit quod dicat Athenaei Democritus, τῆς φακῆς - - ἢ αὐτῆς γε τῆς χύτρας, haud satis video. Gallicus Interpres: *Permettez-nous au moins de prendre de ces lentilles, ou de les goûter dans la marmite.* *Ibid.* ἡ λιθίνη βαλλητύς. αὕτη ἡ λιθίνη ἡ βαλλητύς ms. *A.* temere repetito articulo. *Mox*, Ἐλευσῖνι τῇ ἐμῇ dicentem facit *Ulpianum*: quia *Eleusis* non modo in Atticâ, sed & proxima Athenis fuit; Ulpianus autem, licet natione Syrus, civitate tamen Atticus vel fuit vel voluit videri. Vide Animadv. Vol. I. p. 21.

Βαλλητύν. Hesychius: Βαλλητύς· ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐπὶ Δημοφῶντι τῷ Κελεοῦ ἀγομένη. De qua solennitate vide Meursium, in Graecia feriata, hac voce. Conf. Casauboni notam infra, ad initium cap. 73. *Ibid.* παρ' ἑκάστου recte ms. *A.* non παρ' ἑτέρου ἑκάστου. In *Epit.* desunt ista omnia. Qui vocem ἑτέρου invexit, is ἑταίρου voluerat; quod fortasse interpretationis caussa in aliquo codice adnotatum erat. Et sic scripsit Casaub. in Animadversione quam continuo subiecimus.

e οὐκ ἂν λαβάργυρος ὡρολογητής. »Cum dixisset Ulpianus »per iocum, *se de Eleusinia Balletye* (id festi nomen) *quae* »*sciret non dicturum, εἰ μὴ παρ' ἑταίρου ἑκάστου μισθὸν* »λαβόντα: subiicit Democritus: Ἀλλ' ἔγωγε, οὐκ ἂν λαβ-

» ἀργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδειπνον, e
» λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος. Quae ita vertenda fuerant:
» *Ego vero qui non sum mercenarius horarum nuntiator, ut ille*
» *apud Timonem qui horas ante coenam observat, de Hegemo-*
» *ne dicam quae habeo comperta.* Veteres cum horologiorum
» usum ignorarent, diei tempus ex umbrâ in foro aut alio
» patente loco coniiciebant. [conf. Animadv. ad I. 8. c.]
» Quare illuc semper eundum erat, ut scires πηνίκα ἦν τῆς
» ἡμέρας, sicut loquuntur Attici. Propterea in beatorum
» aedibus unius servorum propria & peculiaris cura fuit,
» horas observare & nuntiare, quod ex Hesychii [Eu-
» stathii, *scribere voluerat. vide paulo post.*] commentariis
» discere est. (Seneca, De Brevitate Vitae, [Haec in ed.
Cas. 2. & 3. ex Casauboni schedis adiecta:] » ostendit si-
» milem consuetudinem fuisse servatam suo etiam tem-
» pore. *Nec illos quidem*, ait, *inter otiosos numeraveris, qui*
» *sella se & lectica huc & illuc ferunt, & ad gestationum sua-*
» *rum, quasi deserere illas non liceat, horas accurrunt? quos*
» *quando lavari debeant, quando natare, quando coenare, alius*
» *admonet; & usque eo nimio delicati animi languore solvuntur,*
» *ut per se scire non possint, an esuriant.*) Horam vero coe-
» nae parasiti utplurimum nuntiabant, curiosi talium ob-
» servatores. Plutarchus, De discrimine inter Parasitum
» & Amicum: [T. II. Opp. pag. 50. d.] ὃν οὐκ ἔστι λα-
» βεῖν περὶ τοὐπτανεῖον, οὐδὲ ἁλίσκεται σκιὰν καταμετρῶν
» ἐπὶ δεῖπνον. [At ibi de his agitur, qui *sui caussa* horam
coenae observant, non *ut aliis indicent.*] » Videtur itaque
» *TIMON* in Sillis suis, quibus omnes priores philosophos
» prosciderat, parasiticum ingenium alicui illorum istis
» verbis obiecisse: aut vilis cuiusdam lucelli ignominiam
» nescio cui impegisse; quia dicat λαβάργυρον. Non est πρό-
» δειπνος titulus carminis Timonei. Scimus fecisse illum
» Ἀρκεσιλάου Περίδειπνον: sed nihil hoc ad rem. Quia coe-
» nae potissimum gratiâ horas scire cupiebant; ideo ὡρο-
» γητὴς hîc, Timoni dicitur πρόδειπνος, qui horas adno-
» taret ἐπὶ δεῖπνον, ut Plutarchus loquitur. Eustathius,
» ultimo in Iliadem commentario: [pag. 1481. l. 27.] ἡ
» δὲ τοιαύτη ὥρα, καὶ τὸ ὡρολογεῖν ποιεῖ, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ
» ὡρολογητήν· ὃν ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Τίμων λαβάργυρον ἔφη,
» ὡς ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα. « CASAUBONUS. — Quae
Eustathius loco modo citato habet, ex *Epitoma* ducta sunt,
in qua ex hoc Athenaei loco haec verba excerpta haben-

e tur: Ὅτι φησί που Τίμων λαβάργυρον ὡρολογητὴν τὸν ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα. Qua notione autem ὡρολογητὴν dixerit *Timon*, non magis ab Eustathio, quam ab Epitomatore aut ab ipso Athenaeo declaratum reperias. Id unum Eustathius innuit, τὴν ὥραν hic *tempus* (τὸν χρόνον) intelligendum. Sed compositum nomen ὡρολογητής, aut verbum ὡρολογεῖν, nusquam aliâs (quod sciam) reperitur. Iam poteras quidem ex cognato nomine ὡρολόγιον, quod *instrumentum* denotat *tempus* sive *horas diei metiens indicansque*, coniectare similiter ὡρολογητὴν dici *horarum indicem*, nempe *hominem horas indicantem*. At, hominum qui *acceptâ pecunia horam coenae convivis nunciassent*, aut omnino *horam aliis indicassent*, nusquam in omni antiquitate ulla mentio aut vestigium ullum reperitur: nisi forte, quemadmodum in verbo ὡροσκοπεῖν, sic & in ὡρολογεῖν *hora* intelligatur *natalitia*; ut λαβάργυρος ὡρολογητὴς sit homo futilem illam artem exercens, ut *acceptâ pecuniâ aliis ex observatâ horâ natalitiâ futura vitae fata praedicat*. Ego vero, vocabuli ὡρολόγιον ductum secutus, (de quo conf. notata ad IV. 163. c. & pag. 174. c.) suspicatus sum λαβάργυρον ὡρολογητὴν Timonem dixisse eum hominem, qui *acceptâ mercede ad horologium verba faciat*; i. e. *qui verba sua aliis paratâ pecuniâ vendens, exacte tempus metiatur quod sermonibus suis impendit; & diligenter cavet ne ultra id temporis spatium, pro quo mercedem sibi pactus est, verba faciat*. Quod tam vere, quam false, in multos ex his qui philosophiam profitebantur, dicere Timon ille philosophorum insectator potuerat. *Quemnam* autem intelligere debeamus TIMONIS προδειπνον, ex his quae a Casaubono disputata sunt, minime me percepisse fateor: manetque mihi suspicio, κατὰ τὸ Τίμωνος Περιδειπνον scriptum oportuisse, accipiendumque de eodem *Timonis* scripto, cuius integer titulus fuit τὸ Ἀρκεσιλάου Περίδειπνον, teste Diogene Laërtio, IX. 115.

AD CAP. LXXII.

Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ τὰς Παρῳδίας γράψας, Φακῆ ἐπεκαλεῖτο. Alium *parodum*, Sopatrum Paphium, cuius fabula exstabat Φακῆ inscripta, (VI. 230. e.) per iocum Φάκιον adpellatum vidimus IV. 158. d.

In *Parodiae Hegemonis vers*. 1. recte Παλλὰς Ἀθήνη de-

dere ambo nostri codd. mssti. Sic vero & edd. & mssti habent libro XV. pag. 698. f. ubi idem versus cum plurimis praecedentibus adponitur. Pro μῦθον (*vers.* 2.) ibidem φωνὴν legitur. »In *tertio versu* (ait CASAUBONUS) f
» offendit me elisa contra morem diphthongus in istis χώρ' » ἐς [immo εἰς] τὸν ἀγῶνα. Ac scribendum, magis ex usu, » χώρει 'ς τὸν ἀγῶνα, vel etiam χώρει ἐς τὸν ἀγ. nam » huiusmodi coalitiones frequentes poëtis. Sed cum vul» gatis scribunt membranae & Eustathius ad ῥαψ. φ'. Ilia» dis. « — Loco inferiore perperam χωρεῖς scribitur: sed h. l. χώρ' εἰς ambo mssti cum editis. Sic & Eustathius p. 1328. l. 9. cuius quidem ad iudicandam veram Athenaei scripturam non potior auctoritas, immo minor etiam, quam optimi nostri codicis Epitomae: sed notandum tamen, quod Eustathius non modo diserte de hoc exemplo quo elidatur diphthongus monuerit, verum etiam similia alia nonnulla adposuerit, v. c. βούλομ' ἐγὼ, φθέγξομ' ἐγών. *Eod. vers.* Ionicam formam βδελυρὴ hîc tenent libri omnes & Eustath. sed βδελυρὰ scribitur pag. 699. a. *Quartum versum*, qui hîc truncatus, ibidem expletum habes.

Paulo post, διπορεῖν perperam scribebatur in editionibus omnibus. Recte vero διαπορεῖν mssti.

In illo versu, Φακῆ δὲ &c. nil ab editis (quantum qui- a
dem scio) dissentit ms. *A*. In ms. *Ep*. vero, καὶ post Φακῆ δὲ commode inseritur. Sed praeterea in eum modum, quem in scholio sub contextu diximus, invertenda esse verba, metrica lex perspicue ostendere videtur.

» Εὐδοκίμει δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐν ταῖς παρῳδίαις, καὶ πε» ριβόντος ἦν, λέγων τὰ ἔπη πανούργως καὶ ὑποκριτικῶς. » Etsi nulla hîc designatio temporis; ex sequentibus tamen » apparet, *de certa die* loqui Athenaeum, *qua plurimum » Athenienses oblectavit Hegemon recitandis parodiis suis.* Nam » sequitur: καὶ διὰ ταῦτα σφόδρα τοὺς Ἀθηναίους ἐκήλησεν. » ὡς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πλεῖστον αὐτοὺς γελάσαι. Sed ali» quid libris nostris deesse, docet Excerptor, scribens sic: » ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ οὕτω σφόδρα τοὺς Ἀθηναίους ἐκή» λησε. Observa genus, haud scio an Athenaei, ἐν τῇ Γι» γαντομαχίᾳ, pro, *quando recitata est ab Hegemone Giganto» machia.* « CASAUB. — Ex istis, quae ex Hoeschelianis Excerptis adposuit Casaubonus, nondum satis apparet, quo pacto in msstis cohaereat oratio. Nempe recentior aliquis

a librarius a verbis, καὶ διὰ ταῦτα σφόδρα, ad ista, οὕτω σφόδρα, aberraverat; inde omissa sunt in editis decem verba, quae & noster ms. *Ep*. & vetus codex *A*. sicut a nobis edita sunt exhibuerunt. Initio periodi, Εὐδοκίμει δὲ scribitur in cod. *Ep*. non εὐδοκιμεῖ δὲ, ut in edd. Tum in eodem cod. desunt duae voces ὁ ἀνὴρ, quae habet ms. *A*. Vocem οὗτος autem, quae praeter necessitatem adiecta est in editis, neuter codex agnoscit. Dein nescio quid sit quod ἐν ταῖς παρῴδοις habet codex *Epit*. qui & paulo ante τὰς παρῴδους pro τὰς παρῳδίας habebat. In lectionis varietate e cod. *A*. excerptis nonnihil hic turbatum est: sed videtur, pro eo quod commode editum est ἐν ταῖς παρῳδίαις, in illo ἐν τοῖς παρῳδοῖς scriptum esse; quod quidem non minus commodum foret.

Quod sequebatur in edd. & msstis, καί τοι ἀγγελθέντων, & statim rursus in eadem periodo, καί τοι σχεδὸν πᾶσι, id depravationem veteris scripturae arguere videbatur: cui mederi quodammodo volens Epitomator, οὐδεὶς οὖν ἀπέστη scripsit; quasi ista verba καί τοι ἀγγελθέντων &c. cum superioribus essent coniuncta, ab οὐδεὶς οὖν vero novae ῥήσεως fieret initium. At ne id quidem satis commodum: sed perquam probabile nobis videbatur, superius illud καί τοι ex καὶ τότε fuisse detortum.

τῶν γενομένων περὶ Σικελίαν ἀτυχημάτων. »Τὰ περὶ Σικελίαν ἀτυχήματα Atheniensium, nota satis ex Thucydide, Diodoro, & Plutarcho in Nicia.« CASAUBONUS.

b θαλασσοκρατοῦντες Ἀθηναῖοι &c. »Cum diu potestatem »habuissent Atheniensium Nesiarchi de litibus insulano»rum statuendi; postea hoc illis ius ademtum est, quan»do Athenienses ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας; »id est, *in urbem traduxerunt insulanorum lites*. Hoc vo»luit Athenaeus, qui verbis hisce caussam indicat, cur »*Hegemo Thasius Athenas se sistere ad litem disceptandam fue*»*rit coactus*. Sciunt eruditi, quid appellet νησιωτικὸν κλη»τῆρα Aristophanes in Avibus.« CASAUBONUS.

AD CAP. LXXIII.

c ὅταν βουληθῇς, ἐρεῖς περὶ τῆς ἐν Ἐλευσῖνι. »*Eleusinia Bal*»*letys*, de qua bis interrogatus Ulpianus [conf. p. 406. »d.] ne semel quidem respondere sustinuit, auctore He-

»sychio solennitas quaedam fuit, Athenis celebrari solita »in honorem Demophontis, Celei filii. Tantum nobis de »ea compertum.« CASAUBONUS. — Neque quidquam amplius compertum habuisse Athenaeus videtur; alioquin haud dubie impertiturus id nobis per suum Ulpianum fuerat.

» Τιμοκλῆς ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, (..... τραγῳδίας.) d »Sic edidimus [at in ipsa ed. Cas. 1. itemque in ed. Cas. 2. »& 3. sic scribitur, ἦν δὲ .... τραγῳδίας.] fide membra»narum: unde multa adiecimus ante inedita. Suppleo au»tem quae deesse hîc vides, ἦν δὲ καὶ ἕτερος ποιητὴς »τραγῳδίας. *TIMOCLES* dramatici poëtae plures fuerunt. »Duos Suidas commemorat, ambos comoediae poëtas. »Athenaeus hic clare alterum facit comicum, tragicum »alterum.« CASAUBONUS. — Mire vero! quod ait Animadversor, *Athenaeum clare alterum* Timoclem *comicum facere, tragicum alterum;* cum ipsum illud, *alterum* (ἦν δὲ καὶ ἕτερος) non ex Athenaei libris ductum esse, sed ex suo ingenio & coniecturâ, ipse modo docuerit. Nam quum in ed. Ven. & Bas. viginti duo verba in hac regione desiderarentur; (quandoquidem a verbis, καὶ τίς ὁ Τηλέμαχος, ad ista, Μετὰ τοῦτον αὐτῷ Τηλέμαχος, aberraverat librarius) reliqua quidem, quae nunc hîc leguntur, a Casaubono ex Italicorum codicum excerptis (nam in *Epit.* totus locus praetermissus) adiecta sunt. Atqui vetus noster codex *A.*, fons & exemplar aliorum omnium, cum caeteris a Casaubono adiectis, etiam haec ipsa absque ulla lacunae suspicione habet, ἦν δὲ καὶ τραγῳδίας. Quae nihil aliud sonant, nisi *eumdem Timoclem*, praeter comoedias, *etiam tragoedias scripsisse.* Turbare utique hîc Suidas nos poterat, qui *duos diversos Timocles* statuit, quorum utriusque dramata ab Athenaeo in Deipnosophistis laudata ait. At multa subinde etiam alia depravata esse turbataque ab hoc Lexicographo novimus; quorum in numero id ipsum est, quod ex Athenaeo duos Timocles statuerit, qui tamen nullibi apud ipsum Athenaeum distincti reperiuntur.

In *TIMOCLIS primo versu*, non αὖ καὶ Τηλεμ. quemadmodum a Casaubono editum, scribitur in ms. *A.* sed αὐτῷ Τηλεμ. Equidem αὐτῇ malueram; quia de *muliere* videtur agi, & quidem de meretrice, ut suspicatus eram ex coll. VIII. 339. *b.* & *d. e.* *Vers.* 5. εἰρηκε scriptum oportuisse probabile facit laesa lex metrica. Sed in fine etiam e

e claudicabat versus; qui inserto τὸν pronomine fulciendus nobis visus est, absque quo ne intelligi quidem poterat quo spectaret vox πάνυ.

»Ὅτι δὲ καὶ τὸν δῆμον Ἀχαρνεὺς ὁ Τηλέμαχος. Re»stitue ex Epitoma genus loquendi Atticissimum, τῶν »δήμων: de quo saepe diximus. Nam ineptissime ver»tunt, *natione genteque Acharnensem.*« CASAUBONUS. — Nobis τῶν δήμων & codex *Epit.* & vetus codex *A.* communi consensu dedere.

»Θανατηγὸν καλὴν χύτραν φέρει. Et mutilus hic versus »est, & corruptus. Fortasse allusio hic aliqua fuit ad man»cipiorum νεωνήτων καταχύσματα: de quibus Demosthe»nes [in Orat. I. adv. Stephanum, T. II. ed. Reisk. pag. 1223 sq.] »& Aristophanes & huius veteres Interpretes »multa. [Aristoph. Plut. 768 sq. & ibi Schol. Conf. Ammon. de Differ. Vocab. pag. 78 sq.] »Sed cum cogito, »paene videtur certum ex iis quae de Telemacho isto »mox dicuntur, scripsisse poëtam,

» Ἔτνους κυαμίνου γὰρ καλὴν χύτραν φέρει.

»Sententiam quidem poëtae confido nos tenere: de ver»bis non idem affirmaverim.« CASAUBONUS. — Si satis esset, ad sanandum versum coniecturam qualemcumque adhibere, sic equidem scribendum proponerem:

Θανατηγὸν αἰεὶ γὰρ καλὴν χύτραν φέρει.

Sed, quam sit parum & inane quod huiusmodi hariolationibus promoveatur, pulcre intelligo. Illud vero non diffiteor aegre admodum me exputare, quo genere metamorphoseos e verbis ἔτνους κυαμίνου prodire illud θανατηγὸν potuerit, quod agnoscit vetus codex cum editis. Tota haec de *Telemacho* disputatio in *Epitoma* his verbis expeditur: Ὅτι ἡ παροιμία ἡ λέγουσα Τηλεμάχου χύτρα, τοιαύτη τίς ἐστιν. Ἀχαρνεὺς ἦν τῶν δήμων ὁ Τηλέμαχος, ὃς κυάμων χύτραν ἀεὶ σιτούμενος ἦν. Quorum verborum postrema e fine huius capitis desumta sunt: e quibus eisdem suspicari fortasse liceat, in praescripto versu vocem κυάμων in καλὴν latere, ut integer versus olim sic fuerit conceptus:

Θανατηγὸν αἰεὶ γὰρ κυάμων χύτραν φέρει.

id est: *Mortiferam semper fabarum ollam gestat.*

f »ἐν δ' Ἰκαρίοις Σατύροις. Dalecampius, *Idem in Saty»ris bicipitibus.* Immo *in Icariis Satyris.* Nam omnino »legendum, ἐν δ' Ἰκαρίοις Σατύροις. Firmat correctio-

» nem vetus codex Messaei, [& multo etiam vetustior f » noster cod. *A.*] ubi clare sic legitur. Haec est illa Ti- » mocLIs fabula *Icarii*, de qua dicebamus libro superiore, » capite quinto. [ad VIII. 339. d.] Saepe laudat illam no- » ster: sed neque ex ipso neque ex Suida discas, quod disce- » re est ex hoc loco, integrum lemma eius fuisse *Icarii Sa-* » *tyri.* Δημοσατύρους quidem Nicoclis in Suida legas: sed » alterius, non huius comici.« CASAUB. — Titulo fabulae Ἰκάριοι adiectum nomen Σάτυροι (quod iam saepius alibi observavimus) nil aliud significat, nisi fuisse illud *drama satyricum.* Δημοσάτυροι fabula eidem *Timocli* (non diverso ab hoc, de quo hic agitur) tribuitur ab Athenaeo nostro, IV. 165. f. Sed (quod ibi oblitus eram monere) videndum, ne duobus verbis Δῆμοι Σάτυροι scribi titulus illius dramatis debuerit. Δῆμοι, id est, *populi* vel *pagi Attici*, titulus est fabulae Eupolidis, saepius Nostro memoratae, atque etiam paulo post hunc locum in quo versamur, pag. 408. d. Eumdem titulum fuisse suspicor istius dramatis Timoclis, sed fuisse illud (quemadmodum *Icarii*) *Satyricum* drama.

Vers. 1. Pro vulgato οὐδεὶν, nude οὐδὲν scribendum monuit metri ratio. Sunt enim manifeste trochaici versus tetrametri catalectici. Quorum mensurae nullam prorsus rationem habentes superiores editores, totam eclogam partim ut solutam orationem, partim veluti senarios iambicos adposuerant. Suis numeris restitutam eclogam dedit FIORILLO in Observationibus in Athen. pag. 7. adhibitâ eorum quae corrupta videbantur emendatione.

Versu 4. connexio orationis omnino postulare videbatur, ut verbum in *primâ personâ* poneretur, sive illâ singulari (quia sequuntur & participia & verbum in singulari numero;) sive etiam plurali, quia praecedit ἡμᾶς. Ad eumdem versum notavit FIORILLO: » Δίων est διάπυρος, » ut alius homo αἴθων ἀνὴρ in Alexidis versiculis apud » Athen. XI. 502. f.«

Sexto versui quum non constaret metrica ratio, verbum καταλαβὼν idem FIORILLO in ξυγκαταλαβὼν mutandum censuit. Unde prodibat versus huiusmodi:

Τηλέμαχον Ἀχαρνέα, σωρόν τε κυάμων ξυγκαταλαβών:

quem quo pacto suis numeris absolutum existimare ille potuerit, haud video equidem. Sin pro vulgatiore formâ

f nominis Ἀχαρνία, alteram rariorem Ἀχαρνικὸν posueris, qua eumdem poëtam in superiore ecloga usum vidimus, omnia rite (ni fallor) procedent:

Τηλέμαχον Ἀχαρνικὸν, σωρόν τε κυάμων καταλαβών.

Octavus versus multiplici difficultate laborat. Eum sic scripsit doctus Goettingensis Observator, nullâ adnotatione adiectâ:

— υ — Κηφισόδωρος, περὶ τὸ βῆμ' ἐπέρδετο.

Ac statim quidem, intercidisse nonnihil initio versus, satis adparebat. Ex praecedente voce ὀρφῷ coniecturam facere licuerit, excidisse aliquod adiectivum tale quale ὄρθριος, ὀρφνὸς, aut si quod reperiatur aliud commodius. ὡραῖος propositurus eram, si ὥραιος antepenacute efferri, adeoque penultima diphthongus ob sequentem vocalem corripi posset. Tum vero terminatio nominis mendosa videtur. Nam, quae hîc dicuntur, ea manifeste ad *Telemachum*, non ad *Cephisodorum* quemdam, pertinent; nisi statuas, eumdem Telemachum cognomen *Cephisodori* habuisse. Sed multo probabilius videtur id, quod ADAMO placuisse video, Κηφισοδώρου scriptum oportuisse, ut *Telemachus* intelligatur fuisse *Cephisodori filius*. Cui coniecturae etiam ex alio Athenaei nostri loco species quaedam, haud fortasse contemnenda, accedit; scil. ex IV. 131. b. ubi nobilis citharoedus Κηφισόδοτος *Acharnensis* nominatur, adeoque ex eodem δήμῳ cum nostro *Telemacho*. Iam non equidem eo confugiam, ut ibi statuam cum Natali Comite (cuius sublesta admodum auctoritas est) Κηφισόδωρον scriptum oportuisse. Nam, ut taceam, in nullo Graeco codice sic legi, vulgatam vero scripturam Κηφισόδοτον amborum nostrorum optimorum codicum auctoritate firmari, Κηφισόδωρον ibi (ob syllabam φι in isto nomine necessario longam) ne ferebat quidem anapaestici metri ratio: quo magis miratus sum Virum doctum, quem modo laudavi, eumdem versiculum, ad quem & ipse l. c. provocavit, tacite sic corrigentem:

Κηφισόδωρον τὸν Ἀχαρνῆθεν.

Sed hoc dico: quemadmodum eumdem significatum habent, originem si spectes, duo nomina Κηφισόδωρος & Κηφισόδοτος, & in pronunciando etiam non multum differunt, sic fortasse eumdem hominem promiscue vel *Cephisodorum* vel *Cephisodotum* nominari potuisse, prout vel longiori quadam morâ vel breviori pronunciare nomen

aliquis voluisset. Denique, quod *in fine versus* legitur vocabulum, βῆμα, quod intactum *Fiorillo* reliquit, id quam hic vim habeat, fateor mihi minime liquere. *Ad aedium scalas* vertit Dalecampius, nescio quo fundamento nisus. Quod si de δημηγορίᾳ Telemachi his versibus, quemadmodum superiori eclogâ, ageretur; possit βῆμα *suggestus* intelligi: sed ei hic nullus erat locus. *Sellam* interpretatus est Villebrunius: (*sur son siège:*) quam recte, ipse viderit. Adamum βρῶμα correxisse, idem Villebr. testatur. Ego, cum commodius certiusve nihil occurreret, ita interpretatus sum quasi βλάμμα (i. e. *damnum acceptum*) scriptum legeretur: quam tamen coniecturam hoc etiam incommodi habere intelligo, quod ἐπὶ τῷ βλάμματι potius, quam περὶ τὸ βλάμμα, dicendum fuisset.

ἦγε Πυανέψια, πορδὴν ἑορτήν. Ad editum olim vocabulum πυανέψιαν, isto quidem accentu manifeste mendosum, nihil e ms. A. adnotatum est: & silet prorsus Epitoma. Nec vero commodum putavi, cum Meursio (in Graeciâ Feriatâ p. 242.) Πυανεψίων corrigere: sed in accusativo plurali scribi, & tria substantiva per adpositionem (ut aiunt Grammatici) iuncta intelligi placuit. Notum est, festum τὰ Πυανέψια a τοῖς πυάνοις, id est, *fabis* & aliis *leguminibus*, tunc maxime *coqui solitis*, nomen habuisse. Qui cibi quum sint inprimis *flatuosi*, (quod etiam h. l. Dalecampius adnotavit) hinc ille Athenaei iocus, auribus quidem paulo delicatioribus non admodum sese adprobaturus.

AD CAP. LXXIV.

Heniochi versus *tertius* sic scriptus legebatur:

Οὐδὲ Παύσωνι φὴς τὸ δεῖνα προσλελαχκέναι.

Ibi adnotavit Casaubonus: »Scribe:

»Παύσωνι φὴς τὸν δεῖνα προσλελακηκέναι.«

Qui, primum, perspecte illud vidit, delendam *initio versus* vocem οὐδὲ, quae scilicet ex scripturae varietate temere irrepserat, cum pro σὺ δὲ (*versu praeced.*) perperam οὐδὲ in vetusto aliquo codice scriptum fuisset. Verbum autem προσλελακηκέναι quo sensu proposuerit vir doctus, haud satis scio. λακῆσαι apud Hesychium exponitur πατάξαι. λακεῖν vero, ψοφεῖν, φθέγγεσθαι, sonare. De verbo λαχεῖν, *sortiri*, cogitaverat Dalecampius. Gal-

a aliquis interpres, Casauboni emendationem ob oculos habens, versum sic reddidit: *Ne dis-tu pas qu'un tel a fait une insulte a Pauson?* Videtur & hic & Casaubonus verbum, quo poëta h. l. usus sit, pro προσπαρδεῖν accepisse: quumque tale verbum non possit accusativum casum regere, τὸν δεῖνα pro τὸ δεῖνα scribendum censuerunt. At noster vetus codex *A.* (nam *Epitoma* de tota ecloga nonnisi pauca verba habet) perspicue προσλελαληκέναι dedit: quod nos recipere, adeoque & τὸ δεῖνα tenere debuimus. *Pauson* ille qui sit, de quo hîc agitur, nobis non liquet. *Pausonem* pictorem, cuius paupertas in proverbium abierat, ex Aristophanis Pluto novimus.

Quartus versus, ut eum edidimus, ita scriptus est in ed. Ven. & Bas. eodemque modo in cod. *A.*

καὶ πρᾶγμ' ἠρώτα με δυστράπελον πάνυ.

Cuius salebras minime explanavit Casaubonus, sic edens, καὶ πρᾶγμα ἠρώτα &c. plene scripto nomine. *Postre-*
b *mo versu*, pro τέλος commode ὅλος legebat Dalecampius; cuius versionem integram in illo versu tenuimus.

AD CAP. LXXV.

c Καί τις αὐτῷ (sic recte ms. *A.* non αὐτῶν) ἀπήντησεν, λέγων τὸ ἐν Ἰλιάδι· Ἦ ῥα &c. » Observant veteres, [Eustath. ad Iliad. ω'. pag. 1485. l. 18.] » semel omnino extare apud poëtam vocem χέρνιβον: cum alibi semper λέβητα hoc *vas* appellet. Locus est Iliadis ultimo libro. [vs. 305.] At χέρνιψ legas alibi apud summum vatem: sed notione diversa, pro ipsa nempe *aquâ lavandis manibus* effundendâ. « Casaubonus. — Rursus eamdem quaestionem tractat idem Eustath. ad Odyss. α'. p. 34. init. ubi mireris quod de loco ex Iliade hîc citato ait, *Quaerendum esse ubinam illa verba in Iliade legantur.*

Ἀττικοὶ δὲ χερνίβιον λέγουσιν. Conf. infra, pag. 409. c. *Ibid.* Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀλκιβιάδου. » Memoriae lapsu Athenaeum nominasse *Lysiam*, pro *Andocide*, « observavit Taylor, in Lectionibus Lysiacis, in Reiskii Orator. Graec. Vol. VI. pag. 262. suffragante Ruhnkenio, in Historia Critica Orator. Graecor. Vol. VIII. ed. Reisk. pag. 138.

Χειρόνιπτρον δ' Εὔπολις ἐν Δήμοις. Etiam in fabulâ Κόλαξ, vocabulo illo usum esse Eupolidem adnotavit Pol-

lux, X. 90. *Tertium* versum ex *Eupolidis* Δήμοις adpositum, iusto breviorem esse adparet. Commodissime autem compleri posse nobis visus erat insertâ voce πάντας, & ad sententiam & ad metrum peraptâ.

Ἐπίχαρμος δ'. ἐν Θεάροις. Sic vetus codex cum ed. Cas. 1. & 2. non Θεώροις, ut in ed. Cas. 3. nec Θεωροῖς, ut in ed. Ven. & Bas. Vide ad III. 106. f. Animadv. T. II. pag. 234. Qui adponuntur hîc EPICHARMI versus, senarios esse iambicos, cohaerentes cum illis qui lib. VIII. pag. 362. b. citati sunt, scribendumque priore versu τράπεζαι χαλκέαι, posteriore vero λοιβάσια, λέβητες χάλκεοι, iam pridem in *Notis msstis* ad nos transmissis monuerat eruditissimus GROTEFEND. Eadem deinde a FIORILLO in Observationib. in Athen. p. 14. publice proposita sunt. Scriptura λοιβάσια adscita ab his est ex lib. XI. p. 486. quo ex loco suspicari licet, λοιβίδες fortasse hîc scriptum oportuisse, quod vocabulum perinde aptum ad metrum est, & ad veteris scripturae vestigia paulo propius accedit. Posterior igitur versus sic sonuerit:

χειρόνιβα, λοιβίδες, λέβητες χάλκεοι.

De quo etiam CASAUBONUS monuerat, notans ad hunc locum: »Fortasse verum erat, λοιβίδες, λέβητες χάλ»κεοι.« — De metri ratione non cogitaverat vir doctissimus.

Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει. Aliud egerat TOUPIUS, (ni e typothetae is error est) cum locum hunc citans in Curis Noviss. in Suid. pag. 160. ed. Lips. scriberet ἐν Χρυσῷ λέγει. Paulo ante de huius fabulae titulo dictum est, ad p. 406. c. *Ibid.* Ἀμειψίας Σφενδόνῃ. Sic scripsi cum TOUPIO l. c. Vide VI. 270. f. & cf. Pollucis Interpretes, lib. IX. sect. 96. & X. 31. Sed eamdem emendationem iam a CASAUBONO video occupatam, sic ad h. l. monente: »Etiam illud non recte, Ἀμειψίας Σφενδᾶνι. Melius »libro sexto Σφενδόνῃ. Sed &, Φείδωνι esse scriben»dum, potest videri ex libro decimo.« — Nempe lib. X. pag. 446. vulgo Ἀμειψίας Φείδωνι edebatur; sed ibi ex eodem nostro cod. *A.* (e quo hîc ad vulgatum Σφενδᾶνι nihil adnotatum video) Ἀμειψίας Φενδωνι (absque accentu) notatum: ut de vera scriptura nonnihil etiamnum addubitare subeat.

Φιλύλλιος δὲ ἐν Αὔγῃ. Sic recte Ms. cum ed. Ven. Bas. & Cas. 1. pro quo mendose ἐν Αἴγῃ scribitur in ed. Cas.

2. & 3. *Ibid.* κατὰ χειρῶν εἴρηκεν. Ex hoc *Philyllii* & proximo *Menandri* testimonio adparet, quam frustra sit, quod ait Moeris Atticista, pag. 236. κατὰ χειρὸς, Ἀττικῶς. κατὰ χειρῶν, Ἑλληνικῶς. Item Thomas Mag. p. 510. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο λέγε· οὐ, κατὰ χειρῶν. Duorum, quos hîc nominavit auctor, poëtarum auctoritati accedit tertia, *Antiphanis*, sic scribentis,

ἐπεὶ δ' ὁ τρίπους ἤρθη, κατὰ χειρῶν τ' εἴχομεν:

apud Nostrum, lib. II. p. 49. c. *Philyllii* versus, sunt iambici tetrametri catalectici: quorum in primo, pro vulgato ἀλλὰ φέρειν, corrigendum esse ἀλλ' ἀφαιρεῖν perspecte monuerat Dawes, in Miscellan. Crit. p. 76.

f Μένανδρος, Ὑδρίᾳ· Οἱ δὲ κατὰ χειρῶν &c. *Clericum*, versum istum in Menandri Reliquiis pag. 178. imperite dirimentem, merito castigavit Bentley, in Emendationib. pag. 61. Commodissime procedens versus est trochaicus tetrameter.

AD CAP. LXXVI.

Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς, ἐν τοῖς Πρὸς τοὺς Καλλιμάχου Πίνακας, χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρὸς καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. &c. » ἐν τοῖς Πρὸς τοὺς Καλλ. Πίνακας: id est: *in iis quae scri-* » *psit* [intelligere possis ὑπομνήμασι, *Commentariis*] *super* » *Scriptorum Indicibus quos ediderat Callimachus.* De Calli- » machi in hoc genere diligentia & scriptis libro sexto » satis, capite decimo. [ad VI. 244. a.] Ait autem Πί- » νακας, non Πίνακα: quia diversa genera auctorum in » diversas tabulas Callimachus coniecerat. Caeterum ob- » servationem Aristophanis *Grammatici*, quae hîc com- » memoratur, paulo post falsi convincit Athenaeus. « Casaubonus. — Vide pag. 410. b. c.

a *Mox dein*, perperam sic edebatur, Ὅμηρος πῆ μὲν φησὶ νίψασθαι· Παρὰ δὲ ξεστὴν &c. ubi monuit Casaubonus: » Haec distinguuntur non recte: nam νίψασθαι principium » est Homerici versus. Sic enim poëta non uno loco:

» Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ κατέχευε φέρουσα.
» νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν &c. «

Vide Odyss. α'. 138. δ'. 54. η'. 174. κ'. 370. &c. Alterum Poëtae testimonium est ex Odyss. α'. 146 sq.

καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις· Τάλαινα Καικὸα &c. » In

» *Sophronis* testimonio fieri potest, ut proprium barba- a
» rae ancillae nomen sit *Caecoa*: sed & corruptum ac cor-
» rigendum videri potest ex idiomate Dorico, *αἰ κοᾷ* vel
» *κοᾷς*, *si auscultas*, *si vis tandem ad ea quae dico animum*
» *advertere*.« Casaubonus. — Silet Epitoma: in cod. *A*. hîc quidem *καὶ κοα* (sic) scribitur: sed, vel Καικόα, ut hoc loco editum, sive rectius Κοικόα, nomen fuisse illi puellae, ostendimus ad IX. 380. e. Si Casaubonus, cum Animadversiones in hunc locum scriberet, iam tum inspiciendi codicis Huraldini facultatem habuisset, de emendatione modo proposita non erat cogitaturus. Sed praedicti codicis copia postmodum demum ei concessa est: quare quae ad pag. 380. e. ex illo codice a Casaubono adnotata retulimus, ea in ed. Cas. 1. in *Addendis ad Animadversiones* in fine operis leguntur. *Sophronis* verba, cum continuâ oratione sic vulgo hîc edita essent, Τάλαινα Καικόα κατὰ χειρὸς δοῦσα ἀπόδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν: Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. pag. 325. in duo *cola* (non legitimos *versus*; conf. eumdem Valcken. ibid. pag. 200.) sic distinxit:

» Τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα,
» ἀπόδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν.

Adiectâ Notâ: » Ille suo more dederat ἁμῖν τὰν τράπε-
» σδαν, ut Alcman apud Athen. III. pag. 111. a. « — Nobis quum vetus noster codex πόχ' ἁμῖν τὰν dederit, etiam reliqua duo verba δοῦσα & τράπεζαν in Doricas formas δοῖσα & τράπεσδαν refingenda visa sunt.

παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ· Εἰς Χερνίβ' ὡς βαψ. &c. Est in *Euripidis Hercule furente* versus 929. ubi Χέρνιβ', accentu in prima syllaba posito, vulgo editur: & sic hîc quoque apud Athenaeum in ed. Cas. scribitur, perperam id quidem. Nam apud Euripidem recte χέρνιβ' scribere editores potuerunt, si ita in veteribus codicibus scriptam vocem invenerunt: at hîc diserte adfirmat Athenaeus, *apud Euripidem* (nempe, ipsius Athenaei aetate; in eis certe exemplaribus, quorum ipse notitiam habuisset) *penacute scribi* illud vocabulum. Et χερνίβ' ὡς recte expressum in ed. Ven. & Bas. eodemque modo scribitur in ms. *Epit.* atque etiam in ms. *A*. ubi quidem absque elisione Χερνίβα ὡς exhibetur. Monuerat Fabricius in Bibl. Graec. T. I. pag. 646. fabulam Euripidis *Herculem furentem* ab Eustathio ad Iliad. κ'. pag. 738. [1, 32.] sim-

b pliciter Ἡρακλῆν vocari. Poterat eiusdem usus aliud exemplum ex hoc Athenaei loco petere, rursusque ex Schol. ad Aristophanis Pac. vs. 959. Illud adhuc notemus, apud eumdem Eustathium, ubi hunc Athenaei locum, qualis in Epitoma contractus legitur, ob oculos habuerat, (in Comment. ad Odyss. α'. pag. 33. l. 50.) perperam εἰς χερνίβος pro εἰς χερνίβ' ὡς scribi. In nostro quidem codice Epitomae recte εἰς χερνίβ' ὡς scriptum.

Eupolidis versiculus, ex fabulâ *Capris*, est anapaesticus dimeter catalecticus, aut posterius hemistichium tetrametri. *Mox dein*, περιῤῥαίνοντες scribitur in ms. *Epit.* rectius quam vulgo edebatur.

Ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον &c. » *Lustralem aquam* » intelligit, de qua olim nonnulla ad Theophrastum. « Casaubonus. — Vide Casaub. Comment. ad Theophr. Charact. pag. 287 sq. ad cap. XVI. περὶ Δεισιδαιμονίας.

γεγονότα παρὰ τὸν παρακείμενον, τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσουσιν, ἄν τε ἔχῃ τοῦτον διὰ τῶν δύο μμ λεγόμενον, βαρύνεται. Sic exhibui grammaticalem istum canonem, qualem ad verbum dedit vetus codex *A.* nisi quod, ubi φυλάσσουσιν & ἄν τε ἔχῃ scripsimus, ille mendose sic scriptum habet, φυλάσσουσάξ τε ἔχει. Paulo quidem commodius videri poterat id quod Epitomator dedit, suo iudicio (ut passim alibi) nonnihil mutans, in hunc modum, τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσοντα, ἔχοντά τε τοῦτον διὰ τῶν δύο μ λεγόμενον. Eadem fere verba, nonnullis rursus mutatis, habet Eustath. ad Odyss. α'. p. 33 extr. Quin vero turbata prorsus fuerint quae in editis Athenaei exemplis hîc legebantur, nemo facile iverit inficias. Ea vulgo sic habebant: γεγονότα παρὰ τὸν παρακείμενον διὰ δύο μμ λεγόμενον, τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσοντα ἔχει βαρύνεται.

c Deinde haud dubie vera erat scriptura κέκλεμμαι, quam dabat Epitoma, & ex ea Eustathius, non κέκλαμμαι: nam utrumque quidem per se recte dicitur; at hîc desiderabatur forma verbi, eamdem in penultimâ syllabâ vocalem habens, quae maneat in nomine inde derivato. Item βοόκλεψ, rectius idem ms. *Ep.* & Eustath. quam βοίκλεψ aut βοοίκλεψ. Similiter sane composita sunt βοοβόσκος, βοοζύγιον, & id genus alia, denique βουκόλος & reliqua omnia quae a βου incipiunt, quod ex βόο contra-

ctum. Perperam autem h. l. distincta in plerisque editionibus verba erant. In ed. Ven. & Bas. quidem sic: κέκλαμμαι βοίκλεψ. παρὰ σοφοκλεῖ ἑρμῆς κατώβλεψ. παρὰ ἀρχελάῳ &c. In ed. Cas. 1. & 2. autem in hunc modum: κέκλαμμαι βοίκλεψ, παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἑρμῆς κατώβλεψ, παρὰ Ἀρχελάῳ &c. Rectius sic distinguitur in ed. Cas. 3. κεκλάμμαι βοίκλεψ, παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἑρμῆς. κατώβλεψ παρὰ Ἀρχ. Nam hoc dicit auctor, (quod & recte Dalecampius viderat) *vocabulum βοόκλεψ esse epitheton Mercurii apud Sophoclem*, nempe a bobus Apollini subreptis: quo respectu idem Mercurius βοηλάτης (*boum abactor*) dicitur in Epigrammate quodam, ut ab H. STEPHANO observatum est, in Thes. T. I. pag. 778. c. & 777. g. h. Epigramma illud habes in Analectis Brunckii, T. II. p. 223. num. 41. In Epitoma quidem haec concise sic leguntur: κέκλεμμαι βοόκλεψ· κατώβλεψ. Iam illud mirari subiit, quo pacto Grammaticus, quisquis fuerit, a quo hunc canonem mutuatus est Athenaeus, nomina ista, quae omnia *activum* habent *significatum*, a praeterito *passivo* derivare potuerit; quae a *futuro* vel *primo aoristo activo* potius derivanda erant. Taceo, quod, si vel maxime a praet. pass. derivare velles, a secunda persona, non a prima, deducenda fuerant.

[βέβλεμμαι] κατώβλεψ, παρὰ Ἀρχελάῳ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Deest verbum βέβλεμμαι non modo superioribus editionibus, verum etiam utrique nostro cod. msto. At, quoniam reliqua omnia praeterita, a quibus derivata statuuntur nomina verbalia, diserte adiecta sunt, non videtur hoc unum ab Athenaeo praetermissum, sed librariorum negligentiâ omissum: recteque fecisse Eustathium existimavi, quod sic scripserit, (ad Odyss. α'. p. 34. init. l. 2.) κέκλεμμαι, βοόκλεψ. βέβλεμμαι κατώβλεψ. Intelligendum autem κατώβλεψ, haud dubie, Libycum illud animal, quod κάτω βλέπον apud Nostrum V. 221. b. & apud Aelian. Nat. Anim. VII. 5. *catoblepas* vero apud Plinium & alios vocatum supra vidimus. Cuius animalis mentionem factam esse consentaneum est ab ARCHELAO, ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσι, nempe in libro qui τὰ Ἰδιοφυῆ inscriptus erat, id est, ut VOSSIUS interpretabatur, (DE Historicis Graec. lib. III. pag. 329.) *De Proprietate Naturae*; sive, ut nobis visum erat, *De Rebus singulari Natura praeditis*; aut, quemadmodum rectissime fortasse HARDUINUS acceperat in In-

e dice Auctorum a Plinio laudatorum, *De Rebus quae singulis in Locis Propriae gignuntur.*

ἐν δὲ ταῖς πλαγίοις, scil. πτώσεσι: *in casibus obliquis.* Sic vetus cod. *A.* (In *Epit.* haec desunt.) Qui nesciverunt, perinde & ὁ πλάγιος & ἡ πλαγία recte dici, ii ex πλαγίοις fecere πλαγίαις.

Ἀριστοφάνης δ', ἐν Ἥρωσι, χερνίβιον εἴρηκεν. »Eius fabulae mentio apud Pollucem, libro VII. cap. 2. [sect. » 15.] Sic enim concipienda ista illius: Τούτων δὲ (mer» cantium) καὶ θεοὶ ἴδιοι, ὁ ἐμπολαῖος Ἑρμῆς, καὶ ὁ ἀγο» ραῖος. καὶ ἐμπόλω Διοσκούρω ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης. Me» minit & capite sequenti, & alibi saepius. Itemque Har» pocration, in Πυελίδα. Etiam Menander *Heroëm* docue» rat.« CASAUBONUS.

AD CAP. LXXVII.

Ἐχρῶντο δὲ - - καὶ σμήματι, ἀποῤῥύψεως χάριν. Desunt haec Epitomae. Sed σμήματι, non σμήγματι, habet ms. *A.* cum ed. Ven. Moxque deinde, in *Antiphanis* testimonio, σμῆμα habet uterque codex, & Eustath. ad Od. α'. pag. 33. l. 43. rursusque in *Philoxeni* eclogâ σμήμασιν habet ms. *A.* absque γ literâ; quae praeter necessitatem ab editoribus, partimque forte etiam a iunioribus librariis, inserta est. Sicut σμῆγμα a σμήχω derivatur, sic σμῆμα a verbo σμάω, quod idem significat: de quo diserte etiam Eustathius monuit, ad Od. α'. pag. 34. l. 10. Conf. Etymol. pag. 253. l. 16. & pag. 709. l. 47. Immo, auctore Phrynicho, p. 108. & Thoma Magistro, p. 802 sq. σμῆμα & σμῆσαι, Attica sunt; σμῆγμα & σμῆξαι, ab Atticismo aliena. ἀποῤῥύψεως, ut geminatâ ρ literâ scriberem, usus & analogia admonuit. ἀπορύψεως hîc vulgatum erat.

d De ANTIPHANIS fabulâ *Coryco*, id est, *Perâ*, vide ad IV. 161. a. notata. In *primo versu*, qui ex ea citatur, labans metrum commodissime nobis fulciri visum erat inserto pronomine μοι, in quo praeivit nobis KOPPIERS, in Observatis Philolog. pag. 41.

»Ὅτι δὲ καὶ εὐώδεσι τὰς χεῖρας κατεχρίοντο, τὰς » ἀπομαγδαλιᾶς [peius etiam, duabus vocibus, ἀπὸ μαγδαλιᾶς edebatur] » τιμὰς ἀτιμάσαντες. Ait εὐώ-

» δεσι: nempe σμήγματι, vel χρίσματι. Et deest fortasse, non solum abest, altera harum dictionum. Sed apparet, studio brevitatis ita esse locutos: nam & paulo post iisdem verbis utitur Athenaeus; & mox quoque in Antiphanis versu, εὐώδη λαβὼν, simpliciter.« [Immo vero, apud Antiphanem habes εὐώδη τὴν γῆν. At hic, & paulo post, ad εὐώδεσι possis & φαρμάκοις, & generatim χρήμασιν, intelligere. Denique nihil vulgatius, quam talia neutra pluralia, quale τὰ εὐώδη, pro, *res odoratae*, *odoromenta*, *odores*.] » Sed quinam illi fuerunt, obsecro; » *magdaliarum honores?* Fictitii nempe, & nugatorii: immo » nugatoris alicuius figmentum. Legendum aio, τὰς ἀπομαγδαλίας ἀτιμάσαντες. [sive rectius τὰς ἀ π ο μ α γ δ α λ ι ὰ ς ἀτιμασ. conf. Animadv. ad IV. 149. c. ubi pro eo quod est, *Oxytona scriptura apud Pollucem*, sic corrigat eruditus lector, *Oxytonam scripturam apud Poll.*] » Oscitans librarius, bis scriptis aliquot literis, bellam istam » lectionem peperit. Addit, ἃς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν » κυνάδας. Ex re ipsa nomen: nam apomagdalias *canibus* » proiiciebant. Etiam fuere qui κύνας appellarent, non tantum κυνάδας.« CASAUBONUS. — Vide locum modo citatum, IV. 149. c. ibique notata, & Hesychium in Κυνάδες & quae ibi notarunt Interpretes. Nihil istorum habet Epitoma. Cum editis vero in eodem errore versatur ms. *A*. Sed adeo certa visa est Casauboni emendatio, ut eam adoptare non dubitaverim.

Ἐπιγένης ἢ Ἀντιφάνης φησὶν, ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ. Eodem titulo, quasi *Argenti evanescentia*, sive *Argentum perditum*, fabulam tributam vidimus Philippidi comico, VI. 230. a. *Posterior versus*, qui ex ea fabula hic citatur,

Τὰς χεῖρας, εὐώδη λαβὼν τὴν γῆν: e

cum a fine non sit integer; adnotavit CASAUBONUS: » Potes explere versum, εὐώδη λαβὼν, τὴν γῆν δ' ἅμ. κ.« — Quod adsumentum mihi plane ab auctoris mente visum erat alienum. Non enim, ut bis paulo ante, sic nunc τὰ εὐώδη in *neutro plurali* intelligenda sunt; sed iuncta intelligi verba debent τὴν εὐώδη γῆν, quemadmodum Dalec. accepit, *terram odoratam* vertens. Fuerint autem cum aliae terrae odoratae & varia salium genera in lavandi usum adhibita, tum praesertim *nitrum* quod olim dicebatur, hodie *natrum*: de quo consuli possunt quae ad Hippocratis libellum de Aëre, Aqua & Locis adnotavit doctissimus b

e CORAY, pag. 109 ſq. & qui ab illo laudatur FOESIUS in Oecon. Hippocr. pag. 432.

καὶ Φιλόξενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ φησίν· Ἔπειτα δὲ παῖδες &c. De difficultate qua premuntur verſus qui ex *PHILOXENI Cytherii* carmine, quod *Coena* ſ. *Convivium* inſcriptum erat, ſubinde a Noſtro recitantur, conquerentem audivimus Caſaubonum ad IV. 146. f. Animadv. Vol. II. p. 485 ſq. Haud ſpernendam vero operam in colligendis ex Athenaeo variis carminis huius fragmentis, & ad ſuos numeros revocandis nuper poſuit vir cum ingenio tum doctrina minime vulgariter politus, quem iam ſubinde laudavimus, *Raphaël* FIORILLO, in Obſervationibus Criticis in Athenaeum pag. 86 ſqq. Cuius ex obſervatis liquere videtur, non tam *hexametrico* aut *dactylico* genere, ut nobis olim viſum erat, (Animadv. Vol. II. p. 487.) quam *anapaeſtico* concinnatum illud carmen fuiſſe. Quod utcumque ſit, ob vulnera quibus paſſim adfecta ſunt quae ad nos pervenerunt fragmenta, difficile tamen fuerit verſuum omnium menſuram reſtituere, ac multa incerta manebunt: quare non poenitet nos, verba *Philoxeni* ita quidem adpoſuiſſe, ut ipſo adſpectu moneretur lector verſibus ea fuiſſe olim adſtricta, ſed ut tamen verſus ipſos praeciſe inter ſe distinguere non auderemus. At gratum tamen nos facturos Athenaei lectoribus confidimus, ſi, quo pacto illud ipſum fragmentum, quod hîc Auctor noſter adpoſuit, in anapaeſticos verſiculos a docto Goettingenſi Obſervatore ſit digeſtum, expoſuerimus. Is igitur, poſtquam monuit, cohaerere initium huius fragmenti cum extremis verbis illius longioris eclogae, quae libro IV. pag. 147. adpoſita eſt, verſiculos de quibus nunc maxime quaerimus, ſic ſcribendos diſtinguendosque cenſuit: (l. c. pag. 89.)

» — Ὅτε δὲ ἤδη
» βρωτύος, ἠδὲ ποτᾶτος,
» ἐς κόρον ἦσμεν ἑταῖροι·
» τῆνα μὲν ἐξαπαείρεον
» δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες
» νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρὸς,
» σμήγμασιν ἰρινομίκτοις
» χαιροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέον-
» τες, τόσον ὅσον ἔχρηζεν.
» εἶτ' ἐκτρίμματα λαμπρὰ

» σινδονυφῆ δίδοσαν
» χρίματά τ' ἀμβροσιόδμα,
» καὶ στεφάνους ἰοθαλέας.«

Sed age iam, quae in singulis verbis notanda sunt, percurramus. Pro κατὰ χειρῶν, quod hîc legitur, superiori loco κατὰ χειρὸς erat. σμήμασιν, de quo iam modo monebam, dedit ms. *A*. Pro ἰρινομίκτοις, doctissimus IACOBS, si modo recte equidem percepi, ἰρινόμικτα proposuit in *Notis msstis*, quod ad νίπτρα referretur: at rectius utique videtur, σμήμασιν ἰρινομίκτοις. Pro mendoso χαιροθαλπὶς, quod erat editum, idem vir doctus in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 33. πυριθαλπὶς coniectaverat; in *Notis* vero *msstis*, postea nobiscum communicatis, ἡφαιστοθαλπὶς maluit. Nobis cum χαιεροθαλπὶς dederit vetus codex mstus, haud dubie χλιεροθαλπὶς in eâ scripturâ latere visum erat. In ἐπιπεγχέοντες, quod habet codex noster, an aliud quid lateat quam ἐπεγχέοντες, nescio: illud video, haud satis commode procedere versiculum in quo hoc verbum occurrit. Coniectare licuerat ὑπεπεγχέοντες, si quid inde promoveretur. Immo aptius ad versum videri poterat simplex verbum χέοντες vel ἐγχέοντες. Pro vulgato vero χρίματ', χρίματά τ' scriptum oportuisse adparebat.

DROMONIS versus ex *Psaltriâ* mendose scripti digestique in editis (& praesertim in ed. Cas.) legebantur in hunc modum:

Ἐπεὶ δὲ θᾶττον † ἦμεν ἠριστηκότες
περιεῖλε τὰς τραπέζας, νίμματ' ἐπέχει τις
ἀπενιζόμεθα τοὺς στεφάνους. πάλιν δὲ σπορίνους
λαβόντες ἐστεφανούμεθα.

Ad quae monuit CASAUBONUS: » Tolle notam defectus, » sine caussa inustam huic *Dromonis* versui:

» Ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἦμεν ἠριστηκότες.

» Sed recitabimus & reliquos: sunt enim corruptissimi. » Eos autem hoc modo concinnamus:

» περιεῖλε πάσας τὰς τραπέζας, νίμματα
» ἐπέχει τις, ἀπενιζόμεθα, τοὺς στεφάνους πάλιν
» τοὺς ἰρίνους λαβόντες ἐστεφανούμεθα.«

In ed. Ven. pro *primo versu* nonnisi haec verba ponuntur, Ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἠριστηκότες: tum pro *secundo versu*: ἦμεν, περιεῖλε τὰς &c. Vetus codex *A*. vero & ante & post ἠριστηκότες, verbum ἦμεν habet: unde facile intelligeba-

tur, initio *secundi versus*, pro ἦμεν, ἡ μὲν debuisse librarium: ἡ μὲν, scil. παιδίσκη, aut alia *mulier*, de qua ante dictum fuerat. Ingeniose vero & probabiliter admodum τοὺς ἰψίνους pro σπορίνους correxit Casaub. Nec vero spernenda Gallici interpretis coniectura, δ' ὀπωρινούς: in qua etiam δὲ particula, quam post πάλιν habent libri, servata est.

AD CAP. LXXVIII.

Ἀριστοφάνης· Ὥσπερ ἀπόνιπτρον &c. Versum habes in *Aristophanis Acharnens.* num. 616. ubi ἐκχέοντες scribitur, nec aliter debuit: omninoque corrigendum fuit quod hîc legebatur, ἐγχέοντες.

Ἴσως δὲ καὶ τὴν λεκάνην οὕτως ἔλεγον, ἐν ᾧ τρόπῳ χειρόνιπτρον. »Totidem literis haec descripsit auctor *Epito*»*mae:* praeter morem suum ille quidem; non enim magis »ipse haec, opinor, intellexit, quam nos facimus.« Casaubonus. — At, quid in illis verbis obscuri deprehenderit vir doctissimus, aegre equidem exputare possum. Recte, ad verbum, interpretatus erat Dalecampius: *Fortassis etiam pelvim sic appellarunt, quemadmodum etiam* χειρόνιπτον, *malluvium.* Nempe, quum apud Aristophanem, loco modo citato, ἀπόνιπτρον non tam *pelvim* denotet, quam ipsam *aquam in qua vel manus lotae sunt vel pedes*, nunc hoc dicit Athenaeus: *fortasse vero, quemadmodum* χειρόνιπτρον *pelvim dixerunt Attici,* (veluti Eupolis, cuius testimonium paulo antè adlatum est pag. 408. d.) *sic etiam* ἀπόνιπτρον *non modo aquam in qua lavimus, verum etiam pelvim dixere.* Unum video quod in istis verbis paululum turbare possit lectorem, nempe dictionem ἐν ᾧ τρόπῳ: at ea idem valet ac brevior formula ᾧ τρόπῳ, prorsus ut Latine perinde & duabus vocibus, *quo modo*, & tribus, *quem ad modum*, dicimus.

a ὡς καὶ Κλείδημος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐξηγητικῷ. προθεὶς γὰρ &c. «*Clidemus*, antiquissimus scriptor, ob»scuras voces collegerat & exposuerat, libroque suo ti»tulum indiderat Ἐξηγητικῷ: non ut posteri eius, qui »commentarios eius argumenti vocarunt Λεξικά. Hebraei »antiquissimi *hgaruch*, [literâ *ain* initio vocis] quasi di»cas στοιχείωσιν, propter digestas κατὰ στοιχεῖον dictio»nes. De hoc libro censeo loqui auctorem Etymologici,

» cum in Τριτοπάτορες [p. 768.] ita scribit: Ὁ δὲ τὸ Ἐξη- a
» γητικὸν ποιήσας, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι. Lau-
» datur & *Anticlidis* Ἐξηγητικὸν, itemque aliorum; sed cum
» adiectione auctoris quem sunt interpretati. Caeterum ex
» subiecto CLIDEMI loco duo colligimus: non vocum tan-
» tum antiquarum expositionem continuisse id Exegeticon,
» sed etiam morum priscorum, & institutorum ac rituum.
» Deinde autem, non solutâ oratione id scriptum fuisse,
» verum numeris adstrictâ: quomodo & Philetas & Ni-
» cander idem argumentum tractaverant. Scribo sic Athe-
» naei verba: προθεὶς γὰρ περὶ ἐναγισμῶν, γράφει τά-
» δε: non προσθεὶς, ut editum est. Nam illa, περὶ ἐνα-
» γισμῶν, sunt tanquam lemma & inscriptio subiectae tra-
» ctationis. De hoc usu verbi προτιθέναι in libris commen-
» tariis, dictum est ante non uno loco. [vide notata ad VII. 281. e.] » *Clidemi* verba *ritum parentationum & formu-
» lam veterem* complectuntur. « CASAUBONUS. — Nobis προθεὶς recte dedit codex *A.* qui in CLIDEMI verbis nil mutat, nisi quod βλέπε dederit, ubi βλέπων edebatur, & deinde ἀπόνιμμα, & ἔπειτα αὖθις, plene scripserit. Eadem verba habet codex *Epit.* sed desinit in istis, οἷς θέμις: in superioribus vero & ipse βλέπε, non βλέπων scribit, & ἀπόνιμμα absque elisione effert. Idem codex initio quidem βόβρον habet: (ubi haud dubie βόθρον scripserat Epitomae auctor, ex Odyss. κ'. 517. & λ'. 25.) deinde vero in παρὰ τὸν βόθυνον cum ms. *A.* & editis consentit. Primum verbum, *penacute* in editis (nescio an & in cod. *A.*) scribitur Ὀρύξαι, ut sit infinitivus, notione imperativi: Ὄρυξαι vero *antepenacute* effertur in *Epit.* quasi esset imperativus verbi medii. Iam versus, quibus ista verba continentur, qui in msstis nostris codicibus non distinguuntur, (quod in universo Athenaei opere numquam in illis factum) in editis sic distincti sunt:

Ὀρύξαι βόθυνον πρὸς ἑσπέραν τοῦ σήματος.
ἔπειτα παρὰ τὸν βόθυνον πρὸς ἑσπέραν βλέπων,
ὕδωρ κατάχεε, λέγων τάδε·
Ὑμῖν ἀπόνιμμ' οἷς χρὴ καὶ οἷς θέμις,
ἔπειτ' αὖθις μύρον κατάχεε.

Ubi, ut taceam tertium versum manifeste mutilatum, reliquorum omnium nullus iustam habet mensuram. Quorum si emendationem tentare licet, tali quodam modo scribendi fuerint:

a Βόθυνον [sive Βόθρον] πρὸς ἑσπέραν ὀρύξαι σήματος.
ἔπειτα παρὰ τὸν βόθυνον ἐς ἑσπέραν βλέπε.
—— —— ὕδωρ κατάχεε, λέγων τάδε·
» Ὑμῖν ἀπόνιμμ', οἷς χρὴ, καὶ οἷς θέμις. « ἔπειτ'
αὖθις μύρον κατάχεε. —

De re, quae hic agitur, praeter Homeri loca paulo ante citata, consuli potest Apollonius Rhod. III. 1031 sqq. & 1206 sqq.

» Postea additur, Παρέθετο ταῦτα [rectius fortasse » ταὐτὰ] καὶ Δωρόθεος, φάσκων καὶ ἐν τοῖς τῶν θυγα- » τριδῶν πατρίοις τάδε γεγράφθαι. Graeci πάτρια ap- » pellant *antiqua instituta*, & fere *publica* civitatis alicuius » & populi. Ita dixit libro octavo [p. 346. c.] τὰ τῶν Σύ- » ρων πάτρια Athenaeus. Deest vox νόμιμα in hac locutio- » ne, ut saepe in hac lingua. At πάτρια θυγατριδῶν quo- » modo interpretabimur? Liquido constat nobis, corru- » ptam lectionem esse. Existimo corrigendum, ἐν τοῖς τῶν » Θυατειρηνῶν πατρίοις: *in libro* De *Institutis & Mori-* » *bus Thyatirenorum.* « Casaubonus. — Corruptam esse vulgatam scripturam, nemo dubitaverit. Emendatio autem Casauboni tantisper videri poterat speciem habere, donec melius aliquid occurrisset. Nec vero iam illud urgeam, quod Adami verbis coniecturae Casauboni Villebrunius apposuit: » esse *Thyatira* urbem recentioris originis, quip- » pe a Seleuco, Alexandri olim duce, conditam. « Cui respondere Casaubonus poterat, non tunc primum a Seleuco fundatam, sed instauratam & novo nomine donatam esse urbem, quae iam olim & exstitisset & frequentata fuisset. vide Stephanum Byz. in Θυάτειρα. At multo probabilius debebat videri, quod eidem Adamo placuisse idem Villebrunius refert, agi hic de *pagi alicuius Attici priscis institutis*, esseque θυγατριδῶν ex Θυργωνιδῶν corruptum. Fuerunt autem Θυργωνίδαι, Suida teste, *pagus Atticus, tribus Ptolemaidis; ex prisca Aeantide tribu* (ut docet apud Harpocrationem Nicander) *in Ptolemaidem tribum translatus.* Quod vero ait Athenaeus, φάσκων ἐν τοῖς τῶν Θυρ. πατρίοις: nil necesse est ut de singulari aliquo libro cogitemus, quem de isto argumento ediderit Dorotheus: qui potuit ista tradere in aliqua parte spissi operis, quod τῆς Ἀττικῆς λέξεως συναγωγὴ fuit inscriptum; de quo vide ad VII. 329. d.

b καὶ μετὰ τὸ ἀπόνιμμα ἀνακινήσας εἰς ταυτὸ ἔγχεε. Mi-

re Dalecampius: *ac post eam ablutionem agitatum & in* b *unum coactum affunde:* qui *agitatum* intelligebat *sanguinem*, quem (ut in adiectâ Notâ declarat) »e venis aut aliqua »alia parte eductum« existimaverat. Ego quidem illud καὶ μετὰ, pro μετὰ ταῦτα accepi: tum vero ἀνακινήσας τὸ ἀπόνιμμα ἔγχει εἰς ταυτό: *recipe aquam quae lustrando inservit, agita illam*, (ut nimirum sordes omnes simul cum illa effundere possis) *& in unum locum* (in scrobem effossam; sive in mare) *infunde*. Sic apud Homerum, Iliad. α'. 314.

οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Quae λύματα poëta dicit, ea hîc sunt τὸ ἀπόνιμμα. Eadem aliâs καθάρσια: quo pertinet quod apud Pausaniam II. 31. pag. 185. legitur; ubi, cum de Orestis *lustratione expiatione que* dixisset, subiicit: κατορυχθέντων δὲ τῶν καθαρσίων, φασὶν ἀπ' αὐτῶν ἀναφῆναι δάφνην. id est: *defossis piaculis, laurum ex eis enatam narrant.*

AD CAP. LXXIX.

ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Bene Graecum hoc est, si quid video; idemque valet ac ὠμόλινον ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο: ut nil opus sit, cum Salmasio in Exercit. Plin. pag. 538. ὠμόλινον corrigere. *Ibid.* Φιλόξενος ὁ Κυθήριος ὠνόμασεν ἔκτριμμα. Vide pag. 409. e.

οὐχ ὡς Ἀριστοφ. ὁ γραμματικὸς *&c.* Vide supra p. 408. e. f. *Parentheseos* signis inclusimus istud de errore *Aristophanis Grammatici* monitum, σημειωτέον δὲ *&c.* quod occasione *verborum Aristophanis Comici* modo citatorum hîc inseritur. Continuo deinde pergit auctor in instituta disputatione de χειρομάκτρῳ.

Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ. »Pollux libro X. cap. 13. [sect. c »55.] Σοφοκλῆς ἐν Οἰνομάῳ, Διὰ ψήκτρας σε ὁρῶ Ξάνθην [ξανθὴν] καθαίροντα ἵππου αὐχμηρὰν τρίχα. Plura libro »septimo. [vide Animadv. Vol. IV. pag. 44.] »Cave »autem emendes versum inde hîc allatum,

»Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

»Haec vera lectio: non [ut Dalec. censuerat] ἐκκρεμάμενος. Appellat χειρόμακτρον, *hominem propius cutem detonsum;* quae dicebatur *Scythica tonsura* vel Thracica. »Theocritus, [Idyll. XIV. 46.] οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.« Casaubonus. — Certior illius versiculi interpretatio ex

c Hesychio, in Σκυθιστὶ χειρόμακτρον, petenda: cuius glossa (ut in Sophoclis Fragmentis p. 24. Brunckius monuit) commodissime a LENNEPIO ad Phalaridis Epist. pag. 73. in hunc modum emendata est: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Confer omnino Herodot. IV. 64. Ad quem vero hìc Auctor provocat *Herodoti* locum, is est ex *lib. II. cap.* 122. cuius ipsa verba paulo inferius adponuntur.

Ξενοφῶν δ' ἐν πρώτῳ Παιδείας. XENOPHON *de Institut. Cyri*, I. 3, 5. Inde ἀποκαθαίρεις hìc correxit Editor Bas. & merito tenuit Casaub. Caeterum miratus sum in vocabulo κατάπλεα apud Athenaeum pariter, atque in vetustioribus omnibus Xenophontis editionibus, accentum in *antepenult.* notatum reperiri: & consulto non mutavi, licet vitiosam esse persuasum habeam istam scripturam; quae mihi, quoties apud Xenophontem istum locum relegi, semper visa erat ex κατάπλεος detorta: quo de confusionis genere, haud infrequente librariis, ad III. 96. c. (Animadv. Vol. II. pag. 147.) & locis ibi citatis dictum est. Nam vereor ne non satis sit, cum Hutchinsono & Zeunio, mutato accentu καταπλέα scribere: qua quidem formâ foeminini generis in isto vocabulo vix ullum Graecum scriptorem, nedum Atticum, usurum fuisse mihi persuaseram. Nec tamen dissimulare debeo, ab H. STEPHANO in Thes. T. III. pag. 565. f. eiusdem terminationis foemineae exemplum in simillimo nomine ἔκπλεος vel ἔκπλεως ex Aeliano adnotatum esse, φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες: at locum ipsum apud Aelianum nondum mihi contigit reperire.

d Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ. DEMONICUM, neque inter Comicos, neque in Tragicorum numero memoratum usquam reperi: in uno Gnomicorum recensu nominatur a Fabricio T. I. pag. 447. Δημόνικος: nescio an idem, cuius fabula *Achelonius* (si vera scriptura vulgata) hìc citatur. *Comoediam* eam fuisse, fidem facere videtur argumentum & color fragmenti, quod hìc adponitur. Fragmentum illud ita editum erat, ut nec versus essent distincti, & in verbis nonnihil esset corruptum; denique ita, ut prima fronte nescires, ubi desinerent *Demonici* verba, aut ubi suo rursus nomine loqui pergeret Athenaeus. Nempe Graeca in hunc modum legebantur: Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελω-

νίῳ τὸ πρὸ τοῦ δείπνου κατὰ χειρὸς φησὶ διὰ τούτων, d ἐσπουδάκει δ' ἕκαστος ὡς ἂν ἐσθίων ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον. τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πως, ὅτι μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν. Quae sic DALECAMPIUS latine convertit: *Demonicus in Achelonio*, [in ora notavit: » Alii *Acheloio.* « Nempe sic nescio quis, ac fortasse ipse Dalec. legendum coniectaverat: cui lubens ego adsentior.] τὸ κατὰ χειρὸς, *cum manus ante coenam lavantur dici ait sic: Festinat quisque aquam in manus capere, cibum sumturus cum homine valde famelico & Boeotio. His scilicet verbis tanquam designat ante coenam κατὰ χειρὸς dici, cum coenato liceat etiam manus abluere.* Qua in versione (quam fere & Gallicus secutus interpres est) nihil reprehendens CASAUBONUS, ita ad hunc locum commentatus est: » *Demonici* locus mutilus est. ἐσπουδάκει δ' ἕκα-» στος ὡς ἂν ἐσθίων ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον. » Ubi in istis est τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, quod solum ivit de-» monstratum? Mutilus nempe hic locus: neque hoc so-» lum; etiam corruptus. Nam ἐστιῶν scribendum, si id » agimus ut sit oratio Graeca. De *Boeotorum voracitate* mul-» ta libro sequente [pag. 417 sq.] Athenaeus. « — Et erat utique Demonici locus, qualem Casaubonus modo adposuit, mutilus: nec in istis verbis ullum vestigium τοῦ κατὰ χειρὸς adparet. At nulla ea vel Athenaei, vel librariorum, sed ipsius Animadversoris culpa erat. Quidni enim ad idem testimonium retulit verba proxime sequentia, in quibus diserte τοῦ κατὰ χειρὸς fit mentio? Nobis quidem manifestum videbatur, Demonici verba in illis demum, τοῦτο γίνεται λαβεῖν, finiri; adeoque quatuor versibus senariis comprehendi. In quo utique nonnihil nos adiuvit vetus codex *A.* qui περιγράφει πᾶς, pro olim edito πως, dedit. In reliquis quidem nihil mutat idem codex: in *Epit.* autem totum deest testimonium. Est autem quilibet istorum versuum omnibus suis numeris absolutus; nisi quod in *tertio*, complendae iustae mensurae caussa, ad vocem πᾶς pronomen τις ex coniect. fuerit adiiciendum. περιγράφει vero non cum Dalec. intelligendum *designat;* sed *omittit, reiicit, recusat, repudiat.* conf. II. 64. e. & V. 180. b. Iam *versu* 1. quidem utique ferri non potuit vulgatum ἐσθίων, nisi *vers.* 2. ἅμα τ' ὀξυπείνῳ ἀνδρὶ καὶ Βοιωτίῳ legeres; id est, quemadmodum in versione posui, *quippe comesturus cum homine*

d *& famelico & simul Boeotio.* Sed, eâdem fere manente sententiâ, teneri tres illos accusativos ita posse existimavi, si pro ἐσθίων legeretur ἐσθίοντ', id est, ἐσθίοντα: nempe ut accusativi illi, ὡς ἐσθίοντα ὀξύπεινον ἄνδρα &c. ex more Graecis scriptoribus, (ac poëtis praesertim) minime infrequente, idem valerent ac genitivi absolute positi, proprie sic vertendi, *quoniam cum ipsis comesturus esset homo simul & famelicus & Boeotius.*

Ὠμολίνοις κόμη βρύουσ', ἀτιμίας πλέως. »Mirum loquendi genus: nam intelligit aliud nihil, nisi *caput hirtum instar lintei e materia crassiore & parum polita.* ὠμόλινα Hesychius interpretatur τὰ ἄγρια ὀθόνια. Sed observant »alii Graeci, sic vocatum esse linteum quo solent tonsores humeros eorum tegere qui sibi dant operam, ut ne »vestem inquinent: atque ita Plutarchus accipit. Plautus »alibi vocat *linteum*, alibi *involucre.*« CASAUBONUS. — Attigerat hoc vocabulum idem CASAUB. iam ad III. 98. a. Animadv. Vol. II. pag. 162. Copiose vero de eodem disputavit SALMASIUS, Exercit. Plinian. pag. 538.

e Σαπφὼ δὲ, ὅταν λέγῃ - - Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ &c. »Lego πλαγγόνων. Nam illud alterum »nihil significat. Dalec. vertit, *temporum:* voluit nempe »scribi κροτάφων, aut λαγόνων, novo sensu, nullâ omnino ductus veri similitudine. Appellat SAPPHO χειρόμακτρα πλαγγόνων, *ornamenta capitis,* non sui, sed pupparum: *quae* quidem *ornamenta, simul cum ipsis puppis,* »*Veneri consecrasse* ait, more veterum virginum. Persius: »[Sat. II. 70.]

»*Nempe hoc quod Veneri dicatae a virgine puppae.*

»Vel χειρόμακτρα πλαγγόνων, periphrasis est *reticulorum* »*quibus utebantur virgines.* Hesychius, Πλαγγόνες, κεκρύφαλοι. Totus locus sic possit non absurde neque inepte »concipi: Χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μάλα τιμάεντά γ' ἔπεμψα Σαπφοῦς τεᾶς δῶρα τίμια. Sequitur Athenaei interpretatio: κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα. Quod ait, χειρόμακτρον, praeter »notam significationem, etiam *ornamenti genus* significare, »confirmatur ab Hesychio, qui interpretatur μανδύλιον. »*Mandylium,* sive *Mantelium,* non solum fuisse *mantile ad* »*tergendas manus,* verum etiam *genus amiculi,* constat vel »e versu Plauti, [Capt. III. 3. 6.] *Neque fallaciis ullum* »*est mantelum meis.*« CASAUBONUS. — Corrupta verba

(quorum certam emendationem interpretationemque adhuc requiro) in contextu adpoſui, qualia edita legebantur; niſi quod πυφωκααs ex vetere codice ſcripſi, pro eo quod temere editum erat πυφωκείαs. Caeterum, an in καταυτα & in ἀτατιμάσεις, quae ex eodem codice pro καὶ ταῦτα & ἀτιμάσεις enotata ſunt, lateat aliquid quod clariora verae ſcripturae veſtigia oſtendat, videant doctiores. Totum locum latine ſic reddere conatus eſt DALECAMPIUS: »Sappho libro quinto Carminum, cum Veneri »dixit, Χειρόμακτρα *temporum purpurea an tu contemnes, quae »ex Phocide, munus elegans, miſerunt?«* H. Stephanus, in Lyricorum Carminib. pag. 426. ſola Graeca, absque latina interpretatione, adpoſuerat. IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 12. ſic conſtituendum locum cenſuit: »Χειρόμακτρα (*velamenta*) πλαγγόνων πορ»φυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τί»μια.« — Morem puellarum oblectamenta ſuae pueritiae Veneri conſecrandi attigerat iam CASAUBONUS in Animadv. ad *verſ.* 1. epigrammatis quod legitur VII. 318. b. Plures emendandi huius loci rationes propoſuit FIORILLO, Animadv. pag. 30. Unam huiusmodi:

Τὰ χειρόμακτρα τάδε καρηνῶν πορφυρᾶ,
καὶ ταῦτα μηδ' ἀτιμάσῃς,
ἔπεμψα Σαπφὼ κεῖνα δῶρα τίμια.

Alteram, *ſecundi* verſus, in hunc modum:

καὶ ταῦτα μή μ' ἀτιμάσῃς:

quam »veram eſſe emendationem & elegantem« ipſe pronunciavit, p. 31. *Tertii* verſus item aliam ſcripturam propoſuit:

ἔπεμψα, Παφία, κεῖσε δῶρα τίμια.

Rurſusque aliam, proxime (ut ait) accedentem ad literarum ductus:

ἔπεμψα τετυφωκυῖα δῶρα τίμια:

nempe »*poſtquam ſuffimentis animum tuum placavi.*«

Ἑκαταῖος δηλοῖ, ἢ ὁ γεγραφὼς τὰς Περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπιγραφομένῃ. Idem opus alibi apud Noſtrum (II. 70. a.) ſic citatur: Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος, ἐν Ἀσίας Περιηγήσει, εἰ γνήσιον τοῦ συγγραφέως τὸ βιβλίον· Καλλίμαχος γὰρ Νησιώτου αὐτὸ ἀναγράφει. Sic & Stephanus Byz. nonnumquam (locis a VOSSIO citatis, De Hiſtoricis Graec. lib. IV. cap. 3. pag. 440.) citat *HECATAEUM* ἐν Ἀσίας περιηγήσει. Nec tamen idcirco ſuſpecta eſſe nobis debet

ſcriptura quam hîc habemus; ex qua intelligitur, partem maioris operis, quod τὰς Περιηγήσεις continebat, nudam hanc inſcriptionem habuiſſe, Ἀσία: id eſt, *Aſia*. Similiter ſane & apud eumdem Stephanum citatur Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ: *Hecataeus, in Europâ*; i. e. *in Europae deſcriptione*.

Ἡρόδοτος δ᾽ ἐν τῇ δευτέρᾳ φησίν. Vide HERODOTUM, *lib. II.* cap. 122. Cuius in verbis hîc citatis, tenui ſcripturam editionis Caſaubonianae ἠσσοῦσθαι, quae ad id quod corrupte vetus noſter codex habet, proxime accedit. Deinde vero ex eodem ms. *A.* & ex ed. Ven. & Baſ. revocavi ſcripturam καὶ μὴν, id eſt, *& vero*, vel *attamen*. Potuerat ſane ſic Athenaeus in ſuo Herodoti codice ſcriptum reperire, licet hodie καί μιν non incom-
f mode legatur. Denique ἀνεφικέσθαι ex eodem Msto adoptavi; quod accedit ad id quod apud Herodotum Weſſelingius e codicibus msstis commendavit, πάλιν ἀναπικέσθαι.

AD CAP. LXXX.

Ἑλλάνικος μὲν ἐν ταῖς Ἱστορίαις Ἀρχίαν φησὶ καλεῖσθαι· δι᾽ ὃν καὶ ἐξεχώρησε Καλυδῶνος *&c.* Recte δι᾽ ὃν dedit ms. *A.* De qua ſcripturâ monuerat etiam CASAUBONUS: »Scribe δι᾽ ὃν, non δι᾽ ὧν.« Pergit doctus Animadverſor: »Pueri a poculis, ab Hercule occiſi, nomina quae hîc commemorantur, *Archias*, *Cherias*, *Eunomus*, *Cyathus*, error vetuſtorum librariorum, niſi fallor, multiplicavit. Nam *Cherias* apud Hellanicum, videtur παραφθορὰ nominis *Archias*, quo ille hiſtoricus eum puerum alibi nominavit. In vetere argumento Trachiniarum dicitur *Eunomus*, Architelis filius. [Sic & apud Apollodorum, Biblioth. lib. III. cap. 7. ſect. 6. & apud Diodorum Siculum IV. 36. ubi quidem corrupte Εὐρύνομος.] »Apollonii Scholiaſtae [ad Argonaut. I. 1212.] *Cyathus* Architelis filius eſt, Oenei pincerna.« — Nempe, quae duae fuerant diverſae (ut videtur) caedes ab Hercule commiſſae, eae a nonnullis in unam confuſae ſunt: ab aliis nomina puerorum inter ſe permutata. Conferendus cum auctoribus memoratis etiam Pauſanias, II. 13. pag. 142. qui *Cyathum* cum vetere Apollonii interprete pincernam Oenei facit. Pro Κύαθον, Κύανθον ſcribitur in noſtro cod. *Epit.* ubi breviter haec expediuntur. Quod dein in ed.

Baſ. & Caſ. legebatur τὸν Πόλητος μὲν υἱὸν, pro eo in a editione Venetâ, ſi recte inſpicias, Πύλητος ſcriptum videbis, quemadmodum in noſtro ms. *A.* Quis fuerit autem vel *Pyles* ille, vel frater eius *Antimachus*, nusquam declaratum reperi. Πόλτυος fratrem, Aeni regis, ab Hercule occiſum tradit Apollodorus, II. 5. 9. pag. 131. ed. Heyn. sed conſulto eam caedem ab Hercule commiſſam memorat: nec conveniunt nomina, nam *Sarpedon* nomen erat puero, & Neptuni filius is fuiſſe perhibebatur.

ᾧ καὶ ἀνεῖσθαί φησι τέμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Προσχίῳ. Prorſus imperite vertit Dalecampius: *Ideoque ab Hercule intactum nemus relictum ad umbroſam montis partem.* Quo ſpectat CASAUBONI animadverſio: » De eodem pue- »ro adiicit Athenaeus: ᾧ καὶ ἀνεῖσθαι - - ἐν Προσχίῳ: »*fuiſſe ei conſecratum ab Hercule lucum in Proſchio.* ἀνεῖσθαι »non eſt *relinqui.* Et mali critici ſunt qui olim emenda- »runt ἐν προαστείῳ, ut legimus in quibusdam msstis: [intellige, in Notulis, quae partim *excerptas ex Msstis Lectiones*, partim *doctorum virorum Coniecturas* continebant:] »quique nuper correxerunt ἐν προσκίῳ. *Proſchium*, loci »cuiusdam in Aetoliâ nomen fuit: auctor Stephanus περὶ »Πόλεων. α — Πρόσχιον, ait Stephanus, χώρα Αἰτωλίας: id eſt, *regio Aetoliae.* Sed Phliunte etiam, in Peloponneſo, ad Apollinis templum fuiſſe ſacellum in *Cyathi* memoriam conſecratum Pauſanias adfirmat l. c. Idemque ſcriptor Phliunte commiſſam caedem ſtatuit, non (ut alii tradunt) Calедone in Aetoliâ.

τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀδηφαγίας. Sic recte ſimplici δ literâ ſcribitur id vocabulum in cod. *A.* itemque in *cod. Pariſ. B.* manu Hermolai Barbari exarati, qui codex in illis ipſis verbis deſinit.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM DECIMUM.

p. 411 INSCRIPTIO huius libri in vetere nostro Codice *A.* talis est: Τῶν εἰς λ'. ἀρχὴ τοῦ ιζ'. ι'. Id est: *Ex distributione in triginta Libros, initium Libri decimi septimi. Alioqui Liber Decimus.* Vide nostram Praefationem, primo Athenaei volumini praefixam, pag. xv seqq. not. z.

Ad *ARGUMENTUM* eiusdem libri spectat CASAUBONI Animadversio haec: »Quemadmodum post *Gustationem* »pausa edendi facta, & locus datus variis colloquiis, »quae tribus libris recitata sunt, quarto, quinto, & sexto: »sic etiam *legitimae Coenae* pars prior & posterior, sive »*Prima* & *Secunda Mensa*, insititiis dissertationibus diffin»duntur: quibus referendis sese pariter & lectorem suum »occupatum habet Dipnologus hîc, totis *decimo*, *undeci»mo*, *duodecimo* & *decimo tertio* etiam libris. Quin & *decimi* »*quarti* pars magna iisdem sermonibus impenditur, usque »ad illa: [XIV. 639. b.] Τοσαῦτα τοῦ Μασουρίου διεξελ»θόντος, περιηνέχθησαν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπε»ζαι. Inde principium habet universi operis pars ultima. »Ac de caeteris quidem libris alibi. *Decimus* autem hic »veluti *praeparatio* quaedam est ad *liberaliorem vini potum*; »cui de more locus erat sub coenae finem. Initium to»tum, imo vero pars libri maxima in commemoratione »vel *singulorum hominum* vel *populorum vino deditorum* ver»satur; non sine gravi & erudita *vitii eius detestatione.* Hîc »etiam explicantur *varii modi temperandi vinum aquâ*, quo»rum exstabat in priscorum libris mentio: itemque *alia* »*nonnulla ad potum spectantia.* Postremo, *Griphi* quidam,

» *aenigmata*, & id genus *aliae quaestiones* proferuntur, qui» bus soliti olim homines eruditi in conviviis sese oble» ctare.« — Sic commodum satis & totius operis, & huius praesertim Libri conspectum oculis Lectorum subiecit doctus Animadversor: caeterum, non nimis subtiliter aestimandam esse cum universi operis distributionem, tum singularum partium aptam connexionem, iam & in Praefatione nostra pag. XI seqq. & in harum Animadversionum cursu passim monuimus.

AD CAP. I.

Ἀλλ' ὥσπερ &c. » Inter *comedones* principem locum iure a » suo *Hercules* obtinet: de quo dicturus auctor, *Timocra» tem suum* initio libri, ut semper, affatur his verbis: » Ἀλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν τὸν ποιη» τὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν, ἵνα πίῃ » τις τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν χαίρει, » καὶ σκευασία μὴ μίη εἴῃ τῆς μουσικῆς, Ἀστυδάμας ὁ » τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ, ἑταῖρε φησὶ Τιμόκρατες, » φέρε εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα, ὅτι » ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδδηφάγος. Ut fere in longioribus » omnibus periodis, obscuritatis hîc est non parum: sed » accessit huic incommodo fraus librariorum, qui multa » depravarunt. Ita enim, aut non multo aliter, fuerat » scribendum:

» Ἀλλ' ἐπειδὴ ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
» τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν·
» ἵνα πίῃ τις τοῦτο λαβὼν καὶ φάγοι, ὅπερ φαγὼν καὶ πιὼν
» χαίρει· καὶ σκευασία μὴ μίη εἴῃ τῆς μουσικῆς.

» Ἀστυδάμας ὁ τραγ. &c. Omnia quae vocem Ἀστυδάμας » antecedunt, poëtae sunt verba, non Athenaei: unico » fortasse verbo ἐπειδὴ excepto; quod neque in editis ha» betur, neque in msstis; est tamen ad sententiam omni» no necessarium. Poëtae versus, ut sunt a nobis conce» pti, interpretis operam non desiderant. Athenaei quo» que, usurpantis verba ista hoc loco, non obscura mens. » It enim obviam fastidio lectoris ἀψικόρου, prolixitatem » operis huius excusans: debere namque eum, qui philo» logiam & πολυμάθειαν profiteatur, adeo refertum esse » eruditione varia, & multiplici rerum atque historiarum » cognitione, ut omnibus discendi cupidis possit facere sa-

a » tis. Itaque mirandum Timocrati non esse, quod histo-
» riam δειπνοσοφιστικὴν, novas narrationes prioribus sub-
» inde connectens, tot iam libris persequatur. Solet enim
» in hoc literarum genere usu venire, quod de alia re di-
» cit pater sanctissimus Basilius: ἀεὶ, inquit, τὸ προστιθέ-
» μενον οὐχὶ τὴν ὁρμὴν ἵστησιν, ἀλλ' ἀναφλέγει τὴν ὄρεξιν.
» Quare nullum hîc locum habet illud Satyrici, *depinge*
» *ubi sistam.* Τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα appellat, *ar-*
» *gumento, quod suscepit & tractavit hactenus, convenientes ser-*
» *mones.* Complectuntur autem titulus & argumentum ope-
» ris omnia illa quae ad esum potumve, & conviviorum
» usum aut oblectamenta, ullo modo spectant: cuiusmo-
» di sunt manifestò quae hoc libro contineri diximus. Haec
» praefatus ad rem accedit: & *Herculis voracitatem* aucto-
» ritate *Epicharmi* primum probat, recitatis quibusdam ver-
» sibus ex eius *Busiride.*« CASAUBONUS.

Nempe ista sic scripserat doctus Animadversor in pri-
ma Animadversionum editione, quae una ab ipso curata
est. In ed. 2. & 3. vero, loco istorum, *Ut fere in longio-
ribus omnibus periodis*, & quae sequuntur usque ista ver-
ba, *non obscura mens*, ex schedis CASAUBONI haec exhi-
bentur, uncis inclusa. » Etsi non est difficile intelligere,
» quid sibi Athenaeus velit haec scribens: veram tamen
» istius loci lectionem constituere difficillimum est. Nos
» olim existimabamus, versus hîc latere *Astydamantis* poë-
» tae, cuius hic facit auctor mentionem. Haec sententia
» magnam habet probabilitatem, neque aliter vulgata le-
» ctio potest exponi, quam ut existimetur Athenaeus vel
» superiora omnia vel quaedam ex illis mutuatus esse ab
» Astydamante. Adde quod & sententia primorum verbo-
» rum videtur petita ex aliquo poëta; & verba, si dili-
» genter attendas, poëticum aliquid sonant. Nos quidem
» de illis ita censemus: sed non esse tamen illa *Astyda-
» mantis* iudicamus. Nam ista omnia, Ἀστυδάμας ὁ τραγι-
» κὸς ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ ἑταῖρε φησὶ (vel potius φησὶν
» ἑταῖρε) Τιμόκρατες, alieno loco sunt posita, neque ul-
» lam rectam admittunt interpretationem ita ut sunt ho-
» die digesta. Quid multa? Aio locum integrum ita con-
» cipiendum: Ἀλλ' ὅτι ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην
» εὐωχίαν τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σο-
» φὸν, ἵνα πίοι τις τοῦτο λαβὼν καὶ φάγοι, ὅπερ φαγὼν
» καὶ πιὼν χαίρει, καὶ σκευασί[illegible]μὴ μὴν εἴη τῆς μουσικῆς·

» φέρε εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα. a Ἀστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ φησιν, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδδηφάγος. Hoc est: *Sed quoniam poëtam sapientem oportet suis spectatoribus praebere quasi coenae splendidae varias epulas, (lautitias) ut sumat quisque bibat comedatque id quod edisse aut bibisse illi gratum erit, neque debet esse musicae unus dumtaxat apparatus: age dicamus hoc loco ea quae ante dictis congruant, & subiici illis debeant. Auctor est Astydamas tragicus in Hercule Satyrico, o sodalis Timocrates, etiam Herculem fuisse gulosum.* Omnia iam planissima sunt & perspicua, quae erant perturbatissima. Non est dubium, prima verba ex aliquo dramatico poëta esse deprompta: sed quae Athenaeus more suo leviter immutata, sibi & susceptae a se tractationi accommodat. «

Quas qui legerit secundas Casauboni super hoc loco meditationes, nae is fatebitur (puto) nobiscum, posteriora viri docti cogitata nunc utique non fuisse meliora: tametsi ne prioribus quidem usquequaque suffragari possumus.

Quod si ad prima huius libri verba, ista quae dein subiiciuntur, *φέρε εἴπωμεν &c.* ita referri debent, ut cum illis unam periodum efficiant; utique sub initium periodi particula *ἐπειδὴ*, aut *ὅτι*, quam voluit Animadversor, aut alia similis, ponenda erat. Sed temeritatis notam vix effugiat editor, qui invitis vetustis libris eam adiiciat, & in contextum recipiat: tametsi non est dissimulandum, ab unius nostri codicis auctoritate pendere reliquos omnes; nam silet Epitoma, in qua (pro more Breviatoris) omissus est totus iste introitus, & ab Epicharmi testimonio de Herculis voracitate fit huius libri initium. Potuit sane percommode ab ipsis poëtae verbis initium libri facere Athenaeus, nihil de suo admiscens; atque, sic eum fecisse, fidem facere videtur id ipsum, quod subiicit, *esse ista Astydamantis verba:* verumtamen perquam abrupte omnino istud *φέρε εἴπωμεν* deinde positum videri debet. Quare superesse videtur, ut duorum alterum statuamus: aut post *φέρε* intercidisse nonnihil, aut in ipso initio tali quodam modo, Ἀλλ' *ἐπεὶ ὥσπερ &c.* scripsisse Athenaeum. Poëtae versibus, quales a Casaubono statim propositi erant, haud constare metricam rationem, satis adparet. Quatuor trochaicos, ad hunc modulum, concinnavit GROTIUS, in

a Excerpt. pag. 441.

» Ὥσπερ οὖν δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
» τὸν ποιητὴν δεῖ παρασχεῖν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
» ἵνα πίῃ τε καὶ φάγῃ τις ὅπερ πιών τε καὶ φαγὼν
» χαίρεται· σκευασία δ' εἴη μὴ μίη τῆς μουσικῆς. «

In quibus, quod ad metrum quidem spectat, nil desideres, nisi quod primi versus posterius hemistichium, contra trochaicorum legem, ab iambico pede, aut certe a spondeo (si penultimam in γλαφυροῦ produci posse statuas) incipiat. Caeterum, quo vel sic procederent versus, pluscula vides immutanda fuisse. Nihil vero ab editâ olim scripturâ discedit vetus codex mstus, nisi quod ἵν' ἀπίῃ (sic perspicue scriptum) dederit pro ἵνα πίῃ, & quod sub finem verbum εἴη *ignoret*. Nec ullâ fere aliâ opus fuit novatione: modo teneres eam metri rationem, quae verbis, prouti vulgo legebantur, manifesto inerat, versiculis anapaesticis & trochaicis constans alternatim positis. Qua ratione recte perspectâ FIORILLO, locum hunc tractans in Observ. in Athen. p. 29. haud immerito hactenus gloriatus videtur. » Nullus dubito, (inquit) » quin » locum ita, faustâ & favente Critice, recte restituerim:

» Ἀλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ
» ποικίλην εὐωχίαν
» τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν
» τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
» ἵνα πίνῃ τις τοῦτο λαβὼν
» καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν
» ἂν χαίρει, καὶ σκευασία
» μὴ μίη τῆς μουσικῆς.

Quibus haec subiecit: » Locus memorabilis, e Prologo » ni fallor dramatis Satyrici petitus. Metri caussâ dedi » πίνῃ pro πίῃ & ἂν initio vs. 7. Nam viri doctissimi hic » nihil viderunt. εἴη, quod nauci non est, ortum e pro» ximo verbo μίη, vel glossâ. σκευασία comice dictum. » Menander apud Athen. lib. XIV. pag. 661.

» — — ἐπισημαίνεθ' ἐὰν
» ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη. «

Sic Toupius noster, in Germania redivivus. Cuius rationem distribuendorum versiculorum quin adoptarem nullus dubitavi. In verbis recte idem viderat, ἵνα πίῃ *vers*. 4. ob primam in πίῃ brevem stare non posse. Sed omnino ipsum verbum (sive πίῃ, sive πίνῃ) perincommode ibi

positum fuisse, universa orationis connexio & sententia a
declarabat. Nihil vero commodius eo, quod optimus co-
dex dedit, ἵν' ἀπίῃ τις, *ut discedat* (e theatro, velut a coe-
na) *quisque*. Et vocalis ι in ἀπίῃ perinde produci at-
que corripi potest. *Postremo versu*, abiiciendum verbum
εἴη, utpote imperite intrusum, idem vir eruditissimus per-
spectè viderat. Sed cur ionicam formam μίη pro μία te-
neremus in Attico poëta? quidni μί' ᾖ? cum praesertim
necessario adesse debuerit *verbum*, quod per copulam καὶ
cum illo ἵνα πίῃ vel ἵν' ἀπίῃ iunctum intelligeretur. *Quin-
to versu*, caute sane fecit, quod ista καὶ φαγὼν ὥσπερ
πιὼν sic tenuit ut libri dabant: sed, quaenam istis verbis
subiecta esset sententia, aut quaenam tandem tolerabilis
inesset ratio constructionis, exputare equidem non potui.
Taceo, si *sequente versu* voculam ἂν adiectam voluisses,
χαίρῃ oportuisse, non χαίρει. Quare ibi necessario a li-
brorum scriptura nonnihil recedendum, & tali quodam
modo quo a nobis factum, refingenda verba iudicavimus.
Vocabulum ἀδηφάγος, & paulo post ἀδηφαγίαν, rur-
susque ἀδηφαγίαις, singulari literâ δ recte scripta dedit
codex *A*. quemadmodum & in fine superioris libri. Eâdem
scripturâ utitur ms. *Ep*. quoties in illo unum aut alterum
istorum vocabulorum occurrit.

Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Βουσίριδι. » Mentionem eius fabulae
» invenio factam Polluci libro IX. [sect. 45.] ubi postquam
» dixit, ῥογοὺς Siculis esse *horrea* ubi frumentum conditur:
» καὶ ἔστιν, ait, τοὔνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσίριδι. Pingit
» autem *EPICHARMUS* γραφικώτατα *Herculem tuburcinan-* b
» *tem: qui, prae vorandi aviditate, faucibus, maxillâ, den-*
» *tibus omnibus & naso quoque sonum edat.* Sed notemus, quod
» ait postremo: κινεῖ δ' οὔατα τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον.
» Nam reliqua plus ἀηδίας habent quam miraculi: istud
» vero plane communi hominum naturae contrarium est:
» quibus dedit aureis ἡ πολυποίκιλος τοῦ ΘΕΟΥ σοφία mo-
» veri suapte sponte nescias. Narrat tamen Eustathius [ad
Iliad. λ'. pag. 817. l. 18.] » sacerdotem fuisse quendam au-
» reis motitantem. Accepimus etiam a viris fide dignis,
» visas manifesto aures moveri viro cuidam eruditissimo,
[Antonio Mureto] » cum per Allobrogum fines transiens
» vivicomburii periculum sibi a magistratu imminere in-
» tellexisset; quod diceretur nefandi criminis reus Tolosa
» in Italiam fugere. « CASAUBONUS. — *Aures homini tan-*

b *tum immobiles* datas esse, pronunciaverat Aristoteles Hist. Anim. I. 9. & ex eo repetiit Plinius, XII. 37, 50. Attamen non singulos modo subinde homines, quorum nonnullos memoravit Harduinus ad Plin. l. c. sed integros etiam repertos esse populos novimus, quibus pro arbitrio mobiles aures fuerint. Illud vero in Casaubono mireris, quod, quum Epicharmi verbis istis, κινεῖ δ' οὔατα, in sua editione haec adsuisset, tamquam & ipsa eiusdem poëtae verba quartum versum absolventia, τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον, quorum nec in editionibus superioribus, nec in Lectionibus Aegianis, nec in Natalis versione, nec in codicibus nostris msstis, aut aliis quorum ad nos notitia pervenit, vestigium ullum cernitur, non docuerit saltem lectores Athenaei, unde tandem adripuisset illud adsumentum; quod quidem merito a nobis reiectum est. *Primo versu*, pro ἴδῃς, quod cum ms. *Ep.* habebant editi, commodius ἴδοις dedit ms. *A*. *Tertio versu*, quum renuente metro τέτριγ' ὁ κυνόδων vulgo scriptum esset, Grotius in Excerpt. p. 471. ὁ δὲ κυνόδων τέτριγε posuit. De commodiore vero certioreque medelâ, τέτριγεν ὁ κυνόδων, opportune monuit Pierson ad Moerin p. 101. Nam penultima in τέτριγεν producitur.

ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας &c. »Epicharmi versibus subiici»tur testimonium *Ionis* ex *Omphala*, quod ita scribitur; »ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας κατέπινε καὶ τὰ κῶλα καὶ τοὺς »ἄνθρακας. Etsi retinent omnes membranae hanc le»ctionem, non tamen ambigo depravatam esse vocem »εὐφημίας, & alterius locum occupare: puta εὐφαγίας; »quae erit poëtica vox pro πολυφαγίας: vel εὐστομίας; »sicut Gallice dicimus *bonum os habere* eum qui facile »quidvis comedat. Excerptor pro deploratis haec habuit: »at κῶλα male scribi pro κᾶλα, ex eo didici. Ita igitur »scribe ac verte, *deglutiebat ligna & carbones.*« Casaubonus. — Non tam, quod de prioribus verbis desperasset, quam brevitatis studio, sic scripserat Epitomae auctor: Ἴων δέ φησι περὶ Ἡρακλέους παίζων, ὅτι κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. Editam olim scripturam sic interpretatus erat Dalecampius: *Boni ominis gratiâ, & prunas & carnes artuum deglutiit.* Et possit quidem fortasse illa dictio, ὑπὸ τῆς εὐφημίας, hoc sonare, *boni ominis gratiâ*: sed nec satis commoda huic loco haec interpretatio esse videtur, & in eam sententiam potius εὐφημίας ἕνεκα vel

χάριν erat dicendum. Quas vero Casaubonus proposuit emendationes, earum neutri hic locus est: nam, ut de vocab. εὐστομία taceam, quod longe aliud significat, altera coniectura ὑπὸ τῆς εὐφαγίας, cui aliqua veri species videri poterat inesse, metro repugnat ob secundam vocabuli syllabam brevem, ut BENTLEIUS monuit in Epist. ad Millium pag. 56. ubi docuit, poëtae verba, quae veluti soluta oratio vulgo adposita erant, ita esse disponenda, ut in voce εὐφημίας, aut quae in illius locum reponenda sit, terminetur iambicus senarius. Is igitur ὑπὸ δὲ τῆς βουλιμίας scripsisse poëtam censuit. Vulgatam scripturam defendens TOUP, in Epist. Crit. pag. 80. » Εὐφημία, inquit, est *favor, plausus Omphalae.* Nimirum Hercules, ut ab Omphala gratiam iniret, patrimonium suum abligurivit. « — Et nos vulgatam hic non temere mutandam iudicavimus: sed *abliguriti ab Hercule patrimonii* nullum in verbis adpositis vestigium deprehendimus, nec alioqui satis apta huic loco interpretatio illa nobis visa erat, ubi summam & incredibilem hominis voracitatem ita depingit poëta, ut dicat, *ipsa etiam ligna & carbones deglutivisse*, nempe non satis habentem cibos omnes & carnes cum ossibus devorasse. Simili quadam ratione, sed in argumento longe diverso, ubi de fure agitur, κατεσθίειν καὶ τοὺς ἄνθρακας Euphron comicus apud Nostrum, IX. 377. e. dixit, *nihil reliqui facere;* nempe ad unum omnia, quae subripi possint, auferre. Iam illam quidem dictionem, ὑπὸ τῆς εὐφημίας, haud fere aliter accipi posse putavi, nisi quod *plausu* spectatorum accepta fuerit mira illa Herculis in vorando solertia, & quod eodem *plausu excitatus* se etiam ipse superare connisus sit. Caeterum multo utique commodius fore vocabulum βουλιμίας pulcre intelligo, si modo paulo propius a veteris scripturae vestigiis abesset. Vocabulum κῶλα, quod habebant editi, mordicus tenet tueturque Gallicus interpres; intelligens, *devorasse Herculem membra animantium* (de quibus ante dixisse putandus sit poëta) *cum ipsa ardente pruna quae illis adhaerebat.* τὰ καλὰ scribitur in nostro cod. *A.* τὰ κάλα in Epit. & inde apud Eustath. ad Iliad. λ΄. pag. 817. l. 20. utrumque quidem mendose quoad accentum: sed, in ea scriptura haud dubie veram τὰ κᾶλα latere, viderunt docti omnes. Non est tamen diffitendum, nec *lignorum* mentionem fieri in proximo Pindari testimonio, (mendose quidem admodum scri-

pto, ac mutilo fortasse) e quo ista desumsisse *Ionem* ait Athenaeus, & caeteroquin alienum ab usu Attici poëtae videri debere vocabulum *κᾶλα*, pro *ξύλα*. Ad scripturam penacutam *κάλα* quod adtinet, quam praefert Epitoma; si modo recte hic stat ipsum vocabulum, utique hoc certe loco *κᾶλα* penultimâ circumflexâ scriptum oportebat; & produci solitam in eo vocab. penultimam arguit etiam ionica forma *κῆλα*: sed tamen diserte apud Hesychium monitum reperias, *κάλα*, *παροξυτόνως*, *τὰ ξύλα*: eodemque modo *κάλα* scribitur apud Suidam (tam sub hac ipsa voce, quam in *Κάλα παλαίθετα*) in omnibus editionibus quae Küsterianam praecessere.

c *παρὰ Πινδάρου δὲ &c.* » Observat deipnosophista, *Io*» *nem* [perperam *Ibycum* legebatur in omnibus Animadversionum editionibus.] » *a Pindaro sententiam hanc esse mu*» *tuatum*. Sed locus PINDARI turpissime deformatus est. » *παρὰ Πινδάρου δὲ*, ait, *τοῦτ' εἴληφεν, εἴποντος, Διὰ βοῶν* » *θερμὰ εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυριπνόων τε σώματα. καὶ* » *τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν* » *ἦν ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* Nullum hîc » nobis a membranis subsidium: nullum ab Epitomâ, ubi » nihil horum. Qui ex ingenio sic emendaverit, ut do» ctorum mereatur assensum, virum putabo. Mens qui» dem PINDARI ex superioribus *Ionis* [rursus *Ibici* vulgo edebatur] » captanda nobis, sicut ab Athenaeo monemur. » Vulnera verbis imposita, utcunque sic possunt colligari. » *Βρῦκε δὲ βοῶν θερμὰ εἰς ἀνθρακιὰν στρέψας πυριπνέοντα* » *σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στε*» *ναγμὸν βαρύνθην ἰδών. τὰ διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρό*» *νος*. Ait, *vorasse Herculem boum integra membra paene cru*» *da, & ardentium carbonum plena*. Sic ex *Ione* [rursus *Ibyco* vel *Ibico* editum] » interpretor *πυριπνέοντα*. (Non in» dicat autem Athenaeus, [haec in ed. Cas. 2. & 3. adiecta] » quo ex libro Pindari sit hic locus desumtus. Videntur » autem facere huc quae scribit Philostratus, in Thioda» mantis tabula explicanda. *Ἡρακλεῖ που παρὰ Πινδάρῳ* » *ἐνέτυχες· ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην εἰσαφικόμε*» *νος, σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖ*» *σθαι*.)« CASAUBONUS. — Noster vetus cod. *A*. nihil aliud obtulit, nisi *δὲ* particulam inter *θερμὰ* & *εἰς* a nobis insertam: caeterum deinde haesitans librarius, & verba nonnulla temere repetens, sic scripsit, *δ' εἰς ἀνθρακιὰν*

στέψαν πυρὶ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ' ὕπνων τε σώ- C
ματα &c. SCHNEIDERUS, in Pindari Fragm. num. XCIII. adnotavit, *Coronum* illum, cuius meminit Philostratus in verbis a Casaubono prolatis, regem Lapitharum fuisse, Coeni filium: caeterum ad emendanda corrupta Pindari verba nihil tentavit vir doctissimus: nec aliunde nobis quidquam, quod huc faceret, occurrebat. In *Latina versione* Graecis Athenaei subiectâ vacuum relinquere spatium malui, quam meras coniecturas & hariolationes adponere.

ἀποδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρον, τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον. » *Iure igitur*, subdit Athenaeus, *larum Herculi* » *dicavit vetustas, cognomine* βουφάγον: quod idem est ac » πολυφάγον vel ἀδδηφάγον. Comici Interpretes ad Aves: [*vers.* 568.] » τὸν λάρον διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν [ἀδηφαγίαν] » τῷ Ἡρακλεῖ προσανάπτει. « CASAUBONUS. — Βουφάγον Graecis hominem *voracem* dici satis notum: caeterum, *laro* avi id cognomen fuisse, nusquam alibi, quod sciam, proditum est.

AD CAP. II.

Εἰσάγεται δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ Λεπρεῖ περὶ πολυφαγίας ἐρίζων. » Narrat Pausanias, Eliacorum libro priore; [V. 5. pag. 385.] » vocatque Λεπρέαν: at Callimachi interpres [ad Hymn. in Iov. vs. 39.] » Λεπρέαν.« CASAUBONUS. — Λεπρέας item vocatur apud Aelianum, Var. Hist. I. 24. cuius narratio cum tota hac Athenaei narratione omnino conferenda. Sed eamdem nominis formam, quam hîc in tertio casu usurpatam habemus, ὁ Λεπρεὺς, τοῦ Λεπρέως, τῷ Λεπρεῖ, τὸν Λεπρέα, constanter apud Athenaeum tenent cum editis libris ambo nostri mssti.

Καύκωνος, φησὶ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυδαμείας. a
Pro Καυκώνου, quod erat editum, rectius Καύκωνος (a recto casu ὁ Καύκων) dedit ms. *Ep.* quod nomen etiam apud Aelianum l. c. in illo Γλαύκωνος τοῦ Ποσειδ. latet. Pariter τοῦ Καύκωνος monumentum in Lepreatarum finibus commemorat Pausanias l. c. pag. 386. & Eustathius ad Iliad. β'. pag. 228. l. 22. & ad Od. γ'. pag. 134. l. 19. Ἀστυδαμείας habet idem ms. *Ep.* cum editis & hîc & paulo post; rectius quàm Ἀστυδαμίας, quod est in ms. *A.* *Ibid.* ὃν τὸν Ἡρακλέα κελεῦσαι δεθῆναι &c. Errorem in interpretandis his verbis a Dalecampio com-

a missum, merito notavit PALMERIUS, Exercitat. pag. 512. & opportune etiam monuit, fuisse *Lepreum Augeae* regis (qui *Phorbantis* filius erat) ex sorore (*Astydamia*) nepotem. Sed, cur idem vir doctus corrupta esse praescripta verba censeret, & sic corrigi vellet, ὁ τὸν Ἡρακλέα κελεύσας, nil caussae erat: nam in eamdem, quam ille voluerat, sententiam percommode intelligi potest debetque vulgata scriptura.

ἔρχεται ἐπὶ Καύκωνος. Sic omnino corrigendum putavi cum PERIZONIO, cuius vide ad Aelian. l. c. adnotationem: *venit domum Cauconis.* *Ibid.* διαλύεται πρὸς τὸν Λεπρέα. Paulo explicatius Aelianus, διαλύεται τὴν πρὸς τὸν Λεπρέαν ἔχθραν. *Ibid.* καὶ ὕδατος ἀντλήσει. Sic haud dubie scripserat Athenaeus. Miratus sum mendosum ἀντλῆσαι libros omnes obsedisse. Aelianus: περὶ δίσκου, καὶ ὕδατος ἀντλήσεως.

b καὶ πάλιν νικηθῆναι. »Ancipitis sententiae est quod ex »*MATRIDE* affertur: καὶ εἰς πολυποσίαν τὸν Ἡρακλέα προ»κληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι. *Etiam ad* »*bibendi certamen provocatum esse Herculem a Lepreo; & ite*»*rum victum esse:* hoc Graeca verba sonant: sed aut di»versus abiit ab aliis in hac narratione *Matris;* aut scri»bendum, καὶ πάλιν νικηθῆναι τὸν Λεπρέα.« CASAUBONUS.

AD CAP. III.

Καὶ τὸν Ὀδυσσέα δὲ &c. »Secundus in numero τῶν »ἀδδηφάγων censetur *Ulysses* ex Poëtae testimonio: iure »an iniuriâ mitto quaerere: quaeri certe potest.« CASAUBONUS. — Non suo nomine istam de *Ulyssis* Homerici *voracitate* disputationem instituisse Athenaeus putandus est: sed e nescio cuius Zoili scriptis eam huc transtulisse.

c Priores illi versus, Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι &c. leguntur in Odyss. η'. 215 - 218. sed postremo versu, loco eorum quae hic leguntur, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει, quae eadem paulo post, suo loco, ex vers. 221. repetuntur, rectius Homerici libri haec verba exhibent, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα. De quaestione ipsa, quae hic tractatur, confer quae ad vs. 215. notavit BARNESIUS.

d Σαρδανάπαλλος geminatâ literâ λ scripsi cum ms. *A.* Confer notata ad VIII. 335. f. Commode dein editum

erat, γέρων δὲ ὤν, nempe Ὀδυσσεύς. Sed sequi nos debuimus codices nostros, quorum uterque τε, non δὲ, dedit. d

Qui postremo loco adponitur versus,

ἤσθιεν ἁρπαλέως κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ:

is nusquam isto modo conceptus legitur apud Poëtam: nempe e diversis poëtae locis, ne satis quidem commode consutus. Vide Odyss. ζ'. 250. & ξ'. 209 sq. tum Od. ι'. 162. & 557. & κ'. 184. Tum vero de voce ἁρπαλέως, (Od. ζ'. 250.) nota, perincommode & contra poëtae mentem per ἁρπακτικῶς exponi in brevibus scholiis: quam ad sententiam etiam latine *rapaciter* reddere solent, quum *rapide* vel *raptim* debuissent, quemadmodum scilicet consentaneum est comedere eum, qui (ut ibi de ipso Ulysse statim adiicit poëta) *longo tempore cibum non gustaverat.*

AD CAP. IV.

Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς &c. » Ex antiquis hominibus *voracitatis insignis, Theagenem* tertio loco Athenaeus » commemorat. Hic est ille *athleta* nobilis, quem ornarunt variis certaminibus quaesitae palmae mille & ducentae, ut in Politicis narrat Plutarchus; [T. II. Opp. ed. Francof. pag. 811. d. e.] » vel mille & quadringentae, » ut auctor est Pausanias libro posteriore Eliacorum. [lib. VI. cap. XI. pag. 478.] » Πολυφαγίας Theagenis testis *Po*» *SIDIPPUS* [Ποσείδιππος edd. & ms. *Ep.* Ποσίδιππος ms. *A.*] » *in Epigrammatis*: cuius tamen non integrum affer» tur epigramma, sed quatuor hi tantum versus:

» Καὶ περ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηόνιον βοῦν. e
» πάτρῃ γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος
» Θευγένει, ἅσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον· οὕνεκεν οὕτω
» χάλκεος ἑστήκω χεῖρα προϊσχόμενος.

» Ita scribitur & distinguitur hoc tetrastichum in editis: » nisi quod in *tertio versu* minus recte Θευγενεῖ, mutato ac» centu, pro Θεαγένει: [Immo magis etiam mendose Θ' εὐγενεῖ' scribebatur in ed. Ven. & Bas. & Θευγενεῖ' (sic) in ed. Cas. cum Θευγένει oportuisset, contractâ ob versum nominis formâ, pro Θεαγένει:] » ut Θεύγνιδός » ἐστιν ἔπη, pro *Theognidis.* Pessimo consilio emendandum » censuerunt interpretes in εὖτε δέ. [Nempe sic tertium versum interpretatus erat Dalec. *Quoniam igitur multo cibo*

e *sumpto plus poscebam, eius rei caussâ* &c.] » At in *primo versu* legendum, Καί γ' ἐκ συνθεσίης. (vel καὶ περὶ συνθεσίης. [Posterior emendatio ex Casauboni schedis adiecta in Animadv. ed. 2. & 3.] » Videtur *Posidippus* hoc epigrammate quicquid in variis locis fecerat Theagenes, ut » virium suarum specimen spectatoribus praeberet, commemorasse. Hoc versu ait, venisse eum in *Lydiam*, » (*Maeones* enim sunt Lydi) [vide Herodot. I. 7.] & *bovem ibi comedisse*, die uno videlicet: ita enim intelligendum: ἐκ συνθεσίης, inquit, id est, *de quo pactus erat, ni eum voraret.* Sequentibus versiculis caussam reddit poëta, » cur *Theageni* posita esset *statua*, *quae cavam manum porrigeret*; qui *gestus* est *mendicantium*, ut dicebamus ad Suetonium: & ratio affertur; quod, *cum non posset explere eius* profundam *gulam patria Thasus*, ille ἔτι ἐπῄτεεν, id » est, *mendicabat*, & ἐπαίτης esse sustinebat. Quod autem » *die uno taurum absumserit*, etsi diserte non dicitur ne» que a poëta, neque ab Athenaeo; necessario tamen ita » exponendum, si volumus esse in hac narratione aliquid » παράδοξον: quae demtâ circumstantiâ temporis adeo bre» vis, aut non multo certe longioris, iacet plane ac fri» get. Sic mox de *Milone*, μόνος ταῦρον κατέφαγεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Si quis duabus hisce historiis fidem abroget, » meminerit illius phagonis, de quo Vopiscus in Aureliano.« CASAUBONUS. — Vopiscum vide extremo capite vitae Aureliani. *POSIDIPPI Epigramma* Analectis BRUNCKII insertum habes, T. II. pag. 49. num. XV. super quo consulendae Animadversiones IACOBSII, Vol. II. Part. 1. p. 147 sq. *Vers.* 1. Μηόνιον edebatur apud Athenaeum: Μῃόνιον, cum iota subscripto vel ad latus scripto, dedit ms. *A.* Perperam Μιόνιον ms. *Ep.* Caeterum nonnisi prius distichon adposuit Breviator, & id ipsum quidem demto principio. In Καί περ συνθ. nil mutat ms. *A.* Causaboni emendationem, Καὶ περὶ συνθεσίης, adoptavit Brunck. Nempe περὶ, ut passim apud poëtas, pro ἕνεκα. Ad *tertium versum* recte monuit IACOBS: » *Theagenem vitam mendicando* » *sustinuisse*, quod Casaubonus ait, his quidem verbis minime efficitur.« — Et pulcre sane novimus, ἐπαίτην vulgo Graecis *mendicum* intelligi: sed verba ista, ἅσσα φαγὼν, ἔτ' ἐπῄτεον, non aliter puto accipi debere, quam a nobis in versione latinâ exposita sunt. *Eodem versu*, non οὕνεκεν, sed εἵνεκεν habebant edd. & codex Mstus: sed

οὕνεκεν utique scriptum oportuit, quemadmodum in Animadversionibus tacite correxit Casaubonus & in Analectis edidit Brunck.

Τίτορμός τε ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν. f
»In albo *voracium* fuit & *Titormus* bubulcus: quem de »robore certasse cum Milone narrant Graeci, ut Aelianus »Ποικίλης lib. XII. cap. XXII. Certavit cum eodem & πε»ρὶ πολυφαγίας. Nam subiicit Athenaeus: Τίτορμός τε ὁ »Αἰτωλὸς διηρίσατο αὐτῷ (Miloni) βοῦν. Non queas »aliter interpretari διερίζεσθαι βοῦν, nisi *certare cum ali»quo de bove*, videlicet *edendo*. Sed insolens hoc genus »dicendi, nec satis Graecum: nam saltem fuerat dicen»dum, διηρίσατο αὐτῷ βοῦν φαγεῖν. At in Excerptis, pro »διηρίσατο, legimus διηριστήσατο: quae perplacet »lectio, sed adiuta leviter. Scribo, Τίτορμός τε ὁ Αἰτω»λὸς συνδιηριστήσατο αὐτῷ βοῦν. *Titormus Aetolus bovem »cum eo prandens absumsit*: hoc est, *ambo simul comederunt »bovem.*« Haec CASAUBONUS, in ed. 1. Quibus in ed. 2. & 3. ex eiusdem schedis adiiciuntur ista: »Sed Excerpto»rum lectionem refert Eustathius hoc modo: Τίτορμος ὁ »Ἰταλὸς [sic perperam apud eum editur pro Αἰτωλὸς, in Comment. in Odyss. ε'. pag. 206. l. 39.] »διηριστή»σατο ἑαυτῷ βοῦν: hoc est, *bovem sibi ad prandium ap»posuit*. In quo mirus est plane vocis διαριστᾶσθαι usus.« — Eiusdem *Titormi*, singulari corporis robore nobilitati, meminit etiam (ut ad Aelianum monuit Perizonius) Herodot. VI. 127. & Lucian. De Conscrib. Histor. cap. 34. διηριστήσατο apud Athenaeum non modo ms. *Epit.* dedit: sed & vetus cod. *A.* sic, διηριστήσατο αὐτῷ: quod SALMASIUS in Exercit. Plin. p. 27. interpretatus est, *contendisse cum Milone Titormum, uter bovem uno prandio citius comederet.* Quem nos in versione nostra sumus secuti, addubitantes quidem nonnihil: nam specie non caret διηριστήσατο ἑαυτῷ, quod ex Epitoma protulit Eustathius; sive αὐτῷ, quod habet noster codex *Epit.* quod sonat id quod dixit Casaubonus, *in prandium sibi adposuit*, vel *adponi iussit.* In eamdemque sententiam etiam accipi scriptura codicis *A.* potest, pronomen absolutum αὐτῷ Attico more (ut iam saepius observavimus) pro reciproco ἑαυτῷ positum statuendo.

»Sequitur de *Milone*, ταῦρον καταφαγεῖν κατακλεισθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. Melius antiquae ma-

» nus codices, κατακλιθέντα: id est, *accumbentem » mensae in conspectu Iovis*. Dorieus in sequente epigram» mate, πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου. « CASAUBONUS. — Recte κατακλιθ. ms. *A*. In *Epit*. deest tota ῥῆσις.

De *DORIEI* poëtae elogio in *Milonem* conferendus SALMASIUS, loco modo cit. Idem epigramma in Appendice Anthologiae exhibuit H. Stephanus, & Brunck in Analect. T. II. pag. 63. Confer IACOBSII Animadv. Vol. II. Part. I. pag. 190. *Vers*. 2. Non damno δάμαλιν, quod erat editum: sed quum δαμάλην dederit vetus noster codex, rariori illâ quidem, sed probatâ vocabuli formâ, (vide Theocrit. XXVII. 7.) recipiendum id nobis visum erat. Omisso principio, pauca solum epigrammatis verba adposuit Breviator. Quod ait, ἐν Διὸς εἰλαπίναις: εἰλαπίνας puto hîc dixit poëta pro universa festi solennitate.

a *Vers*. 5. καὶ θάμβος μέν. Possis extrinsecus supplere, ἔσχε πάντας: sed possis etiam ex communi huc trahere verbum ὦρσε, *stuporem omnibus effecit, incussit*. *Vers*. 6. Quod ait πρόσθεν - - θυηπολίου, id ipse auctor noster paulo ante interpretatus est, πρὸ τοῦ βωμοῦ. Ceterum nusquam alibi, quod sciam, reperitur vocab. τὸ θυηπόλιον. ἡ θυηπολία, *sacrificium*, habes apud Polluc. I. 29. & in Analectis Brunckii, T. II. pag. 107. num. 1. *Vers. ult*. Satis placet, πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν: ubi καθ' ἓν maluerat IACOBS, valde elumbem ibi censens οὖν particulam. At haud raro apud poëtas, Ionico more, particulam illam sic inter praepositionem & verbum interfertam videas, pleonasticâ quadam ratione: immo vero, non mere pleonasticâ; nam vim particulae percommode in nostro quidem sermone sic exprimas: *eh bien, il l'a mangé lui seul tout entier*. Taceo utrumque veterem codicem eamdem tenere scripturam.

'Αστυδάμας ὁ Μιλήσιος &c. » Placet eruditis, [Dalecampio, in Addendis ad suas Adnotationes] » *Astydamantem Milesium*, eum esse nobilem pugilem, qui in *Theocriti* scholiis [ad Idyll. IV. 34.] nominatur *Astyanax* Milesius. Fieri potest, ut sit ita: nihil tamen afferri video, » cur id credamus. Ne imponat rudioribus prava interpunctio, quae fraudi fuit interpretibus! [nempe, cum post νικήσας commate incisa esset oratio.] » Continuanda enim hoc modo sententia: 'Αστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος τρὶς 'Ολύμ-
b πια νικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς παγκράτιον, κληθεὶς &c. id

» est, *Astydamas Milesius, qui ter Olympia vicit continuis vi-* b
» *cibus in certamine pancratii.* « Casaubonus.

φακὸν τῆς κλίνης &c. » *Astydamas*, inquit auctor, *iussus*
» *a Persa edere aliquod specimen sui illius* decantati *roboris*,
» φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας ἐξέτεινε μα-
» λάξας. Turbavit interpretes vox φακός. Dalecampius
» *vinculum*, nescio quid secutus, vertit. Quod Plinius ait
» lib. XVIII. cap. XII. [sect. 31.] *lenti suam esse figuram;*
» *unde vario usu translatum est in lenticulas nomen*: id re-
» cte intellectum, planum nobis faciet hunc locum. Vult
» autem Plinius, *lenticulas* appellari varii usus vascula pres-
» sulae rotunditatis, quae est sua lenti figura. Hoc verum
» est non minus in Graeca, quam in Latina lingua. Nam
» φακὸν Graeci vocant non *lentem* solum, sed *quicquid* est
» φακωτὸν & *formam lenticularem habet*. In Medicorum li-
» bris, φακὸς est πυριατήριον κεράμεον, vasculum fictile
» quod cineribus calidis refertum, aut alia re, teneri in-
» ter manus solebat, vitandi frigoris caussâ, interdum et-
» iam aliis partibus imponi. Iustinus Martyr φακὸν vocat
» *lenticulam* sive *urnam lenticulari formâ ex aere factam*, in
» qua Sibyllae Cumanae reliquias sibi ostensas narrat. Ver-
» ba sunt illius in Oratione priore ad Graecos, ἡμῖν ὑπο-
» δειξάντων καὶ φακόν τινα ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον,
» ἐν ᾧ τὰ λείψανα αὐτῆς σώζεσθαι ἔλεγον. Athenaeus φα-
» κὸν hîc appellat *ornamenti lectorum genus, lenti simile.* Ut
» in sceptris torno factis sunt bullae & nodi, & quae vo-
» cant Graeci κονδυλώματα, κομβώματα & κονδύλους: sic
» in lectorum pedibus ac columnis sunt φακοὶ, *lenticulae*;
» quas veteres laminis aereis vel argenteis tegebant: pro-
» pterea ait auctor, hunc φακὸν fuisse περίχαλκον, *aere cir-*
» *cumtectum.* Sed laminas non admodum tenues fuisse opus
» est; quando miraculi instar habitum, quod athleta hic
» manibus suis potuerit *frangere* primum eam *lenticulam*,
» *deinde aes extendere, de rigido flexile & molle reddens*: id enim
» est ἐξέτεινε μαλάξας. Eustathius, descripto hoc loco,
[ad Iliad. Ψ'. pag. 1397 extr.] » addit: καὶ σημειωτέον ἐν-
» ταῦθα τήν τε ἐν χερσὶ βριαρότητα τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὅτι
» ὁμώνυμον καὶ ὁ φακὸς, οὐ δήπου ὀσπρίῳ [μόνῳ] ἐπιλεγό-
» μενος: neque plura ille de hac voce. Lectorum lenticu-
» lis simillima erant quae vocat Hieronymus *mala*, cap.
» XXV. Proverbiorum: ubi tamen Hebraica veritas aliter
» habet: sed haec alibi. « Casaubonus. — Cum eru

b istâ disputatione conferri possunt, quae collegit Foesius in Oecon. Hippocr. voc. φακὸς, & quae ad Hesychium notarunt Interpretes, denique *Petrus* Petitus ad Aretaeum pag. 260. laudatus etiam docto Hesychii editori. Quibus tamen ex omnibus nondum satis perspicuum esse videtur, qualis fuerit illa *lecti lenticula*, de qua hîc agitur. Porro χάλκεον utique malles, aut ἐκ χαλκοῦ, quam περίχαλκον: nisi περίχαλκος intelligi possit *tota aenea, omni ex parte aenea;* cui tamen significatui videtur analogia repugnare: nam sic v. gr. περίχρυσον non dicitur quod sit *totum ex auro*, sed *deauratum, auro obductum;* veluti apud Nostrum, IV. 129. b. πίναξ ἀργυροῦς ἐπὶ πάχος οὐκ ὀλίγον περίχρυσος, *lanx argentea, ad crassitiem haud exiguam deaurata*.

οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα. ὑδρεία suo more habet ms. *A.* ut V. 199. d. quod hoc loco etiam in editos libros propagatum. Sed ὑδρία recte dedit ms. *Ep.* Sic etiam legebat H. Stephanus, hunc locum citans in Thes. T. III. pag. 1786. b.

c καὶ τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσι παρεσκευασμένα παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῃ εἰς τὸ δεῖπνον μόνον καταφαγεῖν. » Scribe κατα» φαγεῖν φασί. Postrema vox excidit ob similitudinem so» ni cum fine dictionis antecedentis. « Casaub. — Verbum, ad absolvendam sententiam utique necessarium, non magis agnoscit vetus codex *A.* quam editi. Breviator totam ῥῆσιν hoc loco omittens, paulo superius, post verba φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι, haec inseruit, ἦσαν δὲ ἐννέα ὥς τινες. Ex quo intelligi videtur, illum in suo exemplari hoc loco verbum φασὶ expressum reperisse. Alioqui etiam φησὶ hîc supplere potueras, nempe φησὶν ὁ Θεόδωρος.

AD CAP. V.

πάντες γὰρ οἱ ἀθλοῦντες μετὰ τῶν γυμνασμάτων καὶ ἐσθίειν πολλὰ διδάσκονται. &c. » A singulis personis ad » genera transit Athenaeus: &, *omnes* generatim *athletas* » *plurimum esitasse*, aliquot veterum testimoniis demon» strat. Recitantur primo loco *versus Euripidis* plane in eam » sententiam insignes: quos neque Galenus praetermisit, » neque ullus alius eorum qui athletas exagitarunt. Ait: » διὸ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει. Satyri» cum fuit hoc drama. Docuit nos Iulius Pollux, lib. X. » cap. 46. Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ εἰπόντος, σχοι-

» νίας γὰρ ἵπποισιν φλόϊνας ἡνίας πλέκει. « CASAUBONUS. — Maiorem partem eclogae Euripideae quae hic adponitur, recitavit etiam Galenus in Protreptico ad Literarum studia. Unum versum duodecimum citavit Diogenes Laërtius, in Solone. Alium e veteribus, qui istis versibus usus sit, non habeo compertum. Digitum quidem in eos haud obscure intendere videtur Lucianus, in Anacharsi. Ista Athenaei verba, μετὰ τῶν γυμνασμάτων, parum recte SPANHEMIUS ad Iulian. p. 105. *post exercitationem* interpretatus est; cum sonent, *praeter exercitationem*, vel *simul cum exercitatione etiam multa comedere docentur.* Quare τὸ ἀναγκοφαγεῖν vel ἀναγκοτροφεῖν in partibus institutionis athletarum retulit Epictetus, cum in Enchiridio, tum in Dissertat. lib. III. c. 15, 3. ubi vide quae adnotavit Uptonus.

Eamdem *EURIPIDIS eclogam*, passim correctam, exhibuit GROTIUS in Excerptis pag. 377. cuius Latinâ etiam versione usi sumus. Alia nonnulla ad eamdem emendandam contulit MUSGRAVIUS, in Fragm. Euripid. pag. 553. *Vers.* 1. Mireris Casaubonum patienter ferentem vitiosam scripturam Κακῶν γε ὄντων, quam quidem & noster cod. *A.* tenet, & cod. *Epit.* inter lineas notatam habet. Recte vero γὰρ habet idem ms. *Ep.* in contextu: quod ex Galeno adoptavit Grot. & Musgr.

Vers. 6. κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός. d Id est, ut reddidit Dalecampius, *luculentiores opes sibi paret quam habuit pater.* — » Ita editur (ait CASAUBONUS) » in libris nostris: neque variat scripta lectio. Placet tamen nimis quod est apud Galenum, εἰς ὑπεκτροφὴν » πάτρας: *ad alendam necessario tempore patriam.* « — Et nostri codices nil mutant: sed & nobis perplacet Galeni scriptura, quam Grotius secutus est. Eamdem fere in sententiam Xenophanes in extrema ecloga, quae continuo deinde adponitur, dixerat, Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως. Nec tamen in Athenaei editione istam scripturam in contextu ponere debuimus, cum & defendi vulgata apud Nostrum lectio possit; in qua etiam Musgravius adquievit. Quum bis ediderit fabulam *Autolycum* Euripides, nostra lectio fortasse (quod & diserte libri nostri confirmant) e *priori* editione ducta est, Galeni vero e posteriori.

Vers. 7. ξυνηρετμεῖν τύχαις. ξυνηρετεῖν cum editis tenet ms. *A.* quod pro ὑπηρετεῖν positum videri poterat: cuius eiusdem verbi novum compositum ἐξυπηρετεῖν

d apud Galenum in hoc versu legitur, ne id quidem sine veri specie; nam & alibi occurrens idem compositum notione simplicis adnotavit H. Stephanus, in Thes. I. pag. 1349. g. Quare percommode καξυπηρετεῖν ex Galeno adoptatum a Grotio & Musgr. Sed, quod ex coniectura summus VALCKENARIUS in Diatrib. Euripid. p. 80. (coll. Sophoclis Ai. 1346. & ibi Schol.) commendaverat verbum, ξυνηρετμεῖν, id ipsum perspicue hoc loco sic scriptum nobis exhibuit noster codex Epitomae.

Vers. 8 *sq.* »Probo quod praeferunt nostri codices, ἐν »γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ, σκληρῶς διαλλάσσουσιν εἰς τἀ»μήχανα: quod interpretor, *rebus dubiis aegre possunt sibi* »*consulere.* At Galeni codices μεταλλάσσουσιν (male, pro »διαλλάσσουσιν) εἰς ἀμήχανον.« CASAUBONUS. — Et istam librorum Athenaei scripturam secuti sunt Grot. & Musgr.

Vers. 12. Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. »Diogenes Laërtius in Solone, [lib. I. segm. 56.] de hoc »ipso hominum genere loquens: Γέροντές τε [ait] γενό»μενοι, κατὰ τὸν Εὐριπίδην,

»Τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κρόκας.

»Est autem venustissima translatio. Vestimenta habendo »amittunt κρόκας, & contrahunt sordes. Eupolis, in Tri»bunis militum: [apud Polluc. IX. 58.] de veste veteri, »ὅτ' ἦν μέντοι νεώτερος, κρόκης πέντε στατῆρας εἶχε (vel »ἦγε) [vel potius εἷλκε, ed. Cas. 2. & 3.] ναὶ μὰ τὸν Δία· »νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως. Persius in eâdem »sententiâ contrarium dixit Euripidi: [Sat. VI. 73.]

» —— *Mihi trama figurae*
»*sit reliqua: ast illi tremat omento popa venter.*

»Videntur contraria, κρόκας ἐκβαλεῖν, *& tramam solam ha*»*bere reliquam.* Ambo tamen de obsoleta veste dicuntur.« CASAUBONUS. — Nobis *trama sola reliqua* apud Romanum poëtam idem fere sonare videbatur, ac *vestis cui detriti villi* apud Atticum. Graecum istum versum cum quinque aliis praetermisit Galenus. Laërtii ἐκλείποντες adoptarunt Grotius & Musgr. Nobis satis placuit vulgata apud Nostrum lectio, ἐκβαλόντες. Quod vero GROTIUS in Notis ait »ἐκλείποντες apud *Suidam* legi« id imprudenti illi excidisse videtur, aut ab operis erratum: nobis quidem nusquam apud Suidam citatum reperire versum illum contigit.

Vers. 13. Commode τὸν, non τῶν, Ἑλλήνων νόμον dedere ambo nostri mssti: iidemque, *versu* 14. οἱ τῶν δ'

(non τόνδ') ἕκατι. De utrâque adhibendâ emendatione monuerat CASAUBONUS: »Scribe καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον, οἳ τῶνδ' ἕκατι: « — sed nullâ veterum codicum factâ mentione.

Verf. 15. »Ex eo quod ait, *Graecorum panegyres* τιμῶν »ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν, non male colligas, »sacrorum ludorum agonistas partâ victoriâ solitos con»vivio excipere omnes spectatores, qui undique conve»nissent. Et de multis hieronicis clarum hoc ex historia.« CASAUBONUS. — Si victores ipsi minus valerent opibus, amici certe & cognati, aut eiusdem civitatis socii, splendidis conviviis victoriam illorum celebrabant. Sed ea de re consulendi qui de re Agonisticâ e professo scripsere: conferri autem interim potest Athenaeus noster, I. 3. d. e. f. & IV. 168. f. ibique notata. Nec tamen immerito suspecta MUSGRAVIO fuit vulgata h. l. scriptura. »Non satis »placet, inquit, Casauboni interpretatio. Pugnat enim »δαιτὸς χάριν cum τῶνδ' ἕκατι. Itaque verti quasi esset: »τιμῶσ' ἀχρεῖον ἡδονῆς κάρτος χάριν.« — Nempe sic vertit, *qui horum hominum causâ conventus habentes, oblectamenti causâ robur inutile honorant*: commodissimâ sane sententiâ: si modo a consentientis librorum scripturae vestigiis paulo propius abesset emendatio.

Verf. 16. Τί γὰρ - - τί δ' ὠκὺπ. Sic recte apud Athen. edd. & mssti. Minus commode apud Galenum, Τίς γὰρ & τίς δ'. *Verf.* 17. Pro παίσας, est πλήξας apud Galen.

Paulo maiorem habent difficultatem *versus* 20 & 21. Ubi speciosum utique erat illud, δι' ἀσπίδων ποσὶ θέοντες, quod ex Galeno Grotius adoptavit, latine sic reddens, *per scuta cursans levi pede*. Sed tamen aliquanto signatius videri debuit verbum, quod Athenaei libri habent, θείνοντες, *tundentes*, *pertundentes*, *transfodientes*. Atqui id ipsum verbum θείνοντες exhibent etiam Galeni codices sub finem eiusdem libelli, ubi iidem Euripidei versus repetuntur: pro quo cur θένοντες posuerit Musgravius, nulla satis praegnans caussa fuisse videtur: nam utrumque verbum eâdem notione usurpatur: & utramque formam admittebat metri ratio. Iam quod in fine *versus* 20. legebatur χεροῖν in editis Athenaei libris; id utique videri debebat a dormitante quodam librario e superiori versu temere repetitum: ac fere non dubitandum videtur, quin verum sit ποσὶ, quod est apud Galenum. At rursus

turbare nos debuit, quod apud eumdem Galenum, altero loco, sub finem libelli, pariter χεροῖν legitur, quemadmodum hic apud Nostrum editum erat. Denique, quamvis ποσὶ maluissemus, tamen in Athenaei editione tenendum nobis visum est id quod uterque noster codex mstus dabat, χερί. Caeterum in eamdem sententiam, quae his versibus continetur, acute Anacharsidem suum ridentem istos Graecorum ludos induxit Lucianus, in Anacharf. sive DE Exercitationibus, cap. 31.

Vers. 24. Tenui χ' ὅστις, quod commode editum erat: perperam quidem χ' ὥς τις ed. Ven. Sed plene scriptum καὶ ὅστις in ms. *A.* In *Ep.* deest extrema pars eclogae, f inde a vers. 22. *Vers.* 26. Pro ὅστις γε, ὅστις τε legendum censuit Musgr.

AD CAP. VI.

ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου Ἐλεγειῶν Ξενοφάνους. Suspicari poteras, Ἐλεγείων scriptum oportuisse, a sing. τὸ Ἐλεγεῖον: unde est Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἐλεγείοις, IX. 368. e. Pariter Ἴων ἐν τοῖς Ἐλεγείοις, X. 436. f. & 447. d. & alibi. Sed parum aut nihil interest: nam apud Laërtium etiam, in Xenophanis vita, (IX. 18.) legitur γέγραφε Ἐλεγείας: nisi forte & ibi Ἐλεγεῖα scriptum oportuit. Sane apud eumdem Laërtium, VIII. 36. cum scribitur vulgo Ξενοφάνης ἐν Ἐλεγείᾳ, de veritate illius scripturae haud immerito dubites, quandoquidem apud Suidam in Ξενοφάνης, ubi illa Laërtii verba repetuntur, in omnibus ante Küsterum editionibus ἐν Ἐλεγείῳ scribitur, & temere nullâque veterum librorum auctoritate ἐν Ἐλεγείᾳ a Küstero demum editum video.

In *XENOPHANIS vs.* 1. pro Εἰ μὲν, Εἴ κεν legendum censuit WAKEFIELD, in Sylva Crit. Part. II. pag. 49. Cui coniecturae species accedit ex particulae κε frequenti repetitione in sequentibus versibus. *Ibid.* ταχυτῆτι, non ταχύτητι, commode dedit ms. *A.* In *Epitomâ*, de totâ eclogâ nonnisi postremus versus adpositus est, hoc modo: Ὅλως δὲ, τὰ τῶν ἀθλητῶν οὐ πιαίνει μυχοὺς πόλεως, ὥς φησι Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος.

a *Vers.* 3. παρ' Πίσαο ῥοῆς. Sic rursus vs. 21. Πίσαο παρ' ὄχθας. Quasi ὁ Πίσης vel ὁ Πίσας nomen fontis vel rivi esset. Apud Stephanum Byz. habes, Πίσα, πόλις καὶ κρή-

ωι τῆς Ὀλυμπίας. *Vers.* 5. εἴτε τὸ δεινὸν *&c.* Sic pro a vulgato εἴτε τι δεινὸν correxeram, quum eamdem emendationem ab eodem, quem modo laudavi, WAKEFIELDIO occupatam cognovi: cuius librum quidem ipsum tractare nondum mihi contigit, sed ex eo Excerpta, ad Athenaeum spectantia, cum plurimis aliis in nostrae editionis usum aliunde collectis, debeo eruditissimi Viri iuvenis *Ioh. Francisci* BOISSONADE, Parisiensis, diligentiae amorique singulari quo & nos & communia nostra studia complectitur.

Vers. 6. ἀστοῖσιν κ' εἴη κυδρότερος πρὸς ἄκρα.
ἀστοῖσιν (pro quo perperam vulgo ἀστοῖσι absque ν legebatur) valet ἐν ἀστοῖσιν, *inter cives;* quemadmodum vs. 15. λαοῖσιν i. q. ἐν λαοῖσιν. κυδρότερος recte Ms. cum ed. Cas. Temere κεδρότερος ed. Ven. & Bas. quod tamen & H. Stephanus repetiit in Poësi Philosophica, pag. 37. ubi *Xenophanis* eclogam istam exhibuit. Percommodum vero videtur quod (nescio quo auctore) editum est, π ρ ὸ ς ἄκρα, ut κυδρότερος πρὸς ἄκρα idem valeat ac παρὰ πολὺ κυδρότατος, *longe omnium gloriosissimus, celebratissimus.* Nobis quidem nihil melius occurrebat, quod sub scriptura π ρ ο σ ε-ρ α ν, quae sic ex ms. *A.* enotata est, latere posset.

Vers. 7 *sq.* »Fuit diu suspectus gravioris mendae poste- »rior versus huius distichi:

»Καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
»καί κεν σ ι τ ε ί η δημοσίων κτεάνων.

»Sed non videtur quicquam mutandum, nisi ut σ ι τ ο ί η »scribatur pro σιτείη. Eleganter dixit σιτεῖν δημοσίων »κτεάνων, pro ἀπὸ τοῦ δημοσίου. Intelligit enim τὴν ἐν τῷ »πρυτανείῳ σίτησιν. Priorem versum illustrant quae de »iure προεδρίας observamus ad Theophrasti Characteres, »capite Περὶ Ἀρεσκείας. Haec scripseram cum venit in »mentem sententia doctissimi viri, qui scribendum ita iu- »dicat, mutatâ distinctione, καὶ κέ τί οἱ εἴη δημοσίων »κτεάνων. Ἐκ πόλεως. *Turnebus*, σῖτ' εἴη.« CASAUBONUS. Expeditissima utique ratio videri poterat, si ex σιτείη, quod habent libri, σιτοίη faceres: nec opus erat cum *Wakefieldio* καί τ' ἐκ σιτοίη corrigere, ut ἐκ praepositio (quae percommode subintelligi poterat) ad κτεάνων referretur. Sed hoc incommodi habet ista ratio, quod, eâ admissâ, in versu sequente suspensa oratio sit; cum ad nomen δῶρον verbum nullum adsit, ubi exspectasses καὶ ἐκ πολέως ἔχῃ δῶρον vel ε ἴ η ο ἱ δῶρον. Quare aut sic omnino le-

agendum videtur,

καί κε τί οἱ εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη.

aut cum TURNEBO, minimâ mutatione:

καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως, καὶ δῶρον ὅ οἱ κειμήλιον εἴη.

Vers. 10. Quae cunctas tres editiones Casaubonianas invaserat scriptura, ταῦτα γ' ἄσαντα, manifestus operarum error fuerat, ex ed. Cas. 1. propagatus. Tum vero commodum sane erat ταῦτά γ' ἅπαντα, quod habent ed. Ven. & Bas. Sed quae scriptura, mendosa illa quidem, e ms. *A*. enotata est, ταῦτα κ' εἴπαντα, in eâ latere videbatur id quod edidimus, ταῦτά κε πάντα.

Vers. 11. Scripturam, οὐκ ἐὼν ἄξιος ὥσπερ ἐγὼ, tenet Ms. cum ed. Ven. Bas. & Cas. Ubi quum exspectasses apodosin ad protasin longae periodi, quae inde a primo versu ab illis verbis Ἀλλ' εἰ μὲν inceperat, nescio quo pacto ita nude & abrupte participium ἐὼν ponitur. Miratus equidem quod ad hunc versum (in quo vix sana haberi potest oratio) nihil a viris doctis adnotatum repererim, suspicatus eram, post ista verba vel intercidisse nonnulla, vel consulto ab Athenaeo esse praetermissa: nisi fortasse per rhetoricam figuram, quam ἀποσιώπησιν vocamus, ita abrumpere orationem licitum fuit poëtae.

b *Vers.* 14. Pro ἀγαθῆς σοφίης, ἀγανῆς legendum coniectaverat VALCKENARIUS ad Theocriti Adoniaz. pag. 404. cui suffragatus est WAKEFIELD l. c. Nobis ferenda librorum scriptura videbatur, eo sensu quem in versione latina expressi, *utilis sapientia:* cui dein opponitur *athleticae artis inutilitas.*

Vers. 15. Οὔτε γὰρ, πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσιν ἔτ' εἴη. Placet ἐνείη, quod hic posuit WAKEF. Non quod necessariam huic orationi putem ἐν praepositionem; nam λαοῖσι (ut paulo ante dictum) per se iam idem valebat ac ἐν λαοῖσι: sed particulae ἔτι non videtur hîc esse locus. Forte vero etiam, eâdem fere notione, ἐπείη scribi potuerat, quod paulo propius a librorum scripturâ erat abfuturum. Versum hunc & qui sequuntur, ex alia parte *Elegiarum Xenophanis* desumtos existimavit Gallicus interpres: non sine veri specie.

Quae *vers.* 17 & *sq.* leguntur verba,

— τό περ ἐστὶ πρότιμον

ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει·

eorum ordo naturalis sic concipiendus: ὅπερ ἐστὶ πρότιμον τῶν ἔργων ῥώμης, ὅσα ἔργα ἀνδρῶν (vel, τῶν ἔργων ῥώμης ἀνδρῶν, ὅσα ἔργα) πέλει ἐν ἀγῶνι.

Verf. 19. τοὔνεκεν ἂν δή. Sic codex Ms. non ἄρ. *Verf.* 21. Non ferendum putavi, quod edebatur consentiente c msto, εἴ τις ἀεθλεύων νικῷ. Aut νικῴη oportebat in optativo; aut simpliciter νικᾷ, in indicativo, qui peraptus erat huic loco.

Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. Dalecampius: *Alia quoque multa Xenophanes pro sapientiae suae captu disceptat, ea publicorum ludorum genera ut vana, supervacua, inutiliaque vituperans.* Ad quae Casaubonus: »Sine dubio ista verba (ait) non »plane ceperunt interpretes: verbum enim ἐπαγωνίζεται »non expresserunt. Sed desino mirari. Locus enim de»pravatus est: sententia mutilata: oratio hiulca, neque »ἑλληνίζουσα. Scribo: Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης »κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν τῇ σοφίᾳ (vel etiam, τῇ αὐτοῦ »σοφίᾳ) ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρ. Id est: *Mul»ta alia in poëmatis suis dicit Xenophanes ad defensionem sa»pientiae, vituperans artem athleticam.* πολλὰ ἄλλα ἐπαγω»νίζεται, pro ἐπαγωνιζόμενός φησι: familiare magnis scri»ptoribus. Quare hoc dicat Noster, clarum ex praece»dentibus elegiae verbis, ubi infit poëta:

»οὐκ ὢν ἄξιος ὥσπερ ἐγώ. ῥώμης γὰρ ἀμείνων
»ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.

»& similia his alia.« At ἐπαγωνίζεσθαί τινι, non sonat *defendere aliquem vel aliquid;* sed plane contra, *impugnare:* nec ullum verbum desideratur in vulgatâ scripturâ, in qua structura orationis in hunc modum concipienda: Πολλὰ – – – Ξενοφάνης κ. τ. ἑ. σοφ. ἐπαγωνίζεται τῷ τῆς ἀθλήσεως εἴδει, διαβάλλων αὐτὸ ὡς ἄχρ. &c. Illud fortasse dubites, quid sit quod κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν dicat, cum commodius videri deberet ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας, aut aliquid tale. At satis notum est, quam multis atque variis modis praepositione κατὰ utantur Graeci, ut fere cuiuslibet alterius praepositionis vim sustinere possit. Ubi de pugna in acie agitur, ibi κατὰ dicitur de parte alteri *ex adverso* opposita: quam in sententiam si hoc loco voculam illam accipias, sensus erit: *impugnat illud genus*

exercitationum, *quae athleticae nominantur*, *quas suae sapientiae opponit*, *&* *tamquam inutiles vituperat*: vel, *quibus suam sapientiam opponit*, *&* *illas ut inutiles vituperat.*

Καὶ ὁ Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς *&c.* Praeteriit haec Breviator: in ms. *A.* vero & in edd. alteratum auctoris nomen; ubi recte CASAUBONUS monuit: » Scribe Καὶ ὁ Ἀχαιὸς, » non Ἀχίλλειος, ut editum exaratumque est in omni» bus. Saepe in his libris citatum videas *ACHAEUM* hunc » *Eretriensem*; *Achilleum* nusquam unquam. Paullo post, [p. 417. f.] Ἀχαιὸς δ' ἐν Ἄθλοις. « — Paulo propius a vero abest codicis *A.* scriptura, ἈΧΙΛΛΙΟΣ. *Postremo Achaei* d *versu*, pro χρίουσιν, idem codex suo more χρείουσιν habet: cuius scripturae in memoriam lectoribus nostris revocandae paullo post dabitur occasio.

AD CAP. VII.

Ἡράκλειτος δ', ἐν τῷ Ξενίζοντι, Ἑλένην φησὶ *&c.* Perperam Ἡράγκειτος ed. Ven. & Bas. tum ἐν τῷ ξενίζοντι Ἑλένην editiones omnes. Unde Dalecampius: *Heranceitus in Helenae hospite ait, mulierem quandam plurimi cibi fuisse.* Recte vero CASAUBONUS in Animadv. monuit: » Verte ista, » Ἡράκλειτος δ' ἐν τῷ Ξενίζοντι, Ἑλένην φησὶ &c. *Heracli*» *tus in Hospite ait*, *mulierem quandam nomine Helenam om*» *nium plurimum edisse.* Ita distinguit Epitoma. Alii sic, ἐν » τῷ ξενίζοντι Ἑλένην, *in fabulâ cuius index*, *Hospes Hele*» *nae*; corruptâ sententiâ punctorum collocatione pravâ. » Nam verum est, illi *estrici mulieri* nomen fuisse *Helenae*. » Ptolemaeus Hephaestionis fil. Historiâ novâ, [lib. IV. pag. 319 sq. ed. Galei] » in recensione plurium *Helena*» *rum*, quae nomen, alia aliis artibus, clarum sibi pepere» runt: καὶ ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα καθ' ἡμέραν, Ἑλένη » ἐκαλεῖτο. Ἡράκλειτος porro libri omnes antiqui, non » Ἡράγκειτος. « — Breviator, omisso (ut solet) dramatis nomine, sic habet: Ὅτι Ἡράκλειτος Ἑλένην φησί τινα γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. Perperam vero βεβιωκέναι noster codex *Ep.*

Ποσείδιππος δὲ, ἐν Ἐπιγράμμασι, Φυρόμαχόν εἰς ὃν καὶ τόδε ἐπέγραψεν: *&c.* » In antiqui aevi gulosis & *Phy*» *romachus* quidam [de quo conf. VI. 245. e. & VIII. 343. b.] » nomen suum profitetur: εἰς ὃν, Athenaeus inquit, » καὶ τόδε Ποσείδιππος ἐπέγραψε. Vulgo τάδε. [nem-

pe sic ed. Ven. & Baf.] » Msti τόδε: [sic & ms. *A.* cum ed. Gaf.] » id est, *in quem* mortuum *Posidippus hoc epigram-* » *ma fecit.* Id epigramma corruptissimum hodie extat in » Athenaei codicibus. Sic enim editur:

» Φυλόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βορὸν, ᾗα κορώνη
» παννυχικὴν, αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετος,
» χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος· ἀλλά συ τούτου
» † καὶ χρεία εἰς τήνην Ἀττικὲ καὶ στεφάνου
» εἰπόντες οἱ πρόκυον συνεκώμασεν. ἦλθε δ' ἀμαυρὰ
» βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων.
» † ὁ τριχὶ διαφθείρας μονολήκυθος. ἐκ γὰρ ἀγώνων
» τῶν τότε Ληναϊκὴν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπην.

» Quantum ex istis impurissimarum harpyarum reliquiis » coniecturâ licet assequi, *Phylomachus* hic gurges atque » heluo, pugil athleta fuit, qui & vixisse dicitur miserrime » in summa paupertate, & mortem obiisse tristissimo ca- » su, cum e certamine quodam reversus esset otocatacta, » & pugnis probe contusus. In *primo versu*, Φυρόμαχον » verius censemus, quam Φυλόμαχον, fidem habentes an- » tiquissimis libris, & Breviatori, qui valere iussis Posi- » dippi versibus iam tum corruptis, hoc solum in Excer- » pta sua retulit: Ποσείδιππος δὲ Φυρόμαχον πάντα φα- » γεῖν βορὸν φησί. [sic & noster ms. *Ep.* sed βόρον edd. pen- acute, nescio an consentiente ms. *A.*] » Sic igitur & in » Athenaei verbis paullo ante corrigendum. [Noster codex & in Athenaei verbis, & in Posidippi, recte Φυρόμα- χον exhibet.] » Appellat poëta ῥαγάδα κάπετον, *scro-* » *bem male cavatum & parum alte;* in quem proiectus videri » poterat hic ganeo potius, quam honeste conditus ac se- » pultus. Nam per contemtum ista dicuntur. *Tertio versu,* » pro εὐτρύχει, quae vox nihil significat, ἐν τρύχει emen- » davimus, & hoc fide membranarum. [quibus adsenti- tur noster cod. *A.*] » τρύχος, est *frustum vestis lacerae,* » ῥάκος. Solebant olim mortui efferri in quam honestissima » veste. Iuvenalis:

» *Pars magna Italiae est, si verum admittimus, in qua*
» *nemo togam sumit nisi mortuus.* —

» Non solis Italis, de quibus Satyricus loquitur, sed vul- » go etiam Graecis Latinisque moris fuit, ut comtiores ef- » ferentur quam vixissent. Erant enim καλῶν ἐνταφίων stu- » diosissimi. Ideo Posidippus, ut extremam paupertatem » Phyromachi indicaret, ait, ἐν τρύχει χλαίνης Πελληνί-

e »δος, *fusto Pellenicae chlaenae* tectum leviter, & solum »dicis caussa. Proxima verba [*vers.* 4.] sic contorta, ut »mentem eorum capere nequeamus. Etiam *quintus versus* »est corruptus: sed videtur hoc dicere: *cum vespillones* »*hunc efferrent, non abiisse comitatiorem quam cane uno, qui* »*solitus ei praeire.* Deinde ait, *venisse in orcum* Phyromachum »*oculis suggillatis, liventibus superciliis, edentulum. Penultimo* »*versu* lego, ὦτα διαφθείρας, μονολήκυθος: *fractis auribus,* »*nullam aliam supellectilem secum vehentem quam ampullam.* »Non ausim spondere veram hanc coniecturam esse: in»eptam quidem non putamus. Postrema ita emendamus:

» — ἐκ γὰρ ἀγώνων
» τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ τὰν καπετόν.

»Nihil ante dictis convenientius poterat excogitari. Quod »ita coopertus plagis ad plures se penetrarit Phyromachus, »caussam affert his verbis: *quia e Lenaicis ludis rectà in fo*»*veam descenderit.* « Haec CASAUBONUS: cui etiam *vers.* 2. debetur emendatio tacite ab eo adhibita, αὔτη ῥαγάς: ubi αὐτὴ olim editum erat, sed αὔτη (ni fallor) dabant mssti: perperam vero ῥάγας ed. Ven. & Bas. & ῥῶγας ms. *A.* Post Casaubonum multos alios doctos viros exercuit idem Epigramma. In his primus SALMASIUS acute vidit, *versu* 4. ista monstra καὶ χρεία εἰς τήνην ex his verbis detorta esse, καὶ χρῖε στήλην: quam emendationem (ex ingenio ab illo propositam adhibitamque in Exercit. Plinian. pag. 858.) firmant veteres nostrae membranae, clariora verae scripturae vestigia servantes in hunc modum καὶ χρεία ἐστήλην: cum qua scriptura si contuleris, quod in eodem codice paulo ante, pro χρίουσιν, in postremo Achaei versu, χρείουσιν scribitur; non dubitabis, id ipsum, quod divinavit Salmasius, debuisse librarium. Idem vir praestantissimus perspecte viderat, *quintum versum* sic corrigendum esse, εἴ ποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν: & *procyonem*, id est, *canem anteambulonem*, adpellari ipsum voracem parasitum Phyromachum. Postremum distichon idem sic corrigendum censuit:

ἄθριξ, εὔφθειρος, μονολήκυθος, ἐκ δ' ἄρ' ἀγώνων
τῶν τότε Ληναϊκῶν, ἦλθ' ὑπὸ γαιὸν (vel ὑπόγαιον)
ὀπήν.

Et hoc pariter ingeniosâ sane, nec tamen ita certâ, ratione. Quod vero *vers.* 1 & *sq.* κορώνην παννυχικὴν in κορώνην πανδοχικὴν mutavit: nec necessaria ea mutatio, nec alio-

qui probabilis videtur. *κορώνην παννυχικὴν* dicere poëta potuit avem, qui uno nomine *νυκτικόραξ* vocatur. Nec *vs.* 6. opus erat, ut *πελίων* in *πολιῶν* mutaretur. Reliquas Salmasii emendationes (exceptis duabus, quas proxime commemoravimus) tenens Toupius, in Epist. Crit. p. 121 sq. in postremo hemistichio veram lectionem a se uno absque controversia restitutam contendit, sic scribendo:

> *ὠχρὸς, διφθερίας, μονολήκυθος. ἐκ γὰρ ἀγώνων*
> *τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ κοῖλον ὀπήν.*

Toupium presso pede secutus est Brunck, in Analect. T. II. pag. 50. Nonnulla insuper suo more, id est, audacius quam consultius, tentavit Weston in Hermesianacte pag. 33. quibus recensendis non morabimur lectorem: sed illud monemus, plura cum ad illustrandum hoc epigramma spectantia, tum ad iudicandas emendationes a doctis viris propositas, erudite observata & collata a cel. Iacobs, in Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. I. p. 151 sqq. in his, de *penulis Pellenicis*, crassiusculis ad arcendum frigus: tum de *Lenaicis ludis*, qui non ad *pugillatum* cum Casaubono referendi erant, sed de potandi certamine intelligi debuerunt: &c. Nos, *penultimo versu*, cum nulla satis certa occurreret emendatio, scripturam veteris nostri codicis, *ὁ τρίχιδι φθεῖρας*, quamlibet vitiosam, tenuimus: virorum doctorum coniecturas in scholio sub contextu adnotasse contenti. Ne istud quidem, *ὑπὸ Καλλιόπην*, in ipso Epigrammatis fine mutare ausi sumus: quod ipsum diserte etiam defendere conatus est Gallicus interpres, consulto ista scripsisse poëtam contendens, in ambiguitate vocis ludentem, & *Καλλιόπην* ridicule hic ponentem, pro *καλὴν ὀπὴν*, *pulcram hanc* (scilicet!) *fossam*. »*L'auteur fait entendre* (sic ille in subiecta Adnotatione) »*que ce glouton mourut* à la fête des pressoirs, *où les poëtes* »*disputoient le prix de la poësie, & il dit qu'il passoit de ces* »*combats poëtiques chez* Calliope; *équivoque qui plait dans* »*l'original.*« De vocab. *κάπετος*, *vers.* 2. notamus, sic scriptum illud nos edidisse, ut dabant editiones Ven. Bas. & Cas. 1. consentiente (ut puto) ms. *A.* non *καπετὸς*, ut ex Casauboni Animadversionibus receptum in ed. Cas. 2. & 3. Pariter cum accentu in antepenultima scriptum nomen habes cum alibi, tum apud Grammaticos omnes, Hesychium, Suidam & Etymologum. Eamdem scripturam cum Toupio repraesentavit Brunck.

f πηχῶν τριῶν καὶ ἡμίσεους &c. » *Herodorus Megarensis*, » *tubicen*, dicitur hîc *staturam* habuisse *cubitorum trium semis*: » ita noster ex *AMARANTO*. Alii dicunt *quatuor ipsorum* » *cubitorum*: in his Pollux lib. IV. cap. XI. [sect. 89.] Sic » & in caeteris multum discrepant Amarantus & Iulius Pol- » lux. Verbi gratiâ: ait Amarantus, *comedisse Herodorum* » κρεῶν λίτρας εἴκοσι, *carnium libras vicenas*: ille, XII. [im- » mo VIII.] minas, ὀκτὼ δὲ μνᾶς κρεῶν. Amarantus: πί- » νειν δὲ χόας δύο, *bibisse congios vini binos*. Apud Pollu- » cem ita scriptum, οἴνου δὲ διέπινε χόας: corrige, δύο » ἔπινε χόας. Amarantus: Κοιμᾶσθαι δὲ ἔθος εἶχεν ἐπὶ » λεοντῆς μόνης: & hoc Iulius aliter, solitum nempe pro » culcitâ pellem ursi habere; pro veste stragulâ, qua te- » geretur, pellem leonis: ὑπέστρωτο δὲ ἄρκτου δορὰ, καὶ » λεοντῆν ἐπεβέβλητο. « CASAUBONUS. — οἵων ἂν εὑρή- κοι recte scribitur in omnibus editionibus. Perperam οἵων ἂν εὑρήκει ms. *A.* & *Ep.*

a Ἄργος γοῦν πολιορκοῦντος &c. » Quod addit *AMARAN-* » *TUS*, *Demetrio Argos obsidente, cum ad trahendam helepo-* » *lin machinam robur militibus deesset, per Herodorum dua-* » *bus simul tubis canentem, rediisse illis virtutem in praecordia*; » de eo notanda Pollucis verba: [IV. 90.] Machinae, in- » quit, contumaces erant, & moveri recusabant: ibi tum » Herodorus δύο αἰγανὰ λαβὼν στερεὸν ἐνέπνευσε τοῖς ὀργά- » νοις τοῖσδε: hoc est, *duo caprina* cornua *arripit*, *atque* » *ea super illis machinis inflat*. αἰγανὰ appellat τὰ αἴγαια » κέρατα: & fortasse αἴγαια scripserat. « CASAUBONUS.

ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον. » Pergit Athenaeus, ἐνίκησε δὲ » τὴν περίοδον δεκάκις. Dalecampius, *Decies in canendi* » *certamine fuit aliis superior*. Hoc quid sit? Nam unde illud » de canendi certamine? Verte: *vicit perihodum decies*. Fe- » stus: *In gymnicis certaminibus perihodon vicisse dicitur, qui* » *Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit: a circuitu eorum* » *spectaculorum*. Est igitur περίοδον νικᾶν, *orbem implere lu-* » *dorum sacrorum*; qui in Graecia erant quatuor. Notissi- » mus versus est:

» Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί.

» Hinc etiam *periodici agones* dicti, iidem qui & *sacri*. Ita » accipe Plutarchi verba de Theagene Thasio: [in Reip. gerendae Praeceptis, T. II. Opp. pag. 811. d.] » οὐ μόνον » τὴν περίοδον νενικηκὼς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας: id » est, *cum non solum e sacris ludis omnibus victoriam repor-*

» *tasset, verum ex multis quoque aliis.* Similiter Arrianus in a » Dissertationibus Epicteti lib. III. cap. 34. καὶ λοιπὸν, ὡς » καλὸς ἀθλητὴς περιέρχῃ νικώμενος τὴν περίοδον, ὅμοιος » τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξι. [Vide Epicteti Differt. III. 25, 5. nostrae editionis, & ibi not.] » Quibus in locis etiam » eruditissimi viri lapsi graviter, quod non veniret illis tum » in mentem ludos sacros etiam *periodicos* & *periodum* esse » dictos: cuius rei Pindaricus Scholiastes non semel nos » admonet. Caeterum Polluci cum Athenaeo ne hic qui- » dem convenit in numero: sic enim ille, ἑπτακαίδεκα » δὲ περιόδους ἀνείλετο τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων. Quod au- » tem in illis ludis etiam praeconio & contentione vocis » certaretur, satis ad Suetonium probavimus. Vide Pollu- » cem libro IV. cap. 12.« CASAUBONUS. — Pollucem vide, IV. 91. & Casaub. ad Suetonii Neron. cap. 24.

Νέστωρ ἐν τοῖς Θεατρικοῖς Ὑπομνήμασι. » NESTOREM, » ex cuius Θεατρικῶν libris proxime dicta de *Hermodoro* » sumta dicuntur, non memini reperire alibi citatum. Non » dissimili argumento, libros duos Suetonius ediderat, » quos inscribit Suidas, Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίους [immo, Ῥωμαίοις] » Θεωρικῶν καὶ Ἀγώνων: *de Spectaculis &* » *Ludis Romanorum.* Alium censeo fuisse *Nestorem* Laran- » densem, poëtam, cuius Suidas meminit. De eo Menan- » der, rhetor eruditissimus, capite Περὶ Λαλιᾶς. Δεῖ ζητεῖν » καὶ τὰς μεταμορφώσεις καὶ ὀρνέων καὶ δένδρων. γέγρα- » πται δὲ καὶ Νέστορι ποιητῇ καὶ σοφισταῖς μεταμόρφωσις » φυτῶν καὶ ὀρνέων. Vixit principe Severo. « CASAUBONUS. — NESTOREM illum, civitate Tarsensem, professione philosophum Academicum, Strabonis aequalem, VOSSIUS intellexit, De Historicis Graecis lib. II. cap. 4. p. 176.

Καὶ γυνὴ δὲ &c. » Post tam multa de Herodoro tubicine, » mentionem iniicit de *Aglaide, muliere tubâ canere doctâ*, » cuius etiam Aelianus meminit: Καὶ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν » Ἀγλαῒς ἡ Μεγακλέους ἐν τῇ πρώτῃ ἀχθείσῃ μεγάλῃ » πομπῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸν πομπικὸν περιθέτην ἔχουσα, » καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Lege & interpunge, ἐσάλπι- » σεν --- τὸ πομπικὸν, περιθέτην ἔχουσα. Id est, *tuba* » *cecinit pompae convenienter, personam habens.* σαλπίζειν τὸ » πομπικὸν, ut τὸ πολεμικὸν, τὸ ἀνακλητικὸν, & similia. » Vocem περιθέτη explicat Iulius Pollux. « CASAUBONUS. — Sic Μεγακλέους tacite ille in Animadv. correxit. Nec vero aliter dabant ambo nostri codices mssti: eodemque

modo Aelianus, Var. Hist. I. 26. Sed apud Pollucem, IV. 89. ἡ Μεγαλοκλέους vulgo legitur, ut apud Nostrum ante nos edebatur. Recte vero etiam τὸ πομπικὸν dedit codex noster uterque. Pollux l. c. σάλπιγγι ἐχρήσατο ἀγωνιστηρίῳ τε καὶ πομπικῇ. Quod Ἀλεξανδρίᾳ pro Ἀλεξανδρείᾳ scribitur in ed. Cas. error est ex ed. Bas. propagatus. Mirabar quid esset quod περιθέτην *personam* interpretatus esset doctus Animadversor. Cuius mentem explicare voluisse videtur Palmerius, in Exercitat. pag. 513. sic scribens: »Per περιθέτην intelligo φορβειὰν sive ἐπιστομίδα: latine quidam *ligulam*, alii *capistrum* vocant: erat »autem coriacei ligamenti species, quo buccae & labia »tubicinum cohibebantur, ne nimiâ contentione rumpe»rentur. &c.« — At aliter quidem acceperat Aelianus l. c. qui diserte περίθετον κόμην interpretatur, id est, *adscititiam comam*: eodemque modo τὴν περιθέτην intellexit Pollux, lib. II. sect. 35. & X. 170.

AD CAP. VIII.

b Λιτυέρσας δὲ &c. Confer Schol. ad Theocr. Id. X. 41. Et ibi quidem cum apud Theocr. tum in Schol. nomen sic scribitur Λυτιέρσας; apud Nostrum vero, XIV. 619. a. Λυτυέρσης: sed h. l. in scripturam Λιτυερσ. cum editis consentiunt ambo mssti: quam eamdem habes apud Suidam h. v. & apud Polluc. IV. 54. Caeterum, idem nomen *Lityersae* apud Aelianum Var. Hist. I. 27. latere sub obscuro nomine Πιτυρέα, probabiliter admodum censuere Aeliani Interpretes. *Mox*, ubi scribitur apud Nostrum, ἀδηφάγος δ' ἰσχυρός: rectius fortasse fuerit ἰσχυρῶς, quod habet ms. *Ep.* Cuius scripturae vestigium videtur etiam in ms. *A.* superesse.

λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Σωσίθεος ὁ τραγῳδιοποιὸς ἐν δράματι Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσᾳ. »Scribe Σωσίβιος ὁ τραγῳ»δοποιός. Caussam exposuimus dudum in Lectionibus »Theocriticis capite duodecimo, ubi multa de hoc *Lityer»sa.*« Casaubonus. — Scilicet docuerat ibi doctus Animadversor, se in nescio quo msto exemplari Theocriti descriptum reperisse Scholion, (iisdem fere verbis conceptum quae habes in editis Scholiis antiquis ad Id. X. 41.) cui subiecta fuissent haec verba: Ἱστορεῖ ταῦτα κατὰ μέρος Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι, λέγων οὕτως·

Οὔτέ οἱ (corrigit ille, Αἴ τ' οἱ) Κελαιναὶ πατρὶς ἀρ- b
χαία πόλις
Μίδου γέροντος ὅστις ὦτ' ἔχων ὄνου &c.

Sequebanturque iidem versus qui leguntur apud Iohannem Tzetzen, Chiliad. II. vs. 592 sqq. apud quem eumdem quoque Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι, non Σωσίθεος, nominatur. Quod quum satis caussae visum fuisset Casaubono, cur apud Athenaeum Σωσίβιος h. l. pro Σωσίθεος corrigendum censeret, eiusdem auctoritate ductus FABRICIUS, *Sosibium* in Tragicorum deperditorum numero retulit, in Bibl. Graec. T. I. pag. 691. Sed conferenda quae ab eodem (eâdem pag.) de *SOSITHEO Tragico* traduntur, & quae utroque loco ad poëtam de quo hîc agitur spectantia congessit erudita HARLESII industria, in instauratae Bibliothecae Graec. Vol. II. pag. 321 sqq. Et, verum si quaeris, Grammaticus fuit *Sosibius*; *Tragicum Sosibium* nemo novit: at *Tragoediarum scriptor SOSITHEUS* in illorum etiam septem numero nobilitatus, qui *Pleiadis* nomine condecorati sunt, teste Suida in Σωσίθεος, ubi confer quae Küsterus adnotavit. Nec sane adparet, quo iure vetustissimis Athenaei codicibus (nam in nómine Σωσίθεος h. l. cum editis consentiunt & vetus cod. *A.* & *Epit.*) opponi possit vel Ioh. Tzetzae, vel obscuri alicuius Scholiastae auctoritas, qui ex ipso Tzetza descripsisse sua videtur. Denique (quod virorum doctorum observationem praeteriisse videtur) idem drama, de quo hîc agitur, *Daphnis* vel *Lityersas* inscriptum, a vetere Theocriti Scholiaste, homine sane docto, haud obscure non *Sosibio*, sed *SOSITHEO* auctori tribuitur, in Schol. ad Idyll. VIII. 93. Porro, ut constanter κωμῳδιοποιὸς, sic & τραγῳδιοποιὸς habet vetus codex; non τραγῳδοποιὸς, ut perperam h. l. editum erat.

Tres versus qui ex illo dramate hîc adponuntur, iidem leguntur apud Tzetzen l. c. cum nonnulla quidem varietate. *Versus* 1. apud Athenaeum in hunc modum edebatur:

Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὅλους κανθηλίους.

Apud Tzetzen vero,

ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους.

Ex quo Casaubonus sic scriptum oportuisse coniectabat, ἔσθει μὲν ἄρτων τρεῖς (tum sive ὄνους, sive ὅλους) κανθηλίους, id est, *tantum panum edebat, quantum efficeret*

b *trium asinorum onus.* Quam in sententiam non video, cur ἄρτους non possit teneri, in accusativo casu, per appositionem ad κανθηλίους referendo, quo pacto latine haud incommode diceres, *Comedebat panes, trium asinorum onus.* Melius vero ὄνους legi, quam ὅλους, observavit *Georgius d'Arnauld*, hunc locum tractans in Animadv. Crit. c. 9. ubi docuit iungi a Graecis solere duo nomina, ὄνος κανθήλιος, *asinus clitellarius*: velut apud Xenoph. Cyrop. VII. 5, 11. Lucian. in Iove Trag. c. 31. & in Schol. ad Aristoph. Av. 1555. Et ipsum ὄνους apud Athenaeum nobis dedit codex *Epit.* Porro speciosum erat ἄρτους, quod est apud Tzetzen: & de aliis etiam phagonibus memoratum videmus, *quantum panis* quotidie absumserint: sed in saevo illo feroque homine, mireris tamen cur panum potius mentio fiat, quam *carnium*, quas vorare consuesset. Itaque probabilius hactenus videri poterat αὐτὸς, quod cum editis Epitoma dabat, id est, *ipse solus, ipse per se.* Sed verissimum nobis visum erat id quod vetus cod. *A.* dedit, αὐτοὺς, eâ notione quam in versione latina exprimere conati sumus, *ipsum onus* (id est, *totum onus*) *trium asinorum;* ut adiecto pronomine αὐτοὺς intendatur vis reliquorum verborum, quasi dixisset *non minus quam trium asinorum onus.*

Versu 2. commodius videbatur δ' ἕνα, quod communi librorum consensu apud Athen. legitur, quam δ' ἅμα apud Tzetzen: quamquam & hoc defendi poterat. Vicis-
c sim vero *versu* 3. unice verum erat καλῶν & δεκάμφορον, quae peropportune Tzetzes dedit. Epitomator in his verbis terminavit eclogam, πίνει δ' ἕνα καλὸν μετρητήν.

παρὰ Φερεκράτει ἢ Στράττιδι. Recte geminatâ τ literâ scriptum nomen dedit ms. *Ep.* & ed. Ven. Puto & ms. *A.* In *vers.* 3. pro ᾖσθ' ἄρ' ὃς, quod hîc editum erat, scripsimus absque apostropho & interserto commate ᾖσθ' ἄρα, ὃς *&c.* ut habent ambo codices mssti, cum hîc, tum VI. 248. c. ubi idem citabatur testimonium.

Κάμβλητα. Vide Aeliani Interpp. ad Var. Hist. I. 27. & Sevin, in *Recherches sur les Rois de Lydie*, in Commentar. Acad. Inscript. T. V. pag. 245. Καμβύσις scribitur illius feri hominis nomen apud Eustath. in Odyss. ι. pag. 356. l. 49. qui sua ibi manifeste ex Athenaei Epitoma, ut alibi, hausit: at noster tamen cod. *Ep.* cum editis & ms. *A.* in Κάμβλητα consentit.

Περὶ δὲ Θύος &c. Vide supra IV. 144. f. & cf. Aeliani d Interpp. l. c. *Mox* dein recte Χαρίλαν, non Χειρίλαν, dedere mssti nostri & Eustathius loc. cit. lin. 46. In Χαιρίππου, & dein Χαίριππον, cum editis consentiunt iidem nostri codices. Post Φυλάρχῳ particulam οὕτως recepi ex ms. *A*. In *primo* vero *versu* PHOENICIDAE, recte Τὸ articulum ante Τρίτον ignorant edd. In *Epit.* deest versus primus cum initio secundi: in reliquâ totâ eclogâ consentiunt ambo codices cum edita olim scriptura, excepta postrema voce, ubi pro οἰκίαι recte οἰκίας dederunt. Nempe capacissimum hominis ventrem confert poëta cum *horreo* vel *cella penuaria domus alicuius.* Simili ratione apud alium poëtam vorax homo dicitur *habere* νηδὺν ἀκατιαίαν, *ventrem magnitudine naviculae onerariae.* XV. 686. a.

Subiungamus quae ad hunc locum adnotavit CASAUBONUS: »Placet, inquit, edita lectio in istis *versibus Phoe*»*nicidae*, de lurcone Chaerippo. *Iste*, ait, ἐσθίει

» μέχρις γ' ἐὰν διδῶ τις ἢ λάθῃ διαῤῥαγείς.
» τοιοῦτ' ἔχει ταμεῖον ὥσπερ οἰκίαι.

[Ubi notabis, istud μέχρις γ' ἐὰν, quod metrum iugulat, (initio penultimi versus,) imprudenti viro docto excidisse in Animadversionibus, & imperite in contextu positum esse ab his qui editionem Cas. 2. & 3. curarunt. Recte vero μέχρις ἂν habent ed. Ven. Bas. & Cas. 1. cum msstis.] Pergit Animadversor: »Ingeniose quidam in prio»re versu, ἢ λακῇ διαῤῥαγείς: ut in Evangelio de prodito»re Iuda, ἐλάκησε μέσος. Sed λάθῃ verum arbitror. Omni»no autem in altero versu, ὥσπερ οἰκίαι: *qualem penuariam* »*cellam singulae domus habere solent*: non, ut emendarunt, »ὡς παρ' οἰκίαις. [*qualis in nostris aedibus* reddiderat Dalec.] »Non praetermittendum est, *Cambletem* Lydorum regem, »inter phagones hîc nominatum, apud Aelian. Ποικιλ. lib. »I. c. 27. dici Κάμβητα vitio librorum; itemque Θῦον τὸν »Παφλαγόνα, qui hîc melius & libro quarto Θῦς. Male »etiam Καλαμόδρουν Aeliani codices indigetant, qui recte »in nostris est Καλαμόδρυς. Ibidem Χαρίδας nuncupatur »is, qui in Athenaeo [nempe in editis exemplaribus] »Χειρίλας: de quo suum cuique permitto iudicium.«

AD CAP. IX.

Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος, ποιητὴς, &c. De hoc vide quae f

f collegit Meursius, in Rhodo, lib. II. c. 13. μελοποιὸν adpellat Plutarchus in Themistocle. Quod in eum hîc adponitur *Epigramma*, id *Simonidi* auctori tribuitur in Anthologia, lib. III. cap. 6. pag. 213. ed. Steph. Inde inter *Simonidis Epigrammata* retulit Brunck, Analector. T. I. p. 137. num. 61. Quâ occasione nonnulla scitu digna cum de homine, tum de epigrammate in eum scripto, adnotavit Iacobs, Animadvers. Vol. I. Part. 1. pag. 239 sq.

a Θρασύμαχος δὲ ὁ Χαλκηδόνιος. Gentile nomen omisit Breviator: sed recte *Chalcedonium* hunc rhetorem facit optimus codex *A*. qui Μακεδόνιος inepte perhibebatur in edd. Vide Ciceronem de Orat. III. 16. & alibi. Quintilian. III. 3, 4. & III. 1, 10. & 12. & nota hunc Athenaei locum ad Fabricii Biblioth. Graec. T. IV. p. 488.

ὅ τι ἀπὸ τούτων ἐργάζοιτο. Ad verbum, *quid ab his faceret:* possis intelligere, *quid his* (nempe tam copiose ingestis cibis) *dignum facere posset.* Sed ἀπὸ hîc proprie *effectum* denotat; ut sensus sit, *quid praestare posset quod esset consequens & effectus huius tantae edacitatis.* Gallice diceres, *ce qu'il pourroit faire en conséquence de cela.*

ἀπολείπεσθαι, ἔφη, τοσαύτας, εἰ προσίοι τις, πληγάς. » Versabatur in aula regis Persarum *Timocreon Rhodius*, non obscuri nominis vir, cum propter facultatem » poëticam, tum etiam ob robur athleticum, & gulam » profundam. Hunc cum Rex animadvertisset ingentem copiam ciborum in ventrem condere, *Dic sodes*, ait, *hisce tam multis cibis, quid facturus es?* Cui Timocreon: *Ego vero Persas concîdam, innumeros.* Idem postridie multis victis qui singulari certamine cum ipso pugnaverant, gesticulari coepit. Miratus rex, cur Timocreon aërem pugnis verberaret, caussam percontatur. Ille respondens, » sicut narrat Noster, ἀπολείπεσθαι, ἔφη, τοσαύτας εἰ προσίη τις πληγάς. Interpunctiones minus recte collocatae in istis verbis, viris doctis oculorum usum ademerunt: nihil enim hic vidêre qui verterunt, *animo se defectum iri dixit si plagas aliquis tot infligeret.* Distingue, » ἀπολείπεσθαι ἔφη τοσαύτας, εἰ προσίη τις, πληγάς. *Respondit, sibi* post adeo multos victos *superesse tot plagas, si quis accedat* secum certaturus, *inferendas.* Ingeniosum » Timocreontis hoc commentum fuit: qui, ut probaret » Persae, superesse adhuc sibi integras vires, postquam » multos qui secum in arenam descenderant superasset,

»χειρονομεῖν & *gestus agere manibus pedibusque* instituit. Si»gnificabat hoc pacto, paratum se plagis contundere om»nes qui secum vellent congredi, & plagipatidarum co»gnomen quaerere.« CASAUBONUS. — Recte εἰ προσίοι, non εἰ προσίῃ, dedit noster cod. *A*.

Καντίβαριν, φησὶ, τὸν Πέρσην, - - κεχηνότι b καθάπερ εἰς ἄψ. ἀγγ. *&c.* Mira sane verborum structura; quam quidem cum editis tenent ambo nostri codices. Omnino, si suo loco stant illi accusativi Καντίβαριν & τὸν Πέρσην, necesse videtur ut statuamus intercidisse post τὸν Πέρσην talia quaedam verba, οὕτω πολυφάγον (aut βούλιμον) γεγονέναι, ὥστε.

Ἑλλάνικος δὲ ἐν πρώτῳ Δευκαλιωνείας *&c.* »Pergit au»ctor, & refert ex *HELLANICO*, *Erysichthonem Myrmido»nis filium*, cuius nota ex Callimacho [Hymn. in Cer. vs. 67 sqq.] »& Ovidio [Metamorph. VIII. 817 sqq.] βου»λιμία, *quia cibis expleri non poterat*, Αἴθωνα *dictum esse*. Eu»stathius: [ad Iliad. χ'. p. 806. l. 21.] ἐῤῥέθη δὲ ἰδίως Αἴ»θων καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναι (φασὶ) »βορᾶς ἄπληστος, παρὰ τὸ αἴθειν, ὅ ἐστι κατακαίειν. ὅθεν »καί τις ἕτερος πολυφάγος Κεραυνὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατά »τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐποίει τὰς τραπέζας, κατασκήπτων »αὐταῖς τῇ γνάθῳ. Quod ait Eustathius de cognomine »*Fulminis*, ex sequentibus sumtum est. [ex pag. 417. a.] »Recte autem scribi ἐν πρώτῳ Δευκαλιωνείας, non ut prius »fuit editum, en testem idoneum. Clemens Alexandrinus »libro VI. Paedagogi: Διευχίδας ὁ Μεγαρικὸς τὴν ἀρχὴν »τοῦ λόγου ἐκ τῆς Ἑλλανικοῦ Δευκαλιωνείας [Δευκαλιω»νίας ed. Pott. pag. 752.] μετέλαβε.« CASAUBONUS. —— Perperam Δεκαλιωνείας editum erat ante Casaub. Veram scripturam tuetur ms. *A*. Titulum operis, ut alibi, sic & hîc omisit Breviator. Αἴθωνος cognomen non praetermisit Callimachus loco cit. vs. 68. Cuius rationem eleganter declarat Ovidius, Met. VIII. 840 sqq.

Utque rapax ignis non unquam alimenta recusat,
innumerasque faces cremat, &, quo copia maior
est data, plura cupit, &c.

Idem cognomen Αἴθων perperam in ξάνθων detortum esse apud Aelianum I. 27. monuere ibi Interpretes.

Πολέμων δ' ἐν α'. τῶν πρὸς Τίμαιον. Cum sic hoc loco esset editum, ἐν ἐννάτῳ πρὸς Τίμαιον, supra vero (III. 109. a. ubi manifeste de eodem *Polemonis* loco agebatur)

b ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον: necessario aut ibi aut hîc vitiosa habenda erat scriptura. Fuisse autem hunc nostrum locum ex illo superiori corrigendum, obvia quaedam & quae per se levis admodum videri poterat observatio docebat. Nempe, non ἐννάτῳ, ut in ed. Cas. sed ἐνάτῳ simplici ν literâ in cod. *A.* scribitur & hîc & alibi, ubicumque ista vox occurrit: quam scripturam hîc etiam ed. Ven. & Bas. dabant. Iam satis adparet, quam fuerit pronus librariorum lapsus, ex ἐν α'. τῶν πρὸς Τιμ. in ἐνάτῳ πρὸς Τιμ. aberrantium; ex quo deinde ἐν ἐνάτῳ πρὸς Τιμ. factum. παρὰ Σικελιώταις recte rescripsit Casaub. postquam perperam περὶ Σικ. positum esset in ed. Bas. *Templum edacitati sacrum in Sicilia*, & Σιτοῦς ἄγαλμα Δήμητρος, id est, *Cereris Frumentariae statuam*, notavit etiam Aelianus, I. 27. Quod de *Himalide* vel *Simalide* hîc adiicitur, id & Aelianus praetermisit & noster Epitomator. — » Sequentia verba, de *Cerere Himalide* (ait h. l. CASAUBONUS in Animadv.) explicabimus σὺν θεῷ, lib. XIV. « — At ibi nihil aliud huc spectans reperias, nisi in Animadv. ad XIV. 618. d. pauca haec ipsa verba: » Est & *Himalis* inter *Cereris* cognomina, ut *Sito*. vide libro decimo. « — Eiusdem Deae supra mentionem factam vidimus, III. 109. a. ubi Σιμαλὶς scriptum nomen, literâ sibilante initio vocis. Hoc loco quum Ειμαλίδος scribatur in vetere codice, (nescio utrum cum aspero spiritu, an absque spiritu, qui in excerpta lectionis varietate nullus hîc notatus) dubius haereas, utrum Σιμαλίδος debuerit librarius, ut literae Σ & Ε temere inter se permutatae fuerint; de quo genere erroris ad VII. 290. b. Animadv. Vol. IV. p. 156. & ad VIII. 349. d. dictum est: an suo more Εἱμαλίδος pro Ἱμαλίδος scripserit. De quo quum satis certo iudicare non valerem, tenui id quod haud male editum inveni: quandoquidem perinde & per literam sibilantem & per spiritum illum, quem asperum vocamus, efferri nomen illud potuerat: de quo confer quae ad III. 109. a. notavimus.

c καθάπερ ἐν Δελφοῖς Ἑρμούχου. » Proxima, καθάπερ » ἐν Δελφοῖς Ἑρμόχου, non agnoscit Breviator. Putavit » nempe corruptam vocem Ἑρμόχου: quod & mihi vi- » detur, ad antecedentia & consequentia attendenti. Quid » si Σπερμόχου? Esset certe convenientius. « CASAUBONUS. — Nos Ἑρμούχου scripsimus, praeeunte ms. *A.*

quo in nomine forma certe compositionis convenientior c analogiae est, quam in eo quod editum erat. Caeterum, nec quid illo nomine significetur liquet, & mirum videri debet, cum *Delphis* statua hoc nomine nescio cui Deo consecrata perhibeatur, apud nullum alium auctorem ullam eius mentionem reperiri. Quod VILLEBRUNIUS pro sua auctoritate adfirmavit, Ἕρμοχον denotare *Cererem manipulum spicarum manu tenentem*: gratiam viro, cuius reconditam miramur doctrinam, habituri eramus, si, quo fundamento nisus id tam fidenter adseverari posse putaret, nos docuisset. Si esset Ἐρνοῦχος, aliquam tamen speciem habitura esset illa interpretatio: quamquam ἔρνος potius de germine vel ramo oleae, ficus, aut vitis, quam de frumenti spicâ, dicitur. *Hermuchi*, ut habet noster Graecus codex, sic in latina versione posuit DALECAMPIUS, adiectâ notâ: »Ea vox significat *insperato lucro ditatum*: »τὸ ἑρμαῖον [ἕρμαιον] ἔχοντα καὶ εὑρόντα.«

ἐν δὲ Σκώλῳ τῷ Β ο ι ω τ ι α κ ῷ. Sic h. l. codex *A*. quemadmodum praeeunte eodem codice, aliisque inde derivatis, editum erat III. 109. a.

AD CAP. X.

Καὶ Ἀλκμὰν δὲ &c. »Ait de *Alcmane*: Καὶ Ἀλκμὰν δὲ »ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδδηφάγον [ἀδηφάγον mssti] εἶναι πα»ραδίδωσι. Aelianus: [Var. I. 27.] Ὁμολογεῖ δὲ καὶ »Ἀλκμὰν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι. Ipsum »*ALCMANIS* de sua voracitate testimonium recitat No»ster, cuius sunt prima verba:

»Καὶ πόκα τοι δώσω τρίποδος κύτος
»ᾧ καὶ Νηλέα τριήρης. ἀλλ' ἔντι
»νῦν γ' ἄπειρος.

»Quid sibi velit poëta non assequor: & puto locum non »esse sanum. Fortasse, ᾧ [ὡς, puto, scribere voluerat] »καὶ Πηλείδην Ἀτρείδης. *Dabo tibi tripodem, sicut olim Aga»memnon Achilli*, quando in gratiam cum eo rediit. Allu»dit ad Homeri locum de muneribus quibus Achillem si»bi voluit conciliare Agamemnon. Iuvat quod ait, esse »eum *tripodem*, de quo loquitur, *ignis expertem*: nam & »Agamemnonei erant ἄπυροι. Homerus [Iliad. ι'. 122.] »vocat ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας.« CASAUBONUS. — νῦν γ' ἄ π υ ρ ο ς, quod ex coniect. correxisse videtur Vir doctus,

c firmat vetus noster codex: at Πηλείδην Ἀτρείδης non videtur esse huius loci, cuius scriptura ex eodem cod. *A.* talis enotata est, ᾧ κ' ηνιλεα γειρης: pro quo est ᾧ καὶ νιλέα τρίηρης in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Pro Νιλέα vero in ed. Cas. 2. & 3. ex Casauboni Animadvers. Νηλέα est receptum. Dalecampius verterat, *in quo Neleum sculptum manibus teras*: adiectâ ad voc. *Neleum* notâ: »Neptu»ni filium: alioqui *Nileus* rex Aegypti, quod Nilo no»men dedit.« — Weston, in Hermesianacte p. 35. legit νηλῆιν τρίηρης, intelligens *poculum Nestoris* (à *Neleo* Nestoris patre) *insculptum tripodi.* coll. XI. 487. f. 497. b. & 500. f. — Equidem ad verbum latine reddidi id quod Graeca sonare videbantur, feliciorem interim vatem exspectans qui certiora nos doceat. Casauboni coniecturam probans Villebrunius cum Adamo, in subiectâ notâ affirmat, *Aegio felicem istam emendationem debuisse Casaubonum.* At librum illum si inspicias, qui olim Casauboni fuerat, cuius in oris partim lectiones quaedam e codice msto Aegiano excerptae, partim propriae Casauboni adnotationes inscriptae sunt; nihil hoc loco ex Aegiano codice decerptum reperies, sed breves hasce notulas ab ipso Casaubono suâ manu suoque nomine scriptas. Ad ἄπειρος, quod est in ed. Bas. notavit: »Lego ἄπυρος.« Ad ἔπνεο, *vs.* 4. »Lego »ἔτνεος cum Fulv. Ursin.« Ad χαίερον παῖδα, *vs.* 5. »Locum sic restituo, χλιερὸν πέδα τὰς τροπάς.« Ad τετυμμένον, *vs.* 6. »Lego τετυγμένον. vide Hesych.«

In fine *vers.* 2. si ἐντὶ esset, foret Dorica verbi forma, pro ἐστί. Sed ἔτι habet vetus codex; quod in ἐντι corruperunt posteriores. Ad reliquam eclogae partem, haec est Casauboni Animadversio: »Subiicit *Alcman*:

» — τάχα δὲ πλέος
»ἔτνεος. οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
»ἠράσθη † Χαίερον παῖδα τὰς τροπάς.

»Egregia hîc nostra (absit verbo invidia) emendatio. Nam »*Chaeerus, Alcmanis puer delicatus*, merae nugae. Scriben»dum:

» — οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
»ἠράσθη χλιερὸν πέδα τὰς τροπάς.

»Id est: *qualem pultem amat vorax Alcman bene calidam, post »solstitium hibernum*, sive, *tempore hiemis.* Non omnium »eduliorum eadem semper est gratia. Testantur haec ver»ba; solitum Alcmanem hiberno tempore pulte calida se

» oblectare. πέδα Doricum est pro μετὰ, pridem a nobis c » restitutum in multis diversorum auctorum locis. Quem- » admodum autem *multi cibi se fuisse* ingenue fatetur *Alc- » man* superioribus verbis: sic *cupediarum & λιχνείας invi- » diam deprecatur*, cum addit statim:

» Οὔτι γὰρ οὐ τετυμμένον ἔσθει.
» ἀλλὰ τὰ καινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος ζατεύει.

» Ita quidem leguntur ista in omnibus exemplaribus: sed » nullo plane sensu. Is enim quem docti eliciunt, [*Nihil enim comest quod sit verberatum: quae nova & intacta sunt, ut & ipse populus, cupit.* Dalec.] » & absurdus est & ridi- » culus. Affirmamus, in eam quam diximus sententiam lo- » cum emendandum:

» Οὔ τι γὰρ οὗτος τετυγμένον ἔσθει·
» ἀλλὰ τὰ κοινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος ζατεύει.

» Dixerat, Alcmanem plurimum pulte delectari; quod erat » vile & tenuiorum edulium: nunc ait, *Nihil enim Alcman » elaboratum diligentius comedit; sed vulgares cibos, ut plebs, » quaerit.* Quid hac emendatione similius vero? τετυγμέ- » να Graeci appellant, quae sunt *arte elaborata & multâ in- » dustriâ.* Omnino autem κοινὰ scribendum, non καινά. » Pultem vocat κοινὴν & *plebeiam.* Sic Lycophron unica » voce elegantissime θέρμον vocavit δημόκοινον: de quo, » libro II. cap. XIV. « Nempe ad II. 55. d. coll. X. 420. b. — Nos *vers.* 5. licet nihil a vulgatâ scripturâ codex *A.* recedat, sileatque prorsus Epitoma, fidenter tamen Casaubonianas emendationes χλιερὸν & πέδα, ut certissimas, adoptavimus. De πέδα, pro μετὰ, vide Hesych. & ibi Interpretes, maxime vero Maittaire in Dialectis, p. 251 sq. In vocab. χλιερὸς haud multo ante (IX. 409. e.) similiter peccatum a librariis vidimus. Sed, quoniam verbum ἐρᾶσθαι genitivum casum, non accusativum, adsciscere solet, οἷου & χλιεροῦ desiderabam: nisi Dorico poëtae licita fuit ista constructio. Etiam τετυγμένον placuit, quod pro vulgato τετυμμένον iam in contextu posuerat ipse Casaubonus. Sed οὗτος, quod ille voluit, metro non convenit: sunt enim anapaestici versiculi: quare οὐ τὸ τετυγμένον coniectabam, sive οὐδὲ τετυγμ. malueris. Admonet autem ipsum systema anapaesticum, cum sint dimetri versiculi, deesse *versiculo tertio* unum pedem; sive *quarto* deesse pedem, si vocem ἔτνεος tertio versui adtribui placuerit. In fine vero *vers.* 5. duae voces τὰς τροπὰς pe-

dem faciunt dactylum, quia terminatio ας in τριτὰς non, ut vulgo apud Graecos, producitur, sed ex Dorum more corripitur. Denique, ut ad emendationes redeamus a Casaubono propositas, etiam κοινὰ, pro vulgato καινὰ, unice verum nobis visum erat. Caeterum *pultem* rursus ab eodem *Alcmane* laudatam infra videas, lib. XIV. pag. 648. b.

κἠν τῷ ε'. δὲ ἐμφανίζει. Sic pro mendoso κἠν τῷδε recte dedit cod. *A*. Similiter paulo ante, ἐν τῷ τρίτῳ dixerat, nempe ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ μελῶν. Apud eumdem Nostrum, III. 110. f. vulgo editur Ἀλκμὰν ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ: sed ibi (quod nos, cum illum locum tractaremus, praeterierat) compendiosâ notâ ἐν τῷ ιε'. scribitur in vetere nostro codice, quod valet ἐν τῷ ε'. (quoniam *iota*, quod aliàs subscribi solet, *ad latus* ponitur in illo codice) id est, ἐν τῷ πέμπτῳ. Cum quo convenit quod Suidas docet, nonnisi *sex Carminum libros* Alcmanem edidisse.

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς &c. » *Alter locus* ALCMANIS *de ipsius* » *polyphagia*, soricinâ naeniâ confossior est. Ita enim scri» bitur: Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς θέρος, καὶ χειμὰν ὀπώραν τρί» ταν καὶ τέτρατον τὸ κρόνας. ἀλλ' εἰ μὲν ἔαθει ἐν δάδαν » οὐκ ἔστι. Tentemus an ex ruderibus hisce aliqua sen» tentia possit aedificari. Lego, Ὥρας δ' ἔδῃ κε τρεῖς, θέ» ρος καὶ χειμῶν' ὀπώράν τε τρίταν. καὶ τέτρατον τόγε » εἶαρ. ἀλλ' εἰ μὲν ἔσθεις ἐνθάδ', ἐν γ' ᾄδου οὐκ ἐδῇ. *Per* » continuas *anni tres tempestates edere potes, aestatem, hye-* » *mem, & tertiam autumnum: quartam quoque, ver* nempe. » *Sed si hîc* ita *edis, at in Orco non edes.* « CASAUBONUS. — At pauci erunt, puto, qui sibi persuadeant, in tam languidam sententiam scripturum fuisse Lyricum poëtam Graecum, qui quidem aliquo loco haberi commeritus sit. Nec ita profecto ALCMAN scripsit. Ac ne ita quidem prorsus, quemadmodum Casaubonus & in sua editione posuit, & in Animadversione quasi vulgo sic editum repetiit, legebatur in superioribus editionibus: nam in illis non καὶ χειμὰν ὀπώραν τρίταν scribitur, sed in hunc modum, καὶ χιμάλῳ παρ' ἂν τρίταν &c. pro quo in ms. *A*. (nam in *Epit.* nihil horum comparet) est, καὶ χειμάχῳ· παρ ων τρίταν. In reliquis quidem nil differunt ab editione Casauboniana superiores editiones: sed pro κρόνας, est ἠρόκας in ms. *A*. & pro δάδαν est δ' αδαι cum apostropho.

Sed scripturae nostri codicis notitiam nec ipse habuerat Casaubonus, nec adeo adferre lectoribus Athenaei potuerat. Ex istis tamen ruderibus, ut ille nominavit, quae editi libri offerebant, iambicos duos versus tetrametros hypercatalectos, commode concinnatos, nobiscum privatim communicavit ingeniosissimus GROTEFEND:

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς· θέρος, καὶ χεῖμα, καὶ τρίταν ὀπώραν·
καὶ τέτρατον τ' ἦρ, ὅκα θάλλει μὲν, ἐσθίειν δ' ἄδαν οὐκ ἔστιν.

Pro extremis autem verbis οὐκ ἔστιν, quae metro repugnare videbantur, idem Vir doctus aut ἄπεστιν, aut πόκ' ἔστιν; *quando licet?* legendum suspicabatur. Eosdem versus deinde suo nomine in Observatt. in Athen. pag. 24. publici iuris fecit *Raph.* FIORILLO, utrumque in duo hemistichia sic digestum:

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς· θέρος, καὶ χεῖμα,
καὶ τρίταν ὀπώραν·
καὶ τέτρατον τ' ἦρ, ὅκα θάλλει μὲν,
ἐσθίειν δ' ἄδαν οὐκ ἔστιν.

Ubi praesertim »tertio versiculo veram lectionem a se inventam« (τ' ἦρ ὅκα θάλλει μὲν) sibi gratulatur »a vulgatae scripturae ductibus fere non recedentem.« Ac sane sub illo monstro τὸ κρόκας, quod editos libros invaserat, cum ex scripturae ductibus, tum e praecedentibus verbis perquam probabile fiebat, τὸ ἦρ & ὅκα latere. Quam coniecturam planissime confirmavit noster codex *A.* ηροκας, non κρόκας, exhibens. Sed quod iidem praestantissimi Duumviri (qui collatâ inter se operâ in restituendis corruptissimis apud Athenaeum locis elaborasse videntur) deinde posuerunt, θάλλει μὲν, id quidem, licet non longe a scripturae vestigiis recedat, minus placuit. Nam, ut alia omittam, si id, quod illi volunt, dicere voluisset poëta, *ubi quidem omnia florent*, non video quo pacto omitti in Graecis versibus vox πάντα potuisset. Mihi servatâ σ literâ, quam post ὅκα agnoscunt libri, σάλλειν μὲν, quemadmodum pro ἐσθει ἐν δ., ἐσθειν δ' legendum videbatur. σάλλειν autem, Doricum opinor verbum, quod in latino *salio* & *salto*, item in Romanorum *Saliis* superest, idem atque commune ἅλλεσθαι valere coniectabam. Jam *primo versu*, codicis nostri scriptura, χειμαχωπαραν, nullâ mutatâ literâ offerebat id quod in contextu posuimus, χεῖμα, χὠπάραν, id est, καὶ ὀπάραν: ubi, ut σᾶμα pro σῶμα, & ἆτα pro ὦτα, & θεαρὸς pro θεωρὸς di-

d cunt Dores, sic & ὀπάρα pro ὀπώρα dixisse suspicabar. Denique turbare illud quidem poterat, quod, quoniam vocabulum hoc *leni spiritu* pronunciatur, non χώπάραν, sed κ ὤ π ά ρ α ν, scriptum oportuerit: nisi fortasse perinde & ὀπώρα (ut ex eiusdem Alcmanis carminibus infra adfertur, XIV. 648. b.) & ὀπώρα (vel dorice ὀπάρα) dicere licuit; unde & factum videri poterat, ut id nomen nonnulli παρὰ τὸ ἕ π ε σ θ α ι τῇ ὥρᾳ dictum statuerent, inter quos Etymologici auctor pag. 628. l. 46. Iam vero, si de metri ratione nobis, parum initiatis hoc mysteriorum genere, adiicere nonnihil licet; habemus, ni fallor, priorem versum, perfectissimum tetrametrum iambicum,

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς· θέρος, καὶ χεῖμα, χώπάραν
(sive κὠπώραν) τρίταν.

Posteriori quidem non constat metrica ratio: sed constabit, si pro σάλλειν μὲν ponas doricam infinitivi formam haud infrequentem, σαλλέμεναι. Denique, si pariter ex Dorismi ratione ἔσθεν pro ἔσθειν, & ἐντὶ pro ἐστὶ posueris, habebis alterum versum tetrametrum catalecticum huiusmodi,

καὶ τέτρατον ἦρ, ὅκα σαλλέμεναι, ἔσθεν δ' ἄδαν οὐκ ἐντί.

Ἀναξίλας - - περὶ Κτησίου τινὸς &c. » *Ctesiae* helluo» nis etiam Aelianus ex *Anaxila* facit mentionem. « CASAUB. — Iam alias monitum est, perquam probabile esse, totum cap. 26. & 27. primi libri Variar. Histor. ex hac Athenaei disputatione excerpsisse Aelianum. Duos posteriores *Anaxilae* de *Ctesia* versus Excerptis suis pag. 861. inseruit Grotius.

e κἂν Π λ ο υ σ ί ο ι ς. ANAXILAS ἐν Π λ ο υ σ ί α ι ς citatur apud Laërt. III. 28. ubi ex hoc Athenaei loco fortasse Πλουσίοις corrigendum adnotarunt Interpretes. Nec tamen dissimulandum, istam apud Nostrum scripturam Πλουσίοις nonnisi tacitae emendationi editoris Basileensis deberi, a quo eam Casaubonus accepit. In ed. Ven. quidem & in ms. *A.* πλούσιος scribitur, quasi ab his verbis inciperet ecloga, Κ ἂ ν π λ ο ύ σ ι ο ς διαῤῥαγήτω τις &c.

Vers. 2. Pro γάρ σε, quod vulgo legebatur, omnino γάρ ἑ praeeunte ADAMO corrigendum putavi. Attice ἑ, pro αὐτόν.

In eiusdem ANAXILAE, ex *Gratiis*, *versu* 1. nil mutant libri. Est tamen ille iusto brevior: cui incommodo medeberis, si cum eodem, quem modo laudavi, ADAMO, μὲν

particulam inserueris. Sed fortasse alia tentari commodior medicina potuerit. Quod vero *vers.* 2. ὄντως εἰ Κρ. pro ὄντως ὁ Κρ. legi voluit VILLEBR. id nec necesse est, & metro adversatur.

In PHILETAERI, ex *Atalanta*, *vers.* 1. recte Σωτάδου tenent ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* *Vers.* 2. Pro Ταυρίτην, quod respuebat versus, Ταυρέαν scribendum ex VIII. 342. f. & 343. d. monuerat VALCKENAR. ad Eurip. Phoen. pag. 219.

ANAXIPPI ex *Ceranno* s. *Fulmine* ecloga, in hunc modum edita erat:

'Ορῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τῶν φίλων
προσιόντα μοι Δάμιππον. τοῦτον λέγεις τὸν πέτρινον, † ἃ
τοῦτον οἱ Διφίλοι καλοῦσί σοι.
νυνὶ δι' ἀνδρείαν κεραυνὸν εἰκότως,
ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τοὺς τραπέζας οἴομεν
αὐτὸν, κατασκήπτοντα γ' αὐτῇ τῇ γνάθῳ.

Quo spectat CASAUBONI Animadversio haec: » *Anaxilae* » versiculos [*ANAXIPPI* scribere voluerat] de phagone » *Damippo*, cui *Cerauno* cognomen, sic scribo:

» — 'Ορῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τὸν φίλον
» προσιόντα μοι Δάμιππον. εἰ τοῦτον λέγεις
» τὸν πέτρινον; τὸν οἱ φίλοι καλοῦσί σου
» νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν. εἰκότως.
» ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἴομαι
» αὐτὸν, κατασκήπτοντά γ' αὐτῇ τῇ γνάθῳ.

» vel, ut apud Eustathium, αὐταῖς, *mensis.* « — At *vers.* 1. bene habebat vulgatum τῶν φίλων: intelligendo, ἕνα τῶν φίλων, *unum ex amicis, Damippum*: vel, Δάμιππον, ὄντα τῶν φίλων, *qui est e numero amicorum.* Nihil frequentius istâ loquendi formâ. *Versu* 2. utique aut εἰ aut ἦ particulam, quae aliâs omitti poterat, desiderabat metrica ratio. *Vers.* 3. οἱ φίλοι, ut corrigebat Casaub. sic recte dedit codex ms. uterque. Sed τοῦτον cum editis tenent mssti: quod ne nobis quidem mutandum visum est. Certe suspectum debuit esse ionicum τὸν, quod notione relativi ὃν hic positum Casaubonus voluit. Nec in fine versus solicitandum erat σοὶ, dativus pronominis secundae personae, in familiari sermone non sine emphasi quadam (tametsi pleonasmus videri poterat) verbo adiici solitus. οἱ φίλοι non intelliguntur φίλοι σου, sed φίλοι αὐτοῦ, *familiares eius.* *Vers.* 5. Recte οἴομαι erat in ed. Ven.

& Baf. consentientibus msstis. οἴομεν erratum erat, imperite ex ed. Caf. 1. in ed. Caf. 2. & 3. propagatum. *Verf.* 6. Commode γε particula, quam ignorant mssti, inserta est ab editoribus. In *Epit.* scribitur, καταπίνοντ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ: unde habet Eustathius loco supra citato, ad pag. 416. b. Sed καταπίνοντα αὐτῇ τῇ γνάθῳ ms. *A.* cum editis.

In *Theophili*, ex *Epidauro*, *verf.* 2. festive & contra opinionem dictum est, quod in fine adiicitur φαγεῖν. Nam ubi de *centurione* agitur, qui dicitur esse ἀνδρῶν ἁπάντων πλεῖστα δυνάμενος, ibi primum intelligere debebat auditor aut lector *virum fortissimum, bellica virtute longe omnibus praestantem.* Similiter paulo post, φαγεῖν μὲν ἀνδρικοί.

b In eiusdem *Theophili* ex *Pancratiaste* eclogâ, male vulgo distincti versus erant: primus decurrebat a verbis Ἑφθῶν μὲν, usque λέγ' ἄλλο ὀρυγχίον: alter, a κωλῆν vel κωλῆν, usque Ἡράκλεις, & sic porro. Postremus, ab ἀκράτου δώδεκα, usque Σαβάζις. Ibi Casaubonus nonnisi haec monuit: »In primo versu e *Pancratiasta Theophili*, operarum peccatum emenda, & scribe, λέγ' ἄλλο, ῥυγχίον. In ultimo, pro Ἀπολλόδωρε καὶ »Σαβάζις, quarum vocum altera manifeste corrupta, »scribi potest, Ἄπολλον, Διόνυσε καὶ Σαβάζις. Sed quae»rendum aliud moneo, quod propius veritatem accedat. »Vox ἀκράτου ad superiorem versum pertinet.« — Commodius digesti versus erant supra, III. 95. a. ubi tres priores iam erant adpositi. Ibidem etiam, *versu* 2. pro eo quod hîc mendose in omnibus editt. legebatur ὀρυγχίον, recte ῥυγχίον legebatur; quod ipsum & hîc & ibi codex *A.* firmat. (nam quod ibi in Animadv. notatur, ῥύγχος legi in ms. *A.* id operarum errore commissum.) In *Epit.* utrobique deest haec Ecloga. Acutam scripturam κωλὴν, quam ibi cum ms. *A.* tenebant editiones omnes, eamdem hîc servant ed. Ven. & Baf. cum eodem msto. Consultò vero tenuimus nos scripturam κωλῆν, quam hîc habebat ed. Caf. Vide Athen. IX. 368. d.

Verf. 5. Cum in edd. sic legeretur, σύκων δύο μνᾶς ἔπιες, ἐν δὲ πίθον: voculam ἐν, inepte insertam, ignorat ms. *A.* Orta illa videtur ex lectionis varietate, vel potius ex coniecturâ posterioris alicuius scribae, qui pro ἔπιες legendum ἔπιεν in tertia pers. censuisset. Sed quum iusta mensura deesset versui, voculam Εἶτ' nos ex con-

iecturâ inseruimus: εἶτ' ἔπιες δὲ πόσον; *deinde* (vel, *ad* b
haec) *bibisti vero quantum?* Ante ΕΠΙΕΣ adparet quam facile intercidere vocula ΕΙΤ potuerit. FIORILLO, hunc locum tractans in Observat. p. 35. postremam eclogae partem in hunc modum constituit:

— A. Σύκων δύο
μνᾶς. B. Ἔπιες; A. Εἶδε πόσον, ἀκράτου δώδεκα
κοτύλας. B. Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε!

„Pro ἐν δὲ, inquit, quae verba nihil valent, dedi εἶδε: „*iam vide quantum vini bibi.*" — Commodior videbitur, puto, ratio a nobis inita. *Postremo versu*, haud immerito utique suspecta Casaubono fuit insolita illa exclamatio, Ἀπολλόδωρε! Et lubens equidem probassem ADAMI coniecturam a Villebrunio relatam, Ἀμπελόδωρε, si versui conveniret: ad cuius mensuram si aptum velles vocabulum, Ἀμπελεόδωρε scriptum oportebat; quod tamen parum videtur probabile. Quare certius aliquid etiamnum desidero: nisi statuere fortasse licuerit, in communi sermone interdum illâ exclamandi formulâ esse usos homines de plebe, aut per iocum & praeter exspectationem consulto adhibitam fuisse a poëta.

AD CAP. XI.

Nihil incommodi habebat quod in ed. Bas. & Cas. legebatur, ὡς τὸ Βοιωτῶν, scil. ἔθνος. Sed nil necesse fuerat veterem deserere scripturam. τὸ Βοιωτὸν tenebat ed. Ven. cum ms. *A*.

In EUBULI ex *Antiopâ vers.* 1. ἄμμες cum editis ha- c
bet ms. *Ep*. Nec vero spernendum ἅμες simplici μ literâ, si prima vocalis adspiretur. Vide Maittaire, Dialect. pag. 193. In fine versus, emendatio GROTII, (in Excerpt. pag. 647.) μέτρι' pro μὲν, nec necessaria, & menti poëtae contraria videtur. Nec vero offendere nos debet repetitio illius particulae μὲν, quam eamdem *vers.* 2. denuo etiam posuisse poëta videtur; nam in scriptura veteris codicis, καρτερὰ μὲν, vix aliud latet quam καρτερῆν μὲν, quod verum puto. Eâdemque formâ *vers.* 1. πονῆν & φαγῆν dixerit Boeotus, qui loquens inducitur. Recte vero τοὶ δ' Ἀθηναῖοι *vers.* 2. edidit Casaubonus, tacite corrigens mendosam superiorum editionum scripturam, quae talis erat, τοῖς δ' Ἀθηναίοι. Nec video, quo pacto fergi

potuisset codicis nostri scriptura, τοῖς δ' Ἀθηναίοις. In *Epit.* desunt duo posteriores versus. Pro eo quod initio eclogae ponitur Ποιεῖν, Πίνειν legebat DALECAMPIUS: *Ad bibendum & comedendum fortes*; non utique sine veri specie; nec tamen satis certâ ratione. Confer vero Alexidis testimonium, in fine huius pag.

In eiusdem *EUBULI*, ex fabula *Europâ*, *versu* 1. scripturam Κτίζε cum editis tenet ms. *A*. Caeterum ex eâdem fabulâ *Europa* fortasse illud etiam erat fragmentum, quod lib. II. pag. 47. b. c. adpositum vidimus.

In sequente testimonio ex *Ione*, *vers.* 2. ὥστ' οὐδὲ recepi ex ms. *Ep.* Ad editam scripturam ὡς οὐδὲ ex ms. *A.* quidem nulla enotata varietas. Dein vero δειπνῶν, praeeunte Dalecampio, scribi iussit CASAUB. in Animadv. quem secutus est Grotius, in Excerpt. pag. 651. ubi & proximum ex Europa fragmentum adposuit. DALECAMPIUS versum illum sic commode reddiderat: *ut coenans, quod aiunt, satietur nunquam.*

d In Ecloga ex eiusdem *EUBULI Cecropibus vers.* 1. quod Θήβαζε scripsit Epitomae auctor, id suo iudicio ille fecit, formam loquendi praeferens magis vulgo usitatam. Θήβας ἦλθον (intelligendo εἰς Θηβ.) scripserat poëta: quemadmodum in alio eiusdem dramatis versu, qui hunc proxime vel praecedebat vel sequebatur, similiter Κόρινθον ἦλθον scripsit, ut docet Deipnosophista noster, XIII. 567. c.

Vers. 2. Ad editam olim scripturam κόπρον γ' ἔχει, monuit CASAUBONUS: »Malim κοπρῶν' ἔχει. Et omni»no id rectum est. Extat vox eadem in sequente testimo»nio eiusdem poëtae ex *Mysis.*« — Eamdem emendationem iam proposuerat H. STEPHANUS, Thes. T. III. pag. 345. c. Nec longe a vero abest ms. *A.* in quo κόπρων. Breviator in praecedente verbo δειπνοῦσι terminavit eclogam.

Vers. 3 *sq.* οὐ πλήρει βροτῶν οὐκ ἔστι μεῖζον ἀγαθόν, »πλήρει βροτῶν suspicione mendae non caret. Potest ta»men ferri, exponique *homini pleno & bene farto*, pro πλή»ρει βροτῷ.« CASAUBONUS. — At, si βροτοὺς hic *homines* intelligimus, ipsum dativum πλήρει βροτῷ potius posuerit poëta: quod fortasse verum: nisi magis adrideat TOUPII inventum, in Curis Nov. in Suid. pag. 204. ed. Lips. »Legendum videtur, (inquit) πλήρει βοτῶν: *cibis onu»sto.* Ut ποτὰ, *poculenta*: sic βοτὰ, *esculenta.*« — Quod

insignem utique speciem habet: sed tamen, quoniam nusquam alibi ita usurpatum vocab. βοτὰ reperitur, perinde suspicari licebat, βροτῶν fortasse pro βρωτῶν eâdem notione dixisse poëtam. Apud Suidam tamen invenias glossam Toupio aliquatenus faventem, nisi menda subest: Βοτός· τροφὴ, ἢ βοσκή.

Vers. 6. δάκνων in participio, non δάκνει, dedit ms. *A.* Idemque deinde παγγέλοιός ἐστ' ἰδεῖν. Qua in scriptura nihil desideraverit eruditus lector. Et carere potuimus CASAUBONI Animadversione, monentis: »Scribe »παγγέλαστός ἐστ' ἰδεῖν.« — παγγέλοιος ex coniectura etiam correxerat TOUP l. c. & CORAY ad Hippocr. de Locis &c. pag. 397.

In *EUBULI* eclogâ ex *Mysis*, *vers.* 3. ὅλους τραχήλους. »Habet Huraldinus codex ὅλης: idque perplaceret, ut »iungeretur cum superiore δι' ἡμέρας: sed, eâ scripturâ »admissâ, de voce τραχήλους quaerendum superest.« CASAUBONUS, *in Addendis ad Animadvers.* — In *Epit.* deest haec ecloga, cum omnibus quae hac pag. deinde leguntur. At noster etiam optimus codex *A.* ὅλης habet: quod videri poterat ortum debere errori imperiti alicuius aut dormitantis librarii, qui ad proximum substantivum ἡμέρας referendum illud adiectivum temere putasset. Percommode vero ὅλους τραχήλους edd. id est, ut Dalecampius reddidit, *qui toti quanti guttura sunt.* Quae tamen scriptura illud habet incommodi, quod haud adpareat unde pendeat ille accusativus casus; nisi e primo versu repetere verbum λιπὼν liceat, quasi dixisset, λιπὼν τὸ Θήβης πέδον, καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀνθρώπους, ὅλους τραχήλους. Id si nimis durum; vide, an tenendo δι' ἡμέρας ὅλης, deinde pro τραχήλους, cum ADAMO, τραφάλλους malis; nempe, ἐσθίειν τραφάλλους, id est, τυροὺς χλωροὺς, *recentes caseos*, interprete Hesychio. Quod vero dein editum erat, καὶ τοὺς κοπρῶνας πλησίον: primum τοὺς, quod metro prorsus adversabatur, recte ignorat ms. *A.* tum vero pro κοπρῶνας, omnino κοπρῶνος corrigendum putavimus, in genitivo, qui a voce πλησίον pendeat. Confer eclogam proxime praecedentem.

In *DIPHILI* testimonio, pro ἢ πάλιν πρὸς ἡμέραν, exspectaveram καὶ πάλιν, *et rursus ad redeuntem usque diem:* sed nil mutat vetus liber. Et sensum haud incommodum admittere videtur scriptura vulgata.

» *Mnesimachi* verba e *Busiride*,

» — Εἰμὶ γὰρ Βοιώτιος,

» ὀλίγα μὲν ἄλλων, ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίων:

» sonant hoc: *Ego sum Boeotius: qui de aliis quidem pauca » comedam; haec vero multa.* Videtur dicere, Boeotos pa» nis & carnium fuisse voraces; caetera, quae delicatuli » expetunt, non multum curasse. « Casaubonus. — In *Addendis* haec adiecit Animadversor: » Huraldinus Ms. » unâ voce auctior: ὀλίγα μὲν ἄλλων δίκαια ταῦτα » πολλὰ δ' ἐσθ. Sed non video quî sententiam aliquam ex » hac scripturâ eliciam; quam & metri lex aspernatur. « — Illius vocabuli, ab hoc loco utique alieni, nullum in vetere nostro codice vestigium cernitur.

Alexidis versus ex *Trophonio*, quum quo genere metri continerentur haud satis mihi liqueret, ita digestos dedi, ut editos inveni. Ad *vers.* 3. cum sic legeretur,

f ὡς ἀκίνητοι νῦν εἶναι βοᾶν καὶ πονεῖν μόνον,

monuit Casaubonus. » Lege cum eruditissimo Sylbur» gio:

» ὡς ἀνίκητοι νῦν εἶναι βοᾶν καὶ πονεῖν μόνον. «

Cuius emendationem laudans Palmerius, Exercitation. pag. 513. ait: » Sed eadem manu debebat etiam corrigere » vocem πονεῖν, & reponere πίνειν. Nam si maneret » πονεῖν, tunc non foret διασυρμὸς, (*vituperatio*,) sed po» tius laus & encomium. « — Quae mihi ita vera visa erat observatio, ut utramque adoptarem emendationem; quamquam in vulgata scriptura nil mutet vetus noster codex. Ac sane mire positum verbum istud πονεῖν videri debuit medium inter βοᾶν & δειπνεῖν. Nec tamen dissimulandum, paulo ante etiam (lit. *c.*) in Eubuli testimonio τὸ πονεῖν praedicari de *Boeotiis*. Et omnino de tota huius eclogae sententia haud satis constat: quare consultius fortasse facturi eramus, si intactam reliquissemus. At *postremo versu*, γυμνοῦθ' ἑαυτοὺς, pro γυμνοῦσθ' ἑαυτοὺς, quod editum erat, recte dedit ms. *A.* Nam ubi verbo adiicitur pronomen reciprocum, ibi verbum non in *medio* genere, (quod aliâs reciprocam actionem significat) sed in *activo*, ponunt Graeci.

a Τί γὰρ ἄλλο ἢ τοιαῦτα ἐλάλουν &c. » *Pempeli* responsum » *de Boeotis*, cum fuisset interrogatus, *quid ipsi viderentur » esse Thebani?* salebrosum est: licet cum editis scripti om» nes consentiant. « Casaubonus. — Nobis illud respon-

sum nihil obscuri habere videbatur, cuius haec erat sen- a
tentia, *ita gulae deditos esse Boeotos, ut nil nisi ventres esse
videantur; & ut quisque, quo maiorem ciborum copiam ingere-
re possit, tanto magis se praestare caeteris soleat gloriari.* Cae-
terum πέμπελον, adpellativo nomine, Graecis dici novi-
mus *capularem senem*, eumque *loquacem* praesertim & *gar-
rulum*: at ille *Pempelus* quis sit, qui ex Eratosthene hic
commemoratur, nusquam declaratum reperire nobis con-
tigit. Illud vero nos docere Casaubonus debuerat, se,
quum Πρέτελλον legeretur in ed. Venet. & Bas. (unde &
Pretellum in versione Dalecampius posuit, *Prepellum* vero
Natalis Comes) ex codicibus msstis Πέμπελον restituisse.
Ac sane ipsum hoc nomen Πέμπελον agnoscunt ambo no-
stri codices.

Πολύβιος - - ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν φησιν. Hac
serie verba scripta dedit cod. *A*. De re vide Reliquias li-
bri vicesimi Historiae Polybianae, cap. 4. & 6. nostrae
editionis, quae ex Excerptis Valesianis de Virtutibus &
Vitiis ducta sunt. Βοιωτοὶ μεγίστην δόξαν λαβόντες κατὰ
τὰ Λευκτρικά. Recte κατὰ, non μετὰ, dedere ambo no-
stri codices: pro quo in eamdem sententiam apud Polyb.
XX. 4, 2. habes ἐν τοῖς Λευκτρικοῖς καιροῖς. Mox vero,
pro κατὰ μικρὸν (id est *paullatim*) suspicatus sum μετὰ
μικρὸν scripsisse Athenaeum: pro quo est apud Polybium,
κατὰ τὸ συνεχὲς ἐν τοῖς ἑξῆς χρόνοις, id est, *continuo de-
inde*; non, *paullatim*, ut ibi interpretatus erat Valesius.
(de quo in Adnot. ad illum Polybii locum monuimus.)

διέθεντο καὶ κοινώνεια τοῖς φίλοις. »Appellat κοινώνεια, b
» *conventus ea fine solitos agi, ut amici una essent.* Et διατί-
» θεσθαι κοινώνεια τοῖς φίλοις, est *reditus in eam rem assignare,
» & locum providere.* « Casaubonus. — In Valesianis ex
Polybio Excerptis sic habes: τὰς οὐσίας - - εἰς εὐωχίας
καὶ μέθας διετίθεντο, καὶ κοινὰς τοῖς φίλοις ἐποίουν. — Per-
git Casaubonus: »Addit Polybius: Πολλοὶ δὲ [καὶ hic
» inseritur in nostro cod. *A*. ut in Exc. Vales.] τῶν ἐχόν-
» των γενεὰς ἀπεμέριζον τοῖς συσσιτίοις τὸ πλέον μέρος τῆς
» οὐσίας· ὥστε πολλοὺς εἶναι Βοιωτῶν οἷς ὑπῆρχε δεῖπνα
» τοῦ μηνὸς πλείω τῶν εἰς τὸν μῆνα διατεταγμένων ἡμερῶν.
» Verbum ἀπεμέριζον, *dividebant*, interpretor de ultimis
» voluntatibus: quasi scriptum esset ἀπέλειπον. Et nota
» sis stultitiam horum hominum immanem: [immo *melio-
» ra verba! quaeso*, haud immerito aliquis dixerit.] qui,

b »non solum dum viverent, soliti bona sua in convivia »illa prodigere; sed & morientes pecuniam amicis relin»querent perdendam ἐν τοῖς κοινωνείοις, quae hestiatoria »quaedam erant. Haec fuere Graecorum ingenia: cuius »rei clara testimonia in testamentis veterum philosopho»rum, quae recitat Laërtius Diogenes. Quare aliter Po»lybii verba non debuerant accipi. Δειλινὸν, videlicet »βρῶμα, est *cibus pomeridianus*, sive *merenda*: nam vete»res interpretantur, τὸ μεταξὺ δείπνου καὶ ἀρίστου. Ita »vocabant Thebani κοινωνισταὶ suas illas epulas; vel pro»pter diei tempus, quo soliti convenire ex sodalitii in»stituto; vel minuendae rei invidiae, quasi esset aliquid »levius δειλινὸν, quam vel prandium vel coena. Sic ho»die solent frugiperdae homines extraordinarias epulas »suas appellare *merendas*: quae tamen coenae sunt quan»tumvis dapsiles & lautae. Cum autem morituri entes The»bani tanto studio ornandorum coenoneorum duceren»tur; non mirum est, *evenisse* quod scribit Polybius, *ut »multi merendas haberent sibi ab amicis legatas plures numero »in singulos menses, quam dies essent in mense*. Simile ex par»te quod narrat Strabo de Tarentinis, plures illis fuisse »in anno festos dies, quam essent ipsius anni dies.« — Mira vero doctissimorum olim virorum, in edendis veterum auctorum scriptis, negligentia dicam? an supercilium? susque deque habentium iudicium studiumque lectorum, qui, unde ductae essent novationes ab illis inductae, essent requisituri. Nam quum δεῖπνα hoc loco, non δειλινὰ, in editione Ven. & Bas. legeretur, cur nec illius lectionis mentionem ullam fecit Casaubonus in Animadversionibus, nec, unde suum illud δειλινὰ arripuisset, dignatus est docere lectorem? Noster quidem vetus codex *A*. non δειλινὰ, sed ΔΕΙΗΝΑ exhibet: quod poterat perinde vel ex δεῖπνα corruptum videri, (ex quo etiam Valesius detortam scripturam δειπλα existimaverat, quam apud Polybium codex Peirescianus habebat) vel ex δείελα, plurali nominis δείελον, quod pro *merendâ* usurpavit Callimachus, teste Scholiasta Homeri, ad Odyss. ρ΄. 599. Sed verum si quaeris, scripturam δειλινὰ ex Epitoma Athenaei acceperat Casaubonus: eamdem quidem scripturam perspicue noster codex *Epit.* exhibet.

AD CAP. XII.

In *Mnesimachi*, ex fabulâ *Philippo*, *versu* 2. particulam καὶ, tam aptam ad sensum, quam ad fulciendum versum necessariam, opportune inseruit Grotius in Excerpt. pag. 663. In fine eiusdem versus, pro edito olim καταφάγοι, recte καταφάγῃ dedit ms. *A*. In ms. *Ep*. terminatio verbi non disertim expressa est: sed nil aliud debuisse voluisseque videtur librarius. c

Ἐπεὶ τριπήχη &c. »Probaturus auctor, *omnes in universum Thessalos plurimum comedisse*, ait: Κράτης φησὶν ἐν »Λαμίᾳ,

»Ἐπεὶ τριπήχη Θετταλικῶς τετμημένα.

»Lego ἔπη τριπήχη: ut, *sesquipedalia verba*. Non videtur hinc posse colligi, quod voluit probare Athenaeus: »sed scire licet, Cratetem, cum ita loqueretur, allusisse »ad frusta carnium, quae incidi solita a Thessalis. Ideo »addit Athenaeus, vice fungens interpretis, Τοῦτο δ' εἴ»πεν, ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. Alioqui »poterat dici, scripsisse poëtam Κρέα τριπήχη: sed ve»rum est quod dixi. *Lamiae Cratetis* meminit Pollux »libro nono, [sect. 62.] ubi ex hac fabula versum af»fert, ut doceat ἡμίεκτον & octo obolos tantidem va»luisse. Eum versiculum ita concipe: Ἡμίεκτόν ἐστι χρυ»σοῦ. μανθάνεις; ὀκτὼ ὀβολοί. « Casaubonus. — Apud Nostrum, vulgatam scripturam Ἐπεὶ tenet codex *A*. In *Epit*. omissum est ipsum illud primum versiculi verbum. Caeterum gulositatem Thessalorum notavit etiam Platonicus Socrates in Critone: de eademque conferri potest Diphili testimonium, supra adlatum, II. 47. c.

In *Hermippi*, ex *Parcis*, *vers*. 2. quum μύρων legeretur in editis, interpretatus est Dalecampius quasi μοιρῶν vel μερῶν esset, *portionum*. Sed μύων perspicue nobis dedit ms. *A*. In *Epit*. deest id testimonium. In *eodem versu* verba sic digesta ut desiderabat metrica ratio (Θετταλικὴν τὴν) dedit idem codex *A*. d

ταῦτα δὲ καπανικὰ &c. »Thessali propriâ suae dialecti »voce καπανικὰ κρέα vocabant *magna*, & *quae plaustrum possint onerare singula*. Auctor Athenaeus his ver»bis: Ταῦτα δὲ καπανικὰ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνι»σταῖς. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν; Καὶ »Θετταλικῶν μὲν πολὺ τάδε καπανικώτερα: οἷον ἁμα-

d » ξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας κατάνας ἔλεγον. Non » sunt Comici, sed Athenaei illa, οἷον ἁμαξιαῖα, quae & » distincta & versa sunt perperam. Familiare Grammati- » cis verbum οἷον hoc sensu. Aristophanis versum respi- » ciens Hesychius: Καταπανικώτερα., inquit, ἀπὸ τῆς φάτνης » χορταστικώτερα. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα. κατάνας γὰρ » ἀπήνας λέγουσι. « CASAUBONUS. — Verba οἷον τὰ ἁμαξιαῖα ita vulgo scripta erant, quasi initium tertii versus Aristophanis. Sed *secundum versum* Casaubonus in Animadv. suo arbitratu tacite mutans, dum corrigere voluit, corrupit. Nam Thessalica vox ἡ κατάνα, respondens communi ἀπήνη, penultimam longam facere debuit: quod etiam diserte docent Xenarchi versus, qui continuo deinde citantur. Quare versui a Casaub. insertâ voce τάδε sic concepto,

καὶ Θετταλικῶν μὲν πολὺ τάδε καταπανικώτερα,

non constat metrica ratio. Nec vero magis constabat ratio versui, qualis editus legebatur, in hunc modum:

καὶ τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καταπανικώτερα.

Itaque aut καὶ particula extra versum fuit ponenda; quod nos cum BRUNCKIO (in Fragm. Aristoph. pag. 267.) fecimus: aut omittendus erat τὰ articulus, ut duo Comici versus sic connecterentur:

Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν,
καὶ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καταπανικώτερα.

Quod nescio an melius. Sed *Epitomae* auctor totum istum locum sic concinnavit: Ἀριστοφάνης δὲ τὰ Λυδῶν δεῖπνα φησὶ καὶ τὰ Θετταλῶν. καὶ τὰ Θετταλικὰ μὲν πολὺ καταπανικώτερα. οἷον τὰ ἁμαξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας κατάνας ἔλεγον. Inde sua hausit Eustathius in Comment. ad Iliad. κ'. pag. 799. l. 48.

e In *XENARCHI* ex *Scythis vs.* 2. Ἐς Ὀλυμπ. pro Εἰς Ὀλ. metri caussa scribendum fuisse adparet. *Eodem vers.* importunam voculam δὲ recte ignorat ms. *A*. In *Epit.* totum testimonium abest.

AD CAP. XIII.

Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι &c. » *Aegyptii* non simpliciter *voraces*, sed *panis* tantum, scri- » buntur fuisse. *Cyllestim* eum panem vocabant: de quo » habes apud Herodotum [II. 77.] & supra libro tertio.

» [pag. 114. b.] Ἀρτοφάγους hîc interpretamur, *qui multo pane vescuntur*: quoniam de polyphagis hîc sermo. [At à *gulosis* & *voracibus* nunc ad *frugales* progredi nobis visus erat auctor.] » Alioqui videri potuit HECATAEUS *Aegyptios* appellasse *artophagos*, ad Graecorum differentiam, » qui erant utplurimum mazophagi; ficut Poeni, & quondam Romani, pultiphagi. Sed prior interpretatio non » solum instituto sermoni convenientior; verum etiam ad » proxime sequentia prope necessaria: διὰ ταῦτα καὶ Ἄλεξις ἐν τῷ περὶ Αὐταρκείας ἔφη μετρίᾳ τροφῇ κεχρῆσθαι » τὸν Βόκχοριν. Quare διὰ ταῦτα? Quia in populo edaci » rex sobrius non aliter notabilis, quam cocles inter coe» cos. *Bocchoris* ille est Aegypti rex, de quo Diodorus Si» culus libro primo. « CASAUBONUS. — Eadem HECATAEI verba de *Aegyptiis*, infra repetuntur, eodem hoc libro X. pag. 447. c. Ibi pro eo quod hîc scribitur εἰς ποτὸν, in eamdem sententiam εἰς τὸ πόμα vel πῶμα habes: &, ut hîc καταλέοντας habet ms. *A*. (nam in *Ep.* hîc desunt *Hecataei* verba) sic ibi καταλέουσι codex ms. uterque. Et hîc quidem in ms. *A*. duae verbi partes καταλε & οντας spatio nonnullo interiecto diremtae sunt: quod casu magis, quam consulto factum videtur: sed inde occasionem cepere posteriores, ut καταλεαίνοντας hic scriberent. ALEXIS ille, cuius laudatur liber περὶ Αὐταρκείας, non est comicus poëta Atticus, sed (quae FABRICII fuit sententia, in Bibl. Gr. T. I. pag. 739.) intelligendus fortasse fuerit *Samius* ille *Alexis*, cuius *Annales Samiorum* alibi laudat Noster: vide XII. 540. d. & XIII. 572. f. *Bocchoridis*, Aegypti regis, meminit Diodorus Sicul. lib. I. cap. 45. & c. 65. quem τοῦ σοφοῦ elogio ornat. Βόκχοριν, per ο breve in penultimâ, ut apud Diodorum scribitur, sic apud Nostrum cum editis scribit cod. *A*. Caeterum ex h. l. corrigendum videri Plutarchum in Iside & Osiride, ubi rex Βάκχορις & pater eius Τέχνατις vocatur, monuit PALMERIUS, Exercitat. pag. 513. At non dissimulandum, patrem Bocchoridis qui apud Nostrum Νεόχαβις nominatur, apud Diodorum I. 45. Γνεφαχθῶ aut Τνέφαχθον vocari. Quorum nominum quodnam verum sit, aut vero propius, nobis non licet definire.

Λύκων ὁ Ἰασεὺς ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου. Hic videtur verus libri titulus, quem exhibent edd. Nam, quod est in ms. *A*. περὶ Πυθαγορίου, haud dubie vitiosum est.

De *Lycone* illo *Iasense*, vide Ionsium, lib. IV. de Scriptorib. Histor. Philos. num. 33. & lib. I. c. 14. n. 5. In *Epit.* hoc loco ne auctor quidem, nedum titulus libri, nominatur. Sed qui supra apud Nostrum, II. 47. a. praeeunte eâdem Epitomâ Λύκος vulgo nominatur, si istum locum cum hoc contuleris, non dubitabis Λύκων ibi scriptum oportuisse, intelligendumque eumdem *Lyconem Iasensem*, cuius librum *De Pythagora* hîc a Nostro laudatum videmus.

f οὐκ ἀπείχετο δὲ ἐμψύχων, ὡς Ἀριστόξενος εἴρηκεν. Ambigue hoc dictum videri poterat: ut haud satis scires, utrum *dixerit Aristoxenus, non abstinuisse Pythagoram animatis*, an *neget Athenaeus verum esse id, quod Aristoxenus dixisset, abstinuisse animatis Pythagoram.* Neque ex II. 46 extr. & pag. 47. a. ubi idem argumentum tetigerat auctor noster, adparet utram in partem accipiendum sit id quod hîc legitur. Sed dubitationem praecidit Laërtius, VIII. 20. perspicue tradens, *scripsisse Aristoxenum, animata in cibum permisisse Pythagoram, bove aratore & ariete exceptis.*

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀριθμητικός. Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικὸς vocatur Diogeni Laërtio, ubi de eodem agitur argumento, lib. I. sect. 25. & lib. VIII. 12. Confer Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 670.

Ἡνίκα Πυθαγόρης &c. Vide Rittershusii Notas in Porphyrii Vitam Pythagorae, p. 51. Πυθαγόρης, ut est apud Laërt. VIII. 12. sic hîc apud Nostrum, non Πυθαγόρας, dedere ambo nostri mssti. In reliquis distichi verbis nil variant apud Athenaeum libri.

a Μάνιος δὲ Κούριος. Sic recte edd. Sed Μαίνιος δὲ Κουρίων uterque noster codex mstus: in ms. *Ep.* vero super Μαίνιος inter lineas eâdem manu scriptum Μάλιος. Perraro factum videas, ut in scribendis Romanorum nominibus non erraverint Graeci: neque ea librariorum semper culpa est, sed saepenumero ipsorum auctorum. Fortasse eiusdem auctoris, e quo haec profert Athenaeus, error est, quod Σαβίνων ait, αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων: cum Σαμνιτῶν vel (ut Graeci fere scribere consueverunt) Σαυνιτῶν oportuisset: de quo errore *Petrus* Victorius monuit, Variar. Lect. X. 10. Vide Ciceronem de Senect. c. 16. aliosque laudatos Freinshemio, in Supplem. Livian. lib. XIV. cap. 49.

ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς, ἐν τῷ περὶ Ἐνδόξων Ἀνδρῶν. Auctorem silentio praeteriit Epitomator: codex *A.* vero consentit cum edd. Cuius auctoris quum nusquam alibi reperiatur mentio, videndum censuerat Ionsius, de Script. Hist. Philos. lib. IV. num 34. ne Μεγακλείδης scriptum oportuerit. Sed nec *Megaclidis* liber de Viris Illustribus ullibi commemoratus legitur.

AD CAP. XIV.

Ἀλλ' ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν. »Non est principium b
»versus: sed initio quaedam praetermissa.« Casaubonus. — Cum ad sententiam deesse aliquid videri potest: tum ad versum certe complendum deest nonnihil. Grotius, cuius versionem Latinam (ex Excerpt. pag. 592.) Graecis nostris subiecimus, & versum & sententiam Graece ex coniecturâ in hunc modum supplevit:

Ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν ἀρκούμενος.

Poteras vero etiam haud immerito, ut nobis quidem videbatur, cum Casaub. coniectare, ab initio versus praetermissum esse aliquid, quod unum senarii pedem cum primâ syllabâ pedis secundi effecisset, & ad orationem alterius personae pertinuisset, constructionem autem naturalem verborum hîc adpositorum in hunc modum esse concipiendam: Ἀλλ' ἔγωγε μισῶ τὰ περιττὰ τοῦ ἔχειν τὰ δέοντα. Quae continuo sequitur ecloga ex *Alexidis Mentiente*, eam idem Grotius in Excerptis suis posuit, pag. 595.

In proximâ ex eiusdem *Alexidis Coalumnis* eclogâ, primum versum ita acceperat Dalecampius, quasi esset,

Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον, οὔθ' ὑπεργέμον.

Quem sequens Grotius, ipsum illum unum versiculum in Excerptis suis adposuit, pag. 587. latine sic redditum:

Quam dulce est quod mediocre est, nec superat modum!

Recte vero monuerat Casaubonus: »Ita verte, & distingue: *Quam suave est omne mediocre! Ego nunc neque supra modum cibo onustus abeo, neque inanis: sed suaviter me habens.* Farto nimiâ ciborum copiâ ventriculo opponit stomachum qui λαγαρὸς quidem est, at non inanis: id vocat ἔχειν ἡδέως ἑαυτοῦ. Timotheus mox, καλῶς γίνεσθαι.« — Sic ille. Et editam scripturam ὑπεργέμον recte tenent mssti; & post hanc vocem item recte

in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. nulla signabatur orationis distinctio: sed imperite interpungitur in ed. Cas. 2. & 3.

c *Tertius versus* eiusdem eclogae finiebatur (ex superiorum quidem editorum praescripto) in ipsis primoribus verbis, ἔχων ἐμαυτοῦ. Tum sequebantur ista, quasi ab Athenaeo suis verbis adiecta: Μνησίθεος γάρ φησι, δεῖν φεύγειν ἁπάντων &c. Perspecte vero PORSONUS docuit, (ad Euripidis Med. vs. 139 sq. num. x. pag. 366. ed. Lips.) fuisse ista verba versibus *ALEXIDIS*, ad *Mnesithei* auctoritatem provocantis, accensenda. »Non enim Poëtas so- »lum citant veteres Comici, sed etiam ludi iocique cau- »sâ omnis generis scriptores.« ut opportune monuit idem Vir doctissimus. Fuit autem *MNESITHEUS*, *Medicus* Atheniensis nobilissimus; saepius hoc nomine laudatus Nostro. Ac videas quidem a summo viro Grotio (in Excerpt. p. 903.) inductum etiam comicum aliquem poëtam *Mnesitheum*: cui scilicet adscribi videtur apud ipsum Athenaeum nostrum (lib. II. pag. 35. f. & 36. a.) faceta quaedam ecloga de *vini usu*, versibus senariis comprehensa. Sed *comicum poëtam Mnesitheum* omnis reliqua ignorat antiquitas: & (quod observationem nostram, cum illum locum tractaremus, praeterierat) perquam est verisimile, eclogam illam ad alium quemdam Comicum, ac fortasse ad eumdem *Alexidem*, cuius sunt hi versus de quibus nunc agebamus, esse referendam; qui ibi similiter atque hoc loco, ioci caussâ, ad celeberrimi Medici auctoritatem provocasset: de quo certius judicare valeremus, si opus Athenaei illa parte integrum superesset. Ibi primum illius eclogae versum fortasse tali modo conceptum reperturi eramus:

Ἔφη δὲ Μνησίθεος, τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς

sive, Φησὶν δὲ Μνησίθεος &c. Sed Epitomae quidem auctor hoc loco, in quo nunc versamur, pariter atque illic, verba ista Μνησίθεος γάρ φησι, pro *Athenaei* verbis, non *Alexidis* acceperat: nam, tamquam testimonium a superiore distinctum, hoc adposuit: Καὶ Μνησίθεος· (nempe φησί·) δεῖ φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί.

Ἀρίστων δ' ὁ φιλόσοφος. Nempe *Aristo Ceus*, ὁ Κεῖος sive Κῷος. Vide notata ad II. 38. f.

Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος &c. Eamdem rem narrat Aelianus, Var. Hist. II. 18. ubi vide Interpretes: & conf. Cic. Tusc.

d V. 35. Pro Ἀκαδημίᾳ, est Ἀκαδημείᾳ in ms. *A.* ex pravo librarii more. Insolita vero videri poterat illa loquendi

forma, *καλῶς γίνονται*, pro *καλῶς ἔχουσι*, vel pro *καλῶς διάγουσι*, quod est apud Aelianum. Sed eamdem dictionem, *καλῶς γίνεσθαι*, in eâdem narratione posuit etiam Plutarchus, Sympos. lib. VI. in ipso initio, & in Praeceptis de tuenda Sanitate, Opp. Tom. II. ed. Francof. pag. 127.

Ὁ δ' Ἡγήσανδρος &c. Sic ms. *A.* Epitomatori autem ista in hunc modum placuit refingere: *καὶ Πλάτωνι δὲ τηνικαῦτα ἀπαντήσας, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, εἶπεν· Ὑμεῖς &c.* Et *Ὑμεῖς* recte dedit etiam ms. *A.* pro quo perperam *Ἡμεῖς* habent ed. Ven. & Cas. 1. & 3. sed *Ὑμεῖς* ed. Bas. & Cas. 2.

τῶν γνωρίμων τινές. In versione tenui vocabulum, quo usus Dalecampius erat, *a familiarium quodam.* Rectius vero fortasse fuerat, signatius certe, *a discipulorum quodam.* Suidas: *Γνώριμοι· φοιτηταί.* Hesychius: *Γνώριμοι· μαθηταί.* Confer Indicem Graecitatis in Epictetum & Arrian. Et sic utique reddendum fuit id vocab. paulo post, pag. 430. d. *Mox dein,* quum omissum esset *ἂν* pronomen, monuit CASAUBONUS: » Pusillus error interpretibus fraudi fuit in hac pulcherrimâ sententiâ: *μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς &c.* Scribe, *ἢ τῷ πλήθει τῶν παρατιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλ. δ. α* — Qua emendatione nihil certius. Eodem quidem errore vetus codex *A.* tenetur: in *Epit.* vero tota ista *ῥῆσις* deest.

AD CAP. XV.

Narrationem de *Menedemi ratione convivas excipiendi* eamdem habes apud Diogenem Laërtium, II. 139. qui eumdem, e quo sua Athenaeus hausit, *Antigonum Carystium* ob oculos habuerat; cuius quidem ad auctoritatem in vita Menedemi sect. 136. & 143. provocat. Quod Athenaeus hic ait, *ἠρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος*, id latine sonat, *prandebat cum uno aut duobus.* Pro quo apud Laërtium levi differentiâ habes, *προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν:* id est, *ante prandebat cum duobus aut tribus.* *Mox*, bene editum erat *καθ' ἑαυτόν*: sed *καθ' αὑτὸν* dedit uterque noster codex mstus. Quod adiicitur apud Laërtium, *ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας*, hoc est, *usque dum dies in vesperam vergeret:* id quidem minus placet. Fuerit profecto hominis parum frugalis & parum moderati, prandium

protrahere usque ad vesperam. Paulo commodius Athe-
f naeus, quamquam non admodum perspicue, ἦν γὰρ τὸ
τοῦ Μενεδήμου τοιοῦτον ἄριστον: quae verba ita interpre-
tati sumus, *nam prandium Menedemo pro coenâ erat:* τοιοῦ-
τον, nempe οἷον δεῖπνον, *tale qualis coena;* scilicet, pran-
debat demum sub vesperam; & *prandio* utebatur *simili
coenae.*

εἰσῄεσαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένον οἶκον. Dalecampius *domum* reddiderat Graecum οἶκον. Quo spectans Casaubonus in Animadv. adnotavit: »*In triclinium in-»grediebantur ei rei paratum.* Non semel exposuimus vo-»cem οἶκος. « — Vide IV. 130. a. 145. c. V. 193. c.

a *προσκεφάλαιον δὲ αὐτὸν φέρειν ἕκαστον ἔδει.* Ferri utcumque potuerat quod habebat ms. *A.* cum editis, αὐτῶν: nempe ἕκαστος αὐτῶν. Sed quoniam facile subintelligebatur hoc pronomen, praestabat haud dubie id quod dedit Epitoma, αὐτόν: nempe ἕκαστον ἔδει αὐτὸν φέρειν, *quisque tenebatur adferre ipse.* Ne istud quidem spernendum, quod est apud Laërtium, αὐτῷ: id est, *sibi.*

οὐ μεῖζον ἦν κοτυλιαίου. Nihil per se desiderabatur in scriptura, οὐ μεῖζον ἢ κοτυλιαῖον, quae ex editione Bas. recepta erat in Casaubonianas; sed debetur illa Bedroti, editoris Basileensis, emendationi; a cuius manu iam sic correctum video in exemplo (quo utor) Venetae editionis, quod ipsius olim fuerat. In ed. Ven. ἢ κοτυλιαίου legitur, plane ut in ms. *A.* Id vero haud dubie ex ἦν κοτυλιαίου corruptum videbatur, quae est apud Laërtium vulgata & constans librorum scriptura. Brevius Epitoma Athenaei, οὐ μεῖζον κοτυλιαίου.

τράγημα δὲ θέρμος μὲν ἢ κύαμος. Sic codex mstus uterque: non, ut editum erat, τράγημα μὲν θέρμος ἢ κύαμος. *Mox*, τοῦ μὲν θέρους ἄπιος ἢ ῥοιά. Recte sic ms. *A.* quemadmodum tacite edidit Casaub. Eodem modo ms. *Ep.* nisi quod ῥόα penacute scribit, pro ῥοιὰ vel ῥοά. Perperam τοῦ μὲν θέρους ἢ ῥοιὰ ed. Ven. & Bas. omisso vocab. ἄπιος.

»Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς, γρά-»ψας Σατύρους Μενέδημον· ἐν οἷς φησιν ὁ Σειληνὸς &c. Scri-»be γράψας Σατύρους εἰς Μενέδημον· ἐν οἷς φ. Vocat *Sa-»tyros*, drama Satyricum ad irrisum Menedemi composi-»tum. Libro secundo, [pag. 55. c. d.] Λυκόφρων ὁ Χαλκιδ-»εὺς σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν εἰς Με-

ηγέδημον.« Casaubonus. — Utique Σάτυροι, plurali numero, idem significat Graecis ac δρᾶμα σατυρικὸν, quemadmodum nuper etiam vidimus apud Nostrum, IX. 407. conf. Casaub. de Satyrica poësi, I, 1, pag. 24. & Diogenem Laërt. II, 140. Porro speciosa utique emendatio, εἰς Μενεδ. ab Animadversore proposita; nisi apud eumdem Laërtium, loco modo citato, diserte sic scriptum legeremus: ὁ Λυκόφρων ἐν τοῖς πεποιημένοις σατύροις αὐτῷ, οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν: id est, *Lycophron in Satyrâ, quam inscripsit Menedemum.* Et quidni crederemus, Satyrae sive elogio satyrico in Menedemum scripto ipsum hunc titulum inscriptum fuisse, *Menedemus?* Illud vero manifeste vitiosum, quod in ed. Ven. & Bas. hîc scribebatur, γράψας σατύροις Μενεδ. pro γράψας σατύρους. Σιληνὸς per nudam vocalem, non Σειληνὸς, dedit uterque noster codex, sicut V. 197. e. ubi vide notata, & V. 199. a. Praepostere vero in cod. *Ep.* hîc scribitur, σάτυρος πρὸς τοὺς σιληνοὺς φησί.

In *Lycophronis vers.* 1. vitiose olim in ed. Ven. & b Bas. scribebatur,

παῖδες κρατίστου παιδὸς ἐξωλέστατοι.

De corrigendo manifesto vitio primus monuit *Guil. Canterus*, Novar. Lection. lib. VI. cap. 17. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 652.) ubi totum hunc locum excussit. Et recte Dalecampius in versione posuit: *Optimi patris filii scelestissimi;* donec in Graeco etiam contextu πατρὸς pro παιδὸς posuit Casaubonus. Mireris vero, eodem errore utrumque nostrum codicem mstum teneri. Caeterum *fortissimum Satyrorum parentem* Bacchum dixisse videtur. Ad *quintum versum* spectat quod adnotavit Casaubonus: »Quid sit κατέχω, dictum est libro primo.« — Vide Animadv. ad I. 5. e.

Aliquanto plus difficultatis habent qui sequuntur eiusdem *Lycophronis versus:* de quibus consulendus Toupius, in Emend. in Suidam, Part. III. pag. 228. ed. Lond. pag. 497. ed. Lips. & conferendae Animadversiones in Athenaei nostri librum II. pag. 55. d. Duo priores versus inconcinne sic editi legebantur:

Ἀλλὰ κυλίκιον ὕδαρὲς
ὁ παῖς περιῆγε † τοῦ πεντωβόλου.

Et κυλίκιον quidem, quod respuere versus videtur, tenent ambo nostri codices mssti, caeterum lacunae aut

mendae notam ignorant. Quod *verf.* 4. edebatur δημόνικος, id tenet ms. *A.* Pro quo quum δημόκριτος legeretur libro fecundo, utrobique melius δημόκοινος lectum iri, cum ibi, tum hic adnotavit CASAUBONUS. Mirum vero quod habet hoc loco ms. *Ep.* ὅ τ' ἀλιτήριος Μενέδημος ἐξεχόρευσεν: poft quae verba in eodem codice ftatim fic pergitur: ἑξῆς δὲ ζητήσεις φησὶν ὕδαν παρὰ πότον.

c Truncati illi verfus, Τράγημα δὲ &c. apud Laërtium, II. 140. pleniores & cum nonnullâ varietate fic leguntur:

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον. τράγημα δὲ
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Quae dein fubiiciuntur verba, ὅτι πολλάκις συνόντας αὐτοὺς &c. funt & ipfa, ut recte CANTERUS l. c. obfervavit, *disiecta* quidem *membra poëtae:* fint-ne autem ex eodem dramate ducta, an ex epico quodam carmine, non definiam. Poffis quidem nullo labore ad fenariorum leges redigere, tali quodam modo:

καὶ πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλέον
κατελάμβανέν γ' ὁ ὄρνις ὁ τὴν ἕω καλῶν·
τοῖς δ' οὐδέπω κόρος.

AD CAP. XVI.

In *Arcefilae* verbis, iftud Οἷόν τι, pro eo quod editum erat Οἷον δή, dedit uterque nofter codex. Tum pro ἡμῶν ἐστιν, quod habebant editi cum ms. *Ep.* placuit ἐστὶν

d ἡμῶν, quod dedit ms. *A.* De vocabulis, quibus paulo poft utitur auctor, διαγωγὴ & διατριβὴ, quorum vim parum perceperat interpres, confuli poteft Lexicon noftrum Polybianum.

Quod ait, Ἀπελλῇ τῷ γνωρίμῳ, de ufu vocabuli γνώριμος paulo ante dictum eft ad pag. 419. d. Pro τὴν ἀπειρίαν, fcribitur τὴν ἀπορίαν in ms. *Ep.* minus commode. Quod paulo poft idem codex habet θαλερώτερος, id probatius videri poterat quam quod praeeunte vetere cod. *A.* editum eft, θολώτερος; a pofitivo θολὸς, idem valente ac θολερός. Sed rariorem iftam vocabuli formam tuetur Hefychiana gloffa: Θολόν· τεταραγμένον: ubi quidem de integritate fcripturae dubium movit doctus Editor, cuius obfervationem fcilicet praeterierat hic Athenaei locus.

» ἀνάστηθι οὖν σὺ, Ἀρίδικες· σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἐκτὰ d
» τρύπα. Iusserat *Arcesilaus* Apellem, pro ea quae inter
» ipsos fuit familiaritate, [nempe, *unum e suis discipulis*, quo utebatur familiariter] » ut vinum per colum traiiceret: » ille, eius ministerii imperitus conturbavit etiam magis. » Vertit *Arcesilaus* huius imperitiam in occasionem ioci, & » *conversus ad Aridicum*, familiarem alterum, qui inter con» vivas accumbebat mensae: *tu vero*, ait, *surge Aridice*: » supplendum est, & *vinum cola*. Deinde Apellem affatur, » & ait, σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἐκτὰ τρύπα. Continetur his » verbis sine dubio urbani hominis iocus aliquis: ridicu» lum enim, ut videtur, ministerium imperat. Sed locus » est corruptus, etiam in Excerptis; quod satis miror: nam » ille auctor quaecunque invenit in suis libris mendosa, » omnia fere praetermisit. Existimamus, fuisse aliquod » proverbium illi simile, quod est apud Galenum, κέγ» χρον τρυπᾶν, de inani labore & vano conatu. Pro Ἀρί» δικες, scribo Ἀρίδικε cum Excerptis. « CASAUBONUS. — Ἀρίδικε scribitur etiam in nostro cod. *Epit.* sed Ἀρίδικες tuetur ms. *A.* Uterque autem codex non τὰ ἐκτὰ habet, ut editi, sed τὰ ἐκτὰ τρύπα: quod quidem quid promoveat, exputare nullo pacto potui. Suspicatus sum, τὰ ἐκτὸς scriptum oportuisse, subintelligendo στάμνια vel σταμνάρια: quam in sententiam DALECAMPIUS interpretatus erat, *extrinsecus dolia persora*, adiecta notâ: » τρύπα, *persora*, *pertunde*; ut fit in doliis nostris » vinariis. « — Gallicus interpres, quasi τὰ ἔκχυτα legisset, reddidit: *va-t-en mettre en perce ce que tu as repandu.*

AD CAP. XVII.

» Οἱ δὲ νῦν συναγαγόντες ἐπὶ τὰ δεῖπνα &c. De e » sui temporis philosophis Athenaeus loquitur: &, quod » addit, καὶ μάλιστα οἱ ἀπὸ τῆς καλῆς Ἀλεξανδρείας, de » iis debet intelligi, qui publico sumtu alebantur in Mu» seo & Claudio Alexandriae: de quibus ad Suetonium » nonnulla. « CASAUBONUS. — De his vide Nostrum lib. VI. pag. 240. b. & ibi not. Caeterum in auctoris verbis nihil video, ex quo colligas, in philosophos haec prae caeteris dici: quin potius, quae paulo post subiiciuntur, γελοῖον γάρ ἐστιν εὐφημίαν κηρύξαντα &c. minime ad hos pertinere videntur qui publico sumtu in Museo Alexan-

e drino alebantur; sed generatim ad quoslibet importunos homines, qui, cum amicos epulis excipiunt, multo magis offendunt convivas rusticis illis moribus, qui hîc describuntur, quam adpositis cibis potuque oblectant. Ad verba quod spectat, incommodus hîc videri debuit aoristus συναγαγόντες: pro quo recte συνάγοντες in praesenti tempore dedere ambo nostri mssti. Tum vero ἐπὶ τὰ δεῖπνα tenet quidem cum editis codex *A.* quod possis (verbum συνάγειν neutrali notione accipiendo) intelligere *coëuntes, convenientes ad coenas:* quem verbi usum ab ipso auctore nostro adnotatum vidimus lib. VIII. pag. 365. c. At, non tam de *convivis* hîc agi, quam de *convivatoribus*, qui alios convivio excipiunt, tota orationis connexio indicare videtur: quare auctoritatem codicis *Epit.* sequendam putavi; qui ignorans ἐπὶ praepositionem, nude sic habet, οἱ δὲ νῦν συνάγοντες τὰ δεῖπνα, i. e. *qui nunc convivia instituunt, qui nunc convivas ad coenam vocant & epulis excipiunt.* Confer notata ad IV. 142. c. Denique alio loco, huic perquam simili, VIII. 363. f. & 364. a. ubi de eisdem rusticis multorum moribus, eisdem fere verbis, conqueritur auctor noster, sine ulla ambiguitate sic ait: οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους.

f Quod deinde consentiente (quod sciam) msto *A.* editum erat, αὐτὸν εὐφημίαν κηρύξαντα: poteras τὸν pro αὐτὸν legendum conjectare: poteras etiam totam illam vocem cum ms. *Ep.* omittere: sed & percommode tenebitur pronomen, eo sensu quem in versione expressimus: *qui ipse alios iussisset* (cum sacra fierent, quae praecedebant epulas) *bona omnia precari, & male ominatis parcere verbis.*

Νῦν δ' ἔρχεσθ'. Sic recte ed. Ven. cum msstis. *Homericus* versus, ex Iliad. β'. 381. & τ'. 275. iam supra adpositus a Nostro simillima in disputatione, VIII. 364. a.

τῷ γὰρ τοιούτῳ ὁ οἶκος &c. Quum ista verba ita in Graeco exemplo posita & ab Interprete accepta fuissent, quasi ab eis initium caperet alterius poëtae testimonium, monuit Casaubonus: » Male digesta, male versa haec. Lo» cus est *Sophoclis*, qui ita habet initio Oedipi Tyranni:

» Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
» ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

» Athenaeus οἶκος posuit, pro πόλις. Hoc enim voluit:

» ei qui tantâ immodestiâ utatur in convivio, triclinium abun» dare gaudio simul & moerore.« — Παιάνων Dalec. reddiderat, *festivis acclamationibus*: Brunckius, apud Sophoclem, *flebili paeanum cantu*: nos, *ululatu*. Conf. Lexicon nostrum Polybian. in Παιανίζειν. Poteramus *paeanibus bellicis* reddere: nam de eo paeanum genere cogitavit Athenaeus, cum illa Sophoclis verba huic loco adcommodavit.

Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν. » Transpo» sitione aliquot vocum senarium integrum feceris:

» Δεῖπνον γὰρ εὐτελὲς οὐ ποιεῖ παροινίαν.« Casaub. Unice vera certissimaque videri poterat edita scriptura εὐτελὲς, quam habet ms. *Ep.* inter lineas. Sed videndum tamen, ne in eamdem sententiam teneri vetus librorum scriptura ἀτελὲς debuerit. Apud Hesychium certe vocab. ἀτελῆ, ex Sophoclis Thyeste prolatum, exponitur ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα, id est, *non sumtuosa*. Id si placet, sic conceptus apud poëtam fortasse fuerit senarius:

Ἀτελὲς δὲ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν.

Verumtamen, comicum poëtam insolentiori illo ista notione vocabulo usum esse, vix crediderim. Caeterum etiam proxime praecedentia verba eiusdem poëtae esse videntur, isti versui olim hoc modo praeposita:

— Παραιτητέον,
εἰς ταῦτ' ἀποβλέποντά, 'στι τὸ γαστρίζεσθαι.

Quae quidem scriptura, ἀποβλέποντά 'στι, haud obscure contineri videbatur in mendosa illa, quae edita erat, ἀποβλέποντάς τι. Sed dubium movere poterat id quod est in ms. *A.* ἀποβλέποντάς ἐστι. In ms. *Ep.* omissa est tota ista ῥῆσις.

Alexidis versus, trochaico metro conceptos, paulo commodius, quam vulgo distributi erant, ubi secundus in verbis καθ' ἡμέραν terminabatur, ordinavit Grotius, in Excerpt. pag. 581. nihil quidem in ipsis verbis mutans, nisi quod *quarto versu* γίνετ' per apostrophum scripsit, pro vulgato γίνεται. *Eodem versu*, nullo fortasse incommodo teneri possit vulgata scriptura, ἂν δ' εἴπῃς ἅπαξ, nempe κακῶν, quod modo praecessit. Sed, quoniam λέγειν κακῶς magis dicunt Graeci, quam εἰπεῖν κακῶς, praestare videtur emendatio a Valckenario proposita, ad Phoen. p. 556. ἃ 'ν δ' εἴπῃς, *quaecumque dixeris, ea continuo vicissim audies*. *Vers.* 5. Voculam ἤδη, quae ad supe-

riora trahebatur in editis, ad ſequentia retuli praeeunte utroque noſtro codice. *Verſ. 7.* pro *τιμᾶν τέως*, quod in ed. Ven. & Baſ. itemque in ms. *A.* nullo ſenſu ponebatur, recte *τί μάντεως* tacite correxit Caſaubonus. Breviator eclogam in verbis *εἶτα τύπτεσθαι* terminavit.

AD CAP. XVIII.

καὶ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν χαριέστατον Ξενοφῶντα, πο-
c *λέμου ἐργαστήριον.* » Locus *XENOPHONTIS* eſt in Ageſi- » lao, [pag. 518. ed. Baſ.] ubi ſcribitur de Epheſo: *ὥστε* » *τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον.* « CASAUBONUS. — Eâdem dictione etiam alibi uſum eſſe Xenophontem adnotavimus olim ad Polyb. X. 20, 6.

In *MNESIMACHI verſ.* 1. pro *μαχητέον*, quod non admittebat metri ratio, recte *μάχη* dedit ms. *Ep.* quod & ad poëticum ſtylum erat aptius. GROTIUS, cuius Latinâ uſi ſumus verſione, in Excerpt. pag. 663. tenens *μαχητέον*, alia mutans, verſum conſtituit paulo minus commode fluentem, in hunc modum:

'Αλλ' οἶσθ' ὅτι σοὶ πρὸς ἄνδρας ἐστὶ μαχητέον·

Extremo verſu, quum hiatu non ferendo editum eſſet *καταπέλτας δὲ ἐστεφανώμεθα*, particulam *γε* cum GROTIO inſeruimus. Nihilo magis commoda, quam edita ſcriptura, erat ea quam habet codex mstus uterque, *δ' ἐστεφανώμεθα.* Percommode vero *καταπέλτας* dabant edd. ubi male *καταπέλται* ms. *A.* *καταπέλταις* vero ms. *Ep.* quod ſpeciem quidem habebat, ſed nobis viſum erat ex Breviatoris emendatione minus commodâ profectum.

d In *PHOENICIS Colophonii verſu primo*, pro *Οἴνου κάδοι*, *Οἴνου κάδος* malebam cum Dalec. qui *Vini cadus* in verſione poſuit: ſed pluralem tenet codex ms. uterque. Pro *Οἴνου* vero mireris in utroque codice legi nihili vocem *Νίνου*. Sed mirari deſines, ſi cogitaveris, in vetuſtiſſimis membranis ex pravo librarii more primum *ἴνου* pro *οἴνου* ſcriptum fuiſſe, tum vero ex praecedente verbo *φησὶν* ultimam literam temere ad ſequens vocabulum tractam. In ms. *Ep.* vero nonniſi *ἰνου* atramento ſcriptum eſt, litera N autem minio picta. Haud dubie auctor Epitomae, minime ineptus homo, *οἴνου* ſcripſerat aut ſcripturus erat: ſed, qui deinde literas initiales rubro adpinxit, is ex vitioſo vetuſtiore codice literam N imperite praepoſuit. Pro

ἀλαλὴ (*verf.* 3.) est ἀλαλὴ in ms. *Ep.* fed fuperne adpofita mendae nota. d

In *Alexidis verf.* 2. recte μέλει edd. cum ms. *Ep.* Perperam μέλλει ms. *A.* in quo verbo frequenter apud quoslibet Graecos fcriptores errarunt librarii. Dein *vs.* 3 *fq.* quum fic legeretur:

δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον

τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, —

& metrum & ipfa orationis forma admonebat, intercidiffe praepofitionem initio pofterioris verfus. Quare perfpecte Grotius, in Excerptis p. 583. (ubi eclogam hanc, inde a verfu 3. exhibuit) πρὸς τοὺς ἐρωτῶντάς τι ex coniecturâ fcripfit. Similiter εἰς τοὺς ἐπερωτ. correxit Tyrwhitt, in Notis ad Ariftotelis Poëticam, p. 196. Nobis πρὸς τοὺς ἐπ. dedere ambo noftri mssti. Iidem codices *verfu praec.* recte μόνον, quemadmodum edidit Cafaub. ubi μόνος erat in ed. Ven. & Baf. Verba δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος fic intelligi par eft, quafi ὡς Τήλεφος dixiffet poëta. De *Telephi filentio* conf. VI. 224. e. & ibi notata.

Verf. 4 *fqq.* — ὥστε πολλάκις

αὐτὸν ὁ κεκληκὼς τὰ Σαμοθρᾴκι' εὔχεται e

λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ.

Ad participium κεκληκὼς ufus fermonis defiderabat praeponendum articulum, quem recte nobis exhibuit uterque codex mstus. Ad illuftrandam fententiam haec adnotavit Casaubonus: »Quae ad hunc locum fcripfere viri do»cti, [nempe Dalec.] nihil ad rhombum. Nam fenfus »hic eft: *adeo ut faepe, qui eum vocavit, oret, definant fla»re venti Samothracii, & ut tranquillior tandem fiat tempeftas.* »*Hic enim adolefcens Telephus,* [immo, *veluti Telephus, trifte filentium agens*] »*amicis a quibus invitatur, hiems eft, &* »*procellae inftar.* Sequentia namque fic fcribenda:

»χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις.

»Caetera, ut fuperflua, in fpongiam incumbant. [Nempe temere & invitis msstis fic editus ille verfus legebatur, Χειμὼν ὁ χειμὼν ὁ μειραχ. &c.] »τὰ Σαμοθρᾴκια intellige »πνεύματα. Sic vocabant Graeci *boream,* quem ex eius »tractus regionibus flare videbant. Etiam apud philofo»phos Θρακίας ventus non aliunde nomen habet. Sed vi»dentur veteres crediditfe, ventorum flatus in poteftate »effe Cabirorum five Potium Deorum, qui in Samothra»cia colebantur. Nam in tempeftate deprehenfi, illis po-

e » tissimum vota faciebant, & servati reddebant, ut ait ve-
» tus scriptor apud Suidam. [in voce Σαμοθράκη.] Diodo-
» rus quoque Siculus libro quarto [cap. 43.] narrat, Or-
» pheum petiisse tranquillitatem maris turbati & agitati a
» Diis *Samothracibus*. Ἐπιγενομένου δὲ μεγάλου χειμῶνος,
» καὶ τῶν ἀριστέων ἀπογινωσκόντων τὴν σωτηρίαν, φασὶν
» Ὀρφέα, τῆς τελετῆς μόνον τῶν συμπλεόντων μετεσχηκό-
» τα, ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας
» εὐχάς. εὐθὺ δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, &c. Mox, [ib.
cap. 48.] » τοὺς Ἀργοναύτας περιπεσεῖν χειμῶνι παντελῶς
» ἐπικινδύνῳ· τοῦ δ' Ὀρφέως εὐχὰς ποιησαμένου τοῖς Σα-
» μοθρᾳξὶ, λῆξαι τοὺς ἀνέμους. Non parum ista *Alexidis*
» hunc locum illustrant. « —

In Diphili vers. 2. vocab. ἀκροθώρακα commode Dalecampius *utcumque ebrium* interpretatus est. Et, θωρῆξαι, θωρήξασθαι, θωρηχθῆναι, Graecos pro οἰνοποτῆσαι dixisse, satis notum. Nomini adiectivo vero ἀκροθώραξ ex compositione cum voce ἄκρος vel ἄκρον eam vim accedere, ut idem valeat ac ἡμιμέθυσος, *semi-ebrius*, docuit Coray ad Xenocrat. de Alim. ex Aquatilib. pag. 180. De quo genere compositionis iam supra diximus ad Athen. III. 119. f. Quo facit quod apud Hesychium notatur: Ἀκροχάλιξ· ἀκροθώραξ, ἡμιμέθυσος. Ad *tertium versum*, cum misere corruptus in hunc modum legeretur:

τόν δ' (vel τὸν δ') εἶδεν ἀστὸν † ἀστίωνος μεῖζον,

haec adnotaverat Casaubonus » Versus quidem stabit, » si ita scribas:

» Τόνδ' εἶδεν ἀστὸν ἀστίωνος μείζονα.

» De sententiâ vero nil pronuntio. « — In *Epit.* tota deest ecloga. Ex ms. *A.* vero nullus alius ab editâ scripturâ dissensus est enotatus, nisi δ' ἴδεν, pro δ' εἶδεν. Tam docte vero, quam ingeniose, *Adrianus* Heringa Observation. Criticar. cap. 31. pag. 279. correxit:

Τονδὶ δὲ γαστὸν, ἀσπίδος ὄντα μείζονα.

Cui quod ad potiorem quidem emendationis partem, τονδὶ δὲ γαστὸν - - μείζονα, suffragatus est Valckenarius, in Diatrib. Euripid. p. 278. & in Annot. ad Theocriti Adoniaz. pag. 398. Quam partem & nos, ut certissimam, atque etiam satis perspicue in codice nostro indicatam, adoptare non dubitavimus. Sed mendosam utique scripturam ἀστίωνος loco movere non sumus ausi; quoniam sub ea aliud nescio quid, quam verba ἀσπι-

δος ὄντα, latere suspicati sumus: licet ultro largiamur, minime incommodam esse sententiam, quae illa emendatione continetur.

In *Euripidis* versiculo qui sequitur, *ἤσθην* in primâ pers. habet uterque codex mstus cum edd. Ac fortasse sic ipse etiam Athenaeus scripsit; licet *ἤσθη* in tertiâ personâ Euripides dixerit, ut adparet e paulo uberiore eclogâ apud Stobaeum, Serm. LXIII. quae est huiusmodi:

> Κόρος δὲ πάντων. καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
> λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους·
> δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις, ἄσμενος πάλιν
> φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Id est, Grotio interprete, in Florilegio pag. 238.

> *Rerum satietas omnium est. Turpes toros*
> *vidi sequentem, pulchra cui coniux domi:*
> *& plenus epulis aliquis, e vili cibo,*
> *novitate commendante, cepit gaudia.*

Ex eodem Stobaeo discimus, decerptos istos versus esse ex *Antiopa* Tragici philosophi.

Ad vulgatam scripturam in *Aeschyli* ex *Phineo* eclogâ,

> ἐῤῥυσίας οἷον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ:

adnotaverat Casaubonus: »An *ἔῤῥυσας*? — Quod quid sibi vellet minus se percipere profitetur Pauw, in Notis ad Aeschyli Fragm. pag. 1107. *ἔῤῥευσαν* scribendum censens, id est, *effluxerunt, exciderunt*: quod ipsum & Dalecampius verbo *evanuere* expresserat. At cum neutro plurali *δεῖπνα* verbum in singulari numero, non in plurali, constructurus erat Atticus poëta. (Vide Porsoni observationem in Addendis ad Notas in Euripidis Hecubam, ed. 2. p. 79 sq.) *ἔρυσας* fortasse voluerat Casaubonus, sec. pers. aoristi primi verbi *ἐρύω*, *extraho, retraho, subduco*. Quae coniectura eo fortasse displicuit doctis viris, quoniam penultima in illo verbo corripi fere solet. Et hactenus utique commodius videri debebat *ἔρυξας*, quod a Scaligero propositum adoptavit Grotius, in Excerptis p. 51. Quo referenda etiam videri poterat glossa Hesychiana: *Ἔρυξας· κατέσχες, ἐκώλυσας*: id est, *cohibuisti, prohibuisti*; a verbo *ἐρύκω*. Nec tamen in Latinâ versione eam emendationem secutus est idem Grotius, sed ita reddidit duos versiculos:

> *Protervientum dentium falsae dapes*

f *prima perierunt oris inter gaudia.*

Nec nobis omnino placuit verbum in secundâ personâ elatum. De *harpyis* queri Phineum suspicatus eram; *cibum ex ipso ore sibi rapientibus.* Itaque in illo doctorum virorum dissensu, & in manifesto vulgatae scripturae vitio, nobis quoque audere aliquid licitum esse putavimus, & ἔρυσαν scripsimus: id est, *subtraxerunt, rapuerunt, & devorarunt;* nempe *harpyiae.* Sic apud Homerum, Iliad. λ'. 453 sq. οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι. Ac licet penultimam syllabam, cum in praesenti, tum in aoristo, frequentius corripiat id verbum; tamen haud raro etiam producitur eadem syllaba, adeoque communis censenda est. Nam, quod apud Homerum aliâs simplici σ litera, aliâs geminatâ efferri idem verbum solet, quid aliud id indicat, nisi eamdem syllabam modo correptam, modo productam usurpasse poëtam? Nec iam id urgebo, legi etiam apud Hesychium idem verbum, in infinitivo, *circumflexâ penultimâ:* Ἐρῦσαι· καθελκύσαι. Potuerat illa scriptura temere irrepere, pro ἐρύσαι: sed tamen servata est in omnibus Hesychii editionibus. Ut ad Athenaeum redeamus: versum istum *Aeschyli* praetermisit Breviator; ex ms. *A.* vero nullus a vitiosâ scripturâ ἐῤῥυσίας dissensus notatur; sed sub finem huius versus ex eodem codice scriptura adfertur huiusmodi πρωτιο: quo tamen sub monstro vix aliud quid latere potest, quam id quod habent editiones omnes, πρώτη.

In Euripidis ex *Stheneboea versu* 1. pro πορφυροῦς, περίφορος legens Grotius, in Excerpt. pag. 400. βίον περίφορον, *vagam vitam* intellexerat: quod haud paulo commodius videtur quam quod Musgravio placuit, (in Euripidis Fragm. pag. 587.) qui Βίος δ' οὐ περίφορος θαλασσίοις legebat, in hanc sententiam, »*Maris incolis non* »*circumfertur victus;* locutione (ut ait ipse) a ferculis du»ctâ quae in coenis lautioribus περιφέρεσθαι mos erat.« — Nobis in eamdem fere cum Grotio sententiam tenenda vulgata scriptura visa est; cum ipsum illud vocabulum πορφυροῦς apud Hesychium per ταραχώδης, id est, *turbulentus,* expositum viderêmus. Initio versus, fortasse deest pronomen ἡμῶν vel ἡμῖν.

a *Vers.* 3 *sq.* »Ὑγρὰ δὲ μήτηρ οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς θά»λασσα. Verte: *Nostra est nutrix mater humida, non illa,* »*quae calcatur pedibus; Mare, inquam.* Homerus duo prin-

» cipia agnoscit creationis animalium, aquam & terram; a
» ut cum ait: [Iliad. η'. 99.]

» 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

» Homerum secutus est Xenophanes Colophonius; & duas » illas πρώτας ἀρχὰς esse, ac solas, pronunciavit. *Euripi-* » *des*, quem veteres scenicum philosophum non sine cau- » sa dixerunt, eiusdem fuit sententiae: quod non obscure » significant haec verba sic exposita, ut nos illa vertimus. » *Mater* Euripidi appellatur τὸ γεννητικὸν στοιχεῖον, ut lo- » quuntur φιλοσόφων παῖδες. Atque hanc matrem poëta » duplicem manifesto statuit: alteram πεδοστιβῆ, *terram* » nempe, *quae pedibus calcari* & perambulari *potest*; alte- » ram ὑγρὰν, *mare* videlicet: quod explicat ipse subiiciens, » θάλαττα, τήνδ' ἀροῦμεν.« CASAUBONUS. — MUSGRA-VIUS, sic vertens: *Quae autem alimenta praebet, mater hu-mida est, non quae pedibus calcatur:* » Sententiam turbare, » (ait) certe non iuvare, mihi videbatur (*vs.* 4.) vox θά- » λασσα. Unde legendum coniiciebam:

» Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς, τροφὰς
» τελοῦσα.« —

GROTIUS, praeter id quod *vs.* 1. diximus, nihil mutans, totam eclogam latine sic reddidit:

» — *Non mensis nitet*
» *vaga vita pelagi: hospitia, littoreae casae:*
» *at mater humens, pedibus haud praebens iter*
» *salacia. Hanc aramus, hinc altricia*
» *laqueo atque vinclis spolia pertrahimus domum.*«

AD CAP. XIX.

Verba ista Μέγα γὰρ ἀνθρ. κακ. ἡ γαστήρ: ita scripta in edd. erant, quasi pars essent praecedentis eclogae Euripideae. Quae » seiungenda esse a superioribus, quippe » non poëtae verba, sed Athenaei « monuit CASAUB. in Animadv.

ALEXIDIS ex *Commorientibus* duo priores versus sic editi legebantur:

Μάθοις τ' ἂν οἷον κακὸν ἀνθρώποις
ἔσθ' ἡ γαστὴρ, διδάσκει οἷ', ἀναγκάζει θ' ὅσα.

Neque aliter in msstis, nisi quod hi (*versu* 2.) διδάσκει δ' οἷα dabant. Perspecte vero GROTIUS in Excerpt. pag. 587. non modo eamdem δ' particulam ex ingenio adiecit,

ſed & initio eiusdem verſus ἐστὶν ἡ γαστὴρ ſcripſit, quo ſua ratio conſtaret trochaico metro: idemque *primo verſu* transponenda verba καλὸν ἀνθρώποις docuit. *Verſ.* 3. Cum εἴ τις ἀφέλοι ταῦτ' eſſet editum, monuit CASAUBONUS: »Scribe τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν.« Et ταῦτ' quidem tenet vetus
b cod. *A*. Recte vero τοῦτ' habet ms. *Epit.* *Verſu* 5. Apud Euſtathium, (ad Odyſſ. σ', pag. 656. l. 1.) in eâdem *Alexidis* χρήσει ſcribitur ἅπαντα γίνονται τὰ δυσχερῆ: quod librariorum errore commiſſum eſſe recte monuit PORSON ad Euripid. Hec. ed. 2. p. 80. Non modo enim ſcripturâ illâ pervertitur metrum, ſed & veram ſcripturam γίνεται tenet Epitoma, e qua ſua hauſit Euſtathius.

DIPHILI, ex *Paraſito*, *verſus primus* in ed. Caſ. ſic ſcribitur:

Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης.

In ed. Ven. & Baſ. vero, Εὖ γ' ὦ κατάχρυσος εἰπὲ &c. Recte vero Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε ms. *Ep.* quemadmodum GROTIUS edidit in Excerpt. pag. 793. nec aliter ſcriptum puto in noſtro cod. *A*. Pro πόλλ' vero, eodem in verſu, ſuo arbitratu τοῦτ' ſcripſit idem GROTIUS; & ab eo, ut alia, ſic & hoc, adoptavit BRUNCK in Gnomicis, pag. 188.

Verſ. 2. Νικᾷ δὲ χρεία μ' &c. »Locus Euripidis, quem »ſuis verſibus inſerit Diphilus, extat apud Clementem »Alexandrinum ita fere ſcriptus, certe ita ſcribendus:

»Νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῶς δ' ὀλουμένη
»γαστὴρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.« CASAUBONUS. — Vide Clementem, Stromatum lib. VI. p. 743. ed. Pott. Inde GROTIUS ſecundum *Diphili verſum* ſic conſtituit:

»Νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
»γαστήρ.« —

At vulgatam apud Athenaeum ſcripturam, ἡ ταλαίπωρός τε μου, tenent ambo noſtri codices.

Verſu 3. Recte οὐδέν ἐστι γὰρ habent edd. ubi neglecto metro codices mssti γὰρ οὐδέν ἐστι dabant. *Quartus verſus* in editis ſic conceptus legebatur:

τῆς γαστρός· εἰς ἣν πρῶτον πάντ' ἂν ἐμβάλοις.

Ubi, cum iuſto brevius in ms. *A*. ſic legatur, εἰς ἣν πρῶτον ἐμβαλεῖς, in ms. *Ep.* vero εἰς ἣν πάντ' ἂν ἐμβαλεῖς, commode utramque dictionem, πρῶτον & πάντ' ἂν iunxerunt editores; commode item ἐμβάλοις

pro ἐμβαλεῖς posuerunt, quamquam teneri hoc fortasse potuerat: sed senarii legem violabat spondeus pes in quarta regione. Quod incommodum GROTIUS sustulit, transpositis vocibus πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις scribens; quem secuti sumus cum Brunckio. Ad eadem verba & ad sequentia haec adnotavit CASAUBONUS: » εἰς ἣν πρῶ» τον πάντ' ἂν ἐμβάλοις. Haec prima ventris incommo» ditas: qui non unius certae rei sit capax, sed omnium: » quod secus est in omni prope vasorum genere, quibus » aliquid continetur. Ad proxima verba, (*vs.* 5.) ἀλλ' » οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον, repetenda ex superiore versu prae» positio εἰς: quod si cuius teretes offendit aures, (est » enim duriusculum) legendum, ἀλλ' οὐκ ἐς ἕτερον ἄγγος. « — At, nil mutatu opus esse, recte GROTIUS iudicavit.

Vers. 9. Imperativum εἰσφόρει cum editis tenet mstus c codex uterque: & nos non ausi sumus mutare. Si quis tamen praetulerit εἰσφορεῖς, quod cum GROTIO Brunckius posuit, minime nos habebit repugnantes.

Vers. 10. » Cum addit poëta, in ventrem coniici recte » posse

» τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα:

» res diversi generis intelligit, & quae nulla societate iun» guntur. Eleganter περιφράζει ingeniosus poëta τὰ μὴ » ὁμογενῆ, ut loquuntur philosophi. Talia sunt, exempli » gratiâ, carnes, pisces, legumina & fructus. Male refe» runt ad noxia & salubria. « CASAUBONUS. — Recte editi omnes, τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς. Refragante metro πάντα ἑαυτοῖς habet mstus uterque, *omisso articulo.*

Vers. 11 *sq.* » Subiungit Diphilus, Καὶ οὐ προστίθημι τ' » ἄλλα. Quasi dicat, *taceo quod ait ibidem Euripides, Ven» trem omnium malorum esse caussam.* More autem usus ora» torum, quod fingit se praetermissurum, disertim dixit. » Sequitur enim:

» — διότι πανταχοῦ
» διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίνεται.

» Legendum, πάντα τὰ κακὰ γίγνεται. Nam Euripides [apud Clementem Alex. loco supra citato] » dixit, ἀφ' ἧς » δὴ πάντα γίγνεται κακά. « CASAUBONUS. — Vulgatam apud Athenaeum scripturam, πάντα ταῦτα γίνεται, tenens GROTIUS, monuit in Notis: » πάντα ταῦτα intelligi » debere ea, de quibus paulo ante locutus erat poëta ver» sibus qui perierunt. Nec opus est (inquit) hic quicquam

» mutare. « — At postquam VALCKENARIUS in Adnotat. in Euripidis Hippol. p. 257. professus erat, sibi videri Diphili parasitum πάντα τ λ η τ ὰ γίνεται dixisse, tamquam unice verum hoc adoptavit BRUNCK. Et nobis quidem non magis, quam his duumviris, aut quam Casaubono, istud πάντα τ α ῦ τ α placuit; in quo quidem cum editis consentit vetus codex *A*. Sed simpliciorem certioremque emendationem codex Epitomae obtulit, τ α ύ τ η ν scribens, compendioso quidem calami ductu, sed minime illo ambiguo. Qua adhibità scripturâ nihil amplius desiderabit (puto) eruditus lector. *Omnia*, inquit, *ubique fiunt propter hunc miserum*; nempe *ventrem*: διὰ τὴν τάλαιναν τ α ύ τ η ν, nempe τὴν γαστέρα.

Κράτης - - - ἐπεῤῥάπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου. » Absur» dum est, hoc quidem loco, ἐπιῤῥαπίζειν de *inflicto co*» *lapho* interpretari. [quod Dalec. fecerat.] Nam etsi im» pudens *Crates* fuit, ut Canis; nunquam tamen virum » tanta auctoritate *percutere* esset ausus. Et Diogenes Laër» tius [VI. 90.] in eadem re usus verbo ὀνειδίζειν. Verte » igitur, *Demetrium Phalereum obiurgavit, quod simul cum pe*-
d » *râ panis, vini lagenam misisset*. Sequitur *Cratetis* apophthe» gma tunc temporis pronuntiatum: εἴθε γὰρ, ἔφη, τὰς » κρήνας καὶ ἄρτους ἦν φέρειν. *Utinam*, inquit, *fieri posset* » *ut fontes etiam panes producerent*. Supple quod deest per» ficiendae sententiae: *nam si id sit, ego nemini de pane suppli*» *cem; quemadmodum a nemine quod bibam peto*. Planius ali» quanto Diogenes, Εἴθε γὰρ αἱ κρῆναι καὶ ἄρτους ἔφερον. » At interpres quam errat! « CASAUBONUS. — In cod. *Ep*. καὶ ἄρτον scribitur: sed καὶ ἄρτους cum editis & Laërtio tenet cod. *A*. De usu verbi ἐπιῤῥαπίζειν iam supra dictum, ad IV. 168. f.

Στίλπων δ' οὐ κ α τ ε π λ ά γ η τὴν ἐγκράτειαν. Suspecta, mira certe, loquendi forma: in qua tamen nil mutant libri. Si vera scriptura, haud incommode interpretatus fuerit DALECAMPIUS: *Stilpo, suâ confisus temperantiâ, non ideo perterritus est, quod, cum allium comedisset* &c. Pro ἐν τῷ τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, Breviatori ponere placuit ἐν τῷ τῆς Ῥέας: & mox dein, τῆς δαίμονος, pro τῆς Θεοῦ. Ad verba, καὶ τὸν δοκεῖν, si modo satis sana, subintelligendum φασί. Commodius quidem Epitoma: Στίλπων καταφαγὼν σκόροδα, καὶ κατακοιμηθεὶς ἐν τῷ τῆς Ῥέας ἱερῷ

(ἐπείρητο δὲ – – – εἰσιέναι) ἐπιστάσης αὐτῷ τῆς δαίμονος – – – τὰ νόμιμα, ἔδοξεν ἀποκρίνασθαι &c. Ubi illud ἔδοξεν intelligi poteſt, *sibi visus est respondere per ſomnum:* ſed nec male reddideris, *respondiſſe dicitur.* Dein in fine narrationis, poſt verba σκορόδοις οὐ χρήσομαι, loco eorum quae in opere pleniore initio poſita vidimus, Στίλπων δ᾽ οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν, haec ſubiecit Epitomator: οὐ καταπληκτέον οὖν αὐτοῦ τὴν ἐγκράτειαν. Quod ſuo ille ex ingenio ita ſcripſit: ſed voluiſſe videtur, οὐκ ἐπιπληκτέον οὖν αὐτῷ τῇ ἐγκρατείᾳ.

AD CAP. XX.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη· Ἐπεὶ δεδείπναμεν – – e (εἴρηκε δὲ οὕτως Ἄλεξις &c. »Longo hyperbato obscurat dipnorhetor ſeriem orationis, cum ſcribit: Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπ. ἔφη, ἐπεὶ δεδείπναμεν εἴρηκεν Ἄλεξις ἐν Κουρίδι. Oratio manet ſuspenſa usque ad illa paginae ſequentis initio: Τοῖς οὖν θεοῖς κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὡς ἐν Φιλήβῳ φησὶν, εὐχόμενοι κεραννύωμεν. Ulpiani oratio debuerat in hunc modum continuari: Ἐπεὶ δεδείπναμεν, τοῖς θεοῖς, κατὰ τὸν Πλάτωνα, κεραννύωμεν. Sed de induſtria uſus eſt voce δεδείπναμεν, ut de ea & affinibus aliis obiter dicendi naſceretur occaſio.« Casaubonus. — Nos perſpicuitatis cauſſa, totam iſtam grammaticam disputationem, quae reliquae orationi interſerta eſt, *parentheſeos ſignis* incluſimus. Tum pro eo quod nude ſic legebatur, εἴρηκεν Ἄλεξις, paulo plenius commodiusque εἴρηκε δὲ οὕτως Ἄλεξις ſcripſimus praeeunte noſtro cod. *A.*

Eubuli teſtimonium poſterius ſic editum legebatur, καὶ πάλιν, ὃν χρὴ δεδειπνάναι ἡμᾶς παρέσται πάλαι: temere huc tractis duobus verbis ἡμᾶς παρέσται, quae in ſequente *Antiphanis* teſtimonio poſt verbum δεδειπνάναι ponuntur. Iſta igitur in Eubuli teſtimonio delevimus, auctoritate codicis *A.* Epitomator breviter haec omnia expedivit, ita ſcribens: Ὅτι εὕρηται παρὰ Ἀλέξιδι τὸ δεδείπναμεν, καὶ τὸ δεδειπνάναι. καὶ παρ᾽ ἄλλοις δὲ συχνοῖς. Καὶ τὸ ἀρίσταμεν καὶ ἀριστάναι. Ἀριστοφάνης· ὑποπεπτώκαμεν, ὦ ἄνδρες, &c.

Quae ſubiiciuntur *Antiphanis* verba, ea, quod ad metricam rationem ſpectat, ſic disponenda monuit Kop-

PIERS, in Obferv. Philologicis:

— ἀλλὰ, πρὶν δεδειπνάναι
ἡμᾶς, παρέσται. —

f In illo ex *Aristophanis Danaidibus* verficulo,

Ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ, πρὶν δεδειπνάναι:

praepofitionem εἰς, a librariis omiffam, perfpecte adiecit Brunck, in Ariftophanis Fragm. pag. 241. num. 6.

In *Epicratis* teftimonio, Δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες &c. primum verbum tacite correxit Cafaubonus. Nam in ed. Ven. & Baf. itemque in ms. *A.* ἐνδειπνάναι fcribitur, non δεδειπνάναι.

Quod fequitur: Καὶ ἠρίσταμεν δ᾽ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, ἐν Ταγηνισταῖς·

Ὑποπεπώκαμεν, ὦ ἄνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

verfus, in ed. Caf. 2. & 3. omiffus, etiam a Brunckio praeteritus eft in Comici Fragm. p. 267. num. 7. quum fuperiores Athenaei editiones non fuiffent ab illo in confilium vocatae. Habent autem verfum & editiones omnes fuperiores, Ven. Baf. & Caf. 1. & uterque codex mstus: fed vitiofe omnes, ὑποπεπτώκαμεν, pro ὑποπεπώκαμεν: quem errorem iam & alibi in his libris notavimus. Omnino vero ὑποπεπώκαμέν γ᾽ aut δ᾽ defiderat trochaicum metrum.

a *Hermippi* teftimonium, nullo prorfus fenfu, fic conceptum legebatur in editis:

Ἀριστάναι καὶ παριστάναι τουτί.

nec aliter in ms. *A.* Haud dubie praeftabat παρεστάναι τουτί, quod dedit ms. *Ep.* quamquam vel fic imperfecta manet fententia: quod eo minus mirandum, quoniam folum verbum, non rem, hic fpectabat Deipnofophifta.

Quod ex *Theopompi Callaefchro* adfertur, δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον, id quam in partem fit accipiendum haud fatis adparet. Dalecampius vertit: *Pranfi fumus, continuandus iam nobis fermo.* Gallicus interpres: *Nous avons diné, il faut donc lier la converfation.* Quem lubens fecuturus eram, fi legeretur, οὖν, non γάρ; tum fi τοὺς λόγους, non τὸν λόγον: nam συνάπτειν λόγους (in plur.) commode intelligi poffit *conferere fermones.* Nunc ita accepi, quemadmodum lib. XI. pag. 471. c. iftud Antiphanis, συνάψαι γὰρ βούλομαι τὰ ᾽ν μέσῳ, interpretatus eft Koppiers, *quae interim evenere contraham in pauca.*

Καταριστᾷν δὲ εἴρηκεν ἐν τῷ Πολιτικῷ Ἀντιφῶν &c. a » Καταριστᾷν est, *absumere prandendo*, sive *in prandia*. Usus » hoc verbo *ANTIPHON*, Orator sive Rhetor; non, ut » putaverunt interpretes, Poëta. Scribe eius verba, ὅταν ἤ τις πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τὰ τῶν φίλων κατηρίστηκεν. « CASAUBONUS. — Nempe pro ὅτ' ἄν τι, quod habebant edd. & ms. *A.* (nam in *Ep.* haec desunt) ὅταν τις corrigebat Animadversor; cui merito suffragatus est PIERSON ad Moerin, p. 222. De *ANTIPHONTE* oratore, & eius oratione cui titulus Πολιτικὸς, consuli potest FABRICIUS, in Bibl. Gr. T. I. pag. 884 sq. rursusque p. 888 sq. & (quem ibi laudavit *Harlesius*) TAYLOR in Lectionib. Lysiac. cap. 7. pag. 269 sqq. ed. Reisk.

Παραδεδειπνημένος δ' εἴρηκεν Ἄμφις, ἐν Πλάνῳ· παραδεδειπνημένοι. παῖδες πάλαι. — » Adiecimus e » membranis, quae sequuntur de verbo παραδεδειπνῆσθαι: » quod ad Theophrastum exposuimus dudum. Varro di» xit in primo DE Re Rustica, *comesâ coenâ venire.* « CASAUBONUS. — Nempe in ed. Ven. & Bas. & mutilus & pravâ distinctione magis etiam corruptus locus erat in hunc modum, Κατηρίστηκεν παραδεδειπνημένος παῖδες πάλαι, sex vocibus in medio temere omissis. Verba a Casaubono adiecta agnoscit eadem noster vetus codex *A.* Sed quod παραδεδειπναμένοι παῖδες ille edidit, id (licet nulla e nostro cod. discrepantia adnotata sit) haud dubie vitiosum fuit, & in παραδεδειπνημένοι mutandum: quemadmodum ipse etiam Casaubonus in Notis ad Theophrasti caput περὶ Λογοποιΐας (in fine cap.) ediderat, ubi simul huius loci fecit mentionem. Apud poëtam ipsum in istam vocem desierat senarius; & proximus dein ab illis inceperat, παῖδες πάλαι. Epitomator horum nihil habet, nisi unum ipsum verbum: Εὕρηται δὲ καὶ τὸ καταριστᾷν καὶ τὸ παραδειπνεῖν. At aliud est παραδειπνεῖν, activâ verbi formâ; quod, si modo usquam apud veterem scriptorem occurrit, non (quemadmodum nullo certo auctore in Graecis Lexicis traditur) *immodice coenare*, aut *misere coenare*, videtur significare; sed *iuxta* vel *apud aliquem coenare*: aliud est παραδειπνηθῆναι, in passivo; quod, ut apud Theophrastum l. c. recte Casaubonus observavit, *coenam perdere*, *coenâ frustrari*, denotat. In praedictis ad Theophrastum Notis, verba Athenaei una voce auctiora protulerat Casaubonus, εἴρηκεν Ἄμφις ἐν Πλά-

νῳ αὔτως. Sed postremam hanc vocem dein in Athenaei editione non adiecit: nec e vetere nostro codice in lectionis varietate adnotatam eam video.

AD CAP. XXI.

Τοῖς σὺν θεοῖς. Vide ad initium praecedentis capitis notata. κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὡς ἐν Φιλήβῳ φησίν. Commode hic posita videri potest ὡς particula: quam & vetus codex (quod quidem noverim) cum editis agnoscit. Alibi tamen auctor noster in huiusmodi citandi formulis non ὡς, sed ὃς utitur: veluti mox hac ipsa pag. lit. e. & VI. 270. f. PLATONIS verba, ut hic adponuntur, sic leguntur apud ipsum philosophum in *Philebo*, haud ita longe a fine dialogi, p. 310. Tom. IV. Opp. ed. Bip. ubi quidem
b ante verba μέλιτος μὲν ἂν deest vulgo καὶ particula, quam recte hic adiectam habemus.

τῶν παίδων τις ἐκ τοῦ κυλικείου τῶν ποτηρίων παραφερέτω. Recte Dalec. *ex hoc vasorum conditorio*: sive *ex hoc poculorum abaco* malueris, aut *calicum repositorio*. Id autem Graece non ἐκ τοῦ κυλικίου sonat, ut vulgo hic legebatur, sed κυλικείου: de quo vocab. dictum est ad V. 199. c. & 201. d. Ad τῶν ποτηρίων subintelligere possis sive τινὰ, sive τὶ in singulari: & confuso sic indefinite locutus videtur. In sing. accepit interpres, *poculum nobis afferat*: & continuo deinde ait ipse auctor, δοθέντος οὖν ποτηρίου μεγάλου.

c μὴ κατὰ τὸν κωμῳδιοποιὸν Ἀντιφάνην. *Non ut apud comicum Antiphanem*: nempe, non tot calices ut apud illum. Constanter κωμῳδιοπ. insertâ iota vocali recte tenet vetus noster codex. In eodem, Ἀντιφάνην hic scribitur: quod cum in ed. Ven. in Ἀντιφάνον esset detortum, Ἀντιφάνη correxit editor Basil. nec id male. In ANTIPHANIS, ex *Gemellis*, *versu* 1. τὸ articulum, ante ποτήριον, cum deesset editis, recte adiectum dedit ms. *A*. Totam eclogam praetermisit Breviator. In *vers.* 2. qui sic vulgo legebatur,

Ἐπεγχεάμην ἄκρατον, οὐχὶ παιδίον:

nil mutat (quod sciam) vetus codex; nisi quod comma ignorat, quod post ἄκρατον habent edd. Verterat Dalec. *Affudi ego merum, non puer*. CASAUBONUS vero: » Versum hunc, ait, ita scribam, ne sit inepta sententia:

» Ἐπεγχεάμην ἄκρατον, οὐχὶ παιδίον;

» *nonne ita est, o puer?* « — Utriusque viri docti observationem praeterierat vitium, quod scripturam huius versus corruperat, leve quidem illud, quod ad calami ductum, sed ad sententiam grave admodum: de quo perspecte KOPPIERS monuit in Observatis Philolog. pag. 37. οὐχὶ παιδίου scriptum oportuisse docens. Nempe οὐχὶ παιδίου κύαθον, ἀλλὰ θεῶν τε καὶ θεαινῶν κυάθους μυρίους. Significat autem ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον παιδίου, *in honorem pueri dilecti merum vinum libare.* De qua dictione confer notata ad VI. 254. a. & 261. b.

Vers. 4. Cum sic vulgo legeretur,

Εἶτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς:

quo versui suus constaret modulus, cum eodem KOPPIERS Ἔπειτ' pro Εἶτ' scripsimus. τὴν σεμνὴν θεὰν quum *Cererem* sive *bonam Deam* intellexisset Dalecampius; monuit CASAUBONUS: » Cum ait, se libasse κυάθους θεῶν τε — — » τῆς σεμνῆς θεᾶς, hoc significat: *post libationes sexcentis » Diis Deabusque factas, postremo loco Minervae sacrum cyathum effudisse.* Quis dubitet, σεμνὴν θεὰν, *Deam venerandam*, Athenis esse *Palladem?* At σεμναὶ θεαὶ sunt Eumenides, Furiae; quibus nihil commune cum vini libationibus: erant enim sacra illarum νηφάλια & abstemia. Interpretibus aliter visum: qui etiam *versum ultimum*,

» καὶ τοῦ γλυκυτάτου βασιλέως διμοιρίαν,

» corrumpunt, dum emendant nescio quo modo. [διςμυρίους, pro διμοιρίαν legerat Dalec.] » Non viderunt, perstringi a Comico foedam quorundam adulationem: qui » singulos cyathos singulis Diis libantes in conviviis, *in » honorem regis duos cyathos effunderent.* Ita soliti Athenien» ses regibus adulari, ut dicebamus libro sexto, cap. XVI. [ad lib. VI. pag. 254. a.] » διμοιρία est *dupla portio.* «

Cum verba ista, Ἐμοὶ οὖν, ὦ παῖ, ζωρότερον κέραιρε, versibus Antiphanis imperite accensuisset interpres, monuit idem CASAUBONUS, esse Ulpiani verba, ducta ex Homericis illis, Iliad. ί. 203. ζωρότερον δὲ κέραιρε.

AD CAP. XXII.

Πρότερον δέ μοι λέξεται περὶ τοῦ ζωρότερον. » Quam varie expositus sit a veteribus ille Homericus locus, ζωρότερον δὲ κέραιρε, sciunt eruditi etiam ex Plutarcho, [Sympos. IV. 5.] » & ex poëtae interpretibus. Apud Hip-

d »pocratem, libro περὶ Ἐγκατατομῆς ἐμβρύου, legas κερά-»σαι εὐζωρότερον, pro eodem. At in libro de Natura Mu-»liebri dixit idem ζωρότερον πίνειν, pro πίνειν οἶνον ζωρό-»τερον κεκραμένον. Et tamen *Ephippus* poëta videtur qua-»si *propriam Homero* facere *hanc vocem* isto qui sequitur »versu,

»δῶκεν κεράσας ζωρότερον Ὁμηρικῶς.« Casaubonus. In illo versu, quum ἔδωκεν (adiecto, ut par erat, augmento) codex *A.* dederit, ἔδωκε scripsimus, abiecta a fine ν, quae metro adversabatur. In *Epit.* deest hic versus, cum superioribus Antiphanis. Pro eo vero quod hîc editum erat, Ἔφιππος Ἐφήβῳ, Ἐφήβοις scribitur in cod. *A.* unde didicimus Ἐφήβοις in plurali oportuisse, quemadmodum idem codex cum editis habet lib. XI. pag. 482. b. & XIV. 642. e.

Ἀντιφάνης, Μειλανίωνι. »*Antiphanis* Μειλανίων displicuit interpretibus: qui fecerunt ut esset Μελανίων, *Nigriusculus*. Mirum commentum: nam id verbum pro Graeco non agnoscunt Graeci. At *Milanion* & *Atalanta* ex fabulari historia cui non sunt noti? Iulius Pollux libro septimo, in ipso fine, Μύλωνα fabulam Antiphanis nominat: an aliam ab ista? an hanc ipsam? sed locus corrigendus.« Casaubonus. — De *Milanione* vide Apollodori Biblioth. III. 9, 2. & Nic. Heinsium ad Ovid. III. Amor. Eleg. 2, 29. & Art. Amand. II. 188. item Interpp. Propert. I. Eleg. 1. 9. In *priori versu*, qui ex illa fabula hîc citatur, pro μετὰ νιπτρίδα, unâ voce μετανιπτρίδα legendum esse obiter monuerat Valckenar. in Diatr. Eurip. pag. 278. Vide infra, lib. XI. pag. 486 extr. & seq. & XV. 693. a.

ἐν δὲ Λάμπωνι. Eadem *Antiphanis* fabula citatur VII. 307. d. Sed Ἀντιφάνης Λαμπάδι, XI. 486. f. & 487. b. quam non diversam fabulam ab ista haud immerito iudicavit Fabricius, Bibl. Graec. T. I. pag. 743. Sed vera inscriptio Λάμπων fuisse videtur, non Λαμπάς. Fuerat *Lampon* sacrificulus & vates, de quo Aristophanes in Avibus, vs. 521.

Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι:

ubi vide Schol. & Suidam h. v. Eumdem a Comicis, ut voracem hominem, traductum fuisse tradit Athenaeus, VIII. 344. e. ubi quidem mireris, in Comicorum numero, qui

ibi citantur, non nominari *Antiphanem*. In versu hîc citato, quod ait poëta, Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, monuit CASAUBONUS: » Ἰάπυξ, servile nomen est, a patriâ: ut *Mysus*, *Davus*, *Geta*. «

Τινὲς δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ζωρότερον — — οὐκ ἄκρατον ση- e
μαίνειν φασὶν, ἀλλὰ θερμόν. Qui Homericum ζωρότερον interpretati sunt θερμὸν, ii θερμὸν non in propriâ vocabuli notione *calidum* intellexerant: sed *calidum* (sive potius adverbialiter *calide*) intellexerant *celeriter*, *ocyus*; θᾶττον, ut est apud Aristot. Poët. c. 26. sect. 13. ed. Buhl. & apud Plutarch. Sympos. V. 4. aut σπουδαιότερον, ut apud Eustath. ad Iliad. ι'. pag. 644. l. 32. Quod addit auctor, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως derivari τὸ ζωρότερον: eadem verba apud Plutarchum habes l. c. Qua derivatione qui usi sunt, ii ζωρότερον dictum existimarunt quasi ζωηρότερον, ut Eustathius l. c. observavit. Sed mirum videri possit quid sit quod rationem Deipnosophista addit huiusmodi: ἑταίρων γὰρ παρόντων, νέον ἐξ ὑπαρχῆς κεράννυσθαι κρατῆρα ἄτοπον. Istud quidem, ἑταίρων γὰρ παρόντων, perspicuum est referri ad id quod apud Homerum ait Achilles, οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ: sequentibus vero verbis, si vera scriptura est ἄτοπον, ratio debet contineri cur Grammatici nonnulli noluerint τὸ ζωρότερον intelligi ἄκρατον: dicentes scilicet, absurdum esse, ut statuatur Achilles, cum convenirent eum viri amici, de novo ipsis misceri iussisse vinum, adeoque aliud vini genus & validius adponi, quam ipse solitus esset bibere. Sed negari non potest, obscurius ab Athenaeo, si ita scripsit, ut habent libri nostri, enunciari istam sententiam; quam paulo clarius Scholiastes Homeri Venetus his verbis expressit, ἀπρεπὲς δὲ τὸ, ὡς ἐπὶ κῶμον ἥκουσιν, ἀκρατότερον διδόναι παρακελεύεσθαι. Quod ipsum uno etiam verbo satis perspicue Aristoteles l. c. declaravit: οὐ τὸ ἄκρατον, dicens, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Sed iisdem caeteroquin cum Athenaeo verbis utens Plutarchus, non ἄτοπον, sed οὐκ ἄτοπον legisse aut legendum putasse videtur apud vetustiorem auctorem e quo haec desumta sunt; sic enim loquentem facit unum e suis convivis: μὴ ἄκρατον, ἀλλὰ θερμὸν εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως· ὃ δὴ καὶ λόγον ἔχειν, ἀνδρῶν ἑταίρων παρόντων, νέον ἐξ ὑπαρχῆς κεράννυσθαι κρατῆρα· καὶ γὰρ ἡμᾶς, ὅταν τοῖς θεοῖς ἀποσπένδειν μέλλωμεν, νεόκρατα ποιεῖν.

e. Ἄλλοι δὲ τὸ εὔκρατον· ὥσπερ τὸ δεξίτερον, ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ. » Sine ratione discedunt ab edita lectione in istis, » ἄλλοι δὲ τὸ εὔκρατον: & scribunt ἀκρατὲς, refragantibus » membranis, Epitomâ & Eustathio. ὥσπερ τὸ δεξίτερον » ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ, ita accipe: sicut vox δεξίτερος per pa- » ragogen quamdam producta est pro δεξιὸς, non autem » συγκριτικὸν est id nomen; sic ζωρότερον pro ζωρὸς usur- » patum. « Casaubonus. — Quemadmodum τὸ εὔκρατον hîc habet vetus noster cod. *A*. sic & ille, quo usus est olim Breviatuor, eamdem tenere scripturam potuit: e quo tamen non efficitur, veram illam esse & ab Athenaei manu profectam. Ac mihi perquam fit probabile, non quidem ἀκρατὲς, quod Dalecampius voluerat, sed ἄκρατον hoc loco, non εὔκρατον scripsisse Athenaeum. Nam si εὔκρατον h. l. scripsit, cur paulo post rursus veluti novam quamdam interpretationem adfert illam Theophrasti, κεκραμένον, quae tamen ab hac nihil differt? Et, cum tam multas diversasque adferat sententias, credemus-ne silentio praetermissurum fuisse eam, quae vulgatissima erat, & paene omnium consensu comprobata, τὸ ζωρότερον pro τῷ ἀκράτῳ accipientium? Quo fortasse etiam spectat hoc ipsum, quod, ubi alias commemorat interpretationes paucis probatas, ibi Τινὲς ait, hîc vero Ἄλλοι dixit, vocabulo minus restricto. Taceo, nullo modo cohaerere ista, Ἄλλοι δὲ τὸ εὔκρατον· ὥσπερ τὸ δεξίτερον ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ: nam sive εὔκρατον legas, sive ἄκρατον, inepte ista iunguntur: suspicorque, tali quodam modo scripsisse auctorem: Ἄλλοι δὲ τὸ ζωρὸν, τὸ ἄκρατον· καὶ ζωρότερον, ἀντὶ τοῦ ζωροῦ, ὥσπερ τὸ δεξίτερον ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ.

Τινὲς δὲ, ἐπεὶ οἱ ἐνιαυτοὶ ὧροι λέγονται, καὶ τὸ ζα ὅτι μέγεθος ἢ πλῆθος σημαίνει, ζωρὸν τὸν πολυετῆ λέγεσθαι. Particulam δὲ, quae post τινὲς deerat, dedere ambo nostri mssti. Pro ὦροι, quod erat editum, recte ὧροι cum aspero spiritu dedit ms. *Epit.* quemadmodum & apud Plutarchum l. c. scribitur. Apud Etymologum quidem, sub voce Ζωρότερον, & apud Eustathium quoque ad Iliad. *ι*. pag. 345. l. 6. cum leni spiritu effertur id nomen: sed apud eumdem Etymologum alibi recte ὧρος, ὁ ἐνιαυτὸς, quemadmodum & apud Hesychium & Suidam: de quo vocab. supra diximus ad IV. 175. e. Iam ad id quod vulgo hîc legebatur, καὶ τὰ ζῶα ὅτι μέγεθος ἢ πλῆθος σημαίνει, Casaubonus quidem haec adnotavit: » Scribebam cum

» *Dalecampio* καὶ τὸ ζα ὅτι μεγ. ἢ πλ. σημ. non ut edi- » tum est, τὸ ζῶον vel τὰ ζῶα. [At ubique τὰ ζῶα, nusquam τὸ ζῶον editum.] » Sed euntem pedibus in eius sen- » tentiam prehendit laciniâ Eustathius, & ire iussit in alia » omnia. Sic ille: [loco modo citato:] Σημείωσαι ὅτι » ζωρὸν οἶνον τὸν πολυετῆ ἐνόησάν τινες, οὐκ ἀπὸ τοῦ ζῆν ἢ » ζέειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ζῶον καὶ τὸ ὧρος· ὧν ὧρος μὲν [in Eustathii editione Basil. qua utor, bis est ὦρος, ut modo dictum, non ὧρος] » ὁ ἐνιαυτὸς, ἤγουν ἔτος· ζῶον δὲ, ἀντὶ » τοῦ μέγα καὶ πολὺ, ὃ δὴ σημαίνεταί φασι διὰ τῶν » ζώων. « — At nihil aliud haec ostendunt, nisi, quemadmodum & in vetere cod. *A.* & in nostro cod. *Epit.* τὰ ζῶα hic scribitur, sic & in suo codice Epitomae scriptum reperisse Eustathium, & fuisse bonum praesulem non tam solertem Criticum, quam fuit doctus Grammaticus; qui non viderit, ex imperiti cuiusdam librarii halucinatione istud τὰ ζῶα esse ortum, pro τὸ ζα, quod unice verum esse potest, quodque ipsum in eâdem disputatione & apud Plutarchum legitur, & apud Etymologum.

» Sequitur: Δίφιλος δ' ἐν Παιδεραστταῖς φησιν, Ἔγχεον f » σὺ δὴ πιεῖν, Εὐζωρότερον γένη δύω παῖδες. Restitue » mire deformatam lectionem sic:

» — Ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν.
» εὐζωρότερόν γε νὴ τὸν Δί' ὦ παῖ δὸς. τὸ γὰρ
» ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστι τῇ ψυχῇ κακόν. « CASAUBONUS. — Cui lubens merito morem gessi. GROTIUS quidem in Excerptis pag. 791. γε νὴ Δί' ὦ παῖδες edidit; in Notis tamen professus, se eumdem Casaubonum esse secutum, cuius ratio praeferenda nobis visa erat. In cod. *A.* quidem γε νη. δυω παῖδες scribitur. Mediis omissis, nonnisi haec verba adposuit Breviator: Ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον· τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν &c.

Quod in fine paginae in tribus editionibus Casaubonianis legitur, Θεόφράστος -- φησὶ δ' εἶναι, operarum culpâ peccatum erat, qui φησὶν εἶναι debuerant.

» In EMPEDOCLIS isto *versu*,

» Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, a
» Graecanica elegantia est quam non cepere interpretes; » quibus τὸ μάθον prima persona est singularis, cum reve- » ra tertia sit pluralis. Sed μάθον positum pro εἰώθεισαν aut » ἐπεφύκεισαν. *Et statim facta sunt mortalia quae erant naturâ* » *suâ immortalia.* μάθον εἶναι, *didicerant esse*, pro *erant*, vel

a »*solebant esse.* Aeschylus: Ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίστα-»ται δόμος: id est, οὐ πένεται, *nunquam eget.* Plautus: »*Non didici hariolari gratis.* Idem: *Cur negas? Quia vera* »*didici dicere.* Alibi: *excidionem facere condidici oppidis.*« CASAUBONUS. — Versus ille, cum priore hemistichio versus sequentis, citatur etiam ab Aristotele, in Arte Poëtica, (cap. 26. sect. 16. ed. Buhle.) sed valde corruptis vulgo verbis: quae a novissimo demum docto Editore ita, ut & apud Athenaeum & apud Simplicium ad Aristot. Auscul. Physic. pag. 7. b. leguntur, restituta sunt. Et veram esse scripturam, quam habent Athenaei libri in *posteriore versu*, ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, ex his quae de Theophrasti interpretatione modo dicebat Deipnosophista, abunde intelligitur. Similiter vero apud Plutarchum eadem Empedoclis verba respicientem, (loco iam saepius citato, Sympos. V. 4.) τὰ πρὶν ἄκρατα legitur: sed perperam ibi γίνεσθαι ζωρότερον scribitur, pro γίνεσθαι ζωρά. Pro διαλλάττοντα, quod apud Nostrum edebatur, διαλλάσσοντα dedere ambo nostri mssti.

AD CAP. XXIII.

b Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Εἰρήνῃ Ἀριστοφάνους ὑπωπιασμέναι. Post haec verba vulgo sequebantur statim illa, τὰ γὰρ ὑπώπια &c. Ubi monuit CASAUBONUS: »Poëtae verba »sunt:

»Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
»ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκειμέναι.«

Habes in Comici *Pace*, vers. 540 sq. ubi vide Interpretes: & confer Brunck ad Lysistr. 444. Sed posteriorem versum, in quo ipsum ponitur vocabulum κύαθος, de quo hîc agitur, haud dubie adiecerat Athenaeus: quare eum, cum abesset vulgo, adiiciendum putavi. Quod dein ait auctor, τοῖς κυάθοις περιθλώμενα, temere κυάμοις habet ms. *Ep.* in verbo vero περιθλώμενα consentit; de quo addubitare subiit, ne περικολλώμενα scripserit auctor, collato scholio Graeco ad Comici verba.

XENOPHONTIS Cyropaediam vide I. 3, 9. & ibi Hutchins.

Τίμων ἐν δευτέρῳ Σιλλῶν. Utroque modo scriptum reperitur, σιλλὸς & σίλλος: prius, verbi caussa, apud Hesychium; alterum, apud Suidam. Hoc loco quum Σιλλῶν cum accentu in ultimâ scriptum dederit vetus codex *A.*

rurſusque infra pag. 445. e. ubi idem *Timonis* teſtimonium uberius adfertur, ſcripturam iſtam adoptavimus.

Aristophanis ex *Veſpis* verſus, eſt num. 855. ed. Brunck. aliis vs. 851. ubi vide Graeca ſcholia.

Φρύνιχος, Ποαστρίαις. »Pro Φρύνιχος Παιστρίαις, »placitum interpreti Παιστρίᾳ: ſine cauſſa, opinor: at »non ſine cauſſa nos lib. III. cap. 27. [ad III. 110. e.] »Ποαστρίαις ſcribebamus.« Casaubonus. — Et ipſam hanc ſcripturam recte hîc dedit ms. *A*.

Ἔλεγον δὲ καὶ ἔφηβον τοιοῦτον σκεῦος. »Vide Scholia »Ariſtophanis ad Veſpas. Libro autem XI. poculi id no»men eſt.« Casaubonus. — In Schol. ad Veſp. vs. 851. eadem verba habes; & rectius etiam, τὸ τοιοῦτον σκεῦος. De *ephebo* poculo, vide XI. 469. a. b.

Ζηνοφάνης ἐν τῷ Συγγενικῷ. *Zenophanem* nusquam alibi memoratum reperio, niſi rurſus apud Noſtrum lib. XIII. pag. 576. ubi pariter Ζηνοφάνης auctor citatur, (ſic iterum ſcripto nomine, ſed non adiecto libri titulo) ubi de Aſpaſia Phocica agitur, Cyri iunioris amica. Et ibi quidem Dalecampius in verſione nomen *Zenophanes* non mutatum tenuit: hîc vero *Xenophanes* ſcripſit *in Congenito.* At idem, in *Scriptorum Catalogo* quibus uſus Athenaeus eſt, plane contra, alterum locum ſub nomine *Xenophanes* retulit; hunc vero, ſub nomine *Zenophanes.* Poſt hunc Vossius, de Poëtis Graecis cap. 4. (Opp. T. III. pag. 203.) quaſi haud dubie Ξενοφάνης nomen huic ſcriptori fuiſſet, ſic ſcripſit: »Video & ſeu eundem (Colo»phonium) ſeu alium *Xenophanem* ἐν τῷ Συγγενικῷ citari »ab Athenaeo lib. X. Alius ſane Xenophanes Heracleo»polites Fulgentio lib. I. Mythologicôn.« — Pariter Menagius ad Laërt. IX. 18. ait: »*Xenophanes* ἐν τῷ Συγγε»νικῷ citatur ab Athenaeo lib. X. ſed fortaſſe alius eſt a »noſtro.« — Nos religioni ducere debuimus, mutare nomen bis apud Athenaeum eodem modo ſcriptum occurrens; cum praeſertim iidem viri docti, qui Ξενοφάνης hîc legendum cenſuere, incerti ipſi fuerint quisnam eſſet *Xenophanes*, qui ab Athenaeo commemoraretur. Titulum libri, Συγγενικὸς, interpretati ſumus, *De Cognationibus*, ſcilicet vel Populorum & Civitatum, (coll. Polyb. IX. 1, 4. & IX. 2, 1.) vel Hominum illuſtrium.

Πολύβιος δ' ἐν τῇ ἐνάτῃ (ſic ms. *A.* non ἐννάτῃ) τῶν Ἱστοριῶν. Retulimus hoc Polybianum Fragmentum, in

Reliquiis Libri IX. cap. 45. nostrae editionis Historici Megalopolitani.

AD CAP. XXIV.

d Τῷ δὲ ἀκρατέστερον Ὑπερίδης (sic recte codex ms. uterque, cum hîc, tum deinde) κέχρηται ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, γράφων οὕτως· Εἰ μέν τις ἀκρατέστερον ἔπιεν, ἐλύπει σε. Breviator nonnisi duo verba adposuit, ἀκρατέστερον ἔπιεν. Recte ms. *A.* non ἐλύπησεν, sed ἐλύπει σέ: *offendebat te.* Conf. VI. 246. a. & ibi not. & XI. 483. e. Quod autem de vocabulo isto differit hîc Athenaeus, eo id pertinet, quod contra communem regulam formatur comparativus in εστερος desinens, non a positivo in ης, ἀκρατὴς, (nam hoc aliud sonat) sed ab ἄκρατος: ut fit ἀκρατέστερος, pro ἀκρατότερος; quemadmodum & ἀνιαρέστερος (sive, ut est in nostro ms. *Ep.*) ἀνιηρέστερος, pro ἀνιαρότερος, & ἀφθονέστερος pro ἀφθονώτερος, a positivis ἀνιαρὸς & ἄφθονος. Eâdem occasione Epitomator hîc adposuit similem dictionem Antiphanis, εὐζωρέστερον, quam pag. praec. lit. d. praetermiserat: sed, quod festinanti subinde accidisse observavimus, ut auctorum nomina permutet, idem & hîc satis alioqui diligenti viro accidit: nam, pro Ἀντιφάνης ἐν Λάμπωνι, sic hoc loco scripsit, Λάμπων φησί που, κέρασον εὐζωρέστερον. De quo monere consultum duxi, ne quis forte posthâc, in eumdem aut in alium codicem Epitomae incidens, dubitet quis sit auctor *Lampo* hic commemoratus, aut cur in pleniore Athenaei opere praetermissum sit istud testimonium. Nos magnam his qui ante nos codices msstos tractaverunt gratiam eramus habituri, si paulo diligentius, quam saepenumero factum videmus, nos docuissent, quidnam fuerit in quo ab editis exemplaribus reconditi illi in bibliothecarum scriniis libri recederent.

καὶ τὸ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλου ἀφθονέστερον λίβα. Cum aspero spiritu Ἡλιάσιν scripsi, quemadmodum legitur lib. XI. pag. 469. f. Nec tamen dissimulare debeo, Ἠλιάσιν hoc loco scribi in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. nec aliud adferri ex ms. *A.* Quae scriptura videri poterat favere aliquatenus MEURSII coniecturae, qui ἐν Ἰλιάσι legendum suspicatus erat. Vide Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 610. Quum ἀφθονέστερα λίβα olim esset editum, DALECAM-

PIUS ἀφθονεστέραν corrigebat, *abundantiorem laticem* vertens. Iam apud Hesychium quidem ἡ λὶψ exponitur *petra unde aqua stillat*; non *aqua ipsa*: sed & pro λιβὰς usurpatum fuisse id vocabulum adnotavit Etymologus, p. 568. l. 13. λιβὰς autem & *guttam*, & *fontem* & *laticem* significat, & omnino id quod *destillat* vel *defluit*. Quare quoniam ad scripturam ἀφθονέστεραν (manifeste quidem quoad accentum vitiosam) nullam e vetere cod. *A*. dissensionem adnotatam vidi, *copiosius fluentem* interpretaturus eram. Sed quum in ms. *Ep*. perspicue sic scriptum sit, ἀφθονέστερον λίβα, tenendum hoc putavi, hac notione, *copiosiorem* i. e. *validiorem ventum Africum*.

καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Πύῤῥᾳ, εὐωνέστερον ἔφη. »In apo»cryphis libris & vetustis est εὐωρέστερον: quod fuerit »ἐνωρέστερον, sive ἐνωρότερον. Sed Eustathius firmat quod »est editum.« CASAUBONUS. — Scilicet Epitoma, e qua sua habet Eustathius, (ad Iliad. ι'. pag. 644. 38.) vulgatum εὐωνέστερον tenet: nec vero aliter scribitur in vetere cod. *A*. Ex eadem Epit. illud ἀνιηρέστερον (de quo paulo ante dictum) accepit idem Eustath. ibid.

Τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται Πλάτων &c. Perincommode hîc κεραννύουσι ponitur in ms. *A*. Quare lubens tenui id quod opportune editum reperi, κεραννύειν, in infinitivo. In *PLATONIS* verbis (quae iam supra adposita sunt, pag. 423. a. b.) recte h. l. τοῖς δὴ θεοῖς scribitur in ms. *A*. ut apud ipsum Platonem.

ALCAEI verba, cum sic edita essent, κεραννύουσί τε ἀφανίζουσί τε, locum citans TOUP in Epist. Crit. p. 160. κεραννύουσί τ' ἀφαν. cum apostropho scripsit, quod flagitabat metri ratio. At noster codex *A*. copulam τε ibi prorsus ignorat; cuius auctoritate eam delevimus. ἀφανίζουσι Dalec. reddiderat, *& eos e medio tollunt*: cum, ut monuit idem TOUPIUS, *ebiberunt, exsiccarunt calicem*, debuisset. coll. XI. 473. f.

Ὑπερίδης Δηλιακῷ. »Laudatur *HYPERIDES* in *Deliaca*. »Haec oratio cum caeteris huius oratoris diu factum est »cum periit. Sed reperio eius mentionem apud Hermo»genem. Argumentum eius orationis utcumque potest »percipi ex reliquiis quae hodieque extant apud veterem »Hermogenis interpretem ad librum DE Ideis, capite περὶ »Σεμνότητος. Verba illius, quia non omnium manibus »teritur ille liber, lubet hîc adscribere. Sic igitur inter-

e » pres ille: Διόπερ τὰς ἐν Δηλιακῷ Ὑπερείδου πόῤῥω τού-
» των ἑστάναι φησί. (nempe τῶν ἐννοιῶν τοῦ Πλάτωνος
» περὶ θεῶν.) βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι
» τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκοντα, πολλῷ κέ-
» χρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτω. Λέγεται γὰρ, τὴν Λητὼ
» κύουσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς, ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας
» κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομέ-
» νην καὶ ἀποροῦσαν, εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν τὴν ἡμετέραν, καὶ
» λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ Ζωστὴρ καλεῖται. Sed
» videntur ista velut ἐν παρόδῳ in ea oratione dicta esse:
» nam ad praecipuum ipsius argumentum nihil haec de La-
» tonae partu narratio spectabat. Sopater in Hermogenem:
» Ἔχεις δὲ διπλοῦν στοχασμὸν παρὰ Ὑπερείδῃ ἐν τῷ Δη-
» λιακῷ. ἐκθησόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα, ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι
» σαφὲς τὸ λεγόμενον. Ἀφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνθρωποι
» Αἰωλεῖς, πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολὺ, κατὰ θεωρίαν
» τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν. οὗτοι ἐφάνη-
» σαν ἐν Ῥηνείᾳ ἐκβεβλημένοι. τοῦ δὲ πράγματος περιβοή-
» του ὄντος, ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς Ῥηνεῦσιν αἰτίαν ὡς αὐ-
» τῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν
» ἀσεβείας. οἱ δὲ Ῥηνεῖς ἀγανακτοῦνταί τε τῷ πράγματι,
» καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης δὲ τῆς
» διαδικασίας ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώ-
» των οἱ Ῥηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν ὡς αὐτοὺς ἀφί-
» κοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὔτε ἐμπορίαν,
» οὔτε ἄλλην διατριβὴν οὐδεμίαν. πάντας τε ἀνθρώπους ἀφικ-
» νεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον· καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν
» Δήλῳ διατρίβειν. τῶν δὲ Δηλίων ἀποκριναμένων αὐτοῖς, ὅτι
» ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν·
» διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς
» φατὲ, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξον-
» τας τὰ ἱερεῖα; ἀλλὰ παρ' ὑμῖν (manuscr. ἡμῖν) ἐν Δήλῳ
» κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις, τριά-
» κοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν
» Ῥηναέων τραχείας οὔσης ὁδοῦ δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι
» ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν· ἐν Δήλῳ δὲ
» τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν. « CASAUBONUS. —
Conf. Ruhnkenii Histor. Orator. Graec. in Reiskii Orato-
rib. Gr. Vol. VIII. pag. 149. Ad illa *HYPERIDIS* verba,
τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσιν,
adnotavit DALECAMPIUS: » Ἀλληγορικῶς. Totius Ioniae
» res disceptando turbant. « — Caeterum Πανιώνιον olim

nomen fani fuisse a duodecim principibus Ioniae civitatibus consecratum, ad quod de communibus rebus deliberaturi convenirent, notum ex Herodot. I. 143. 148. & 170.

Ὠινοχόευν τε. Coniunctivam particulam, temere in ed. Bas. & Cas. omissam, restituimus ex edit. Ven. & ms. *A.*

τῶν πρώτων ὄντες Ἀθηναίων. »Scripsimus cum antiquis Athenaei membranis [& superioribus editionibus] » ὠρχοῦντο δ' οὗτοι περὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νεὼν τοῦ Δηλίου, » τῶν πρωτο .... τες Ἀθηναίων, καὶ κατεδύοντο ἱμάτια » τῶν Θηραϊκῶν. Sed nullum est dubium, quin suppleri quod » deest sic debeat: τῶν πρώτων παῖδες Ἀθηναίων. Chorus duplex erat: alter e viris, alter e pueris. Hinc illa » distinctio frequens in libris Graecorum, ut Demosthenis, Plutarchi, & aliorum, χορὸς παίδων, & χορὸς ἀνδρῶν. In sequentibus haeret aqua nobis. Nam & καταδύεσθαι pro ἐνδύεσθαι novum atque insolens: & *vestes » Theraicae* mihi quidem obscurae. Tamen ita mssti omnes, » non τηραϊκῶν, ut aliâs editum. An scribendum θηριακῶν? » ut *e pellibus confectae* vestes intelligantur, quales Romae » gestabant luperci per urbem currentes ac saltantes: quas » Hippocrates δορικὰ ἱμάτια nominat, in libro περὶ Φύσιος τοῦ Παιδός. « CASAUBONUS. — Ut a proximo incipiam: τῶν τηραϊκῶν temere scriptum in una editione Bas. τῶν Θηραϊκῶν cum ed. Ven. & eis msstis, quorum excerptis lectionibus usus Casaubonus est, agnoscit vetus noster codex *A.* Quodnam vero id genus sit vestium, non magis nobis quam docto Animadversori compertum. Nec vero, cur de corrigendo nomine cogitemus, caussa subest: illud enim satis certum videtur, denominatas esse illas vestes a *Thera* insulâ ex Sporadibus; a cuius Graeco nomine Θήρα adiectivum nomen legitime formatum Θηραϊκὸς non praetermissum est in Stephani Byz. de Urbibus Epitoma. Quae in superioribus verbis lacuna est cum in editis, tum in msstis omnibus, ea e vetere nostro codice *A.* derivata: in quo exigua pars membranae hoc ipso loco in mediâ paginâ exesa est. Perspicue supersunt hae literae πρώτο & ντες: nec maius foramen, quam ut duae fere literae aut duae cum dimidia intercidere potuerint, cum praesertim duae voces spatio nonnullo separari debuerint. Quare certum videtur, quod *Godofredus* noster SCHWEIGHAEUSER (cuius industriae fideique debemus lectiones ex hoc codice excerptas) coniectaverat, sic olim

f scriptum fuisse, τῶν πρώτων ὄντες Ἀθηναίων. Ac sane probabilius videri debet, *senum choro*, quam *puerorum*, in illa festi solennitate *vinum ministrasse puerum Euripidem*. Verbum κατεδύοντο merito suspectum fuit Casaubono: nec illud ita omnibus elementis scriptum agnoscit vetus codex. Nam quum in libro angustis admodum columnis descripto verbum illud in proxima linea eodem loco esset positum, ubi est inferior pars praedicti foraminis, huius etiam verbi pars intercidit: & initio quidem superest perspicue ἐ litera, tum quinque extremae literae δύοντο, & ante has maior pars literae, quae σ esse videri poterat, sed perinde & ε esse potuit: ita, quod intercidit, parum est; ac fere non dubitari debet, ἐνεδύοντο olim scriptum fuisse: pro quo tamen ἐνεδέδυντο in plusquamperfecto tempore malueram. Tota ῥῆσις, inde a verbis ὀρχοῦντο δ' οὗτοι &c. deest Epitomae.

Φυλῆσιν. »Subditur his: ὁ δὲ Ἀπόλλων οὗτός ἐστιν, »ᾧ τὰ Θαργήλια ἄγουσι, καὶ διασώζεται φύλησιν ἐν τῷ »δαφνηφορείῳ γραφὴ περὶ τούτων. Scribendum Φυλῆσι: »*in pago Phyla.* Errant omnino qui accipiunt pro φυλαῖς. »Adi ad Stephani Ἐθνικά. Neque probo, quod γραφὴν *li*»*teras publicas* verterunt. De *pictura* accipimus nos: cuius »erat argumentum saltatio orchestarum circa Apollinis »Delii templum, & quicquid ad ritum illum pertinuit. »De huius generis tabulis ante dictum, libro quinto capite »septimo. [ad V. 197. d.] « CASAUBONUS. — Δαφνηφορεῖον, fanum (puto) fuit Apollini Δαφνηφόρῳ sacrum: quod ipsum tamen cognomen an apud aliquem ex antiquis scriptoribus Apollini tributum reperiatur, non habeo exploratum.

a καὶ παρὰ Ῥωμαίοις &c. »Verissimum est quod scribit, »*Romanos & in moribus institutisque multis*, & κατὰ τοὺς »τόνους τῆς φωνῆς *Aeoles potissimum ex omnibus Graecis esse* »*imitatos*. Utriusque linguae periti fatebuntur ita esse: ac »memini Dionysium Halicarnasseum & Priscianum aliquot »locis disertim huius nos admonere. « CASAUBONUS. — Vide Dionys. Halic. Antiq. Rom. lib. I. cap. 90. Adde Quintilian. Instit. I. 6, 31. *Puerorum in sacris apud Romanos ministrantium* meminit idem Dionysius, Antiq. II. 22.

AD CAP. XXV.

Οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' &c. Simillimam sententiam habes b apud Aristophanem, Ran. 730 sqq. ubi vide quae praeeunte Berglero adnotavit Brunck. *Secundus* EUPOLIDIS *versus* percommode sic editus erat,

νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις.

Sed notandum tamen, verbum *λεύσσομεν* non veteris alicuius codicis auctoritate niti, (nam perinde illud ignorant ms. *A.* & *Ep.*) sed deberi recentioris nescio cuius eruditi viri coniecturae. Latinam eclogae versionem ex GROTII Excerpt. pag. 503. mutuati sumus. De Οἰνόπταις porro consuli possunt Hesychius in voce, ac Pollux VI. 21 sq. & utriusque Interpretes.

εἰ κατ' ἶσον πίνουσιν οἱ συνόντες. Bene *συνόντες* ms. *A.* cum editis. *συνιόντες* ms. *Ep.* Recte vero *κατ' ἶσον* edd. pro quo *κάτισον* (sic) scriptum in ms. *A.* *κατῖσον* in *Ep.*

ὥς ὁ ῥήτωρ φησὶ Φιλῖνος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. »Non temere laudatum invenias *PHILINUM*, *orato-* »*rem* Atticum, quem super *oenoptis* citat Noster. Facit il- »lius mentionem Clemens Alexandrinus in eo tractatu, quo »de Graecorum furtis agit. Ibi vir diligentissimus prima »verba orationis [Demosthenis] DE Corona cum simil- »limis *Philini* componit. Eiusdem antiqui oratoris fa- »cit mentionem Harpocration duobus, opinor, locis, in »Θεωρικὰ, & in Κοιρωνίδαι.« CASAUBONUS. — Clementem vide, Stromatum lib. VI. pag. 748 ed. Pott. sed praesertim Harpocrationem in Κοιρωνίδαι, ubi non modo oratoris, sed & eiusdem orationis, de qua hîc agitur, ex professo fit mentio. Inde etiam intelligas, Κροκωνιδῶν scribi debuisse, ut a nobis editum. Fuerant *Croconidae* Attica familia, cui cum cognatâ familiâ *Coeronidarum* disceptatio intercedebat. Adde quae notavit RUHNKENIUS, in Hist. Crit. Orator. Graec. pag. 153 seq. ubi de corrigenda apud Athenaeum menda monuit.

ἐκάλουν δέ τινες τούτους καὶ ὀφθαλμούς. Simili quadam c ratione exploratores sive speculatores, apud Persas, *τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς* nominari solitos tradit Xenophon, in Cyri Instit. VIII, 2, 10. Confer Hesych. & Suid. in Ὀφθαλμὸς βασιλ.

Παρὰ δὲ Ἐφεσίοις &c. »*Ephesiis ταῦροι* dicebantur, *qui* »*per Neptuni festum vina ministrabant iuvenes* investes & in-

» tegri. Hoc refert Athenaeus ex *Ameriae* Glossis. Inde » & Hesychius sumens, Ταῦροι, ait, *οἱ παρ' Ἐφεσίοις οἰνοχόοι.* « Casaubonus. — Confer Meursium, in Graeciâ Feriatâ, voc. Ταύρεια.

d Κὰδ δ' ἀμβροσίας μὲν &c. » Sapphûs locum, de *Mercurio* » *Diis vinum fundente*, emendavimus libro secundo capite » secundo. « Casaub. — Nempe, lib. II. pag. 39. a. quum posterior *Sapphûs versiculus*, sic vulgo corruptus ederetur, Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς οἰνοχοήσων: haec ibi monuerat Casaubonus, quae, in Animadv. ad illum locum brevius a nobis commemorata, enucleatius hîc adposuimus: » Legendum est: (inquit)

» Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν,

» ex Eustathio & vetustis libris. ἔρπις *vinum* significat linguâ » Aegyptiorum, si Criticis fidem habemus. ἔρπις, inquit » Eustathius, Αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος, καθὰ καὶ Λυκόφρων οἶδε. » Lege, si est operae, quae Tzetzes scribit ad istum versum » Lycophronis, ἔρπιν τε ῥέζειν καὶ ἀλοιφαῖον λίπος. Hip» ponax, ὅσου τὴν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει. *Libro decimo* ite» rum laudat hunc *Alcaei* [*Sapphûs* scribere voluerat] lo» cum Athenaeus, & pro ἔρπιν scribit ὄλπιν: quod inco» gitantiâ factum putem, sensum attendente illo, non ver» ba. ὄλπις enim, *οἰνοχοή, trulla vinaria.* « — At undecumque sit scriptura ὄλπιν, quam hîc cum editis tuetur vetus codex *A.* (nam in *Epit.* h. l. praetermissum id testimonium) percommoda certe videri debet, atque etiam commodior quam altera. Nam si Aegyptiorum sermone ἔρπις *vinum* sonat, cur Aegyptiaco vocabulo uteretur Sappho? Sed ponamus, liberum poëtriae fuisse vocabulo isto uti: si *vinum* sonat ἔρπις, percommode quidem dictura illa fuerat ἀρύων ἔρπιν, *hauriens vinum*, nempe e cratere; sed ἑλὼν, *capiens*, non tam apte cum *vino* iungi videtur, quam cum *trullâ*, cuius ope vinum e cratere hauritur & in calicem infunditur. Pro οἰνοχοῆσαι, quod hîc vulgo legebatur, e superiori loco haud dubie vel ᾠνοχόησεν, vel potius οἰνοχόησεν neglecto augmento corrigi debuit: quam posteriorem scripturam (nempe, absque augmento) hîc olim obtinuisse ex hoc ipso probabile fit, quod in οἰνοχοῆσαι dein corruptum fuerit verbum. Vide notata ad II. 39. a. & conf. Supplementum Animadversi ad eumdem locum, Vol. II. pag. 502 sq. Eodem superiore loco deerat priori *Sapphus versiculo* prima vox: quae hîc in ed. Ven.

& Baf. fic praepofita eft, Κ ά δ' ἀμβροσίας &c. In editione d Cafauboni vero in hunc modum, Κ ά δ δ' ἀμβροσίας: fed Κ ά δ δ', puto, (cum accentu, non cum apoftropho) voluerat editor, quemadmodum nos pofuimus: nempe κάδδ' pro κατὰ δὲ, & hoc pro κατακέκρατο δέ. Nam, quid effet aliud quod lateret fub veteris noftri codicis fcriptura κη δαμβροσίας, nihil nobis occurrebat. Si effet κητ᾽αμβροσίας, κητ' pro κῆτα, id eft, καὶ εἶτα, accepturus eram.

AD CAP. XXVI.

Οἱ δὲ παλαιοὶ &c. »*Veteres*, inquit, τοὺς πρὸς ταῖς »ὑπηρεσίαις ταύταις κήρυκας ἐκάλουν: *eos qui pincernarum* »*officio fungerentur, vocabant* κήρυκας. Imo notant Graeci, »& verum eft, antiquiffimis temporibus eo nomine om»nes *qui in aedibus miniftrabant*, fic fuiffe vocatos. Κήρυ»κες, aiunt, οἱ διάκονοι οἱ τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες »πράξεις.« CASAUBONUS. — Sic Hefychius in voce. Qui dein adferuntur *Homerici verfus*, funt ex Iliad. γ'. 245 fqq. & 268 fqq. In illorum primo perperam transpofita funt verba in ed. Ven. & Baf. & in msto *A*. φέρον θεῶν, pro θεῶν φέρον. Legitimam verborum feriem reftituit Cafaub. In *Epit.* praetermiffi funt verfus.

Κλείδημος δὲ τοὺς μαγείρους &c: CLIDEMUS, nempe, e *primo libro* τῆς Ἀτθίδος; ut intelligitur ex XIV. 660. d. Ex hoc vero Athenaei loco (nempe ex Epitomâ, ut conftanter) fua habet Euftathius, ad Odyff. α'. p. 35. l. 46.

Καὶ τὴν Ἥβην δέ τινες ἀνέπλασαν οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς. »Notemus hanc locutionem. Ait, τινές. Miror equidem; »nam Homeri ipfius hoc commentum eft. Iliados ρα.. δ'. [in ipfo initio:]

» — Μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
»νέκταρ ἐῳνοχόει. —

»Magis miror quod addit, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι »τὰ συμπόσια. *Quod Heben finxerint Diis effe a poculis*, »*haec fortaffe*, inquit, *ratio eft, quia convivia vocabant* ἡβη»τήρια. Appellat συμπόσια, *oecos ubi convivabantur*, & *tri*»*clinia*. Hefychius quoque ἡβητήρια interpretatur ἑστια»τήρια, & κατάλυσιν. Alii inter aedilem metuentia loca »referunt: neque aliter auctores eâ voce utuntur. [vide infra, pag. 438. b. & ibi not.] »Sed friget omnino, me »iudice, Athenaei ratio. Acutius & verius Comici inter-

» pres: ἥβην, inquit, *appellant veteres voluptatem quae ex » conviviis capitur: quam ob caussam poëta Heben finxit, & » ei convenientissimum nomini suo ministerium praebuit, ut esset » Diis a poculis.* Haec doctissimus ille Grammaticus ad Ve» spas: [vs. 851.] cui & Hesychius subscribit obscure, » ἥβην interpretans ἀκολασίαν.« CASAUBONUS. — Omnino turbata ista apud Nostrum, nescio quo pacto, videntur. Etiam illud parum commode habet, quod ait οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς: quum, si *Diis* vinum fundentem dicere voluit, (quemadmodum cum Dalecampio Casaubonus accepit) diserte τοῖς θεοῖς dicere debuerit; quoniam in his, quae proxime ante dixerat, non de Diis agebatur. Nisi per errorem loco mota haec statuas, cum continuo illis subiici debuissent, Ἑρμᾶς δὲ ἐλῶν ὅλτιν θεοῖς οἰνοχοῆσαι. Ut quidem nunc leguntur verba, hoc sonant, quod in versione posuimus: *Etiam Heben quidam finxerunt ipsis* (id est, *sibi*) *vinum ministrantes.* In *Epit.* ita haec expediuntur: Καὶ ἥβην δὲ οἰνοχόον πλάττουσί τινες· ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια φησὶ (nempe φησὶν ὁ Ἀθήναιος) καλεῖσθαι τὰ συμπόσια.

Κλεινοῦς δὲ &c. Multo probabilior visa nobis erat ista nominis forma, quam dabant Libri infra, ubi eadem res repetitur, XIII. 576. f. quam Κλίνης, quod hîc vulgo legebatur, consentiente quidem utroque nostro codice msto. *Paulo post*, cum paucis verbis interiectis repeteretur vox Ἱστοριῶν, a priori loco in posteriorem aberrans recentior aliquis librarius, POLYBII nomen cum proxime sequentibus verbis omiserat, quae nos e vetere cod. *A.* supplevimus. Eadem vero etiam infra habes, loco modo citato. Polybianum Fragmentum inseruimus olim Reliquiis libri XIV. Historiarum Polybii, cap. 11. nostrae editionis. *Mox*, perperam h. l. editum erat κατὰ τὰ πολλὰ μέρη. Importunum articulum merito ignorant ambo nostri mssti. De vocab. ῥυτὸν, quod *poculi* nomen est, vide infra, XI. 496 extr. & seq.

AD CAP. XXVII.

Ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις ἐκπίνων τὸ ποτήριον ὁ Οὐλπιανὸς. Verba fecerat Athenaei Ulpianus, inde a pag. 422. e. & maius poculum poposcerat, pag. 423. b. c. Ad proximos versus, quibus ille utens propinat sodalibus, haec adnotavit CASAUBONUS: » *CLEARCHI* versus e *Citharoedo*,

» qui leguntur hîc intercisi, apud poëtam ita continua-
» bantur:

» —— Τήνδ' ἐγὼ a
» μεστὴν ἅπασαν ἐπονομάσας προπίομαι
» τοῖς συγγενέσι, πίστωμά γε φιλίας· πιὼν
» ἔρωτα πικρόν. πνίγομαι γάρ. ἀλλ' ἐπιῤῥόφει. «

Sic ille, ne verbo quidem ullo adiecto: quasi certissima esset emendatio. Nempe ob oculos habuerat doctus Animadversor, probaveratque (ut videtur) DALECAMPII versionem, quae est huiusmodi: » *Hanc ego plenam pateram* » *amicis meis, quos nominatim appellavi, totam praebibo, be-* » *nevolentiae certum signum*: « tum: » A. *Amorem ego mole-* » *stum bibi, etenim suffocor.* B. *At insuper rursus tu sorbe.* Quae speciosa sunt utique; atque etiam hoc habent, ut teneatur hac ratione vox ἔρωτα, ita penacute scripta, ut eam exhibent vulgo libri, editi certe, nescio an & vetus cod. *A.* e quo quidem nulla hîc notatur varietas. (In *Epit.* autem desunt ista omnia.) Sed negari non potest, gravibus nonnullis difficultatibus premi illam Casauboni emendationem. Nam, primum, γε particula inutiliter prorsus & alieno loco inserta est: tum vero durum omnino videri debet, vocem λοιπὸν, quam habent libri, ex πικρὸν ortam statuere: denique, extremo versui, prout est a Casaub. constitutus, metrica ratio minime constat. Videtur ille in verbo πνίγομαι primam syllabam brevem statuisse, quam producebant Graeci, ut Aristoph. Nub. 1036 & 1376. unde etiam nomen τὸ πνῖγος. Nec vero nobis contigit, certius quidquam aut quod multo commodius esset reperire. Sed vox λοιπὸν utique aut tota tenenda, aut certe nonnisi in fine mutanda visa erat. Porro ἔρωτα λοιπὸν, poterat ἐρώτα λοιπὸν valere, id est, *interroga deinde*: aut ἐρῶ τὰ λοιπὰ, *dicam reliqua.* Ac sane tali quadam ratione,

συγγενέσι πίστωμα φιλίας. πιὼν ἐρῶ
τὰ λοιπά· πνίγομαι γάρ. 'Αλλ' ἐπιῤῥόφει:

commode quidem, ni fallor, concinnati versus fuerint; sed, ita maxime scripsisse poëtam, non ego praestiterim. Caeterum cum eo quod ait poëta, μεστὴν (scil. τὴν κύλικα) ἅπασαν προπίομαι, confer quae leguntur supra, V. 193. a. & IV. 128. a. item infra, X. 431. a. Quod vero adiicit ἐπονομάσας, de illo more disertim Cicero monuit, Tusc. I. 40. *Propino*, inquit, *hoc pulchro Critiae.* - - *Grae-*

ci enim in conviviis solent nominare, cui poculum tradituri sunt. Pro ἅπασαν vero apud Nostrum, ἅπασιν fortasse scriptum olim fuisse haud absurde coniicias.

Amphidis versum ita edidimus, ut praeiverat codex mstus uterque cum edit. Ven. & Bas.

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις συχνούς.

Minime quidem displicet συχνὰ, adverbialiter positum, quod habet ms. *Ep.* inter lineas: sed deberi hoc videtur Breviatoris coniecturae, qui συχνοὺς in suo exemplari repererat, quod unice agnoscit noster cod. *A.* Quod vero συχνοῖς legitur in ed. Cas. id tacite ita ex ingenio correxerat Casaubonus: quae quidem emendatio, fortasse haud immerito, verissima plerisque videbitur. Pro simplici verbo σοβεῖν, quod hîc ponitur, usitatius aliàs erat compositum περισοβεῖν, de *poculi circulatione* in convivio. Vide IV. 230. c. & XI. 504. a. & confer quae ad Alciphronem notavit Berglerus pag. 87. Dalecampius vertit: *Puer crebris poculis nos pulset;* cogitans fortasse illud Timoclis, p. 430. f. πατάξω τ' (sive πατάξω σ') ἴσον ἴσῳ ποτηρίοις μεγάλοις.

b *Xenarchi* versiculum illum ex *Gemellis*,

Ἀμυγδαλῇ μὲν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῆν:

proverbialiter dictum adparet: cur autem in obscoeniorem maxime sententiam accipiendum Dalecampius censuerit, non video. Mihi videbatur idem fere dicere ac vulgatum illud, *Manus manus lavat*, & quae sunt huic similia. Sed ipsius poëtae nomen, quod silentio praeteriit Epitomator, mire detortum erat in editis & (quod quidem sciam) in ipso etiam vetere nostro codice. Nam *Xenochartum* poëtam, quem hi nominabant, nemo novit: *Xenarchi* comici cum aliae fabulae, tum *Gemelli* (Δίδυμοι) & apud Nostrum commemorantur XV. 693. b. (ubi pariter, ut hoc loco, de *compotatione* agitur,) & apud Suidam in Ξέναρχος.

Archippi versui, qui ad hunc modum vulgo recitatur,

Τίς ἐνέραισε σφῶν ὦ κακόδαιμον ἴσον ἴσῳ;

non video quo pacto constet metrica ratio, nisi pronomen Τίς statuas in fine olim positum fuisse praecedentis versus, tum σφῶϊν in genitivo duali scribas pro σφῶν. Cui simul & illud consentaneum videtur, ut κακοδαίμον' scribatur; nempe duali numero, pro κακοδαίμονε. Mixtionis vini *aequis partibus* factae, quam ἴσον ἴσῳ vocabant, men-

tio iam facta est I. 30. f. Uberius vero vide paullo post, b
X. 430. f. & 431. a. b. Illam mixtionem *excedere modum & insaniam efficere* monuit, poëta nescio quis, ex Mnesimachi medici sententiâ, apud Nostrum lib. II. p. 36. b. (de quo loco confer quae haud multo ante monuimus, ad p. 419. b.)

In *Cratini* versiculo,

τὸν δ' ἴσον ἴσῳ φέροντ', ἐγὼ δ' ἐκτήκομαι:

abrupta prorsus ex connexione cum praecedentibus sunt priora verba, ut nescias quo referantur. In Epit. totus abest. In ms. *A.* absque apostropho scribitur, *τὸν δὲ ἴσον ἴσῳ φέροντα.* Istud *par pari* de aequalibus cyathis, quibus bibere mos erat in compotationibus, accepit Erasmus, in Adag. pag. 568. & in alienam prorsus sententiam totum versum detorsit. Dalecampius vertit, *Par pari affert*; ambiguâ sententiâ. Silet Casaubonus. Gallicus interpres de *puero* accepit, *vinum aequis partibus aquâ mixtum praebente* vel *circumferente.* Nobis participium *φέροντα* ad *οἶνον* referri visum erat; ut, quemadmodum Pollux VI. 18. ait, *laudasse veteres οἶνον τὸν τρία φέροντα, id est,* ut ipse interpretatur, *τὸ τριπλοῦν τοῦ ὕδατος*, sic hic poëta dicat *οἶνον ἴσον ἴσῳ φέροντα, vinum par pari ferens,* id est, *aequali portione aquae temperatum.* Monuit hoc loco Casaubonus: »Quae sequuntur *de variis vini temperamentis*, conferant »studiosi cum iis quae de eadem re Athenaeus scripsit »alibi, & Iulius Pollux, aliique.« — Praeter nominatos auctores, conferendus praesertim Plutarchus, Sympos. III. 9. & Schol. ad Aristoph. Eq. 1184.

AD CAP. XXVIII.

In ed. Ven. & Bas. deest & *Menandri & Hesiodi* testimonium, quum recentior aliquis scriba, a verbis *ὅτι Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ ἔφη* aberrans ad illa inferiora, *Ἀναξίλας ἐν Νηρεῖ ἔφη*, post ista *ἐν Ἥρωϊ ἔφη* statim illa posuisset, *Καί τοι πολύ γ'* &c. Quae deerant, ea tacite supplevit in sua editione Casaubonus ex Italicis codicibus e quibus varietatem lectionis excerptam habebat. Sed in *Menandri* testimonio, sua auctoritate *Χοῦν* posuit, pro *Χοῦς*, quod & noster codex *A.* habet, & ex Aegiano codice ab ipso Casaub. in ora exempli editionis Bas. quo is olim usus erat, adnotatum est. Eadem verba etiam in latina c

c versione e Graecis codicibus msstis olim supplens Natalis Comes, *Chûs vini misti* scripserat, non *Chûn*. De verbis ad metri leges digerendis monuit BENTLEIUS in Emend. in Menandr. pag. 31. postquam ineptum senarium obtrudere lectoribus voluerat CLERICUS in Fragm. p. 76.

Ἡσίοδος - - παραινεῖ. Vide *HESIODI* Ἔργ. vs. 594. Utque ibi Τρὶς ὕδατος legitur, sic & hîc scribitur in ms. *A.* non Τρεῖς, ut edidit Casaubonus. Idem versus eodem modo scriptus legitur in ms. *Epit.* Intelligendum fuerit, *Ter infundere* portionem *aquae*. Quod sequitur δι' ὃν καὶ Ἄναξ. fortasse δι' ὃ malles, id est, *propterea*, ut in versione posuit Natalis. Sed δι' ὃν, ut edidit Casaubonus, sic tenet ms. *A.* Intelligemus igitur, *propter quem*, nempe, *Quem* (scil. Hesiodum) *respiciens Anaxilas* ait id quod continuo adponitur; ubi sibi non placere significat id quod ille praeceperat.

Ἀναξίλας ἐν Νηρεῖ. Notanda *ANAXILAE* fabula *Nereus*: quae, quum a Fabricio in recensu fabularum huius Comici omissa esset, etiam diligentissimi Harlesii effugit observationem. Quum verba ista (ut paulo ante dictum) deessent vetustis editionibus Graecis & versioni Dalecampii, etiam in Auctorum quibus Athenaeus usus est Indice, a Dalecampio concinnato, praetermissa erat mentio huius fabulae, quae nusquam alibi citata reperitur. In *priore versu*,

Καί τοι πολύ γ' ἐσθ' ἥδιον. οὐ γὰρ ἄν ποτε

claudicanti metro nihil opis offerebat vetus cod. *A.* Silet vero prorsus Epitoma. Sed facile sibi persuadebit eruditus lector, sic scripsisse poëtam, Καί τοι πολὺ τοῦτ' ἐσθ' ἥδιον. In *posteriore*, rursus non τρεῖς, ut erat editum, sed τρὶς, ut in Hesiodi versu, dedit codex Mstus. Recte: nam si pronomine, non adverbio, uti voluisset poëta; τρία dicere debuerat, non τρεῖς, quia ἓν sequitur in neutro genere. Sed & hic versus illegitimus, & iusto brevior:

ἔπινον τρὶς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Cui consulueris, sic scribendo:

ἔπινον ἐγὼ τρὶς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Ἄλεξις δ' ἐν Τιτθῇ. Sub Τιθεῖ, quod hîc dabat vetus codex, vix dubitari potuit quin lateret Τιτθῇ, quod perspicue legebatur VI. 241. c. ubi vide notata. Duos priores versus, qui ex hac *ALEXIDIS* fabula citantur, tales exhibui quales in ed. Ven. & Bas. legebantur:

Ἰδοὺ πάρεστιν οἶνος, οὐκοῦν ἐγχέω d

Κρίτωνα πολὺ βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας.

Neque quidquam mutat codex *A.* praeterquam quod Ἰδοὺ γὰρ habet; quod ferri nequit, nisi Ἴδε pro Ἰδοῦ scribas. Casaubonus in fine prioris versus *interrogandi signum* posuit: in Animadversionib. autem intactum praetermisit hunc locum, quasi sic satis bene curatum, aut nulla difficultate laborantem: cui tamen (quantum equidem exputare potui) nec metrica ratio nec sententia constat. Dalecampius quidem, longe a vulgata scriptura recedens, versus istos latine sic reddiderat:

» A. *Ecce dum vinum adest.* B. *Funde igitur & misce.*

» *Longe melius erit, unum ac quatuor.*

Cuius Latina, pro suo instituto, in Graecum sermonem convertens Pursanus, Graecos versus in hunc modum concinnavit:

» Ἰδοὺ πάρεστιν οἶνος, οὐκοῦν ἔγχεε

» κίρνα τε πολὺ βέλτιον ἕνα γε καὶ τέτταρας.

Villebrunius, primum versum tenens sicut editus est, nisi quod personarum partes in hunc modum distinxit,

A. Ἰδοὺ πάρεστιν οἶνος. B. Οὐκοῦν ἐγχέω

secundum versum pro suâ Graecae prosodiae peritiâ sic refingendum censuit,

ἄκρατον; B. Ναί! πολὺ βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας.

(ἕνα intelligens κύαθον: rursusque τέτταρας κυάθους.) Sententiâ quidem minime incommodâ: si modo (ut misere pessumdatum metrum taceam) non nimis longe recederet a librorum scriptura. Equidem *Critonis* nomen, quod hîc habent Libri, non sine violentae audaciae notâ abiici posse putavi: cum praesertim idem nomen, apud alium quidem Comicum, sed in similis tamen argumenti versibus, compotatori cuidam tributum videam, pag. 431. d. Servato igitur illo nomine suspicatus eram, in sententiam haud dissimilem ei, quae Villebrunio placuerat, tali quodam modo concinnari versus posse:

A. Ἴδε γὰρ πάρεστιν οἶνος. B. Οὐκοῦν ἐγχέω,

Κρίτων, ἴσον; A. Πολὺ βέλτιον ἓν καὶ τέτταρα.

Sic ἴσον concise dictum fuerit pro ἴσον ἴσῳ, *aequis partibus*. Sin ἄκρατον malles, eiiciendum erat vocab. πολὺ, & sic scribendum:

Κρίτων, ἄκρατον; A. Βέλτιον ἓν καὶ τέτταρα.

Sed cum alter dicat, *Multo meliorem esse mixtionem unius*

d *cum quatuor*, intelligi par eſt, alterum non prorſus *merum*, ſed *minus dilutum* dixiſſe. Si alioquin ſanus eſſet verſus, poteras etiam coniectare, *κρίτωνα* vulgo Athenis fortaſſe dictam fuiſſe certam quampiam miſcendi vini rationem. Deinde vero, quo pacto verſui convenire poſſet vulgata ſcriptura, *ἕνα καὶ τέτταρας*, non vidi. Agnoſcit tamen eamdem etiam Epitoma, in qua ſic conciſe: *Ἄλεξις δέ που φησίν· ἐγχέωμεν ἕνα καὶ τέτταρας.*

Verſ. 3. Non *ὑδαρὸν*, ut edd. ſed *ὑδαρὴν* dedit ms. *A.* cum quo conſentit quod ſequitur *ταύτην*, nempe *τὴν κύλικα.* Perinde vero etiam *ὑδαρῆ* legi poterat, a nominativo *ὑδαρὴς*, quod habet ms. *Ep.* in contextu; ſed & ibi eſt *ὑδαρὴν* inter lineas. *ὑδαρῆ* quidem habes pag. 427. c. conſentiente ms. *A.* & *ὑδαρὲς* in neutro genere pag. 423. f. ſed rurſus *ὑδαρὸν*, ſcil. *κύλικα*, idem ms. *A.* & alii, pag. 430. e. & f. Iam rurſus claudicabat *quartus verſus*, vulgo ſic ſcriptus:

λέγε τι καὶ διατριβήν γε τῷ ποτῷ
ποιῶμεν. —

Qui cum iuſto eſſet brevior, verbum tamen *ποιῶμεν* eidem non adtribui poſſe adparebat. Conſentiunt autem in vulgatam ſcripturam ambo noſtri mssti cum editis. Gallicus interpres duplicem propoſuit medicinam:

λέγε τι, καὶ διατριβήν γε ποίει ἐν ποτῷ.

aut in hunc modum: — *διατριβὴν ποιῶμεν τῷ ποτῷ.* Vertit autem vernaculo ſermone: *Parle enſuite, & differe pendant que nous ſerons a boire.* Similiter fere Dalecampius: *Iam loquitor nonnihil, ut inter bibendum confabulemur.* Sed ad *λέγε τι* intercidiſſe aliquid mihi viſum erat; veluti *λέγε τί θέλεις*, aut *τί νοεῖς*: *dic quid ſentias; dic an non ſatis commoda tibi videatur illa mixtio.* Tum *διατριβὴν ποιεῖσθαι* hoc loco cum H. STEPHANO (Theſ. T. III. p. 1334 *bis*, d. e.) intellexi *moram facere, in longum producere.* Sed in eamdem ſententiam *τὸ πότῳ* penacute ſcribendum fuit. Nam *ὁ πότος* eſt *compotatio*: *τὸ ποτὸν* vero, *potus, id quod bibimus.* Quod ſi omnino tenendum *τὸ ποτῷ*, (quod eodem modo etiam in ms. *Ep.* ſcriptum video) tum equidem nomen *διατριβὴν* longe aliter interpretandum cenſerem, in hanc ſententiam, *& iucunditatem certe conciliemus noſtro potui*; id eſt, *ea certe utamur mixtione, quae iucundum & delectabilem faciat potum.*

καὶ Διοκλῆς ἐν Μελίσσαις· Πῶς δὲ καὶ κεκραμένον πίνειν

τὸν οἶνον δεῖ. B. Μετὰ τέτταρα καὶ δύο. &c. Nullâ interpositâ distinctione legebatur, τὸν οἶνον δεῖ μετὰ τέτταρα &c. Ibi monuit Casaubonus: »Scribe *Dioclis* locum hoc »modo: Πῶς δὲ καὶ κεκραμένον πίνειν τὸν οἶνον δεῖ με; »Τὰ τέτταρα καὶ δύο. *Quomodo temperatum vinum bibere* »*me oportet? Quatuor* aquae, *vini duo.«* — At ego, memor frequentissime a librariis permutari voculas μετὰ & κατὰ, non dubito, κατὰ τέτταρα καὶ δύο scripsisse poëtam, sententiâ quidem eâdem quam interpretatus est Casaubonus. Sic alius poëta apud Nostrum, p. 430. d. κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκράτου dixit, pro δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου, ut interpretatur ipse Athenaeus. Taceo, non videri observasse Animadversorem, legitimis versibus senariis concepta esse illa verba. Sed miratus sum, cum sic continuo pergentem eumdem viderem: »Hanc fuisse an»tiquissimorum Graecorum vini temperaturam, auctor »Hesychius. Τὸ πάλαι, ait, ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβά»νειν, τὸ δὲ τέταρτον οἶνον. Diserte Athenaeus hic con»trarium scribit, qui subiicit Diocleis verbis: ἡ δ' οὖν »κρᾶσις αὕτη παρὰ τὸ ἔθος οὖσα, ἐπέμνησε (scribo »ἐγέννησε) τάχα καὶ τὴν θρυλλουμένην παροιμίαν, Ἢ »πέντε πίνειν ἢ τρία, ἢ μὴ τέτταρα. Quae ita verte: *Ab* »*hac igitur temperatura, quae praeter consuetudinem erat, na*»*tum fortasse proverbium usu tritum, Aut quinque bibe aut* »*tria: non autem quatuor.* Idem tamen paullo ante de hac »crasi locos recitavit antiquissimi poëtae Hesiodi, & Ana»xilae comici. Sed certissimum est, nullam fuisse com»munem omnibus Graecis certam κρᾶσιν. Aristophanes in »Equitibus [vs. 1184.] temperamenti meminit, quod ait »eius interpres habitum omnium optimum: cum quinque »partium tres aquae, duae erant vini. Habent & medici »suas κράσεις. Hippocrates quidem plurimis locis memi»nit τῆς ἴσον ἴσῳ, alibi aliarum.« — Haec ille: quae quum scriberet vir doctissimus, aliò profecto occupatum habuerat animum. Primum enim nescio quo pacto ei accidit, ut mixtionem quae apud Dioclem comicum commendatur, *quatuor partium aquae cum duabus vini,* (quae ratio eadem est ac si dicas *duplum aquae*; vel *duas aquae portiones cum una vini*) confunderet eamdemque faceret cum illa, quam ab Hesychio ait tradi apud antiquissimos Graecos vulgo in usu fuisse, *trium aquae partium cum quarta vini.* Tum ex hac confusione factum, ut Athenaeum no-

d ſtrum & cum Heſychio & ſecum ipſum pugnare ſtatueret: quorum neutrum imputari illi hoc loco poteſt; nec enim illam mixtionem, quae *tribus aquae partibus cum una vini* conſtat, *praeter conſuetudinem eſſe* ait; ſed iſtam, quae *quatuor aquae partes cum duabus vini* miſcet. Denique quid opus erat, verbum ἐπέμνησε cum ἐγέννησε permutare? atque adeo proverbio illi, cuius hic meminit Athenaeus, originem tribuere, de qua ille nec cogitavit, nec ſine abſurditatis notâ cogitare potuerat? Aut quid incommodi habebat illa ſententia, quam nos, ſervato verbo, quod cum editis tenet uterque noſter codex mstus, verbum de verbo in latina verſione expreſſimus: *Quae mixtio quum ſit contra morem, in memoriam forte iis vocavit* (*convivis*; intelligendo αὐτοὺς) *tritum illud ſermone proverbium.* Si qua forte dubitatio de verbo ἐπέμνησε ſubeſſet, cuius eſt paulo rarior uſus; poterat de uſitatiore ὑπέμνησε cogitari in illius locum ſubſtituendo: ſed ne hac quidem novatione erat opus. Quemadmodum ὑπομιμνήσκειν τὶ τινὰ ſignificat *aliquid alicui in memoriam revocare*: ſic nihil impediebat Athenaeum, quo minus verbo ἐπιμιμνήσκειν eâdem notione eâdemque cum conſtructione uteretur. Obiter profiteor, mihi Gloſſas Heſychii ſtudioſe evolventi excutientique non contigiſſe, ut verba ea quae ab illo tradita Caſaubonus retulit, reperirem. Caeterum iſta ratio, quam praeter morem eſſe ait Athenaeus, eſt tamen eadem quam paulo poſt (pag. 427. a.) ab *Anacreonte* laudatam refert: nam ut ſe habent quatuor ad duo, ſic decem ad quinque: ſcilicet ut duo ad unum.

Iam, quod ad ipſum proverbium ſpectat, quod iambico ſenario aenigmaticâ ratione ſic expreſſum circumferebatur,

Ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ (ſic mssti, non τρία ἢ ut edd.) μὴ τέτταρα:

de eius ſententia iam olim diſceptabant veteres. Ad numerum potandorum in conviviis poculorum retuliſſe videtur *Demetrius* neſcio quis, (*Democritum* intelligebat Eraſmus in Adag. p. 53.) Plinio commemoratus, lib. XXVIII. cap. 6. ſect. 17. Quae interpretatio placuit *Hieronymo* MERCURIALI, Var. Lection. lib. I. cap. 8. pag. 22. Alii ad diluendi vini rationem referunt, ut Plutarchus Sympoſ. III. 9. & auctor noſter, qui interpretandi cauſſâ proverbii haec ſubiecit, ἢ γὰρ δύο πρὸς πέντε πίνειν φασὶ δεῖν, ἢ ἕνα

πρὸς τρεῖς: ubi pro φησὶ, quod erat editum, φασὶ dedit uterque codex mstus, & ex Epitoma etiam Eustathius, ad Od. ι'. pag. 348. l. 50. cuius verba placet adscribere: Τὸ δὲ, κατὰ Διοκλῆν, inquit, πίνειν οἶνον κεκραμένον τέτταρα καὶ δύο, παροιμία κωλύει λέγουσα τὸ, Ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί' ἢ μὴ τέσσαρα. ἢ γὰρ δύο πρὸς πέντε φασὶ πίνειν δεῖ, ἢ ἕνα πρὸς τρεῖς· κρατῆρας δηλονότι. (κυάθους δηλονότι malebam.) Caeterum aliam rationum istarum interpretationem ex Lexico Rhetorico adfert idem Eustathius: nempe, τὸ πέντε valere rationem *trium ad duo*; τρία vero valere rationem *unius ad duo*; τέτταρα autem significare ἴσον ἴσῳ.

Quae sequuntur, in hunc modum edita erant: Περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χίου φησὶν, ὅτι

> Εὑρὼν ὁ μάντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο,
> πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησι πίνουσι τρεῖς
> πρὸς ἕνα κυάθους.

Οἱ δ' ἐπιτεταμένως &c. Ad quae nihil adnotavit Casaubonus: quasi & ipse praescripta verba, quoniam Ionis poëtae esse perhibentur, pro versibus habuisset. At *Ion* poëta tragicus, idemque comicus, natione Chius, si (quod hîc docet Athenaeus, consentiente Pausania lib. VII. cap. 4 extr.) librum etiam περὶ Χίου edidit, quem Etymologus in voc. Λόγχας, & Scholiastes Aristoph. ad Pac. 835. ex Bentleii emendatione Χίου κτίσιν indigetant; potuit illum librum solutâ conscribere oratione: sive illum versibus conscripsit, potuit Athenaeus id, quod ex eo hîc refert, soluta oratione mutatis nonnihil verbis referre. Illud quidem satis adparet, non metro adstricta, sed prosaica esse verba ab Athenaeo adposita; de quo pridem monuit Bentleius in Epist. crit. ad Millium, pag. 65. & post hunc Toupius in Epist. crit. pag. 92. Cur autem eosdem doctissimos viros offenderit verbum εὑρὼν, quorum ille ὅτι ὁ οἰνομάντις Παλαμ. hic vero ὅτι ὁ ἀλευρόμαντις corrigebat, nullam satis idoneam caussam equidem vidi. Vini temperatio ita utile inventum visum erat veteribus, ut etiam inventoris nomen dignum censerent, quod memoriae proderetur. *Melampodem* eo nomine a nonnullis laudatum esse docuerat Noster, II. 45. a. Στάφυλος δέ φησι, τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὑρεῖν. Alii (teste eodem Nostro, II. 38. c. & V. 179. e.) ad *Amphictyonem* regem laudem illam referebant, qui

τὴν τοῦ οἴνου κρᾶσιν. sive κρᾶσιν ab ipso Baccho didicisset. Quidni ergo fide librorum nostrorum, communi consensu verbum εὑρῶν hic tenentium, credamus, *illius rationis miscendi vini inventionem*, de qua mixtione hic agitur, *ad vatem Palamedem* ab Ione esse relatam. Si quid esset mutandum, probarem οὔριον, ad πλοῦν relatum, quod proposuit IACOBS, in Animadv. in Eurip. Trag. pag. 141. Sed in librorum scripturâ omnino adquiescendum arbitror.

Νικοχάρης γοῦν. Perperam Νικόχαρις ms. *Ep.* Quod deîn ait Athenaeus, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, paulo enucleatius scripsit Epitomae auctor: παίζων πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Οἰνομάου φησὶν, Οἰνόμαος οὗτος· χαῖρε πέντε καὶ δύο. Nempe Οἰνόμαος proprie sonat *qui vinum desiderat.*

Posterior versuum *NICOCHARIS* ex *Amymone* omissus est in *Ep.* Ex ms. *A.* ad vulgatam scripturam,

κἀγώ τε καὶ συμπόται γενοίμεθα,

nihil adnotatum. Manifestum tamen erat, intercidisse ante συμπόται voculam σὺ, quam inseruimus. Eamdem tacite adiecerat PORSONUS, versum istum citans in Notis ad Euripidis Med. vs. 6.

AMEIPSIAE testimonium, sic (veluti soluta oratione conceptum) scribebatur in editis: ἐγὼ δὲ Διόνυσος πᾶσιν ἡμῖν εἰμὶ πέντε καὶ δύο. Pro ἡμῖν, rectius haud dubie ὑμῖν dedit mstus noster uterque. Porro, quum perfectum efficiant senarium ista verba,

ἐγὼ δὲ πᾶσιν εἰμι πέντε καὶ δύο:

suspicatus sum, verba Διόνυσος & ὑμῖν partim e superioribus versibus, partim interpretandi caussa ab Athenaeo adiecta esse: quare, tamquam extra versum posita, parentheseos signis inclusi.

EUPOLIDIS versiculum ex *Capellis*,

Διόνυσε, χαῖρε, μή τι πέντε καὶ δύο;

omisit Breviator. Habet tamen eumdem Eustathius, ad Od. ι'. pag. 348. l. 44. nempe ex Lexico Rhetorico, ad quod diserte ibi provocavit. Perperam autem ibidem μή τοι, pro μή τι, scribitur.

Ἔφιππος, Θεοῖς. &c. » Admodum depravatus est hic lo» cus. Ἔφιππος, Θεοῖς·

» Ἐπειθ' ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα,
» εὐχόμεθα πρὸς τοῦθ' ὁ οἶνος ὠκαιρὰς † γένου
» οὐκ ἀστοῦ καὶ πηλοῦ 'γὼ φέρω παίζων ἅμα,
» κ' αὖθις γεγένηται τοῦτο πέντε καὶ δύο.

„Praeſtare haec ſarta tecta non poſſumus, & fortaſſe ali-
„quid deeſt. In *ſecundo verſu* οἶνος εὐκράς μοι γένου ſcri-
„bendum, vel, ut fere habent membranae, εὐκέρας
„γένου, vel γένοιθ'. In *tertio* verè ſcribimus absque con-
„troverſia, οὐκ τοῦ καπηλοῦ 'γὼ φέρω: *quod a cau-*
„*pone ego affero.* Hermippi autem Θεῶν meminit Pollux li-
„bro IX. in deſcriptione luſionis quam πεντάλιθα vo-
„cant; & Comici interpres ad Veſpas & Aves: item He-
„ſychius in Μίλαξ & Ἡλικία.„ Casaubonus. — Mihi
verſ. 2. verum viſum eſt εὐκέρας: quod dici potuit pro
εὐκρὰς vel εὐκραὴς aut εὔκρατος, *bene temperatus;* quem-
admodum αὐτοκέρας (teſte Polluce VI. 24.) dicebatur pro
αὐτόκρας: niſi ὦ εὐκραὴς γενοῦ dixit poëta, feſtive;
quaſi ipſum vinum, veluti Deum, invocaret: quae in-
vocatio etiam ipſo imperativo γενοῦ indicatur. Quid ve-
ro de πρὸς τοῦθ' ὁ οἶνος facerem, quod ad metrum minime
aptum erat, prorſus incertus haeſi. Si τοῦτ' per τ literam
ſcriberetur, in proclivi foret abiicere articulum. Nunc,
quum ſcriptura τοῦθ' (per θ) ſpiritum *aſperum* poſt ſe requi-
rat, pro ὁ οἶνος fortaſſe per ſynaloephen quamdam οἶ-
νος duabus ſyllabis ſcribi pronunciarique potuiſſe cogita-
vi: de quo penes doctiores iudicium eſto. *Tertio verſu* ma- a
gis placuit οὐκ ἀπὸ καπήλου, quod ex Adami conie-
ctura Villebrunius adoptavit, quam οὐκ τοῦ καπηλοῦ, quod
propoſuerat Caſaubonus. κάπηλον autem in peiorem par-
tem de *fraudulento caupone* accipiendum putavi: quam in
partem frequenter id nomen uſurpant Graeci. Vide Sui-
dam in Καπηλικῶς, & Toupii Emend. in Suid. Part. II. p.
61. ed. Lond. p. 204. ed. Lipſ. Conf. infra, p. 431. d.

AD CAP. XXIX.

Παρὰ δὲ 'Ανακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος. Recte
δύο mstus uterque; non δύ', ut erat editum. Eliſioni ul-
timae vocalis non erat hîc locus. Quod vero Παρὰ δὲ
'Ανακρ. εὕρηται εἷς οἴνου ſcribitur in *Epit.* id utrum ex
vetere Athenaei codice ductum, an perſpicuitatis cauſſâ
ab auctore Epitomae adiectum ſit verbum, neſcio: per-
commode quidem hîc poſitum eſſe, nemo negaverit. Pro
εἷς οἴνου ſcribendum ε̄ οἴνου (i. e. *quinque vini partes*) cen-
ſuerat *Hieron.* Mercurialis, Variar. Lect. I. 18. p. 21.
quoniam in ipſis poëtae verſiculis πέντε οἴνου diſerte me-

a morantur. At facile erat observatu, *quinque ad decem* eamdem rationem servare ac *unum ad duo*. Deceperat autem doctum virum vitiosa scriptura, qua poëtae verba corrupta h. l. erant, cum τὰ μὲν δύ' pro τὰ μὲν δέκ' esset editum.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν &c. De totâ eclogâ nil aliud h. l. adposuit Breviator, nisi haec verba, ὃς καὶ (nempe Ἀνακρέων) τὴν ἀκρατοποσίαν, Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν: sed infra, lib. XI. pag. 475. ubi priores quatuor versus cum quinti initio iterum recitantur, habet eosdem *Epit.* cum ms. *A.* & ex Epitoma Eustathius ad Od. γ'. p. 137 extr. Caeterum ex duobus istis Athenaei locis ecloga haec in omnes *Anacreontis* editiones recepta est: in editione Barnesii locum tenet inter Odas, num. LVII. in ed. Brunck. num. LVI.

Vers. 2. Quod ait κελέβην, *poculi* id nomen est, de quo differit Noster, lib. XI. pag. 475. ἄμυστιν dixere veteres, πόσιν ἥν ἐστιν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα: ut docet Athenaeus in ea parte libri XI. quae cum deesset pleniori operi, suppleta est ex Epit. a Casaub. in Animadv. Confer Suid. & Hesych. & quos ibi laudarunt interpretes, praesertim Barnesium ad Anacr. vs. 320. & ad Eurip. Rhes. vs. 419.

Vers. 3. pro eo quod hîc edebatur, τὰ μὲν δύ', recte τὰ μὲν δέκ' ex XI. 475. c. receperunt Anacreontis editores. Cuius scripturae vestigium etiam hoc loco superest in ms. *A.* ubi non, ut in editis, δύ' ἐγχέας scribitur, sed sic δ' ἐκχέας. Iam participium ἐγχέας quidem, quod hîc in Msto truncatum, in impressis vero Athenaei exemplis restitutum est, consentientibus msstis & editis legitur XI. 475. c. pariterque apud Eustathium l. c. Ac fieri potest (quod ad Anacr. vs. 917. notavit Barnesius) ut sic ipse etiam Athenaeus scripserit, sensum attendens, non metrum. At poëta certe vix dubitari potest quin ἔγχει (in imperat.) scripserit: quam scripturam nos tenuimus, ab omnibus Anacreontis editoribus receptam. Si quis tamen, constantis librorum scripturae verecundiâ ductus, statuerit potuisse fortasse duas syllabas χεας pro una pronunciari, non magnopere equidem repugnabo.

Vers. 5 *sq.* Cum postrema pars eclogae in hunc modum edita esset, τὰ πέντε δ' οἴνου κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν ἀναδευβασσαρήσω: monuit Casaubonus: » Fortasse ita » corrigas non male, τὰ πέντε δ' οἴνου κυάθοις ὡς ἂν

» ὑβριστιῶσαν φρένα δεύσας βασσαρήσω: vel φρέν' ἀναδεύ-
» σας βασσαρήσω. *Ut cum luxuriantem animum cyathis riga-
» vero, furere incipiam.* « — Et κυάθοις apud Anacr. recepit BRUNCK cum aliis; ita quidem, ut non cum sequentibus sed cum praecedentibus iungeret; in hunc modum, puto, intelligens naturalem structuram orationis, ἔγχει κυάθοις τὰ μὲν δέκα (μέρη) ὕδατος, τὰ δὲ πέντε οἴνου. At quum non modo hîc κυάθους teneat vetus codex *A.* sed & in eamdem scripturam rursus inferiore loco (XI. 475.) uterque codex consentiat, nil novandum putavi, tenendumque κυάθους, intelligendo cum BARNESIO τὰ μὲν, τὰ δὲ, *partim, partim*; sive, quod eodem redit, *hinc, illinc.* In sequentibus verbis, vocabulum φρένα a Casaub. accipiens idem BARNESIUS, sic edidit:

» κυάθους· ὑβριστιῶσαν
» φρένα δεῦε βασσάρησιν.

Cuius rationem, quam *Theodoro Marcilio* acceptam retulit, iam non moror. BRUNCKIUS (suo-ne ex ingenio, an alium ducem secutus, nunc non vacat inquirere) duos postremos versiculos in hunc modum constituit:

» κυάθοις, ὡς ἀνυβρίστὶ
» ἀναδεύων βασσαρήσω.

Quae ut ingeniosa ratio est, sic & ad sensum percommoda, (nec enim *furere* nunc vult poëta, sed moderate bacchari) ac perparum recedens a veteris scripturae vestigiis. Sed, quo pacto metrica ratio constaret eisdem versiculis, non vidi: nam, cum secundus pes necessario vel iambus vel tribrachys vel anapaestus esse debeat, in penultimo *Brunckii* versiculo, trochaeus est, in ultimo spondeus. Quare, in eamdem fere sententiam, aliam viam constituendorum verborum ingrediendam putavi; in qua nonnihil nos adiuvit veteris nostri codicis scriptura, quae in hunc modum enotata est in excerptis lectionibus, ὡς ἂν ὑβριστιωσαναδευτε βασσαρήσω. Qua ex scripturâ videant docti, an certius aliquid aut probabilius erui possit, quam nobis licuit coniectare.

Scripturam ἀκρατοποσίαν cum editis tenet ms. *Ep.* Sic & ἀκρατοπότης, & ἀκρατοποτεῖν, per ο breve in syllaba πο. Sed codex *A*, ut hîc ἀκρατοπωσίαν habet, sic deinde (lit. *c.*) ἀκρατοπωτεῖν, per ω longum: quod an rectius sit, mihi non liquet. In vocabulis πῶμα & ἔκπωμα scripturam per vocalem longam recte adsertam scio a *Porso-*

a *no* ad Eurip. Hecub. 396. & a *Fiorillo* in Obs. in Athen. pag. 81 sq. Et firmat illorum observationem eiusdem nostri codicis usus fere perpetuus in illis vocabulis, in quibus saepe peccarunt vel editores vel sequiores librarii. Sed istarum vocum, de quibus dicere coeperam, alia videtur ratio esse. Et inconstans in his est idem codex, ni fallit nos lectionis varietas ex illo excerpta: nam, (ne longe abeam) ad proximum vocab. ἀκρατοπότην (lit. *b.*) nihil adnotatum. Attamen rursus p. 430. c. pro φιλοπότης, quod est editum, φιλοπώτης ex ms. *A.* enotatum video. Sed in συμπόται quidem p. 426. f. ο breve ipse versus desiderabat.

In *primo* ex posterioribus *Anacreontis* versiculis, pro Ἄγε δ᾽ ὅτε, quod in ed. Ven. & Bas. legebatur, Ἄγε δ᾽ ὦτε in Anacreontis editione posuit H. Stephanus, & post eum alii omnes (quod sciam) Lyrici poëtae editores, itemque apud Athenaeum Casaubonus: insolitâ prorsus verbi formâ minus offensi, quam pede tribrachy initio versiculi Anacreontei. Spero probabilius visum iri id quod nos, praeeunte aliquatenus nostro codice, dedimus, Ἄγε δεῦτε: nam haud obscure hoc latere videtur sub illo Ἄγε δηυτε, quod ita scripserat librarius, cum menti eius adhuc obversaretur istud Ἄγε δὴ, a quo incipiebat versus haud ita multo antecedens. In *ultimo versiculo*,

b ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις:

incertus haeseram. Nam *trochaeus* quidem *pes in secunda iambici versus sede* quo pacto locum tueri posset, (quamquam & a Brunckio servatum vidi) exputare non potui. Potuerat utique participium, ad sententiam percommodum, ponere Athenaeus, metri non magnopere habens rationem: poëta vero quid maxime scripserit, haud facile definias. Quem si statuas, ὑποπίνομέν τ᾽ ἐν ὕμνοις scripsisse, fuerit indicativus modus pro subiunctivo positus, *bibimus!* pro *bibamus!* more poëtis minime infrequente: per coniunctionem τε vero in Oda olim integra connexus fuerit ille versiculus cum sequente; quem quoniam adponere supersedit Athenaeus, fortasse idcirco, ne suspensa maneret sententia, participio ὑποπίνοντες usus est.

Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ. Exstat locus hodieque apud *Herodotum*, *lib. VI.* cap. 84. Mirum vero, quod eadem fere verba, quae ex Herodoto statim citavit, deinde rursus ex *Chamaeleonte* adponit Deipnosophista; tum quod

in Herodoti quidem verbis ἐπισκυθίσαι ponit, in Chamaeleontis vero ἐπισκύθισον, quod unum hodie Herodotei libri omnes agnoscunt, praeter unum a Wesselingio citatum, in quo ἐπισκυθῆσαι. Verbum ἐπισκυθίσαι, *Scythice agere*, & ἐπισκύθισον, *Scythice age*, interpretatus est Meursius, Miscell. Lacon. lib. III. cap. 7. ubi hunc locum tractavit.

τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεράναντας. Verbum ποιεῖ operarum negligentiâ praetermissum esse in ed. Cas. 1. monuit ipse Casaub. in Animadv. Restitutum illud denique est in ed. Cas. 3. Quod in *Achaei vers.* 1. *Achelous* nominatur pro *quavis aquâ*, de illo usu huius nominis vide Virgilii interpretes, & in his praesertim *de la* Cerda, ad Georg. I. 9. *Vers.* 2. Si λῆξαι teneas, quae est librorum scriptura, (quamquam in *Epit.* quidem hic versus cum seq. non comparet,) non alia fuerit sententia quam quae a nobis in versione expressa est. Gallicus interpres non satis habuit δῖξαι legere cum Dalecampio; sed & γένει in γένυι mutandum censuit. Mire vero prorsus Dalecampius: *Eum tangere, ne genis quidem, nobis fas:* quod Graece γένυϊ reddidit *Pursanus.* Equidem τῷ γένει ἡμῶν intellexeram.

Vers. 3. Satis speciosum erat, quod vulgo edebatur,

Καλῶς μὲν οὖν ἄγειν σκυθιστὶ πιεῖν,

in eam sententiam, quam Gallicus interpres his verbis expressit: *Car bien vivre, c'est boire à la Scythe;* in memoriam simul revocans Trimalcionis dictum apud Petronium, *Vita vinum est.* Quoniam vero claudicabat versus, σκυθιστί γ' ἐκπιεῖν corrigendum idem interpres censuerat: pro quo poteras etiam ὑποπιεῖν coniectare, aut σκυθιστί 'στιν πιεῖν. Dalecampius cum sic vertisset, *At Scytharum more vitam agere, & bibere, pulchrum:* ista Graece sic *Pursanus* reddidit: ἡμῖν δ' ἄγειν καλὸν σκυθιστὶ, καὶ πιεῖν. At σκυθιστὶ non habet vetus codex: sed nude Σκύθη (quod Σκύθῃ valere videtur) πιεῖν.

AD CAP. XXX.

Ἦσαν δ' αἱ τῶν ἀκρατοποτῶν ἐπιχύσεις — — οὐ παλαιαί. Desunt ista *Epit.* Editi sic habebant, ἦσαν δὲ τῶν ἀκροατῶν ἐπιχύσεις — — οὐ παλαιαί: nec aliter ms. *A.* nisi quod in hoc corrupte παλιαί scribitur. Vulgatam

c scripturam sic interpretabatur Dalec. *Quod nunc magistris & doctoribus auditores discipulique libant* &c. Quare CASAUBONUS: »Quaenam erant, inquit, illae *auditorum libationes?* »de quibus hîc legimus, ἦσαν δὲ τῶν ἀκροατῶν &c. Da»lecampius, ut expediret se, mirificam interpretationem »attulit. Sed enim libationes quas discipuli *doctoribus* face»rent, nullas novimus ex antiquorum monumentis. Exi»stimamus legendum, Ἦσαν δὲ αἱ τῶν ἀκρατῶν ἐπι»χύσεις. Tangit auctor *morem* aliquem *dissolutorum & stre»nuorum potatorum.* Narrat ex THEOPHRASTO, eum mo»rem *antiquum non esse: quippe priscis temporibus nullam in »usu fuisse* ἐπιχυεῖν, *nisi cum Diis libabant, vel cottabo »ludebant.* Ex istis intelligi utcumque potest, *epichysin* ge»nus παιδιᾶς fuisse, cum madidi convivae cyathos in ca»put mutuo sibi invergerent: petulanter sane, & nimis »improbe. Sed quid temulentia non ausit? Non dissimilia »his sunt quae referimus libro primo, cap. XIV. [nempe ad lib. I. pag. 17. d. e. At ea parum huc spectant.] »Simil»limum vero, & fortasse hoc ipsum παιδιᾶς genus est, »quod de temulentis Thracibus infra non longe scribitur, »[p. 432. a.] καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, καλὸν »καὶ εὔδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασι. Quid »si scripsit Athenaeus, ἦσαν δὲ τῶν ἐρώντων ἐπιχύσεις? »Nam soliti amantes in honorem & recordationem τῶν »ἐρωμένων vinum ἐπιχεῖσθαι.« — Sane speciem hoc habet insignem, τῶν ἐρώντων, *amantium:* praesertim si cogites quae ex Theocriti Scholiis retulimus in Animadv. ad VI. 254. a. At non modo in *amasiorum* honorem utebantur ταῖς ἐπιχύσεσι, sed & vel maxime in *regum* aliorumque *principum virorum honorem*, ut ex VI. 254. a. & 261. b. satis constat. Sed numquam ταῖς ἐπιχύσεσι utebantur nisi cum *merum* (ἄκρατον) biberent: (vide not. ad VI. 254. a. & ad IV. 162. c.) quare, quum hoc ipso loco de ἀκρατοποσίᾳ ex professo sermonem instituerit Athenaeus, verisimilior nobis atque etiam certa visa erat TOUPII emendatio, τῶν ἀκρατοποτῶν legentis, in Notis ad Theocr. pag. 390. ed. Wartoni, nempe ad Idyll. II. 152. cuius tota consulenda ibi Nota. Probavi vero articulum αἱ a *Casaubono* commendatum, quem Graeci sermonis usus h. l. desiderare videbatur. Nempe ex vulgari pronunciatione nata est scriptura δὲ, pro δ' αἱ.

d ὁ δὲ κότταβος. Huius ludicri iam in superioribus passim

facta mentio. Ex professo autem de eo commentatus est d auctor noster initio libri XV. p. 665. f. & seqq. *Ibid.* καθάπερ καὶ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος. Sic recte ms. *A.* non geminato articulo, καὶ ὁ Ἀνακρ. ὁ T. ut habebant editi. In illo *ANACREONTIS* testimonio,

Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων,

» suspectum esse verbum δαΐζων « haud immerito pronunciavit CASAUB. Difficile sane dictu quid huc faciat vel Suidae interpretatio, Δαΐζων, διακόπτων: vel Hesychii, κατακόπτων. Percommodum vero ad sententiam foret δικών, quod IACOBS proposuit in Animadv. Crit. p. 186. nam δίκειν valet βάλλειν, id est, *iacere, emittere, iaculari*; quam in sententiam ab aliis, ubi eodem de ludo agitur, verba ῥίπτειν, βάλλειν, ἱέναι, προϊέναι, usurpantur lib. XV. pag. 666 & seq. Nec incommodum foret παίζων, quod FIORILLO placuit, in Observ. in Athen. p. 60. Sed, quemadmodum aegre tibi persuadeas vulgatissimum verbum παίζων in δαΐζων a librariis esse mutatum; sic, quo pacto ex δικών in δαΐζων aberrare potuerint, haud facile dixeris. Quare librorum scripturam (quae tamen, ne quid dissimulem, ex unius codicis *A.* auctoritate pendet: nam in *Epit.* deest istud testimonium) loco movere non sum ausus; videndumque putavi, ne vel aliud quid magis reconditum lateat sub ista scriptura, aut ne ipso illo verbo usus sit poëta notione nobis adhuc incognitâ. ἀγκύλην nomen *poculi* esse nonnulli olim statuerant, ut docet Noster lib. XV. pag. 667. c. & in Supplem. ex lib. XI. a Casaub. editis in Animadv. pag. 782. ed. Cas. 2. & 3. Sed rectius, iudice eodem nostro Athenaeo, alii ἀγκύλην intellexerunt χεῖρα, *dextram manum* solerti & decenti quadam ratione *curvari solitam* in cottabi ludo.

διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, πλήρη ἐστί. » Sententia parum plena. Deest αὐτοῦ: » aut scribendum, οὗ δὴ καὶ τὰ σκ. « CASAUBONUS. — Poterat, puto, subintelligendum pronomen αὐτοῦ (nempe τοῦ κοττάβου) nullo incommodo omitti, ex frequenti Graecorum scriptorum usu. De *scoliis* quae dicuntur *carminibus* (quasi *obliquis* aut *ex obliquo cantari solitis*) vide infra lib. XV. pag. 693 sqq.

In *PINDARI* scolio nil mutat ms. *A.* Ut desperatum, puto, praetermisit Breviator. Suspensam abruptamque sententiam quis hodie integram praestabit? Ad *versic.* 2. quae-

rens olim SCHNEIDERUS (in Pindari Fragm. p. 17.) »An »fortasse in χειμάρῳ latet σύν θ' ἱμέρῳ? « statim ipse cautus subiecit: »Sed hoc hariolari est. « — Ad postrema verba, e καλῶ κότταβον, spectat CASAUBONI animadversio: »Positum καλῶ pro ἐπικαλῶ sive ἐπιφημίζω, *Agathoni cottabum hunc nuncupo:* vel scribe, Ἀγάθωνι τῷ καλῷ κότταβον: ut in Sympofio Xenophontis, Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ. « — Posterior ratio probabilior visa SCHNEIDERO. Sic quidem idem Xenophon, Hist. Graec. lib. II. p. m. 367. τὸ λειπόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν· Κριτίᾳ ταῦτ' ἔστω τῷ καλῷ.

Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι &c. »*Quae de mensâ inter epulandum caderent, mortuis consecravit antiquitas* illa vere ἀρχαία & βεκκεσέληνος. Postquam id nos docuit Athenaeus, subiicit: Διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας »φησὶν, ἐπειδὴ νομίζειν (malim, νομίζοι aut νομίσειε) »τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι,

»Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερός·
»ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

»Athenaei sunt, non Euripidis, omnia quae praecedunt »verbum πεσόν. Sensus est: solitos veteres, quae de mensâ cadunt, amicis defunctis assignare: ideo Stheneboeam »apud Euripidem, Bellerophontis audita morte, quicquid sub mensam, ut fit, caderet, illi statim nuncupasse. »Graeca ita expone: *Ideo etiam Euripides ait de Stheneboea, postquam illa Bellerophontem mortuum putavit:*

»*Nihil eam, quod de manu cadat, latet:*
»*sed statim id nuncupat Corinthio hospiti.*

»vel, *sed statim dicit, Corinthio hospiti!* (*sacrum esto,* videlicet, *quod cecidit!*) Bellerophontem Corinthium fuisse, »& in ipsius amorem incidisse Stheneboeam, Proeti uxorem, nemo nescit. « CASAUBONUS. — Ferri fortasse poterat infinitivus νομίζειν, ut in oratione obliqua positus. Sed νομίζει dedit ms. *Ep.* Caeterum conf. Hesych. in Κορίνθιος ξεῖνος, & Piersonum ad Moerin, pag. 253 sq.

AD CAP. XXXI.

Οὐκ ἐμέθυον δὲ — Περιάνδρῳ τῷ Κορινθίῳ. Ista omnia, simul cum vocab. ξένῳ, quod in fine superioris capitis praecessit, deerant in ed. Ven. & Bas. Quae desidera-

bantur, ea ex msstis tacite adiecit in sua editione Casaubonus; eademque nostri agnoscunt codices ambo.

Κάτοπτρον (*γὰρ*) *εἴδους &c.* Particulam *γὰρ*, ut extrinsecus versui insertam, parentheseos uncis inclusi: scripturam *ἐστ'* vero, quam poscebat metrica ratio, tenui cum editis. Versus autem iste, quem Euripidi tribuerat Erasmus in Adagio, *In vino veritas*, *Aeschylo* vindicatur a Stobaeo, Serm. XVIII. *Mox*, recte *οἱ παροιμιαζόμενοι* habent ed. Ven. & Bas. Pro quo quum inepte *πόροι μιαζόμενοι* positum esset in ed. Cas. 1. propagatum sphalma est in ed. Cas. 2. & 3. licet de errore monuisset Casaub. in Animadv. Istud, *τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια*, latine *Vinum caret clavo* reddidit Erasmus, in Adag. p. 462.

In *Xenophontis* verbis *ad Dionysium*, quae nescio quo auctore refert Athenaeus, pro *Τί δὲ*, quod erat editum, a *Τὶ δὴ* dedere ambo codices mssti.

Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Σατυρικῷ. »Satis constat, & »nos alibi pluribus docemus, tragicos poëtas in Attico »theatro non singulis fabulis, sed quaternis solitos cum »antagonistis de palmâ contendere. Hae quatuor fabulae »*Tetralogia* dicebantur: quae constabat e tribus tragoe»diis, & satyricâ fabulâ unâ. Semper autem in tetralo»giâ drama unum fuit, quod *σατυρικὸν* & esset & dice»retur. Exemplum *σατυρικοῦ δράματος* habemus hodieque »in Euripidis Cyclopibus: quam ex omnibus omnium »poëtarum tragicorum eius generis fabulis, iam suo tem»pore extitisse unicam scribit Eustathius ad Odyss. *ρα.ψ. σ'*. »Athenaei seculo multae adhuc fuerunt superstites: nam »Aeschyli, Euripidis & Sophoclis plures satyricae fabu»lae ab eo & a Polluce atque aliis laudantur. Cum haec »ita habeant, quomodo accipiemus quod legitur? *Καὶ ὁ* »*Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησιν, ὡς ἄρα*

»— *Τὸ πρὸς βίαν πίνειν,*
»*ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.*

»Sic loquitur, *quasi unam aliquam solum satyricam fabulam* »*Sophocles fecisset*: quod ex ante dictis falsum paret. Nempe »ita res habet: vel deest hic proprium dramatis nomen: »vel fuit inter Sophocleas olim quaedam fabula, *Satyrus* »aut *Satyri* inscripta. Hoc putamus verum esse: nam & »libro septimo capite quarto inter eius poëtae dramata »titulum unius commemoravimus, *Σάτυροι κωφοί*: [vide Animadvers. nostrarum Vol. IV. pag. 39 sq.] »& me-

a » mini, Hesychium laudare Sophoclem in *Satyrico* vel *Sa-* » *tyrisco*. [vide ibidem.] Sic ille: Ἀῤῥαγὲς ὄμμα, οὐ δα- » κρύον. ᾧ τρόπῳ φαμὲν, κατεῤῥάγη μοῦ δάκρυον. Σοφοκλῆς, » Σατυρίσκῳ. Si cui placeat ita potius interpretari, *Sopho-* » *cles in unâ suarum Satyricarum fabularum*, non nimis re- » fragabor: cum praesertim ita interdum loqui Gramma- » ticos recorder. Hesychius: Ἀποφύλιοι· ξένοι, οἱ μὴ ἔχον- » τες φυλήν. Αἰσχύλος Σατυρικῷ. Porro inter alia Sopho- » clis satyrica dramata, *Hercules* fuit: ut cognoscimus ex » Polluce lib. VII. cap. XXV. « CASAUBONUS. — Locum in quo versamur, DALECAMPIUS in Indice Auctorum, ad Sophoclis Ἄμυκον σατυρικὸν retulit, nullâ idoneâ caussâ. BRUNCKIUS, Casaubono adsentiens, eclogam hîc citatam in Fragmentis ex Incertis Dramatibus, num. 43. posuit. Ac sane, si sic scriptum in vetere codice esset, ἐν δράματι σατυρικῷ, ut in editis legebatur, vix aliter intelligi possit. At, quum nude ἐν Σατυρικῷ habeat liber ille, e quo derivati sunt recentiores omnes; videndum, ne ἐν Σατυρίσκῳ debuerit librarius, quemadmodum apud Hesychium l. c. legitur, fueritque ille titulus alicuius singularis dramatis satyrici. Particulam δὲ post Σοφοκλῆς, cum deesset editis, recepi ex eodem msto codice.

b In *PHOCYLIDIS vers.* 1. περινισσομ. habet ms. *Ep.* cum ed. Cas. περινισομ. ed. Ven. & Bas. cum ms. *A*.

ἐπεὶ δὲ τρυφᾷν ἤρξαντο &c. » De progressu vitiorum, » & publicorum morum depravatione loquens Deipnoso- » phista, inter caetera scribit: ἐπεὶ δὲ τρυφᾷν ἤρξαντο, καὶ » χλιδῶσι, κατεῤῥύησαν ἀπὸ τῶν δίφρων ἐπὶ τὰς κλίνας, » καὶ λαβόντες σύμμαχον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ῥᾳστώνην, » ἀνειμένως ἤδη καὶ ἀτάκτως ἐχρῶντο τῇ μέθῃ, χορηγού- » σης τῆς παρασκευῆς εἰς τὰς ἡδονάς. Male ista capit eru- » ditiss. Dalecamp. [nempe, *Alii vero postquam indulgere genio - - coeperunt*, &c.] » Ita melius: *Posteaquam vero de-* » *licate vivere coeptum, & homines luxu diffluunt, de sellis in* » *lectos* tricliniares *sunt delapsi: atque ita, ubi comes acces-* » *sit quies & commoditas, remisso animo & dissoluto, ebrietati* » *se dediderunt: fomites ministrante apparatu illo ad volupta-* » *tes.* « CASAUBONUS. — Pro χλιδῶσι, malles utique χλιδᾷν cum PURSANO: sed ferendum vulgatum.

AD CAP. XXXII.

In *Hesiodi* ex Ἠοίαις (de quibus vide not. ad VIII. 364. b.) *versu* 1. cum χάρμα καὶ ἶχθος consentientibus c msstis esset editum, Ruhnkenio obsecutus sum, monenti in Epist. Crit. pag. 115. χάρμα καὶ ἄχθος corrigendum esse ex eiusdem Hesiodi Scuto Herc. vs. 400. ubi idem versus occurrit. *Vers.* 2. Tenui id quod recte editum erat, ὅστις ἄδην πίνει: ubi πίνῃ habet ms. *A.* πίνοι vero ms. *Ep.*

Theognidis ecloga ducta est ex Praeceptis, quae hodieque exstant, vs. 469 sqq. ed. Brunck. Ibi in *primo* versuum hîc adpositorum, pro Ἥκω δ' ὡς, quod apud Athenaeum habemus, commodius Δείξω δ' ὡς legitur. Initio *versus* 2. sic edebatur, οὔτέ τι: & sic etiam scriptum in ms. *Ep.* Commodius nobis visum erat, sic partiri voculas, οὔτ' ἔτι. Sed parum quidem refert. *Mox*, bene εἰμ' edd. ubi εἰμὶ mssti. Recte etiam *vs.* 3. ὑπερβάλλῃ edd. ubi ὑπερβάλῃ ms. *A.* & ὑπερβάλοι ms. *Ep.* *Vers.* 4. τῆς αὐ- d τοῦ, ut apud Theognidem recte vulgo legitur, sic hîc dedit ms. *Ep.* Sed γνώμης, pro γλώσσης, habet idem cum ms. *A.* & edd. *Vers.* 5. νήφουσιν γίνετ' αἰσχρὰ ms. *Ep.* cum edd. νήφουσιν γίγνεται αἰσχρὰ ms. *A.* Utrumque refragante metro. Rectum est νήφουσ' εἴδεται αἰσχρὰ, quod vulgo legitur apud Theogn. Sed recte *vs.* 7. apud Athen. habent σώφρων τε καὶ ἤπιος edd. & mssti: quod & apud Theogn. recepit Brunck, pro eo quod ibi vulgo legebatur, σώφρων τότε νήπιος. *Vers.* 9. πρὶν μεθύειν ἄρξῃ δ'. Sic commode uterque noster codex msstus. Sed, quod apud Theogn. vulgo legitur, ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν, id verum est, & respondet eis quae apud poëtam sequuntur. Commode vero ἀπανίστατο scribitur apud Nostrum: pro quo est ὑπανίστατο apud Theogn. *Vers.* 10. Pro ἐφημέριον, quod recte habebant ed. Ven. & Bas. cum msstis & cum Theognidis libris, temere in ed. Cas. 1. scribebatur ἔφη μέριον. Quo spectat Casauboni animadversio ista: »In nupera editione Athenaei [eam dicit, quae sub ipsius nomine anno MDXCVII. apud Hieron. Comelinum Heidelbergae prodierat] »ita scribitur, ὥστε κακὸν »λάτριν ἔφη ·μόριον. [nec tamen μόριον ibi, sed, ut modo dixi μέριον legebatur.] »Quis, malum! hanc monstrosam »lectionem excogitavit? Nam recte quantum est librorum,

» ἐφημέριον. Sed aliquem audaculum huius editionis παραδιορθωτὴν impulit, ut ita scilicet emendaret, ineptissima » versio interpretis. Theognidis clara mens: *Noli*, inquit, » *ventri servire tanquam aliquis vilis mercenarius, qui in dies* » *singulos operas solet locare.* « — Nempe, absurde utique, sic verterat Dalecampius: *ne te victum obruat venter, improba & insidiosa corporis pars.* Quae de Latino rursus in Graecum sermonem sic PURSANUS transtulit, γαστὴρ, ἥ γε κακὸν λάτριν ἔφυ μόριον.

AD CAP. XXXIII.

e Οὐ καλῶς δὲ &c. Intellige ποιοῦσιν.

f Ἐπεὶ καὶ τὸν Αἰσχύλον &c. *Aeschyli* ipsos versus, quibus *indecore temulentos Graecos veteres in scenam induxit*, adposuerat Noster lib. I. ubi supersunt in Epitoma, p. 17. c. Quem ad locum adnotari in Animadv. debuerat, collato hoc loco, esse illos versus ex *Cabiris Aeschyli* decerptos.

μεθύων γοῦν ἔγραφε τὰς τραγῳδίας. διὸ καὶ Σοφοκλῆς &c. Eadem iam dixerat Noster lib. I. pag. 22. b. Quod sequitur, ἀγνοοῦσί τε οἱ λέγοντες: id sic dedit ms. *A.* De-
a in παραγαγεῖν codex ms. uterque.

Παρὰ δὲ τοῖς Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφ. &c. Conf. Aelian. II. 37. *Mox*, ubi ait παρὰ δὲ Μασσ. ἄλλος νόμος, intellige ἦν vel ἔκειτο. Minime vero illegitima forma nominis erat Μασσαλιώταις, quam habebant editi; quae eadem cum alibi, tum apud Aelian. II. 38. ubi de eâdem re agitur, occurrit; & apud Nostrum, XII. 523. c. Sed hoc loco aliam praeivere nostri libri; & Μασσαλιήταις perspicue dedit ms. *Ep.* Sic scribitur apud Polyb. lib. XXXIII. c. 4. & 7. itemque possessivum Μασσαλιητικὸς in optimis eiusdem Polybii codd. III. 95. 6. Quod dein ait, *Mileti etiamnum* (nempe, *Theophrasti* certe *aetate*) *illam legem viguisse*: cum eo consentit, quod παρθένον Μιλησίαν, veluti in proverbio & κατ' ἐξοχὴν, pro *virgine modesta* dictam videmus apud Nostrum, XII. 572. a.

b παρὰ δὲ Ῥωμαίοις &c. Confer infra, pag. 440. e. f.

AD CAP. XXXIV.

Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες - - - τὸν Διόνυσον φάσκουσι μανιῶν εἶναι αἴτιον. Conf. pag. 427. b. c.

Quid sit quod *Melannipides* illis verbis dixerit, τάχα δὴ, τάχα τοὶ μὲν οὖν ἀπελαύνοντο, mihi non liquere fateor. Confectam rem Fiorillo putavit, Obs. p. 44. si ἀπέλαυον legeretur; similemque sententiam existimavit atque illius Alexidis verbi apud Nostrum, IV. 134. a. ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἂν οἴνου μόνον ὀσμὴν ἴδωσιν. At τοὶ μὲν, τοὶ δὲ, quod equidem sciam, distributionem significat, *alii, alii.* Pro οἴνου, ineptum sphalma operarum οἶνον ex ed. Cas. 2. in ed. Cas. 3. repetitum est.

In *Aristotelis* verbis, pro φησὶ θερμοῦ, quod consentiente ms. *A.* perperam editum erat, perspicue φύσει θερμοῦ dedit ms. *Ep.* quod unice verum: notandumque exemplum, aliorum locorum caussâ, ubi similis depravatio omnes codices invasit. Caeterum deerant h. l. in ed. Ven. & Bas. quatuordecim verba, ἐνυπάρχοντος φύσει θερμοῦ - - - διὰ τὸ πλῆθος τοῦ: quae e msstis tacite adiecit Casaub. nisi quod φησὶ pro φύσει posuit. Et ad istud quidem φησὶ nihil e nostro ms. *A.* adnotatum: sed in eodem tamen Athenaei exemplo editionis Bas. quod olim Casauboni fuerat, video h. l. in ora ipsam vocem φύσει notatam, nescio utrum ex Aegiano codice operis plenioris, an ex Epitomâ; sed puto, ex Epitomâ. Ad rem quod spectat, similis agitur quaestio apud Plutarchum, Sympos. III. 3. *Cur mulieres minime, facillime senes inebrientur?* Quae autem de *brutis animalibus* subiiciuntur *inebriari solitis*, eadem habes apud Aelianum Var. Hist. II. 40. ubi & οἰνοῦττα *herba* nominatur, quae Plinio *oenotheris*, XXIV. 17, 102. & *oenothera*, XXVI. 11, 69.

Κρώβυλος, ἐν Ἀπολιπούσῃ. *Crobylus*, ut Suidas docet, cognomen fuit *Hegesippi* comici poëtae, genere Tarentini: cuius dramata mox hoc, mox illo sub auctoris nomine laudantur. Ad fabulae titulum, qui hîc quidem ἐν Ἀπολειπούσῃ editus erat, nihil e ms. *A.* adnotatum: sed paulo inferius (pag. 443. f.) simplici vocali ι, non per diphthongum, in eodem codice scribitur id nomen; ut titulus perhibeatur fuisse, non Ἀπολείπουσα, sed Ἀπολιποῦσα: quod probavi. Nec enim cum Dalec. *deficientem* vel *animo defectam* intelligi putavi, sed *Desertricem mulierem*, nempe *quae maritum malitiose deseruisset*. Conf. not. ad III. 125. a. ubi eodem titulo fabula Apollodori Geloi laudatur. Similiter apud Polluc. X. 12. citatur Diphilus ἐν Ἀπολιπούσῃ. In *Crobyli vers.* 2. cum τοῦ συμφορεῖν e

e vulgo hic consentiente utroque msto legeretur, omnino obsequendum CASAUBONO fuit, monenti: »Scribe, non »σωφρονεῖν, quod lex metri respuit: sed φρονεῖν, quod »extat paullo post, [p. 443. f.] ubi iterum hic locus.«

Ἄλεξις δὲ, ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ. »Quid significetur illis verbis, ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ, scire licet »ex libro III. cap. XXVI.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad III. 110. b. GROTIUS in Excerpt. pag. 593. eamdem eclogam ad illam fabulam retulit, cui nude Φρὺξ titulus fuerat, cuius meminit Noster lib. VII. pag. 307. d. At hic agitur de *secunda & emendata eiusdem dramatis editione.* Non differunt autem ὁ Φρὺξ & ὁ Φρύγιος: fortasse vero prima editio inscripta erat Φρύξ: altera vero, Φρύγιος δεύτερος. *Vers.* 2. Rectius haud dubie erat παρεγίνεθ', quod dedit ms. *A.* quam παρεγένεθ', quod erat editum. Sed minime spernendum, ac fortasse praestabat etiam, προσεγίνεθ', quod habet ms. *Ep.* *Vers. ult.* Post ἥξειν προχείρως, *commate* intercidebatur oratio in ed. Cas. In ed. Ven. & Bas. nulla erat distinctio. Nos cum Grotio & Brunck. (in Gnomicis pag. 183.) *post* ἥξειν *comma* posuimus, προχείρως ad πίνομεν referentes: eodemque modo distinguitur oratio in ms. *Ep.* — »Sententiam vero illam »sane quam pulcram, quae ALEXIDIS verbis continetur, »aliis verbis Clearchus comicus expressit: studiosi versi»culos utriusque poëtae comparent inter se: habentur »Clearchei initio libri XIV.« CASAUBONUS. — Vide p. 613. b.

f Τὸν δὲ Σαμαγόρειον οἶνον καλούμενον φησὶν ὁ Ἀριστ. &c. Articulum ante Ἀριστ. ignorat ms. *Ep.* cum editis: sed praepositum dedit ms. *A.* — »Vinum quod in publi»cis Athenaei libris Σαμαγόρειον ex Aristotele nuncupa»tur: in membranis est Σαμαγόνειον: in Excerptis Σαμό»γειρον. Nullus locus mihi notus ullo horum nomine.« CASAUBONUS. — Noster codex mstus uterque vulgatum Σαμαγόρειον tenet: nec aliud in suis reppererat Natalis Comes. Sit-ne autem ista scriptura ab *Aristotelis* manu, aut unde nomen habeat *Samagoreum* vinum, perinde incertum. »Fortassis (inquit DALECAMPIUS) quod *in foro Samiorum* »venderetur.« — In eam sententiam, quae nobis quidem parum probabilis videtur, sed Gallico placuit interpreti, Σαμαγοραῖον scriptum oportebat. Quidquid vero sit, quod scripsit Philosophus, in animo habuisse videtur *Maro-*

neum illud quod vocatur *vinum*, Homero celebratum, cuius una pars cum viginti aquae partibus miscebatur, ut ait poëta Od. ι'. vs. 209. Conf. Plin. XIV. 4, 6. Caeterum notandum quod Eustathius ait, ad Od. ι'. pag. 348. l. 46. Δῆλον δὲ καὶ ὅτι μέχρι καὶ νῦν περὶ τὰ βαθύτερα τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ περί που τὴν Ἀρμενιακὴν Μελιτήνην, οἶνος φέρεται παχὺς μέλας, κρᾶμα φέρων ὕδατος οὐ μακρὰν τοῦ κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Μάρωνα.

AD CAP. XXXV.

Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Δημόκριτος. Loqui coeperat Athenaei Democritus, inde a pag. 426. e. Quod hîc legebatur παρίθω, proprium sphalma erat editionis Cas. Recte superiores παρίτω. In *Eveni* pentametro, recte δοκοῦντ' ἐστὶν edebatur. Perperam δοκοῦντ' ἐστ' ms. *A.* & δοκοῦντί ms. *Ep.* Vide supra, IX. 367. e.

Ἐγὼ δ' ἐπεὶ παρεξέβην &c. »Rediturus Democritus ad »institutum paullo ante sermonem *de variis modis tempe»randi vini*, quorum mentio apud veteres extabat: Ἐγὼ »δὲ, inquit, ἐπεὶ παρεξέβην περὶ τῶν ἀρχαίων κράσεων »διαλεγόμενος, ἐπαναλήψομαι τὸν λόγον, τὰ (ita scri»bendum) ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα ἐπὶ »νοῦν βαλλόμενος. Digressio, quae tractatum περὶ κράσεων »interrupit, inde coepit, Ἦσαν δὲ τῶν ἀκροατῶν [rectius ἀκρατοποτῶν, vide pag. 427. e.] »αἱ ἐπιχύσεις, ὥς φησι »Θεοφρ.« Casaubonus. — Licet ἐπεὶ recte scripserit vir doctus in Animadv. tamen typothetae sphalma, ἐπὶ, quod in editionem Cas. 1. temere irrepserat, in contextu religiose conservarunt qui editionem Cas. 2. & 3. curarunt. Cuius generis sphalmata vix operae pretium foret notare, nisi vel hoc ipsum, quod toties tam fideliter repetita sunt, turbare posset lectores; qui suspicari interdum possint, aliud nescio quid sub eis latere. Ipsi doctissimo Casaubono subinde accidisse observavimus, ut, cum typothetae aliquod erratum, quod unam editionem Basileensem occupaverat, emendare ex ingenio vellet, in alia omnia ipse aberraret, quam quae ei indicare potuisset editio Aldina, si eam consulere voluisset: debuerat autem *editor* Athenaei, praesertim qui codices mstos ad manus non haberet, id curare ut principem editionem saltem semper ante oculos haberet; at *lectori* nec vacat semper, ac sae-

pe non licet, alias consulere editiones. Quare quo maior ad hanc usque aetatem fuit Casaubonianae editionis apud omnes auctoritas, eo maior diligentia a novo editore debet adhiberi, ut qui sit lectionum, quas illa exhibet, ortus atque ratio, accurate exponat. Quod dein τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα legebatur in editionibus omnibus, priori loco inficete positum articulum τοῦ recte ignorat ms. *A.* cuius auctoritate eum delevi. τὸν vero ante ὑπὸ tuetur quidem idem codex, sed Casauboni probavi iudicium, in τὰ mutare iubentis; τὰ ὑπὸ Ἀλκαίου - - λεχθέντα: quo etiam refertur, quod continuo deinde subiicit, ἐν τούτοις γάρ. Nec tamen ἐν τούτοις γὰρ, ut editi, sed ἐν τοῖς γὰρ habet ms. *A.* Desunt a autem haec in *Epit.* Quod ait, φησὶ γάρ που οὗτος, ferri potest; nempe ὁ Ἀλκαῖος. Sed usui Athenaei convenientius videtur οὕτως. Sic rursus paulo inferius (lit. *d.*) λέγει δὲ οὗτος edebatur, ubi οὕτως dedit vetus cod. *A.*

Alcaei versiculus h. l. sic editus erat, Ἔγχευε κίρνα εἰς ἕνα καὶ δύο. In ms. *A.* vero Ἔγχευε κέρνα εἰς ἕνα κ. δ. Sed vide infra, lit. *d.* ubi idem in nexu cum aliis repetitur. In *Epit.* praetermissus est, pro more, totus introitus in istam de *perpetua Alcaei siti* disputationem; quae ibi ab his verbis incipitur: Ὅτι Ἀλκαῖος κατὰ πᾶσαν ὥραν &c. Casauboni est ad hunc locum Animadversio haec: » Locus Alcaei qui hîc proponitur, & deinceps explicatur » pluribus a Democrito, ita legendus,

» Ἔγχευε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο:

» neque aliter paullo post scriptum invenias. Athenaei sententia est, *iubere Alcaeum* his verbis, *ut puer e poculis vinum* de more in cratera *misceat eo craseos genere quod vocabatur* εἷς καὶ δύο: *cum infusis in craterem cyathis duobus vini, aquae unus infunditur.* Alii Critici aliter censuerunt, ut Chamaeleo *Ponticus*: qui, *negans de temperatura vini locutum eo versu Alcaeum, significari a sobrio poëta voluit, se in compotationibus unum primo poculum meri solitum educere, deinde duo, non amplius.* Haec ita Athenaeus: » Ἐν τούτοις [sic edd. omnes; recte, ut videtur; pro ἐν τοῖς, quod erat in Msto.] » γάρ τινες οὐ τὴν κρᾶσιν οἴονται λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ σώφρονικὸν ὄντα, καθ' ἕνα κύαθον ἄκρατον πίνειν καὶ πάλιν κατὰ δύο. Auctorem huius interpretationis, & suum de illa iudicium proximis verbis » aperit Democritus. [*Athenaeum* intellige; sub *Democriti*

persona.] » Τοῦτο δὲ ὁ Ποντικὸς Χαμαιλέων ἐνδέδει-a »κται τῆς Ἀλκαίου φιλοινίας ἄπειρος ἔχων. Offendit »haec oratio aures nostras: & videtur τούτῳ scriben-»dum. *Hac interpretatione*, ait, *demonstravit se Chamaeleon »Ponticus temulentiae Alcaei ignarum.* Hic est CHAMAELEON »*Heracleota*, qui *De Ebrietate* opus conscripserat; cuius »facta est paullo ante mentio: [p. 427. b.] meminit eius »libri etiam Clemens Alex. Stromat. libro primo. In eo »commentario locum Alcaei tractaverat. Sed parum fuis-»se versatum Chamaeleontem in Alcaei poësi, probat »mox Democritus: κατὰ γὰρ, inquit, πᾶσαν ὥραν καὶ »πᾶσαν περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὑρίσκεται. Id »est: *Nam quacunque anni tempestate, & quocunque suarum »rerum statu, sive tristi, sive laeto,* (hoc significat κατὰ πᾶ-»σαν περίστασιν,) *poëta hic bibens reperitur.* Deinde quod »ἀθρόως hic dicitur, sigillatim probatur a Democrito. Pro-»fert *ALCAEI testimonia* de suis *potationibus*, primum *hi-»bernis, aestivis,* & *vernis:* deinde, *in rebus adversis,* & »*rebus secundis.* « Sic ille. Iam edita quidem olim scriptu-ra ἐνδέδεικται non aliam admittebat explicationem, quam qua usus est doctus Animadversor. At nobis, non multo diversam quidem in sententiam, sed aliâ orationis formâ, ἐνδέδεκται dedit vetus codex *A*. Quae scriptura, quod ad potissimam quidem verbi partem pertinet, haud dubie vera, ac fortasse tota proba est. Nempe δέχεσθαι dicunt Graeci pro eo quod Latine dicimus, sermonem aliquem *in hanc vel illam partem accipere*, id est, *intelligere & interpretari:* quem usum huius verbi non praetermisit diligentissimus H. STEPHANUS, in Thes. T. I. pag. 954. f. Iam in hanc notionem frequentissime quidem usurpatur compositum verbum ἐκδέχομαι, cum adverbio οὕτω aut alio simili constructum. Sic paulo post, in eadem hac disputatione, (lit. *c.*) τοῖς οὕτω ἐκδεχομένοις. Conf. III. 85. f. V. 189. d. & Not. ad II. 66. b. Fortasse vero eâdem notione etiam verbo ἐνδέχομαι hic usus est Athenaeus, & quidem cum accusativo casu: *hoc intellexit*, pro *ita intellexit, ita accepit.* Notemus obiter, *Chamaeleontem* hunc in illis *Alcaei* verbis ἕνα καὶ δύο particulam καὶ pro ἢ accepisse, *unum vel duo:* qua notione quidem haud raro aliâs eamdem particulam usurpatam novimus. Vide Lexicon Polybian. pag. 316. num. 1.

χειμῶνος μὲν, ἐν τούτοις &c. » De *hieme* verba ALCAEI

» sunt:

» Ὕει μὲν ὁ Ζεύς. ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
» χειμών. πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί.
b » Κάββαλε τὸν χειμῶνα, ἐπὶ μὲν τιθεὶς
» πῦρ. ἐν δὲ κιρναὶς οἶνον ἀφειδέως
» μελιχρόν. αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν
» ἀμφὶ γνάφαλλον.

» In *quarto versu*, tmesis poëtica est, *ἐν δὲ κιρναὶς*, pro *ἐγκιρναὶς δέ*: hoc vero Doricum, pro *ἐγκιρνάς*: sic *ὀλέσαις* apud Pindarum pro *ὀλέσας*, & similia alia. Sequentia exprimit Dalecampius sic: *Mellitum vinum largius tempera: sed capiti lene, obscurum utrinque.* Censuit nimirum legi debere *ἀμφικνέφαιος*: quam vocem restituebat idem in aenigmate de ichneumone, quod recitatur ab Athenaeo infra hoc ipso libro sub finem. [pag. 450. a.] Nobis videbatur restituenda hoc loco dictio *ἀμφικνέφαλον*, ut sit mens *Alcaei*: *praesidium adversus hiemem petendum esse ab his tribus, igne luculento, optimo vino, & molli lecto.* Genus *lectorum* fuit quos *ἀμφικνεφάλους* vocabant, auctore Polluce lib. X. cap. 6. [sect. 36.] Plura de ea voce infra, capite XVIII. [ad lib. X. pag. 450. a.] Sed hanc interpretationem vix admittant poëtae verba. Nam qualis esset hypallage? *circa caput lectus esto.* Quare de emendatione quidem nihil muto: verum *ἀμφικνέφαλον* hic *pulvinum* interpretor, non *lectum.* « Casaubonus.

Ex hoc Athenaei loco (collato cum XI. 481. a.) ista *Alcaei* ecloga, cum eis quae sequuntur, in editiones omnes Reliquiarum Lyricorum Poëtarum transierunt. In Athenaei editionibus continuo verborum nexu, non distinctis versibus, scriptae omnes eclogae erant. Casaubonus in Animadv. distinxit versus, ut in Lyricorum editione ab H. Stephano aliisque vulgo factum. Pariter nos; nisi quod vocem *μαλθακὸν* a fine *quinti versus* in *sexti* initium reiecimus, praeeuntibus praestantissimis Horatii interpretibus, *Iano* Rutgersio, in Venusin. Lectionib. cap. 4. *Christiano Davide* Iani, in Commentatione secunda de Alcaeo eiusque Fragmentis; (Halae 1781.) Mitscherlich, ad Horatii Carm. lib. I. Od. 9. Observatum est enim ab eisdem aliisque doctis viris, duas priores strophas *Horatianae* Odae modo nominatae ex istis *Alcaei* versibus esse expressas; sed praetermissos esse ab Athenaeo duos versiculos minores, qui apud Alcaeum inter eum qui a χει-

μῶν incipit, & eum qui a Κάββαλε, interiecti fuissent. b Quumque ab iisdem viris simul fuerit observatum, ex eisdem Graeci Lyrici versibus expressum etiam esse initium alterius carminis Horatiani, quod legitur in Epodis, num. 13. his verbis:

Horrida tempestas coelum contraxit; & imbres
nivesque deducunt Iovem: nunc mare, nunc silvae
Threicio Aquilone sonant. ——

gratiam nos inituros apud lectores Athenaei confidimus, si duos *Alcaei* versiculos, ab Athenaeo praetermissos, hîc adposuerimus, quales, ex collatis inter se duobus praedictis Horatianis carminibus suppletos, nobiscum his ipsis diebus perhumaniter communicavit ingeniosissimus *G. F.* Grotefend, Francofurtanae ad Moenum Scholae hodie Prorector. Is igitur primam, in qua versamur, Mitylenaei poëtae eclogam in hunc modum constituit:

» Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὀρανῷ μέγας
» χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
» (Πόντος δὲ νῦν, βαθεῖα δ' ὕλα,
» Θραϊκίῳ βορέᾳ βρέμονται.)

» Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
» πῦρ, ἐν κιρναὶς ϝοῖνον ἀφειδέως
» μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
» μαλθακὸν ἀμφι(βαλὼν) γνάφαλλον.«

Vers. 1. Ubi nos ἐκ δ' ὠϝρανῶ edidimus: ibi ἐν δ' ὠρανῷ habet ed. Cas. ἐν δ' ὀρανῷ, per ο breve initio vocabuli, edi solet in Lyricorum Reliquiis: quod qui primus posuit, is ex coniectura sic corrigere voluerat operarum erratum, quod in editiones Ven. & Bas. irrepserat; in quibus ἐν δ' ἀρανῶ (sic) legebatur. At, pro communi οὐρανὸς, non ὀρανὸς per ο breve dicebant Dores & Aeoles; sed vel servabant ου diphthongum, vel ὠρανὸς dicebant per ω longum. Conf. Maittaire, Dialect. p. 156 sq. Et ω longum initio vocis tuentur hîc ambo nostri mssti codices: at non ἐν δ' ὠρανῷ scribunt illi, sed ἐκ δ' ὠρανῷ: ubi ἐκ quidem pro ἐν non temere aut casu a librariis positum, sed a poëtae manu esse, in ὠρανῷ vero *iota* in fine a librariis imperite & praeter rationem subscriptum vel adscriptum fuisse mihi persuasi. Itaque verum iudicavi ἐκ δ' ὠρανῶ, dorice sic dictum pro ἐκ δ' οὐρανοῦ: *de coelo ingens hiems* (ingruit.) Conf. Maittaire,

b pag. 177. *Verf.* 2. πεπάγασιν. πεπάγασι absque ν in fine habent mssti cum edd. in ms. *A.* vero super syllaba πα notatur ν vocalis. *Ibid.* δὲ ὑδάτων absque apostropho habent mss. & edd. In eisdem (*verf.* 3.) τὸν χειμῶνα scribitur, non χειμῶν'. *Ibid.* Κάββαλε valere κατάβαλε, fatis notum. *Dissolve frigus*, ait Venusinus poëta.

Verf. 4. ἐν δὲ κιρναῖς. ἐν δὲ κιρνὰς habet ms. *Ep.* & fic vulgo edebatur in Lyricor. Fragm. Sic rursus infra (lit. *d.*) ἔγχεε κιρνὰς idem ms. *Ep.* & editiones omnes. Recte vero monuit Casaubonus, participia in ας desinentia a Doribus per αις efferri. (Conf. Maittaire, pag. 239. & Gregor. de Dialect. pag. 93. ibique Koen, p. 94.) Et fic infra pro vulgato κιρνὰς, perspicue κιρναις scribitur in nostro cod. *A.* nescio quidem quo accentu, an prorsus ibi omisso accentu; ita ut de eo hactenus quidem dubitari possit. Sed hoc ipso loco, in quo versamur, ex eodem codice enotata est scriptura κιρνᾷς: ex quo, quoniam nusquam in illo codice subscribitur *iota*, sed ad latus ponitur, intelligi par est, κιρναῖς h. l. in illo scriptum esse. Atque, eodem modo scriptum olim fuisse in vetustiore codice e quo noster derivatus, coniectare licet ex ipsa illa vitiosâ scripturâ, quam supra (hac pag. lit. *a.*) ex eodem cod. *A.* enotatam vidimus κέρνα εἶς: quod utique ex κιρναῖς corruptum videri debet. Et hoc quidem loco, in quo nunc versamur, pariter κιρναῖς habent editiones Bas. & Cas. 3. sed id casu magis, puto, quam certâ ratione in his receptum. κιρναὶς vero acute scriptum erat in ed. Ven. & fic rursus in ed. Cas. 2. sed κίρναις penacute in ed. Cas. 1.

Versus 5 & 6. desunt in ms. *Ep.* ubi in verbo ἀφειδέως terminatur ista prima ecloga. *Versu* 6. quum γνόφαλλον legeretur in ed. Ven. & Bas. tacite γνάφαλλον edidit Casaubonus: quam correctionem si necessariam ille putavit, monere saltem de ea debuerat lectorem. Cautior H. Stephanus in Ind. Thes. monuerat: » Γνόφαλλον » apud Athen. legitur in eâdem significatione qua γνάφαλλον, *Tomentum*, seu *pulvinar tomento factum*, in hoc Al- » caei loco, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνόφαλλον. « — Et γνόφαλλον tenuit idem Stephanus in Lyricorum editione: eamdemque scripturam praeiverat vetus noster cod. *A.* Ac fieri fane potest, ut pro eo quod γνάφαλλον vulgo dixere Graeci, γνόφαλλον dixerint Dores & Aeoles, similiter at-

que βότιν pro βάτιν dixisse Sophron visus est nonnullis, b apud Athen. VII. 286. d. Conf. Maittaire, Dialect. pag. 412 sq. Quum tamen haud satis certa sint exempla, quae in hanc partem adferuntur; ne quis postliminio restitutam a nobis vitiosam lectionem argueret, tenuimus illam quam praeeunte Casaubono placuisse doctis omnibus vidimus, satis habentes veterum librorum scripturam sub contextu adnotasse. Caeterum de hoc vocabulo, pro quo & γνάφαλον simplici λ literâ, & κνέφαλον dicebant Graeci, videndus praesertim Pollux, X. 41. ibique interpp. itemque Hemsterhus. ad Luciani Iudicium Vocalium, cap. 4. Iam quod ἀμφὶ γνέφαλλον vel γνάφαλλον vulgo hîc legebatur; ferenda utique non erat repetita praepositio ἀμφὶ, quae vocabulo κόρσα iam erat praeposita. Nec vero magis conveniebat composita vox ἀμφικνέφαλον, quae Casaubono placuerat: nam ἀμφικνέφαλον aut ἀμφικνέφαλος nec *lectum* significat, nec *pulvinum*: sed κλίνη ἀμφικνέφαλος *lectum* sonat *ab utrâque parte culcitris* seu *pulvinis instructum*, ut docuere Pollucis interpretes, ad X. 36. Quare aut abiicienda erat vocula ἀμφὶ ante γνάφαλον, tamquam temere ibi repetita: aut, quoniam aliud desiderare videbatur Alcaici metri ratio, (collata Horatii Oda I. 9.) aliquid hîc intercidisse statuendum erat. Itaque ἀμφιτιθεὶς γνάφαλλον corrigendum Iani censuit; ἀμφιτίθει Mitscherlich; ἀμφιβαλὼν, Grotefend, cuius verbi pars posterior ante γνάφαλλον ob soni similitudinem facilius excidere potuerat.

θέρους δέ· Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ. Quum Τέγγη h. l. haberent editiones Athenaei omnes, adnotavit Casaubonus: »Sequitur θέρους δὲ, τέγγη πλεύμονας οἴνῳ. »Ita exarati manu: pro τέγγου vel τέγγε, ut scriptum »referunt alii.« — Atqui Τέγγε recte habet h. l. uterque noster codex mstus, quemadmodum & lib. I. p. 22. e. legebatur, ubi iidem duo versus iam adpositi erant; pariter apud Macrob. Saturn. VII. 15. & apud Plutarch. Sympos. VII. 1. Et supra quidem, mutatâ verborum serie, sic scribebatur, Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, ut apud Macrobium: at hîc Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ tenet uterque codex mstus, quemadmodum & apud Plutarchum l. c. scribitur. Grotefendius vero, memor per Aeolicum digamma scribi olim solitum nomen οἶνος, sic scripsisse poëtam censet: Τέγγε πλεύμονα Fοίνῳ. Porro, aeoli-

b cam doricamque formam, ἁ δ' ὥρα χαλεπὰ, tenent h. l. cum editis ambo mssti; sed in cod. *A.* super α & super πα notatur η vocalis. Dein vitiose in ed. Caſ. legebatur, πάντα δὲ δειψᾷ: recte vero πάντα δὲ διψᾷ in ms. *Ep.* Prorſus monſtroſum videri poterat quod eſt in ed. Ven. πάντα δέδιψαις, quod porro in δέδειψας detortum in ed. Baſ. Sed iſtud ex ipſo noſtro vetere cod. *A.* derivatum, in quo eſt δὲ διψαις: qua in ſcriptura, primum, ſi demas poſtremam literam ς, vera ſcriptura διψᾷ ineſt, vocali iota pro vetuſto more ad latus ſcriptâ. Deinde vero videndum, ne ς litera, in fine verbi, orta ſit ex digammate Aeolico, quod ad ſequentem vocem ὑπὸ pertinuiſſet, ſpiritus aſperi locum ibi tenens: nam quemadmodum Aeolicum digamma nonnumquam ſono *literae ſibilantis* pronunciabatur; (veluti in ipſa voce ὑπὸ, unde eſt Latinorum *ſub;* ut ab ἀπὸ, *ab:*) ſic etiam ſcriptum olim fuiſſe novimus ſigno quod literae Σ ſimile erat. Vide Villoiſoni Diatrib. pag. 119 ſq. Ex eodemque aut ex ſimili alio ſigno, quod aliis vocibus praepoſitum ſono literae *v* vel *f* pronunciabatur, orta fortaſſe eſt illa ſcriptura, quam hodie libri habent, πλεύμονας οἴνῳ, pro πλεύμονα ϝοίνῳ. Caeterum videſis quae de hac ecloga ad lib. I. pag. 22. a. notavimus. Laudatur hîc a Grotefendio MITSCHERLICH ad Horat. III. Od. 29, 17 ſqq. & III. 13, 9. cuius liber nobis nunc in promtu non eſt.

τοῦ δὲ ἔαρος· Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπ' ἀΐον' ἐρχομένοιο. » De *tempeſtate verna*, ſic ex *ALCAEO* Athenaeus: τοῦ δὲ » ἔαρος ἀνθεμόεντος ἔπαιον ἀρχομένοιο. [ἐρχομένοιο ſcribere voluerat Animadverſor, ut habent libri omnes in contextu: & hoc etiam in Animadv. repoſitum video in ed. Caſ. 3.] » Dalecampius emendat ἔπινον, ut id probe» tur quod inſtituit docere. Similis eſt vero haec corre» ctio; non vera, iudice me. Nam rectum eſt ἐπάϊον. » Principium eſt odae: quo ait poëta, *iam ver adveniſſe:* » & ſtatim *vinum ſibi miſceri* iubet *in craterâ.* Audiamus » Athenaeum: καὶ προελθὼν, ἐν δὲ κίρνα τὸν τῷ μελιαδέος » ὄττι τάχιστα κρατῆρα. Id eſt: *& poſtea ait Alcaeus in eo » carmine, Miſce quantocyus in craterâ vinum ſuaviſſimum.* « CASAUBONUS. — Iam, primum, ἐπάϊον quidem, ut ille voluit, ſic ſcriptum exhibent ambo noſtri codices mssti: at, quo pacto accipi vellet id verbum, non declaravit doctus Animadverſor. Mire ſane dixerit poëta:

Audivi redire ver. Quin & illud languidum, *Intelligo*, b *animadverto*, *redire ver*; quo pacto accepit Gallicus interpres. Perspecte vero ἐπ' ἀϊόν' legit GROTEFENDIUS, praeeunte puto MITSCHERLICH, cuius ipse laudat notata ad illud Horatianum, (lib. I. Od. 4.)

Solvitur acris hiems grata vice veris & Favoni,
trahuntque siccas machinae carinas.

Ad exemplumque Venusini poëtae versum qui in Alcaei carmine olim proxime exceperat illum, qui est ab Athenaeo adpositus, tali modo supplevit idem GROTEFENDIUS:

» Ϝῆρος ἀνθεμόεντος ἐπ' ἀϊόν' ἐρχομένοιο
» ἕλκοντι νᾶϜας ἐς βυθὸν κύλινδροι. «

ἐπ' ἀϊόνα, aeolice, pro ἐπ' ἠϊόνα. Versus, quem deia adponit Athenaeus, sic scribebatur in ed. Ven. ἐν δὲ κίρνα τὸν τῶ μελιαδέος ὄττι τάχιστα κρατῆρα. In ed. Bas. vero, ἐν δὲ κίρνῳ τὸν τῷ &c. quae eodem modo repetita in ed. Cas. 1. sed in ed. Cas. 2. & 3. κίρνῳ τὸν τοῦ μελιαδ. GROTEFEND sic scribit:

» Ἐν δὲ κίρνα τὸν (τοῦ) μελιαδέος ὄττι τάχιστα
» κρατῆρα. —

At recte, ut nobis videbatur, τῶ μελιαδέος dedit noster cod. *A.* dorice & aeolice pro communi τοῦ μελινδέος, quod habet ms. *Ep.* quodque ipsum etiam inter lineas scriptum exhibet cod. *A.* Articulum τὸν vero neuter codex agnoscit: sed, pro eo quod in ed. Ven. est κίρνα τὸν, in ms. *Ep.* est κιρνᾶται, in ms. *A.* vero κιρνᾶτε, quod tenendum putavi.

ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν *&c.* » Quod modo dicebamus, » κατὰ πᾶσαν περίστασιν significare *quocumque rerum suarum statu, laeto aut tristi*, certissimum est ex creberrimo » auctorum usu. Dalecampius tamen vertit, *quovis statu » coeli.* Itaque non mirum, male cepisse eum postea Athe» naei verba, quibus probat quod ante dixerat. Sunt au» tem haec: Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν, id est, *bibisse Al» caeum rebus adversis patet ex istis*: sequuntur verba AL» CAEI: Οὐ χρὴ κακοῖσι μῦθον ἐπιτρέπειν. προκόψομεν » γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι ὦ Βακχί. φάρμακον δ' ἄριστον, » οἶνον ἐνεικαμένοις μεθυσθῆναι. Legendum θυμὸν, » non μῦθον. *Haud par est, malis animum permittere*: (hoc » est, *cogitationi adversorum casuum se dedere, & luctui in» dulgere.*) *Proficiemus enim nihil cum nos cruciaverimus*, o » *Bacchi. Remedium vero optimum est, si vino huc allato* [*quod*

nobis adferendum curaverimus] » *ad ebrietatem usque biberimus.* « CASAUBONUS. — Versus, quos suis numeris distinguere neglexerant Athenaei editores, satis commode iam in Lyricorum editionibus Casaubono superioribus erant distributi. Illud unum monendum supererat BENTLEIO ad Horat. lib. III. Od. 2. postremum versiculum,

οἶνον ἐνεικαμένοις [ἐνεικαμένους malebam] μεθυσθῆναι,

esse unâ syllabâ longiorem: quare pro μεθυσθῆναι, ille μεθύσθαι corrigebat. Sed μεθυσθῆν, Aeolica dialecto, pro communi μεθυσθῆναι scripsisse Alcaeum, perquam probabile fecit KOENIUS ad Gregor. Corinth. de Dial. pag. 143 sq. Et nunc ecce, hoc ipsum nobis dedit optimus noster cod. *A.* (Silet h. l. Epitoma, in qua praetermissa est tota ista ecloga.) Mendosum vero μῦθον idem codex praeiverat aliis: sed θυμὸν recte iam in H. STEPHANI Lyricis positum video. Vulgatum ἀσάμενοι, quod tenet Mstus noster cum editis, damnavit BENTLEY l. c. versui simul & sententiae contrarium esse contendens, & ἀσώμενοι corrigens. At ipsum ἀσάμενοι ex dialecto pro ἀσώμενοι recte dici potuisse docuit idem, quem
c modo laudavimus, KOEN ad Gregor. pag. 86. Pro Βακχί, quod erat editum, Βυκχί dedit noster codex: quam scripturam ut fidenter reciperemus commovit nos accedens ad vetusti codicis auctoritatem suffragium auctoris Etymologici M. diserte monentis, Βύκχις esse Aeolicum nomen, idem valens ac commune Βάκχις: ubi quidem non Βύκχις & Βάκχις penacute, sed Βυκχὶς & Βακχὶς scribi debuisse, ipsa exempla aliorum nominum in ις desinentia, quae ibidem adferuntur, satis ostendunt. Totam eclogam Horatiano stylo in hunc modum reddidit GROTEFENDIUS noster:

Non est querendum rebus in arduis:
frustra est quod omni tempore moereas,
o Bacchi. Lenimen malorum
praecipuum est, satiari Iaccho.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν &c. » Sequuntur verba Athenaei: Ἐν » δὲ ταῖς εὐφρόναις: id est, *Rebus laetis bibisse Alcaeum con-* » *stat ex his.* Tum recitantur *ALCAEI* haec: Νῦν χρὴ με- » θύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν πονεῖν, ἐπειδὴ κάτθανε » Μυρσίλος. Lego, καί τινα πρὸς βίαν πίνειν. *Nunc opor-* » *tet ebrium fieri, & vel invitum bibere, quando Myrsilus obiit.* « CASAUBONUS. — Commendat h. l. GROTEFENDIUS, quae

ad Horat. I. od. 37. commentatus est MITSCHERLICH. Ipse Graecos versiculos sic latine reddidit:

Nunc est bibendum, nunc violentius
potandum: habent iam Tartara Myrsilum.

πίνειν pro mendoso πονεῖν, quod quidem vetus etiam codex habet, iam ante Casaub. ab Henr. Stephano editum video. Sed & insignem sane veri speciem illa correctio habet,

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ χθόνα πρὸς βίαν
παίειν: —

quam olim a viro docto apud Aemil. Portum ad Fragm. Lyricor. (Heidelb. ap. Commelin. 1598.) propositam, unice probavit IANI, in Comment. prima de Alcaeo, Hal. 1780. Unde expressum his visum erat Horatianum illud, lib. I. od. 37.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
pulsanda tellus.

Ex *Myrsilo*, Mitylenarum tyranno, (cuius Strabo meminit lib. XIII. pag. 617. ed. Cas.) perperam *Myrtilum* fecit Dalecampius.

In proximo versu Choriambico Sapphico,

Μηθὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω:

pro vulgato δένδρον, quod tenent ambo mssti cum editis, δένδρεον oportuisse, monuit GROTEFENDIUS, laudato MITSCHERLICH ad Horat. I. 18.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

Pro Μηδὲν, quod cum ed. Bas. & Cas. tenet Epitoma, Μηθὲν recepi ex ms. *A.* & ed. Ven. Μηδὲν γ' ἄλλο scribendum censuerat VALCKENAER ad Herodot. VIII. 109. ubi etiam de δένδρεον pro δένδρον ponendo monuit.

ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης. De scriptura φιλοπώτης, quam hic habet ms. *A.* vide not. ad pag. 427. a. Sic rursus ἀκρατοπῶται per ω scribitur in eodem, pag. 432. a. & similiter deinde in eisdem similibusque nominibus.

Ibid. φησὶ Σέλευκος. SELEUCUS, Grammaticus: puto, in *Glossis*, saepius laudatis Nostro. Quod ait, αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον: *ipsum illud carmen* dicit, in quo leguntur verba illa, supra lit. *a.* citata, de quorum sententia quaeritur.

Sequitur ex ipso illo carmine ecloga, cuius maior pars infra lib. XI. pag. 481. a. (nec tamen sine varietate) repetitur. Illa hoc loco in ed. Cas. in hunc modum scripta erat: Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος

d ἀμέρα, καδδ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἶ τὰ ποικίλα. οἶνος γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱός. λαθικάδε' [λαθικαδδ' ed. Ven. & Baſ.] ἀνθρώποισιν ἔδωκεν. Ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο πλέαις. κἀκκεφαλᾶς δ' ἄτερα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω. Codex *Ep.* non niſi prima verba habet, Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; Codex *A.* nihil ab editâ ſcripturâ diſſentit, niſi quod, pro κιρνὰς, κιρναις habet, neſcio quo accentu: de qua forma participii aeolica paulo ante dictum ad lit. *b*. Infra, pag. 481. tota ecloga deeſt in Epitoma: in editis vero conſentiente ms. *A.* ſic legebatur: Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα. καδδ' ἄειρε [καδδάρει ed. Ven. καδδάξαι ed. Baſ.] κυλίχναις μεγάλαις αἶ [αἲ ed. Ven.] τὰ ποικίλλαις. οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς λαθικήδεα ἀνθρώποισιν ἔδωκεν, ἔγχεαι, κέρνα, ἕνα καὶ πλείους. Quibus e duobus locis inter ſe collatis totam eclogam in hosce verſus diſtinctam olim exhibuerunt Lyricorum Graecorum editores:

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
Καδδ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλα *
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. κἀκκεφαλᾶς δ' ἀτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθείτω. ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου, *

Ubi mireris, quid ſit quod poſtrema illa, ἕνα πρὸς — ἀκράτου, tamquam poëtae verba adiecerint; quum hodie poſt ὠθείτω iſta ſtatim legantur, ἕνα πρὸς δύο ῥυτῶς κιρνάναι κελεύων, quae manifeſte *Athenaei* ſunt, non *Alcaei*. De quo quoniam monere lectorem inſuper habuit CASAUBONUS, qui totam etiam eclogam h. l. in Animadv. prorſus ſilentio praeteriit; monemus nos, in ed. Ven. & Baſ. poſt illa, ὠθείτω & ἕνα πρὸς δύο, omiſſis quatuor fere & viginti verbis, ſtatim ſequi illa, ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου: quo factum, ut iſta omnia etiamnum poëtae verba eſſe viderentur. Quae deerant ſuperioribus editionibus, ea tacite ex Italicorum codicum lectionibus adiecit Caſaubonus: quae & eadem noſter codex *A.* habet, & illud amplius, quod, ubi nude Φιλέταιρος Τηρεῖ poſuerat Caſaubonus, codex noſter Φιλέταιρος δ' ἐν Τηρεῖ dederit. Sed redeamus ad eclogae initium: in quo quod hoc loco *verſ.* 1. conſentientibus ambobus noſtris msstis legitur, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; id hactenus probavit tenendumque cenſuerat RUTGERSIUS, Lect. Venuſ. cap. 4. ut metri cauſ-

ſa τί λύχνον σβεννύομεν (abiecto τὸν articulo) ſcriberetur: locum hunc Horatio obverſatum eſſe cenſens, cum lib. III. oda 21 extr. ſcriberet, *te* (*teſtam* vel *amphoram*) *vivae producent lucernae.* Ita ſcripturae hic vulgatae ſententia haec erit: *Quid lucernam extinguimus*, nempe, finem facientes compotationi, & cubitum ituri? Sed facile mihi perſuadeo, (quae longe plerorumque interpretum ſententia eſt) vitioſam iſtam eſſe quamvis vetuſtam huius loci ſcripturam, uniceque veram eam quae inferiore loco (XI. 481. a.) ſervata eſt, ἀμμένομεν. De qua CASAUBONUS in Animadv. ad illum locum ita commentatus eſt: »Subiicitur *ALCAEI* locus elegans, qui eius » poëtae φιλοινίαν, de qua dictum eſt libro decimo arguit » manifeſtiſſime. Πίνωμεν, ait: τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; » δάκτυλος ἀμέρα. Antiqui, cum fere parcius prandrerent, » & coenabant liberalius, & compotationes ſuas eo reſervabant. Tempus autem coenae erat *veſpera* & λύχνων » ἁφαί. Ita viri graves & occupati: nam qui aliter vitam » inſtituebant, hi & *tempeſtiva* agitabant *convivia*, & ad » pocula *de die* accedebant. Hoc igitur Alcaeo poëtae vinoſo nunc dolet, quod propter ſobrios ſodales *horam* » *lucernalem* cogatur *expectare. Quid moras trahimus?* inquit: » *quid expectamus ut veſpera ſit?* Ecce iam adveſperaſcit: » iam, *qui reſtat dies*, *digitus eſt*, ſive *digito non longior.* Re» rum menſura, pro varia ipſarum natura, varie iniri ſo» let. Sed poëtae locutionibus ſuis naturam rerum inter» dum pervertunt. Tale hoc Alcaei, δάκτυλος ἡμέρα. Nam » *digitus* non eſt menſura tempori conveniens; verum lo» corum intervallis, & corporibus continuis: dies per ho» ras, ſemihoras, & vigilias metimur. Simili elegantia di» xit comicus Alexis,

» κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ:

» & Ariſtophanes, in Ranis, quoſdam adoleſcentes ait eſſe

» Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρους.

» Idem, in Nebulis: τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν » σταδίοισιν ἄριστον. Athenaeus libro tertio, [pag. 98. c. d.] » ait, nonnullos inſolentia locutionum πολλοῖς παρα» σάγγαις ὑπερδραμεῖν τὸν Διονύσιον. Aſſentior autem do» ctiſſimo & de literis Graecis optime merito *Henrico* STE» PHANO, exiſtimanti [in Notis ad Anacreont. p. 78. & in Schediaſm. lib. III. num. 30.] » dictum illud Alcaei, δάκ» τυλος ἡμέρα, pridem in proverbium abiiſſe; quod Graeci

d » Paroemiographi per imperitiam corruperunt, & in Δα-» κτύλου ἡμέρα perperam commutarunt. [Vide Zenobii Cent. III. Proverb. 3. & ibi Andr. Schotti notata; Diogenian. Cent. IV. 13. Suid. in Δάκτυλοι, & Hesychii Interppr. ad voc. Δατύλλου ἡμέρα.] » Epigrammatarius poëta [in Anthol. lib. VII. pag. 485. ed. Steph. *Asclepiades*, in Analect. Brunckii, T. I. pag. 213.] » eodem sensu dixit δάκτυ-» λος ἀώς! nam ἠὼς, inter caetera, etiam *diem* significat, » ut observant Poëtae interpretes. Neque dubium est, » quod primus omnium recte eruditissimus idem STEPHA-» NUS observavit, Alcaei superiora verba respexisse eum » poëtam epigrammatorum, cum faceret:

» Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς.
» ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

» *ALCAEI* verba, quia parum emendate scribuntur isto lo-» co, [nempe lib. XI.] partim ex libro superiore, [nempe ex hoc loco, in quo versamur,] » partim ex coniecturâ » emendata nobis, adscribemus:

» Πίνωμεν· τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;
» δάκτυλος ἀμέρα. κάδδ' ἀνάειρε
» κυλίχναις μεγάλαισι καὶ ποικίλαις.
» οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς
» λαθικήδε' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.
» ἔγχευε κίρναις ἕνα καὶ δύο πλέαις. «

Haec ibi CASAUBONUS; qui hîc, ut modo dixi, nihil prorsus ad hanc eclogam adnotaverat. Casauboni versus istos, cum totâ lectione ab illo concinnatâ adoptavit Brunck, in Notis ad Analect. pag. 44. Alii viri docti, quos nos secuti sumus, metri genus probarunt longioribus versibus constans: *Asclepideum maius* s. *choriambicum Alcaicum* vocat IANI in Comment. II. de Alcaeo, cum RUTGERSIO in Lect. Venusinis; *choriambicum Sapphicum*, GROTEFEND in schedis nobiscum communicatis.

Vers. 1. Scripturam quam hîc tuentur veteres libri, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; loco movere non sumus ausi, probatiorem scripturam sub contextu notasse satis habentes. Illum versum sic legit GROTEFEND cum IANI:

Πίνωμεν· τί λύχνους (vel λύχνως) ἀμμένομεν;
δάκτυλος ἀμέρα.

PORSONUS vero, ad Euripidis Medeam, vs. 494.

Πίνωμεν. τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.

Monens pluralem λύχνα reperiri apud Herodot. II. 62. &

133. (vide Athen. X. 138. b.) & apud Euripidem, in Cycl. vs. 514. ed. Musgr. Dictionem vero δάκτυλος ἁμέρα non equidem cum Casaub. de *reliqua diei parte* intelligam: sed de *toto die*, quin & cum Reinesio (Var. Lect. pag. 105.) de universa vitae humanae brevitate; quam in partem Seneca dixit, *punctum est quod vivimus, & adhuc puncto minus.* Eamdem in sententiam, Graecum versum his duobus versiculis latinis Grotefendius reddidit:

Iam nunc bibamus: quid terimus diem
usque ad lucernas? summa brevis dies.

coll. Horat. I. 4, 15.

Versum 2. idem Grotefendius graece sic scribens:

Καδδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἵματα ποικίλα,

latine sic reddidit:

Deprome nunc magnis lagenis
sanguinei latices coloris.

nempe αἵματα ποικίλα, pro eo quod hic vulgo αἱ τὰ ποικίλα, libro XI. vero αἱ τὰ ποικίλλης (ποικίλλις in cod. *A.*) scribitur. Eamdem correctionem iam publice nuper Fiorillo, in Observ. in Ath. pag. 74. proposuerat; monens »αἵματα hic esse *vina vario colore, sanguineo, flavo*, ποικίλα.« — »Αἷμα, pro *vino*, (inquit Grotefend in Schedis msstis) »non inusitatum est. Idem vocab. in fragm. Cyclopis Timothei apud Athen. XI. pag. »465. c. latere puto, ubi ἔμισγε δ' αἷμα Βακχίου restitui, pro δ' ἅμα.« — Ex ista interpretatione, voces κυλίχναις μεγάλαις fuerint (id quod primâ specie profitentur) *dativi casus*; quam in partem etiam Iani acceperat, sic legens:

»Καδδ' ἄειρε κυλίχναις μέγαλαις καὶ, παῖ, ποικίλαις.«

adiectâ hac adnotatione: »Postquam admonuit amicos »Alcaeus, ut iam nunc de die potare inciperent, statim »ipse magisterium vini capessit: *affer*, (& ministra vinum) »*puer, magnis & variis poculis. Variis*, id est, pretiose »caelatis, auro gemmisque distinctis. ἀείρειν solemne hoc »sensu vocabulum est, ut apud Homer. Iliad. ζ'. 264.« — Rutgersius (ob oculos, puto, habens mendosam editionis Bas. scripturam ἀνάειε, pro ἀνάειρε) eumdem versum in hunc modum concinnaverat:

»Καδδ' ἄντειvε κυλίχνας μεγάλας, αἴτεε ποικίλα.«

d Latine sic vertens: *Da magnos calices, & variis poscito poculis.* Cautior his PORSONUS, loco modo citato, contentus scripturae varietatem ex X. 430. d. & XI. 481. a. protulisse: »*Secundum versum*, ait, qui velit & possit, corrigat.« — Sane, quid in posteriore hemistichio de illa librorum scriptura αἱ (vel αἷ) τὰ ποικίλα (sive ποικίλλαις aut ποικίλλαις) faciendum sit, minime adhuc ad liquidum perductum videtur: quamvis enim speciosa sit Grotefendii & Fiorilli emendatio, dissimulari tamen nequit duriusculi aliquid habere ista αἵματα ποικίλα. Caeterum illud observari velim, κυλίχναις μεγάλαις ex Alcaei dialecto posse esse *accusativos*, idem valentes ac κυλίχνας μεγάλας: de quo Aeolismo Koenius monuit ad Gregor. Corinth. pag. 94 sq. Id si hîc locum habere statuas, percommode deinde πλείαις *vers.* 5. eodem modo accipietur: nempe, Ἔγχεε πλείαις, (id est πλέας, scil. κυλίχνας:) κιρναῖς vel κιρναὶς (id est, κιρνὰς) ἕνα καὶ δύο: scilicet ἕνα ὕδατος κύαθον, καὶ δύο οἴνου. *Infunde plenos calices, miscens singulos aquae cyathos cum duobus vini.* Sed etiamsi pro *dativis* casibus accipias, eadem manebit sententia, subintelligendo accusativum οἶνον.

De *tertio versu* & *quarti* initio, nullum est dubium. Cum sententia, per se satis perspicua, tum ambo Athenaei loca inter se collata, satis ostendebant, sic scriptum oportuisse:

Οἶνον (sive Ϝοῖνον malueris) γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. —

Pro ἔδωκεν, quod utroque loco vulgo legebatur, ἔδωκ' per apostrophen, desiderabat metri ratio. λαθικάδεα (i. e. ληθικήδεα) οἶνον, Horatio esse vinum *obliviosum*, (lib. II. Od. 7, 21.) pridem monuere interpretes. Quod sequitur (*vers.* 4 sq.)

— Ἔγχεε κιρναῖς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. —

de scriptura κιρναῖς vel κιρναὶς, quam hîc dedit ms. *A.* paulo superius dictum ad lit. *b.* Tum ex huius loci scripturâ πλέαις, collatâ cum πλείους, quod altero loco legebatur, existebat πλείαις, quod recepi praeeuntibus RUTGERSIO, IANI, & PORSONO. πλείους placuit GROTEFENDIO & FIORILLO. De totius ῥήσεως sensu paulo ante monuimus. Sed in aliam sententiam Grotefendius noster accepit, postremam eclogae partem latine sic reddens:

Infunde miscens munera Liberi: d
primae secundam iunge laguncul am:
expellat ex nostro cerebro
iste calix calicem priorem.

Vers. 5. Sic scripsit IANI, praeeunte RUTGERSIO:

πλείαις· κἀκ κεφαλᾶς δ' ἁτέρα μὲν τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω.

insertâ μὲν particulâ, quam poscere metrum videbatur. Eamdem particulam tenentes GROTEFEND & FIORILLO, insuper τὰν δ' ἑτέραν scribunt, δ' particulam nescio qua necessitate quove consilio inserentes. PORSONUS vero, ἁ δ' ἑτέρα, pro δ' ἁτέρα scribens, rectius consuluisse metro videtur: sed, quod apud illum (in praedicta Adnot. ad Eurip. Med. 494.) tali verborum distinctione scribitur versus,

πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ

id quidem consulto-ne a Viro doctissimo factum sit, an per typothetae sphalma in editione Lipsiensi commissum, definire non ausim. κακκεφαλᾶς sane valet κατὰ κεφαλῆς: quod qua ratione hîc cum superioribus iungatur, haud satis percipio. Ex vulgata scribendi ratione sensus erit, quem in versione expressimus, *alius calix alium e capite pellat:* quam in eamdem sententiam Antiphanes apud Nostrum, II. 44. a. dixit, Οἴνῳ τὸν οἶνον ἐξελαύνειν.

AD CAP. XXXVI.

Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησί· Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε καὶ τρεῖς ἀναχείσθω. Verba ista cum nonnullis etiam sequentibus deesse ed. Ven. & Bas. supra dixi. Ut supplevit ea Casaub. sic & habet ms. *A.* itemque ms. *Ep.* nisi quod in hoc scribitur, ζωρότερον κιρνῶν φησί: quod suo arbitratu ita posuit Breviator, perspicuitati consulturus. Κελέβη nomen poculi est, de quo infra, lib. XI. pag. 475. Caeterum, quo pacto *meracius*, quam Alcaeus, *miscuisse Anacreontem* dicat Noster, cum *quinque & tres infundi* voluit, parum percipio. Nam *unum & duo*, quae voluerat Alcaeus, intelligebam *unam partem aquae cum duabus vini:* quod si igitur *quinque aquae partes cum tribus partibus vini* voluit Anacreon, sane multo dilutius hic bibit quam Alcaeus. Videndum igitur, ne quid aut desit aut turbatum sit in verbis: quae, qualia hîc referuntur, et-

d iam cum metro Anacreontico parum congruunt. Nam quod τρὶς, non τρεῖς, hîc habet ms. *A.* id quidem quid vel ad rem faciat vel ad metrum, non video: nisi forte (quod quidem ad rem spectet) statuas, quemadmodum & Hesiodum & Anaxilam supra (pag. 426. c.) τρὶς, non τρεῖς, dixisse vidimus, ubi de *aquae* portionibus loquebantur, sic & hoc loco τρὶς ad *aquam*, πέντε vero ad *vinum* esse referendum. Caeterum, si integrum Anacreontis carmen haberemus, fortasse satis liqueret id quod nunc nobis obscurum est. Sic, verbi caussa, in Alexidis versibus pag. 426. d. ex connexione sermonis adparet, ἕνα καὶ τέτταρας sive ἓν καὶ τέτταρα dici ἕνα οἴνου κύαθον καὶ τέτταρας ὕδατος. Sed fere constanter aliâs priorem numerum ad aquam, posteriorem ad vinum referri vidimus; quemadmodum etiam apud Aristoph. Eq. 1184. τρία καὶ δύο sunt τρία μέρη ὕδατος, οἴνου δύο: quod diserte ibi vetus Interpres monuit.

Φιλέταιρος δ' ἐν Τηρεῖ. Duas voces δ' ἐν, quae deerant editis, dedit ms. *A.* Ex eodem recepimus λέγει δὲ οὕτως, pro οὗτος, quod ediderat Casaub. Omnia ista deesse ed. Ven. & Bas. iam supra monuimus. *PHILETAERI* verba, quae sic edidit Casaubonus, πεπωκέναι δοκεῖ τὸν κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκράτου: eadem prorsus exhibent & ms. *A.* & ms. *Ep.* ubi ad articulum τὸν (quem Eustathius etiam servat, ad Od. ι'. pag. 349. l. 3.) videtur οἶνον subintelligendum: nisi αὐτὸν fortasse scriptum oportuerat; quod metro non videtur repugnare, ultimâ verbi δοκεῖ ob sequentem in proxima voce vocalem correptâ. Pro δοκεῖ vero apud Eustath. l. c. δεῖ scribitur, & metro refragante, & invitis (ut vidimus) vetustioribus libris.

e 'Απόθες, ὦ γλύκη, ὑδαρὴν ἐνέχεέν σοι. » In primo ῥήσεως Antiphaneae [immo *PHERECRATEAE*] versu, habent omnes etiam mssti:

» 'Απόθες ὦ γλυκκυδάρην ἐνέχεέν σοι.

» Varie possis concinnare:

» 'Απόθες, ὦ Γλύκων. ὑδαρῆ γ' ἐνέχεέν σοι.

» nempe οἶνον aut πόσιν: vel, ὦ Γλαῦκε: sive, ὦ γλυκύτης, *o mea dulcedo.* « CASAUBONUS. — In *Epit.* deest iste versus, ubi breviter sic: Φερεκράτης δέ που φησὶ παντάπασιν ὕδωρ εἰργάσω. &c. 'Απόθες, i. e. *Depone*, habent editiones omnes: quod, ut ferri utcumque possit, tamen haud satis commodum videri poterat. Quid sit vero 'Από-

τει, quod ex ms. *A*. enotatum video, prorsus non percipio. In *Petri* VICTORII Var. Lect. I. 13. ubi ex Florentino codice msto corrigitur hic versus, Ἀπόθειν scribitur; nescio utrum praeeunte codice, an ex typothetae errore. Si quid hic mutandum, Ἀπώθει equidem legerem, ab *ἀπωθέω*, *repello*, *abiicio*, *repudio*. Dein vero, ὦ γλυκὴ ὑδαρῆν, ut e suo codice Victorius retulit, sic etiam in nostro vetere cod. *A*. scribitur: ὑδαρην tamen absque accentu citatur ex nostro codice. Loquitur anus, (ut intelligitur ex nomine *μάμμη*, quo illa a servulo compellatur vs. 4.) quae videtur fuisse nutrix aut ancilla & oeconoma puellae cuiusdam, quae & delicate edere, & meracius bibere & maiori uti poculo amabat. conf. XI. 481. a. b. item IV. 159. e. & XIV, 653. a. Ea puella videtur fuisse *Corianno* meretrix: a qua nomen isti fabulae imposuisse Pherecratem docet Athenaeus, XIII. 567. c. Hanc anus compellat nomine ὦ γλύκη, quae videtur esse compellatio ὑποκοριστικὴ, idem valens ac ὦ γλυκύτης: quo fortasse spectabat Hesychiana glossa, Γλύκκα· ἡ γλυκύτης. Sin proprium esse nomen *Glycen* statueris cum VICTORIO, non valde repugnabo. De vocabb. ὑδαρὴν & ὑδαρῆ vide not. ad pag. 426. d.

Secundus Pherecratis versus cum sic vulgo scriberetur,

> παντάπασι μὲν νῦν ὕδωρ τὶ εἰργάσω:

nec metro nec sententiae ratio constabat. Verbis τί εἰργάσω (ubi τί δ' εἰργάσω fortasse praestabat) ad tertium versum reiectis, istis vero δύο ὕδατος a tertio in quartum repositis; non modo *tertius*, sed & *quartus* recte incedebat, qui & misere claudicabat, & mira mole sua laborabat, sic vulgo editus,

> ὦ μάμμη. τί δ' οἴνου τέτταρας, ἔρρ' ἐς κόρακας, βατράχοις.

Nam ista omnia ad unum versum quartum referebantur: tum, veluti *quinti* versus initium, sequebantur denique ista,

> οἰνοχοεῖν σε δεῖ.

Nunc vero decurtatus utique noster *secundus versus* prodibat: nempe omissâ (ab Athenaeo ipso fortasse) postremâ parte, quae nihil ad rem facere visa esset. Initio vero, ἀπαντάπασι utique pro παντάπ. scribendum putavi, metro sic iubente. Verba ista tribuimus nos illi personae, quam adlocuta anus erat: VICTORIUS eiusdem personae esse, quae loqui coeperat, statuit; quae veluti

e se ipsam corrigens, non *aquosum* esse potum ait, sed *meram* propemodum *aquam*. Quidquid sit, anus dein loqui pergit, increpans puerum, qui vinum adeo dilutum dedisset. Quod in fine legebatur, οἰνοχοεῖν σε δεῖ, id cum editis tenet codex noster uterque: nempe sic ex pervulgato proverbio βατράχοις οἰνοχοεῖν (cuius & Suidas & Paroemiographi omnes meminerunt) scripsere librarii, nescio an & ipse Athenaeus; at poëta certe ita scribere non potuit: quare, quoniam levi mutatione satisfacere metro licuit, χέειν οἶνον in contextu posuimus, vulgari scripturâ in proximo adnotatâ. In superioribus verbis turbat nonnihil EUSTATHIUS, ita de hoc Pherecratis loco differens, ut existimare aliquis possit, in nonnullis sive Athenaei sive poëtae libris non οἴνου τέσσαρας, sed ὕδατος τέτταρα scriptum olim fuisse. Quam scripturam si in libro quopiam invenerat Eustathius, non is Athenaei liber fuit, nec Pherecratis; sed Lexicon Rhetoricum, e quo etiam paulo ante nonnulla super eo argumento, quod hic tractatur, citaverat. Verba docti Praesulis haec sunt, ex Comment. in Odyss. ί. pag. 348 extr. Φερεκράτης δέ φησι πλάσας τινὰ εἰπόντα ὡς παντάπασιν ὕδωρ εἰργάσω, καὶ ἐρωτηθέντα, πῶς ὦ κατάρατε; ποιεῖ ἀποκρινάμενον τὸ, ἐνέχεας (sic) δύο ὕδατος ὦ μάμμη. πρὸς δὲ τὸ, ὕδατος τέτταρα, κατὰ δέ τινας οἴνου τέτταρα, ἐῤῥέθη τὸ, ἔῤῥ' ἐς κόρακας, βατράχοις οἰνοχοεῖν σε δεῖ. In Athenaei Epitoma, in nostro quidem codice, post ista, ὕδωρ εἰργάσω, eadem verba leguntur quae in opere pleniore, perperam quidem distincta in hunc modum: πῶς ὦ κατάρατε: ἐνέχεας δύο ὕδατος ὦ μάμμη: τί δ' οἴνου τέτταρας. ἔῤῥ' ἐς κόρακας &c. Nec in pleniore opere commode distinctae erant sermonis partes: quas nos, ut desiderare res ipsa visa erat, distribuimus.

f EPHIPPI, ex *Circe*, *versiculi* in hunc modum editi erant:

Τρεῖς πρὸς τέτταρας οἶνον πίοις ἂν ἀσφαλέστερον,
πολὺν ὑδαρῆ. μὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ τρία καὶ τέτταρα
οὕτως ἄκρατον εἰπέ μοι πίῃ τί φής.

Ad quos nihil notavit Casaub. DALECAMPIUS latine sic reddiderat:

A. *Vini duos cum tribus aquae bibes tutius.* B. *Nimis dilutum.*
A. *Haud ita per Cererem.* B. *Verum aquae tres, vini quatuor.*

A. *Tamne merum, quaeso, bibes? quid ais?* B. *Par pari saltem.*

Vides in fine huc tracta sequentia verba ἴσον ἴσῳ; initio vero τρεῖς πρὸς τέτταρας in τρεῖς πρὸς δύο mutatum. Scilicet non magis liquebat prudenti interpreti, quam nobis, quid discriminis hîc statueretur inter τρεῖς πρὸς τέτταρας & τρία καὶ τέτταρα: quarum mixtionum prior hîc *tutior* esse adfirmatur, altera vero *meracior*; cum alioquin idem sonare duae istae dictiones viderentur. Easdem tamen dictiones suo utramque loco tuentur ambo codices. οἶνον item tenet codex uterque: in solo cod. Epit. inter lineas indicatur scriptura οἴνου. In eodem ms. *Ep.* omissae dein duae voces: sed puncto post πίοις ἂν posito, iunguntur ista, ὑδαρῆ (& inter lineas ὑδαρῆν) μὰ τὴν γῆν. In ms. *A.* sic scribitur & distinguitur, πίοις ἂν ἀσφαλέστερον πολύ. ὑδαρὴν μὰ τὴν γῆν: caeterum nulla varietas. Videtur Ephippus dictionem τρεῖς πρὸς τέτταρας hac sententiâ dixisse, ut *in quatuor cyathis* essent *tres aquae cyathi*, adeoque non nisi *unus vini*: quam temperaturam ab Hesiodo commendatam supra vidimus, pag. 426. c. In hanc partem si accipi debent ista Ephippi verba, vera fuerit scriptura οἶνον: nec ferenda altera οἴνου, quae in illa connexione hanc, quam dixi, interpretationem prorsus non admittit. Gallicus interpres difficultatem huius eclogae ita levare tentavit, ut personarum partes in hunc modum distribueret: A. *Trois sur quatre.* B. *Mais tu boiras avec plus de sureté beaucoup de vin bien détrempé.* A. *Par la Terre! oh! je veux trois sur quatre.* B. *Dis-moi donc, tu bois ainsi le vin pur?* A. *Que dis-tu là?*

AD CAP. XXXVII.

Πατάξω τ' ἴσον &c. Commode, *Feriam te*, vertit Dalec. quasi esset πατάξω σε.

In *Alexidis* verbis, Τῆς φιλοτησίας ἐγὼ μεστὰς προπίνω &c. » Legendum Τῇ: *Cui ego praebibo amoris pocula » temperata par pari.* « Casaubonus. — Fieri potest ut vere praeceperit vir doctus: nec tamen id satis certum, nec sane necessitas ulla adparet, cur a librorum discedamus scripturâ. Caeterum de diversa acceptione & constructione vocabuli φιλοτησία, Suidas consuli potest.

Σώφιλος δ' ἐν Ἐγχειριδίῳ. » Citatur *Sophilus* comicus

» ἐν Ἐγχειριδίῳ: haud ſcio an vere. Nam Suidas olim » ſcriptum reperit in ſuo codice ἐν Χοιριδίῳ: ſicut teſtatur » ipſe in iis quae ſcripſit de *Sophilo*. Fecerat ſane & Me» nander *Enchiridium* inſcriptam fabulam; cuius mentio hoc » ipſo libro, & alibi. « CASAUBONUS. — » Utra lectio » praeferenda, dubium & incertum « iudicaverat etiam KÜSTERUS ad Suidam: qui rectius facturus erat, ſi editionem Suidae principem Mediolanenſem inſpexiſſet; ubi non χοιρίδιον, ſed χειρίδιον reperturus fuerat, capite truncatum nomen; quod correcturus librarius aliquis χοιρίδιον poſuit, quemadmodum etiam apud Eudociam legitur. Corrigendum ex Athenaeo Suidam recte monuit FABRICIUS in Bibl. Gr.

b In *ALEXIDIS*, ex *Foeneratore*, *verſu* 2. tenui ὑδαρῆ, quod dabat ed. Baſ. & Caſ. Ex ms. *A.* rurſus ὑδαρης, ut paulo ſuperius, absque accentu enotatum. ὑδαρῆν h. l. habet ed. Ven. *Verſus* 3 & 4. ſic olim ſcribebantur:

Ἡδύ γε τὸ πῶμα. ποταπὸς ὁ Βρόμιος;
τρυφῇ Θάσιος ὅμοιον, καὶ δίκαιον &c.

Ibi tum monuit CASAUBONUS: » Sic illa diſtingue:

» Ἡδύ γε τὸ πῶμα. ποταπὸς ὁ Βρόμιος; τρυφῇ.
» Θάσιος. ὅμοιον καὶ δίκαιον, τοὺς ξένους.

» Illud τρυφῇ inſertum orationi praeter rem, accipio pro » *delicias facis*, *rides*. « — At, *delicias facis*, Graece τρυφᾷς ſonuerit, non τρυφῇ. Nobis tertius caſus nominis eſſe videbatur, in eam ſententiam accipiendus, quam in latina verſione expreſſimus. *Verſu* 4. ſuſpicari aliquis poſſit oportuiſſe, Θασίῳ ὅμοιον, ſcil. πῶμα, vel ὅμοιος, ſcil. Βρόμιος. Tum, Καὶ δίκαιον &c. Sed ferendum vulgatum videtur.

c κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν - - ὑποπιπτόντων. » Caute accipienda verba Athenaei, quibus explicat verbum κατασείειν in iſtis *MENANDRI*:

» Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
» κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

» Subiicit his Athenaeus: Κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν » τοῖς πότοις καταπιπτόντων. [immo ὑποπιπτ. libri om» nes.] Poſtremum verbum interpretes impulit, ut crede» rent κατασείειν in Menandri ſimilibusque locis de iis » dici qui *vino graves caderent*. Falluntur autem: nam con» tra de iis uſurpabant hoc verbum, qui ſobrii ipſi [ſive, qui exercitatiores ipſi] » alios cogebant bibere ad ebrie-

„ tatem usque, & donec caput declinarent & pulvino ful- e
„ cirent, si mensae accumberent; aut humi caderent, si
„ ingredi conarentur. Caute igitur capiendum τὸ κατα-
„ πιπτόντων. Nam, si volumus accurate loqui, non ἐπὶ
„ τῶν καταπιπτόντων usurpabatur verbum κατασείειν, ve-
„ rum de iis *qui facerent alios καταπίπτειν*. Propterea ad-
„ dit, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς
„ κατασειόντων. Nemo dixerit, fructus qui cadunt, κατα-
„ σείειν: sed saltuarium qui pertica eos *decutit*. Etiam pro
„ *invergere vas in aliquem*, κατασείειν posuerunt. Philemon
„ in Phasmate: ἐπεὶ δὲ ἡ Ῥόδη κυμβίον ἀκράτου κατασέ-
„ σεικεν ἡμῖν ἄνω. Vel ἐνσείειν. Philetaerus, ἐνέσεισε με-
„ στὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην. Idem significat in-
„ terdum & ἐπισοβεῖν. Alexis: εἶτα τετρακότυλον ἐπεσό-
„ βει κώθωνά μοι. „ CASAUBONUS. — De hoc Athenaei loco in utramque partem disputans *Henr.* STEPHANUS, in Thes. Gr. Ling. T. III. pag. 757. dubius haeserat. CLERICUS in Menandri Fragm. pag. 5. κατασείειν *caput demittere* interpretatus est, accusativum κεφαλὴν subintelligens. At aliud est *demittere*, aliud *decutere*. Illud tamen dissimulari nequit, accuratius locuturum fuisse Athenaeum, si dixisset, κατασείεσθαι (in passivo) ἔλεγον ἐπὶ τῶν – – ὑποπιπτόντων. In MENANDRI autem *versu posteriore*, vide ne scriptum oportuerit κατέσεισε φιλοτιμούμενον.

Ἄλεξις δ' ἐν Ἀποκοπτομένῳ. Licet Ἀποκοπτομένη hîc habeat ms. *A.* tenendum tamen putavi istud, quod editiones omnes dederant, & in quod ipsum lib. XII. p. 562. idem codex cum editis consentit. In eclogâ ex illo dramate adpositâ mendosum esse *tertium versum*,

ἴσον ἴσῳ πάλιν τὴν μείζον' ᾔτουν:

cum pessundatum metrum, tum sermonis structura minime congruens ostendebat. Nihil autem opis praestabat vetus cod. *A.* Totum vero versum prudens omisit Breviator. Paene putares, postrema ista verba, πάλιν τὴν μείζον' ᾔτουν, ex superiore *Sophili* ecloga temere hîc repetita esse per librarii cuiusdam hallucinationem. μείζονα exserte hoc loco, non μείζον', scribitur in cod. *A.*

AD CAP. XXXVIII.

Ad *DIODORI Sinopensis* eclogam, cum *vers.* 2. contra d metrum scriberetur, εἰ παρ' ἕκαστ. & *vers.* 3. τοὺς λο-

d γισμοὺς ἕξειν, nil aliud adnotavit CASAUBONUS, nisi haec: »Diodori Sinopensis versus perverse scripti editique »sunt.« — Nobis perquam probabile visum erat, ante εἰ παρ' intercidisse voculam εἶτ', cum ad sensum commodam, tum ad versum necessariam. Dein, quum pro ἕξειν, cui prorsus hîc non erat locus, codex noster δέξαιμι dederit, ne id quidem ferri ullo pacto potuit; sed δέξεται olim scriptum fuisse suspicatus sum, eâ notione ut τοὺς λογισμοὺς δέξεται idem valeret ac λόγον ἕξει, *an rationem habiturum sit?* id est, *an non absurdum & contra rationem sit futurum?* Ac fortasse ἕξειν istud, quod habent recentiores libri, inde ortum traxit, quod doctus aliquis lector in suo codice verbum ἕξει adscripsisset, pro interpretamento verbi δέξεται. Caeterum, quum ἐπὶ vel ἐντὸς λογισμῶν εἶναι dicant etiam Graeci pro latino *mentis compotem esse*, videndum ne sensus sit, *an* (adeo assidue bibere) *admissurum sit sanam mentem? an* tali in potu *constare sibi mens possit?*

κεκραμένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν. »Nesciverunt discri»men facere inter vinum ὑδαρὲς & κεκραμένον, qui in le»pida historia de *Lysandro* scripserunt contra librorum fi»dem, οὐ κεκραμ. ἐκελ. αὐτ. πωλεῖν. [scilicet, *minime dilutum iussit vendere*, verterat Dalec.] »Res ita habet: »*Animadverterat Lysander, caupones qui suum sequebantur ex»ercitum, vinum* ὑδαρὲς *vendere*, hoc est, *immixtâ aquâ cor»ruptum*, pro mero. *Ille*, ut eorum fraudi obviam iret, »*iussit temperatum vendere*, non aliter. Duo inde necessario »sequebantur: ut nemini dilutum vinum pro mero posset »obtrudi; nam lex merum emere [vendere] non sinebat: »& ut caupones cogerentur sincerum vinum emere, ut »posset ab iis vendi temperatum; nam vappa aut lora, »vel sine ulla generositate villum, cuiusmodi fuit illud »cauponeum ὑδαρὲς vinum, emtorem vix ac ne vix qui»dem inveniat, si temperatum vendendum sit. Legendum »ἵν' αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο.« CASAUBONUS. — In vulgato ἵνα τὸν ἀκρατ. nil mutat ms. *A.* In *Epit.* deest tota narratiuncula.

In *ALEXIDIS*, ex *Aesopo*, *vers.* 1. pro παρ' ἡμῖν, quod erat editum, recte παρ' ὑμῖν dedit cod. ms. uterque. Recte vero verba ὦ Σόλων e fine *versus* 2. ubi ea legebantur in msstis, ad finem *versus* 1. reiecit editor Venetus, ibique tenuere editores sequentes, nisi quod perpe-

ram ὦ Σώλων scribitur in ed. Cas. Mendose quidem etiam in ms. *A.* ὦ Σώλον (sic) scribitur; sed recte ὦ Σόλων in ms. *Ep.* *Vers.* 3. Cum sic esset editum, ἐν τοῖς συμποσίοις ἵν' οὐ πίνετε, monuit CASAUBONUS: »Melius est, ἐν τοῖς συμποσίοισιν οὐ πίνετε.« — Et συμποσίοισιν habent ambo nostri mssti: πίνετε etiam ms. *A.* sed πίνετ' cum apostropho ms. *Ep.* GROTIUS, in Excerpt. p. 559. πίνειν correxit. Rectius fuerit πιεῖν, postulante metro, ut sit penultima brevis. *Vers. sq.* pro ἄκρατον, idem Grotius τ' ἄκρατον scripsit. *Vers.* 6. οὐχ ἵνα τι κερδ. Quod ibi voculam τι a se ob versum adiectam GROTIUS ait, imprudens id scripsit vir praestantissimus: nam editiones omnes cum mstis pronomen illud tenuerant. *Vers.* 9. Pro vulgato χρώμενος recte χρωμένους ex coniect. correxerat idem GROTIUS: id ipsum vero nobis dedit ms. *Ep.* Idem codex *vers.* 11. recte πότος, non ποτός: sed perperam ὁ πότος, pro οὐ πότος.

AD CAP. XXXIX.

φησὶν ἐν ἕκτῳ Νόμων Πλάτων. ἐν ἕκτῃ edebatur, non male per se: sed in vetere cod. *A.* est nota illa numeralis, quae *stigma* vocatur; in ms. *Ep.* vero est ἐν ἕκτῳ, (scil. βιβλίῳ) quod convenit cum eo, quod paulo post legitur, κἀν τῷ α'. Locus exstat apud PLATONEM, de Legib. lib. VI. p. 298. T. VIII. Opp. ed. Bip. *Mox*, οὔτ' οὖν περὶ γάμους ἐσπουδακότα. οὔτ' οὖν δὴ περὶ γαμ. ἐσπ. apud Plat. Ad rem quod spectat, opportune monuit BOISSONADUS noster, cum isto Platonis praecepto conferri mereri quae apud Plutarchum leguntur, DE Educat. cap. 3. Pro ἔμφρονα, habet ἔμφρονας ms. *Ep.* in contextu; sed altera scriptura inter lineas notata. *Ibid.* πρέπει μάλιστα. Sic ms. *A.* & *Ep.* *Mox*, μεταλλάττοντας recte ms. *Ep.* cum edd. μεταλλάττοντος ms. *A.* *Dein* vero, τὸ γεννώμενον recte ms. *A.* ut est apud Plat. *Porro*, γίγνηται cod. ms. uterque.

κἀν τῷ α'. δὲ τῶν Νόμων φησί. Cum editâ olim scripturâ, κἀν τῷ ἐνδεκάτῳ δὲ, consentit cod. *Ep.* in quo sic, ἐν δὲ ια νόμων ὁ αὐτὸς φησί. Sed legitur hodieque iste locus in *primo Legum libro*; pag. 31. ed. Bip. Erroris fontem notavit VALCKENAER ad Phoeniss. pag. 743. Nempe in vetere codice (& sic in ipso nostro cod. *A.*)

a scribebatur ἐν τῶι (pro τῷ) ᾱ. id est, ἐν τῷ πρώτῳ. Literam iota, quae ad ω pertinebat, perperam nonnulli ad sequentem α literam traxerunt.

Initio *Eclogae Platonicae*, verba nonnulla ex ipso Platone uncis inclusa adieci, quae apud Athenaeum vulgo omissa sunt. Quod pro ἀκρατοποσίαις, quod habent editi, ἀκρατοπῶται in ms. *A.* scribitur, idem vocabulum etiam Breviator in suo exemplari plenioris operis reperisse videtur, qui hunc locum sic contraxit: φησὶ Λυδοὺς Πέρσας Καρχηδονίους Ἴβηρας Κελτοὺς Θρᾶκας, πάνυ ἀκρατοπότας· οἱ κατὰ τῶν ἱματίων χεόμενοι τὸν οἶνον, καλὸν &c. Ipsumque vocab. ἀκρατοπῶται sive ἀκρατοπόται (quamquam aliud vulgo apud Platonem legitur) haud fere dubito quin restituendum Athenaeo sit: quumque dein desideretur dativus casus a verbo χρώμενοι rectus, fuerit ille αὐτῇ, scil. τῇ μέθῃ. Illud αὐτῇ haud obscure in αὐτοὶ latere videtur, quod paulo post legitur. Quod ait κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, eumdem morem Thracum tetigit Xenophon, loco supra citato apud Nostrum, IV. 151. d. Quo spectat, quod Suidas habet in Κατασκεδάζειν. Ἔθος ἦν Θρᾳκῶν, inquit, ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν.

AD CAP. XL.

b Ἔπινον δ' οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ. Cum istis verbis perperam iungebantur vulgo nonnulla ex praecedentibus: quasi Platonica ecloga terminaretur in verbis ἃς ὑμεῖς ἀποβάλλετε, & deinde suo nomine Athenaeus sic loqui pergeret, Ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα &c. Quare hunc locum ita vertit Dalec. *His profecto moderatius bibebant multi, polentamque iniiciebant potioni* &c. Nec aliter acceperat Casaubonus, qui in Animadversionibus suis absque ullâ dubitationis significatione initium huius capitis his verbis repetiit: »Ait »Deipnosophista, Ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων ἔπινον οἱ »πολλοὶ &c.« Neque ex ms. *A.* diversitas ulla scripturae ad hunc locum enotata est. (In *Epit.* vero ecloga Platonica terminatur in verbis ἐπιτηδεύειν νενομίκασι.) Quodsi tamen Platonem inspicias, vides partem sermonis Philo-

sophi esse ista verba, ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων: post b quae ad aliud argumentum progrediens Athenaeus ait, ut quidem edd. cum ms. *A.* habent, Ἔπινον οἱ πολλοὶ &c, sive, ut ab ipso auctore scriptum probabile est, Ἔπινον δ' οἱ πολλοὶ, adiectâ (ut constanter consuevit) coniunctivâ particulâ; aut, quod probabilius etiam videtur, collatâ praesertim scripturâ Epitomae, Ἔπινον δὲ πολλοὶ (absque οἱ articulo: ut sint, *multi*; non *plerique*, vel *vulgo homines*) καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ. De re quae hîc agitur, haec adnotavit CASAUBONUS: »Libri primi capi»te octavo [ad lib. I. pag. 10. d.] mentionem vini facie»bamus, cui esset aliquid σιτῶδες admixtum: idque plus »virium habere, quam simplex & plane merum, diceba»mus. An ii de quibus hîc scribitur eo respexerint, non »facile dixerim. In Excerptis [nempe in Epitoma] scri»ptum est ex hoc loco: Ὅτι πολλοὶ [sic, non οἱ πολλοὶ] »ἀπαλφιτίζοντες τὸν οἶνον ἔπινον. Non ineptum verbum fin»xit ἀπαλφιτίζειν, pro, *farinâ hordaceâ vinum respergere.* »Athenaeus mox ἀπαλφιτοῦν.« — Non finxit istud verbum Epitomator, sed ab ipso Athenaeo accepit: sane mox (lit. *b.*) non ἀπηλφίτωσε, ut erat editum, sed ἀπηλφίτισε dedit noster codex *A.* Caeterum, quod ex lib. I. hîc commemoravit Casaubonus, id nihil huc facere recte quidem monuit Villebrunius; quid sit vero quod nunc dicat Athenaeus, *multos vinum bibere cui sit polenta iniecta*, declarare nobis supersedit. Nec mihi quidquam, quod huc spectet, alibi reperire contigit, nisi pauca verba, quae apud Plinium leguntur, initio libri XXIV. ubi ait: *Nitrosae aut amarae aquae polentâ additâ mitigantur, ut intra duas horas bibi possint. Qua de caussa & in saccos vinarios additur polenta. Saccos* autem *vinarios* dicit, quibus vinum saccatur sive colatur, ut ex libro XIV. sect. 28. monuit ibidem Harduinus.

Ἐπ' ἀλφίτου. »In primo *Mnesimachi* versu, Ἐπαλφί»του [sic unâ voce olim edebatur] πίνοντα τοῦ θέρους »ποτὲ &c. non abest quin sit mendum. Forte, ἐπ' ἀλφί»τοις.« CASAUBONUS. — At, primum, nulli sunt hîc *Mnesimachi* versus; ne *Mnesiptolemi* quidem, qui Historias scripserat, sed EPINICI comici sunt versus, ut clare docuit Athenaeus. Sic & diserte Epitomator: Ἐπίνικος γοῦν που φησί· Γέροντα Θάσιον &c. (nam priores quinque versus ille praetermisit.) Deinde, Ἐπ' ἀλφίτου quidem,

duabus vocibus, dedit codex *A*. sed & illud haud dubie mendosum. Nec vero Ἐπ' ἀλφίτοις placet: verum non dubito, quin aut Ἀπ' ἀλφίτου scripserit Epinicus: unde verbum ἀπαλφιτίζειν, quemadmodum ἀπανθρακίζειν a dictione ἀπ' ἀνθράκων: aut Ἐξ ἀλφίτου, quomodo paulo post scribitur ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἀλφίτου.

c *Vers.* 7. »In septimo versu,

»Ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόχου γλυκὺ,

»non concoquo vocem ἑσμόν: non enim *apes*, sed *mel*, »videtur intelligere. Eâ voce servatâ, γλυκὺν scribendum, »non γλυκύ: & ita Excerpta: ubi est ἀκραχόλου, pro »ἀκρολόχου.« CASAUBONUS. — Et γλυκὺν & ἀκρολόχου & ἑσμὸν habent ambo nostri codices. Iam, pro ἀκρολόχου, ἀκρολόγου scriptum oportuisse, docere Casaubonum socer H. STEPHANUS potuerat, a quo in Indice Thes. perspecte monitum est: »Ἀκρολόγος, *qui summa tan»tum colligit & manu carpit.* Epinicus apud Athen. lib. 10: »μελίσσης τῆς ἀκρολόγου. Sic enim repono pro ἀκρο»λόχου. Constat enim, apem summis insidentem floribus, [sive floribus insidentem, qui sunt in arborum & aliarum plantarum summitate] »melleos inde elicere & colligere »succos.« — Simillime sane composita nomina sunt σπερμολόγος, σπερματολόγος, ῥιζολόγος, χρυσολόγος, & id genus alia. Quod vocabulum non hîc modo, sed etiam infra lib. XIII. pag. 608. e. restituendum Athenaeo & poëtis ab eo citatis, acute vidit FIORILLO, in Observ. in Athen. pag. 97. Eiusdem viri sive ingenio sive diligentiae debemus felicissimam vocabuli nullo modo hîc ferendi, ἑσμὸν, correctionem; quam quidem a nemine ante eum propositam reperimus. De *melle* hîc agi quis dubitare possit? Atqui νασμὸν μελίσσης γλυκὺν poëtico stylo (utique non historico) percommode *mel* dici, perfacile autem a librariis νασμὸν in ἑσμὸν detorqueri potuisse, nemo non videt.

Vers. 8. *Scyphum ex fuso lapide, vitreum* dici monuit DALECAMP. *Vers.* 9. »In penultimo,

»Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὑγρόν:

»non damno penitus γεφυρώσας: sed neque displicet con»iectura nostra, γε φυράσας. Est autem Δήμητρος ἀκτὴ »periphrasis *farinae*, poëtis familiaris, ut iam alio loco di»ximus.« CASAUBONUS. — Nobis γεφυρώσας istud, quamvis ei utriusque nostri codicis patrocinetur auctoritas, ta-

men prorsus non ferendum videbatur: igitur memor quam saepe α & ω literae, ob similitudinem quam in vetustioribus codicibus inter se habebant, confusae permutataeque essent a librariis, non dubitavi, φυράσας verum esse, & sic olim scriptum hîc fuisse. Nec vero γε particulam probavi, a Casaubono propositam, cui non erat hic locus. Coniunctiva desiderabatur particula, quae duo ista participia, συγκυρνανήσας & φυράσας, inter se copularet. Ea erat τε vocula, quae, postquam φυράσας in φυρώσας corruptum erat, in γε mutata est.

Vers. 10. »In ultimo,

» κατησίμωσα πῶμα καύματος λύσιν,

» nove καταισιμοῦν pro *conficere*, *parare*. Nam αἰσιμοῦν est » *consumere*.« CASAUBONUS. — Nempe sic *Dalecampius* interpretatus erat, *paravi*. Commode vero PALMERIUS monuit, Exercit. pag. 515. cum αἰσιμοῦν sit *consumere*, adeoque καταισιμοῦν, *omnino consumere*; vertendum fuisse *exhausi poculum*, vel *consumsi poculum*. Sane cognatum verbum ἀναισιμοῦν, Herodoto familiare, similiter usurpatum videmus; non ut *parare* denotet, sed *consumere*, *usu consumere*, *uti*: verbi caussa apud eumdem Herodot. II. 60. καὶ οἶνος ἀμπέλινος ἀναισιμοῦται πλέον ἐν τῇ ὁρτῇ ταύτῃ ἢ ἐν τῷ ἅπαντι ἐνιαυτῷ: *plus vini absumitur*, *usu consumitur*. Sed *primae* verbi *personae* quo pacto hîc locus esset, non vidi: necessarioque verbum *in tertiâ personâ* ponendum existimavi.

Ὁ δ' αὐτὸς (nempe ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος) ἱστορεῖ κἂν &c. »Nemo cui in literis cor sapiat dubitabit corrupta » esse quae sequuntur: Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κἂν Θηράσι » ταῖς νήσοις ἐπιτάττοντα λέκυθον ἀντὶ ἀλφίτου » πίνειν. Deest nempe proprium alicuius viri nomen, si» quidem recte scriptum ἐπιτάττοντα. Legebam, ἱστορεῖ » καὶ Ἀνθέαν τὸν ταῖς νήσοις ἐπιτάττοντα: id est, *Narrat* » *idem de Anthea*, *qui a Seleuco rege fuerat insulis praefectus.*« [At in eam sententiam oportebat τὸν ἐπὶ ταῖς νήσοις τεταγμένον, non ταῖς νήσοις ἐπιτάττοντα.] » Sed reperi post» ea in Excerptis ita scriptum: [Ὁ δ' αὐτὸς] ἱστορεῖ τι» νὰς ἐπιπάττοντας λέκιθον ἀντὶ ἀλφίτου πίνειν. [Sic & noster ms. *Ep.* nisi quod ibi ἀντ' ἀλφίτου, per apostrophum.] » Quare ita forte locus concipiendus: Ὁ δ' » αὐτὸς ἱστορεῖ καί τινας τοῖς οἴνοις ἐπιπάττοντας » λέκιθον. Id est; *Narrat idem*, *quosdam farinae loco vinum*

» *aspergere vitello ovi, & ita bibere.* « CASAUBONUS. — Vitiosa manifeste scriptura fuerat λέκυθον, pro quo recte uterque codex mstus λέκιθον dedit. In ἐπιτάττοντα quidem nil mutat ms. *A.* sed haud dubie verum est ἐπιπάττοντας, id est, *inspergentes*, *adspergentes*; quod opportune servavit *Epitoma.* Quum vero *inspergi* non tam commode de *vitello ovi*, quam de *farinae* quodam genere dicatur; λέκιθος h. l. de *pisi* sive *lentis farinâ* accipi rectius videtur. Confer omnino Foesii Oeconom. Hippocr. pag. 379. Iam, quid sit quod ἐν Θηράσι ταῖς νήσοις dicat, mirum utique videri potest; quum Θηράδες νῆσοι nusquam commemorentur. Probabile vero est quod DALECAMPIUS ait, *Theram* & *Therasiam*, Cyclades insulas, communi isto nomine comprehendi. Sed articulo ταῖς nullus hîc locus est: quare κἀν Θηρασίαις (sive Θηρασίταις) νήσοις, vel κἀν ταῖς Θηρασίαις νήσοις olim scriptum fuisse suspicatus sum. Simili quadam ratione Aeoliae sive Vulcaniae quae vocantur insulae, apud Polybium (I. 25, 4. & XXXIV. 11, 19.) ab earum unâ Liparâ, αἱ Λιπαραῖαι νῆσοι & αἱ Λιπάραι nominantur.

AD CAP. XLI.

e In CRITIAE (Callaeschri filii, ut docet Athen. XV. 666. b.) *vers.* 4. cum sic legeretur,

μηδ' ἐπὶ δεξιτέραν χεῖρα κυκλοῦν θιάσου,

monuit CASAUBONUS: » Melius θίασον. Est autem κυ-» κλοῦν θίασον, *in orbem per singulos convivas poculum duce-» re.* Respicit enim ad morem τοῦ περιφέρειν τὸ ποτήριον: » quod a dextris fieri incipiebat. « — At quum κύκλῳ, non κυκλοῦν, dederit noster cod. *A.* tenendum hoc putavi, & θιάσου in θιασοῦν mutandum; ignotum quidem Lexicis verbum, sed legitime & ex analogia a nomine θίασος formatum, ut sonet *thiasum agere, bacchari.* Ab illo verbo derivatum est nomen satis frequentatum, ὁ θιασώτης. Saepe in fine verborum omissam a sequioribus librariis ν literam novimus, non adtendentibus ad subtilem lineolam superne impositam, qua illa litera in vetustioribus libris indicata erat. Epitomator istum versum cum nonnullis sequentibus consulto praetermisit, post verba ὀνομαστὶ λέγοντα statim illa (ex *vs.* 9.) ponens, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει.

Quid lateat sub monstris, quae *versus quintus* exhibet, e ingeniosioribus divinandum relinquimus. Nos ita eum scripsimus, ut dedit ms. *A*. In fine sic edebatur *γένης καὶ* † † & defectus *sexti versus* vacuo spatio punctis distincto indicabatur. Et desideratur utique sextus versus: sed in vetere codice nullum lacunae comparet indicium, & *καὶ* particula nonnisi semel ponitur, hoc modo: *γενης· καὶ προπόσεις* &c. ut in *γενης* desiisse olim videatur quintus versus. Sextum fortasse ipse omiserat Athenaeus.

Quod *vers.* 8. a Casaubono positum est, *προπίνειν*, id non ferebat mensura versus. Commodum videri debebat *προπιεῖν*, quod habet ms. *Ep.* Sed interpretationi Breviatoris deberi istud, fidem facit id quod vetus cod. *A.* dedit, *προπολεῖν*, id est, *ministrare, famulari.* Qui propinabat, is nominatim designabat eum, *cui dein ministrare* (i. e. cui poculum dein porrigere) *vellet.* *Vers.* 9. Recte *γλώσσας τε λύουσι* edd. nisi quod adiectâ *ν* literâ *λύουσιν* oportuit.

Vers. 12. »Scripsimus *λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην* »*πραπίδων*. *Oblivio delet memoriam ex animo.* *λῆστις* idem »est ac *λήθη*: sic Epitome, recte. Prius erat *λῆσις*, quod »non probo.« CASAUBONUS. — Nempe *λῆσις* alioqui, quoad novimus, non aliud nisi *τὴν βούλησιν* vel *αἵρεσιν* sonat: *λῆστις* vero *memoria* est. Videndum tamen, ne etiam postremâ hac notione vera sit scriptura *λῆσις*, quae sane antiqua est: nam uterque codex eam in contextu habet: in ms. *Ep.* *λῆστις* nonnisi inter lineas superne adscriptum. Multa olim in usu fuerunt vocabula, quae nec adnotata sunt a Glossographis, & per librariorum hallucinationem, partim etiam nonnisi per Editorum sive temeritatem sive imperitiam, hodie obliterata. *Vers.* 19. Recte *καλῶς δ' εἰς &c.* dedit codex *ms.* uterque. *Vers.* 21. recte *ὑγίειαν* dedere edd. f a

Versus 23. cum tribus seqq. & priori hemistichio versus 27. desunt in Epitoma. Ad *vers.* 24. notavit CASAUBONUS: »Scribi debet:

»Τέρψαταί σε λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.«

At pronomen *σε*, quod ignorant libri, nec res poscit & metrum respuit; ut monuit DORVILLE ad Charit. p. 359. Nam *λυποῦσι* primam producit. Pergit CASAUBONUS: »Postea lege ac distingue:

»Ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται.

b »ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φανέν,
»καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς. ὧς ἔστ' ἀπότακτον
»ἡμέρᾳ οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

»In ſecundo verſu negotium faceſſunt poſtrema verba. »Quid ſi ita ſcribamus? σύμμετρα πρὸς τὸ φαγεῖν καὶ »τὸ πιεῖν εἶναι δυνατούς. *Spartanorum diaeta eſt, ſic edere »& bibere, ut, cum recedunt de menſa, adhuc poſſint edere & »bibere.* Sapientum eſt praeceptum, fugiendam eſſe πλησμονὴν, & nunquam ad ſatietatem usque bibendum aut »edendum. Etiam magnus Medicorum Apollo iubet ἀσκεῖν »ἀκορίην τροφῆς.« — Nobis nec ſententia iſta hoc loco ſatis placuit: nec, ſi id dicere voluiſſet poëta, illâ loquendi formâ uſurus fuiſſe videbatur. Poteſt ſub ſcriptura φανὲν, quam cum editis vetus codex tenet, aliud neſcio quid latere: quod donec a feliciori ingenio in lucem producatur, interim nos πρὸς τὸ φέρειν legebamus, orationis conſtructionem in hunc modum concipientes, πρὸς τὸ εἶναι δυνατοὺς φέρειν καὶ τὸ πονεῖν, id eſt, πρὸς τὸ εἶναι δυνατοὺς καὶ τὸν πόνον φέρειν. Quid ſit vero quod pro vulgato olim οὐκ ἔστ' ἀπότακτον doctus Animadverſor ὧς ἔστ' ἀπότακτον ſcribi iuſſerit, aut quo pacto intelligi ſcripturam iſtam voluerit, plane neſciturus eram, niſi poſtremam eclogae partem a DALECAMPIO ſic converſam vidiſſem: *Eſt enim inſolentis ac incompoſiti, potione immoderatâ & vinolentiâ corpus ſuum obruere.* Nempe iſtam interpretationem probans Caſaubonus, ἀπότακτον intellexerat *incompoſitum, inconditum, contra ordinem*: eâque cauſſâ negativam particulam tollens, ut Dalecampius *enim*, ſic ille ὧς poſuit; quod etiam a PURSANO factum video, qui omnia Dalecampii inventa ad verbum de Latino in Graecum convertere conſueverat. Quo pacto vero vocem ἡμέρᾳ (prudenter a Dalecampio omiſſam) intellexerit Caſaubonus, difficile dictu; niſi forte pro eo accepit quod latine *de die* dicimus: at id Graece ἀφ' ἡμέρας, non ἡμέρᾳ, ſonabat. PURSANUS quidem & ſibi conſtans & fideliter Dalecampii veſtigia premens, ἡμέρᾳ in ἡμῶν mutaverat. Neſcio an & illud aliquatenus fortaſſe turbaverit Caſaubonum, quod in Epitoma hoc loco ὡς particula legitur: qui tamen, ſi paulo diligentius Epitomam inſpexiſſet, longe aliud, quam quod ipſe nobis obtrudere voluit, in ea reperturus fuerat. Nam, omiſſis ſuperioribus verſibus, ſic ſcripſit Breviator: καὶ ἑξῆς δέ φησιν ὡς οὐκ

ἔστιν αὐτοῖς ἀποτακτὸς ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμα ἀμέ- b
τροισι πότοις. Vides, illam ὡς particulam, non poëtae esse, sed Breviatoris, & idem ac ὅτι valere. Negationem οὐκ ἔστι tenet Epitomator, sicut codex *A.* & editi. Iam ad editam olim scripturam ἀπότακτον & ἡμέρᾳ nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: sed unice verum est quod habet Epitoma. Hoc dicit poëta, *non esse apud Lacedaemonios dies certos statutosque, quibus licitum ac minime indecorum habeatur immodico vino sese onerare.* Aliud est ἄτακτος, quod in animo habuerat Casaubonus; nempe *inordinatus, inconditus, immodestus:* aliud ἀπότακτος sive ἀποτακτός: nam utroque modo scribi potest; *acute*, si a verbo ἀποτάσσω proxime derivatum intelligas; *antepenacute*, si ex simplici adiectivo verbali τακτὸς compositum cogites: utrolibet autem modo scriptum, significat *certum, statutum, constitutum.* Illud quidem in huiusmodi adiectivis verbalibus constanter observasse mihi videor; si acute scribantur, formari foemininum genus per η; si antepenacute, foemininum simile esse masculino. Quare non usquequaque rectum est quod Epitoma habet, ἀποτακτὸς ἡμέρα: sed aut ἀποτακτὴ oportebat; aut ἀπότακτος, quod praetuli. Valet autem ἀπότακτος idem ac ἀποτεταγμένος, de quo verbo videsis Lexicon nostrum Polybianum. Initio *versus* 26. pro eo quod ms. *A.* habet ἐσθίειν, recte ἔσθειν editum erat: quâ formâ verbi plerumque etiam aliâs usos esse Atticos poëtas observavimus.

AD CAP. XLII.

φιλοκωθωνιστὴς agnoscit quidem ms. *A.* cum edd. sed suspicor duas primores syllabas per incogitantiam e superioribus verbis a librario repetitas esse. Vera scriptura videtur esse κωθωνιστὴς, quam habet ms. *Ep.* quod vocabulum significat eum qui φιλεῖ κωθωνίζεσθαι. Si nomine a φιλο incipiente uti voluisset auctor, φιλοκώθων (puto) dicturus fuerat. Sic πολυκώθων, p. 436. d. *Ibid.* ὃν ὡς πολυπότην ἐπιπλήσσει ὁ Ἀχιλλεύς. » Respicit hunc poëtae ver- » sum, οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων &c. « Casaub. — Iliad. α'. 221. Qui mox citatur Poëtae versus, est Iliad. ξ'. c
vs. 1. *Descriptionem poculi Nestoris* habes Iliad. λ'. 631 sqq. *scuti Herculis* vero, Iliad. σ'. 478 sqq.

» Ait de *Nestore* & *eius poculo illo nobili*, ἐστρατεύετο

c » γὰρ μετ' αὐτοῦ. Interpretes, *siquidem cum poculo is proe-» liabatur.* Confundunt στρατεύεσθαι & μάχεσθαι, res di-» versissimas. Nusquam in Homero leges Nestorem cum » poculo pugnantem: sed facit eum poëta in *expeditionem » profectum cum suo poculo:* id autem est στρατεύεσθαι, *obi-» re militiam.* « Casaub. — ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς, ait Poëta, Iliad. λ'. 631. Quod vero sic dein legebatur, καθάπερ καὶ μετὰ τῆς ἀσπίδος ἐκεῖνος, ἧς φησιν ὁ Ἕκτωρ καὶ μέχρις οὐρανοῦ ἥκειν τὸ κλέος: istud ἐκεῖνος, non ab Athenaei manu est, sed ex ingenio Basileensis editoris, qui & in exemplo editionis Ven. quod ipsius olim fuerat, sua manu ita correxit, & dein eodem modo in sua editione excudendum curavit; nempe ad *Achillem* referens. At si recordatus esset eorum quae Hectorem dicentem facit poëta Iliad. θ'. 192. vidisset recte ἐκείνης scriptum fuisse in ed. Ven. Nempe de *Nestoris scuto*, non de Achillis, loquitur Hector. Et ἐκείνης habet etiam ms. *A.* Praepositionem vero μετὰ, ante τῆς ἀσπίδος haud sane incommode repetitam in editis, ignorat mstus. In *Epit.* tota ῥῆσις deest, καθάπερ καὶ -- κλέος.

Οὐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις &c. » Non absurde dicit Athe-» naeus, *Nestoreum illud poculum* Ἄρεως φιάλην posse dici » κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα. Unde discimus, *Antipha-» nem* Comicum in *Caeneo* ita locutum esse: sed, quid ap-» pellaverit poëta *phialam Martis*, nescimus: quia corru-» pta sunt illius verba, quae descripserat auctor hoc lo-» co. Aristoteles libro de Poëtica: [cap. 22. sect. 9. ed. Buhl.] » Ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον καὶ ἀσπὶς πρὸς » Ἄρην. ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως, καὶ τὴν » φιάλην ἀσπίδα Διονύσου. Eadem fere verba in Rhetori-» ca ad Theodectem, non uno loco, sine ulla Antiphanis » aut alius poëtae mentione. « Casaubonus. — De *Caeneo*, ex puella in virum mutato, qui nomen dedit Antiphaneo dramati, vide Ovidii Metam. lib. XII. fab. iv. & v. De metaphorica dictione, φιάλη Ἄρεως, conf. Schneiderum ad Demetr. de Elocut. p. 140. *Antiphanis* verba repraesentavimus qualia consentiente ms. *A.* (nam in *Epit.* desunt) edita erant: nisi quod in duo cola utcumque distribuimus. Versiculos olim fuisse anapaesticos, ex ipsis ruderibus adhuc satis intelligitur. Corruptum locum varie tentarunt viri docti. *Poscebat timidus phialam* in versione posuit Dalecamp. quod Graece sonat ᾔτει δειλὸς,

Samuelis PETITI inventa (Miscell. VI. 13.) consulto omitto; cum, sicut fere eiusdem in hoc genere omnia, nihil sint nisi luxuriantis ingenii commenta. KOPPIERS, in Observatis Philol. pag. 40 sq. acute suspicatus est, vocabulum τὸ ὅπλον ex interpretamento irrepsisse: nempe τὸ ὅπλον (id est, τὴν ἀσπίδα) *Timotheus*, poëta dithyrambicus, φιάλην Ἄρεως dixerat. Sic igitur ille ANTIPHANIS verba constituenda censuit: c

ἤτει κεῖνος φιάλην Ἄρεως
κατὰ Τιμόθεον, ξυστόν τε βέλος.

At nimium quantum κεῖνος illud a librorum scripturâ δῆλος recedit: cuius scripturae vestigiis pressius aliquanto inhaerens TYRWHITT, ad Aristot. Poëtic. l. c. (cuius integram Adnotationem *Buhlius* etiam in suis ad eumdem libellum Notis transscripsit) sic fortasse scripsisse *Antiphanem* coniectaverat:

— ἤτει δ' ἥρως δ' ὅπλον
(φιάλην Ἄρεως, κατὰ Τιμόθεον)
ξυστόν τε βέλος. —

Ingeniose IACOBS (in *Notulis mssiis*) vocem ὅπλον ex alia quadam, quae hîc olim scripta fuisset, natam suspicatus, eam proposuit emendationem, quam in versione Latina secuti sumus: ἔστη δ' ἥρως φιάλην πάλλων Ἄρεως, κατὰ Τιμόθεον.

οὐχ ὅτι καὶ οὐχὶ τῷ νικηθέντι &c. »Sequitur de alio d »Nestoris poculo, quod dono datum est ei ab Achille: »Ἀλλὰ μὴν καὶ διὰ τὴν φιλοποσίαν ὁ Νέστωρ καὶ παρ' »Ἀχιλλέως λαμβάνει δῶρον φιάλην ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ »ἐπιτελουμένῳ ἀγῶνι. οὐχ ὅτι καὶ οὐχὶ τῷ νικηθέντι »ἔδωκε δέπας ὁ Ἀχιλλεύς· τοῖς γὰρ φιλοπόταις οὐ παρέπεται τὸ νικᾷν διὰ τὸ ῥᾴθυμον. Leviter corrupta est penultima periodus, mens tamen clara, si vel mediocriter attendissent interpretes. Caussam affert dati poculi ab »Achille Nestori. *Fortasse*, ait, *ratio fuit, quod id munus erat* »*symbolum ἀδρανείας & effoetarum virium. Quare etiam alii* »*qui victus* in eo funebri spectaculo *fuerat, datur itidem poculum* ab Achille agonothetâ. Respicit illum versum eiusdem libri, Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον. [Iliad. ψ'. 656. Conf. ib. 615 sqq.] »Auctoris verba fingi »varie & reformari possunt: simplicissimum fuerit, ὅτε καὶ »τῷ νικηθέντι &c.« CASAUBONUS. — Haud sane admodum commoda loquendi formula, quam Noster (quemadmo-

d dum totam hanc de Nestore disputationem) a nescio quo parum diserto Grammatico accepit: nec vero, si dicere licet quod sentio, magis commoda videtur emendatio a docto Animadversore proposita; ac vereor, ne aliud ille quam ὅτὶ scribere voluerit. Interim vulgatam scripturam, in qua nihil mutat vetus noster codex, ferendam putavi, eâ notione quam in versione expressi, *non quin* &c. quod idem fere valere videtur, ac si dixisset, *in quo eum similem quodammodo fecit victo, & eodem loco habuit.* Omisit ista Epitomator, οὐχ ὅτι καὶ &c. usque ἀνατείνοντες.

ὁ δὲ Εὔμηλος λαμβάνει θώρακα &c. »Quod autem ad»dit, Ὁ δὲ Εὔμηλος λαμβάνει θώρακα δραμὼν ἆθλον ἐπι»σφαλῶς καὶ ἀμοχθεὶ ἀσφαλείας ὅπλον: id eo spectat, »ut probetur Achillem apud principem vatem iudicio di»visisse munera, & id cuique attribuisse quod ei erat »convenientissimum. *Eumelo* igitur, *qui in curruli certami»ne periculose cucurrerat non sine labore, dat thoracem; quod »armorum genus tutamen corpori praestat.* Sententia auctoris »haec est. Sed pro καὶ ἀμοχθεὶ scribendum omnino καὶ »οὐκ ἀμοχθεί: vel ita potius, ἐπισφαλῶς καὶ ἀμυ»χθείς: nam Excerpta optima habent καὶ εὐμυχθείς: »quod quia Graecum non est, scribendum ἀμυχθεὶς, id »est, *periculose, & leviter etiam laesus.* Homeri de *Eumelo* »versus istos respicit: [Iliad. ψ'. 394 sqq.]

»Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
»ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε,
»θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι.« CASAUBONUS.

Etiam noster codex *Epit.* εὐμυχθεὶς habet, perperam inter se permutatis ευ & α: quod frequenter factum ab imperitis librariis, ob similitudinem quam cum formâ literae α habet compendiosa illa nota, qua diphthongus ευ in vetustis libris pingi solet. Perspicue vero ἀμυχθεὶς scribitur in cod. *A.*

AD CAP. XLIII.

e Τῆς δὲ δίψης &c. »Cum scribit, Τῆς δὲ δίψης οὐδὲν »ἐστι πολυποθητότερον, significat, *nullum esse affectum qui »acriora aut plura desideria in nobis excitet, quam sitis faciat:* »desiderium, intellige, liquoris. Vocem πολυπόθητον acti»ve accipit; quae proprie passive sonat, atque ita sumi»tur statim in proximis verbis, quae contra auctoris men-

» tem capiunt interpretes: διόπερ καὶ τὸ Ἄργος πολυδίψιον e
» ὁ ποιητὴς ἔφη, πολυπόθητον διὰ τὸν χρόνον. Hoc est, *pro-*
» *pterea poëta appellat Argos* πολυδίψιον, *multum desideratum,*
» *propter longi temporis absentiam.* Frequens est apud Home-
» rum, πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην. Sed id epithetum va-
» rie antiqui sunt interpretati.« Casaubonus. — Vide Interpp. ad Iliad. δ΄. 171. Recte vero τὸ πολυποθ. *cum articulo* dedit codex ms. uterque: quod idem valet ac si dixisset auctor »*id est* πολυπόθητον.« *Mox* deinde, e ms. *Ep.* adoptavimus scripturam ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ τῆς περιττῆς ἀπολαύσεως, ubi τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως dabat ms. *A.* cum edd.

ἢ πιεῖν διδούς. »In posteriore Sophoclis senariorum,
» Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,
» οὐκ ἂν πλέον τέρψειας μὴ πιεῖν διδούς.
» scribendum, suadente metro, τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς:
» *sitientem nullâ orationis elegantiâ ita oblectaveris, ac si dederis*
» *quod bibat:* vel, τέρψειας, οὐ πιεῖν διδούς: *frustra tentes*
» *sitientem eruditis sermonibus oblectare, si potum non dederis.*«
Casaubonus. — Utique vulgatum non fert metri ratio: licet teneat μὴ codex uterque mstus. Priorem Casauboni emendationem, ἢ, adoptavimus cum Brunckio, in Sophoclis Fragm. ex Incertis Tragoed. num. 44.

ὡς ἐρέω. »Ἐρέω an Graecum sit, pro *amo* aut *cupio,*
» admodum dubito. Sic tamen in subiectis hisce Archi-
» lochi: Μάχης δὲ τῆς σῆς ὥστε διψέων πιεῖν, ὡς ἐρέω.
» Sed arbitror scribendum ἐράω.« Casaubonus. — At sicut διψέων Ionico more pro διψάων scripsit *Archilochus,* quidni perinde & ἐρέω pro ἐράω dicere ei licuerit?

καὶ Ἀνακρέων· φίλη γὰρ εἶ σὺ ξείνοις. Hoc, quod perapte convenit cum *Anacreonteo* metro, haud obscure latere nobis videbatur in mendosa scriptura veteris codicis, εἰς ξείνοις, ex qua εἶ ξένοις fecerunt editores. Deinde vero cur ἔασσον & πίνειν Barnesius scripserit (pag. 244.) pro ἔασον & πιεῖν, (quae commode tuetur ms. *A.* cum editis) exputare equidem non potui. In *Epit.* deest Anacreontis fragmentum.

Ξενοφῶν δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας. ἐν τῷ τετάρτῳ oportebat. Leguntur ista sane in Xenophontis de *Institut. Cyri libro quarto,* cap. 6. sect. 15.

κακῶν οἰνοχόων προστατούντων. »Platonis lo-
» cus extat in *octavo De Republica,* [versus finem libri,

p. 221. Opp. T. VII. ed. Bip.] » Inde rescribe προστατούντων » τῇ πόλει: etsi iterum aliquanto post [apud Athen. p. 444. a.] » προστατττόντων. « Casaubonus. — Recte προστατούντων nobis dedit uterque cod. mstus. Verba τῇ πόλει nec apud Plat. nec apud Athen. adiiciuntur; neque omnino desiderantur.

AD CAP. XLIV.

a Ἔπινε δὲ καὶ Πρωτέας ὁ Μακεδὼν πλεῖστον. Huius Proteae iam supra mentio facta, lib. IV. p. 129. a. *Ibid.* Ἔφιππος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστίωνος ταφῆς. Eodem titulo is liber citatur apud Nostrum, III. 120. e. sed pro ταφῆς, est μεταλλαγῆς IV. 146. c. τελευτῆς vero XII. 537. d.

b οὐ μὴν ὑπήνεγκεν. Sic recte ms. *Ep.* Ex ms. *A.* quidem ad editum ἐπήνεγκεν nil adnotatum: sed satis notum est, in vetustis codicibus initio verborum in praepositionibus ἐπ & ὑπ vocalem ita cum consona connecti solere, ut saepe vix & ne vix quidem discernere valeas, utrum επ, an υπ, voluerit debueritve librarius. Spiritus autem saepe vel omissus vel ipse quoque ambigue pictus est. Nisi ὑπήνεγκεν dedisset codex Epitomae, ἔτι ἤνεγκεν correcturus eram: & vel sic fortasse verissimum hoc fuerit. *Ibid.* ἀλλ' ἀπέκλινεν. Sic, non ἐπέκλινεν, dedit mstus uterque. *Paulo post*, recte μηνίσαντος non modo uterque codex dedit, sed & editio Ven.

δηλοῦται δὲ τοῦτο ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν αὐτοῦ, ἃς ἀνέγραψαν Εὐμένης τε &c. » De *Alexandri M. temulentiâ* & » *Ephemeridibus*, in queis dies fuerant adnotati per quos » ille crapulam edormiebat, Plutarchus quoque facit men- » tionem, & Aelianus Ποικίλης libro III. cap. 23. In ex- » tremo huius capitis scribe, ὧν καὶ Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς » καὶ ἐκεῖνός ἐστι. Clarum & certum ex hoc Athenaei lo- » co. In omnibus [vetustis Aeliani] editionibus, ὧν καὶ » εὖ μὲν ὁ Καρδ. Simili errore soluta & corrupta nomina » propria invenias plurima. In Ancyroto Epiphanii, ὁ δ' ἐφ' » ἡμῶν ἕτερος κωμικός φησιν, οἱ ἕνα θεὸν σέβοντες, ἐλπίδας » ἔχουσι καλὰς εἰς σωτηρίαν: ineptissime. Scribe, ὁ δὲ Φι- » λήμων ἕτερος κωμ. Theophilus ad Autolycum, lib. III. » τίνι οὖν αὐτῶν πιστεύσωμεν; Φιλήμονι τῷ κωμικῷ, λέ- » γοντι·

» — Οἱ γὰρ θεὸν b
» σέβοντες, ἐλπίδας καλὰς ἔχουσιν εἰς
» σωτηρίαν. —

» Sed potest unus Aelianus plura exempla similium erro» rum nobis suggerere. Ut cum libro eodem [III.] c. 20, » ita scribitur: ὁ δὲ Λύσανδρος, Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, εἶπε, » δότε τοῖς εἰδόσιν ἐλευθέρου γὰρ οὐκ ἔστι βρῶμα. Legen» dum est, τοῖς Εἵλωσι. *Liberis hominibus*, ait, *non convenit* » *hic delicatus cibus: date igitur Eilotibus.* Nota est historia. » Item, cum libro II. [cap. 41.] ubi vinosos enumerat, » postquam in id album Agronem regem Illyriorum retu» lit, subiicit: καὶ ἕτερος Ἰλλυριῶν βασιλεὺς γεννα ῖος » πίνειν καὶ οὗτος † ἑαυτῷ ἀκρατῶς. Restituendum: καὶ » ἕτερος Ἰλλυρ. βασ. Γέντιος, πίνειν καὶ οὗτος ἔσχεν » ἀκρατῶς. Hic est *Gentius*, Persei compotor; qui bello » Macedonico implicitus, mox Anicio Romano impera» tori triumphum de se peperit. Athenaeus quoque ali» quando post [pag. 440. a.] inter πολυπότας istum recen» suit, *Gentionem* nominans, ut dicemus. Libro eodem [Ae» liani, III.] cap. 33. Ψωφίλιοι Arcadiae populus nomi» nantur, qui Ψωφίδιοι erant dicendi ex libris Geographo» rum. Ibi etiam scribitur, Χεῤῥονήσιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου » καὶ αὐτοὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν ὁμοίως, *humanâ* videlicet » *formâ effingunt.* Quis ille αὐτὸς *fluvius?* Interpretes Al» pheum significari putarunt, cuius proxime facta ibi men» tio. Non videtur recta haec sententia: & omnino falsa » est. Lego, καὶ αὐτοὶ τὸν Κνίδον ποταμόν. Cnidus fluvius » inter nobilissimos nominatur etiam Aristidi, in laudatiun» cula putei Aesculapii. Capite autem 31. inter antiquos » atheos clari nominis *Sosias* quidam recensetur: qui in » rerum natura nunquam fuit: sed vel Ἱππίας vel Γορ» γίας scribendum, inducto servili nomine. Libro VI. cap. » 13. memoratur ἡ Λευκανίων περὶ Βόσπορον τυραννίς: cum » Λευκωνίων sit verum nomen. Leuconem tyrannum & eius » posteros intelligit: quorum nota ex historia Graeca & » oratoribus tyrannis. Similia his sexcenta in eo scripto» re aliisque nobis pridem observata. « CASAUBONUS.

MENANDRI ecloga neglecto prorsus metro scripta c erat: quumque vitiose κόνδυλον χρυσοῦν legeretur in editis, & στρουθία minuscula litera initiali tamquam adpellativum nomen scriptum esset, monuit CASAUBONUS: » Scribe, κόνδυ χρυσοῦν Στρουθία. De *condy* poculo

c » adi librum sequentem, unde haec correximus. « — Nempe ibi, (XI. 477. f.) ubi pars huius eclogae repetitur, recte κόνδυ edebatur: quam scripturam hic eamdem nobis ambo nostri codices exhibebant. Sed rectius fortasse fuerit nomen Στρουθίον, quod libro XI. habent mssti cum edd. In *tertio versu*, pro simplici verbo ἔπιον, compositum ἐξέπιον ipse versus desiderabat; de quo monuit Bentley, in Emendat. in Menand. p. 37. ubi etiam versus rectius, quam a Clerico factum erat, digesti.

Νικοβούλη δὲ, ἢ ὁ ἀναθεὶς ταύτῃ &c. » Verte ista sic: » *Nicobula, aut is qui huius nomine scripta illa edidit.* Nicobulam hanc & libro XII. [pag. 537. d.] in simili » sermone laudat. « Casaub. — Conf. Fabricii Bibl. Gr. T. II. pag. 223. Recte ταύτῃ edd. Sane, quid huc faciat ταυτὶ, quod ex ms. *A.* enotatum, non video. In *Epit.* verba ista non leguntur. Sed παρὰ Μηδείῳ habet uterque codex cum editis. Μήδιος absque diphthongo scribitur id nomen apud Arrianum & Plutarchum.

d εἰπόντος τινὸς αὐτῷ. Sic recte edd. Nec enim locus hic esse videtur particulae, quam interserit ms. *A.* In *Epit.* tota omissa narratio de *Callisthene.* *Ibid.* Ἀλεξάνδρου πιὼν, &c. » *Circumferebatur in Alexandri convivio meri po-* » *culum,* omnibus convivis educendum. *Cum ad Callisthe-* » *nem id pervenisset,* homo tristis & liberi spiritus *accipere* » *recusavit. Quaerenti deinde cur non biberet, respondit:* Οὐδὲν δέομαι, Ἀλεξάνδρου πιὼν, τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι. » *Faciendum non est, ut ego cum Alexandri* poculum *bibero,* » *Aesculapio opus habeam.* Ita emendaveramus hunc locum » e membranis. Quid profuit? [nempe, non paruerant operae, sed ἔφη Ἀλέξανδρος posuerant.] » Ἀλεξάνδρου πιὼν, » pro τὴν Ἀλεξάνδρου πιών. « Casaubonus. — At locum istum non modo *emendare* e membranis voluerat Casaubonus, sed totum *supplere:* nam universum Callisthenis responsum deerat ed. Ven. & Bas. Quae autem in his desiderabantur verba, ea ex Aegiano & ex aliis Italicis codicibus enotata ille habuerat: eademque verba (& in his, Ἀλεξάνδρου πιὼν, non Ἀλέξανδρος) tuetur noster cod. *A.* Graecarum editionum defectum iam ante Casaub. in latina versione Dalecampius sic suppleverat: *respondit, nolle se, dum Alexandri poculum ebiberet, Aesculapio indigere.* Monueratque in ora: » Mutilus hic locus restitutus est » & expletus e Plutarcho, libro De cohibenda Ira. « —

Nempe ibi (T. II. Opp. edit. Francof. pag. 454. b.) eamdem rem tetigerat Plutarchus, ubi Graeca quidem vulgo sic legebantur, Οὐ βούλομαι πιὼν, Ἀλέξανδρε, Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι: sed perspecte Guil. Xylander monuerat, πιὼν Ἀλεξάνδρου scriptum oportuisse; &, *poculo Alexandri hausto*, in versione posuerat; ablegans lectorem ad eiusdem Plutarchi Symposiac. I. 6. ubi paulo etiam planius, ἐπεὶ καὶ κύλικα, inquit, λεγομένην Ἀλεξάνδρου, μεγάλην, ἐλθοῦσαν ἐπ' αὐτὸν ἀπεώσατο, φήσας οὐκ ἐθέλειν Ἀλεξάνδρου πιὼν, Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι. Pro verbo ἐθέλω, quod initio posuit Plutarchus, eâdem notione haud inscite Athenaeus idem verbum δέομαι posuit, quod in fine responsi repetitur. Quod vero istam dictionem, τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι, omnes quos dixi interpretes sic interpretantur, *Aesculapio opus habere* vel *indigere*: rectius factum mihi visum erat, si, ut ad genitivum Ἀλεξάνδρου, sic & ad Ἀσκληπιοῦ nomen κύλικα subintelligeremus. *Aesculapii autem poculum* quid dixerit Callisthenes, satis perspicuum videtur.

AD CAP. XLV.

Ἠδυνάμην καὶ οἶνον πίνειν &c. » Loco eorum » verborum, quae referuntur ex *epitaphio Darii*, apud » Strabonem lib. XV. [pag. 730. e.] hoc tantum: ΠΑ'Ν- » ΤΑ ΠΟΙΕΙ'Ν ΗΔΥΝΑ'ΜΗΝ. « CASAUBONUS.

οὐκ εἶναι τῷ βασιλεῖ μεθυσθῆναι. » *Ctesias narrat*, inquit, » παρ' Ἰνδοῖς οὐκ εἶναι τῷ βασιλεῖ μεθυσθῆναι. Vel τὸ εἶ- » ναι positum pro ἐξεῖναι: vel deest vox νόμιμον: aut » scribendum ἐφίεσθαι, ut statim, παρὰ τοῖς Πέρσαις τῷ βα- » σιλεῖ ἐφίεται μεθύσκεσθαι. « CASAUBONUS. — Nil mutant libri: nihil vero frequentius, quam simplex verbum εἶναι pro composito ἐξεῖναι positum. *Mox*, θύουσι τῷ Μίθρῃ dedit codex ms. uterque. Et paulo post, Μίθρῃ tenuerunt etiam editi cum msstis.

» De *impotentiâ temulentorum ad generationem* ait: Ἐξυ- » δροῦσθαι γάρ φησιν Ἀριστοτέλης — — — τῶν τοιούτων τὴν » γονήν. Scribe ἐξυδαροῦσθαι: familiare philosophis » verbum: quo tamen non utitur ARISTOTELES hanc » quaestionem tractans, in iis quidem *Problematis* quae ho- » die extant. « CASAUBONUS. — Verbum ἐξυδαροῦσθαι, quo alibi passim utitur Aristoteles, hic nobis dedit ms. *Ep.*

De re vero quae hic agitur, vide *Problem. Physic.* Sect. III. quaest. 11. (al. 12.) & 33. (al. 34.) Scripturam Φυσικοῖς Προβλήμασι praeiverunt ambo nostri mssti; non inverse, Προβλ. Φυσ.

a Ἱερώνυμός τε ἐν ταῖς Ἐπιστ. Fortasse Ἱερώνυμός γε scripserat auctor; id est, *Hieronymus certe, Hieronymus sane.* *Mox*, commodum quidem est, πρὸς τὰ ἀφροδίσια, quod habet ms. *Ep.* Sed quoniam paullo ante praemissus eidem nomini articulus erat, nullo incommodo nunc omitti potuit: & ignorat eum cod. *A.* cum edd.

μὴ γύννις εἴη. Sic edd. nec aliud e ms. *A.* enotatum. Sic & apud Suidam: Γύννις· ἀνδρόγυνος, μαλακός. Singulari vero ν literâ cum alibi scripta vox occurrit, tum apud Etymol. pag. 243. Sic & ex Athenaei Epitoma Eustathius, ad Od. λ'. pag. 429. l. 18 & 21. ubi hunc locum recitavit.

AD CAP. XLVI.

b »Ait de *Philippo Macedone*, Φίλιππος ἦν τὰ μὲν φύσει »μανικὸς, καὶ προπετὴς ἐπὶ τῶν κινδύνων, τὰ δὲ διὰ »μέθην. ἦν γὰρ πολυπότης, καὶ πολλάκις μεθύων ἐξεβοήθει. Non displiceat ἐπὶ τὸν κίνδυνον. [nempe ad *subeunda pericula* vertit Dalec. ἐπὶ τῶν κινδύνων proprie sonat, *in periculis;* sive, *quod ad pericula spectat.*] » At, qui »scribunt ἐξεβόησε, [nempe, *vociferaretur*, Dalec.] non »sunt ferendi: minus, cum neglectis vocibus τὰ μὲν & »τὰ δὲ sententiam philosopho dignam messore indignam »reddunt. Est autem haec: *Philippus partim naturâ furio»sus erat, & temerarius in obeundis periculis, partim ob te»mulentiam: plurimum enim bibebat: ac saepe vino madidus ut »suis opem ferret in hostes ivit.* « Casaubonus. —— Haud paulo rectius utique doctus Animadversor, quam illi hac parte longe inferior Interpres: nec tamen opus erat ut in interpretatione verbi ἐξεβοήθει ponerentur illa verba, *ut suis opem ferret:* persaepe enim apud Graecos scriptores, ἐκβοηθεῖν nihil aliud valet, nisi *ire in hostes, in proelium proficisci.* Sic frequenter utitur Xenophon, sic Polybius, sic alii: nec aliter hic Theopompus. Scilicet proprie sonat id verbum, μετὰ βοῆς ἐξελθεῖν, ut interpretatur Thucydidis Scholiastes ad I. 105 extr. ubi non dubitare debuerant editores quin pro mendoso ἐκβοήσαντες meliorem codicum

ſcripturam ἐκβοηθήσαντες adoptarent. In noſtro cod. *Epit.* mendoſe hîc ſcriptum ἐξεωήθει: ſed de menda ipſe monuit ſcriba, duobus punctis (ut ſolet) ſuperne impoſitis. De ſcriptura πολυπώτης & φιλοπώτης, ſimiliumque nominum, in quibus conſtanter vocali ω longâ vetus noſter codex utitur, iam ſupra dictum: quam ſcripturam etiamſi ferendam concedas, tamen multum abeſſe ut unice vera haberi debeat, probant poëtarum teſtimonia; veluti Nicocharis apud Noſtrum, X. 426. f. & Callimachi, X. 436. e. ubi in συμπόται & in οἰνοπότην brevem vocalem ipſa metri ratio neceſſario poſtulabat.

καὶ μεθυσθεὶς πολὺ καὶ πατάξας. »Lege cum Hoeſchelianis Excerptis, πολλὰ καὶ παίξας: *cum multum luſiſſet.* « CASAUBONUS. — Placet utique μεθυσθεὶς πολλὰ, quod & noſter cod. *Ep.* habet. Specioſum item eſt παίξας: ſed ſpecioſius mihi viſum erat, quam verius. Et πατάξας quidem, nullo incommodo dicere potuiſſe *Theopompum* putavi, pro eo quod latine *tumultuatus* dicimus. Heſychius: Πατάσσει· πηδᾷ, ἅλλεται. Idem, Πατάσσω· ἠχῶ: ubi vide Interpp. Inde & nomen πάταγος, idem fere ac ὁ ψόφος valens. Quod in eadem narratione, paulo ſuperius, πιὼν δέ ποτε habet *Epitoma:* vocem illam, quam ignorat cod. *A.* cum editis, de ſuo adieciſſe Breviator videtur; ſcilicet nimis flagitioſe factum ratus, ſi *eâdem* etiamnum *nocte,* quam fere iam totam potando abſumſiſſet, *comiſſatum exiſſet* Philippus. c

In CARYSTII verbis, pro edito ἐπὶ τὴν κλίνην, recte ὑπὸ τ. κλ. dedere ambo codices mssti. d

AD CAP. XLVII.

Φιλοπότας δὲ καὶ μεθύσους καταλέγει Θεόπομπος. »Confer hunc *vinoſorum catalogum* cum eo qui apud Aelianum, »libro ſecundo Variae Hiſtoriae, cap. 41. & diſce hinc, »unde ille habeat.« CASAUB.

Θεόφραστος δέ φησι. Sic uterque mſtus; non δὲ ἔφησε. *Ibid.* διὸ κλ[illegible] Διονυσοκόλακας. »De *adulatoribus Dionyſii iunioris* tyranni, ſatis libro ſexto. [p. 249 ſq. & pag. 254. b.] »Scribendum, ut alibi monebamus, Διονυσιοκόλακας: non autem Διονυσοκολ.« CASAUBONUS. — Vide Not. ad VI. 249. f. Habet hîc quidem Διονυσιο- e

κολ. codex *Epit.* sed vetus cod. *A.* cum editis in Διονυσοκολ. consentit.

Συρακοσίων. Sic bis deinceps, paucis interiectis ms. *A.* Quam scripturam in gentili hoc nomine plerumque tenet idem codex, & nos tenendam putavimus. Paulo superius tamen tenuimus Συρακουσίων Πολιτ. consentiente (quod quidem sciam) eodem codice: nec enim opus est, ut in opere ex diversissimorum auctorum fragmentis consarcinato, eadem ubique scribendorum nominum norma
f teneatur. *Mox deinde*, γράφει δὲ οὕτως idem codex *A.* commode dedit. *Porro*, qui hîc Νυσαῖος vocatur, apud Aelianum est Νισαῖος: sed scripturam per υ constanter tenent mssti nostri cum editis. *Ibid.* ὥσπερ ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένος. Sic recte scripti & editi omnes, excepta ed. Cas. 2. in qua vitiose ὥσπερ τὸν θανάτῳ. Quo spectat, quod WESSELINGIUS, tamquam e coniectura corrigens hunc locum, (cum nempe vitiosam illam scripturam ob oculos haberet) ait, ἐπὶ θανάτῳ legendum videri.

a καὶ Ἱππαρῖνον δὲ &c. » *Hipparinus* in nostris libris recte, » qui *Hipparion* in Aeliano. « CASAUB. — Vide Aeliani In-
b terpp. ad II. 41. Quae *dein* leguntur, καὶ τὴν τῶν ἄλλων &c. ea omisit Breviator. Recte autem ibi συντελεῖν edebatur; ubi (neglecta in fine ν litera, quae lineola superne adponenda indicari debuerat) συντελεῖ habet ms. *A.* Recte vero idem ms. *A.* τὴν δίαιταν δίηγεν, ubi artic. deerat editis. Sed parum emendata aut integra oratio in illis verbis est, καὶ τὴν τῶν ἄλλων: nam si τὴν τῶν ἄλλων ὕβριν intelligas, non amplius habebit sequens pronomen ὅσα quo referatur. Planissima foret oratio, si dixisset, καὶ τἄλλα ὅσα &c. Sed sub eo, quod nunc hîc legitur, aliud quid latere videtur; aut intercidisse nonnihil necesse est. Ad accusativos autem istos, τὴν ὀψοφαγίαν, οἰνοφλυγίαν, ὕβριν, e superiori oratione ex communi referendum verbum ἀνέλαβε. Perperam vero ibi ἀνέβαλεν scribitur in ed. Ven. & Bas. quod tenens PURSANUS, dein post ὀψοφαγίαν verbum ἤσκησε inseruit. ἀνέλαβεν tacite correxit Casaubonus, consentientibus nostris msstis: recte. Conf. V. 193. e. & X. 439. b. Adde Lexic. Polyb. pag. 35 sq. num. 3.

περὶ Χαριδήμου τοῦ Ὠρείτου. » Qui in hoc albo sextus » nominatur tam Athenaeo quam Aeliano, *Charidemus* est » *Orita*, Euboeensis, Scellii filius, Cotyis Thraciae regis

» gener, & ducum Chersobleptae regis unus. *Civitate do-* » *natum* esse favente & adnitente Demosthene, calumniatur » Dinarchus. Extat tamen Demosthenis oratio quam con- » tra eos scripsit, qui nimiis honoribus eum publice affici » studebant. De hoc etiam accipiendum quod narrat Po- » lyaenus libro tertio. Nam fuisse ab Orita Charidemo » Ilium captam, testis etiam Demosthenes, in ea contra » Aristocratem. An haec sit tertia Ilii ἅλωσις, quam apud » Lycophronem deflet Cassandra; imo an ita debeat ille » versus accipi, alibi disputamus. « Casaubonus.

μετὰ Δέρδου τοῦ Μακεδ. Cum Derdo Macedone, Dalec. c At ὁ Δέρδας, non Δέρδος, nomen fuit Macedonicum. Vide Thucyd. I. 57. & ibi Schol.

AD CAP. XLVIII.

ἄδηλον δ' εἰ ὁ Φιλίππῳ διεχθρεύσας. De illo *Arcadione,* d ad quem hoc pertinet, dixerat Noster supra, lib. VI. pag. 249. c. d.

Τοῦ πολυκώθωνος *&c.* » *Epigramma*, quod narrat Deipno- » sophista *tumulo potatoris Arcadionis fuisse insculptum* qua- » tuor versibus, Excerptorum auctor in duo contraxit, » hoc modo:

» Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος,
» ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

» Non est autem χανδὴ κύλιξ, *poculum ore hiante haustum*; » ut fingit vir doctus: sed *magnum & capax.* Hesychius » χανδὸν explicat πολύν. Eidem, χανδὸν πιεῖν dicitur es- » se, *bibere ἀθρόως ὅλῳ τῷ στόματι, uno spiritu ore toto.* « Casaubonus. — Eodem modo contractum epigramma in nostro ms. *Ep.* In opere pleniore, *vers.* 2. pro ὤρθωσαν, quod edidit Casaubonus, ὄρθωσαν habebant ed. Ven. & Bas. cum msto *A.* quod teneri potuerat. Casaubono praeiverat H. Stephanus, qui hoc epigramma in Appendice Anthologiae a se editae posuit pag. 510. Quod *vers.* 3. editum erat ἔσβη, id satis per se probabile erat, nec incommode notione τοῦ τέθνηκε vel ἀπέθανε positum videri poterat; (conf. Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 36.) quamquam aliàs non simplex verbum ἔσβη, sed compositum ἀπέσβη ista notione frequentatum reperitur; de quo consulendus Valckenarius in Diatr. Euripid. pag. 57. & Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Plat. p. 40.

Sed quod adiiciebatur in ed. Ven. & Baſ. ἔσβη ὅδ' ὡ'νὴρ, (id eſt, ὅδε ὁ ἀνὴρ) id hoc incommodi habebat, quod deſiderabatur coniunctiva particula, quam non omiſſurus erat epigrammatis auctor. Illam particulam exprimere voluiſſe videtur CASAUBONUS, ſic edens, ἔσβη ὁ δ' ὡ'νὴρ, quod valet ἔσβη ὁ δὲ ὡ'νήρ. At hoc quidem minus etiam ferendum: nam quum ὡ'νὴρ valeat ὁ ἀνὴρ, Graece dici non poterat ἔσβη ὁ δὲ ὁ ἀνήρ: ſed nude oportebat ἔσβη δ' ὡ'νὴρ, quod quidem verſui non ſatisfaciebat. Quare, quum non ἔσβη, ſed ἔφθη habeat vetus noſter codex, non dubitandum duxi, quin ἔφθη ὁ ex ἔφθιτο fuiſſet corruptum. Nil frequentius poëtis, inde a patre poëtarum, quam ἔφθιτο ponere, pro ἐφθάρη vel ἐτελεύτησε, ut interpretatur Heſychius.

Ἐρασίξενον δέ τινα &c. »Octavus in albo polypo»tarum & Aeliano & Athenaeo eſt *Eraſixenus*; vel, ut »habent mssti, *Eryſixenus*; de quo recitatur hîc Epigram»ma iſtud:

e »Οὐ βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
»ἀκρήτου φανερῶς ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

»Dalecampius legit, Τὸν βαθὺν οἰνοπότην: & habet haec »emendatio manifeſtam rationem. Quia tamen omnes libri »habent Οὐ βαθὺν, poſſumus ex ea lectione hanc ſententiam »elicere: *Eryſixenum, qui non erat ſtrenuus potator, neque »altus vini gurges, rapuit alterum meri poculum.*« CASAUBONUS. — Ἐρυσίξενον nullus, quem ſciam, liber habet. Ἐρισίξενον mendoſe ſcriptum in ed. Ven. & Baſ. indeque in H. Stephani Append. Anthol. p. 570. Ἐρασίξενον, ut edidit Caſaub. ſic habet uterque noſter codex mstus: pariterque Aelianus, & codex Vaticanus Anthologiae, qui in *CALLIMACHI* Epigrammatis hoc ipſum exhibet, unde & in Callimachi edit. Erneſtina habes p. 304. & in Analectis Brunckii, T. I. p. 471. Pro Οὐ βαθὺν, quod apud Athenaeum tuentur ambo noſtri mssti, iam ante *Dalecampium* H. STEPHANUS ex coniectura Τὸν βαθὺν correxerat: quae vera utique videtur ſcriptura eſſe, quam eamdem tenet Vaticanus Anthologiae codex. Per ſe quidem haud improbabilis eſt ratio, qua ſcripturam Οὐ βαθὺν defenſam expoſitamque a Caſaubono vidimus: ſed, ſi ita Athenaeus ſcripſit, parum commode in famoſorum potatorum recenſu hunc *Eraſixenum* poſuit, & ſecum ipſe pugnavit cum ait, notari in hoc Epigrammate hunc homi-

nem, ut *qui plurimum biberit*, id est, *bibere consueverit.* Nisi e
fortasse ita defendi Deipnosophista noster potuerit, ut observemus, de Erasixeno eum non, ut de aliis qui *plurimum bibere consueverant*, dixisse ἔπινε δὲ πλεῖστον, verbo in imperfecto tempore posito; sed πεπώκεναι πλεῖστον, in tempore perfecto, quo significaret, *semel huic accidisse ut plus, quam ferre posset, biberet.* Quod (*vers.* 2.) in ed. Cas. 2. & 3. legitur φανερῶν, operarum erratum est: φανερῶς tenent mssti ambo cum superioribus editionibus. Sed haud dubie praestat participium προποθεῖσα, ad quod necessario refertur adverbium δίς. *Ibid.* Pro ᾤχετ' ἔχουσα elegantius fore monuit Coray, (in *Notis msstis*) si ᾤχετ' ἑλοῦσα legeretur.

Ἀλκέτας ὁ Μακεδών, ὥς φησιν Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος· καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος. Dalecampii errorem, qui ambigua orationis distinctione deceptus ex *Diotimo* scriptorem fecerat, & *Infundibuli* cognomen ad *Alcetam* retulerat, notavit Perizonius ad Aelian. II. 41. De *Aristo Salaminio* consule Vossium, libro I. de Historic. Graec. p. 62.

ἔπινεν ἐπιχεομένου οἴνου. Sic ms. *A.* & *Ep.* *Mox* dein, προείρηται, non εἴρηται πρότερον, dedit ms. *A.* Dixerat de *Cleomene* Noster, pag. 427. c. d. Herodotum vero vide, lib. VI. cap. 75.

καὶ Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς φιλοπότης ἦν. Verbum ἦν, f
quo carebant editi, dedit ms. *A.* De *Alcaeo* vide supra, pag. 430.

Ξέναρχος -- Μετρητὴς ἐπεκαλεῖτο. Confer Aelian. Var. Hist. XII. 26. & ibi Interpp. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς ἐν Χιλιάσι. Lubens tenui δὲ particulam, ex Athenaei more ab Editoribus aut iunioribus librariis insertam: quam ignorat quidem h. l. vetus noster codex. Χιλιάδι, pro Χιλιάσι, legendum censuerat Meursius, ad Hellad. cap. 42. p. 55. suffragante Küstero, ad Suidam voc. Εὐφορίων. Sed vulgatum h. l. merito defendit Toupius, Epist. Crit. p. m. 133.

AD CAP. XLIX.

Χάρης -- ἐν ταῖς περὶ Ἀλέξανδρον Ἱστορίαις. »Scribe »ἐν ταῖς τῶν περὶ Ἀλέξανδρον Ἱστορίαις.« Casaub. — At non opus erat illo τῶν articulo, quem nec hîc nec alibi agnoscunt Athenaei libri. Vide III. 93. c. & 124. c.

a *Mox*, εἰς πυρὰν νενημένην dedit vetus cod. *A.* quod praeter necessitatem in ἐνημμένην mutarunt iuniores. Ipsum unum verbum omisit Breviator. *Ibid.* γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ μουσικὸν ἐγκωμίων. »Postremam vocem praeter alio»rum consuetudinem adiecit sive Chares sive Athenaeus. »Aelianus sic narrat ex eodem, ἀγῶνα μουσικῆς καὶ ἱπ»πικῶν καὶ ἀθλητῶν διέθηκε.« CASAUBONUS. — Ἀγῶνα γυμνικόν τε καὶ μουσικὸν ait Arrianus, de Exped. Alexandri, VII. 14 extr.

ἐτελεύτησαν ὑπὸ τοῦ ψύχους. Suspecta nobis fuerat illa *frigoris* apud Indos mentio. Sed similiter Plutarchus in Alex. (p. 703. e. ed. Franc.) eumdem *Cratetem* auctorem secutus, ait: ἰσχυροῦ τῇ μέθῃ κρύους ἐπιγενομένης. Et, *media hyeme* rem actam esse, docet Arrianus, VII. 15. *Mox deinde*, inter verba χόας τέσσαρας, & ἐκαλεῖτο δὲ, deerant editis verba octo, quae ex ambobus nostris codicibus b supplevimus.

Τίμαιος δέ φησιν, &c. »Narrat Deipnosophista ex TI»MAEO, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος --- καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε »Ξενοκράτης &c. Meminere huius historiae duo scriptores »alii, Aelianus, [II. 41.] & Diogenes Laërtius. [IV. »8.] Omnes ex *Timaeo* sumserunt dubio procul: etsi so»lus Athenaeus auctorem illum laudat. Est vero quod in »utriusque illorum narratione lectorem moneam ὁδοῦ »πάρεργον. Ait enim Aelianus: Καὶ ἐν Διονύσου δὲ τῇ τῶν »χόων [immo Χοῶν] ἑορτῇ προὔκειτο ἆθλον τῷ πιόντι: »nullâ factâ mentione Dionysii tyranni, apud quem ista »acciderunt. Sed videtur scripsisse Aelianus: καὶ ἐν Διο»νυσίου δὲ τῇ τῶν Χόων ἑορτῇ: id est, *Etiam apud Diony»sium in festo Choum.* Corrupere illius verba qui putabant »Athenis hoc factum; quod scirent, eo nomine festum »Baccho sacrum in ea urbe celebrari. Diogenis autem »Laërtii verba sunt libro quarto: Καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τι»μηθέντα ἐπ' ἄθλῳ πολυποσίας, τοῖς κατασχοῦσι παρὰ »Διονυσίῳ, ἐξιόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἱδρυμένον Ἑρμῆν. Non »video quid sibi illa velint, τοῖς κατασχοῦσι. Ex ipso »argumento historiae lego, τοῖς χοῦσι: [immo, τοῖς Χου»σί:] *festo Choum.* Quod autem dicitur *Xenocrates, disce»dens e convivio, coronam ibi acceptam Diis consecrasse*: nar»rat simile factum legatorum Romanorum apud Ptole»maeum Aegypti regem Iustinus, libro XVIII. *Missi a se»natu in Aegyptum legati, cum ingentia sibi a Ptolemaeo re-*

»*ge missa munera sprevissent, interiectis diebus ad coenam in-* »*vitatis aureae coronae missae sunt: quas illi honoris caussa* »*receptas, postera die statuis regis imposuerunt.* Moris autem »fuit veteribus, habere pro foribus aedium suarum ali- »cuius numinis simulacrum; utplurimum *Mercurii:* quem »positum fuisse ait Athenaeus ἐπὶ τῆς αὐλῆς, id est, *in* »*primo domus aditu sub dio.* Aelianus simpliciter, πρὸ τῶν »θυρῶν.« Casaubonus. — τῇ τῶν Χόων ἑορτῇ etiam in contextu penacutâ voce scribitur in ed. Bas. & Cas. pro quo prorsus vitiose Χόαν scribebatur in ed. Ven. Recte vero Χοῶν ultimâ circumflexâ scriptum dedit ms. *Ep.* Pariter, paulo inferius, τὴν δὲ τῶν Χόων scribebatur in omnibus editionibus, ubi iterum Χοῶν correximus.

Τὴν δὲ τῶν Χοῶν ἑορτὴν τὴν Ἀθήνησιν ἐπιτελουμένην (perperam ἐπιτελουμένων ed. Ven. & Bas.) Φανόδημός φησι Δημοφῶντα τὸν βασιλέα, βουλόμενον ὑποδέξασθαι παραγενόμενον τὸν Ὀρέστην Ἀθήναζε. πρὸς δὲ τὰ ἱερὰ οὐ θέλων αὐτὸν προσιέναι, &c. » Manifestum est anacoluthum, cum de solenni- c »tis Choum institutione scribit, πρὸς δὲ τὰ ἱερὰ οὐ θέλων αὐ- »τὰ [immo αὐτὸν habent libri omnes; nec aliter hîc scribere Animadversor voluerat] »προσιέναι: nam erat di- »cendum οὐ θέλοντα, ut superioribus congrueret. Sic au- »tem Homerus saepe: sic optimi quique auctores.« Casaubonus. — Atqui, si vel maxime οὐ θέλοντα scripsisset Athenaeus, non idcirco sermonis constructioni ratio constaret, sed suspensa ac defecta foret oratio. Nam verbum desideratur ad τὸν βασιλέα pertinens, a quo regantur accusativi τὴν ἑορτὴν τὴν Ἀθήνησιν ἐπιτελουμένην: verbum, inquam, quo declaretur regem hunc primum *instituisse* illam solennitatem. Pulcre id olim ipse Casaubonus intellexerat: qui propria manu in ora libri olim sui hoc loco monuit » verbum δεῖξαι aut aliquod tale dees- »se.« Poteras & ἀναδεῖξαι aut quodcumque aliud in eamdem sententiam coniectare: sed, quod certum esset, nullum nobis occurrebat: suspicari etiam licuerat, plura nonnulla verba intercidisse. Sed, quod si tale aliquod verbum hic posuerat auctor: tum in progressu narrationis (quod frequentissime ab eo factum videmus) nullo incommodo ab oratione infinita, interposito puncto, ac veluti novo initio capto, ad orationem rectam progredi potuit: ita quidem ut in illa dein dictione, οὐ θέλων, nulla ἀνακολουθία insit. Eodem in errore cum editis hoc loco

c versatur codex *A*. Breviator vero diversam constructionis formam suo more adhibens, sic scripsit: Ὅτι Δημοφῶν ὁ βασιλεὺς βουλόμενος ὑποδέξασθαι Ὀρέστην --- ἐκέλευσε συγκλεισθῆναι τὰ ἱερὰ, &c. qua in oratione recte congruunt omnia. Quem nos in proximis verbis secuti, delevimus τε particulam, cum vulgo τά τε ἱερὰ legeretur. Potuerat tamen illa fortasse teneri, ita ut συγκλεισθῆναι τά τε ἱερὰ idem valere intelligeretur ac si dixisset συγκλεισθῆναί τε τὰ ἱερά: cuiusmodi traiectionem illius particulae in optimis scriptoribus & in probatissimis libris haud infrequenter observasse mihi videor. Quem in superiori oratione notavimus defectum, eum ita supplendum Pursanus censuerat, ut in ipso narrationis initio, pro Τὴν δὲ τῶν Χοῶν ἑορτὴν, legeretur Κατὰ δὲ τὴν τῶν &c. Ad rem quod spectat, conferenda cum hoc Athenaei loco sunt quae leguntur apud veterem Aristophanis Interpretem, ad Equit. vs. 95. & ad Acharn. vs. 960. ubi quidem, quod de *Demophonte* Athenaeus narrat, id *Pandioni* regi Athenarum adscribitur.

τοῦ πότου παυσαμένους. Haud dubie rectius hoc nobis visum erat, quod cum ed. Ven. & Bas. tuetur codex *A*. quam παυσαμένου, quod tacite hic posuit Casaubonus, consentientem quidem habens Epitomam. *Mox*, ἐστεφάνωντο rectius idem cod. *A*. quam ἐστεφανοῦντο, quod erat editum. ἐστεφανώσαντο habet cod.

d *Ep*. Deinde vero ὁμωροφίους ex *Epit*. recipiendum putavi, quod significat *contubernales, qui sub eodem tecto vivunt*. Vide Hesychium in voc. & Polluc. VI. 155. Quod editi hic consentiente ms. *A*. habebant, ὁμορρόφους, id Dalecampius latine reddiderat, *quoniam unà cum Oreste vinum hausissent*: recte, nam si geminatâ ρ literâ scribitur id nomen, fuerit a verbo ῥοφεῖν derivandum. At, (ne dicam, nusquam alibi occurrere id vocabulum) verum si quaeris, *non biberant illi cum Oreste*, sed consulto iusserat rex, ut e suo quisque congio separatim biberet, nec ulla hactenus aliis cum Oreste communio esset: quare illi vocabulo istâ notione non erat hic locus. Sed ὁμορόφους simplici ρ literâ, eadem notione ac ὁμωροφίους, dici scribique potuerat. Sic quidem apud Hesychium pariter habes Ὁμόροφος, σύνοικος: nisi ibi ὁμορόφιος scriptum oportuit, ut apud Suidam, & apud Polluc. III. 61.

τῇ ἱερείᾳ -- πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμενος. » *Limnae* [id ve-

» ro latine *Paludes* sonat] loci nomen fuit Athenis, ubi » in honorem Bacchi Lenaea agitabant, ut libro sexto di» ctum, cap. xv. [ad VI. 253. d. Animadv. T. III. pag. 498.] » Sacra etiam ibi fiebant a mulieribus XIV. Bacchi » sacerdotibus: quas vocabant γεραράς. Hesychius: Γερα» ραί· ἱέρειαι κοινῶς, ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν Λίμναις » τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀριθμῷ δεκατέσσαρες. Interpres, » qui in hac historia vertit ista, πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμε» νος, *in eo nemore quod lacus ambit*, pluribus castigandus non » est.« Haec CASAUBONUS; ad cuius animadversionem nonnihil (nec tamen illud praecipui cuiusdam momenti) de Lenaeis monuit PALMERIUS, Exercitat. pag. 815. Sed consuluisse neminem poenitebit quae ad Hesychii T. I. p. 999. l. 10. monuit RUHNKENIUS, in Auctario, quod posteriori Tomo Hesychii Albertini in fine adiectum est.

Εὐβουλίδης ὁ διαλεκτικὸς ἐν δράματι Κωμασταῖς. *EUBULIDEM Dialecticum* (cuius scripta adversus Aristotelem memoravit Noster lib. VIII. p. 354. c. & Diogenes Laërt. II. 109.) *fabulas* etiam *docuisse*, a nemine alio (quod sciam) praeter Athenaeum observatum est. Cuius duo versus quum hic recitentur in hunc modum:

Σοφιστιᾷς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέη
τῶν μισθοδώρων, οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ.

quid sit istud, οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ, exputare non potui. Nil mutat codex *A*. Totum testimonium omisit Breviator: nec Casaubonus unum verbum adnotavit. DALECAMPIUS verterat, *& coenam interea lautam non paras:* quae Latina suo more Graece reddens PURSANUS, sic scripsit: οὐδὲ δειπνῶν ἐντρυφᾷς.

AD CAP. L.

Διονυσίου - - τοῦ ἐπικληθέντος Μεταθεμένου. » Interpres: » *Heracleotis Dionysii, quem Transpositorem cognominabant:* » pro, *Heracleotae Dionysii, qui appellatus est Metatheme» nus;* hoc est, *immutatus*. Fuit enim repens huius moro» sophi mutatio, & a virtute ad vitia inclinatio. Fuse » Diogenes Laërtius. [VII. 166. ubi vide Menag. Conf. Athenaeum nostrum, VII. 281. d. e.] » Refert auctor, » hunc *Dionysium, cum in summa senectute die festo oblata es» set illi meretrix, alicui sodalium* [sic commode hic reddi» tur vocab. οἰκέται] *eam tradidisse, ac dixisse*, Οὐ δύναμαι

» τανύσαι· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. Non animadverterunt » interpretes, inesse hic elegantem parodiam Homerici ver» sus, Ὀδυσσ. φ'. [152.] ubi Leodes frustra conatus ar» cum Ulyssis tendere, Ὦ φίλοι, ait, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω » λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. « Casaubonus.

f πρὸς τὰς δημοσίας εἰσήει παιδίσκας. » Non sunt δημό» σιαι παιδίσκαι, *plebeiae ancillae*: sed infelices *puellae pu» blicae libidinis victimae*: neque παιδισκεῖον recte expo» nunt *ancillarum aedes*. Sic appellat *lupanar* aut pergulam » in qua prostabant apud lenonem, quae corpore mere» bant. « Casaub.

a Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης — — — ὡς ὄντος τέλους τούτου καὶ τῆς ἐν τῷ πότῳ νίκης, ὥσπερ καὶ τῆς ἐν τῷ τρέχειν. » Consentiunt omnes codices in ista scriptura. Atqui sen» tentia est imperfecta, nisi aliquid adiicias, ut vidit eru» ditissimus Dalecampius. Puto tamen non aliter scripsisse » Athenaeum: nam & facile est, quod desideratur, in» telligere; & , ut dixi, sic omnes libri veteres. Deest au» tem tale quid, τὸ πρῶτον διαδραμεῖν τὸ στάδιον. *Ut in » cursus certamine praemium refert is qui primus ad metam per» venit: sic, cum poculis certamen instituitur*, victorem re» nunciari voluit Anarcharsis eum *qui primus* fieret *ebrius*: » non eum qui plurimo vino cutem intenderet; quod ta» men vulgo apud Graecos habebatur τέλος νίκης. « Casaubonus. — Et noster codex uterque vulgatam pertinaciter tuetur; quam tamen satis sanam esse aegre mihi persuadeo.

In historiola de *Lacyde* & *Timone*, cum ait auctor ἐπιπολάσαντος αὐτῷ τοῦ ποτοῦ, verbum ἐπιπολάζειν idem ac πλεονάζειν valet. Duorum *Homericorum versuum*, prior est ex Iliad. χ'. 393. posteriorem habes Iliad. ζ'. 127. & φ'. 151. Quod edebatur, προπιέντος τοῦ Τίμωνος, ad id ex ms. *A*. nihil adnotatum: sed certissimâ coniecturâ iam correxeram προαπιόντος, quum hoc ipsum in ms. *Ep*. perspicue sic scriptum deprehendi.

AD CAP. LI.

b De *Mycerino*, Aegypti rege, vide Herodot. II. 133. Pro eo quod edidimus ὅτι ὀλιγοχρ. non male διότι edebatur, sed contra veterum librorum fidem. ὅτι dedit ms. *A*. ὡς habet codex *Ep*. Mox, pro νεμόμενον, quod ha-

bet uterque codex ms. cum editis, commodius utique vi- b
deri debet πλανώμενον, quod legitur apud Herodotum; nec tamen fortasse spernendum istud: quod proprie valet *habitans*, vel *habitatum concessit*. De vocab. ἡβητήρια nonnihil dictum est ad p. 425. e. Consulendi porro Valckenar. & Wesseling. ad Herodot. l. c.

Καὶ Ἄμασιν δὲ, τὸν καὶ αὐτὸν Αἰγυπτίων βασιλέα. Sic commode ms. *A*. id est, *qui & ipse* (*pariter* atque Mycerinus) *rex fuerat Aegyptiorum*. Quam loquendi formam qui parum perceperant, ex ea τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίων fecerunt. In *Epit.* brevius, τῶν Αἰγυπτίων βασ. pro quo τὸν Αἰγυπτίων βασ. malebam.

Σκόπαν φησὶ τὸν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ c
παλαιοῦ υἱδοῦν. » Pro Σκότταν & Σκόττα legendum esse » Σκόπαν & Σκόπα pridem a doctis observatum est. *Sco-* » *padae* in Thessalia diu floruerunt, ut inter alios docet » Theocritus, Idyllio XVII. [immo XVI. 36.] In mem- » branis tamen Σκόττας: in Excerptis Κόττας. « CASAUBONUS. — Eodem errore nostri libri tenentur: de quo corrigendo primus monuerat *Paul.* LEOPARDUS, Emendat. lib. III. cap. 14. (in Gruteri Thesauro Crit. T. III. pag. 14 sq.) Vide Theocriti Interpretes ad l. c. & Perizonium ad Aeliani Var. Hist. XII. 1. *Vetustior* vel *maior Scopas*, qui hic nominatur, dives ille avarus est, cum aliis, tum Ciceroni memoratus DE Orat. II. 86.

Ἀντίοχον, φησὶ, τὸν βασιλέα &c. *Antiochus* primus videtur designari, is qui Soter cognominatus est. *Ibid.* Ἄριστος καὶ Θεμίσων. Perperam Ἀρισταῖος καὶ Θεμί- d
σων olim apud Aelianum II. 41. legebatur. De *Themisone* confer Nostrum lib. VII. pag. 289 sq.

AD CAP. LII.

Πολυπότης δὲ ἦν καὶ Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς, ὁ κληθεὶς Ἐπιφανής. » Quare petulantiam & lasciviam *Antiochi* re- » gis furiosi, descriptam ubertim libro quinto, hic iterum » totidem verbis commemorandam auctor censuerit, ipse » viderit. At nos, si quid ibi adnotavimus, hoc loco non » repetemus. « CASAUBONUS. — Vide lib. V. cap. 21. & seqq. nostrae editionis.

ἔλεγε, τίνι ἡ τύχη δίδωσι, λαβέτω. » Scribas non e
» male, ᾧ τινι ἡ τύχη διδ. Tamen etiam Excerpta, τίνι ἡ

» τύχη δίδωσι; λαβέτω. « CASAUBONUS. — In nostro etiam ms. *Ep.* τίνι ἡ τύχη scribitur, ut in opere pleniore: post δίδωσι autem non est interrogandi signum; nec id magnopere desiderari videtur: sed τίνι intelligi debet eâdem notione, ac ᾧ τινι, positum. Pro λέγειν, quod editum erat, recte ἔλεγε dedere ambo mssti; quemadmodum & ἐξέχει in imperfecto positum est. Ab oratione obliqua & infinita, πολλὰ ἀναλίσκειν, auctor pro more suo mox ad orationem rectam & finitam transiit. *Mox*, bene Graecum erat ἐλοῦτο, quod habebant editi: sed
f ἐλούετο dedere veteres libri nostri. Iidem, deinde, ἐκέλευσεν: non ἐκέλευεν.

a Πολύβιος δ' ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. Vide Polybium lib. XXVI. cap. 10. nostrae edit. & Athenaeum lib. V. pag. 193. d. usque pag. 194. b. κεραμίου tenet vetus cod. *A.* cum edd.

AD CAP. LIII.

b Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τριακοστῇ. Sic idem cod. *A.* Ex Athenaeo haec inserta dedimus olim in *Polybii* Reliquiis *libri XXXI.* cap. 3 sqq.

κινναμωμίνῳ. Sic scriptam vocem h. l. ut pag. 195. d. dedit codex ms. uterque. *Dein*, καὶ κρινίνῳ omisit *Ep.* καὶ κλιϊρίνῳ (sic) scribitur in cod. *A.* quae scriptura ex duabus vel tribus, κρινίνῳ, λιρίνῳ, & ἰρίνῳ imperite contracta videtur. Confer superiorem locum, modo citatum.

c μετὰ πολυτελεστάτης κατασκευῆς. Etiam hoc ambo nostri dedere codices: & magis hoc placet quam διασκευῆς, quod erat lib. V. pag. 196. d. *Mox*, ex eisdem codicibus recepi ἐγίνετο, in imperfecto: quemadmodum etiam superiori loco legitur. Rursus, iidem libri recte hîc, ut supra, ἐφιστάμενος, non ὑφιστάμενος. *Dein*, περιῄει τὸν πότον ms. *A.* cum edd. sicut V. 196. e. Ut vero h. l. τὸν τόπον habet ms. *Ep.* sic & saepe aliâs eadem vocabula inter se permutata a librariis deprehenduntur.
d *Denique*, ad vulgatum προσκαλουμένης nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: sed perspicuum erat, προκαλουμένης scriptum oportuisse, ut pag. 196. f. Et sic h. l. dedit ms. *Epit.*

Ἀντίοχος ἐν Μηδείᾳ (rectius Μηδίᾳ ms. *Ep.*) πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας. *Antiochus* hic est, cui *Sidetes* cognomen fuit:

ut monuit Perizonius ad Aelian. II. 41. Confer quae de eodem ſupra memoravit Noſter, lib. V. pag. 210. d. & ibi conſule notata. Sicut autem hic Athenaeus ait, cum *Arſace, Parthorum rege, bellum geſſiſſe hunc Antiochum*, ſic & Aelianus l. c. At *Phraatem*, pro *Arſace*, (ut monuit ad Aelianum Perizonius) nominavit Iuſtinus XXXVIII. 10. cum quo Appianus conſentit, in Rebus Syriacis cap. 68. Quae ad ſpeciem diverſae narrationes quo pacto inter ſe amice conciliari poſſint, idem Perizonius l. c. docuit.

AD CAP. LIV.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Μέγας ἐπικαλούμενος *&c.* Videſis quae olim notavimus ad Reliquias *libri XX. Hiſtoriarum Polybii*, cap. 8. In illis verbis, ἐφιλοτιμήσατο γῆμαι αὐτὴν, pronomen αὐτὴν, quod deerat editis, adiectum dedit uterque noſter codex Athenaei mstus: quare & in *Polybii editione* reliquae narrationi fuerit inſerendum.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ὁ αὐτὸς Πολύβιος ἱστορεῖ. Pronomen αὐτὸς, quod ignorabant editi, recepimus ex ms. *A*. Vide *Polybium, libri II.* cap. 4. *Mox*, pro τῶν Ἰλλυριῶν βασιλέα, quod erat editum, τὸν Ἰλλυριῶν βασιλέα ex coniect. correxi: licet enim ad editam ſcripturam nulla ex ms. *A*. diſſenſio adnotata ſit, tamen aut ſic ſcripſiſſe Athenaeum mihi perſuaſi, aut τὸν τῶν Ἰλλυριῶν βασ. Sed ſatis erat τὸν Ἰλλ. βασ. Ad eamdem normam Breviator, omiſſâ Polybii auctoris mentione, Ἄγρων ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς ſcripſit. Casauboni ad hunc locum eſt Animadverſio haec: »Inter vino deditos, de quibus ex veteri »hiſtoriâ verba faciunt docti convivae, duo ſunt *Illyrici* »*reges. Agron* horum prior: quem referunt, ex Polybio, »*inſigni clade affeciſſe* τοὺς μέγα φρονοῦντας Αἰτωλούς. Ex »msstis ſunt illa per nos adiecta, τοὺς μέγα φρονοῦντας. »Aetoli ferox populus fuerunt, & invictos ſeſe appellare »ſoliti, ut teſtimoniis Livii & Iuſtini cognoſcimus. Prae»terea apud Polybium, unde mutuatur Athenaeus, ſic »eſt, περιχαρὴς γενόμενος ἐπὶ τῷ δοκεῖν Αἰτωλοὺς, τοὺς »μέγιστον ἔχοντας τὸ φρόνημα, νενικηκέναι.« — Eadem verba noſter etiam vetus codex *A*. agnoſcit: ſed in proxime praecedentibus, quae ſic in editis legebantur, ἡσθέντα μέγα ἐπὶ τῷ νενικηκέναι, vocem μέγα idem codex, fons reliquorum, ignorat; quare huius auctoritate eam

a delevimus. Breviter in *Epit.* scribitur, ὁ τοὺς Αἰτωλοὺς νεινικηκώς.

ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ (sic ms. *A.* non εἰκοστῇ ἐνάτῃ) ὁ αὐτὸς Γενθίωνά φησι &c. »De altero rege »scribitur, ὁ αὐτὸς Γενθίωνά φησι τὸν τῶν Ἰλλυριῶν βασι-»λέα, διὰ τὴν πολυποσίαν πολλὰ ποιεῖν ἀσελγῆ κατὰ τὸν »βίον. Hic est *Gentius* rex, de quo capite nono. [in Anim-»adv. ad X. 434. b.] Etiam Athenaeus lib. XIV. [p. 615. »a.] Γέντιον vocat, non *Genthionem*: quidam Graecorum »Γένθιον: [sic Polybius alibi passim; item Appianus, in Rebus Macedon. cap. 16. nostrae edit. & in Illyricis cap. »9.] & ita fortasse hîc fuerat scribendum. Vulgo tamen, »etiam in membranis, Τενθίωνα.« CASAUBONUS. — Huius regis mentionem prorsus praetermisit Epitomator. Vetus codex *A.* in mendo cubat cum ed. Ven. & Bas. Nos tenendam putavimus scripturam Γενθίωνα, a Casaubono sic quoad primam saltem literam emendatius editam. Vide Polybium nostrum, lib. XXIX. cap. 5. & quae cum ad hunc, tum ad Appianum notavimus.

b Καὶ Δημήτριον δέ φησι - - πολυπότην ὄντα. Confer quae notavimus ad Polyb. XXXIII. 14, 1. Perperam πολυπότον scribebatur in ed. Cas. Recte πολυπότην ed. Ven. & Bas. cum ms. *Ep.* πολυπώτην suo more ms. *A.*

Ὀροφέρνην τε &c. »Qui Ὀροφέρνης hîc dicitur, in codi»ce Excerptorum est Ὀλοφέρνης, ut in Apocryphâ histo»riâ. In Aeliano Ὀῤῥοφέρνης, non recte. Dicitur autem hic »satrapa *in Cappadociam*, quae fuit illius provincia, εἰσα»γαγεῖν τὴν Ἰακὴν καὶ τεχνιτικὴν ἀσωτίαν. Dalecam»pius scripsit Ἰακχικήν. [Nempe sic interpretatus ille erat: *Iacchi mysticos turbulentosque cantus invexisse, & artificum Bacchicorum insolentiam.*] »Id enim non sine ratione vi»debatur sequenti voci melius convenire. Libri chirogra»phi omnes τὴν Ἰακήν: & nota est *mollities Ionum* vel ex »Latinis poëtis; ut, *Motus doceri gaudet Ionicos Matura vir»go.* Nihil ergo mutandum.« CASAUBONUS. — Breviator brevitati studens nil aliud habet, nisi, Καὶ Ὀλοφέρνης (& inter lineas Ὀροφέρνης) δὲ, ὁ Καππαδοκίας βασιλεὺς, τοιοῦτος ἦν. Sed ms. *A.* cum reliqua habet sicut editi, tum vocem Ἰακὴν, quam merito defendit recteque interpretatus Casaubonus est. Quare in nostra Polybii versione Latina, lib. XXXII. cap. 20, 9. pro *bacchicam*, quod ibi posuimus, *Ionicam* repositum velim. De *Ionum* mollitie

& luxuriâ fuse agit Athenaeus lib. XII. pag. 523 extr. & seqq. Etiam lib. XIV. pag. 629. e. *saltationem* quamdam *Ionicam* commemorat, quam *παροίνιον* esse ait.

AD CAP. LV.

Διόπερ ὁ θειότατος Πλάτων &c. PLATONEM vide, *Legum lib.* II. pag. 86. Opp. T. VIII. edit. Bip. & deinde pag. 99. Quod apud Athenaeum in vetustis libris scribitur, *τελετὴν ἅμα καὶ παιδείαν*: id per se speciem habebat nonnullam, hac notione, ut convivia & compotationes quasi quamdam *institutionem* & *disciplinam* diceret philosophus *seniorum*; qua nimirum corrigantur & molliantur morosi illorum tristesque mores. Sed verum est, quod ex Platonicis libris Athenaeo editor Basileensis restituit *παιδιάν*. Sic rursus apud eumdem Platonem, pag. 98. *Οὐκοῦν εἴ γε εἴη τοιαύτη μὲν μέθη, τοιαύτη δὲ παιδιὰ &c.* c

AD CAP. LVI.

Φάλαικος - - γυναϊκά τινα ἀναγράφει πολυπότιν. d Sic pro *πολυπότην* corrigendum monuit CASAUB. Et sic recte scribitur in ms. *Ep. Ibid.* Κλεὼ ὄνομα. Eadem haec videtur esse cum illâ Κλειὼ, quam ut ὀψοφάγον notatam supra vidimus, VIII. 345. a. b.

PHALAECI Epigramma in Analectis suis posuit BRUNCK, T. II. pag. 525. adoptatis emendationibus a TOUPIO propositis, in Curis Noviss. pag. 234 sq. *Vers.* 1. Pro Χρυσωτὸν, probabiliter Κροσσωτὸν (id est, *fimbriatam*, *cirratam*) corrigebat TOUP: cuius vocabuli usum multis exemplis illustravit IACOBS, in Animadv. ad Anthol. T. I. P. II. pag. 251. *Vers.* 2. Pro τῷδε Διονύσῳ, CASAUBONUS τόνδε Διονύσσῳ scribi iussit. Prius recte: & sic etiam mssti nostri. In alterà voce, cur geminatam sibilantem literam vellet, nulla caussa erat; quum νυ syllaba in Διόνυσος etiam alioqui longa sit. Igitur adoptata priori emendatione, posteriori repudiatâ, versum illum sic scripsit *Brunck* cum *Toupio:*

τόνδε Διονύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Ubi scire velim quo pacto iustam inesse versui mensuram censuerint doctissimi duumviri; quove pacto duae syllabae ειν pedem efficere spondeum possint, qui eo loci

requiritur. Cui incommodo medetur scriptura Διωνύσῳ, quam nobis praeivit optimus codex *Epit.*

e *Vers.* 4. οὐδ' ἅμα πω. »Cum ait poëta:

» —— ἴσα δὲ πίνειν
» οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν, οὐδ' ἅμα πω:

» videtur esse sensus, *neque singulos, neque plures unà ausos* » *esse in* πολυποσίας *certamen cum Cleone descendere.*« CASAUBONUS. — TOUPIUS οὐδαμά πω omnino scribendum censuit; quem *Brunckius* secutus est. Quidni saltem οὐδαμᾶ πω? cum οὐδαμὰ acute scriptum nusquam reperiatur, οὐδαμᾶ vero passim; valens *nequaquam*, perinde ac οὐδαμῶς. At quum scripturam οὐδ' ἅμα πω cum editis tueatur uterque noster codex mstus, tenendam eam duxi: non quidem eamdem vim, quam Casaubonus, illi tribuens; sed idem valere οὐδ' ἅμα atque οὐδαμᾶ statuens, atque ipsum etiam οὐδαμᾶ ex οὐδ' ἅμα ortum coniectans.

Οὐκ ἀχαρίστως. Confer quae notavimus ad VII. 288. a. Animadv. T. IV. p. 139. *Ibid.* φρικτότατον ὅρκον ὀμνύουσαν. »*Iusiurandum* illud φρικτότατον, quod apud *XENARCHUM* iurat multibiba quaedam anicula, exposuimus » libro III. cap. XXXIV.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad III. 123. c. Confer paulo inferius, pag. 441. e.

Παρὰ Ῥωμαίοις δὲ, ὥς φησι Πολύβιος ἐν τῇ ἕκτῃ, &c. Vide *POLYBIUM* nostrum, lib. VI. cap. 2. sect. 3-8. & ibi notata. »Romanas matronas vino abstinuisse olim, vulgo notum est. Ea autem de re scribit Athenaeus ex *Polybii* sexta historia: Παρὰ Ῥωμαίοις ἀπείρηται γυναιξὶ πίνειν οἶνον. τὸν δὲ καλούμενον πάσσον πίνουσι. Ex quibus » verbis intelligimus, non prorsus abstemias fuisse Romanorum mulieres: non enim ab omni vino abstinebant, » sed tantum a *temeto*: quam vocem in antiqua Romuli » lege ea de re lata positam fuisse coniicimus ex A. Gellii lib. X. cap. 24. *Passum* inter vinorum dulcium genera » censeri, dubitare non possumus; cum auctorem habeamus Plinium, libro XIV. cap. 9. Varro, DE Vita Populi » Romani, libro primo: *Passum nominabant, si in vindemia* » *uvam diutius coctam legerent, eamque passi essent in sole ad-* » *uri.* Quare etiam Ulpianus Iurisconsultus in Lege nona Digest. DE Tritico, vino, vel oleo legato, *vini* appellatione & *passum* posse intelligi docet diserte. Unde » fieret passum ita explicat Deipnosophista: [sive ipse, ut nobis videbatur, *POLYBIUS*:] »Τοῦτο δὲ ποιεῖται μὲν ἐκ

» τῆς ἀσταφίδος, καὶ ἔστι παραπλήσιος πινόμενος τῷ Αἰ-
» γοσθενεῖ τῷ γλυκεῖ, καὶ τῷ Κρητικῷ. Scribe, τῷ Αἰ-
» γοσθενείῳ γλυκεῖ. Glossarium: *Passum*, σταφυλίτης.
» Lege σταφιδίτης, vel σταφίτης. Ait amplius de matro-
» nis Romanis: οὐδ' ἔχει οἴνου κυρίαν ἡ γυνή. Libri ve- f
» teres & Suidas, κυρείαν: recte, pro ἐξουσίαν, *potesta-*
» *tem & liberam administrationem.* Claves cellae vinariae non
» habebant matresfamiliarum. Nota historia eius matronae,
» quae, ut refert Plinius ex Fabio Pictore, *quod loculos in*
» *quibus erant claves vinariae cellae resignavisset, a suis inediâ*
» *est mori coacta.* Addit: τὸ πρᾶγμα, κἂν γεύσηται μόνον,
» οὐ προσδεῖ διαβολῆς. Id est: *si qua foemina vel gustaverit*
» *vinum, nulla opus criminatione:* quippe cum ipsum crimen
» inter osculandum se prodat.« CASAUBONUS. — Nomen
Αἰγοσθενεῖ omisit Epitomator, sic scribens: ἔστι δὲ πα-
ραπλήσιος τῷ Κρητικῷ πινόμενος τῷ γλυκεῖ. In Αἰγοσθε-
νεῖ τῷ γλυκεῖ cum editis consentit ms. *A.* quod vitiosum
iudicavi cum Casaubono; nec tamen cum eo in Αἰγοσθε-
νείῳ mutandum censui, sed in Αἰγοσθενίτῃ, ob eas
rationes quas in Notis ad Polybium exposui. Nam & pa-
rum legitime ab Αἰγόσθενα formatur gentile Αἰγοσθένειος:
&, gentili Αἰγοσθενίτης usum esse Polybium, diserte do-
cet Stephanus Byzant. Deinde κυρείαν habet quidem
ms. *Ep.* sed κυρίαν cum editis tuetur ms. *A.* quae legi-
tima forma est, ut in Notis ad Polybium docuimus.

φησὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ γυν. Sic ambo mssti, recte. a
Mox, cum τὴν Κροτωνιάτιν penacute scriptum dagent edi-
ti, *circumflexo accentu* notavi penultimam. *Ibid.* ὃν καὶ b
ἐκέλευσεν *&c.* » In istis, ὃν ἐκέλευσεν αὐτὸν παρελθόντα εἴ-
» σω σκοπεῖν τὸν πίθον, libri habent ὃν καὶ ἐκέλευσε παρελθ.
» Sed retinendum est τὸ αὐτὸν, positâ subdistinctione post
» ἐκέλευσε, *cum iussit, ut ipse ingrederetur.*« CASAUBONUS.
— Libri, quos dicit, sunt codices Epitomae; quod e no-
stro ms. *Ep.* intellexi, e quo lubens illam καὶ particulam
adoptavi: αὐτὸν vero, (id est, *ipsum,*) quod cum edi-
tis codex *A.* agnoscit, utique tenendum fuit.

AD CAP. LVII.

In *ANTIPHANIS* eclogâ, cum *vers.* 2. ἐλθὼν legere- c
tur, *vers.* 3. vero μόνος οἶδεν, utrobique quidem cum
editis facit ms. *A.* in Epit. autem tota omissa ecloga est.

c Recte vero CASAUBONUS in Animadv. monuit, ἔλθω & οἶδ' scriptum oportuisse. Tum pro ὥς γε μοὶ (vel, ut nobis dividere voces placuit, ὥς γ' ἐμοὶ) κεράννυται, idem CASAUB. ὅς γε μοι scribi iussit; nempe verbum κεράννυται activâ notione accipiens cum Dalecampio, qui, *& statim miscet*, in versione posuerat. Eodem modo accepisse etiam doctissimus IACOBS videtur, cum ad hunc locum (in *Notis msstis*) adnotavit: » Οὗτος εὐθὺς, ὅταν ἔλθω ποτὲ διψῶσα, μ' οἶδεν. *Statim me, cum advenio, intelligit quid velim; tam perite enim poculum miscet.* « — At ille passivi verbi usus activâ notione (praesertim ubi de eo agitur, qui *alteri vinum miscet*) nec in communi Graecorum sermone, nec in Atticorum, quod equidem sciam, habuit locum: & expeditissima verbis poëtae sententia inesse haec nobis visa erat, *is unus novit quo pacto mihi temperetur* (id est, *temperandum sit*) *vinum*. Ista verba, (*vers.* 4.) Οἶδα δ' ἐγὼ videri possint esse alterius mulieris, quae respondisset, *etiam se meminisse cum aliquando apud eumdem cauponem bibisset commodissime mixtum vinum*. Sed in eam sententiam necessario adiici debuerat καὶ particula, Οἶδα δὲ καὶ ἐγὼ &c. Nunc fuerint eiusdem mulieris, quae loqui coeperat, verba: sed ab iis quae apud poëtam olim sequebantur, & cum his connexa erant, abrupta.

καὶ ἐν Μύστιδι. » *Mystidem* ANTIPHANIS reperies Polluci laudatam lib. X. cap. XIX. [sect. 67.] ubi non dissimilis sententiae locus: καὶ τὸ ἐν Ἀντιφάνους Μύστιδι, ἐξ ὀξυβαφίων κεραμίων ἐπίνομεν. « CASAUBONUS. — In *primo versiculo*, particulam δὲ desiderare nobis visa erat metri ratio, ut esset iambicus pes δὲ καὶ in quarta senarii sede. *Versum tertium*, nec talem qualis editus erat,

μέχρι γὰρ καὶ τριῶν φασι τιμᾶν τοὺς θεούς:

ferebat metrica lex; nec qualem habent ambo nostri mssti,

μέχρι γὰρ τριῶν φασι τιμᾶν τοὺς θεούς.

Utraque vero particula, & γὰρ & καὶ, ad sententiam peropportuna erat: quare cum metro tum sententiae consultum fore putavi, si sic scriberetur,

μέχρι καὶ τριῶν γάρ φασι τιμᾶν τοὺς θεούς.

Tria pocula sufficere ei cui cor sapiat, ipsum Bacchum dicentem fecit Eubulus comicus apud Nostrum, II. 36. b.

d In *ALEXIDIS*, ex *Saltatrice*, *versu* 2. τὼ θεὼ, numina per quae iurat mulier, sunt Δημήτηρ καὶ Κόρη. Vide Hesychii Interpp. ad Μὰ τὼ θεώ. *Vers.* 3. ἔσται γ' ἔσον-

ἂν βουλ. Sic ms. *Ep.* cum edd. Quod ms. *A.* habet ὅς ἂν, d id ſic defendi poſſit, ut ὅσ' ἂν (pro ὅσα ἂν) ſcriptum ſtatuamus: *aderunt quaecumque voluerimus.* Sic demum ad ſequentia adiectiva ſubſtantivum οἶνος ſubintelligetur.

Verſ. 4 *ſqq.* ἡδύς γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς,
λέγω, γέρων γε δαιμονίως. A. Ἀσπάζομαι
γραῦν σφίγγα. ——

»Non caret mendâ *quintus Alexidis verſus*, λέγων γέρων »γε. [ut quidem vulgo legebatur.] Poteſt ſcribi ἄγαν »γέρων γε: vel,

» Οἶνον γέροντα δαιμονίως ἀσπάζομαι. « CASAUBONUS. — ALEXIDIS teſtimonium illud citans Euſtathius ad Od. β'. p. 100 ſub finem, pro ἡδύς γε (*verſ.* 4.) legit πολύς γε: quod ex πολιός γε (id eſt, *canum, vetuſtum*) corruptum eſſe acute PIERSONUS coniecit ad Moer. pag. 353. aut tenendo *verſ.* 4. ἡδύς γε, deinde *verſu* 5. πολιὸς, γέρων γε δαιμονίως legendum cenſuit. Similiter quidem & Archeſtratus, apud Noſtrum I. 29. b. *vetuſtum* vinum feſtive πολιὸν σφόδρα κρᾶτα φοροῦντα dixit. At de ſcripturâ quae apud Euſtathium reperitur, dubitationem utique movere debet, quod in Athenaei Epitoma, e qua ſua haurire ille ſolet, hoc loco nec πολὺς nec πολιὸς legitur, ſed ἡδύς γε, ſicut in editis exemplis operis plenioris, cum quibus conſentit vetus codex *A.* In noſtro igitur ms. *Ep. Alexidis* verba, de quibus quaerimus, ſic concepta leguntur: ἔσται καὶ μάλα ἡδύς γε· ὀδόντας οὐκ ἔχων· ἤδη σαπρός· γέρων δαιμονίως ἀσπάζομαι γραῦν σφίγγα. Cum quibus quo commodius conferri poſſint quae habet Euſtathius huc facientia, paulo altius quae ille loco citato ſcripſit hîc repetere iuvabit. Sic igitur Euſtathius: Οἶνον δὲ παλαιὸν Ὁμήρου εἰπόντος, οἱ ὕστερον ἀστείως μεταλαβόντες, γέροντα τὸν τοιοῦτον εἶπον. οἷον· γέρων Θάσιος οἶνος. [apud Athen. I. 28. f. & X. 432. e.] ὅπερ ἡδύτερον ὁ κωμικὸς Ἄλεξις φράζων, φησίν· Οἶνος καὶ μάλα πολύς γε· ὀδόντας οὐκ ἔχων· ἤδη σαπρός· γέρων δαιμονίως. - - Εἰκὸς δὲ, τὸν εἰρημένον γέροντα καὶ σαπρὸν οἶνον, καὶ σαπρίαν ἀρσενικῷ γένει λεχθῆναι, οὗ χρῆσις ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου &c. nunc adponuntur Hermippi verba, quae apud Athenaeum leguntur lib. I. pag. 29. e. Quod ſi igitur in *Alexidis* verbis ſcripturam illam πολύς γε (quam nec Hoëſchelianum exemplum Epitomae agnoſcebat, nec noſter optimus codex) in vetere quodam codice repererat Euſtathius; non

d fuerit ille codex Athenaei, sed alterius cuiusdam Grammatici, qui eadem verba citasset. De quo si constaret, facile credi posset, πολιόν γε quidem scripsisse poëtam, sed id ab aliis iam olim in πολύν γε, ab aliis in ἡδὺν γε fuisse transformatum. Caeterum nihil magnopere habet illa constans librorum Athenaei scriptura ἡδύς γε, quod suspectam eam reddere possit; nisi hoc fortasse, quod ex alterius personae responso intelligi videatur, verba omnia, quibus haec mulier vinum suum laudans utitur, *aenigmaticum* quiddam atque *insolens* debere habere. Et hactenus quidem haud improbabiliter suspicari aliquis possit, pro ἡδὺς apud poëtam fortasse illud vocabulum scriptum fuisse, λαρὸς, quod tam ingeniose quam docte *versu seq.* in locum verbi λέγων substituendum IACOBS proposuit, in Animadv. in Euripidis Tragoedias pag. 192. Cum enim λαρὸν veteres poëtae pro ἡδὺ, γλυκὺ, usurparint; (conf. Hesych. in voc. & ibi Interpp. & Hemsterh. ad Luciani Schol. in Timon. cap. 12.) facile accidere potuit, ut in locum vocis λαρὸς, interpretamentum ἡδὺς succederet. De vocab. σαπρὸς vide notata ad I. 29. e. Ibi quum hunc locum, in quo versamur citare vellem, perperam operae nostrae XII. 441. d. pro X. 441. posuerunt. *Vers.* 5. Pro vulgato λέγων, minori molitione quam quâ usos Viros doctissimos vidimus, nobis visum erat λέγω σ' reponendum: *aio, dico, confirmo tibi.* De vocab. γέρων, a *senectute* hominis ad *vini vetustatem* translato, differentem Eustathium paulo ante vidimus. In γέρων γε proba-ne sit γε particula, an in τε mutanda, disceptari in utramque partem potest: interim tenendum vulgatum putavi. Etiam de adverbio δαιμονίως, utrum ad γέρων γε, an ad ἀσπάζομαι sit referendum, haud satis constat. In libris, cum msstis, tum impressis, nec ante nec post δαιμονίως distinguitur oratio. Dalecampius ad sequentia traxit: *Hoc mirifice mihi placet:* nec ita male.

Quod *vers.* 6. γραῦν σφίγγα ait poëta, in simili re alius σφίγγ' ἄῤῥενα dixit apud Nostrum, IX. 382. b. c. In fine eclogae, pro λέγε, recte λέγει corrigebat DALECAMPIUS: *ut aenigmata loquitur!* Ante καὶ τὰ λοιπὰ recte interpungunt edd. In vetustis codicibus aberat distinctio: inde natus videtur error, ut λέγε scriberent librarii, quasi ista cohaererent, & verba etiamnunc poëtae essent, λέγε καὶ τὰ λοιπά. Sic quidem etiam in *Epit.* scriptum.

Cum dein ita legeretur in editis: Ἐν δὲ Δὶς πενθοῦντι Ζωπύρος φησὶ καὶ ζωπύρα οἰνηρὸν ἀγγεῖον: d
haec adnotavit CASAUBONUS: »Dubitabam, quo pertinerent ista verba, donec inspectâ Epitome reperi sic ibi »scriptum: Ὁ αὐτὸς Ζωπύρας τινὸς μνησθεὶς, λέγει, Ζω»πύρα οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Id est, *Antiphanes idem Zopyrae »cuiusdam multibibae facit mentionem, his verbis, Zopyra »vas vino plenum.* Ita ergo scribamus in Athenaeo: Ἐν δὲ »Δὶς πενθοῦντι, Ζωπύρας τινὸς μνημονεύει, καὶ φησί· Ζω»πύρα, οἰνηρὸν ἀγγεῖον. *Zopyram* melius legi quam *Zopy»rum* ex praecedentibus certum: nam de *foeminis* hîc agit. »Venuste autem multibibam & merobibam appellat *vas »οἰνηρόν*: sicut alii potores dicti *Cotylae*, aut *Chonae*, aut »*Choës.*« — Nos editorum librorum defectum ex nostro cod. *A.* supplevimus, cum quo consentit Epitoma, ut docuit Casaub. Pro Δὶς πενθοῦντι vero probabiliter admodum REINESIUS, Var. Lect. III. 3. p. 384. suspicatus erat, Διὶ πενθοῦντι legendum videri. Simili certe titulo Platonis comici satis nota fabula est, Ζεὺς κακούμενος, *Iupiter male adfectus*, vel *adflictus*: nec quid sibi velit Δὶς πενθῶν, *Bis lugens*, satis adparet.

XENARCHI versus iste, e

Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω:

iungendus cum illis, quos paulo ante, pag. 440. e. citaverat Noster. Eumdem versum recitavit Helladius, in Chrestom, pag. 4. conferens cum simili Sophocleo:

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω:

quem festive nonnihil immutavit comicus poëta. Vide Brunckii Fragm. Sophoclis ex incertis Tragoed. num. 36.

AD CAP. LVIII.

Πλάτων, Φάων. Ad intelligendam eclogam quae ex ista *PLATONIS fabula* hîc adponitur, nonnihil conferet, si meminerimus, *Phaonem*, a quo ea nomen habet, perhiberi a Venere hoc esse consecutum, ut virorum esset formosissimus, cuius amore captae fuerint mulieres omnes. De eo vide Perizonium ad Aeliani Var. Hist. XII. 18 & 19. Meminit eiusdem Athenaeus, II. 69. d. & XIII. 596. e.

»*PLATONIS* Comici ῥῆσις, multifariam est corrupta. »*Primo versui* deest pes unus. Εἶεν γυναῖκες ὡς ὑμῖν πάλαι. »Puto, ὡς ὑμῖν ἔφην πάλαι. *Secundus*,

e »Οἶνον γενέσθαι τὴν ἄνοιαν εὔχομαι,
» quem sensum habeat, non video. Dalecampius, ἔννοιαν:
» quam emendationem si sequamur, vertendum, *Pridem*
» *est cum cupio vos de vino cogitare.* Sed aliò nos vocat me-
» trica lex. Quid si,
» γεύεσθαι οἴνου τὴν ἄνοιαν εὔχομαι?
» Videtur enim ad *temulentiam* foeminas hortari. *Tertio &*
» *seq. versu,*
» ὑμῖν γὰρ οὐδὲν, καθάπερ ἡ παροιμία,
» ἐν τῷ καπήλῳ νοῦς ἐνεῖναί μοι δοκεῖ:
» significari videtur, fuisse apud Graecos proverbium,
» Γυναιξὶν ὁ νοῦς ἐν τῷ καπηλείῳ: *Mulieribus mens est in*
» *cauponâ.* Eo obiicitur vinositas sequiori sexui, notata
» etiam latinâ paroemiâ, *Anus ad armillum.* Sed ἐν τῷ κα-
» πήλῳ, pro ἐν τῷ καπηλείῳ aut καπηλίῳ, vix putem
» Graecam esse orationem. Nihil autem vetat καπηλίῳ scri-
» bi, coalescentibus duabus syllabis in unam, ut passim
» apud poëtas: vel ἐν τῷ καπήλου, ut ἐν ᾅδου.« CASAUBONUS. — In *Epit.* deest tota ecloga. Codex *A.* nihil fere dissentit ab editâ scripturâ. Ad complendum *primum versum* quidvis potius, quam quod docto Animadversori placuit, desiderari nobis visum erat. Sed ad sententiam quidem nihil admodum desideratur. *Secundo versu*, teneri posse existimavi οἶνον γενέσθαι τὴν ἄνοιαν, nempe ὑμῖν vel ὑμῶν: *vinum esse vestram amentiam:* nempe, ut amentia vestra potius in vini studio (*ut vulgo* de mulieribus *in proverbio aiunt*) se prodat, quam stolido illo & insano Phaonis amore. *Vers.* 3. Pro ἡ παροιμία, operarum sphalma αἱ παροιμίαι ex ed. Bas. imperite in ed. Cas. 1. 2. & 3. derivatum erat. *Versu* 4. verum putavi, quod proposuit Casaubonus, ἐν τῷ καπήλου. Gallicus interpres, Dalecampium fere secutus, quatuor priores versus in hunc modum convertit: *Femmes, plût au ciel que le vin fût à présent votre vice, comme il l'étoit autrefois! car il me paroit que votre esprit n'est plus chez le tavernier, comme le disoit le proverbe.*

Versu 5. Cum *post* vocem προτέλεια (non ante) *incisa* esset *oratio;* de recta verborum distinctione, qua iungerentur verba προτέλεια δεῖ &c. monuit CASAUB. De ipso vocab. προτέλεια vide notata ad IX. 376. a. & quem ibi laudavimus RUHNKENIUM, ad Timaei Lexic. Plat. pag.
f 224 sq. *Vers.* 7. ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ. Quaenam sit κου-

ροτρόφος, quae hîc loquens inducitur, haud ſatis ſcio. *Hecate* ſive *Ceres* praeſertim eo nomine inſignitur; ut apud Heſiodum, Theogon. 450. cf. Heſych. & eius Interpp. in voce: ſed & aliae divae; velut Latona, apud Theocrit. XVIII. 50. Denique vero & *Venus* eodem nomine compellatur a Sophocle apud Athen. XIII. 592. e. A Venere autem nactus formae praeſtantiam & ab ipſa etiam amatus fuiſſe perhibebatur Phaon. Confer Noſtrum, II. 69. d.

Verſ. 8. πλακοῦς ἐνόρχης videtur ludens poëta dicere *opus piſtorium in formam binorum teſticulorum effictum.* *Ibid.* ἄμυλος ἐγκύμων. *Adrianus* HERINGA in Obſervationibus Crit. cap. 24. pag. 205 ſq. eclogam iſtam tractans & paſſim emendans, vocem ἄμυλος in μύλλος mutandam cenſuerat: »quo ad μύλλειν (inquit) alludit comicus.« At μύλλος, piſcis nomen eſt parum in vulgus notum, (conf. III. 118. c.) quod nullo modo huc trahendum videtur. ἄμυλος eſt *placentae* genus quoddam: quod vocabulum recte hîc defendit TOUP, Emendat. in Suid. P. I. pag. 37. Vide notata ad IV. 134. e. Quibus autem rebus *praegnans* (i. e. refertum) voluerit hoc opus piſtorium, neſcio: fortaſſe *turdis*: a quibus dein (*verſ.* 9.) diſtinguuntur illi *ſedecim turdi integri.* At ego ineptus; qui has ineptias meis illuſtrare coniecturis coner! Video tamen etiam graviſſimum virum CASAUBONUM operam in hos luſus nonnullam conferentem. »In *octavo* (inquit) ſcribit interpres, ἄμυλος »ἐγκύμων κίχλαις. Sed reſpuit eam correctionem ſequens »verſus. Scribe ἄμυλος, ἔγχυτος, κίχλαι. *Nonus*:

»ἐκκαίδεχ᾽ ὁλόκληροι μέλιτι διαμεμιγμέναι,

»eſt hypermeter. Scribe, ἕνδεχ᾽ ὁλόκληροι.« [Nos ἑκκαίδεχ᾽ tenentes, ſimplex verbum μεμιγμέναι poſuimus cum HERINGA.] Pergit CASAUBONUS: »In *decimo*, »λαγῷα δώδεκα, ſunt *duodecim fruſta carnis leporinae*: ex»poſuimus eam vocem libro nono. [ad IX. 400. d.] Sed »cur addit ἐπὶ σελήνᾳ? Vix tamen probem ἐπὶ σέλινα?« — Unâ voce ἐπισέληνα ſcriptum oportuiſſe, intelligendaque *liba in lunae formam efficta*, docuere HERINGA & TOUP l. c. Heſychius: Ἐπισέληνα; πόπανα μηνοειδῆ. Iidem vero doctiſſimi viri cum iungunt iſta, δώδεκα λαγῷα ἐπισέληνα, & λαγῷα tamquam adiectivum referunt ad ſubſtantivum ἐπισέληνα, praeter neceſſitatem difficultati ſeſe implicuiſſe videntur.

»Claudicat *undecimus verſus*,

f »ἤδη ταῦτ᾽ ἐυτελέστατ᾽. ἄκουε δή.
»Poteſt impleri, ἤδη τοιαῦτά γ᾽ εὐτελέστατα.« CASAUBONUS. — Magis placet HERINGAE emendatio: ἤδη 'στι ταῦτά γ᾽ εὐτελέστ. Poſſis etiam: ἤδη τάδ᾽ ἐστί γ᾽ εὐτ.

Pro τριημίεκτα, quod unâ voce ſcribebatur, (*verſ.* 12.) diviſis vocibus τρί᾽ ἡμιεκτέα oportuiſſe docuit rurſus CASAUBONUS; ad *verſum* 13. etiam haec monens: »παραστάται vel *teſticuli* ſunt, vel de eorum nomine [a laſcivo poëta] »ſic appellata numina.« — Vide lib. IX. pag. 395. f. De *bulbis* vide lib. II. pag. 63 ſq. De *Orthane* & *Coniſalo*, Priapi adminiſtris, unà cum illo coli ſolitis, conſuli Heſychius poteſt, & qui ad eum laudantur ab Interpp. Conf. Animadv. ad Athen. III. 108. d. Perperam Κοννισάλλῳ ſcribitur h. l. im ms. *A*. Recte Κονισάλῳ edd.

a *Verſ.* 14. μύρτων πινακίσκος &c. τὸ μύρτον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Suidas, Heſychius, & alii. Caeterum vide PALMERII Exercitat. pag. 515. *Verſ.* 16. πύργης τετάρτης. »Interpretes: πυροῦ τετάρτη.« CASAUB. — Nempe, *tritici quartarius*, Dalecamp. — »Forſan legendum »πύρνου τέταρτον. πύρνος eſt panis πύρινος, quae vox re»peritur apud Lycophronem.« HERINGA l. c. — πύρνον, pro πύρινον ἄρτον, vel ſimpliciter pro ἄρτον, habes etiam apud Homerum Odyſſ. ο'. 311. & ρ'. 12. Sed πύργης ex πύρνης potius, quam ex πύρνου, corruptum. Et videri poterat huc facere quod apud Heſychium legitur, πυρίη, ubi literarum ordo docet πύρνη ſcriptum oportuiſſe: nec tamen ſatis convenire videtur interpretatio, nam de una *offa* exponitur.

Verſ. 17. Olim ſic editi cum Msto:

Δόρδωνι δραχμὴ κύβδασοι τριώβολον.

Ibi CASAUBONUS, praeeunte Dalecampio, Κυβδάσῳ τριώβολον ſcribendum cenſens: »*Cybdaſus* (inquit) ſive *Cib»daſus* contumeliae cauſſa nomen inditum videtur: nam »κίβδης eſt homo vafer & ſceleris plenus. Et fortaſſe Λόρ»δωνι initio verſus praeſtat quam Δόρδωνι: nam χορδοῦν »& λορδὸς Graeca ſunt vocabula: Δόρδων, quod ſciam, »Graecam originem habet nullam.« — Verbum λορδοῦν ſupra notavimus, ad IX. 403. d. Ex illo verbo, quod ad ſchemata Venerea pertinet, numen foeminei generis fingit petulans comicus, cui Λορδὼ nomen facit. Sic & ex

κύβδα, adverbio, quod eodem pertinet, fecit Κυβδασώ: a unde in tertio casu Κυβδασοῖ fuit scribendum. (Conf. Athen. X. 447. b. & XIII. 580. d. tum PALMERII Exercit. pag. 515 sq. HERINGAM l. c. p. 207. & TOUPIUM, Emend. in Suid. P. II. pag. 230 sq. quemve is laudat MEURSIUM, in Athenis Atticis. Denique *vers.* 18. ἀπὸ τοῦ κελητίζειν fecit *heroëm* Κέλητα: nam ἥρωϊ, pro ἥρω, scriptum oportuit. Sunt qui putent (in his Eustathius, ad Od. ι'. p. 229. l. 38.) ipsum *pudendum muliebre* κέλητα a comicis dici: quod tamen, quoniam *masculum* numen fingit poëta, parum convenire huic loco videtur. *Eodem vers.* δέρμα in θέρμα mutandum DALECAMPIUS censuerat, deletâ καὶ particulâ, *calentia thelymata* reddens: quod hactenus probavit HERINGA, ut sustentandi versus caussâ θερμὰ βολβυλεύματα corrigeret. Quibus novationibus minime opus esse, recte vidit doctissimus IACOBS; monens in *Notis msstis*, δέρμα de *pene coriaceo* esse accipiendum. Θυλήματα, Hesychio interprete, sunt βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν. Ibi confer quae doctus Editor adnotavit.

Vers. 21. recte ἔξεστιν ὑμῖν dedit vetus codex mstus. κινητιᾷν vero tenet idem codex: pro quo in promtu quidem erat βινητιᾷν corrigere: quam eamdem emendationem prorsus necessariam iudicavit HERINGA l. c. At, sicut haud dubie κινεῖν subinde dixerunt Graeci, (puto, ubi paulo urbanius aut honestius loqui volebant) pro βινεῖν: sic forsan & κινητιᾷν nunc comicus noster paulo honestius dicere voluerat, pro βινητιᾷν. Caeterum in κινεῖν & βινεῖν saepe etiam variant libri: veluti nostri apud Athen. IX. 403. d. Vide Aristophanis loca, in Brunckii Indice citata, ad vocem κινεῖν.

Ἀξιόνικος δ' ἐν Φιλίννῃ. Sic ms. *A.* non Φιλίνῃ. Recte. Sane eodem nomine etiam ab Hegemone editam fabulam ait Noster, XV. 669. a. & III. 108. c. ubi in scripturam per geminam ν literam consentiunt edd. cum Msto. Et fuit Φιλίννα nomen concubinae Philippi regis, e qua natus Aridaeus; ut docet idem auctor noster, XIII. 578. a. Huius autem fabulae mentio cur omissa fuerit in Fabricii & Harlesii recensu *fabularum* AXIONICI, nescio: non oblitus quidem Dalecampius erat, quin eam in Indice Auctorum nominaret. Versiculus hîc citatus quum sic scriptus esset in editis,

Γυναικὶ δὲ πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ: recte monuit CASAUBONUS, Γυναικὶ δὴ scriptum oportuisse. Commode facturus erat, si simul docuisset, scribi ita in vetustis libris. Nostri quidem codices ambo id ipsum tenent.

AD CAP. LIX.

Καὶ ὅλα δὲ ἔθνη &c. » Postquam de singulis vinosis egit,
b » *de populis integris vino deditis* quaedam commemorat. *Tapyri* in his principem locum obtinent: cuius gentis φιλοινίαν commemorans Aelianus, Variar. lib. III. [cap. 13.] » non solum, ait, ad potum vino abutuntur, sed & unigunt se vino sic, ut alii oleo. Οὐ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ χρίσματά ἐστιν ὁ οἶνος, ὥσπερ ἄλλοις τὸ ἔλαιον. Eadem Athenaeus, indicatis auctoribus » primis eius historiae. Βαίτων, inquit, ὁ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. Vox est Macedonicae dialecti βηματίζειν, significans *pedibus metiri*. Inde βηματιστὴς, *metator itinerum*. » Affine ministerium in iisdem castris Alexandri, eius quem » σταθμοδότην vocat Plutarchus: sed huius opera ad militiae usum spectavit; illius ad locorum & geographiae » cognitionem. Multos autem e veteribus libros eius argumenti edidisse ex Strabone scimus & Plinio. Athenaeus » *Baetoni* adiungit *Amyntam*, qui Σταθμοὺς conscripserat. » Eusebius quoque, libro nono Praeparationis Evangelicae, » inter caeteros auctores laudat τὸν τῆς Συρίας σχοινομέτρην, » id est, eum qui Syriae per schoenos dimensionem fecerat » & ediderat.« CASAUBONUS. — Βηματίζειν, verbum esse Macedonicae dialecti adnotaverat Hesychius; sic tamen, ut dicat, *Macedonibus fere* (vel, *maxime*) *in usu fuisse*. ἔστι δέ πως ἡ λέξις Μακεδονική. Eo verbo Polybius usus est, ὁδὸς βεβηματισμένη κατὰ μίλιον, κατὰ σταδίους, III. 39, 8. XXXIV. 12, 3.

Cum *Phigalenses* ait auctor Μεσσηνίοις ἀστυγείτονας ὄντας καὶ ἀποδημεῖν ἐθισθέντας, quid dicat ἀποδημεῖν ἐθισθέντας, haud satis liquet. Si de eo *exsilio* loquitur, cuius Pausanias lib. VIII. cap. 39. meminit, haud adparet cur illius exsilii hic fiat mentio. Suspicatus eram, hoc dici: Phigalenses, vino deditos, cuius in ipsorum agro copia non est, frequenter *apud Messenios peregrinari*, quorum in regione ge-

nio possint indulgere. Caeterum cum hoc loco confer quae leguntur XI. 465. d.

Φύλαρχος ἐν ἕκτῃ. Sic ms. *A*. non ἕκτῳ. PHYLARCHI *Historias* intellige, iam saepe citatas a Nostro. c

Μένανδρος δ' ἐν Ἀῤῥηφόρῳ &c. »Phigalenses sequuntur »*Byzantii*: quorum vinositas etiam Aeliano descripta, li»bro tertio Ποικίλης, cap. 14. ex iisdem scriptoribus. *ME»NANDRI* Ἀῤῥηφόρον laudat Pollux lib. X. cap. 45. [iterumque Athenaeus, XIII. 559. e.] »& Aelianus dicto loco, sed »non adiecto fabulae nomine. Versus qui inde recitantur »hoc loco, ita scribas rectius:

»Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ Βυζάντιον. d
»ὅλην ἐπίνομέν γε τὴν νύκτα διά σε,
»καὶ σφόδρ' ἄκρατον οἶνον ὥς γε μοι δοκῶ.
»ἀνίσταμαι γουν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.«

Sic CASAUBONUS. — Versus, quos ille praedicto modo corrigendos censuit, ita editi legebantur:

Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ, τὸ Βυζάντιον,
ὅλην ἐπίνομεν τὴν νύκτα διὰ σὲ,
καὶ σφόδρ' ἀκρατόν μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.

Totidemque verbis, nullâ literâ mutatâ, legitur eadem ecloga in utroque nostro msto codice. GROTIUS, parum feliciter Casaubono cessisse emendationem intelligens, in Excerptis pag. 711. in hunc modum concinnavit versus:

— Πάντας σὺ μεθύσους, Βυζάντιον,
τοὺς ἐμπόρους ποιεῖς· ὅλην ἐπίνομεν
τὴν νύκτα διὰ σέ· καὶ σφόδρ' ἄκρατον μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῦν &c.

Grotii rationem adoptavit CLERICUS, in Menandri Fragm. pag. 22. At, frustra laborasse doctissimos viros, perspecte BENTLEIUS monuit, in Emendationib. in Menandr. p. 12. docuitque, ne literâ quidem vel mutatâ vel inversâ ita digestos oportuisse versus, ut a nobis ex illius praescripto factum. Ad argumentum quod spectat, haec monuit idem vir κριτικώτατος: »Nimirum hic, quicumque est, alloquitur »alium nescio quem: *Tu*, inquit, *qui Byzantium negotia»tum iveras, ebriositatem ibi didicisti, ut ceteri mercatores so»lent. Tuâ quidem caussâ totam noctem potavimus, qui citius »discedere noluisti.*« — De *quatuor capitibus*, quae habere sibi ebrius videtur, conf. IV. 168. c. & ibi not.

Ἀργεῖοι μὲν καὶ Τιρύνθιοι ὑπὸ &c. Quod in ms. *A*. καὶ

Τιμόνθεια δ' ὑπὸ scribitur, nescio an aliud quid eâ sub scripturâ lateat. In *Ephippi vers.* 2. αἰεὶ, ut correxerat Grotius, sic nobis scriptum dedit cod. *A.* αἰὲν scribitur apud Macrob. Saturn. V. 21. ubi iidem versus recitantur. Latinam versionem a Grotio mutuati sumus, ex Excerptis pag. 674.

e Πολέμων – – περὶ Ἠλείων λέγων. Postremum verbum, quod deerat editis, adiectum exhibebat noster cod. *A.* *Epigramma in Eleos* ex Athenaeo H. Stephanus Adpendici Anthologiae inseruit, pag. 533. & Brunckius Analectis T. III. pag. 234. *Vers.* 2. Commode δὴ particulam, quam desiderabat metrum, adiecerunt Athenaei editores. Sed συνάπασα, quod tenet uterque mstus codex, nil opus fuerat ut in ξυνάπασα mutaretur.

AD CAP. LX.

f ἐπὶ δὲ τοὺς πότους – – ὡρμηκότες ἐπιεικῶς. τὸ δ' εἰσὶ πάντες οἱ Θρᾷκες, πολυπόται. »Lege ἐπὶ δὲ – – ὡρμηκόντες. ἐπιεικῶς δ' εἰσὶ πάντες οἱ Θρᾷκες πολυπόται.« Casaubonus. — Concise ista expedivit Breviator. Cum editis autem adcurate consentit ms. *A.* nisi quod suo more πολυπῶται scribit. Nec vero praecise equidem improbem Casauboni emendationem: sed, an omnino necessaria esset, dubitavi. Sane citra incommodum ἐπιεικῶς ad praecedentia referri posse videtur. Haud dissimili quidem ratione etiam de potatore Lucianus dixit, πίνει δ' ἐπιεικῶς. Dial. Mort. VII. 1. Tum vero nihil impedire videtur, quin credamus, τὸ δὲ (i. e. τοῦτο δὲ) in neutro genere, pro τοιοῦτοι, (*hoc sunt*; pro, *tales sunt*) dicere Theopompum potuisse: cuius stylum in multis proprium quemdam & singularem colorem habuisse novimus. Nec vero desunt exempla probatissimorum etiam auctorum, qui pronomine neutrius generis similiter usi sint: veluti, cum Menander comicus apud Nostrum VI. 247. e. ait, Τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως, idem recte valet τοῦτο, ac τοιοῦτος.

Callimachi duos versus, Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην &c. tertio etiam versu & quarti initio auctos repetit Noster, nec tamen absque varietate scripturae, XI. 477. c. ubi pro ἀπέστυγε, scribitur ἀπῄνατο: & pro οἰνοποτεῖν, ζωροπο-

τεῖν. Eosdem versus Macrobius citavit, (ab Athenaeo, ut multa alia, mutuatus) Saturnal. V. 21. Indidem etiam *Threïciam amystidem* Horatius expressit, lib. I. Od. XXXVI. 14. In Fragmentis *Callimachi* a Bentleio collectis, habes hoc, num. 109. pag. 481. edit. Ern.

In *Theopompi* verbis, de *Cleomene*, *Methymnaeorum tyranno*, τὰς μαστροποὺς recte tenet ms. *A.* cum editis. μαστροπὰς scribitur in ms. *Ep.* calligraphi errore nescio, an Epitomatoris iudicio. *Mox*, cum ibidem sic vulgo legeretur, τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας τρεῖς ἢ τέτταρας τὰς ἐπιφανεστάτας πορευομένας, *&c.* haec adnotavit Casaubonus: »Lege ἐμπορευομένας: ut sit sensus, non omnes lenas a Cleomene »fuisse sublatas, sed eas solum fuisse in maris profundum »coniectas, quarum extiterat notabilior in lenocinio ope»ra & industria. Cleomenis egregium adeo facinus lon»go post tempore renovavit Caius princeps, ut narrat »Tranquillus.« Casaubonus. — At longe diversum est quod de Caio Caesare Suetonius (cap. 40.) narrat. Longe item diversum, ni prorsus fallor, id quod hoc loco ex Theopompo referre Athenaeus voluerat. Pro πορευομένας haud dubie & Deipnosophista noster & Theopompus πορνευομένας scripserant: de quo perspecte Coray in *Notis msstis* monuit. Tum vero, post γυναῖκας, simillima postremae huius vocabuli syllabae vocula καὶ interciderat: quâ adiectâ, commodissima illa sententia prodibat, quam in latina versione expressimus. Vetus autem uterque error fuit: qui & optimum nostrum codicem *A.* occupavit, & illud exemplum plenioris operis occupaverat quo Epitomae auctor usus est. Itaque mendosum esse verbum πορευομένας intelligens Breviator, prorsus omisit: quo omisso, eadem prodibat sententia quam Casaubonus voluerat. Nam verbum ἐμπορευομένας, quod ille hîc ponendum censuerat, ad sententiae summam nihil conferebat. *Mox*, pro καταποντίσαι, perperam κἆτα ποντίσαι scribitur in ms. *Ep.* Quod dein continuo sequitur, τισὶν (sive, ut est in Epitoma nostra, τισὶ) προστάξας: pronomen istud e duabus posterioribus syllabis verbi καταποντίσαι ortum temereque insertum suspicatus erat Coray. Sed tenent illud ambo nostri mssti: nec raro pronomen illud verbis *iubendi* similiter adiectum reperias, sive pleonasticâ quâdam ratione, ut nullam praecipuam

a vim habeat; sive ea notione, quam latine his verbis exprimas, *certis quibusdam hominibus mandatum dedit.*

Καὶ Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς περὶ τῶν ἑπτὰ Σοφῶν. Ἕρμιππος Καλλιμάχειος (id est, *Callimachi discipulus*) vocatur apud Nostrum, II. 56. f. ubi vide notata.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τῶν Φιλιππικῶν· Ἰλλυριοὶ, φησὶ, &c. » In hoc vinosorum albo leges hîc *Argivos*, *Corinthios*, » *Thraces*, & *Illyrios*: de quibus omnibus simul Aelianus » lib. III. cap. XV. *Illyriis* subiunguntur statim *Ariaei*. De » utrisque agit Athenaeus ex eodem scriptore, *Theo-* » *pompo* nempe Historico. Nam falluntur interpretes, qui » ista verba, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τῶν Φιλιππικῶν, Ἰλλυριοὶ » φησιν, accipiunt de *Hermippo*, quem Philippicas fingunt » scripsisse instar Demosthenis & Ciceronis: nugae. Au- » ctor loquitur de *Theopompo*, cuius facta mentio paullo » ante. Quis nescit editum a Theopompo Historiae cor- » pus ingens, *Philippica* inscriptum? De eo Suidas: ἔγρα- » ψε Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οβ'. Librum quinquagesimum » modo laudavit Athenaeus. Ex iis libris desumta sunt, » quae de *Illyriis* & *Ariaeis* hîc recitantur. « Casaubonus. — De *Theopompi Philippicis* consulendus omnino Vossius lib. I. de Historicis Graec. cap. 7. Quod mox b editum erat, μέτρια ποιοῦσιν, ferendum videri poterat: quamquam haud facile ita locuturus erat Historiarum scriptor. Sed quidquid de hoc statuatur, sequi nos debuimus veteris codicis auctoritatem, qui μετρίως dedit. In *Epit.* omissa sunt sex verba, καὶ τοῦτο -- ποιοῦσιν.

Ἀριαῖοι δὲ, φησὶ, κέκτηνται προσπελατῶν &c. » *Ariaeos* » populum nusquam in libris veterum Geographorum in- » venias. Neque enim assentiendum est doctissimo illi vi- » ro, qui Ariae, regionis in Asia celeberrimi nominis, » incolas putavit intelligi. Nam ab *Aria* hac deductum » gentile Ἄριος est vel Ἀριεὺς, ut disertim Hermolaus » Byzantius docet, [in Stephani Byzantini Epitoma:] pro- » batque usus omnium scriptorum. « [Tamen, & Ἀριηνοὺς dictos fuisse, adnotavit Holstenius ad Steph. Byzant.] » Quis vero ferat Theopompum, si de eo populo sentie- » bat, *bella Gallorum & Ariaeorum* nobis commemorantem? » Mirum sane, quid potuerit populos ita dissitos commit- » tere? Non est dubitandum, iudicio meo, corruptos hîc » esse omnes codices, cum & Theopompus & Athenaeus » Ἀρδιαῖοι scripsissent. Inter Illyridis barbaras & agre-

» stes nationes *Ardiaeos* nominant Geographi omnes, & » Aristoteles etiam De Miraculis auditis. Hi igitur *posse-* » *disse* aliquando dicuntur προσπελατῶν ὥσπερ εἱλώτων [εἱλότων scribitur in ms. *Ep.*] » τριάκοντα μυριάδας. Athe- » nienses πελάτας & προσπελάτας vocabant, quos fere » Romani veteres dicebant *clientes*: & προστάτης iisdem » est *patronus*. Ardiaeorum πελάται isti [sive προσπελάται] similes videntur fuisse Gallorum *soldurüs*. « Casaubonus. — Scripturam Ἀρταῖοι tenet uterque noster codex ms. quam tamen vitiosam esse, & cum Casaub. in Ἀρδιαῖοι mutandam, vix dubitari potest. Supra, VI. pag. 271. e. idem populus, alio errore, Ἀρκάδιοι nominabatur: ad quem locum vide quae notavimus.

Post verba γενομένου δὲ τούτου, haud dubie narraverat Theopompus, *simulatâ fugâ castra sua deseruisse Gallos*, aut aliquid in eam sententiam, *& occupata mox ea fuisse ab Illyriis, &c.* Et potuerat quidem ista *ipse Athenaeus* consulto omittere, ut parum ad summam rei facientia, & per se facile intelligenda: sed quoniam, quae hic apud Theopompum legebantur, ab his verbis, οἱ μὲν Κελτοὶ videntur initium cepisse, facile etiam *librarius* a verbis οἱ μὲν Κελτοὶ, ad ea quae paulo inferius sequebantur, οἱ μὲν αὐτῶν, potuit aberrare. *Deinde*, quum nude εἰς τοὺς ποταμοὺς ἔρριψαν, absque pronomine reciproco, in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite ἔρριψαν ἑαυτοὺς praeeunte Ep. edidit Casaub. Sed id suo arbitratu ita posuerat Breviator. αὑτοὺς ἔρριψαν nobis dedit vetus codex *A*. Iam, quod mox ait auctor, ἀκράτορες τῶν γαστέρων γενόμενοι, videtur utique id ipsum proprie sonare, quod Dalecampius dixit, *qui alvum solutam cohibere non potuerunt.* Mirum tamen, cur eâ de caussâ *in flumina sese proiecerint.* Quare nos ex coniecturâ (lubricâ quidem illâ, cuius veritatem minime praestabimus) *cum alvi dolorem ferre non possent*, reddidimus.

AD CAP. LXI.

Percommode in editis legebatur, Τοιαῦτα καὶ πολλὰ ἐφεξῆς καταλέξαντος τοῦ Δημοκρ. Sed nos particulam καὶ, quam non necessario desiderabat oratio, delere debuimus auctoritate veteris codicis *A*. qui illam ignorat. To-

tam ῥῆσιν, qua transitum ad sequentia parat Athenaeus, omissam esse in *Epitomâ*, non est quod moneamus.

πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον. Dicit *μητρόπολιν*, quasi *fontem & originem.* Sic *Archestrati Gastrologiam* Chrysippus (apud Nostrum, III. 104. b.) dixit esse *μητρόπολιν philosophiae Epicureae*, id est, fontem & originem, e quo philosophiam suam hausisset Epicurus. Simili quadam notione, sed frigido quodam (ut nobis videbatur) ioco, idem vocabulum ipse usurpavit Athenaeus, III. 96. e. cum dicere vellet, *Hippocratis filios e porca potius, quam muliere, natos videri.*

d *δι' ὃν* (*τὸν οἶνον*) *καὶ τὰς μέθας &c.* »Cum ait Pontia»nus in temulentiae criminatione, *διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰς* »*μέθας, καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροινίας γίγνε*»*σθαι*: nisi recte accipias vocem *παροινία*, frigebit grada»tio haec, quae tamen est elegantissima. Nam *μέθη* & »*μανία mentis depravationem* significant: *παροινία* vero eius »depravationis est effectus; cum non ebrius tantum est »aliquis, sed hoc amplius propter ebrietatem facit alicui »contumeliam. Non est *παροινία amentia*, ut vertit vir eru»ditus: ne *temulentia* quidem, aut *vinositas*; verum *ex te*»*mulentiâ nascens ὕβρις, petulantia & iniuria.* Docte, ut sem»per, Hesychius: Παροινία, inquit, *ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις* »*καὶ οἷα δή ποτε ἁμαρτία*: & in eam sententiam plura. »Athenaeus ipse post pauca: [pag. 444. b.] *τὸ παροινεῖν* »*ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται.* Post verbum *γίγνεσθαι* ponenda »*στιγμὴ τελεία.* [Ibi recte interpuncta erat oratio in ed. Ven. sed distinctio perperam omissa in ed. Bas. & Cas.] »Deinde scribendum fide Excerptorum: *οὗ τοὺς ἐκπα*»*θῶς μεταλαμβάνοντας &c.* « CASAUBONUS. — Recte vero *οὗ τοὺς* non modo Epitoma exhibet, sed & ms. *A.* Pro quo quum mendose *οὗτος ἐκπαθῶς* in ed. Ven. excusum esset, inde *οὕτως ἐκπαθῶς* fecit editor Bas. idque servatum in ed. Cas.

ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος. Cognominis rationem exposuit Athenaeus lib. XV. pag. 669. d.

Περὶ τοῦδε (*τὸ γὰρ φῦλον οὐκ ἀπόλωλε*) Ἄλεξις δ' ἐν Κουρίδι *&c.* Cum *φίλον* vulgo scriberetur, nihil offensus eâ scripturâ CASAUBONUS, haec ad hunc locum adnotavit: »Ante Ἄλεξις distinguendum erat maiore dis»tinctione. Praecedentia verba, corruptae sunt reliquiae »versus aut distichi e *Dionysio* allati. « — Sane si ver-

bis περὶ τοῦδε praepofueris unam voculam, verbi gratia d καὶ, habebis perfectum hexametrum:

Καὶ περὶ τοῦδε τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλε.

At fententia versui inerit nulla. Nihil vero probabilius, quam quod tam acute, quam modeste, doctiffimus Coray adnotavit: »An φῦλον? (inquit:) *Id genus homi-»num non periit; ubique invenitur.* « — At hâc adoptatâ fcripturâ, perierat hexameter. Itaque omnia ista verba, non Dionyfii, fed Pontiani (id est Athenaei, Pontianum haec loquentem inducentis) esse indicavi: ita tamen, ut postrema illa, τὸ γὰρ φῦλον οὐκ ἀπόλωλε, quae utique poëticum aliquem colorem habent, non negem esse a poëta nescio quo aliquatenus mutuata. Quod ni ita esset, fimpliciori stilo in hunc fere modum dicendum erat, Περὶ τοῦδε τοῦ φύλου (οὐ γὰρ ἀπόλωλε) Ἄλεξις δ' ἐν Κουρίδι &c.

Alexidis ecloga quum continuo tenore, neglectâ distinctione verfuum, esset edita, ipsaque etiam oratio male distincta esset, cum nullâ interpofitâ distinctione fcriberetur μεθύει γὰρ οὐδὲν ἕτερον, rurfusque deinde, ὁ δ' ἕτερος τὶ ἂν τύχοιμι ὀνομάσας, haec monuit Casaubonus: »In *Alexidis eclogâ* interpunge fic, μεθύει γὰρ, e »οὐδὲν ἕτερον. *Ebrius est, nihil aliud.* Quafi dicat, hoc »unum ac folum novit, vinum bibere ad ebrietatem us»que: aliud nihil. Simile est libro XI. [pag. 467. d.] Πο»τήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει: & apud Aristoph. »μηδὲν ἀλλ' εἰ μὴ ἔσθιε. « [At diffimilia haec esse, fatis adparet: nam in illo ex Athen. XI. 467. d. nihil fupplendum; in isto vero ex Aristophane, fupplendum μηδὲν ἄλλο ποίει, εἰ μὴ ἔσθιε. Similiter in hoc Alexidis, de quo quaerimus, intelligendum οὐδὲν ἄλλο ποιεῖ. Sed haec vel pueris nota.] Pergit Casaub. »Distingue etiam, ὁ δ' »ἕτερος, τί ἂν τύχοιμι ὀνομάσας; Βῶλος, &c. Graecani»ca elegantia est, ὁ ἕτερος, pro, *Quod ad alterum filiorum »meorum attinet.* Obiicit autem pater iste huic fuo filio »vitae rusticae nimium studium. Male haec mutabat vir »doctus. « [Nempe perperam Dalec. *Sin autem alius*: quafi esset εἰ δ' ἕτερος.] »Aelianus in Varia Hist. [X. 16.] ὁ »Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν. οἱ δὲ, οὐ»δεὶς αὐτῷ προσεῖχεν. Et ita faepius in his libris. «

Extremo *Alexidis verfu tertio*, quo fatisfieret metricae legi, haud dubie Τιμοκλέης pro vulgato Τιμοκλῆς fuit fcribendum: in reliquâ totâ eclogâ nulla litera mutanda

e fuit. Quisnam vero sit *Timocles*, qui ut bibax hic traducitur a poëta, utrum dramaticus poëta, an alius, nunc non vacat disquirere. Illud monuisse sufficiat, nil opus esse, ut cum VILLEBRUNIO in Πιτοκλῆς mutetur id nomen. Caeterum, de ecloga ista per iustos versus distribuenda iam ab eodem *Villebrunio* monitum esse, nunc maxime video. Κάπηλος tamquam proprium nomen per iocum usurpavit poëta: *Capanei* nomen aut aliquod simile exspectaverat auditor; &, ecce, *Caupo* exit.

καὶ καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω λάπτοντας τὸν οἶνον. Editam olim scripturam οὕτως βλάπτοντας, quam ipsam vetus etiam codex noster tenet, interpretatus erat DALECAMPIUS, *qui vinum sic perdunt*. Haud immerito vero suspectum id verbum habuit acutissimus CORAY: »Lego »λάπτοντας, (inquit;) eleganti metaphorâ, a canibus ductâ. Sunt vero οἱ λάπτοντες τὸν οἶνον, de quibus supra (lit. *d.*) ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας dixit. Infra, pag. 485. *d.* λεπαστὴν λαψάμενος ἐχαρύβδισε: ubi »& (lit. *a.*) λεπαστῆς etymon tradidit, ἀφ' ἧς ἐστι λάψαι· τουτέστιν, ἀθρόως πιεῖν.« — Et ipsam istam scripturam οὕτω λάπτοντας, quam haud cunctanter adoptavimus, plane dedit optimus noster codex *Epit.* Paulo post, praeter rem, τὸ δρᾶμ' ἔχει per apostrophum scribebant edd. Recte τὸ δρᾶμα ἔχει ms. *A.* In ipsis ALEXIDIS ex *Opora* verbis, ista οἶνον πολὺν οὐ κεκραμένον, sunt quatuor postremi pedes versus senarii: sequenti vero versui deest nonnihil sub initium, unde metro non constat ratio. Ad verbum tamen cum editis consentiunt ambo nostri mssti.

κἀν Δακτυλίῳ. Cum vitiose Δαιτυλίῳ in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite correxit Casaubonus: & veram scripturam tenet ms. *A.* De Menandri fabulâ eodem titulo, vide Not. ad VI. 247. Etiam Timoclis fuit fabula Δακτύλιος, de qua dictum est ad VII. 295. b. Animadv. T. IV. pag. 190 sq. Mendosam veterum editionum scripturam cum Dalecampio tenens GROTIUS in Excerpt. p. 565. *in Conviviolo* interpretatus erat.

f In eiusdem ALEXIDIS, ex *Tutore*, versu, si quis ποεῖ cum nostro cod. *A.* scriptum maluerit, non repugno. ποιεῖ cum editis tuetur ms. *Ep.* Et frequenter sane penultima in illo verbo correpta apud poëtas occurrit.

Κρώβυλος τ' ἐν Ἀπολιπούσῃ. Sic recte ms. *A.* Vide

notata ad pag. 429. e. ubi eadem *Crobyli* ecloga iam recitata erat, quam haud satis memor ante dictorum Athenaeus noster hîc repetit. Superioris loci non oblitus auctor Epitomae, hoc loco eosdem iterum adponere versiculos prudens supersedit. Recte vero hîc *vers.* 2. τοῦ φρονεῖν habet ms. *A.* cum edd. pro quo supra mendose σωφρονεῖν legebatur.

καὶ γὰρ δημοκρατουμένη πόλις &c. » De *Platonis* lo» co diximus capite nono. [ad p. 433. f.] Sed scribe ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ, non αὕτη. Vocat Plato ἄκρατον » ἐλευθερίαν, *libertatem non temperatam legibus*: quae non li» bertas est, sed licentia. Brevius hoc ipsum Aristoteles, » velut ex tripode non Apollinis, sed rectae rationis, » pronuncians in Politicis, ἡ ἄγαν ἐλευθερία εἰς δουλείαν » τελευτᾷ. « Casaubonus. — Pro αὕτη, quod erat editum, αυτη (sic) absque accentu spirituque hîc dabat ms. *A.* Prorsus praetermissa ea vox erat supra, pag. 433. f. Recte vero αὐτῆς, sicut apud Platonem, scribitur lib. XI. pag. 505. d. ubi idem locus denuo adponitur: & sic iam hîc ex Platone correxerat editor Basileensis. Epitomae auctor, memor paulo ante adpositam fuisse illam eclogam, satis habuit hoc loco alteram adponere e libris *De Legibus* ductam. Sed in ista priori rursus intactam hîc reliquerat Casaubonus pravam editorum librorum scripturam προεστηκότων: pro qua recte, sicuti supra, προεστατούντων dedit cod. *A.*

Ἐν δὲ τῷ τῶν Νόμων ἕκτῳ. Sic ms. *A.* ἐν ἕκτῳ Νόμων ms. *Epit.* *Ibid.* Τὴν πόλιν εἶναι δεῖ δίκην. Sic cod. ms. uterque: nescientes verbum φησὶ temere in editis repetitum, nec aliud illius loco agnoscentes. Dein tenui κρατῆρος κεκραμένην: quemadmodum ex *Platone* (*De Legibus*, pag. 294. ed. Bipont.) correxerat Basileensis editor. Si transpositas cum msstis nostris duas voces velles, utique κεκραμένου κρατῆρος erat scribendum.

AD CAP. LXII.

Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Nihil hîc mutat vetus codex: b at idem infra (lib. XIII. pag. 586. a.) ἐν Ἀρκάδι tenet cum editis.

Οὔτε γὰρ νήφοντα &c. » *Antiphanis versus* ita dis» tinxeris melius & legeris:

b »— Οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ τιν' οὐδαμοῦ
»πάτερ παροινεῖν, οὔτ' ὅταν πίνειν δέῃ
»δεῖ νοῦν ἔχειν. . . . .
»Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
»μικρῷ πεποιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι,
»εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὅμοιον αὑτὸν ὄψεται
» . . . . ἐὰν σκοπῇ
»τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια,
»τὰς φλέβας ὅπῃ φέροντ' ἄνω καὶ κάτω,
»δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.

»Elegantissimi sane sunt versiculi: quos proferebat filius, cum patre austeritatis & tetricitatis nimiae viro disputans. Solens autem Athenaeus more suo quaedam omisit, quae ad perficiendam sententiam nullum habebant momentum, & fortasse ab alio interpellante pronunciabantur. Eos autem potissimum reprehendit hic censor, qui opibus tumentes supercilium adducunt, & separant se ab aliis affectatâ quadam gravitate. Sic dicebat Theophrastus in Characteribus, hominis αὐθάδους notam esse, quod in conviviis neque canere, neque ῥῆσιν εἰπεῖν, neque saltare dignetur. Frustra igitur laborant docti de interpretatione illius versus, μικρῷ πεποιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι. [cuius versus sententiam longius quaesiverat Dalec.] »Est enim manifesta descriptio hominis propter divitias superbientis. Proximorum versuum sententiam, vitio librariorum imperfectam & mutilam, ita explemus ingenii coniecturâ:

»εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὅμοιον αὑτὸν ὄψεται
»τοῖς εὐτελεστάτοις, ἐάν γ' ὀρθῶς σκοπῇ
»τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια.«

Haec Casaubonus. — At non erant *senarii versus iambici*, sed *trochaici tetrametri*, recte distincti in editionibus omnibus: quarum rationem nos tenuimus, praeeunte Grotio in Excerpt. pag. 603. Et fere nihil erat mutandum aut adiiciendum, idque ipsum ex codicum nostrorum praescripto, qui in caeteris omnibus ad verbum cum editis consentiunt. Librorum discrepantia nonnisi in hisce cernitur. *Vers.* 2. οὐδαμοῦ tenet ms. *A.* cum editis: ibi οὐδαμῶς habet ms. *Ep.* *Initio versus* 4. haud dubie omissum erat aliquid (ab ipso fortasse Athenaeo) ad complendam versus mensuram necessarium. Nihil vero probabilius nobis visum erat quam quod Grotius supple-

verat; nempe δηλαδή. Doctissimus Iacobs verba ὦ πάτερ inserenda coniectaverat. *Versu* 5. non male editum erat αὐτὸν ὄψεται: sed αὐτὸν dabant ambo mssti. Ibidem neminem turbare debet quod *Grotius* in Notis ait, πᾶσιν a se esse positum, pro πᾶν, quod ibi scriptum fuisset. Imprudenti hoc exciderat: πᾶσιν etiam ante Grotium recte tenebant libri omnes. Ad verba εἰς ἄφοδον monuit idem Grotius: »Adiicit εἰς ἄφοδον, quia ibi nudos se »videre poterant.« — Commodius videtur *balneum* hoc respectu nominare potuisse poëta: sed ridiculi simul & contemtus caussâ, τὴν ἄφοδον (*latrinam*) nominasse videtur: quo qui secedebant, pallium deponere debebant. *Vers.* 6. pro ἐὰν, quod erat in msstis & editis, ἂν scri- c
psimus. *Postremi versus* initio, quum ad complendum metrum manifeste desideraretur nonnihil, verbum τεταμένας adiecit Grotius, mirifice aptum ad verba proxime praecedentia τὰς ἄνω καὶ τὰς κάτω. De quo supplemento prorsus ille tacuit in Notis ad hunc locum spectantibus. Fieri potest ut ex ingenio verum divinaverit: sed suspicor, in ora alicuius exempli Athenaei (fortasse illius, quod *Scaligeri* olim fuerat, cuius emendationes saepe laudavit Grotius) verbum illud e msto quodam codice enotatum reperisse: noster quidem codex mstus uterque idem ipsum verbum suo loco adiectum exhibet. *Grotii* esse Latinam versionem, quam Graecis subiecimus, facile intellexerit Lector.

Macareum, de quo agitur in sequenti eiusdem *Antiphanis* ex *Aeolo* eclogâ, filium fuisse Aeoli, ex fabulis notum. Ibi cum *vers.* 3 *sqq.* in editis sic scriptum esset:

— εἶτα παραλαβών ποτε
οἶνον στρατηγὸν, ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει
τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθεν τῆς εὐβουλίας; d
νύκτωρ ἀναστὰς &c.

monuit Casaubonus: »Ἄγειν τι εἰς τὸ πρόσθεν τινὸς, »loquendi genus est, quod de eo usurpatur, *qui antepo-* »*nat aliquid alii rei.* *Antiphanes* in ea quae apud Athe- »naeum sequitur ecloga:

» — εἶτα παραλαβών ποτε
» οἶνον στρατηγὸν (ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει
» τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐβουλίας·)
» νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο.

»Inclusa notis parentheseos hoc sonant: *quod solum morta-*

d » *les impellit, ut audaciam anteponant recto consilio*: id est, » Vinum reddit homines audaciores quam prudentiores. » Sic ὄπισθεν ἑστάναι, pro *contemnere & insuper habere*. [Immo, *postponi, posthaberi, cedere*.] » Sophocles, [Antigon. 650. ed. Brunck. al. 652. ubi vide Schol. antiq.] γνώμης » πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι. « — Nos, quod *vers.* 4. θυητῶν habet uterque noster codex mstus, id non ferendum putavimus; sed tenendum θνητοῖς, quod commode editum erat. *Vers.* 5. πρόσθε, pro πρόσθεν, recte scriptum in ms. *Ep.* Pro ἠβούλετο, (*vers.* 6.) ἐβούλετο scripsit Casaubonus, nullâ necessitate deserens librorum scripturam.

AD CAP. LXIII.

καὶ ἐξοίνους τινὰς κέκληκε. » Vox ἔξοινος, quae adno» tatur ex *Hegesandro*, & libro primo legitur, & alibi » in hoc opere. Plura de ea dictione, lib. XIV. « Casaubonus. — Vocabulum ἔξοινος apud *Hegesandrum* videri poterat *vinosum* (ut reddidit h. l. Dalecampius) vel *ebriosum*, i. e. ebrietati deditum, significare. Sed, verum si quaeris, ἔξοινος Graece dicitur, qui iam nunc *ebrius* est. Sic quidem Suidas diserte docet, & prolatis exemplis probat: quo & spectant quae habes apud Nostrum, I. 34. b. XIV. 613. d.e. & XV. 685. f. *Ibid.* ὁ Κομηὼν εἰς κυβευτὴν σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα. Commode adnotavit Coray: » Fors. ὡς κυβευτήν. « — Nempe sic dicunt Graeci. Etiamque, & frequentius quidem, σκώπτειν τινὰ εἴς τι: qua ratione hîc etiam coniectare licuerat, εἰς κυβείαν σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα: *ob aleae ludum*, cui nempe ille deditus erat. Sed & vulgatum ferri posse videtur, structuram sermonis in hunc modum concipiendo, σκώπτων εἰς τὸν Ῥοδοφῶντα κυβευτὴν, nempe ὡς κυβευτὴν ὄντα. Nam & σκώπτειν εἴς τινα reperitur, pro *irridere aliquem*: velut apud Suidam in Δαφίδας, e nescio quo auctore, σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, *deridere oraculum*. Totum locum, ex Hegesandro excerptum, omisit Breviator.

e » Versus in *Rhodophontem aleatorem*,

» Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι κυβευταί.

» parodia est illius Homerici, [ex Iliad. θ'. 102.]

» Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί. «

Casaubonus. — *Ibid.* Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ τὴν περὶ τὰς

γυναῖκας σπουδὴν — — ὀνειδίζειν. Quod hîc vulgo legebatur, Ῥοδοφῶν τε ἔλεγεν τὴν περὶ &c. id nec ſenſum ullum habebat, & manifeſte e paulo ſuperius poſitis verbis, σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν per incogitantiam veteris alicuius librarii temere hîc repetitum erat. Quod magis etiam ex eo adparebat, quod in ms. A. non Ῥοδοφῶν τε, ut in editis, ſed Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν ſcribitur, plane ut ſupra. Connexio narrationis, cuius minime obſcura erat ſententia, ſatis oſtendebat, Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ, aut Ῥοδοφῶν τε Κομηνῷ ſcriptum oportuiſſe.

παντάπασιν οὐκ ἔχοντος ἰδίωμα παρὰ τοῖς Ῥοδίοις. »Scribendum ἀξίωμα: non ἰδίωμα.« CASAUBONUS. — Sane ſatis perſpicuum eſſe videtur, hoc dicere voluiſſe Theopompum, in nullâ *dignitate* (ut Dalecamp. reddidit) *honoreve* apud Rhodios olim fuiſſe illum hominem. At id Graece (apud probatos quidem auctores) ἀξίωμα ſonat, non ἰδίωμα. Sed quis nobis ſpondebit, THEOPOMPUM non eâdem aut ſimili quadam notione vocabulo ἰδίωμα uſum eſſe? Agnoſcit quidem illud vetus noſter codex cum editis: (in *Epit.* omiſſa eſt tota prior pars narrationis Theopompi:) & dixerit fortaſſe Theopompus ἰδίωμα id *quod quis proprium habet*, quod eum adeo *inſignem* facit prae caeteris; nempe *aliquid praecipui; eminentiam quamdam.* Porro ad eumdem hunc locum doctiſſimus CORAY Adnotationem nobiscum communicavit huiusmodi: »Mutandum omnino exiſtimavit Caſaubonus ἰδίωμα in ἀξίωμα. Graecis recentioribus ἰδίωμα idem valet quod antiquis τὸ σεμνὸν, *moderata gravitas*; quam qui non habet, is non eſt σεβάσμιος, i. e. dignus quem alii venerentur: quod accidit *Hegeſilocho* apud Rhodios. En »exemplum huiusce ſignificationis, promtum ex Poëmate »Erotico, cui titulus Ἐρωτόκριτος, edit. Venet. 1797. »pag. 92.

»Πεζοὶ μὲ ζάλα μετρητὰ, καὶ διῶμα (poëtice pro ἰδίωμα) ἐπορπατοῦσαν.

»Qui verſus ſonat: *Pedeſtres pedetentim & cum gravitate incedebant.* Unde & ἰδιωματάρης, non modo qui *moderate gravis* eſt, ſed (ut & antiquorum σεμνὸς) qui *tumidus & faſtuoſus.* Idem auctor, pag. 97.

»Στῆς κεφαλῆς τὴν ζωγραφιὰν τουνοῦ τοῦ διωματάρη.«

Quae deinde de *flagitioſo* illo *talorum ludo* (*ſub finem* f *paginae* & *p. ſeq.*) narrantur, ea ex Athenaeo etiam com-

memoravit Eustathius ad Od. α'. pag. 29. l. 7 sqq. sed paulo brevius quam leguntur in *Epitoma*, quae hîc nihil a pleniori opere discedit.

a 'Ανθέας δὲ ὁ Λίνδιος -- ὥς φησι Φιλόδημος. » Magna ubique in propriis nominibus diversitas veterum librorum. *Antheas Lindius*, *Cleobuli* συγγενὴς, in Excerptis est *Andreas*: & qui dicitur hic *Philodemus*, *auctor libri* περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθείων, [immo Σμινθίων hoc loco recte libri omnes] » libro III. erat *Philomnestus*. Ibi » expositus est, capite tertio, eius libri titulus. « Casaubonus. — At noster optimus codex *Epit.* nullum hîc *Andream* agnoscit: sed, ut in ms. *A.* sic & in illo 'Ανθέας scribitur, cum in contextu, tum iterum in ora; in qua frequenter nomina auctorum ab Athenaeo citatorum, aut aliarum sive personarum sive rerum notabiliorum, de quibus agitur, seorsim rursus adnotavit idem calligraphus qui totum codicem exaravit. De *Philodemo* vel *Philomnesto* vide notata ad III. 74. f. In Φιλόδημος h. l. cum editis consentit ms. *A.* In *Epit.* hîc omissum huius scriptoris nomen.

b » *Antheas*, inquit auctor, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζε, » ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμμάχους. Perplacet quod extat in Excerptis, συμβάκχους. Nam & Antheas Bacchum simulabat ac cultu » vitaeque genere imitabatur: & sodales ipsius βακχεύοντες » αὐτῷ συνεβάκχευον, veri *symbacchi* & syndionysiastae. » β & μ passim sedes permutarunt, ut saepe dictum. « Casaubonus. — Nobis non modo codex *Epit.* sed & optimae membr. *A.* veram scripturam obtulerunt.

'Ανθέας --- πρῶτος εὗρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ᾗ 'Ασωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην Ἰάμβοις. Unus, quod sciam, scriptor hodie Athenaeus superest, qui *Antheae* & *Asopodori* meminerit, poëtarum prosaicorum, id est, qui poëticas fictiones ac vere nominata Poëmata solutâ oratione concepta ediderint; quorum ille, inventor fuisset huius generis Poëseos; hic deinde illud imitatus sit & perfecerit. Meminit sane Asopodori, nescio an eiusdem, Suidas quoque, ex Aristophanis vetere Interprete ad Av. vs. 17. sed hi quidem non nisi brevem hominis staturam notarunt. Edidisse autem Asopodorum Poëma *de Amore*, sive, *de Cupidine*, περὶ τὸν Ἔρωτα, *solutâ oratione* (διὰ λόγου) conscriptum,

diſcimus ex eodem noſtro Athenaeo, lib. XIV. p. 639. a. b Quos hoc loco nominat eiusdem Aſopodori τοὺς καταλογάδην ἰάμβους, neſcio idem-ne, an diverſum poëma dicat: & ipſum hoc quid ſit omnino, οἱ καταλογάδην ἴαμβοι, id eſt, *proſaici iambi*, haud ſatis liquet, nobis quidem. Primâ ſpecie videri poterant veri iambici verſus intelligi, quorum tamen dictio & totus color fuerit eiusmodi, ut (quod Horatius ait, lib. I. Sat. IV. vs. 43.) *ſermoni*, id eſt, pedeſtri orationi, *propiores* eſſent quam poëſi. Sed, quod inferiori loco quem modo citavimus, eiusdem Aſopodori ſcripta *aliquam* διὰ λόγου ποίησιν adpellat, id eſt, *veram quamdam poëſin*, ſed eam *pedeſtri ſermone conceptam*; tum, quod hîc ait, imitatum illum eſſe *Antheae* τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, id alio nos vocare videtur, monereque ut intelligamus *Poëſin* vere hactenus nominatam, quatenus hoc nomine recte adpellari poteſt *ficti cuiusdam argumenti, ad imitationem rei vere geſtae, apto quodam orationis colore & ad ciendos in auditorum vel lectorum animis eos, quos volumus, motus adcommodato, tractatio.* Ita fit, ut, quos dicit Athenaeus τοὺς καταλογάδην ἰάμβους *Aſopodori*, videantur illi non fuiſſe iambici verſus proprie nominati, legibus illis metricis, quibus hoc genus continetur, adſtricti: ſed *cola* quaedam vel *inciſa*, quae (ſicut illa, quibus Sophronis Mimos comprehenſos fuiſſe novimus; conf. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. pag. 200.) ſpeciem quidem aliquam legitimorum verſuum haberent, & percommodo utique orationis ῥυθμῷ fluerent; ſed non eodem prorſus metro, quo verſus proprie nominati, incederent. Iam vero, quod de *Antheae* poëſi hîc dicit auctor noſter, τὴν διὰ συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν vocans, id ipſum quo ſenſu dicatur, dubitari poſſe video. Vertit Dalecampius: *Poëſin ille quae compoſitis nominibus fit, primus invenit.* Ac ſatis quidem conſtat, magnam in omni genere poëſeos vim habere *nomina* e ſimplicibus novâ quadam commodâque ratione *compoſita*: at ab his quis quaeſo alicui Poëſeos generi nomen imponat, dicatque *Poëſin quae ex compoſitis nominibus fiat?* Nobis de alia quadam *compoſitione*, non *nominum* ſolum, ſed *omnino verborum*, quibus conſtat oratio, hîc agi videbatur: nempe de ea, a qua uni ſuorum librorum Dionyſius Halicarnaſſeus titulum fecit, περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων: quem Latine alii vulgo *De Compoſitione*

b *Verborum* reddiderunt; alii paulo rectius, *De Collocatione Verborum*, *De Constructione Verborum*, *De Structura Orationis*, reddendum censuerunt. Τὴν διὰ τῶν λόγων σύνθεσιν Longinus vocat, περὶ Ὕψους, cap. 39. Itaque pro eo quod in versione posuimus, *quae fit aptâ quâdam verborum compositione*, commodius fortasse rectiusque cum Cicerone (in Orat. c. 44.) *verborum collocatione* vel *structurâ* dicturi eramus. At illud rursus pulcre intelligo, si id, quod nos intelligimus, dicere Athenaeus voluerat, perincommode eum τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν dixisse; cum debuisset, τὴν διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων ποίησιν. Quod ipsum nobis suspicionem movit, leviter vitiatam esse librorum nostrorum scripturam, & pro τῶν συνθέτων, quod uterque quidem etiam codex noster tenet, τῶν εὖ συνθέτων scripsisse Athenaeum; quibus verbis id ipsum quod volumus satis commode perspicueque significaretur. Quemadmodum iam saepius in his libris syllabas ευ & συ perperam inter se permutatas a librariis observavimus: sic & accidere facile potuit, ut vocula εὖ ante συνθέτων per similem librariorum negligentiam intercideret.

ἃ ἐξῆρχε τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ φαλλοφοροῦσι. Proprius error est editionum Cas. 2. & 3. quod ἐξῆρκε habent, pro ἐξῆρχε. Scripturam μετ᾽ αὐτοῦ adoptavi ex ms. *Epit.* Quod paulo superius dixerat auctor, ἐξῆγέ τε κῶμον ἀεὶ μεθ᾽ ἡμέραν καὶ νύκτωρ, praeeunte fere Budaeo (apud H. Steph. Thes. T. II, pag. 531 extr.) itemque Dalecampio, interpretatus sum, *agmenque comessantium dies noctesque ducebat.* Satis fortasse erat futurum; *diesque & noctes comessationes instituebat.*

AD CAP. LXIV.

c In priore versuum ex *Agathone* citatorum, pro καὶ ὁ νέος τρόπος, Grotius in Excerpt. pag. 437. καὶ ὁ Νεότροπος (*& Neotropus*) posuit, haud video qua necessitate, quove consilio. Quem vero νέον τρόπον poëta dixit; possis fortasse *iuveniles mores* intelligere: sed id proprie νεανικὸς τρόπος Graece sonabat. Itaque vulgatissimo sensu reddidimus, *novus mos.*

Κολχὶς ἄνθρωπος πάροινος. Dalecampius: *Colchis vir ebriosus.* Pariter Gallicus interpres, *Colchis, homme insolent.* At

Κολχὶς foeminini generis est, sive proprium personae nomen, sive gentile; quemadmodum apud Horatium *impudica Colchis*, Epod. XVI. 58. nempe Medea. Adiectivum πάροινος vero generis communis est. Videtur autem istis verbis contineri prius hemistichium tetrametri trochaici.

ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης &c. De eiusdem *Eumenis* obitu loquens Strabo lib. XIII. pag. 624. ed. Casaub. nil aliud dicit, nisi δύο καὶ εἴκοσιν ἄρξας ἔτη, τελευτᾷ τὸν βίον. *Ibid.* ἀλλ' οὐ Περσεὺς &c. » Quaeri potest, quorsum illa spectent de *Perseo*. Nam si Perseus temperans » fuit, & vini parcus, quid attinebat eius isto loco meminisse? Sed videntur de hoc rege diversa scripsisse veteres: » aliis temperantiam illius laudantibus: aliis eum vinositatis » arcessentibus, quos obiter refutare auctor instituit. Livius sane libro XLI. ita vario scribit Perseum fuisse in» genio, ut mirum non sit, de eo non consentire histori» cos. « CASAUBONUS. — Vide *POLYBIUM*, in Reliquiis *libri XXVI.* cap. 5.

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Σιλλῶν. Sic Σιλλῶν, non Σίλλων, e scriptum dedit ms. *A.* ut supra, pag. 424. b. ubi iam citata sunt extrema verba istorum versuum, e *TIMONIS Sillis* hîc adpositorum. *Vers.* 1. Cur βουπλῆγα *bubulum* interpretatus sit Dalec. & cum eo Gallicus interpres, non video. Satis quidem notum est, eo vocabulo significari vel *stimulum quo stimuletur bos*, vel *flagrum quo caedatur*, aut *flagrum quodvis*. Cum utràque vero harum notionum apte congruit adiectivum τομώτερον: quod & de *ferro acuto* usurpatum reperitur; nec minus commode de *flagro* usurpari potuit; quandoquidem verbum τέμνειν, a quo illud deductum, etiam *virgis sive loris caedere* significat, ut observavimus olim ad Epicteti Dissertat. III. 22, 3. quam locutionem Graecam imitatus Horatius, Epod. IV. 11. *sectus flagellis* dixit, pro eo quod vulgo *caesus flagellis* dicitur. *Ibid.* Pro ἢ Λυκόοργος, probabiliter utique VALCKENARIUS ad Theocr. Adoniaz. pag. 340 sq. coniectaverat, ἢ Λυκοόργου scriptum oportuisse, id est, τομώτερον τῆς τοῦ Λυκούργου βουπλῆγος. Veritus tamen sum mutare vulgatum, quod uterque cod. ms. tuetur. Potuit, per tropum sermonis minime inusitatum, *Lycurgus* ipse *flagrum* dici: potuit etiam nominativus Λυκόοργος ad aliquid, quod apud poëtam fortasse praecesserat, referri; verbi gratiâ, *Tenuit* (nescio quis) *flagrum acerbius, quam* (quo

e ufus erat) *Lycurgus.* Ac fortasse sub ipsa vocula Ἠὲ, initio versus, verbum ἦγε latet. Primam illam vocem omisit Epitomator. *Vers.* 2. Recte Διωνύσου dedit ms. *Epit.* sicut pag. 440. d. ubi eamdem scripturam metrum desiderabat. *Vers.* 3. Formam nominis magis usitatam h. l. posuerant librarii, ἀρυταίνας: in cuius locum tacite Casaubonus istam substituit ἀρυσάνας, quâ usum esse in isto versu *Timonem* disertissime docuerat ipse Athenaeus p. 424. b. Quare tenuimus id quod a Casaub. hîc positum reperimus: quamqúam non negamus, fieri posse ut ipse etiam Athenaeus, sui oblitus, ἀρυταίνας hîc pro ἀρυσάνας scripserit.

οὐ ποτικὸς δέ. ποτικὸς, ex analogia nominum in ικος desinentium, significat *potandi peritum*, sive *idoneum & proclivem ad potandum*. Sic Plutarchus (citante H. Steph. Thes. III. 303.) de Demetrio & Antonio dixit: γενόμενοι δὲ ὁμοίως ἐρωτικοὶ, ποτικοὶ, στρατιωτικοὶ, μεγαλόδωροι. Cur deinde post verba ista, ὠνόμασε δὲ ποτικὸν Ἀλκαῖος οὕτως, *defectus nota poneretur*, nulla caussa fuit. Sic enim alibi etiam locutum Athenaeum observavimus, ubi non magis, quam hîc, adposuerat auctoris laudati verba. Vide ad III. 123. f. & loca ibi citata.

AD CAP. LXV.

f Μετὰ ταῦτα ὁ Οὐλπιανὸς προπιών τινι. Penacute προπίων τινὶ scribebatur in editionibus omnibus: nec aliud e Msto enotatum. Ut autem in antiquo poëta ferri ea scriptura potuisset, tamen in Athenaei verbis minime ferenda erat: sed vel προπίνων scriptum oportuit, vel, quod nos praetulimus, προπιών τινι.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, ὦ φιλότης, ὅς ἐν Ἀγροίκοις φησίν. Simillima exempla mirae sermonis structurae, qua subinde utitur Athenaeus, ubi suum facit poëtae alicuius dictum, medioque sermoni suo inserit, vidimus lib. VI. p. 270. f. & X. 423. c. moxque aliud occurrit, p. 446. f. De *Antiphanis* Ἀγροίκῳ, vel Ἀγροίκοις, dictum est ad VII. 313. b. & ad VIII. 358. d. Ἀγροίκοις in plur. hîc tenet ms. *A.* cum edd.

a Ὅλην μύσας ἔκπιθι &c. » Non tres, [ut Dalec. putaverat] » sed duos solum *Antiphanis versus* recitat Ul- » pianus: istos nempe,

»Ὅλην δὲ καμμύσας ἔκπιε. μέγα τὸ φορτίον. a
»οὐχ ὅστις αὐτῆς ἐστιν ἔμπειρως ἔχων.

»Qui habitus est tertius Antiphanis versus, [πῖθι οὖν &c.] »metri nihil habet. Sic autem interpretare quos adscripsi»mus: *Totum* calycem *oculis conniventibus ebibe. Magnum »onus est. Minime vero si quis sit bibendi peritus*. καμμύσας »valet, *sine morâ & cunctatione, non attendens* ad poculi »magnitudinem, qua terreri posset aliquis. Sic solemus »eos qui difficile pharmaca bibunt, hortari ne intueantur, »sed statim ut in manus sumserint, hauriant.« CASAUBONUS. —— Editam scripturam, Ὅλην καμμύσας ἔκπινε, damnabat metrum: nec levabat malum particula δὲ a Casaub. in Animadv. inserta, sed augebat etiam. Suspicari potuisses Ὅλην καταμύσας πῖνε: aut cum doctissimo IACOBS in *Notis msstis*, καταμύσας ἕλκε. Sed coniecturas omnes praecidebat optimi nostri codicis *A*. auctoritas; in quo prima quidem vox haesitanter & perperam scribitur Ὅλη ην, sed deinde plane μύσας ἔκπινε. Nec aliud quid ultra desiderabatur. Penultima verbi μύσας (quae ex magistrorum praeceptis producenda videri poterat) brevis est, apud patrem poëtarum, Iliad. ω'. 635.

Quae dehinc sequuntur omnia, continuo tenore, nullâ distinguendorum versuum ratione habitâ, scribebantur vulgo. Sed DALECAMPIUS, primum ista verba, πῖθι οὖν — ἕλκωμεν, pro tertio *Antiphanis* ex *Rusticis* versu habens, sic conversa duobus prioribus iunxerat:

»*Bibe, amice: plenos semper calices trahamus.*«

Tum in latina versione sic perrexerat: »Idem in Vulne»rato:

»*Verum nos ratiocinatio in medium adducta feriat:*
»*accedat & mellita quaedam sermonis conversio:*
»*mutantur quaecunque nos agimus, uno tantum excepto.*

»Porrige deinceps mihi vinum ἀρκεσίγυιον, (*artus roborans*,) »ut dixit Euripides. Tum quidam, Non, inquit, hoc di»xit Euripides, sed Philoxenus. Nihil refert, o amice, »inquit Ulpianus, syllabae caussâ me reprehendis.« Haec ille interpres.

Ad quae CASAUBONUS: »Non probo, inquit, tolli »negationem ex istis, πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ μὴ μεστὰς »ἀεὶ ἕλκωμεν: & omnino tollenda non est. ANTIPHA»NIS *Traumatias* citatur Polluci libro IV. cap. XXV. & lib. »X. cap. X. Inde sunt ista, quibus Ulpianus ad hilarem

a.» vitam sodales hortatur:

» Ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον παταξάτω τις,
» καί τι καὶ μελίσκιον στροφὴ παρελθέτω τις
» ἡ αὐτὴ λέγων ἐστὶ μεταβολὴ παντὸς ἔργα πλὴν ἑνός.

» Pronuntiabat ista aliquis apud poëtam sub coenae finem, » convivas stimulans, ut, postquam esset edendo exemta » fames, scitis sermonibus, aut recitationibus tragicarum ῥή» σεων sese oblectent. *Primus versus* obscurus non est: *Age*, » inquit, *prodeat in medium subtile aliquid & sollerter excogi*» *tatum*. παταάσσειν, eleganter pro *erumpere per vim*: dicitur » de omni re quae studio magno fiat. *Secundus* leviter ad» iuvandus est, insertâ disiunctivâ ante στροφή: *prodeat in* » *medium aut delicatulum aliquod melos, aut stropha aliqua.* » Alludit ad consuetudinem recitandi in conviviis tragico» rum poëtarum versus: de quo more diximus alibi.« [Vide Casaub. ad Theophrasti Charact. p. 286. cap. περὶ Αὐθαδείας extr. Verumtamen quid sit quod hîc στροφὴν dicat poëta, haud satis perspicuum; nec constare inter interpretes video. Atque etiam, λογισμὸν quem superiori versu dicat, haud adeo liquet. Poteras item λογισμοὺς aut aliud aliquod vocab. in accusativo plurali coniectare, qui a verbo παταξάτω (active sumto) regeretur. Attamen idem verbum πατάσσειν *intransitivâ notione* positum haud multo etiam ante vidimus, pag. 435. d. ubi *tumultuari*, *strepere*, interpretati sumus.] Pergit CASAUBONUS: » *Tertius* (*versus*) ita » scriptus nihil significat; mihi quidem. Lego:

» γλυκὺ λέγωμέν ἐστι μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.

» *Recitemus*, ait, *tragici alicuius versus praeclaros, qualis est* » *ille Euripideus*, Γλυκὺ μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. » *Rerum omnium mutatio grata est, unâ exceptâ.* [Vide Eurip. Orest. vs. 228. al. 234.] » Insignior fuerit huius loci de» pravatio, an eiusdem restitutio, haud facile dixerim. » Dubitari potest an etiam sequentia sint *ANTIPHANIS*: » Παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον ὡς ἔφασκ' Εὐρι» πίδης. Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν, ἀλλά τις Φιλόξενος » δήπουθεν. οὐδὲν διαφέρει. ὦ ταν ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλα» βῆς μιᾶς. Et verius est, aut *Antiphanis* aut alius poëtae » ea esse. Sic autem haec digerimus:

» — Παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ
» τὸν ἀρκεσίγυιον ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.
b » Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν; ἀλλὰ τίς;
» Φιλόξενος δήπουθεν. οὐδὲν διαφέρει.

» ὦ 'τὰν ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλαβῆς μιᾶς. b

» Apud poëtam, unde sunt ista, poscebat aliquis dari sibi » vinum: sed ille non οἶνον appellat, verum ἀρκεσίγυιον: » ut comico more *Philoxenum* rideat, qui sic erat locutus. » At de industria ignorantem fingit qui loquitur, & *Euri-* » *pidi* tribuit quod erat *Philoxeni* verbum: cuius insolens » sermo ex iis notus est nobis, quae prolixe libro IV. [p. » 146 extr. & seq.] & XIV. [pag. 643. *a–e.*] recitantur. In » ea voce illud novum, quod epitheton vini pro appella- » tione vini usurpat: deinde, ἀρκεσίγυιον vinum appel- » lans, Homero contradicit, qui contra ἀπογυιοῦν id di- » xit: [Iliad. ζ'. 265.]

» Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
» μή μ' ἀπογυιώσῃς. —

» Utraque sententia vera est, pro modo vini quod bibi- » tur.« Haec ad hunc locum CASAUBONUS; & aliis & nobis nonnulla animadvertenda relinquens. Statim enim, a quod ad *priores versus* pertinet, qui haud dubie ex *ANTIPHANIS Saucio* proferuntur, non esse illos ad metricam legem exactos, quales a Casaubono propositi sunt, facile adparebat. Itaque GROTIUS sic emendandos digerendosque censuit, in Excerpt. pag. 629.

» — Ἀλλὰ καὶ λογισμὸς ἐς μέσον
» παταξάτω τις, καί τι μελύδριον, ἢ στροφὴ
» παρελθέτω τις· ἡδύ τι ἐστὶ μεταβολὴ
» παντὸς γὰρ ἔργου, πλὴν ἑνός. «

hac adiectâ versione latinâ, quam ex parte nos secuti sumus: » — *Subinde & dissertatio*
» *prorumpat aliqua, aut carmen, aut pars de choro*
» *recitetur. Rerum, praeter unam, est omnium*
» *suavis vicissitudo.*

Vocabulum μελίσκιον, diminutivum τοῦ μέλος, in μελύδριον ille mutandum censuit: quod nobis, licet alibi ista vocis forma non occurrat, non audendum putavimus. Non desunt certe alia diminutiva per literas ισκ a primitivis formata, ut ὑδρίσκη, ἀνθρωπίσκος, ἀνδρίσκος, &c. Dein, ante στροφὴ, particulam ἢ cum Casaubono necessariam iudicans idem Grotius, versui commode consuluit *deletâ* καὶ proxime ante μελύδριον vel μελίσκιον. Acute vero *vers.* 3. verba Η ΑΥΤΗ, quae ibi vulgo legebantur, ex ΗΔΥ ΤΙ corrupta statuit: vocem λέγων vero, nihil in ejus locum substituens, prorsus abiecit.

Quam non de nihilo huc irrepsisse merito iudicans doctissimus PORSON, (ad Eurip. Orest. 228.) *versum tertium & sequentem* ad hunc modum concinnavit:

»στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι
»ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.

Nos veteris scripturae vestigiis pressius nobis insistendum existimantes, vocem λέγων, leviter in λέγω mutatam suâ in sede reliquimus: in quo praeiverat KOPPIERS, in Observ. Philol. p. 55. Sed pro eo, quod ille ἡδὺ δ' ἡ scripsit, nos ἡδύ τοι probavimus. *Quarto versu*, quod recte ab omnibus observatum erat, ἔργου, non ἔργα, scriptum oportuisse; id unum nobis mstus codex *A.* exhibuit, in reliquis nihil ab editis discedens. Epitoma autem horum omnium nihil habet. Illud vero miratus sum a nullo interpretum observatum, id quod *primo versui* initio deesse videri poterat, non esse ab Athenaeo praetermissum, sed legi ante ista verba, ὁ αὐτὸς φησιν Ἀντιφ. ἐν Τραυμ. quae in parenthesi posita intelligi debent. Quod *unum excipit* Antiphanes, in quo *non iucundam esse* ait *vicissitudinem*, id de vitae cum morte mutatione accepit Grotius cum Dalecampio: mihi videbatur poëta *unum* illud, *ipsum* τὸ ἡδὺ vel τὴν ἡδονὴν intellexisse: nempe non suavem esse τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡδέως εἰς τὸ ἐναντίον. Caeterum vide Scholia ad Euripidis Orest. vs. 234. & Valckenarii Diatriben Euripideam pag. 229. Iam vero, qui sequuntur *reliqui quinque versus*, cur dubitaremus, quin essent eiusdem *ANTIPHANIS* ex eâdem fabulâ *Traumatiâ*, cum superioribus connexi, nullam caussam equidem vidi. Nec nisi in *vers.* 5 & 6. (vel, ex nostrâ ratione, *vers.* 6 & 7.) luxatum erat metrum: quod ibi ex coniecturâ utcumque restituere conati sumus. Ex istis vero omnibus rursus nil aliud in Epitoma legitur, nisi paucula haec verba: Οἶνον δὲ ἀρκεσίγυιον Εὐριπίδης που φησί.

b Τὸ δὲ πῖθι τίς εἴρηκεν; Ex hac interrogatione satis adparet, illa verba Πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, quae sub initium huius paginae leguntur, non a poëta esse mutuata, sed a Deipnosophista suo nomine pronunciata. Adnotavit hoc loco CASAUBONUS: »Interrogatur deinde Ulpianus, *ubi legeretur* vox πῖθι. [Nempe πίθι penacute hic scribebatur in ed. Ven. & Bas. & magis etiam corrupte πίεθι, paulo superius. Penacute vero etiam ubique scribitur in ms. *A.* Male id quidem: nam circumflectendam esse penultimam,

constans poëtarum usus docet: quorum in sequentibus b
testimoniis etiam recte πῖθι in ed. Ven. & Bas. scribitur; quae scriptura ubique in ed. Cas. recepta.] »Ille respon»det, Ἀπεσκοτώθης φίλτατε, σπάσας οἶνον τοσοῦτον. [At οἴνου τοσοῦτον recte habet ed. Cas. in contextu, consentiente (ut puto) ms. *A.* sed οἴνου τοσούτου ed. Ven. & Bas.] »παρὰ Κρατίνῳ ἔχεις ἐν Ὀδυσσεῦσι, Τῆ νῦν πῖθι λαβὼν »ἤδη. Breviator dictioni ἀπεσκοτώθης, interpretamentum »adiicit: ἀντὶ τοῦ ἐζοφώθης τὸν νοῦν, *mens tibi caligine ob»ducta est.* CRATINI prima verba sunt imitata ab Home»ro: [ex Od. ι'. 347.] Κύκλωψ, τῆ πίειν οἶνον.« — Miratur CLERICUS, in Notis ad Menandri Fragm. p. 25. quod cuiquam necessarium probatu videri potuerit, πῖθι Graece non minus dici ac πῖνε, cum notum adeo sit etiam proverbium, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι. At ob id ipsum, quoniam adeo frequens etiam apud poëtas Atticos fuit illius verbi usus, sic respondentem Ulpianum fecit Athenaeus: *Caligat tibi mens*, qui non videas ubique illud verbum reperiri. Epitomae auctor hoc loco idem fecit, quod ab eodem in libro primo & secundo subinde factum observavimus, quodve modo nunc in vocabulo ἀρκεσίγυιον vidimus: nempe, ex universo Athenaei sermone nonnisi unam singularem dicendi formulam adnotavit. Ὅρα, inquit, ὅτι τὸ ἀπεσκοτώθης, ἀντὶ τοῦ ἐζοφώθης τὸν νοῦν φησί. (nempe ὁ Ἀθήναιος.)

CRATINI verba ita adposita erant, quasi omnia simul unum efficerent versum. Nos ita digessimus, ut ista Τῆ νῦν τόδε sint exitus senarii iambici, sequentia autem πῖθι λαβὼν &c. efficiant hexametrum: nam & hexametris frequenter usum Cratinum, eosque cum aliis etiam versuum generibus miscuisse, iam alibi mihi videor observasse.

καὶ Ἀντιφάνης, ἐν Μύστιδι. Eadem *ANTIPHANIS* ex *Mystide* ecloga repetitur lib. XI. pag. 494. d. Perperam autem h. l. in ed. Ven. & Bas. omissa erant ipsa illa quatuor verba, καὶ Ἀντ. ἐν Μυστ. ut videretur continuata Cratini ecloga. Quae deerant, tacite adiecit Casaubonus, eademque codex *A.* agnoscit.

Vers. 1. Nihil suspecti habebat, quod in omnibus edd. c
legitur, Τοῦτο μέν σοι πεισόμαι: id est, ut vertit Dalecampius, *Id tibi morem geram.* Miratus sum vero a Casaubono hîc non ex *Epitoma* fuisse relatum, quod in nostro quidem codice hoc loco legitur: nempe, Καὶ (scil. ὅρα,) ὅτι ἐν χρήσει κεῖται παρὰ Ἀντιφάνει τὸ πίσομαι

c ἀντὶ τοῦ πίω. Et id ipſum quidem πίσομαι, quod in ſuo exemplo operis plenioris repererat Epitomator, vetus etiam noſter codex *A.* non ſolum hoc loco habet, ſed iterum altero loco, pag. 494. d. Et notum eſt, ab antiquo verbo πίω, Pindarum Iſthmic. IX. 108. futuro activo πίσω uſum eſſe, pro ποτίσω, *potabo.* Quare etiam πίσομαι in verbo medio, ſicut πιοῦμαι & πίομαι, *bibam* ſignificare potuerit. Sed, Atticum poëtam uſum eſſe iſtâ verbi formâ, nec alibi usquam occurrente, & a nemine Grammaticorum adnotatâ, vix eſt credibile. Activam quidem formam ſimiliter flexam, πίσει, ex Eupolide etiam citatam reperio ab Etymologo pag. 673. 23., ubi ait, καὶ παρὰ Εὐπόλιδι, Τῷ δ' ἂν οἶνος ἐὰν πολὺς, πίσει. Sed de Antiphane altum ſilentium: &, illius teſtimonii Eupolidis quaenam ratio ſit, ex abrupto conciſoque fragmento non licet iudicium facere: caeterum, quid ſit quod continuo ibidem ſubiecit Etymologus, ἀλλὰ μή ποτ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι μὴ εἰρῆσθαι ἐν πλάτει: id mihi prorſus non liquet. Dictionem ἐν πλάτει Iuriſconſultis familiarem eſſe adnotavit Ducange in Gloſſario, idemque ſignificare ac *laxe, non anguſte, neque preſſe.* Denique, quod eidem verbo, de quo quaerimus, adiicitur dativus pronominis σοὶ, id plane nobis perſuaſit veram eſſe ſcripturam σοὶ πείσομαι, non πίσομαι.

Quartus verſus quum ſic legeretur hoc loco in editis,

τοῦ τῆς ἑορτῆς οὐ μέμνημεν ἄρτι γάρ:

adnotavit CASAUBONUS: »Libro XI. ſic legitur,

» τοῦ τῆς ἑορτῆς· οὐ μὲν ἀρτίως γάρον.

» Probo, ut hîc: ſi pro μέμνημεν ſcribas μεμνήμεθα, aut » μεμνήμεθα.« — Vides fluctuaſſe virum doctiſſimum: ac difficile ſane erat, quid maxime verum eſſet ſtatuere. Noſter vero vetus codex *A.* nec libro XI. nec hîc γάρον agnoſcit: ſed, ut hîc ἄρτι γὰρ, ſic ibi ἀρτίως γὰρ habet. Pro οὐ μέμνημεν vero, quod hîc legebatur, ου μεν η μεν habet; absque accentibus, ni fallor: altero vero loco ſic, οὐ μὲν οὐ μὲν, repetitis eisdem vocibus. Similiter vero loquax *anus vinoſa,* quae iſta (ut docet Athenaeus XI. 494. c.) pronunciat, ſive eadem verba οὐ μὲν, οὐ μὲν, repetere potuit, ſive οὐ μὲν, ἦ μὲν, dicere, quod hoc loco in codicis ſcriptura ineſſe videtur. Epitomator ex hac ecloga, praeter verbum πίσομαι, de quo modo dixi, nil aliud hîc adpoſuit: inferiori vero loco iſta tantum ver-

ba, ἐξ ὀξυβάφων κεραμέων ἐπίνομεν, quae *ſequenti verſu* continentur; in quo tamen recte utrobique diminutivum ὀξυβαφίων tenent edd. & ms. *A*. Eumdem verſum, laudato & poëtae & fabulae nomine, citavit etiam Pollux, X. 67. c

Poſtremo verſu incertus haeſeram, cum καὶ τῆς ἀσφαλείας, quod & hoc loco editum erat, & pag. 494. codex etiam Mstus (quod ſciam) cum editis agnoſcit, ad verſum non eſſet aptum; ſcriptura ἀφελείας vero, quam hic vetus codex exhibet, ad metrum quidem percommoda ſit, ſed minus apta ad ſententiam eſſe videatur. Tenendam tamen codicis ſcripturam putavi: ita quidem ut, ſi quis τῆς τ' ἀσφαλείας praeferendum cenſuerit, is me minime repugnantem ſit habiturus. Sic enim metri cauſſa corrigendum eſſe (τῆς τ' ἀσφ. pro vulgato καὶ τῆς ἀσφ.) ex CASAUBONI ſchedis haud incommode monitum video in *Animadverſionum ed.* 2. & 3. Quam rationem probavit KOPPIERS, in Obſerv. Philol. pag. 46. Cur vero idem *Koppiers* ſuperiori verſu, pro ὅς ἐποίησέ σε, inſertâ γε particulâ ὅς γ' ἐποίησέ σε ſcriptum voluerit, nulla ſatis idonea cauſſa fuerat.

In DIPHILI duobus verſibus ex fabulâ *Balneo*, nec de ſcripturâ, nec de metri genere, nec de ſententiâ nobis liquet. Veluti metro ſoluta verba iſta in editis adpoſita erant: Καὶ Δίφιλος ἐν Βαλανείῳ, ἔγχεον μεστὴν τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ πῖθι. ταῦτα γὰρ ἡμῶν Διὸς ἑταιρίου πάτερ. Neque quidquam variant libri; niſi quod πίθι pro πῖθι ſcribitur in ms. *A*. & in ed. Ven. & Baſ. ac dein ἑταιρείου, pro ἑταιρίου, in ms. *A*. & ed. Ven. In Epitoma vero deſunt iſta omnia. DALECAMPIUS (cuius rationem ſecutus eſt Gallicus interpres) latine ſic convertit: d

Funde: imple calicem: corpus mortale iſtud circumtegito: bibe Deo.
Haec nobis dedit, pater, amicitiae familiaritatisque praeſes Iuppiter.

Ad verba, *corpus mortale iſtud circumtegito*, adnotavit idem DALEC. in orâ: »Sacra fiebant operto capite.« — GROTIUS in Excerpt. pag. 785. verſus ſic ſcripſit digeſſitque:

— Ἔγχεον
μεστήν· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ·
πῖθι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν Διὸς ἑταιρίου πατήρ.

Quos latine ſic reddidit:

d — *Fac ſit poculum*
plenum. Mortale quod tui eſt, imple Deo.
Bibe: namque hoc nobis eſt Iovis Fidii pater.

Mihi, ad metrum quod pertinet, manifeſte duo eſſe verſus trochaici tetrametri (ſive ſeptenarii, quos alii vocant) viſi erant. Ad verba quod ſpectat, perquam probabile videbatur, ἔγχεον, non ἔκχεον ſcriptum oportuiſſe: nec tamen mutare auſus ſum vulgatum, quia de reliqua ſententia non ſatis liquebat. In *poſteriori verſu*, Grotio adſentiens IACOBS in *Notis msstis* monuit, & τοῦτο pro ταῦτα legendum videri, & πατὴρ pro πάτερ, in hanc ſententiam: »*Bibe! Hoc enim* (τὸ bibere) *amicitiam gignit.*«

Ἀμειψίας Σφενδόνῃ. Ad ſcripturam olim hic editam Φείδωνι, haec adnotavit CASAUBONUS in *Appendice Animadverſ.* »Fabula *AMEIPSIAE*, quae Φείδων inſcribitur, in » Huraldino (codice) eſt Φένδων. Verum nomen eſt Σφενδόνη, ut recte ſcribitur aliquot locis Athenaei & Pol» lucis. Error eſt ſi quando aliter ſcribitur hoc nomen.« — Vide quae notavimus ad VI. 270. f. & ad IX. 408. e. Qui ex illâ fabulâ hîc citatur verſus,

Λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον:

idem iam ſupra, IX. 400. c. omiſſo poëtae nomine adpoſitus erat; ubi de vocabulo λαγὸς agebat Deipnoſophiſta, docebatque illam nominis terminationem in *ος*, per *ο* breve, Ionicae dialecti propriam eſſe. Et quemadmodum ibi, in praedicto verſu, λαγὸν per *ο* ſcribitur, ſic & hîc eamdem ſcripturam tenuit noſter ms. *A.* non λαγὼν, ut erat editum. De *lepore marino*, venenato animali ex molluſcorum genere, vide Plinium, IX. 48, 72. & XXXII. 1, 3. Adde Schol. ad Nicandri Alexipharm. vs. 465. & Schneideri Animadv. ad Nicandr. pag. 223 ſq. *Venenum eſt*, ait Plinius, *aliis in potu aut in cibo datus, aliis etiam viſus.* Videtur autem quod iſtis verbis ait poëta, tropice & proverbialiter dictum; in hanc fere ſententiam: *quod tu intriviſti, id ipſe comedas: tu has turbas concitaſti, nunc illis fruere, nunc tibi habeto.*

Μένανδρος, Αὐλητρίσι. Haud multo ante (p. 442. c.) citabatur *Menander* ἐν Ἀῤῥηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι: ſic & XIII. 559. d. At h. l. pluralem Αὐλητρίσι tenet (quod ſciam) vetus codex cum editis. Quae ex hac *MENANDRI* fabula citantur verba, ea ſic ſcribuntur in ed. Ven. & Baſ. *βάλλ' ἐς κόρον ἤδη πώποτ' ἔπιες σωσίλα πᾶσι νῦν πῖθι* (πί-

θι quidem ed. Ven.) *μένει γὰρ κακῶς*. Eodemque modo in ed. Caf. 1. & 2. nisi quod in his *deest verbum μένει*: nescio casu-ne ac temere, an editoris consilio. Temere & per operarum errorem omissum dicas, quia revera desiderari verbum videtur: rursus vero consulto id factum esse colligas ex eo, quod de commisso errore & de adiiciendo verbo lectorem in Animadversionibus non admonuit Casaubonus: quo accedit, quod e nostro ms. *A*. nullus hic a lectione Casauboniana dissensus notatus est, ut videatur etiam in vetere illo codice verbum istud deesse. In ed. Caf. 3. vero idem verbum in contextu est repositum. Caeterum quum in hoc fragmento, quod multorum doctorum exercuit ingenium, nihil nobis, non dico certum, sed ne satis quidem probabile, quod sequeremur, occurrerit; superest ut, quid ab aliis tentatum sit, exponamus. DALECAMPIUS, Basileensem vel Venetam editionem ob oculos habens, latine sic reddit:

Abi in malam crucem: ad satietatem iam diu bibisti, Sosila.
Cunctis nunc πῖθι: *haud recte diutius expectabis.*

CASAUBONUS in Animadv. a se editis intactum totum locum reliquit: ex eiusdem schedis vero in *Animadversionum ed. 2. & 3.* haec edita sunt: »In proximis e MENANDRO verbis, *βάλλ' ἐς κόρον*, figura est comica, praeter expectationem dicta, pro eo quod erat dicendum »*βάλλ' ἐς κόρακας*. At fortasse ita etiam scribendum.« — Abiecto verbo Βάλλ', imperite versus sic digessit CLERICUS, in Menandri Fragm. pag. 25.

Ἐς κόρον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα,
πᾶσι νῦν, πῖθι γὰρ κακῶς.

Quae latine sic vertit:

Iam ad satietatem bibisti, Sosila,
omnibus nunc, bibe enim male.

Quem merito ridens BENTLEY, in Emend. in Menandr. pag. 15 sq. duas emendandi vexatissimi loci rationes proposuit; alteram huiusmodi:

A. Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα;
B. Κάπαστί. A. Νῦν οὖν πῖθι, πεινᾷς γὰρ κακῶς.

Alteram hanc:

A. Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα,
ἐλλέβορον; B. Οὔ. A. Νῦν πῖθι, μαίνῃ γὰρ κακῶς.

Post quem rursus *Corn. de* PAUW in novis Emendatt. in

d Menandr. & Philem. sub *Philargyrii* nomine editis, pag. 17. certissimâ (ut sibi videbatur) ratione sic emendabat:

A. Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα;
Σωσ. Παῖ, οἶνον. — — A. Πῖθι, μαίνῃ γὰρ κακῶς.

Denique *Adrianus* HERINGA, Bentleii acute inventum secutus:

A. Ἑλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα;
Σωσ. Ἅπαξ. A. Σὺ νυνὶ πῖθι· μαίνῃ γὰρ κακῶς.

Quorum versuum si priorem probes, malles fortasse initio posterioris: Σωσ. Οὐκ. A. Ἀλλὰ σὺ νυνὶ &c. Sed merae hae hariolationes, nil ultra: quamvis non careant specie. Unum monere liceat: nempe, pro μένει non necesse esse, ut μαίνῃ corrigatur: satis erat in μαίνει mutare, quod fuerit Attica verbi forma, idem ac μαίνῃ valens. Vide paulo post, de verbo πίω, lit. e.

AD CAP. LXVI.

Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι. » Placet nobis vulgata lectio, ἄνευ τοῦ υ λεκτέον. *Verbum πίομαι efferri debet sine ypsilo.* Non, ut voluit aliquando » vir doctissimus ἄνευ τοῦ ν: cui coniecturae repugnant » omnes codices etiam Excerptorum. « CASAUBONUS, *in Animadv. ed.* 2. & 3. — Quod concise admodum enunciavit hîc Athenaeus, id disertius ab aliis Grammaticis paene omnibus expositum est, monentibus Atticos πίομαι dicere consuesse pro communi πιοῦμαι, *bibam*; quemadmodum & φάγομαι pro φαγοῦμαι, & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. Quod ipsum praeceptum alii ita interpretantur, ut dicant, ab Atticis sic formari futurum secundum verbi medii, πίομαι, ἔδομαι: non πιοῦμαι, ἐδοῦμαι. vide Etymologicum Magnum pag. 786. l. 26. Alii, subtilius rem aestimantes, ita statuunt, Atticos in illis verbis uti *praesente* tempore, notione futuri: nam si *futurum* esset πίομαι, corripienda prima syllaba foret, quae tamen plerumque producitur. Vide Dammii Lexic. Etym. pag. 513. & Hermannum de Emendanda ratione Grammaticae Graecae, pag. 276. Et πίομαι quidem alioqui satis adparet esse proprie praesens passivum vel medium verbi πίω, e quo per epenthesin literae ν usitatior forma πίνω nata est. Iam quod de eodem verbo πίομαι praecipi solet, *primam eius syllabam plerumque produci*, sed *nonnumquam etiam corripi*,

de quo continuo deinde etiam Athenaeus noſter monet: d id rurſus duobus aut etiam tribus modis accipi video. Prorſus ancipitem ſyllabam πι in πίω & πίομαι facere videtur Etymologus pag. 672 extr. & ſeq. Suâ quidem naturâ longam contendit Clarkius ad Odyſſ. π'. 143. ſed ita ut ob ſequentem vocalem corripi etiam poſſit. Rectius, ut videtur, HERMANNUS l. c. ſtatuit, verbum πίομαι (prorſus ut πίνω) in praeſenti tempore conſtanter primam producere: ſicubi illa correpta reperiatur, quemadmodum in exemplis e *PLATONE* comico mox ab Athenaeo adlatis, ibi non *praeſens* tempus eſſe, ſed *ſecundum aoriſtum*.

In *Homerico* exemplo, quod citat auctor, perperam in editis Πίομεν (ſic) ſcriptum erat: recte vero πιόμεν' ſcribitur in ms. *Ep*. ut apud Poëtam, Iliad. ν'. 493.

ARISTOPHANIS verſus exſtat in *Equit*. num. 1289. ed. e Br. Sed recte monuit CASAUBONUS, mutilum vulgo hîc legi illud teſtimonium, omiſſâ ea ipſa voce (πίεται) cuius unius gratiâ recitatur. Vetus autem is error eſt: nam non ſolum in ms. *A*. deeſt illud verbum, ſed in eo etiam codice, quo uſus Epitomator erat, defuiſſe videtur; quare is tôtum omiſit teſtimonium. Simillimum exemplum eiusdem verbi πίεται habes in eâdem Ariſtophanis fabula, vs. 1401.

In *altero eiusdem Comici teſtimonio*, de poſtremi verbi ſcripturâ gravis oritur dubitatio. Pro eo quod ſic editum erat,

πικρότατον οἶνον τήμερον πίῃ:

praeciſe monuit CASAUBONUS: »πιῇ ſcribe, non πίῃ: »probant inſequentia.« Puto, quoniam continuo ſubiicit Athenaeus, τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, ideo πιῇ ſcribendum ille cenſuit, quae foret ſecunda perſona legitime a prima πιοῦμαι formata. Et ſic plane accepit Epitomae auctor, qui ita h. l. ſcripſit: Εὕρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι. (nam quod ποιοῦμαι habet noſter codex, id ſcribae culpâ erratum:) ὡς Ἀριστοφάνης· πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ. Eademque verba ex Epitoma repetiit Euſtathius, ad Iliad. χ'. pag. 1348. l. 35. At, iſto modo ſcripſiſſe Athenaeum, vix ac ne vix quidem mihi perſuadetur. Nam ſi πιῇ ſcripſiſſet, tum manifeſte foret ſecunda perſona futuri: non igitur dicturus fuiſſet Athenaeus, τάχα ὡς, *fortaſſe tamquam a* πιοῦμαι; ſed rectâ

& praecise, ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, *a futuro* πιοῦμαι. Porro, si esset revera *futurum*, prima syllaba necessario *brevis* foret. Atqui deinde demum subiicit auctor: *Nonnumquam vero etiam corripitur iota*: ex quo perspicue colligas, in proxime praecedente testimonio non fuisse brevem primam syllabam, sed pro longâ eam habuisse Athenaeum. Qua in difficultate aliquatenus nos adiuvit codicis *A.* scriptura, ubi quidem haesitabundus scriba duobus accentibus (sic) scripsit, πιεῖ. Nempe vera videtur scriptura per ει in fine, pro ῃ, quae fuit forma Atticis poëtis perquam familiaris. Iam si *ultimam syllabam circumflexam* statuas, fuerit manifesto secunda persona *futuri*: adeoque huic scripturae obstant eaedem rationes, quas alteri scripturae πιῇ obstare vidimus. Sed si statuas, π ί ε ι *penacute* hîc scripsisse Athenaeum; omnia, ni fallor, recte habebunt. In *praesente* tempore, a πίομαι secundam personam πίει formare potuit Aristophanes; qui & subinde alibi eâdem terminatione secundae personae verborum in *praesente* etiam tempore, non solum in futuro, utitur: (vide Maittaire Dialect. pag. 63.) tum vero prima syllaba producta fuerit, sicut in superiori testimonio prima in πίεται producta erat: denique, quod subiicit Athenaeus, τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, id ad terminationem maxime spectaverit: quâ ita usum Aristophanem dicat Deipnosophista, ut videri aliquatenus possit esse πιει illud a πιοῦμαι, non a πίομαι, formatum; quia nempe terminatio ει pro ῃ in futuris multo usitatior & frequentior, quam in praesente tempore. Quod si quem haec nostra legentem subeat cogitatio, quam sint exiles molestaeque, quamque plus spinarum taediique plerumque, quam solidi fructus, habeant grammaticales huiusmodi disquisitiones: is gratuletur sibi, cui liberum sit, simulac senserit non esse haec talia ad ipsius palatum, ocyus praetervolare; nostram vero doleat vicem, qui, postquam semel interpretis suscepimus personam, iam non licitum nobis putamus, si quid in auctore nostro occurrit, quod, sicuti nobis, sic & aliis multis, qui quae legunt intelligere cupiunt, obscurius difficiliusque fuerit, dissimulatâ difficultate intactum illud & inexploratum praetermittere.

Πλάτων, ἐν ταῖς ἀφ' Ἱερῶν. » Laudatur Plato comicus, » ἐν ταῖς ἀφ' Ἱερῶν. Dalec. *in Victimis quae sacrificantur*.

» Legi nempe voluit, ἐν τοῖς Ἀφιερωμένοις, vel ἐν τοῖς » Ἱερείοις. Utrumque tantumdem a veritate abest, quam » lectio vulgata continet. Pollux lib. VII. cap. XIII. Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν καὶ μαλλωτὰς χλαμύδας εἴρηκε. » Hesychius: Λίνον· ἡ ὁρμιά. ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, » Πόθεν λίνον καὶ κάλαμος; Fabulae titulus fuit, αἱ ἀφ' » ἱερῶν, id est, *mulieres Deo sacrae;* unica voce Graeci Ἱεροδούλους vocant: vel, *redeuntes e sacris foeminae.* « CASAUBONUS.

πῖε δὲ δισυλλάβως Μένανδρος. Ecce rursus in minuta quaestione grammaticali spinam & difficultatem paene inextricabilem. Nam quid tandem quaeso hoc est, quod verbum πῖε *duabus syllabis scribi apud Menandrum* nos docet auctor? Cur adiicit δισυλλάβως? An ergo in mentem cuiquam venire poterat, potuisse etiam unâ syllabâ, aut pluribus quam duabus, scribi id verbum? aut annon aliae verbi formae, idem significantes, πῖθι, πίε, (penultima brevi,) item πῖνε, peraeque *duabus syllabis* scribuntur? Nil promovit DALECAMPIUS, adnotans: nempe πῖε » non πίου « dixisse Menandrum. Perinde enim & πίου & πῖε *disyllaba* sunt: taceo, formam imperativi πίου ne alibi quidem usquam (quod sciam) reperiri. Difficultatem callide dissimulavit Casaubonus: attigit eam levareque conatus est *Corn. de* PAUW, in *Philargyrii* Emendationib. in Menand. p. 29. Sed nihil, quod faceret satis, extundere potuit. Gallicus interpres ita se expedivit, ut πιεῖν pro πῖε legeret: nempe *Menandrum non tribus syllabis* πίεσθαι *dixisse, sed duabus syllabis* πιεῖν. Cui emendationi insignis utique species ex eo accedebat, quod in ipso Menandri testimonio, quod statim adponitur, non reperiatur imperativus πῖε, sed infinitivus πιεῖν. At, ni me omnia fallunt, tam frequenti in usu cum apud alios Graecos, tum apud Atticos, fuit verbum πιεῖν ipsâ illâ formâ aoristi secundi infinitivi activi, ut plane absurde facturus Athenaeus videri debuerit, si illius usum ex unius Menandri uno testimonio probatum ivisset. Nec vero ego certius quid, quod proferam, habeo. Sed illud primum omnino probabile mihi videtur, non solicitari debere scripturam πῖε, quam hic vetus codex cum editis agnoscit. Nempe occasione formulae imperativae πῖθι, de qua initio quaerebatur & satis copiose disputatum est, nunc breviter reliquas imperativi

e modi formas, quae de eodem verbo apud veteres poëtas in usu fuerunt, commemorat Deipnosophista: & primum quidem illam πῖε, qua Menander usus est; tum deinde duas alias, quae apud patrem poëtarum occurrunt, πίε & πῖνε, uno verbo tangit. Iam vero, cur hîc dicat, *Menandrum* πῖε δισυλλάβως scripsisse, nullam aliam exputare rationem potui, nisi quod fortasse in illo loco Homerico, e quo mox deinde verba τῆ πίε adferuntur, non πίε duabus syllabis, & priori brevi, (quemadmodum hodie & apud Homerum & apud Athenaeum in utroque nostro codice scribitur) in suo Homeri codice legerit Athenaeus aut ille Grammaticus, a quo haec ille mutuatus est, sed ita, τῆ πῖ᾽ οἶνον &c. quemadmodum apud Suidam (in voc. Ἱερακλῆς) scriptum legitur: quam tamen scripturam minime probaverim equidem, bene gnarus ante vocem οἶνος non elidi apud Poëtam vocalem in fine vocis praecedentis. Ingenue autem profiteor, certiorem lucidioremque interpretationem eius quod docere hoc loco auctor noster voluerit, etiamnum me requirere.

Menandri ex fabula *Pugione* testimonium, quum sic scriptum vulgo esset, quasi his verbis iustus versus contineretur,

Πιεῖν ἀναγκάσω τὴν ἱερόσυλον πρῶτα:

facile adparebat, prosodiam Graecam nullum talem versum agnoscere. Clerico nunc contigerat, ut rectius per duos versus distribueret verba, in Emend. in Men. pag. 58. ubi etiam imperativum Πῖε, ab aliâ personâ pronunciatum, qui ante verbum Πιεῖν interciderat, opportune adiecit. Monuit idem Clericus, posse haec verba adhiberi in historia simili ei, quae de Grypo Syriae rege narratur, qui matrem, venenatum poculum praebentem, priorem bibere iussit. Vide Iustin. XXXIX. 1.

f καὶ »τῆ πίε« καὶ »πῖνε.« »Ait καὶ τῆ πῖε, [nempe sic editum erat, circumflexâ penultimâ] »καὶ πῖνε. Mira »brevitas. Sed πίε scribendum. Priora exemplum habent »τοῦ πίε priore correptâ. Homeri sunt, [Od. ι΄. 347.] »τῆ πίε οἶνον. Docet deinde, non solum πίε dici, sed etiam πῖνε.« Casaubonus. —— Nempe, quod iam paulo ante observavimus, varias verbi formas commemorans Deipnosophista, quibus Graeci poëtae imperativum *bibe* efferre consuessent; postquam ex comicis poëtis (quorum praecipuam semper rationem habere solet)

plura testimonia formulae πῖθι adtulit, & deinde illam f πῖε ex Menandro adnotavit; iam breviter & uno verbo admonet lectorem, cum Homericae illius formulae τῆ πίε, tum & illius omnium vulgatissimae πῖνε, utpote quae & ipsa cum ab Homero, tum a comicis frequentata sit. Quod adeo concise ait, καὶ τῆ πίε, id idem valet ac si dixisset, *& notissima est illa verbi forma Homerica* πίε, in istis Ulyssis verbis occurrens, ubi Cyclopi dixit, τῆ πίε οἶνον. Scribitur autem πίε *penacute*, ut apud Homerum, sic in utroque nostro codice: & in Epitoma quidem ita, ut diserte admoneat Breviator, *correptam esse penultimam*. Sic enim ille: ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλεται τὸ ι. Ὅμηρος· τῆ πίε οἶνον. omissis aliis correptae penultimae exemplis.

Πῖνε καὶ σὺ οὖν &c. »Velim considerent studiosi proxima Athenaei: Καὶ σὺ οὖν ὦ ἑταῖρε κατὰ τὸν Ἄλεξιν, »ὃς ἐν Διδύμοις φησὶ, τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλ»λῳ, καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος. »φησὶ γὰρ ὁ μελοποιὸς, Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε »τῇ πολυκρότῃ σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην, πίνουσα τὴν »ἐπίστιον. τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φαμέν. Nisi scribendum, »κατὰ τὸν Ἄλεξιν ἐν Διδύμοις, τούτῳ προπ. fatendum »erit excidisse versum Alexidis: quem appositum fuisse »arguit illud φησί: arguunt item similes alii multi loci in »praecedentibus. Atque hoc clarum est: illud obscurissi- p. »mum adhuc mihi, quid sit apud *Anacreontem* πίνειν 447 »τὴν ἐπίστιον. Fuerat quidem ab Athenaeo adiecta inter- a »pretatio, quae id nos doceret quod quaerimus. Nam »ita accipi debent illa, τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φαμέν. Sed »& huius corrupta ante multa secula interpretatio: &, »unde lucem afferam tenebricosis verbis Teii poëtae, ni»hil dum aut inveni in libris veterum, aut excogitare ipse »potui. Apparet tamen ex illis Athenaei, τούτῳ πρόπιθι, »ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ, genus invitationis intelligi, cum »ordine calycem propinabant alius alii, donec a summo »ad imum compotorem pervenisset poculum. Diversa fuit »ab isto more, quam vocabant περιφορὰν τοῦ ποτηρίου, »de qua alibi. « Casaubonus. — Totum locum praetermisit Breviator: nihil vero ab editis discedit ms. *A*. Itaque (ut ab hoc ordiar) quid sit quod sub inaudita illa voce ἀνίσωνα lateat, obscurum hactenus manet; nisi quis felicior existat augur., qui his tenebris lucem adfundat. Sed *Anacreontis* quidem verba non tantis, quan-

a tae Casaubono visae erant, tenebris involutae sunt. Cum reliqua satis perspicua: tum, quod τὴν ἐπίστιον scil. κύλικα dixit, id haud dubiâ ratione SPANHEMIUS ad Callimachi H. in Del. vs. 325. & BARNESIUS ad Anacreont. Fragm. 71. docuére, idem valere ac τὴν ἐφέστιον. Iam illud ipsum quidem rursus dubitare possis quid sit, quod ἐφέστιον *poculum* dixerit poëta. *Potum Iovi* Ἐφεστίῳ *aut vero Vestae supra focum libari in conviviis solitum* Spanhemius intellexerat: quarum interpretationum alteram Barnesius in latina Versione posuit, alteram in Notis. Nos, quum ἐφέστιοι etiam omnes *domestici* & *contubernales* dicantur, *contubernale* vel *convivale poculum* intelleximus, nempe *quod omnes convivae peraeque participent.* Videndumque ne in voce ἀνίσωτά lateat aliquid a verbo ἀνισόω ductum, quod *exaequo, adaequo* significat. Quod vero ad totius huius

p. 446 f ῥήσεως initium spectat, & ad eius cum superioribus connexionem: haud incommode PHILARGYRIUS ille, quem supra nominavi, in Emend. in Menandr. pag. 29. ex verbis illis, καὶ τῇ πίε καὶ πῖνε, duo postrema a praecedentibus separanda & cum sequentibus hoc modo iungenda censuit, Καὶ πῖνε καὶ σὺ οὖν &c. Nempe superiora (contra quidem quam diserte Athenaeus voluit, qui *Ulpiano* illa tribuit, lit. b.) ab alio convivarum pronunciata ille statuit, qui finem loquendi in illis verbis fecisset καὶ τῇ πίε: tum huic dixisse Ulpianum, Καὶ πῖνε καὶ σὺ &c. quasi diceret: *Quid ais? τῇ πίε? & tu igitur bibas, o amice, iuxta Alexidis praeceptum, qui in Geminis dixit: Huic praebibe, ut & ipse praebibat alteri.* Et ego (illud modo teneamus, *continuare* hîc sermonem, non *incipere, Ulpianum*) facile patiar verba ista καὶ πῖνε sic a superioribus diremta ad sequentia trahi. Sed, illa si cum superioribus (ut vulgo erant) eâ ratione, quam supra exposuimus, recte iuncta statueres: perquam probabile erat, illis dictis, deinde eumdem Ulpianum, resumentem id quod supra dicere coeperat, πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, (pag. 446. a.) nunc sic loqui perrexisse: Πῖνε καὶ σὺ οὖν, ὦ ἑταῖρε: istud autem verbum πῖνε, ob alterum πῖνε modo praecedens, temere a librariis esse omissum. Et haec iam scripseram, cum ecce ipsum hoc verbum πῖνε *non semel*, sed *bis*, hoc loco positum in principe editione Ven. itemque in ed. Bas. video: quod eodem modo in ms. *A.* factum suspicor, sed vel diligentiam adolescentis, qui illum codicem nostri cauf-

ſa excuſſerat, effugiſſe, vel ab eo neglectum, quod vitioſum ei viſum fuiſſet. Et perperam quidem distinctâ oratione in illis, quas dixi, editionibus ſic ſcribitur, καὶ τῇ πίε καὶ πῖνε πῖνε. καὶ σὺ οὖν ὦ ἑταῖρε &c. Ubi quum in promtu eſſet, rectius distinguere verba; alterum πῖνε delere maluit Caſaubonus, ne rationem quidem facti reddere in Animadverſionibus dignatus. Iam reſtituto illo verbo, poſſit quidem utcumque ſtare reliqua oratio: ſed conſentaneum erat, ut hic imperativus Πῖνε cum illo qui deinde ſequitur, τούτῳ πρόπιθι, per καὶ particulam coniungeretur; quae vocula ante κατὰ (ut ſaepe aliâs) facile intercidere potuit, ac fortaſſe etiam conſulto hic olim omiſſa eſt a naſuto aliquo librario, cui viſa eſſet non ferenda illa ſermonis inconſequentia, καὶ κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὃς ἐν Διδ. &c. Sed ſimillimam loquendi formam paulo etiam ante (p. 445 extr.) obſervavimus. Poſſis intelligere, καὶ κατὰ τὸν Ἄλεξιν ποίει, ὃς &c. *& fac quod ait Alexis, qui in Didymis dixit* &c.

AD CAP. LXVII.

σώσεις δὲ τοὐπίσω μελέων καταπεσεῖσθαι. καταπεσεῖσθε a ms. *A.* mendoſe; in reliquis nil mutat. In *Ep.* autem deſunt iſta. Sententiam recte Dalec. expreſſit: *Hoc cavebis, ne in poſteriores corporis partes cadas.* Sed illud ridiculum, quod verba iſta unà cum proxime praecedentibus pro verſibus habuit, & Anacreonteis accenſuit. Habere vero utique videtur illa dictio ὀπίσω μελέων neſcio quid poëtici coloris: niſi forte, prorſus e contrario, e media vulgaris ſermonis conſuetudine depromta eſt.

SIMONIDIS οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων in Reliquiis illius poëtae, a Brunckio in Analect. T. I. collectis, fruſtra quaeſivi.

ἀλλ' ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Μέθης &c. Idem ARISTOTELIS obſervatum iam ſupra, lib. I. pag. 34. b. commemorabatur: ubi quod coniectaveram, ex *libro* περὶ Μέθης ductum illud eſſe, id nunc ex hoc loco, qui me tunc fugerat, confirmatur. Quod vero mox in ARISTOTELIS verbis legitur, ἴδιόν τι συμβαίνει περὶ τὰς τῶν b κριθῶν τὸ καλούμενον πῖνον: ſunt iſta quidem, ut ſaepe fecit Athenaeus, e connexione cum eis quae apud Philoſophum praecedebant abrupta; ſed ita imperite ut vix ſit

b credibile ipsum Athenaeum sic scripsisse. Nulla enim ratione coniectare licet quonam illud περὶ τὰς τῶν κριθῶν referatur. Nec tamen aliud quid e ms. *A.* enotatum: in *Ep.* vero omissa sunt ipsa illa priora Philosophi verba. Casaubonus in Animadv. quidem sicco pede transsiluit hunc locum: in exemplo Athenaei vero, quod ipsius olim fuit, in orâ haec adnotaverat: »Scribe περὶ τὰς ἐκ τῶν κριθῶν, » (scil. πόσεις) καὶ τὸ καλ. πιν. « — PURSANUS satis esse iudicaverat, si περὶ τὸν τῶν κριθῶν (nempe οἶνον) corrigeretur: malebam tamen τὸν ἐκ τῶν κρ. Ad περὶ τὰς poteras etiam μέθας subintelligere: sed hoc posito, violentior medicina verbis sequentibus adhibenda foret. Etiam illud vix sanum, quod continuo sequitur, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν λοιπῶν τε καὶ μεθυστικῶν: ubi τῶν λοιπῶν ποτῶν τῶν μεθυστικῶν legendum suspicatus est doctissimus CORAY. Commoda quidem oratio est in ms. *Ep.* ubi omissis τε & καὶ particulis, nude ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεθυστικῶν scribitur: sed aliud quid amplius in pleniore Athenaei opere hîc scriptum fuisse facile credas.

Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν. ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ δυεῖν.

» Sunt qui βρύτιον scribant, pro βρῦτον, ut Hesychius. In » *Sophocleo* versu plerique libri praeferunt οὐδυεῖν iunctim. » Lego igitur οὐδιεῖν. Ac videtur ita explendus versus,

» Βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐδιεῖν χαμαί. «

CASAUBONUS. — Apud Hesychium βρύττιον vulgo scribitur geminata τ litera. Ibi vide Interpp. Quod Casaubonus ait in Sophocleo versu οὐδυεῖν iunctim scriptum *plerosque libros* praeferre, *manuscriptos codices* dicere vix potuit: quorum nullum ille, quum ista scriberet, nisi unum Palatinum viderat, eumque nonnisi leviter neglectimque excusserat; in lectionibus vero quas ex Italicis codicibus excerptas habuit, talia profecto (utrum iunctae essent duae voces, an nonnullo spatio separatae) non adnotata erant. Illud equidem video, in ed. Ven. & Bas. iunctim scribi οὐδυεῖν, unde suum οὐδιεῖν finxit Casaubonus: quod ipsum, simul cum voce χαμαὶ ab illo ex merâ coni. propositâ, BRUNCKIUS noster in Sophoclis Fragm. tam fidenter adoptavit, quasi nemini dubitare liceret quin ita ipse olim Sophocles scripsisset. In lectionibus e nostro ms. *A.* excerptis diserte monetur, non dissentire illum codicem a le-

ctione exempli Casauboniani, in quo οὐ δυεῖν separatim b scriptum. Et solet quidem promiscue in codicibus nostris δυεῖν pro δυοῖν scribi, non modo in foeminino genere, verum etiam in neutro, veluti IV, 137. f. VII. 290. b. At, si recte ita hoc loco scriptum, mutilum testimonium fuerit, nullâ coniecturâ supplendum. Videant vero docti, de VILLEBRUNII ratione quid sit statuendum, qui οὐ δύειν legens, verbum δύειν ait apud Hippocratem activa notione usurpari de *ingerendis* in os & in corpus *alimentis*, similiterque apud *Sophoclem* hoc loco de *ingerendo potu*, id est, de *bibendo*, esse accipiendum.

καὶ Ἀρχίλοχος· Ὥσπερ αὐλῷ &c. » Adiungit deipnosophista: *καὶ Ἀρχίλοχος, ὥσπερ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρᾷξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ ἔβρυζε. κύβδ' ἦν πονευμένη.* Obscurissima haec, & » quae opinor intelligat nemo. Censemus posse non inepte » emendari hoc modo: *ὥσπερ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρᾷξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ ἔβλυζε κυβάβδ' ἢ πονευμένη.* Significat Archilochus, » aegrotam quandam foeminam sic sanguinem reiecisse, ut » cum bryti vel zythi salientem ex ore mittit Thrax aut » Phryx aliquis. *αὐλὸν* accipe ut apud Homerum, quando » *κρουνὸν* significat. *βλύζειν αὐλῷ βρύτου*, poëtica elegantia, » pro *βλύζειν αὐλὸν βρύτου*. Pro *κύβδα*, quod quid sit non » scio, scribo *κυβάβδα*: quod *sanguinem* designare scio. » Amathusiorum (is Cypri insulae populus) dialecti id » verbum esse discimus Hesychio doctore: quem fatebuntur eruditi in lexicon suum id vocabulum non fuisse re- » laturum, nisi eo usus esset aliquis scriptor Graecus. Nos » illum scriptorem putamus esse Archilochum: &, hunc » eius locum ab illo critico esse spectatum, *εἰκοτολογοῦμεν*. » Ut non sit vera haec coniectura, probabilis tamen est: » non absurda neque inepta, ut illorum qui statim pro Ἐλ- » λάνικος &c. Haec CASAUBONUS: quibus in Animadv. ed. 2. & 3. ex eiusdem schedis adiecta sunt ista: » Illustris » SCALIGER quum haec nostra legisset, neque omni ex » parte probasset, adscripserat margini lectionem huiusmo- » di atque interpretationem:

» *Ὥσπερ γὰρ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ*
» *ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδα γ' ἦν πονευμένη.*

» *Conquiniscebat eo modo satagens mulier, quo siphone haurit* » *cerevisiam Thrax aut Phryx, ipsa quoque sugens.* « — Nempe, quid *κύβδα* dicerent Graeci, ex Aristophane Scaliger noverat: quod Casaubonum, si memoria fallebat, H. STE-

b PHANUS in Indice Thes. docere potuerat. Attigimus eam vocem supra in Notis ad pag. 442. a. legiturque ea rursus lib. XIII. pag. 580. d. Eamdem h. l. tenens TOUP (in Emend. in Suid. Part. III. pag. m. 230.) reliqua sic constituenda censuit:

Ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρῆϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἔην πωλευμένη.

hac sententiâ: *Ubicunque ad potandum convenissent barbari, ibi prostabat illa muliercula.* Toupium fere secutus est BRUNCK, in Notis ad Anthol. T. III. pag. 236. nisi quod initio Οὖπερ, non ὥσπερ, scripsit: & in fine, πολευμένη, id est, *versans*. Conf. IACOBS, Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 177 sq. Nos (ut ab hoc incipiamus) in vulgato πονευμένη nil aliud nisi πορνευμένη latere nobis persuasimus; quod ita per syncopen pro πορνευομένη scripsisset poëta. Idem verbum πορνεύεσθαι haud multo ante (pag. 443. a.) alio modo a librariis nostris corruptum, & in πορεύεσθαι mutatum vidimus. Pro edito κύβδ' ἦν, quod metri caussâ in κύβδ' ἔην uterque vir doctus mutavit, vetus noster cod. *A.* (nam *Epit.* totam eclogam praetermisit) κύβδα δ' ἦν dedit: quod sicut metro peraptum erat, sic simul nobis de mutatione primo versui ab iisdem viris illatâ dubitationem iniicere debuit. Nam si poëta sic scripsit, κύβδα δ' ἦν πορνευμένη sive πωλευμένη, tum intelligi par est, praecedens verbum ἔβρυζε ad eamdem mulierem, ad quam pertinent postrema ista verba, esse referendum, adeoque tenendam priore in versu particulam ὥσπερ, ut sensus sit: ἔβρυζε (nempe *illa mulier*) ὥσπερ Θρᾲξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ βρύζει. Quare poëtae mentem hactenus quidem rectius expressisse SCALIGER videri nobis debuit. At verbum ἔβρυζε, cum *accusativo casu* constructum, nullâ ratione in eam sententiam, qua vel a Scaligero vel a Toupio acceptum est, accipi posse nobis videbatur; sed, quatenus *de Thrace & Phryge homine* dicitur, eâ prorsus notione accipiendum, quae a Casaubono exposita est: nec vero idcirco cum illo in ἔβλυζε mutandum. Nam, idem valere βλύζω atque βρύω, satis superque docent glossae Hesychianae: Ἀναβλύει· ἀναβρύει. Ἀναβλύζουσα· ἀναβρύουσα. Βλύζει· βρύει, ἀναβρύει. Βρύει· ἀναβλύζει. Quo minus mirum videri debet, eâdem notione etiam verbum βρύζειν (quamquam a nemine Grammaticorum adnotata haec forma) usurpatum esse ab Archilocho. Iam vero & vocabulum

κύλᾳ eodem modo, quo Casaubonus voluit, accipiendum. Sed *aegrota mulier*, quam hîc viderat idem vir doctus, non erat sane huius loci. Taceo, me non videre, priore in versu, quo pacto metro constare rationem statuerint Toupius & Brunckius, vulgatam scripturam βρύτον tenentes: sane aut βρῦτον penultimâ longâ, aut βρύτιον, desiderabat versus, prouti ab illis constitutus est. Nec vero dissimulandum, etiam in proximo *Aeschyli* testimonio sic vulgo *penacute* βρύτον scribi, ubi tamen penultimam longam desiderabat metri ratio: quare etiam ibi aut βρῦτον aut βρύτιον fuerit scribendum.

Μνημονεύει τοῦ πώματος Αἰσχύλος. Recte πώματος per ω dedit ms. *A*. caeterum, praeter Athenaei morem, asyndeton cum editis tenuit. *Aeschyli* testimonium absque animadversione praetermisit Casaubonus: nec in eo quidquam mutat ms. *A*. Tacet vero prorsus Epit. Est autem huiusmodi: c

> Κἀκ τῶν δ' ἔπινες βρύτον ἰσχναίνων χρόνῳ
> καὶ σεμνοκόπτει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

De suspectâ scripturâ βρύτον modo dictum. Caeterum aut *vers.* 1. ἔπινεν in *tertiâ pers.* scribendum esse, aut *vers.* 2. σεμνοκόπτεις in *secundâ*, satis adparet. De reliquis quum nobis non liqueat, par est ut quid sit ab aliis praestitum referamus. Dalecampius igitur sic vertit:

> *Iam inde brytum bibebat, temporis spatio se ipsum extenuans,*
> *ac sub virili tecto cum gravitate modestiâque se tundens.*

Idem, in orâ, *virile tectum*, interpretatus est »aedes quas »fortes generosique viri inhabitant.« Gallico interpreti sic placuit: »*Après cela il buvoit du* bryton *qu'il laissoit »clarifier avec le temps, & il avoit un air de grandeur dans »sa maison qu'honoroit sa valeur.*« Graecum verbum σεμνοκόπτειν Idem haud incommode cum Gallo-francorum *trancher du grand* confert. *Corn. de* Pauw, in Notis ad Aeschyli Fragm. pag. 1100. haec adnotavit: »Τοῦτο σεμ»νοκόπτει de ipso *bryto* [quidni potius de *hoc*, quod *ipse bryto pro potu utatur?*] »intelligendum videtur. Et ἀνδρεία »στέγη, fortasse *corpus virile*. Hesychius: Στέγη, γαστήρ.«

Ἑλλάνικος δ' ἐν Κτίσεσι. »Inepta illorum coniectura, »qui ἐν Κτήσεσι, scribunt, & vertunt, [ut fecit Dalec.] »*Hellanicus in Praediis*. Atqui verum erat ἐν Κτίσεσι. »Graeci κτιστὰς nuncupant primos urbium conditores, »& populorum antiquissimos principes, qui fere colonia-

c » rum duces fuerunt: ut Moses, Archias, Phereclus, alii » sexcenti. De his, & de urbibus quas condiderant, eo li- » bro egerat *Hellanicus*, auctor antiquissimus. Titulus » operis ab Hellanico editi uberior apud Stephanum in » Ethnicis, voce Χαριμάται. Ibi namque laudatur hic scri- » ptor ἐκ Κτίσεων ἐθνῶν καὶ πόλεων: nam perperam vul- » gati codices, ἐν Κτήσεσι. Citatur & Dionysius Chalci- » densis ἐν Κτίσεσιν, ut ab Aristophanis interprete ad Ne- » bulas, & aliis. Auctor Etymologici, in Προικόννησος· » Διονύσιος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς Κτήσεσιν οὕτω λέγει τὰς » ἐλάφους πρόκας. Scribendum, ἐν ταῖς Κτίσεσι. Sed, quod » Atheniensem vocat hunc scriptorem, falsum est: Chal- » cidensis enim fuit, ut recte Comici interpres. Harpo- » cration, in Ἡραῖον τεῖχος, quintum eius operis librum » laudat qui fuit postremus; non enim pluribus constabat. » Periegeta vetus Iamborum poëta:

» Ἐρατοσθένει μάλιστα συμπεπεισμένος,
» Ἐφόρῳ τε, καὶ τῷ τὰς Κτίσεις εἰρηκότι
» ἐν πέντε βιβλίοις Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ.

» Scripserant eodem titulo historias & alii: quidam etiam » Ἱερῶν κτίσεις, ut Heraclides, quem in Protreptico lau- » dat Clemens Alexandrinus. « Casaubonus. — Confer Polybium, IX. 1, 4. aliisque locis in Lexico Polyb. citatis.

Ἑκαταῖος δὲ, ἐν δευτέρῳ Περιηγήσεως, &c. » Exposuimus » iam capite quarto [ad X. 418. e.] *Hecataei de Aegy- » ptiis* repetita hîc verba, ὡς ἀρτοφάγοι εἰσίν: deinceps ve- » ro scribe, ἐπιφέρει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλέουσι: » vel, ut scriptum in quibusdam, κατάγουσι. Id quoque » expositum est libro octavo, capite XI. « Casaubonus. — πῶμα rursus recte hîc dedit ms. *A.* ubi πόμα cum editis tenet ms. *Ep.* Quinam vero sint libri, qui κατάγουσι hîc scribunt, prorsus exputare non possum. καταλεύουσι quidem habent ed. Ven. & Bas. cum ed. Cas. καταλέουσι vero ambo nostri mssti, *A.* & *Ep.* quemadmodum etiam καταλέοντας pag. 418. e. codex *A.* dederat. Denique nihilo magis capio quid sit quod ad *caput undecimum suarum Animadversionum in librum octavum* hîc provocat Casaubonus: totum illud caput in disputatione supra Timothei carmine (lib. VIII. p. 352. a.) versatur; & nihil ibi, quod huc spectet, reperitur.

Παίονας φησὶ &c. Recte Παίονας antepenacute edd. Παιόνας penacute ms. *A.* In *Epit.* deest posterius *Hecataei* te-

stimonium. *Ibid.* καὶ παραβίην ἀπὸ κέγχρου καὶ κονύζης. Etiam hoc rectius curatum videri poterat in editis, quam erat in ms. *A.* ubi καὶ κόνυζαν: quae tamen scriptura eo magis notanda, quod quaenam fuerit *conyza*, e qua potus conficeretur, nemo facile dixerit; potueritque, ut παραβίη, sic & κόνυζα esse *potionis cuiusdam nomen* apud *Pannonios*. De *conyzâ* vide Hesychium & quos ibi Interpretes laudarunt scriptores: apud quos nihil quidem nobis reperire contigit, quod ad illustrandum hunc locum faceret. Quod *ex oryzâ* interpretatus est Dalecampius, id mera viri docti hariolatio erat. d

Ἀλείφονται δὲ, φησὶν, ἐλαίῳ ἀπὸ γάλακτος. » Recte viri docti iudicant, *butyrum* hac periphrasi denotari: [nempe sic DALECAMP. in orâ.] sed neque caussam aperiunt, » cur Hecataeus appellet *oleum*, quod omnes alii *butyrum*: » neque vertunt recte, *oleum quod a lacte separatur.* ἀπὸ hîc » non est nota differentiae; verum materiam declarat, un» de id oleum fiat; ut cum dicimus, οἶνον γίνεσθαι ἀπὸ » τῶν βοτρύων. Observent igitur studiosi, antiquissimis » Graecis Latinisque nullum aliud *pingue* curando corpo» ri aut parandis cibis fuisse in usu, praeter *oleum* quod » proprie ita dicitur, quia ex olivis exprimitur. *Butyri* » rem nomenque diu ignorarunt Graeci, nec Romani mi» nus. Non enim adhuc noverant diversas substantias in » lacte comprehensas separare. Sunt in lacte tres οὐσίαι: » ἡ τυρώδης, ἡ ὀῤῥώδης, & ἡ λιπαρά: atque haec postre» ma est, quae a caeteris separata, *butyrum* vulgo dici» tur: quod nomen didicerunt Graeci, ut ex Aristotele » etiam constat, [is rem quidem tangit, Hist. Anim. III. 20. sed nomen ignorat,] » a vicinis populis, qui etiam » rationem eius conficiendi ipsos tandem docuerunt. Qui » Thraciam, Paeoniam, Scythiam, aliasque nationes bar» baras adierant, cum earum περιήγησιν ederent, primi id » nomen in Graeciam invexerunt. At propriam appella» tionem eius *pinguis substantiae* quae habetur in lacte, so» la Hebraea lingua novit, *hhemâh*: Graeca Latinaque » nullam habent. [Hebraeam vocem non tam *butyrum* nostrum, quam *spissum lac* significare, monuerunt doctiores interpretes: at eamdem tamen a vetustis Graecis interpretibus per βούτυρον esse conversam, satis notum.] » Quemadmodum igitur primi Graecorum, quibus *sacca*» *rum* est cognitum, propter saporis & usus similitudinem

d »*mel arundineum* dixerunt: sic *butyrum* qui novere primi, »*oleum ex lacte* nuncuparunt, ut hoc loco Hecataeus. »Plinius [XI. 41, 96. & XVIII. 9, 35.] *oleosum* esse natu- »râ scribit, & *barbararum gentium*; etiam Galenus, ἐλαιώ- »δές τι εἶναι *butyrum*. [Sic Cyrillus in Lexico msto: Βού- τυρον, τὸ ἐλαιῶδες τοῦ γάλακτος: apud Bielium, in No- vo Thes. Philolog. v. Βούτυρον.] »Augustinus *oleum ex adi-* »*pibus*, in Epistola ad Deogratias. *Possunt*, inquit, *tales* »*putare oleum ex adipibus non debere natare super aquam, sic-* »*ut quod ex oliva est: quoniam longe est utriusque origo dissi-* »*milis, quando illud ex ligno, hoc ex carne profluxerit.* Si- »militer Hippocrates suillam pinguedinem, sive, ut lo- »quitur Erotianus, τὸ ὕειον στέαρ, appellat ἔλαιον ὑός. Sed »obtinuit apud Graecos Romanosque *butyri* appellatio: »quae inde orta est, quia fere ex vaccarum lacte, non »ovium aut caprarum, fit butyrum. Tamen & ex ovi- »no, caprino, atque etiam equino & asinino cogi buty- »rum a nonnullis nemo dubitat: etsi videtur Galenus id »ignorasse libro III. περὶ Ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμεως, ca- »pite *De Butyro.*« Casaubonus. — Conf. Vossii Etymologic. hac voce: & Bocharti Hierozoic. lib. II. c. 45.

AD CAP. LXVIII.

Τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ &c. »Quod usitatius dicunt Grae- »ci καθ' ἡμᾶς, auctor τῷ ἡμετέρῳ χρόνῳ, scribens hoc »modo: Τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶνος φίλος ὢν θυρσοφό- »ρος, μέγα πρεσβεύων Διόνυσος φησὶν Ἴων ὁ Χῖος. Signi- »ficat, sua aetate praecipuum hominum oblectamentum »fuisse vini potum. Lego θυρσοφόροις. *Versus Ionis Chii*, »sequentibus cohaerens, ita concipiendus:

»Οἶνος θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρεσβεύων
Διόνυσος.«

Casaubonus. — Eclogam istam *Ionis Chii* ex Athenaeo in Analecta sua adscivit Brunck, T. I. p. 161. nihil nec mutans, nec in Notis monens, (T. III. pag. 27.) nisi delendum esse comma post ἀνθρώποισι (vers. 9.) vulgo positum, & extra versum ponendam esse vocem Οἶνος, quam initio primi versus posuerat Casaubonus. Tractavit dein eamdem eclogam Weston, in Hermesianacte, p. 37 sq. & post hunc, feliciori (ut consentaneum erat) successu, Iacobs in Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. 1. p. 314 sqq.

Vocabulum οἶνος potuit a poëta in superiore versu, quem non integrum adposuit Athenaeus, poni: haud absurde vero etiam statuere licet, esse illud ab Athenaeo perspicuitatis caussa adiectum, ut doceret, Διόνυσον eum, quem poëta nominat, ipsum *vinum* intelligi. Similiter de primoribus verbis, Τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ, incertum, de suo-ne illa Athenaeus adposuerit, an a poëta sit mutuatus: at nobis quidem verisimile videtur, aut illis ipsis aut in eamdem sententiam aliis usum fuisse poëtam in eis versibus, qui hanc eclogam praecesserant.

Vers. 2. Pro αὕτη γὰρ πρόφασις, legendum ἀρχὴ καὶ πρόφασις suspicatus est IACOBS l. c. Nobis in vulgata adquiescendum videbatur. Equidem in verbis παντοδαπῶν λογίων haeseram. *Sermonum omne genus* interpretatus erat DALEC. similiterque *hilares sermones* intelligit IACOBS: qui videntur τὰ λόγια ad substantivum nomen τὸ λόγιον retulisse. At τὸ λόγιον, *effatum, oraculum*, non nude *sermonem* vel *sermocinationem* significat: quod ipsum si significat, parum commode adiici videtur παντοδαπῶν, & omnino languide dictum foret, cum potius magnum aliquid & grave initio nominaturus fuisse poëta videri debeat. Quare τὰ λόγια pro adiectivo neutrius generis accepi, hactenus substantive posito, ut significarentur *res praeclarae & memorabiles*: quo sensu quidem aliàs τὰ λόγου ἄξια, ἐλλόγιμα, λόγιμα, dici solet. At Epitomae quidem auctor (si modo ab illius manu est id quod habet codex noster, παντοδαπῶν λόγων) de *sermonibus* accepit, sicut illi quos modo laudavi interpretes.

» *Tertium* IONIS *versum*,

» αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ, θαλίαι τε ἀνάκτων,

» sic interpreter, *conventus omnium Graecorum, & solennitates Deorum*, sive quae in honorem Deorum instituuntur: supple, *coeperunt* ἐξ οὗ &c. Θαλίαι sunt convivia » sacrorum caussâ fieri solita. « CASAUBONUS. — Ista quidem θαλία vocabuli interpretatio nonnullorum Grammaticorum fuerat, Nostro etiam commemorata, II. 40. c. ineptâ etymologiâ nitens, & usu sermonis minime firmata. Vide eumdem Nostrum, XII. 532. f. & Dammii Lexic. Etym. pag. 1005 sq. Et, ἄνακτας nullâ caussâ de *Diis* accepisse Casaubonum, recte monuit Iacobs.

Quartus cum duobus sequentibus sic vulgo scribebantur:

ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον

πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτήξατο πήχει,
αἰθέρος ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πύκινοι &c.

Ibi adnotavit CASAUBONUS: »In *quinto* scribe, θαλερῷ »ἐπτύξατο πήχει, per υ; non η. *Sextum* habeo men»dae suspectum: non sane intelligo quid velit.« — Vox οἰνὰς, quae legitur *quarto versu*, vulgo *vinea* redditur in Lexicis; nempe praeeunte Hesychio, cui Οἰνάδες sunt ἀμπελώδεις τόποι. Sed hoc loco rectius, ut videtur, de *vite* accipiunt interpretes, quae alias ὁ ἄμπελος & ἡ οἴνη. Aliud autem animo egerat H. Stephanus, quum in Thes. II. 1248. b. ista Ionis verba ad diversum huius vocis significatum referret, qui prorsus ab hoc loco alienus est. *Vers.* 5. Editam scripturam ἐπτήξατο, quae quin vitiosa sit dubitari non potest, tenet ms. *A.* Casaubonus quid spectaverit, ἐπτύξατο corrigens, haud satis adparet: sed quia interpretationem non adiecit, videtur Dalecampii probasse versionem, *ulnisque virentibus explicuit.* At cum per se parum commoda haec est sententia; tum ἀναπτύσσειν quidem *explicare* significat, πτύσσειν vero potius *complicare.* Peropportune vero Cl. IACOBS observavit: »Quum »vitis *ulnae* (πήχεις) commemorentur, admodum pro»babile est, poëtam admirabilem illam vitium facultatem, »claviculis suis proximas arbores comprehendendi, significasse.« Quare verbum malles, cui *prehendendi* vel *amplectendi* notio inesset. Id igitur fuerit προσπτύσσεσθαι, vel (quod IACOBS maluerat) περιπτύσσεσθαι. Potuerat vero etiam fortasse ipsum simplex ἐπτύξατο eâdem notione dici, nisi ob hiatum ex praecedente voce θαλερῷ existentem aptius hîc esset compositum verbum. At his ita positis, desiderabatur nomen ab illo verbo rectum, quo nomine significaretur *arbor*, quam suis brachiis amplecteretur vitis. Illud nomen in voce αἰθέρος initio proximi versus latere eo probabiliori ratione suspicabatur idem Vir doctus, quod quid ibi sibi vellent verba αἰθέρος ὀφθαλμῶν nemini datum erat explicare. (Dalecampius αἰθέρος in μητέρος mutandum censuerat: Casaubonus, quid sibi vellet poëta se non percipere, erat professus: cum VILLEBRUNIO vero & WESTONO si αἰθέρος ὀφθαλμὸν *solem* velles intelligere, primum frigide id dictum hoc loco debebat videri, tum manifeste repugnabat reliqua, quae mox sequitur, oratio.) Coniecturae autem illi hactenus etiam favet noster codex *Epit.* quod, licet vocem αἰθέρος teneat, tamen eam *ad su-*

periora refert, & inter illam & vocabulum ὀφθαλμῶν *interpungit* orationem. Quare quemadmodum apud Horatium (Epod. II. 9 sq.) ruricola *adultâ vitium propagine altas maritat p o p u l o s*, sic videndum putavi, ne similiter Ion *vitem* dixerit *viridi brachio p o p u l u m amplecti*, vel *circumplicari p o p u l o : ἐπτύξατο αἰγείρου*, vel *προσεπτύξατο αἰγείρῳ*. Quumque ex Hesychii glossis constet, pro *αἴγειρος* etiam *αἴγιρος* dici potuisse, si satis scirem in posteriore nominis forma correptam fuisse penultimam, haud fere dubitarem, quin *περιπτύξατο* & *αἴγιρον* scripserit poëta. Quod si ad metrum hoc loco aptum esset verbum *ἐ π ή ξ α τ ο*, quod habet Epitoma, poterat fortasse & illud ferri, hac notione, *firmiter adhaesit*, *firmiter prehendit*. Porro leve est quidem, sed tamen (ne quem turbet) notandum, quod in editionibus omnibus, & in Brunckii etiam Analectis, *πύκινοι* antepenacute scribitur, id nonnisi operarum errore factum esse, ex prima editione in reliquas propagato: recte *πυκινοὶ* scribitur in utroque cod. msto.

»In *septimo*, *παῖδες φωνήεντες ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ᾽ ἄλ-»λῳ*: loqui videtur de *strepitu* quem edunt uvae cum in »torcular coniiciuntur calcandae. In *nono*, *νέκταρ ἀμέλ-»γονται μόνον ὄ λ β ι ο ν ἀνθρώποισι*, non est *ἀμέλγονται* »*emulgent*; sed *mulgentur*, hoc est, *pressae reddunt*, sive *ex* »*iis exprimitur. Decimo*, *ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐ-»τοφυὲς*, alluditur ad Aegyptiacum *nepenthes*, de quo phar»maco Helena apud poëtam in Odyssea. [δ'. 220 sqq.] »*τὸ*, *μόνον* praecedentis versus iungendum cum *φάρμα-»κον*. *Stillant*, ait, *uvae nectar*, *quod solum est mortalibus* »*commune remedium ad laetitiam ingenuam & nulla arte com-»positum.*« Casaubonus. — Recte. *Vinum*, *μόνον*, *ipsum unum per se solum*, *hominibus est remedium ad laetitiam*, *αὐτοφυὲς*, *quod suâ naturâ hanc vim habet*, nec indiget iniecto extrinsecus nepenthe: *estque abundans & copiosum & commune hominibus*; non, ut nepenthes, paucis exiguâ quâdam copiâ suppetens. Vocem *μόνον* minime equidem in *πότον* mutatam velim.

»In *undecimo*, Τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα, φιλοφροσύναι τε, »χοροί τε: eleganter *vini filias* appellat *convivia quae Deo-»rum caussa celebrantur*, *& quae ad voluptatem hominum agi-»tantur*, *& fovendae inter ipsos amicitiae*. Non cepere hanc »elegantiam, qui *φίλα τέκνα* putarunt esse vocandi ca»sus. Fingit vinum patrem esse omnium lautitiarum & hi-

»laritatum: quia, ut ait versu proximo, τῶν ἀγαθῶν »βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.« CASAUBONUS.

Ἄμφις δ', ἐν Φιλαδέλφοις, ἐπαινῶν τὸν τῶν φιλοποτῶν
a φησι βίον· Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ &c. In ed. Ven. & Bas. sic legebatur, Ἄμφις δ' ἐν Φιλαδέλφοις ἐπαινῶν τὸν πολυποτῶν ἥπερ ὑμῶν &c. omisso *primo Amphidis versu* cum verbis nonnullis praecedentibus. Lacunam Casaubonus in sua editione tacite supplevit, partim ex Epitomâ, partim ex Italicorum codicum plenioris operis lectionibus. In Epit. igitur sic scribitur: Ἄμφις δὲ παράγει φιλοπότην τινὰ λέγοντα, Ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον τὸν τῶν φιλοποτῶν, ἥπερ ὑμῶν &c. unde ista verba, παράγει φιλοπότην τινὰ λέγοντα adscivit Casaub. quae percommoda utique erant: sed nos exemplum plenioris operis sequi debuimus, & praesertim codicem nostrum, reliquorum omnium qui supersunt parentem, in quo sic scriptum ut edidimus. In *vers.* 2. φιλοποτῶν recte dedit uterque codex, non πολυποτῶν. *Latinam versionem* eclogae AMPHIDIS a GROTIO mutuati sumus: apud quem quod in Graeco *versu* 8. ἐφ' ἑκάστου pro ἀφ' ἑκάστου scribitur, id non Grotii consilio, sed operarum errore factum.

AD CAP. LXIX.

b ζητεῖν τι καὶ περὶ Γρίφων. »Pervenimus ad libri huius »partem ultimam, quae est de veterum *Griphis*. Haec »tractatio media collocatur inter sermones de *Vino potu»que*, qui praecesserunt, & eos qui sequuntur toto libro »undecimo, de *Poculis*. Propterea sic loquitur Aemilia»nus hoc loco: Ὥρα ἡμῖν, ἄνδρες φίλοι, ζητεῖν τι καὶ »περὶ Γρίφων, ἵνα κἂν βραχὺ διαστήσωμεν ἀπὸ τῶν ποτη»ρίων. Ut haberemus in his libris perfectam omnibus suis »numeris ἱστορίαν δειπνολογικὴν, neque silendum erat de »Griphis, neque alio loco de iis agendum. Mos antiquo»rum fuit, ut in conviviis post epulas oblectamentis om»ne genus sese recrearent. Eo fine multae diversaeque »(prout sunt hominum diversa ingenia ac studia) ratio»nes excogitatae & in mores receptae honestarum volu»ptatum: de aliis enim non loquor; quarum utinam ex»tincta esset omnis memoria. Erant quos canere iuvaret, »vel assa voce, vel ad lyram: erant quos ῥῆσιν εἰπεῖν, »& veterum poëtarum versus recitare. Quidam sermo-

» nibus ferendis tempus transigebant: alii proponendis sol- b
» vendisque quaestionibus sese occupabant, non ex pene-
» tralibus quidem philosophiae petitis; sed in quarum ta-
» men solutione aut acuminis aut eruditionis specimen ap-
» pareret. Huius generis sunt *sirpi*, sive *griphi*, de quibus
» dicere aggreditur Aemilianus deipnosophista. Praeclara
» res mehercle, & quae fidem faciat sapientissimi viri di-
» cto, πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει. Insita
» enim a natura omnibus hominibus scientiae cupiditas ef-
» fecit, ut etiam inter epulas libenter aliquid aut doce-
» rent aut discerent, aut didicisse se ostenderent. Hoc ve-
» rum est principium sympofiaci moris huius: cuius in-
» ventum antiquissimum est, sicut fere omnium rerum ad
» quarum desiderium & amorem naturâ duce ferimur. Pri-
» scos mortales rudi adhuc & impolito seculo solitos sua
» convivia quaestionibus huiusmodi atque aenigmatis con-
» dire, testis est historia sacra: quae Samsonem, homi-
» nem Mavortium, in epulis nuptialibus convivis suis cru-
» cem fixisse narrat proposito ad solvendum aenigmate sa-
» ne quam obscuro. Reperiuntur & alia in Hebraeorum
» libris exempla, in queis cum antiquitate certat elegantia.
» Porro haec Aemiliani *de Griphis* tractatio, sive παράβα-
» σις, ut appellat extremo libro, [pag. 458. f.] ad duo ca-
» pita referri potest: altero, *natura griphorum* explicatur,
» *speciesque variae*, nec non *conditiones quibus olim propone-*
» *bantur*: altero continentur *exempla sirporum*, eorum ma-
» xime *qui in antiquorum Comicorum fabulis* adhuc Athenaei
» temporibus *extabant*. Nihil invenias in iis quae restant de
» libro decimo, quod ad capitum istorum alterutrum non
» pertineat: sed parum distincte, & mixtim, utrumque eo-
» rum auctor exposuit: nimis ubique (dicendum enim quod
» res est) de ordine & rectâ docendi viâ securus. Melius
» enim fecisset, si, quae diversis locis hîc & sub finem
» libri ex *Clearcho* recitat, continuasset. Sed feramus sane
» in scriptore philologico, quod in philosophico ferre non
» possemus. « Casaubonus. — Equidem a Philologo non minus, quam a Philosopho, iure quodam postulari hoc posse putabam, ut certâ viâ ac ratione argumentum suum tractet. At qui *sermones convivales* se scribere profitetur, is, si vere habiti sunt sermones, (quod de his, quos Athenaeus his libris exposuit, Casaubonus sibi persuaserat) non male fecerit, si eâdem consecutione, qua fortuito & ex

b tempore alius ex alio natus fuerit sermo, omnia persequatur: sin ipse fingit sermones, (quod fecisse Athenaeum & nobis persuasum est & subinde etiam docto Animadversori suboluisse videtur) debebit quidem in universum certam quamdam rationem aptamque descriptionem operis, quod adgreditur, & animo conceptam habere, & in scribendo sequi; caeterum hoc ipso probabiliorem reddet suam fictionem, si in digerendis tractandisque singulis partibus non nimis stricte subtiliterque versetur. In superioribus verbis, *Αἰμυλιανὸς* temere scribitur in ed. Bas. & Cas. Recte *Αἰμιλιανὸς* ed. Ven. cum ms. *A*.

Pergit CASAUBONUS: »Ipsa iam Aemiliani verba ex-
»pendamus. Proponit primum, *de Griphis esse dicendum οὐ*
»*κατὰ τὴν Καλλίου τοῦ Ἀθηναίου ἐπιγραφομένην Γραμμα-*
»*τικὴν Τραγῳδίαν*. De industria, ut fere solet, tragoediae
»huius mentionem iniicit, ut nascatur inde occasio de ea
»loquendi: quod facturus est aliquanto post. [pag. 453.]
»Addit, *ἀλλ' ἡμεῖς ζητήσωμεν, πρότερον μὲν, τίς ὁ ὅρος*
»*τοῦ γρίφου*. *Nos vero quaeramus primum quidem quae sit de-*
»*finitio griphi*. Observandum in his verbis τὸ *ἀνανταπό-*
»*δοτον*. Debuit enim subiicere, *deinde hoc dicemus, & illud*:
»nunc ait, *τίνα δὲ Κλεοβουλίνη ἡ Λινδία προὔβαλεν ἐν τοῖς*
»*αἰνίγμασιν ἱκανῶς γὰρ εἴρηκε περὶ αὐτῶν ὁ ἑταῖρος ἡμῶν*
»*Διότιμος ὁ Ὀλυμπηνός*. In quibus parum aut nihil vidisse
»interpretes, minus mirum. Praeter anantapodotum, de
»quo illi non cogitarunt, fraude librariorum periodus
»haec negationem amisit, necessario restituendam, si vo-
»lumus suam mentem auctori restitutam: qui profitetur
»his verbis, *se nihil de aenigmatis a Cleobulina proponi so-*
»*litis esse dicturum: quia*, inquit, *argumentum illud ab ami-*
»*co nostro Diotimo sufficienter fuit tractatum*. Lego igitur: *τί-*
»*να δὲ Κλεοβουλίνη ἡ Λινδ. προυβ. ἐν αἰνίγμασιν, οὐ ζη-*
»*τήσωμεν*: vel, *παραιτησόμεθα*. Exemplum ha-
»bes aenigmorum *Cleobulinae* apud Diogenem Laërtium in
»Cleobuli patris vita: nam quod aenigma patri Dioge-
»nes attribuit, alii adscribunt filiae.« — De *Cleobulina* vide Laërt. I. 89. & ibi Menag. rursusque Laërtium I. 91. conferendum cum Suida, in Κλεοβουλίνη. *Diotimus Olympenus*, qui hîc memoratur, Athenaei aequalis & familiaris, aliunde non notus. De variis *Diotimis* consulendus est Ionsius, lib. II. De Scriptorib. Hist. Philos. cap. XV. sect. 4. Turbatae & defectae orationi, de qua monuit Ca-

saubonus, nil medentur veteres libri. In Epit. totus deest introitus. Codex *A.* vero ab edd. nil abit, nisi quod προὔβαλλεν, non προὔβαλεν habet. Idem, paulo superius, *negantem particulam* ante κατὰ τὴν Καλλίου tenet cum ed. Ven. Bas. & Cas. 1. quae temere omissa in ed. Cas. 2. & 3. Idem cod. *A.* deinde rursus, ut aliàs, recte κωμῳδιοποιοὶ dedit, ubi κωμῳδοπ. edd. Quod de *anantapodoto* in praescriptis verbis monuit Casaubonus: non satis esse videtur unum aut alterum verbum supplere; sed plura quaedam intercidisse videntur. Nam si nihil aliud intercidit, oportebat deinde non ἀλλὰ πῶς οἱ Κωμ. scribi, sed εἶτα πῶς &c. quod si ita scriptum dedissent libri, tum equidem superiorem ῥῆσιν de *Cleobulina* in parenthesi ponendam statuissem, hoc modo: (τίνα δὲ Κλεοβουλίνη ἡ Λινδία προὔβαλλεν ἐν τοῖς αἰνίγμασιν, ἱκανῶς εἴρηκε περὶ αὐτῶν ὁ ἑτ. ἡμ. Διοτ. ὁ Ὀλυμπηνός.) Sed simul hoc loco promisisse etiam videtur deipnosophista, se *de variis Griphorum generibus* dicturum: quod ipsum etiam continuo deinde exsequi adgreditur.

Γρῖφος, (sic recte ms. *Ep. penultimâ circumflexâ:* vide p. c 449. a. vs. 11. & Oppian. Halieut. III. 80.) πρόβλημα ἐπιπαιστικὸν *&c.* Ad ista, & quae sequuntur, prolixa exstat CASAUBONI Animadversio huiusmodi: » Deinceps (inquit) »Athenaeus sub Laurentii persona *sirpi* definitionem hanc »ex CLEARCHO affert: Γρῖφος πρόβλημά ἐστι παιστικὸν [nobis πρόβλ. ἐπιπαιστικὸν dedit cod. *A.* & *Ep.* nec tamen ideirco editam aspernamur scripturam] »προστακτικὸν τοῦ διὰ ζητήσεως εὑρεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ προβληθὲν, »τιμῆς ἢ ἐπιζημίου χάριν εἰρημένον. Etsi erat *Clearchus* hic » vir magnus, & in Aristotelica philosophia adprime ver- »satus; nihil tamen video in hac definitione, quod prae- » ceptoris subtilitatem aut ἀκρίβειαν resipiat. Nam quis ta- » lem πλοκὴν verborum pro vera definitione habeat? *Gri- »phus est problema ludicrum* [vel, *illusorium*,] *quo iubetur » ut vestigatione mentis quod propositum est investigetur; hono- » ris aut multae gratia in medium prolatum.* Caeterum *griphi* » appellationem latius producunt & Clearchus & Dipno- » sophistae, quam caeteri scriptores & universum (opi- » nor) vulgus olim Graece loquentium. Illis *Griphus* » est *quaestionum convivialium species propria, aenigmati si- » millima, rem quam significat ambagibus de industriâ tegens.* » [conf. Schol. ad Aristoph. Vesp. 20. & Hesychium in

c voce.] »*Clearcho* non ſolum τὰ αἰνιγματώδη problema- »ta *griphi* nomine continentur: ſed omnes in univerſum » quaeſtiones, quibus ſoliti docti convivae inter ſe ludere » ad oſtentationem vel acuti ingenii, vel eruditionis, vel » memoriae. Utimur hac partitione, ut omnia problema- » ta complectamur, quae *griphi* nomine Clearchus eſt » complexus. Lege omnia griphorum exempla, quae ex » eius libris ſtatim & iterum poſt aliquammulta recitan- » tur: nullum in iis reperies, cuius ſolutio ſpecimen acu- » minis habeat; ſed aut eruditionis, id eſt, πολυμαθίας » & πολυαναγνώσεως, aut memoriae: quod genus pluri- » mum fuiſſe frequentatum arguit μνημονικῶν appellatio. » Sic enim vocarunt auctore Theodecte, peculiari nomi- » ne ea problemata, ad quorum ſolutionem maximum & » praecipuum in memoria praeſidium. [vide Polluc. VI. » 108.] Longe aliter habet in caeteris, quae ex aliis ſcri- » ptoribus commemorantur: ad quorum enodationem quis- » quis acceſſerit imparatus ab ingenii acumine, fretus eru- » ditione aut memoria, is meo iudicio promovebit non » multum. Generis loco poſuit Clearchus in ſua griphi » definitione, aut verius, quaſi-definitione, πρόβλημα: » alii λόγος: ut qui ita circumſcripſerunt: Γρῖφος λέγεται » ὁ δύσκολος καὶ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν » ἑαυτῷ μὴ φαινόμενον. [Sic Suidas, in Γρῖφος.] Utrum- » que diverſo reſpectu verum eſt: griphus per ſe conſi- » deratus, oratio eſt: cum alteri proponitur ad ſolven- » dum, problema. Sic in hiſtoria de Samſonis aenigma- » te, hebraicam vocem *hhidâh* [Iudic. XIV. 13.] verte- » runt LXX. πρόβλημα: Ioſephus, λόγον. Addit Clearchus » παιστικὸν: [ſive, ut noſtri codices, ἐπιπαιστικὸν,] ut » *iocoſa* haec problemata, quibus inter pocula ſaturi con- » vivae ſe oblectabant, diſtinguat ab iis quae ſerio tra- » ctantur a ſapientiae candidatis. Revera enim ludus & » iocus res erat tota. Ioſephus de Samſone, epulas nu- » ptiarum ſuarum apud Thamnitas celebrante: Τοῦ πότου » προβαίνοντος καὶ παιδιᾶς οὔσης, οἷα φιλεῖ παρὰ τοῖς » τοιούτοις καιροῖς, ὁ Σαμψὼν εἶπεν· Ἀλλὰ προβάλλοντος » ἐμοῦ λόγον, εἰ λύσετε τοῦτον ἐφ᾽ ἡμέραις ἑπτὰ ποιούμενοι » τὴν ζήτησιν, ὀθόνας καὶ στολὰς γέρας τῆς συνέσεως κατ᾽ » ἄνδρα ἕκαστον φέρεσθε παρ᾽ ἐμοῦ. Iulius tamen Pollux, » [VI. 107.] poſteaquam zetemata iſta συμποτικὰ ſive κυ- » λίκεια in duo tribuenda docuit, αἴνιγμα & γρῖφον: ita

» haec duo distinguit: καὶ εἶχε τὸ μὲν αἴνιγμα παιδιάν· c
» ὁ δὲ γρίφος καὶ σπουδήν. Quibus verbis significari videa-
» tur, aenigmatum materiam iocos esse & sales: gripho-
» rum vero res serias & graves. Quare minus recte aut
» vere dixerit Clearchus γρίφον εἶναι πρόβλημα παιστικόν.
» Sed alia profecto mens Pollucis: neque ille unquam ivit
» negatum, etiam *griphum* habuisse παιδιάν; sed hoc di-
» cit, griphum praeter ludum & iocum etiam solidae eru-
» ditionis aliquid admixtum habuisse: quod nemo nega-
» verit, qui Clearcheos griphos consideraverit. Athenaeus
» infra hoc libro [pag. 457. c.] ex eiusdem Clearchi li-
» bro primo DE Paroemiis: Τῶν γρίφων ἡ ζήτησις οὐκ ἀλ-
» λοτρία φιλοσοφίας ἐστί. καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν τῆς παιδείας
» ἀπόδειξιν ἐν τούτοις ἐποιοῦντο. Et iterum paullo post:
» [ib. f.] ὥστε τὴν παιδιὰν μὴ ἀσκεπτον οὖσαν, μήνυμα γί-
» νεσθαι τῆς ἑκάστου πρὸς παιδείαν οἰκειότητος. Adiiciam
» hîc locum Aristophanis, ex quo clare colligitur, &
» cuiusmodi essent griphi conviviales veterum, & quo-
» modo solerent proponi. Sic ille initio Vesparum, Cleo-
» nymi ῥίψασπιδος ignaviam traducens:

» Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
» Πῶς δή, προσερεῖ τις πρὸς τοὺς συμπότας λέγων·
» ὅτι ταὐτὸ θηρίον ἔν τε γῇ κἀν οὐρανῷ
» κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα.

» *Griphi materiam*, inquit, *praebet Cleonymus. Poterit enim*
» *aliquis inter convivas hoc* γριφῶδες *problema iactare, ec-*
» *quod sit illud animal, quod in terra, aëre, mari clypeum*
» *amisit.* « CASAUBONUS. — Caeterum satis notum, γρῖ-
φον proprie *rete* vel *sagenam piscatoriam* dici, indeque no-
men invenisse istud captiosarum quaestionum genus.

Ἐν δὲ τῷ περὶ Γρίφων &c. » Quemadmodum Aristote-
» les, exposita natura τερθρειῶν sophisticarum, certos sta-
» tim modos proponit nobis solvendi omnia sophismata:
» sic Athenaeus, ubi *griphorum naturam* ex Clearcho nos
» docuit, continuo *species eorum diversas*, ex diversis prin-
» cipiis originem trahentes, explicare aggreditur. Sic igi-
» tur ille ex eodem quidem CLEARCHO, sed libro non eo-
» dem. Apponam autem integrum locum, tui Lector com-
» modi caussa: multa enim nobis in eo animadvertenda.
» Ἐν δὲ τῷ περὶ Γρίφων ὁ αὐτὸς Κλέαρχος φησίν, ἑπτὰ εἴ-
» δη εἶναι γρίφων. ἐν γράμματι μέν, οἷον ἐροῦμεν ἀπὸ τοῦ
» ἄλφα ὥς ὄνομά τι ἰχθύος ἢ φυτοῦ. ὁμοίως δὲ κἂν ἔχειν

C » τι κελεύῃ τῶν γραμμάτων, ἢ μὴ ἔχειν. καθάπερ οἱ ἄσι-
» γμοι καλούμενοι τῶν γρίφων. ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ
» ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ προβληθέν-
» τος. Ἐν συλλαβῇ δὲ λέγονται γρῖφοι, οἷον ἐροῦμεν ἔμμε-
» τρον ὅ τι δήποτε οὗ ἡγεῖται βα, οἷον βασιλεύς· ἢ ὧν ἔχει
» τελευτὴν τὸ ναξ, ὡς καλλιάναξ· ἢ ὧν τὸ λέων καθη-
» γεῖται, οἷον Λεωνίδης. ἢ ἔμπαλιν τελικὸν εἶναι, οἷον
» Θρασυλέων. Ἐν ὀνόματι δὲ ἐροῦμεν ὀνόματα ἁπλᾶ ἢ σύν-
» θετα δισύλλαβα, οὗ μορφή τις ἐμφαίνεται τραγική. ἢ
» πάλιν ταπεινὰ ἢ ἄθεα ὀνόματα, οἷον Κλεώνυμος. ἢ
» θεοφόρα, οἷον Διονύσιος. καὶ τοῦτο εἴτε ἐξ ἑνὸς θεοῦ ἢ
» πλεόνων, οἷον Ἑρμαφρόδιτος. ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς ἄρχεσθαι,
» Διοκλῆς· ἢ Ἑρμοῦ, [temere in Animadv. omissum hoc no-
men Ἑρμοῦ, quod libri omnes agnoscunt] » Ἑρμόδωρος. ἢ
» λήγειν, εἰ τύχοι, εἰς νῖκος. Facit *CLEARCHUS septem gri-
» phorum species*, sive τρόπους τοῦ γρίφους προβάλλειν.
» Cogitent studiosi de hoc numero: nam si griphi appel-
» lationem tam laxe hic accipit Clearchus quam in supe-
» riore loco, quem proximo capite tractabamus; non est
» dubium, multas esse griphorum ideas praeter comme-
» moratas hîc ab illo. Quin videntur expositi hîc sirpi a
» doctore Solense, toto genere diversi esse ab iis quos
» alii omnes scriptores *griphos* aut *aenigmata* appellabant.
» Non igitur ἁπλῶς omnium griphorum species sunt se-
» ptem: sed unius tantum generis illorum, quo veteres
» fidem *memoriae* suae in veterum lectione periclitaban-
» tur. Quamquam huius ipsius generis alias species hîc
» praetermissas ex eodem Clearcho sub libri finem refert
» Athenaeus: itemque libro XIV. alias. [pag. 648 extr. &
» seq.] Eum locum, necessario cum iis quae hîc reci-
» tantur comparandum, describemus integrum. Sic ille:
» Τοῦ δὲ ἡμῖν παρακειμένου μελιπήκτου μέμνηται Κλέαρ-
» χος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ Γρίφων, οὑτωσὶ λέγων· Σκεύη κε-
» λεύοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον,
- - - Καὶ πάλιν ὄψων, οὕτως· ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθὺς,
» γογγυλὶς, - - - Ἐπί τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως· ἄμης,
» πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον - - - ἀμύγδαλα. Ergo nihil
» accurati in hac partitione, nihil subtilis. Sed nec cuivis
» promtum, *septem* quae dicuntur *species* in sequentibus
» verbis denotare. Nam aut plures videantur non iniuriâ
» recenseri, aut pauciores. Si summas differentias specte-
» mus *CLEARCHI* verbis comprehensas, tres solum gri-

» phorum aperiuntur fontes: *litera*, *syllaba*, *nomen*: sin c
» omnes distinctiones attendamus expositas verbis quae » adscripsimus, decem, non septem tantum, griphorum mo» di invenientur. [De septenario vero numero diserte consentiens vetus Aristophanis Interpres, ad Vesp. 20. ait: Ἑπτὰ δὲ ἀναγράφει γρίφων γένη ὁ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ Γρίφων συντάγματι.] » Septem erunt si hanc ineamus par» tiendi rationem:

» I. Ἐν γράμματι. *Griphi in litera positi* duo mo» di ostenduntur, qui veteribus in usu. Praemium ei pro» ponebatur qui proferendis piscium plantarumve aut si» milium rerum *nominibus*, *a certâ literâ* (puta α) *incipien» tibus*, sodales antevertisset: aut plura recensuisset. In » utro posita esset victoria, celeritate nominandi, an » copiâ nominum, Clearchus non declarat. Nobis du» bium non videtur, horum alterum aut utrumque spe» ctatum esse in huiusmodi musicis certaminibus. Piscium » autem nomina quorum prima litera sit α, plurima apud » Graecos, etiam praeter illa quae libro septimo in or» dinem coacta legimus: plantarum item plurima, ut ἄμ» πελος, ἀμυγδάλη, ἄκανθα; ἄνηθος, ἄνησος. [ἄνισον, puto, voluerat.] » Hic prior est modus: alter sequitur: » cum iubebant *nomen* aliquod proferre *quod certam li» teram haberet*; aut contra *quod certam literam non habe» ret*. Exempli gratia: piscis nomen ubi litera canina; » ῥίνη: ubi non est eadem litera; ἀμία: sic de caeteris. » Addit καθάπερ οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν γρίφων. Intel- d
» ligit *problemata* γριφώδη iactari solita in conviviis, quo» rum erant formulae conceptae *sine ullo sibilo, aut literâ » sigma*. Certum est multos e veteribus literae illius si» bilum refugisse, adeo ut non pauci carmina integra » sine sibilo composuerint. Tryphiodorus quidam Odys» seam λειπογράμματον, cui nullum inerat sigma, olim » ediderat, ut narrant Poëtae interpretes. [Eustath. ad Odyss. pag. 4. l. 13.] » De *Pindaro* subiicit Athenaeus, » ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τι» νὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος. *Unde etiam Pindarus odam » fecit ubi exemplum est literae σ. ceu gripho quodam proposito » in lyrica facultate*. Et falsa & inepta est sententia quam » ex his verbis eliciunt homines eruditi. Graecorum πρὸς » multifariam accipitur: estque hîc opus iudicium interpretis. » Nam ex praecedentibus non erat difficile divinatu, quid

d » hîc significet πρὸς τὸ σ ποιεῖν ᾠδήν. Praeterea explicat sese » Clearchus idem infra non longe, cum scribit, composuis» se Pindarum odam ἀσιγμοποιηθεῖσαν: id est, *in qua nullum » erat σ.* « [Vide p. 455. b. c. & ibi not. In tota superiori ῥήσει nil mutat vetus codex *A.*]

» II. Ἐν συλλαβῇ. *Griphi in syllabae observatione positi,* » duo proponuntur modi. Alter est, *versum dicere qui a certâ » syllabâ incipiat,* puta βα: ut,

» Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.

» &, Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν, ἣν δίκαιος ᾖ.

» Adjicit Clearchus, οἷον βασιλεύς: quod ita interpretamur, » *ut si quis proferat versum incipientem a voce* βασιλεύς: ut » hic e Phoenissis Euripidis,

» Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις.

» Sic etiam interpretamur statim ὡς καλλιάναξ. Dalecam» pius accipit aliter utrumque: quare etiam ἔμμετρον, ver» tit, *dictionem versibus accommodatam.* Negamus nos, dari » posse ullam vocem quae non possit accommodari alicui » metro; plurima enim sunt & diversissima genera metro» rum: nulla igitur vox erit οὐκ ἔμμετρος: quare nulla hîc » erit difficultas; nullum diligentiae aut memoriae argu» mentum. Idem Dalec. pro ἐροῦμεν *dicemus*, scribit ἐρώμε» θα: [nempe, *rogamus*, vertit:] nobis placet quod vulga» tum est scriptumque in omnibus antiquis, ἐροῦμεν ἔμμε» τρον, *versum recitabimus.* Alter modus: *versum dicere qui » desinat in certam syllabam:* puta αξ: ut initio Supplicum » Euripidis,

» Ἄπαιδές εἰσιν, οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ. «

» III. His duobus modis subiiciuntur alii duo, quorum » observatio non in unica syllaba est posita, sed in duabus. » Si volumus in *Clearcheis* verbis *septem* quas pollicitus est » *species* invenire; separandi huius generis griphi a praece» dentibus. Perspicua magis fuerit partitio, si scribatur: ἢ » ἐν συλλαβαῖς, οἷον ὧν τὸ λ. κ. Prior est illorum, ὧν » τὸ λεων καθηγεῖται, οἷον Λεωνίδης: id est, *versum dicere » cuius duae primae syllabae sint* λεων; *ut si inchoet a nomine* » Λεωνίδης. Posterior modus, ἢ ἔμπαλιν τελικὸν εἶναι, οἷον » Θρασυλέων: *versum dicere qui desinat in ultimas syllabas* » λεων; ut cuius vox postrema fuerit Θρασυλέων. Possumus » vocem ἔμμετρον etiam aliter accipere: ut neque versum » neque dictionem versui aptam intelligamus: sed certum » pedem metricum: ut βασιλεὺς exemplum sit dictionis a

»βα incipientis, quae constet anapaesto; καλλιάναξ, di- d »ctionis in αξ desinentis, quae constet choriambo: Λεω»νίδης exemplum est iambicae dipodiae, sive ταυτοπο»δίας: Θρασυλέων, quarti paeonis. Statuet lector eruditus, »utram interpretationem sit satius sequi.« [Nobis superior interpretatio haud dubie vera videbatur. Ad Athenaei vero sive Clearchi verba quod spectat, praeter necessitatem vir doctus in contextu sic posuit, τὸ λέων καθηγεῖται, pro τὸν λέοντα καθηγεῖσθαι, quod cum ed. Ven. & Bas. tenet ms. *A*. nec aliud in suo exemplo reperisse Breviator videtur. Sed duas voces ἢ ὢν, quae in vett. editt. temere omissae erant, recte adiecit idem Casaubonus.]

»IV. Ἐν ὀνόματι. Omnes quae deinceps explicantur species griphorum ad unum caput referri possunt: »versantur enim omnes in *nominis* cuiuspiam observa»tione. Sed ut *septem* illae *species*, de quibus dictum est, »inveniantur; necessario separatim explicabimus singu»los modos qui hic proponuntur. Ait igitur, ἐν ὀνόματι »ἐροῦμεν ὀνόματα ἁπλᾶ ἢ σύνθετα δισύλλαβα, οὗ μορφή »τις ἐμφαίνεται τραγική. *Griphus ut sit in nomine, dice»mus, nomina simplicia aut composita duarum syllabarum, »ubi tragica species quaedam appareat:* sive, *quibus persona »quaepiam tragica repraesentetur.* Vellem esset exemplum a »Clearcho adiectum: nam obscura mihi haec verba. At»tulimus duplicem vocis μορφὴ interpretationem: prior »spectat tragicarum personarum σκευὴν, quae describi»tur fuse Iulio Polluci libro quarto, capite XIX. Sensus »est, proferendum esse aliquod nomen quo designetur »ornatus alicuius tragicae personae: puta, regis, aut »reginae, aut alicuius senis, aut vetulae lamentantis, »aut nuncii, vel alius e similibus personis, sine quibus »non fit tragoedia. Posterior interpretatio [quae multo sane probabilior,] »ad personas ipsas respicit, quarum »nomina ex historia fabulari & ex antiquorum Tragico»rum fabulis sunt omnibus obvia. Tragicum nomen sim»plex disyllabum, ut *Tydeus*, *Peleus*, *Oeneus*, *Minos*. »Tragicum nomen compositum disyllabum, ut Ἀτρεύς: »est enim ab α & τρέω, & eum proprie significat, qui »est impavidus. Νηλεύς, *misereri nescius.* Κύκλωψ, Προκλῆς, »Πρόκνη, & id genus.« [Vide quae notamus ad num. seq.]

e »V. ὀνόματα ταπεινὰ ἢ ἄθεα, οἷον Κλεώνυμος. *Nomina* »*humilia*, quid aliud interpretari est quam humilium per»sonarum? puta servorum aut servarum. ἄθεα nomina, »quae honesta quidem sunt, sed nullius tamen Deûm no»men in se continent, ut Cleonymus, Aristoteles, De»mosthenes.« [At quid opus erat, quo *septenarius Clearchi numerus*, (de quo vel ipse *Clearchus* vel Athenaeus viderit) compleretur, dirimere quae recte iuncta erant, & copulare diversa? Nam suâ auctoritate, contra librorum fidem, istud in contextu sic posuit Casaubonus, ταπεινὰ ἢ ἄθεα ὀνόματα. Recte vero & in editt. vett. & in utroque cod. msto haec iunguntur τραγικὴ ἢ πάλιν ταπεινή. Deinde vero manifeste rursus sibi mutuo respondebant & ad unum genus referri debebant ista, ἢ ἄθεα ὀνόματα, ἢ θεοφόρα.

»VI. ὀνόματα θεοφόρα. Nominibus *atheis*, id est, *sine* »*Deo*, contraria illa *quae Deûm aliquem in se continent*, ut »*Dionysius*; Διόνυσος enim est *Bacchus*: vel plures, ut »*Hermaphroditus*: insunt huic vocabulo Mercurii & Vene»ris nomina. Aliquando proferenda erant nomina quo»rum ἀπὸ Διὸς principium, ut Diocles: aut ἀπὸ Ἑρμοῦ, »ut Ἑρμόδωρος.«

»VII. ὀνόματα λήγοντα, εἰ τύχοι, εἰς νῖκος: ut Ari»stonicus, Demonicus, Callinicus. Non video magnum »discrimen inter hanc & tertiam speciem.«

»Addit Clearchus: Οἱ δὲ μὴ εἰπόντες οἷς προσεττάττε»το ἔπινον τὸ ποτήριον. *Qui non dixerant quod iussi fuissent*, »*poculum bibebant*. Non exponit quale illud poculum fue»rit: propterea subiicit Laurentius, καὶ ὁ μὲν Κλέαρχος »οὕτως ὡρίσατο. τί δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ ποτήριον, καλέ μου Οὐλ»πιανὲ, ζήτει. In extremo libro [p. 458 extr. & seq.] satis »fit quaestioni huic: & ex Antiphanis Ganymede doce»tur, muriam solitam infundi in eorum poculum qui non »potuissent quod fuerant iussi praestare. Diserte Antipha»nes, Ἅλμης ἔχρην τι περιφέρειν ποτήριον. Hoc ipsum & »Pollux confirmat: [lib. VI. sect. 107.] ὁ μὲν λύσας, γέ»ρας εἶχε κρεῶν τινα περιφοράν. ὁ δὲ ἀδυνατήσας, ἅλμης »ποτήριον ἐκπιεῖν. Sed non arbitrandum est certam ullam »poenam fuisse ita moribus receptam, ut eius consuetudo »apud Graecos omnes obtinuerit. Hesychius, [voce Γρῖ»φος] pro *muria*, *merum* istis propinat, aut *aquae cadum*. »Idem censendum & de praemio rectae responsionis:

» quod apud alios aliud ſolitum proponi ne dubitandum » quidem eſt. Non praetermittam ſuper hoc mirifica Eu» ſtathii verba e XXII. in Odyſſeam commentario [pag. » 785. l. 9.] Γρῖφος, ait, *δύσκολον ζήτημα ὃ ἐν συμποσίοις » ἔλεγέ τις, προκειμένης φιάλης οἴνου γεμούσης. καὶ ὁ ἐπι» λυσάμενος τὸ ἀπορηθὲν, ἐξέπινεν. εἰ δὲ μὴ, ὁ ἀπορήσας » ἐνεφορεῖτο τῆς φιάλης.* Quis fando accepit ſimile genus » certaminis? cum victo victorique par & eadem condi» tio proponitur: &, ut ait poëta, *ἐν ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς » ἠδὲ καὶ ἐσθλός.* Sic enim dicit: *qui griphum ſolvit, appo» ſitam vini phialam ebibit: qui victus difficultate ſuccubuerit, » phiala ſe ingurgitat.* Sed praeſtat exponere *ὁ ἀπορήσας*, *is » qui griphum propoſuit.* Hoc melius.« — [Vide vero, ne *ἐρωτήσας*, non *ἀπορήσας*, ſcripſerit Euſtathius. Nam *ἀπορέω* quidem interdum latine *quaero* redditur: ſed longe id diverſa notione, nempe quatenus philoſophus *dubitando*, & in omnes partes id de quo agitur verſando, *veritatem quaerit.*]

AD CAP. LXX.

Περὶ τῶν γρίφων Ἀντιφάνης μὲν ἐν Κνοιθίδι (ſive *Κνοιθίδι*) *ἢ Γάστρωνι φησίν· Ἐγὼ πρότερον &c.* Ad priorem iſtum *ANTIPHANIS* griphum videamus ſtatim quae copioſe rurſus CASAUBONUS commentatus eſt. » Supereſt iam, (inquit) » ut ad *diverſi generis Griphos* vere *γριφώδεις*, quos *ex an» tiquis Comicis* recitat deipnoſophiſta, accedamus. Primus » omnium eſt, quem deſcribere ait ex *ANTIPHANE*, *ἐν » Κνοιθίδι ἢ Γάστρωνι.* Iure ſuſpecta nobis prior tituli huius » vox: ſicut libro ſeptimo dicebamus, capite nono. [ad VII. 278. e.] » Poëtae verſus infra deſcripſimus:

» Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
» γρίφους παρὰ πότον, ᾤόμην ληρεῖν σαφῶς,
» λέγοντας οὐδέν. ὁπότε τις προστάττεται
» εἰπεῖν ἐφεξῆς, ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει,
» ἐγέλων, νομίζων λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον.
» οὐδέποτέ γ᾽ οἶμαι πρᾶγμα παντελῶς λέγειν·
» ἐνέδρας δ᾽ ἕνεκα. νῦν δὲ τοῦτ᾽ ἔγνωχ᾽ ὅτι
» ἀληθὲς ἦν. φέρομεν γὰρ ἐρανόν τιν᾽ ἄν-
» θρωποι δέκ᾽ οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν
» οὐδείς. σαφῶς οὖν ὅ, τι φέρων τις μὴ φέρει
» τοῦτ᾽ ἔστιν. ἦν θ᾽ ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων.

f »Non solum interpretes Athenaei, sed etiam alii viri eruditi, qui in colligendis exponendisque antiquis griphis posuerunt operam, crediderunt griphum, cuius hic *ANTIPHANES* meminit, non alio quam ad *eranos* & *collectas conviviales* pertinere. Ut longe aliter sentiamus, comici verba nos impellunt: ex quibus difficile non est intellectu, *iactatum fuisse vulgo in conviviis griphum hunc, & singulos convivas de eo solitos ordine interrogari*, ut is demum auferret praemium qui rem acu tetigisset. Quod autem eranis hic accommodatur: etsi non est illepidum commentum: a vera tamen interpretatione, & ea sententiâ quam griphi auctor animo conceperat, prorsus alienum videtur. Sed profecto ita est: qui apud Antiphanem haec loquebatur, non id agebat, ut seria responsione propositum sibi griphum solveret: sed per ludum & iocum illiberalibus eranistis eum applicat. *Putavi hactenus*, ait, *nugas agere eos qui in conviviis griphos solvendos proponerent, cuiusmodi hic est: Quidnam illud sit, quod ferens aliquis, non fert tamen.* Hoc inquam, ait ille, putabam merum nugatorum hominum commentum, omni veritate cassum, quodque interpretationem nullam admitteret. *Nunc autem rerum experimentis edoctus, sententiam veram eo gripho contineri didici. Nam ecce*, cum inter nos sodales decem convenisset, ut quisque pecuniam aliquam conferret ad coenam, ut una essemus apud unum ex ipsis, qui omnium mandatu coenam parare iussus fuerat: ille quidem coenam paravit: & reliqui sodales, ut convenerat, apud illum coenarunt: pecuniam vero nemo eorum contulit: nemo symbolam dedit: omnes tamen eranistae haberi volunt, non gratis excepti convivae. Quare in istis solo nomine eranistis, non reapse eranum pendentibus, verum apparet quod aiebat griphus, esse qui ferentes aliquid non ferant. Vel sic interpretare: [quae commodior haud dubie interpretatio:] »*Decem sumus sodales qui eranum conferimus ad epulas: sed nemo nostrum est qui totum ferat eranum: omnes tamen ferre dicimur: ferimus igitur & non ferimus.*«

»Notemus in *primo versu* τὸ κελεύοντας, *iubentes*; & in *tertio* τὸ προστάττεται, *iubetur*. Sic enim fuit moris, ut magister convivii, aut alius e convivis, potestatem haberet iubendi, ut ad propositam quaestionem aenigma-

» ticam ſinguli reſponderent. Ideo Clearchus in definitio-
» ne griphi uſus voce *προστακτικός*. Reſpondebant autem
» eo quo ſedebant aut accumbebant ordine: ideo ait *verſu*
» *quarto*, *εἰπεῖν ἐφεξῆς*. Nam *ἐφεξῆς* non eſt *ſubito* aut *con-*
» *feſtim* : ſed *ἐπισχερὼ*, *deinceps*, *ordine continuo*. Eleganter
» *λῆρον οὐ γενόμενον* appellat *orationem mere nugatoriam* : con-
» tra apud Demoſthenem *οἱ γενόμενοι λόγοι*, ſunt *veri ſer-*
» *mones*. *Sextum* verſum menda non carere ſatis liquet:
» nam *ᾤμην* ſaltem erat dicendum non *οἶμαι*. Sed aliud poë-
» tam cenſemus ſcripſiſſe. Lego, *Οὐδέποτέ γ' ὄν τι πρᾶ-*
» *γμα παντελῶς λέγειν* : vel *ὄντα πράγματα* : *putabam eos*
» *dicere quae nullo modo eſſent in rerum natura*, *ſed mera com-*
» *menta*. Melius ſcribas in *ſeptimo*, *Ἕνεκα δ' ἐνέδρας* : *ſo-* a
» *lum decipiendi cauſſa* ; ut in re nihili occupatos ſic homi-
» nes tenerent, tanquam in re ſeriâ. (*Octavum & nonum*
» ita concipi malebat SCALIGER : *φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι*
» *δέκα Ἔρανόν τιν'· οὐ φερ.*)« [Iſta in ed. Caſ. 2. & 3. ad-
iecta.] » *Undecimus* eſt Ariſtophanis [ex Pluto, vs. 51.]
» mutatus leviter, *Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς ἐνταῦθα ῥέπει*.
» Caeterum griphum hunc interpretari ex mente auctoris,
» fortaſſe difficile eſt: illud non nimis difficile, excogita-
» re quî exponas non inepte. Nam verbi gratia, qui equo
» vehitur aut navi, & gladium fert, is quod fert non fert.
» Etiam qui adverſam fert fortunam, is & fert, (ſic enim
» loquuntur omnes linguae) & non fert: *κυρίως* nempe.
» Pater futurus ſobolis ſuae, prius quam generaverit, eam
» fert & non fert: fert ſemen *δυνάμει ἄνθρωπον*; actu non
» fert. Cum plures collatis viribus onus ferunt, quisque
» eorum fert & non fert: pro virili fert; in totum non
» fert. Utraque enunciatio aeque vera: *ὁ συμβαστάζων*
» *βαστάζει*, & *ὁ συμβαστάζων οὐ βαστάζει*. (*Ex ed. Caſ.*
2. & 3. » Atque hoc adeo verum eſt, ut non dubitet Iu-
» lianus Iuriſconſultus dicere, ſubtili ratione furtum trabis
» excuſari poſſe, quam plures ſimul abſtulerint. Locum
» viri prudentis, quia huic gripho facem allucet, adſcribam
» e libro IX. Digeſtor. *Multa*, inquit, *in iure civili contra*
» *rationem diſputandi pro utilitate communi recepta eſſe*, *innu-*
» *merabilibus rebus probari poteſt. Unum interim poſuiſſe conten-*
» *tus ero. Cum plures trabem alienam furandi cauſſa ſuſtule-*
» *rint*, *quam ſinguli ferre non poſſent* ; *furti actione omnes teneri*
» *exiſtimantur*, *quamvis ſubtili ratione dici poſſit*, *neminem eo-*
» *rum teneri* : *quia neminem verum ſit eam ſuſtuliſſe*.) Sexcenta

a »alia possunt excogitari. Atque hoc de industria quaesi»tum videtur, ut eiusmodi problemata proponerent, quo»rum posset afferri multiplex interpretatio. Ita poterant »singuli convivarum ingenium exercere. Quod diximus, »Antiphanem detorsisse hunc sirpum ad eos qui collectas »non solverent, probatur non obscure sequentibus ver»sibus:

» Ἀλλ' οἷα λογοποιοῦσιν ἐν τῷ πράγματι,
» οἱ τἀργύριον μὴ κατατιθέντες· ὡς σφόδρα
» Φίλιππος ἄρ' ἦν εὐτυχής τις, νὴ Δία.

» Quorum tamen sententia, ex iis quae non extant pen»dens, perviderí non potest. « — Haec CASAUBONUS: quibus nonnulla adiicienda nobis supersunt.

Ac de titulo quidem *ANTIPHANEAE fabulae* nihil nobis compertum est praeterquam quod ad VII. 287. e. adnotatum. Scripturam Κνοιθίδι h. l. tenet ms. *A.* cum ed. Casaub. Κνοιθίσι vero habent ed. Ven. & Bas. GROTIUS in Excerpt. pag. 611. ubi hanc ipsam eclogam exhibet, Κνοισθίδι scripsit: nescio utrum superiorem illum locum spectans, an alio quopiam argumento nitens. Nobis cum nihil occurreret, cur alteram scripturam alteri praeferremus, suo utramque loco, ut praeibat vetus liber, tenuimus. In *ANTIPHANIS vers.* 2. πῶτον suo more per ω scribit cod. *A.* tum ᾤμην, contra metrum, pro ᾠόμην. In *Epit.* priores versus sic contracti: πρότερον μὲν ἀκούων ὅτι φέρων τις μὴ φέρει, ἐγέλων &c. Etiam *quartus* versus parum emendate scriptus in ms. *A.* in quo τις εἰπὼν, pro εἰπεῖν, & nudum τι pro ὅ τι. Recte vero ista in editis curata. Quod ad distinctionem spectat orationis, parum interest ad sententiam, utrum ὁπότε τις &c. ad superiora referas, & interpungas dein post φέρει: an cum GROTIO ante ὁπότε interpungas, post φέρει vero nonnisi comma ponas. In ed. Ven. & in ms. *A.* nullibi prorsus in istis versibus distinguitur oratio. *Vers.* 6. Ubi οὐδέποτέ γ' ὄντι corrigebat Casaubonus, ibi commodius videri poterat γ' ᾤμην, quod GROTIUS posuit; cuius etiam versionem latinam cum hoc versu, tum in tota ecloga, Graecis subiecimus. At, verum si quaeris, & Casauboni ratio & Grotii tautologiam huc ingerunt vix ferendam: tenendumque omnino vulgatum videtur, quod uterque codex mstus tuetur:

οὐδέποτέ γ' οἶμαι πρᾶγμα παντελῶς λέγειν:

in hanc sententiam: *Puto sane*, (nempe, *etiam nunc quidem* a puto,) *numquam illos rem omnino dicere*: id est, numquam dicere aliquid quod *re ipsa & in facto* (ut aiunt) mirum sit & praeter opinionem; sed id quod mirum & praeter opinionem est, nonnisi *in verbis* inest *captiose & insidiose prolatis*, ἀνδρὸς ἕνεκα. Nempe hoc ait: Olim putaveram, plane nihil & nullam omnino sententiam inesse istiusmodi problematis: nunc didici quidem & intelligo, admittere ea probabilem aliquam interpretationem, & veram sententiam; sed eam talem, quae ostendat, rem quae dici videbatur nullam esse, & omne artificium in verbis latuisse. *Vers.* 7. Nullam caussam vidi, cur ἕνεκα δ' ἀνέδρας inversâ verborum serie scriptum Casaubonus maluerit: ad sensum sane nil refert, ad versum vero non minus apta est vulgata scriptura, quam firmant ambo mssti.

Octavum & nonum versum GROTIUS sic concinnavit:

ἀληθὲς ἦν· ἐφέραμεν γὰρ ἔρανόν τινα
ἄνδρες δέκ'. —

At damnabat versum *pes spondeus* in quarta senarii sede. Quare haud dubie praeferenda fuit SCALIGERI ratio a Casaubono commemorata. *Vers.* 11. recte γρῖφος penultimâ circumflexâ dedit ed. Ven. ut poscebat metrum: temere γρίφος ed. Bas. & Cas. Sed perperam εἶθ' ὁ, ed. Ven. & Bas. pro ἦν θ' ὁ, quod cum ed. Cas. tenet ms. *A*.

Postremos versus omisit Breviator: codex *A*. vero cum ed. Cas. consentit; & haec ipsa nil caeteroquin discedit ab ed. Ven. & Bas. nisi quod in illis *vers. ult.* perperam εὐτυχής τισι, pro εὐτυχής τις. Caeterum in iisdem tribus postremis versibus ex eo exsistit obscuritas, quod, quo pacto distinguenda sit oratio, haud sane liquet. In ed. Cas. *comma* ponitur *vs.* 13. *post* πράγματι: & punctum *vs.* 14. *post* σφόδρα: in reliquâ oratione nulla distinctio, ut copulentur etiam *vers.* 15. verba illa, Φίλιππος ἆρ' ἦν &c. In ed. Ven. vero prorsus per omnes tres postremos versus nulla distinctio comparet: eademque videtur ratio in ms. *A*. obtinere. Ita fit, ut de naturali sermonis constructione, adeoque de totius ῥήσεως sententiâ minus constet. GROTIUS quidem, audacius multa mutans, sic scripsit, & distinxit:

„Ἄλλοι δὲ δολοπλοκοῦσιν αὐτῷ πράγματι,
„οἱ τἀργύριον μὴ κατατιθέντες, ὡς σφόδρα
„Φίλιππος. B. Ἄρ' ἦν εὔστοχός τις νὴ Δία. b

Quae sic ille Latine vertit, ut nos sub contextu posui-

b mus. Monuitque *idem* in Notis: »Ἄλλοι δὲ δολοπλοκοῦ-»σιν. Sic emendavimus pro ἀλλ' οἷα λογοποιοῦσιν. *Condo-»no*, inquit, *his qui in verbis perplexantur: non & his qui in »negotiis.*« Tum rursus ad *vers. ult.* »Φίλιππος. B. ἆρ' ἦν »εὔστοχος &c. Nescio an nos εὔστοχοι fuerimus, cum hunc »locum sic emendavimus appositâ novae personae notâ. »Triconem quemdam nummarium, *Philippum* nomine, »traduxerat prior: alter ait, *hominem esse solertem, qui in »rebus, non in verbis, aenigmata faciat.*« — Poteras etiam protervum aliquem *parasitum* intelligere *Philippum*: qui in convivia ex symbolis instituta, ad quae nihil contulisset ipse, invocatus sese ingerere consuesset. Poteras item de *rege Philippo*: qui, ad quae ille *nihil contulisset*, (id est, quae ad illum minime pertinerent) ea per fas & nefas, callidis artificiis utens, *auferre* conaretur. Sed praestat, *non liquet* profiteri. Illud unum monere liceat, metro non convenire Ἄρ' *acute* scriptum, quod GROTIUS voluerat; pro sententia vero, quam ille in animo habuerat, tali quodam modo scriptum oportuisse, Ἦν γὰρ εὔστοχος &c. Quod vero libri habent ἆρ', *circumflexo accentu*; id satis quidem aptum ad versum, sed ad sententiam haud ita commodum videtur. Quo magis expendi meretur coniectura a doctissimo IACOBS in *Notis msstis* proposita: »εὑρεῖν εὐτυχὴς τις, νὴ Δία, *Sane in griphis explicandis »felicissimus es.*« — Caeterum facile observaverit modice eruditus lector, quem *griphum* in istis dixit comicus poëta, eum parum differre ab illo sophismatum genere, quam *fallaciam compositi & disiuncti* nominare Dialectici solent.

Ἐν δὲ Ἀφροδισίῳ. »Sequuntur alii *griphi* ex eodem »comico (*ANTIPHANE*) ἐν Ἀφροδίσῳ. Ita omnes codi»ces, mendose. Laudatur alibi [lib. XI. pag. 487. d. & »XV. 666. f.] fabula huius comici, Ἀφροδίτης γοναί. De »ea loquitur fortasse, & ἐν Ἀφροδισίῳ dixit, pro ἐν δρά»ματι Ἀφροδίτης.« CASAUBONUS. — Vulgatum Ἀφροδίσῳ tenet ms. *A.* quod quidem mendosum esse dubitari non potest. GROTIUS in Excerptis pag. 605. ubi hanc eclogam exhibet, fidenter titulum fabulae hunc praefixit, Ἀφροδισίοις, ἢ Ἀφροδίτης γονῇ: quem latine sic reddidit, *Veneralibus* sive *Veneris Natalibus*. Idem in Florilegio p. 510 sq. aliam Antiphanis eclogam exhibens, a Stobaeo Serm. CXXII. pag. 617. servatam, similiter in orâ adnotavit, *Antiphanis Veneralibus*. Utrum vero ibi Graeci codices Stobaei

Ἀφροδισίοις dederint, non liquet. Nam in prima quidem Gesneri editione, (fol. 523. b.) nudum Ἀντιφάνους nomen adpositum est, absque fabulae titulo: in duabus posterioribus vero editionibus scribitur *Antiphanis in Aphrodis.* sic decurtata voce. Probat vero Ἀφροδισίοις Koppiers, in Obs. Philol. pag. 33. monens, *Aphrodisia*, nobilitatum meretricibus festum, etiam fabulis Theopompi & Menandri titulum dedisse. Et de Theopompi quidem fabula testis est Scholiastes Aristoph. ad Plut. 179. unde videndum satis-ne rectum sit quod apud Nostrum VII. 324. b. citatur Θεόπομπος Ἀφροδίτῃ. De Menandro vero vide Stobaeum Serm. LXII. pag. 398. ubi exserte, *Menandri in Aphrodisiis.* At apud Suidam bis citatur Μένανδρος Ἀφροδισίῳ, in voc. Ἀλήθεια & Ἀναθέσθαι. Et apud Grammaticum San-Germanensem (quod idem Koppiers ibid. pag. 14. adnotaverat) diserte etiam citatur Ἀντιφάνης Ἀφροδισίῳ. Quare hoc, quod ad librorum Athenaei scripturam proxime accedit, tenendum putavi. b

Vers. 1–6. Πότερ᾽ ὅταν μέλλω &c. »Primum describitur »δι᾽ αἰνιγμάτων *olla carnium.* Dicitur olla, τροχορυμασίτευ»κτον κοιλοσώματον κύτος, πλαστὸν ἐκ γαίης, ἐν ἄλλῃ μη»τρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ: *rotae impulsu factum cavi corporis vas, »fictum e terra, coctum in alio tecto eiusdem matris.* Nihil ob»scurum hîc. Similis illa *patinae* descriptio alius comici:

» — τῆς τροχηλάτου κόρης
» πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος.

»de qua libro secundo, capite XXIII. [II. 64. a. confer »etiam I. 28. c.] In membranis & Epit. scriptum τρόχου »ῥύμασι τευκτόν. Non probo. At τὸ ἢ, quod praeponitur »huic voci in omnibus libris, suspicionem movet mihi, »ita scribenda esse praecedentia:

» Πότερον ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω;
» ἢ τροχ. &c.

»*Si tibi habeam verba facere de olla, utrum placet tibi, vel ut »ollam dicam, vel ut his* utar ambagibus? Sic paullo post »ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; Deinde *carnes agninae in »olla coquentes* sic exprimuntur, νεογενοῦς ποίμνης δ᾽ ἐν »αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα ταχεροχρῶτα δικτύου»σαν. Sed vox postrema corrupta est deformiter: neque »in Epitoma ullum eius vestigium.« Casaubonus. — Post hunc, eclogam istam curarunt Grotius, in Excerpt.

b pag. 605. & KOPPIERS, in Obſervatis Philol. pag. 33 ſq. Et recte quidem omnes adſentiuntur Caſaubono, *primo verſu* repeti debuiſſe vocem χύτραν, quae ſemel tantum poſita erat. Ac totum primum verſum talem prorſus, qualis a Caſaub. propoſitus erat, adoptavit Grotius: cui non eſſe animadverſum mireris, metro neutiquam conſtare rationem, cum tamen ex ſequentibus verſibus ſatis adpareret eſſe cunctos trochaicos ſeptenarios ſive tetrametros catalecticos. Quare perſpecte KOPPIERS monuit, ita concinnandum illum verſum fuiſſe:

Πάτερ᾽, ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω;

Ne *ſecundus* quidem talis, qualis & vulgo editus & a Caſaubono defenſus eſt,

ἢ τροχοσρυμασίτευκτον κοιλοσώματον κύτος,

ferri potuit. Nec ſpernenda erat ſcriptura e membranis & Epit. a Caſaub. prolata, quam eamdem & noſtri codices exhibent. At ea ipſa per ſe non faciebat ſatis, ſed leviter adiuvanda erat, ῥύμαισι ſcribendo; pro ῥύμασι, quod nec ad ſententiam nec ad metrum valebat. Ea etiam emendatio KOPPIERSIO debetur. In ms. *A.* κῦτος ſcribitur: recte κύτος edd. cum ms. *Ep.* *Verſ.* 4. Parum feliciter τέκνα ſcripſit Grotius; pro πνικτὰ, quod bene habebat ſuoque loco ſtabat. Vide IX. 395. f. & Animadv. ad II. 65. d. *Verſ.* 5. Pro τακεροχρῶτα δικτύουσαν, quod habent editi, τακεροχρῶτι δηκτύουσαν ſcribitur in vetere cod. *A.* ſub quo quid lateat melius, quam quod adhuc prolatum eſt, videant qui ingenio & doctrina valent. Satis placeret τακεροχρῶτα διαπέττουσαν, quod eſt a Gallico interprete propoſitum, ſi trochaicum metrum in impari ſede pedem anapaeſtum admitteret. Grotius δικτύωσαν ſcripſit, eamdemque ſcripturam in Notis repetiit; quam interpretatus eſt, *in ſe claudit irretitos.* Neſcio an δικτυῶσαν voluerit, quod Koppierſio placuit; quaſi a verbo δικτυάω, quod quidem verbum vix agnoverit Graeci ſermonis uſus. Nos δικτυοῦσαν ſcripſimus, a δικτυόω, quod Graecum ſaltem verbum eſt: quamquam pulcre intelligimus, parum commode cum *reti* conferri *ollam.* Quintus ille verſus in editis terminabatur in voce Ἡράκλεις, non adiectâ diverſae perſonae notâ: tum *ſextus* ab ἀποκτενεῖς usque γνωρίμως decurrebat: *ſeptimus*, a μαὶ πάνυ usque εὖ λέγεις: *octavus*, a ξουθῆς usque μηκάδων:

nonus, a μηκάδων usque ἐγκαθήμενον. Reliqui, usque ad quintum decimum, recte erant distributi. Istos, quos dixi, rectius ad trochaicorum normam digessit GROTIUS, suffragante Koppiers: iidemque *vers.* 6. pro ἄρα, quod penacute vulgo scribebatur, metri caussa ἆρα correxerunt, penultimâ longâ: quod *profecto* significat.

Vers. 7. »Subiicitur griphus alius, quo *placenta* describitur *ex melle, lacte, farinâ, subtili artificio ficta.* Sic *Antiphanes*: c

» — Ξουθῆς μελίσσης νάμασίν τε συμμιγὴς
» μηκάδων αἰγῶν ἀποῤῥοῦν θρόμβον ἐγκαθήμενον
» εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης,
» λεπτοσυνθέτους τρυφῶντας μυρίοις καλύμμασιν.

»Etiamsi non adiecta essent sequentia verba, ἦ σαφῶς πλακοῦντά φράζω σοι; non erat attendenti obscurum futurum, *placentam* his versibus describi. In primo scribendum συμμιγῆ: in postremo λεπτοσυνθέτοις, videlicet καλύμμασι: & τρυφῶντα, nempe θρόμβον.« CASAUBONUS. — Recte *versu* 7. νάμασιν δὲ (non τε) dedit ms. *A.* quemadmodum dein λιβάδα δὲ scribitur, & κασιόπνοον δέ. Notanda vero *mellis* denominatio, ξουθῆς μελίσσης νᾶμα: quo firmatur elegans viri ingeniosi emendatio, νασμὸς μελίσσης, X. 432. c. Reliqua editorum librorum errata etiam codicem nostrum occuparunt: quorum commodissimas emendationes a Casaub. propositas adoptavimus cum Grotio & Koppiersio.

Vers. 12 *sq.* »Nemo dubitabit, cur vocet *vinum* Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς. At proximus versus corruptissimus est:

» λιβάδα δὲ φαίανδρον ὠδὴ παράλιπεν, ὕδωρ φάθι.

»Legendum ex Vindelicianis Excerptis:

» λιβάδα φαιδρὰν δροσώδη παρ. —

»vel potius φαιὰν δροσ. quod verum esse nullus dubito. »De vero aquae colore, & an ullus sit ei color, alibi »disputamus: sed poëta φαιὰν, *pulli coloris*, appellat Homeri exemplo; cui semper *aqua* dicitur *nigra.* Passim »enim in eius poësi κρήνη μελάνυδρος: & μέλαν aut δνοφερὸν ὕδωρ.« CASAUBONUS. — Recte vero φαιὰν δροσώδη dedit uterque noster codex mstus. At claudicabat praeterea versus sub ipsum initium, ubi λιβάδα δὲ habebant editi. Quod commovisse GROTIUM videtur, ut λιβάδα φαίδανδρον corrigeret: quod latine reddidit, *sorde-*

lutricem scatebram. Sed aliud ei incommodo remedium obtulere nostrae membr. *A.* nempe, λιβάδα νῦν φατὰν, ubi νῦν valet οὖν vel δέ: malebam tamen equidem λιβάδα δ' οὖν. Coniunctivam particulam omisit Breviator. Quod dein editum erat, παρέλιπον, id satis placuisse Casaubono videtur, qui intactum reliquit, pro παράλειψον fortasse aut παρέλιπε accipiens. At nec grammatica ratio, nec metrica, ferebat illud verbum: quod eodem quidem vitio in vetere etiam msto laborare videtur, in Epit. vero deest. Perspecte vero GROTIUS, Παρελιπὼν correxit, & (quod consentaneum erat) alterius personae notam praefixit.

d *Versus* 14 *& seqq.* sic concepti legebantur:

Κασιόπτρουν δ' αὔραν δι' αἴθρας: σμύρναν εἰπέ μοι
μακρὰν, μὴ δὲ τοιοῦτον ἄλλο μηδὲν, μὴ δὲ τοὔμπαλιν
λέγων ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον ὥς φασί τινες.

Ibi, cum vitiose κασιόπου in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite Κασιόπτρουν in contextu posuit CASAUBONUS, suffragante nostro cod. *A.* (nam in *Epit.* desunt ista omnia.) Tum in *Animadvers.* haec adnotavit: » Κασιόπτρουν αὔραν » δι' αἴθρας, interpretatur comicus *myrrham.* Mirum: nam » aliud *casia*, aliud *myrrha.* Sed videntur *myrrham* lata no» tione posuisse pro *quolibet aromate.* Quare etiam a *m o r*, » quod *Hebraeis m y r r h a m* significat, fecerunt μύρον com» mune nomen omnium eius generis. Quia tamen quem » locum habere queat dictio μακρὰν initio insequentis ver» sus non video: fortasse scribendum est, σμύρναν εἰπέ μοι » ἢ κασίαν. Sed mallet fortasse aliquis μικρὲ pro μακρὰν » rescribi: hoc igitur κείσθω εἰς μέσον. At in iis quae » adiicit comicus, legi metricae consulere nunc non labó» ro: sententiae utcunque consulueris per hanc lectionem » & interpunctionem:

» — μηδὲ τοιοῦτον ἄλλο μηδέν μοι εἰς τοὔμπαλιν
» λέγων, ὅτι δοκεῖ, τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον ὥς φασί τινες,
» αὐτὸ μὲν μὴ λέγειν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνά.

» *Myrrham*, ait, *dic mihi aut casiam*, (vel, *o infrunite*,) » *neque quicquam eiusmodi mihi* dixeris, *loquens contrario mo*» *do* atque omnes alii: *quoniam* videlicet *magnum videtur* » *nonnullis, rem quidem ipsam non dicere, sed circa rem alia* » *multa torquere.* « Haec ille: in quibus multa docte obser-

vata, nec tamen ad liquidum perducta omnia. Illud quidem felicius atque omnino recte a GROTIO curatum nobis visum erat, quod *versum* 14 & 15. sic constituit:

— B. Σμύρναν εἰπέ. μὴ μακρὰν
μοὶ τοιοῦτον ἄλλο μηδὲν, μηδὲ τοὔμπαλιν λέγων.

Ubi ad μηδὲν ἄλλο e superioribus intelligendum, verbum εἰπέ: rursusque deinde, ad τοὔμπαλιν λέγων, idem imperativus εἰπὲ intelligendus videtur, hâc sententiâ: *neque mihi contra dicito, allegans* (vel, *neque mihi vicissim hoc oppone, ut dicas*) *magnum aliquod opus hoc videri, ut aiunt nonnulli, nihil ipsum per se* (nempe λέγειν, εἰπεῖν, φάναι, vel φράσαι) *dicere* aut *nominare, sed circa rem multa alia torquere*, vel *convolvere*. Nec enim ullo modo necesse nobis videbatur, μεῖζον in μωρὸν mutare cum GROTIO: cuius tamen latinam versionem hoc loco tenuimus, quoniam ad sententiae summam nihil admodum interesse videbatur.

AD CAP. LXXI.

Καὶ Ἄλεξις δ' ἐν Ὕπνῳ &c. » *Aenigma de Somno*, quod » recitatur ex *ALEXIDE*, circumferebatur debile, & tan» tummodo hemitomum: [nempe *quartus & quintus versus deerant* ed. Ven. & Bas.] » nos alterum hemitomum ex Eu» stathio & membranis adiecimus. Sed perperam distincta » sunt quaedam; ideo hîc describemus:

» Οὐ θνητὸς οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
» σύγκρασιν· ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει
» μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν. ἀλλὰ φύεσθαί τ' ἀεὶ
» καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν.
» ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ' ἅπασιν ὤν.

» *Non est mortalis, neque immortalis, sed habet mixtum tempe*» *ramentum:* [mediam quamdam naturam] *itaque nec ut* » *homo, nec ut Deus vivit: sed cum nascatur subinde nove,* » *perit rursus eius praesentia*, id est, ipse postquam est re» natus: *invisibili specie, notus est omnibus.* Quare *invisibi*» *lem* somnum dicat, stultum sit quaerere: simul enim na» scitur somnus, & caecus fit homo: simul redit facultas » videndi, & abit somnus. Tamen argutantur Grammati» ci, & eius rei caussam afferunt nec caussam. Aiunt enim: [nempe sic Eustathius, ad Iliad. ω'. p. 1463. l. 24.] » ἔστι » δὲ τοῦ τοιούτου γρίφου τὸ ἀόρατος ὄψιν, ἐξ Ὁμήρου· ὃς

d »ἀόρατον Διΐ τὸν ὕπνον πεποίηκε: quia dixit poëta, Δία »δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.« CASAUBONUS. — De fabulae titulo observemus, Ὕπνον etiam *Antiphani* auctori adscribi apud Nostrum, XV. 671. d. alibi vero etiam dubie citari *Alexidem sive Antiphanem* ἐν Ὕπνῳ, XIII. 572. b. Quod dein ait auctor, τοιούτους γρίφους προβάλλει, malles utique τοιοῦτον γρῖφον, quia nonnisi unum (de *somno*) aenigma proponit: sed nihil mutat vetus codex *A*. In *Epitoma* quidem commode sic scribitur: Ἄλεξις δὲ περὶ ὕπνου τοιοῦτόν τινα γρῖφον προβάλλει. De duobus versibus, qui prioribus editionibus deerant, adiiciendis e veteribus libris & ex Eustathio, iam monuerat MURETUS, Var. Lect. XVIII. 2. (in Gruteri Thes. Crit. T. II. p. 1211 sq.) & *Adrian.* IUNIUS, Animadversor. lib. VI. cap. 26. (in Thes. Crit. T. IV. p. 481.) Potuerat Casaubonus, si Eustathium cum Athenaei Epitoma diligentius contulisset, nos docere, ex *Epitomâ* ibi Eustathium (ut alibi constanter) sua hausisse: nam, quod pro eo, quod *vers.* 3. recte in editis & in msstis operis plenioris codicibus scribitur ἐν θεοῦ (scil. μέρει) ζῆν, apud Eustathium ἐν θεοῖς legitur, id ipsum ex Epitomâ ductum. Aenigma illud de *Somno*, in Analectis posuit BRUNCK, Tom. III. pag. 326. num. IX.

e In *sexto versu* magna nascebatur dubitatio, quam non attigit Casaubonus. Nam quum in editis sic scriberetur:

Παίζειν σὺ χαίρεις ὦ γύναι μ' αἰνίγμασι:

primum, non erat illa dictio, παίζειν σὺ χαίρεις, Attici stili: quare merito VALCKENARIUS, ad Phoeniss. pag. 180. Παίζουσα χαίρεις legi maluerat. Sed ipsum illud verbum παίζειν prorsus *ignorant veteres msti*: noster certe vetustissimus, & fons reliquorum, illud ignorat, & eius loco vocem αἰεὶ habet, parum quidem commode superioribus ita iunctam, ἅπασιν ὢν αἰεί. σὺ χαίρεις &c. Eamdem vero scripturam Breviator quoque in suo codice operis plenioris repererat: quare & ipse sic scripsit, γνώριμος δ' ἅπασιν ὢν ἀεί. Et satis etiam adparet, ipsam illam voculam αἰεὶ sive ἀεὶ, quae ex duorum versuum intervallo repetita erat, omissioni duorum versuum, quos in vetustis editionibus deesse diximus, occasionem dedisse. Ex quo intelligi par est, postquam a priori ἀεὶ ad posterius aberrasset iunior aliquis librarius, deinde ab alio quodam docto viro (fortasse a MUSURO, qui Venetam editio-

nem curavit) conneƈtendae ſententiae & complendi metri caussâ verbum παίζειν *ex ingenio* eſſe adieƈtum. Nunc reſtitutâ voce, quae perierat, percommode ab his verbis incipiebat verſus, Αἰεὶ σὺ χαίρεις, ὦ γύναι: modo ne ſequeretur ſub finem verſus illud μ' αἰνίγμασι: in quo accuſativus με perapte quidem a verbo παίζεις pendebat; ſed, hoc ſublato, nihil quo referretur, habebat. Iam ad illam ſcripturam nulla quidem varietas e noſtro cod. *A.* adnotata eſt: & ſilet prorſus Epitoma, in qua poſt verba ἅπασιν ἂν ἀεί. ſtatim illa ſubiiciuntur, Τίς οὖν τοσαύτην &c. Sed quemadmodum aliis licitum fuerat in locum particulae αἰεὶ verbum παίζειν ex conieƈtura ſubſtituere: ſic nobis licitum putavimus, in ſuum locum repoſitâ illâ particulâ, deinde pro vulgato μ' αἰνίγμασι reſtituere auƈtori γ' αἰνίγμασι, quod ab illius manu eſſe conieƈtavimus: ac fortaſſe id ipſum in vetere noſtro codice ſcriptum reperietur, ſi quis eum denuo excutiendi occaſionem fuerit naƈtus. Porro, pro τοσαύτην equidem τοιαύτην exſpeƈtaveram; ſed nil mutant libri: valebitque (puto) τοσαύτην φύσιν, *tam miram naturam.*

Εὔβουλος δ' ἐν Σφιγγοκαρίωνι. Idem codex *A.* qui hic Σφιγγοκαρίονι per ο breve in penultimâ ſcribit, alibi cum editis in ω longum conſentit, III. 80. a. & XIII. 553. a. Quale ſit quove pertineat poſterius vocabulum, e quo compoſitum illud nomen eſt, mihi non compertum: niſi forte ſit ſervi nomen, aut certe hominis ſervili conditione. Atque id ita eſſe, perquam probabile ſit, primum, ex IX. 377. d. ubi vide notata: tum, quod tale aenigma, quale eſt quod primum ſtatim proponitur, vix ab ingenuo homine proponi potuiſſe conſentaneum eſt. Et ſicut Καρίων pag. 377. coquus eſt, ſic alium coquum, qui aenigmatice loqui amabat, σφίγγα adpellatum vidimus, IX. 382. b.

Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος. » Inſequuntur aliquot *griphi* ex » *Eubuli Sphingocarione* cum ipſorum interpretatione. Gri» phum *hexametris verſibus* complexus eſt poëta, inſtar ora» culorum, quae ſaepe fabulis ſuis eo genere verſuum in» ſerunt comici. Interpretatio *iambicis ſenariis* ſcripta eſt. » Primi griphi *primus verſus* ita ſcribitur in vulgatis libris:

» Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος, ἀῤῥενοθῆλυς.

» Melius ſcripta leƈtio, ὁμώνυμος ἄῤῥενι θῆλυς: *ſive* » *mas, ſive foemina, idem habet nomen.* « Casaubonus. —

At, si Venetam inspicere editionem doctus Animadversor voluisset, eamdem ibi scripturam erat repperturus: quae quum temere in unam vocem ἀῤῥενιθῆλυς in ed. Bas. contracta esset, ipse dein Casaubonus suo arbitratu ἀῤῥενοθῆλυς in sua editione poni iusserat.

Vers. 2. Recte ἄλλοτε λεῖος edd. ubi vitiose δεῖος ambo mssti.

f *Vers.* 3. »Non damno quod est editum, ἀξύνετ' ἀξυ»νέτοισι λέγων. Coniectura nostra an omnino damna»ri debeat, viderint eruditi: ἀξύνετα ξυνέτοισι λεγ. Sed iam »coniectura haec non est, postquam ita scriptum reperi»mus in Excerptis. [Sic recte etiam in nostro ms. *Ep.*] »Quid hîc significet, νόμον ἐκ νόμου ἕλκων, melius declarari »non potest quam verbis Aristophanis in Nubib. [vs. 389.]

»χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν,
»ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ.

»Scribe *ultimum iambicum:*

»λεῖος. τί βούλει; πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.«

Casaubonus. — Nempe corrupte, τί βουλεπνευμάτων ed. Ven. cum ms. *A.* (In *Epit.* deest aenigmatis solutio.) tum τί βουλεπνευμάτων ed. Bas. & Cas. *Versu* 3, facile intelligis, νόμον ἐκ νόμου, ridicule, de *modis musicis* dici.

a *Vers.* 10 *sq.* »Transeamus ad proximum griphum. Ait »Eubulus:

»Ἀττελεβόφθαλμος, μὴ πρόστομος, ἀμφικνέφαλος,
»αἰχμητὴς παίδων ἀγόνων γόνον ἐξαφανίζων.

»Hic sane opus habebamus Oedipo: nam haec Sphinx »Davis οὐ ξυνετὰ hîc loquitur. *Ichneumonem* intelligi, ipse »auctor griphi docet nos. Posterior versus totus ab eo »est expositus. De priore videamus. Igitur versu isto, »Ἀττελεβόφθαλμος, μὴ πρόστομος, ἀμφικνέφαλος, descri»bitur ichneumon bestia tribus notis. Prima est, quod sit »ἀττελεβόφθαλμος, id est, *oculos habens locustae oculis si»miles:* quarum species una ἀττέλεβος vel ἀττέλαβος di»cta Graecis. In quo autem haec similitudo? Locustarum »genus constat esse ἐξόφθαλμον & σκληρόφθαλμον: *habere »oculos eminentes & praeduros.* Ichneumonis oculi adeo non »prominent, ut κοιλοφθάλμοις adnumerandi sint potius quam »ἐξοφθάλμοις. Restat igitur, ut in oculorum duritie similitu»do sit posita. De quo tamen amplius censeo pronuntian-

» dum: nam visus mihi ichneumon oculorum acie pluri- a
» mum valere; at τὸ σκληρόφθαλμον inter maxima oculo-
» rum vitia: quare non dubitavit olim Nigidius negare
» locustas oculos habere. De *oculis ichneumonis* nihil Ari-
» stoteles, nihil Plinius, nihil Nicander. Oppianus, philo-
» sophus & poëta magnus, tribuit ei *oculos igneos*, isto
» versu: [Κυνηγετ. III. 435.]

» νόσφι μόνης οὐρῆς τε καὶ ὀφθαλμῶν πυροέντων.

» Item λοξοὺς & *torvum tuentes*, sed tum quando praedae
» est intentus: [ibid. vs. 425 sq.]

» Δὴ ῥα τότ' ἰχνεύμων δολιὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων,
» λοξοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἀπείρονα θῆρα δοκεύει.

» Plinius paulo aliter: [VIII. 24, 36.] *In dimicatione cau-*
» *dam attollens, ictus irritos aversus excipit, donec oblique*
» *capite speculatus invadat in fauces.* Altera nota est, μὴ
» πρόστομος: quae si non accipitur caute, falsa est.
» Nam ichneumonem *rostro acutissimo* esse dubitat nemo:
» quod negari videtur hac voce; πρόστομα enim vocan-
» tur, quae sunt *acuta*, ut gladius & id genus. Sed non
» est novum, ut eadem vox diversas atque adeo contra-
» rias aliquando interpretationes recipiat. Proprie idem est
» πρόστομος atque ἐστομωμένος, *ore praeditus*. Gladius πρό-
» στομος dicitur, qui secat & vorat quae sunt obvia: quod
» ore faciunt animalia. Alia notione *ichneumon* dicitur μὴ
» πρόστομος, quia *os* proprie dictum non habet, sed *ro-*
» *strum mucronatum*: nam habet istud animal ῥύγχος insi-
» gne, ut scimus ἀπὸ τῆς αὐτοψίας. Sustuleris hanc diffi-
» cultatem, si contra librorum auctoritatem scribere susti-
» neas καὶ πρόστομος, vel μικρόστομος: quod nobis pro-
» pe temerarium videatur. Tertius character est, ἀμφι-
» κνέφαλος, vel quod idem est ἀμφικνάφαλος, *caput ha-*
» *bens tomentaceum*, aut *pulvino simile*: [vide ad X. 430. b.]
» quod ne Deus quidem Hermes recte possit ἑρμηνεύειν.
» Dalecampius emendavit ἀμφικνέφαιος, ad colorem refe-
» rens, qui est sane subobscurus, ut omnium rerum ἐντέ-
» φρων. Est autem κνεφαῖος, *caliginosus*. Sic apud Hippo-
» cratem ζοφοειδὴς coloris est nomen, ut observamus alio
» in opere. [nempe, quod DE Coloribus ex professo ede-
re constituerat Casaub.] » Sed neque huic emendationi as-
» sentiri debemus: cum in antiquissimis membranis & opti-
» mis Excerptis diserte scriptum sit ἀμφικέφαλος. Sic
» etiam alibi dictiones ἀμφικέφαλος & ἀμφικνέφαλος reperi-

a » mus invicem confusas. Nam quae Polluci lib. X. cap. vi.
» [sect. 36.] *ἀμφικνέφαλος κλίνη* dicitur, hanc alii Gram-
» matici *ἀμφικέφαλον* nuncupant: sed veriorem puto Pol-
» lucis *γραφὴν*, & in Etymologico ita censeo emendan-
» dum. *Κνέφαλον* dicebant *τὸ προσκεφάλαιον*: inde *ἀμφικνέ-*
» *φαλος κλίνη*, *lectus habens utrinque pulvinar.* [vide rursus
supra, pag. 430. b. & ibi not.] » At in hoc gripho *ἀμ-*
» *φικέφαλος* scribendum omnino: vel, quod idem est
» & metro convenit potius, *ἀμφικάρηνος*. Videtur
» glossa irrepsisse in locum vocis legitimae, ut sexcentis
» locis apud poëtas. Porro *ancipitem* appellat *Eubulus*
» *ichneumonem*, sive *utrimque capitatum*, quia in dimicatio-
» ne aversus pugnans [vide Plin. l. c.] pro capite utitur
» cauda. Adde quod eius *cauda speciem aliquam capitis prae*
» *se fert*, auctore Oppiano, cuius fides in talibus non fa-
» cile suspecta sapientibus. Sic autem ille: [Κυνηγ. lib. III.
» vs. 436 sqq.]

» *Οὐρὴ οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται*
» *ἄκροισι κεφαληδὸν, ἐειδομένοισι κορύμβοις.*
» *ἄντα μελαινομένη θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη.*

» Satis manifesto similitudinem aliquam cum capite caudae
» tribuit voce *κεφαληδὸν*. Sed quid aliorum quaerimus te-
» stimonia? *Eubulus* ipse, auctor griphi idemque interpres,
» mox *ἀμφίστομον ichneumonem* vocat; & caussam adiicit:
» *quia*, ait, *κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χείλεσι δάκνει.* Qua-
» re nullum dubium, *ἀμφικέφαλος* scribendum esse, aut,
» sicut dicebamus, *ἀμφικάρηνος*. Vidimus nos Francofur-
» ti ad Moenum ante hos decem annos ichneumonem ex
» Aegypto allatum. Forma erat qualis est ictidis, ut recte
» cecinit Nicander: [Theriac. vs. 195 sqq.]

» *Μορφὴ δ' ἰχνευτάο κινωπέτου οἷον ἀμυδρῆς*
» *ἴκτιδος, ἥ τ' ὄρνισι κατοικιδίοισιν ὄλεθρον*
» *μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετταύρων*
» *ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπ' ἰκρίου.*

» Describit poëta quem vulgo *furetum* vocant: cuius in-
» sidiae gallinis periculosissimae: *mustelarum* genere & ap-
» pellatione Plinius *ictidas* complectitur. Huic ergo anima-
» li, quantum recordamur, similis erat *ichneumon* quem vi-
» dimus: magnitudine felem superabat: *rostrum* illi *acutissi-*
» *mum*: auriculae perbreves, & quarum rotundus ambi-
» tus: *cauda* pro caetero corpore *admodum producta*: co-
» lor cinereus: sed in rostro & pedibus crebrae erant ni-

»grae maculae: irritatus pilos furrigebat. Caetera de Ich- a
» neumone Petrus Bellonius, vir magnus, & cui multum
» studiosi omnes debent. Subiecta duo verba his duobus
» versibus, Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος, reliquiae sunt integri ver-
» sus *Eubuli*. Integrare possis hoc modo:

» Τίς οὗτος; Ἰχνεύμων ὅδ᾽ ἐστ᾽ Αἰγύπτιος. «

Haec CASAUBONUS. — Qui, primum, quod ait, *locustarum genus* esse ἐξόφθαλμον & σκληρόφθαλμον; e quo nata ei est dubitatio, quo pacto *ichneumonis igneos oculos* cum *oculis locustae* conferre potuerit auctor griphi: vereor ne ambiguitate nominis deceptus ista scripserit vir doctissimus. Sane illi κάραβοι, quibus ὄμματα σκληρόφθαλμα & *introrsum extrorsumque mobiles oculos* Aristoteles tribuit lib. IV. Hist. Anim. cap. 2. non sunt *locustae* de *insectorum* classe, de quibus Casaubonus accepit; sed *locustae marinae*, de *cancrorum* familiâ, quae cum *attelabo* nihil, quod huc spectet, commune habent. Caeterum *locustis* de *insectorum* classe, quarum ad genus ἀττέλαβος, sive ἀττέλεβος refertur, oculi sunt pro ratione capitis satis magni torvique: (& *magnos* esse ichneumoni *oculos*, testificantur qui vivum animal observarunt. Vide *Buffon* Hist. Nat. T. XI. in 8vo. pag. 143. in Nota.) quaenam autem sit potissimum species locustarum, quas ἀττελάβους Graeci nominarunt, haud satis constare video inter eruditos, ut iudicare nobis liceat quonam potissimum respectu ἀττελεβόφθαλμος in hoc gripho adpelletur *ichneumon*. Quod ad alteram notam spectat, quae his verbis vulgo exprimitur, μὴ πρόστομος: quum perinde certum sit, & πρόστομον significare *acutum*, (vide Hesych. in voce, & Polluc. II. 101.) & ichneumoni *acutum* esse *rostrum*; nullam equidem caussam vidi, cur dubitaremus μὲν pro μὴ corrigere, licet negantem particulam cum editis teneat uterque noster mstus codex. Neque GROTIUM probavi, μιαρόστομος corrigentem, id est, *ore improbo*. Tertia nota in ed. Ven. sic scribitur, ἀμφικνέφαλλος: pro quo ἀμφικνέφαλος positum in ed. Bas. & Cas. In ms. *Ep.* vero ἀμφικέφαλος, itemque in ms. *A.* nisi fortasse (de quo haud satis mihi liquet) ἀμφικέφαλλος in cod. *A.* scriptum, geminatâ (sicut in ed. Ven.) ob versum λ literâ. Hac quidem ratione equidem metro consultum malui, quam substituto alio nomine ἀμφικάρηνος. Iam mire quidem utique dictum, ἀμφικέφαλον esse *ichneumonem*, id est, *ancipitem*, sive *utrimque caput ha-*

a *bentem*. Sed mire & insolenter enunciatis gaudent qui *griphos* proponunt. At nec satis perspicua (mihi quidem) illa aenigmatis solutio, *vers.* 14 *sq.* quae sic vulgo scribebatur:

— *διότι δὲ ἀμφίστομος*
κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χείλεσι δάκνει.

Illud abunde adparet, metrum claudicare. Cui incommodo praesens remedium attulit Grotius, alteram personam interrogantem statuens, B. *Διότι δ' ἔστ' ἀμφίστομος*; tum rursus respondentem priorem, A. *κεντεῖ κάτωθεν &c.* Cuius rationem lubens secuturus eram, si satis certum haberem, particulam *διότι interrogative* accipi posse: quam in partem *διατί*, ni fallor, necessario scriptum oportebat. Vulgata scriptura, *διότι*, ita fortasse ferenda fuerit, ut elliptice dictum intelligamus: *Quod vero ἀμφίστομος* dicitur in gripho, haec caussa est: nempe, *pungit inferne* &c. Caeterum, quod ex Oppiano probatum iverat Casaubonus, *ichneumonis caudae similitudinem aliquam tribui cum capite*, id, qualecumque sit, magis etiam firmatur ex illa scriptura, quam Oppiano l. c. ex msstis codicibus restituit *Belin de Balu*, quae est huiusmodi:

οὐρή οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται,
ἄκροισι καφαλὴ δοκέει δ' ἔμεν οἷσι κορύμβοις.

Quod post *vers.* 11. pro nudis duobus verbis, *Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος*, quae habet ms. *A.* cum editis, *Ἔστι δὲ ἰχνεύμων Αἰγύπτιος* scribitur in *Epit.* id suo arbitratu sic scripsisse Breviator videtur, perspicuitati consulturus. *Vers.* 12. recte *λαμβάνων* habet *Ep.* cum editis: perperam *λαμβάνω* ms. *A.* *Vers.* 13. *Ͽηριοῦσθαι*, quod alias *efferari* significat, hoc loco denotat ad *perfectae belluae aetatem & magnitudinem pervenire*: quemadmodum recte Dalec. accepit. *Ibid.* *κατάγνυσιν* cum editis tenet uterque codex mstus: ubi *καταγνύει* corrigendum censuit Porson ad Euripid. Med. 744. *Vers.* 15. Bene *δάκνει* ms. *Ep.* cum editis. *δάκνων* ms. *A.* Grotius, in Excerptis pag. 635 sq. omisso priore *Eubuli* gripho, hunc de *ichneumone*, & eum qui sequitur de *pappo*, exhibuit: cuius latina versione, quatenus nonnimis a Graecis recedebat, usi sumus.

Vers. 16. *Οἶδ' ἐγὼ ὃς νέος ὢν &c.* » Griphus *de pappo* » interpretis non eget. In explicatione subiecta penulti» mus versus mutilus est. Sententia non dissimile aliquid » postulat:

» — ὅταν δ' ἀποβάλῃ
» τὴν ὑγρότητα τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν.
» vel, — ὅταν δ' ἀποβάλῃ
» τοῦτο, πέτεται τότε κοῦφος ὡς ἔχων πτερά. « CASAUBONUS. — Nempe, post *duos hexametros*, quibus ipse griphus continetur, (quorum in priori, pro Οἶδ' ἐγὼ ὡς νέος, quod in edd. & in ms. *A.* legebatur, recte ὃ ς νέος dedit ms. *Ep.* quod etiam ex ingenio GROTIUS posuerat) sequebantur vulgo *quasi quatuor iambici senarii* huiusmodi:

Πάππος ἀπ' ἀκάνθης, οὗτος γὰρ νέος μὲν ὢν b
ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρμαθ', ὅταν δ' ἀποβάλῃ
τοῦτο πέτεται κοῦφος ὢν
δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.

Perspecte vero GROTIUS, non nisi *metricas eclogas* exhibiturus, priora ista verba, Πάππος ἀπ' ἀκ. οὗτος γὰρ, videns extra versum posita, omisit, (satis habens in orâ adnotasse, ad *florem cardui* spectare griphum) senariosque tres tantum constituit huiusmodi:

» Νέος μὲν οὖν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι,
» ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν,
» δήπουθεν &c. «

Nos, ut in Athenaei editione consentaneum erat, quemadmodum paulo superius ista Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος, sic hic illa, Πάππος ἀπ' ἀκάνθης· οὗτος γὰρ, extra versum posuimus; ut primus senarius ab his inciperet,

νέος μὲν ὢν ἕστηκεν &c.

Ibi recte σπέρματι dedere ambo nostri mssti, non σπέρμαθ' per apostrophum, qui prorsus insolens est in dativo casu. In posteriore hexametrorum (*vers.* 17.) ferendum putavi κούφως πέτεται, quod cum editis tenet ms. *A.* Percommode vero κοῦφος correxit GROTIUS, quemadmodum dein *vs.* 19. ubique legitur. Et favere etiam illi emendationi videtur mendosa scriptura codicis *Ep.* in quo est κοῦφον. Quod ibidem ait poëta, γῆν ἀφανίζει, tropice dictum, pro ἀφανίζεται, (vel ἀφανίζει ἑαυτὸν) ἀπὸ τῆς γῆς.

Vers. 21 *sqq.* » Postremus *griphus ex* EUBULO recitatus, » ita habet:

» Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς
» εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξὺ, διατρὲς
» ἀνθρώπους τίκτειν κατὰ τὴν πυγὴν ἓν' (ἓν edd.) ἕκαστον.
» ὧν οἱ μὲν μοῖραν ἔλαχον βίου· οἱ δὲ πλανῶνται.

b » αὐτὸ δ' ἕκαστος ἔχων αὐτὴν καλέουσι φυλάττειν.
» Eubuli interpretationem non subiecit Athenaeus: con-
» tentus verbo monuisse, *intelligi* τὸ κληρωτικὸν, *instru-*
» *mentum sortiendi.* Nullum dubium est, referendam esse
» hanc descriptionem γριφώδη ad consuetudinem Attici
» fori, ut fere omnia quae apud Comicos etiam Latinos,
» nedum Graecos, leguntur. Cum autem calculis suffragia
» ferre moris esset in ea urbe, duo vasa in eos usus ad-
» moveri solita legimus: καδδίσκον sive κάδον, & κημόν:
» quorum erant formae diversissimae. *Cadus*, urna erat
» satis capax, quae coniectos calculos aut choerinas con-
» tinebat: *camus*, vasculum erat sive textum vimine opus
» oblongum, ab altera parte latum, ab altera angustum,
» utrinque patens, per quod in cadum calculi immitte-
» bantur. Pollux libro VIII. [sect. 17.] καδδίσκος μὲν οὖν
» ἐστιν ἀγγεῖον, ᾧ τὰς ψήφους ἐγκαθίεσαν: κημὸς δὲ δι' οὗ
» κατῄεσαν αἱ ψῆφοι, ἐπικειμένου τῷ καδδίσκῳ. Docti viri
» de *cado* griphum hunc sunt interpretati: nos de *camo* aucto-
» rem griphi sensisse contendimus. Sed verba inspiciamus.
» Ita autem vertimus: *Est statua*, inquit, *cuius basis in*
» *summo est, in imo hians, a capite ad calcem perforata, de-*
» *sinens in acutum, ibique foramen habens, viros pariens per*
» *nates*, (id est, *posticam partem*) *unumquodque*, *quorum alii*
» *sortem vitae nanciscuntur, alii errant.* Appellat ἄγαλμα ca-
» mum; quia, ut *statuae* super sua basi solent collocari,
» sic camus super ore caddisci sive urnae; nam & Graeci
» ὑδρίαν vocant: neque probem *simulacrum* exponi. Mi-
» nus probo eruditorum hominum sententias super sequen-
» tibus verbis: βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνός. Legunt
» μεμυκὸς ἄνω, *connivens superne*, sive *clauso ore*: [sic Da-
» lec.] quod absurdum est. Nam camus immittebatur in
» os cadi, & per ipsum traiiciebantur sortes in cadum:
» quare veteres colo & infundibulo comparant camum,
» cum ratione figurae, tum propter usum. Scholiastes
» Aristophanis: [ad Equit. 1147.] Κημὸς, ὁ ἐπὶ τοῦ κα-
» δίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις.
» Κρατῖνος δὲ αὐτὸν ἐν Νόμοις χοίνιον ἠθμὸν καλεῖ. τοιοῦτος
» γὰρ ἐγίνετο, καὶ ἦν παρόμοιος χώνῃ. Scribendum σχοίνι-
» νον ἠθμόν. *Cratinus camum appellat, colum iunceum.* Hesy-
» chius: σχοίνινος ἠθμὸς, δι' οὗ τὰς ψήφους εἰς τὰς ὑδρίας
» οἱ δικασταὶ καθιᾶσι. Respicit sine controversia ipsum il-
» lum Cratini locum. Iidem Grammatici *camum* vocant

» πλέγμα κωνοειδὲς καὶ ἠθμοειδές : *textum coni figurâ, colum* b
» *referens* : &, cur ori cadisci imponeretur camus, cauf-
» sam afferunt, ἵνα μὴ ὀλισθαίνωσιν αἱ ψῆφοι : *ne calculi*
» *aberrantes ab angustiore cadisci foramine dilaberentur.* [Vide
Schol. ad Aristoph. Vesp. 99. & ad Thesmoph. 1040. &
Hesychium in Κημός.] » Quare etsi specie veri blanditur
» illa lectio μεμυκὼς ἄνω, quia opponuntur inter se μύειν
» & χαίνειν, falsa tamen est, atque adeo ridicula. βεβη-
» κέναι est *rectum insistere*, ut cum super *basi* suâ *stat* sta-
» tua. At quaecunque sunt κωνοειδῆ, ut colum, infundi-
» bulum, & camus, inversae pyramidi similia sunt, cuius
» *basis* est *sursum versa*, cuspis deorsum. Ex his intelligi-
» mus, quam eleganter *EUBULUS camum* appellet ἄγαλ-
» μα βεβηκὸς ἄνω. In *secundo versu* διατρὲς positum
» pro διάτρητον. Videtur autem battologia mera, τετρη-
» μένον, ὀξὺ, διατρὲς, nisi commode exponatur. In
» Excerptis & membranis pro διατρὲς scriptum inveni-
» mus διάτρωτον: forte pro διάτρητον. Aliquando le-
» gebamus διαμπρὲς, pro διαμπερές: sed poenitet con-
» iecturae. In *tertio versu*, τίκτον scribe cum Excer-
» ptis. In iisdem est ἕν' ἕκαστον, *unumquemque*, sive *sin-*
» *gulos homines*: quia de singulis fontibus separatim ferun-
» tur suffragia. Non displicet ἓν ἕκαστον: [sic editiones
» omnes:] ut obscure respiciatur ad diversos camos. Duos
» enim (aut etiam tres) cados cum suis camis statuebant:
» in alterum nigri, in alterum albi calculi coniiciebantur.
» πυγὴν appellat *angustam cami partem*, per cuius foramen
» calculi in urnam ingrediebantur. Obscure dictum & pla-
» ne αἰνιγματωδῶς, *homines parere*, pro *ferre decretoriam de*
» *vita aut morte hominis sententiam.* Magis proprie usus es-
» set verbo γεννᾷν: tum enim *generatur* & *concipitur* sen-
» tentia, cum per camum sortes in urnam mittuntur: *pa-*
» *ritur* autem tum, quando edens urna immissos calculos
» palam facit iudicum voluntatem. [At de *generatione* etiam,
non modo de *partu*, verbum τίκτειν usurpant poëtae:
sed in gripho ne opus est quidem, ut adeo subtiliter sin-
gula verba aestimentur.] » In *quarto*, legunt Excerpta ὧν
» οἱ μὲν μοίρας ἔλαβον [μοίρας ἔλαχον noster codex
» uterque] βίου: eos intelligit qui *absolvuntur*. πλανᾶσθαι
» est *in exilium pelli*, quae civilis mors est. *Ultimus ver-*
» *sus* est corruptissimus. Breviatori licuit eum praetermit-
» tere: liceat & nobis idem. Hoc malumus quam incide-

b. » re in fumum, vitantes humum: quod scimus accidisse, » iis qui adhuc de eius interpretatione aliquid scripserunt. » Nam quidquid est, quod isto versu significatur, omni» no ad camum iudicialem id pertinet: qui aliò referunt, » errant, & Athenaeum inscitiae aut supinae ac dolo pro» ximae negligentiae insimulant.« Haec CASAUBONUS. — Quibus sane quam erudite disputatis nihil propemodum, quod operae pretium sit adiicere, suppetit nobis. In fine *versus* 22. διάτρωτον cum Casauboni libris exhibet noster codex mstus uterque: quod nec ad versum, nec ad sententiam aptum, & omnino ne Graecum est quidem. Nec magis versui convenit διάτρητον: quod etiamsi conveniret, tamen ob id quod modo praecedebat, εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, minime ferri posset. Quid vero secutus sit is qui editam scripturam διάτρει invexit, exputare non potui: metro quidem sic satis consultum video, sed ad sententiam nihil promotum. At, si illi licuerat coniecturam qualemcumque suam in contextu ponere, quae ad hunc diem ibi servata est; quidni nobis foret licitum, eidem coniecturae (quandoquidem manifeste corrupta veterum codicum scriptura est) aliam, si qua modo occurreret paullo probabilior, substituere. Miratus equidem eram, διαμπερὲς illud, quod Casaubono in mentem venerat, pro διαμπερὲς accipiendum, tam praecise ab eodem abiectum damnatumque esse; qui tamen aliud, quod proponeret, non habuerit. Poteras interpretari διαμπερὲς ἀνθρώπους τίκτει ἕν' ἕκαστον, *omnes omnino homines parit unumquemque*: si modo intelligi posset, cur tam signate *omnes omnino homines* dicerentur, cum tamen nonnisi ad eos hoc pertineat, quibus lis capitalis fuisset intentata. Satis utique superque erat id quod continuo sequitur, ἕν' ἕκαστον, *unumquemque*: nempe, quemcumque illa statua in utero gessisset, id est, cuius sors in urnam fuisset coniecta: nam ἕν' ἕκαστον omnino cum *Epit.* scriptum oportuit; (quo dein statim refertur ὧν οἱ μὲν &c.) non ἓν ἕκαστον in neutro genere. Sed qui διάτρει primus hîc posuit, (pro quo dein ex Casauboni Animadv. διατρὶς receptum in ed. Cas. 2. & 3.) is fortasse id ipsum voluerat, quod nos spectavimus, cum διάτρις corrigere auderemus: nempe sic metri caussa dictum coniectabamus pro διάτριχα, *tripliciter, trifariam, trium modorum uno*. Quinam sint illi tres modi, sequenti versu in-

dicatur; obscurius utique, ut solet in griphis vel aenig- b
matibus:

ὧν οἱ μὲν μοίρας ἔλαχον βίου, οἱ δὲ πλανῶνται.

Ubi quin *hi qui errant*, sint *qui exsilio multantur*, nullum est dubium: *quibus* vero *sortes vitae obtingunt*, ii duplicis generis intelligi videntur: (quare & μοίρας in plurali, non μοῖραν, habent veteres libri:) nempe alii qui *absolvuntur*, alii qui *capitis damnantur*. Neque vero curiosius iam quaerat aliquis, quo pacto, qui capitis damnatur, eum *pari* aut *gigni* dicere griphus possit. *Pariuntur ex urnâ*, id est, *prodeunt*, *alii sortem nacti vitae servatae*, *alii vitae amittendae*, *alii in exsilium mittendi*. Quod τίκτειν (non τίκτον) legitur in ms. *A*. unde & in editiones omnes transiit; pro eo τίκτει fortasse scriptum oportuerat: quod quidem percommodum foret. In *postremo versu* non minus nobis, quam Casaubono haeret aqua. Pro καλέουσι φυλάττειν, quod erat editum, καλέω δὲ φυλάττειν dedit vetus codex *A*. quo tamen nihilo clarior nobis factus est huius aenigmatis exitus; fortasse vero, in lucem protractis his veteris scripturae vestigiis, facile nunc verum inveniet felicius ingenium. Nam *Samuelem* quidem Petitum, puto, nemo probaverit, sic corrigentem,

αὐτὸ δ' ὁ κάδδος ἔχων αὐτὸν καλέουσι φυλάττειν:

nec Gallicum interpretem, levi operâ sic refingendum versum contendentem:

ὅττι δ' ἕκαστος ἔχει, τοῦτόν γε λέγουσι φυλάττειν.

Ubi τοῦτόν γε pro τοῦτό γε accipiendum ait. Sententia vero quam in eo versu quaesiverat idem interpres, haud ita absurda: *& l'on dit que chacun garde soigneusement ce qui lui est échu.* Videndum vero ne sententia quaedam hîc lateat huiusmodi, ut cadus, cui camus imponitur, dicat: *Ego illam* (statuam) *habens, te iubeo eamdem cavere.* Epitomae auctor, non modo postremum versum omittens, sed & sequentia verba, ταῦτα δ' ὅτι κληρ. &c. eorum loco haec scripsit: καὶ ζήτει λύσιν: id est, *& quaere solutionem.* Ad κληρωτικὸν consentaneum est ut intelligatur ἀγ- c
γεῖον: quod etiam H. Stephanus monuit, Thes. T. II. pag. 248. e. Pro ἡμεῖς διακρ. quod ex ed. Ven. in omnes alias imperite propagatum erat, recte ὑμεῖς dedit ms. *A*.

AD CAP. LXXII.

c 'Αντιφάνης δ' ἐν τῷ Προβλήματι &c. »Referuntur alii »griphi ex *ANTIPHANIS Problemate.* Videtur hic comicus »hanc fabulam edidisse, ut inanes Sophistarum logoma»chias traduceret. *Primus griphus* ita concipitur:

»'Ιχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλων
» οἰηθεὶς, μεγάλῃ δαπάνῃ μίαν εἵλκυσε πέρκην,
» καὶ ταύτην ψευσθεὶς, ἄλλην κεστρεὺς ἴσον αὐτὴν
» ἦγεν. βουλομένῳ δ' ἕπεται πέρκη μελανούρῳ.

»Viri docti scribunt ἐπιβάλλειν οἰηθείς. [nempe Dalec. *ar»bitratus sese iniecisse.*] Nihil censemus esse mutandum: sed »οἰηθεὶς interpretor, *cum animos iam sustulisset ob spem prae»dae.* Nam ita accipitur τὸ οἴεσθαι: unde est veteris sa»pientis dictum sapientissimum, οἴησίς ἐστιν ἐγκοπὴ προ»κοπῆς: *spiritus elatus est qui progredientes facit regredi.* [Bion, apud Diog. Laërt. IV. 50.] »In *tertio* scribendum »videtur,

» καὶ ταύτης ψευσθέντ' ἄλλην κεστρεὺς ἴσον αὐτῇ,

»(vel αὐτῷ) ἦγεν. In *ultimo* scribunt veteres, βουλομένη. »Sic autem exponi potest aenigma: *Quidam* libidinosus, »*multis piscibus* (foeminis aut meretricibus) *rete iniecerat:* »*cum magnam de suo incepto spem concepisset, magno sumtu* »*unam percam extraxit. Cum & ab ista delusus fuisset, mugil* »leno *aliam priori parem ei adduxit. Volentem autem* & cu»pientem [immo, *Volens*] *sequitur perca haec melanurum,* »id est, *scortum scortatorem,* ἡ πόρνη τὸν πόρνον.« CASAUBONUS. — Et emendationem tertii versus, & totius aenigmatis interpretationem Casaubono praeiverat DALECAMPIUS. Mihi non liquet: ac vereor, ne multum absit ut sic satis sit emendatus tertius versus, qualis est a viris doctis constitutus. In *Epit.* omissus totus griphus: in ms. *A.* nulla ab editis discessio, nisi quod βουλομένη dat percommode, non βουλομένῳ. In proverbio fuisse dictum illud, ἕπεται πέρκη μελανούρῳ docuit auctor noster, lib. VII. pag. 319. c. ubi vide notata.

d *Vers. 7 sqq.* Ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα διδοὺς &c. »Iste »griphus quid sibi velit nescio: & fortasse merum est nu»gamentum.« CASAUBONUS. — Habent hunc griphum ambo nostri codices: & ms. *A.* quidem absque ulla varietate: nec ms. *Ep.* mutat quidquam, nisi quod *vs.* 8. ὧν ἐδεῖτο habet, non ὧν οὐδὲν ἐδεῖτο: & *vs.* 12. post ὅσ' ἀντ'

αὐτῶν ἔχεις adiicit νῦν, quae particula etiam superiorem versum claudit. Pro illis, οὐδ' αὐτὸς ἔχων ὧν οὐδὲν ἐδεῖτο, Dalec. in versione posuit, *& eorum quae dedit, habuit nihil*: cuius ex praescripto Pursanus integrum versum Graece sic reddidit:

οἷσι δέδωκεν· μηδὲν ἔχων τῶν αὐτὸς ἔδωκε.

Totum aenigma in obscoenam sententiam interpretatus est Dalec. in hominem dictum ratus qui virginem sibi ignotam compressisset. Probabilius videtur, quod initio dixerat Casaubonus, traduci hoc gripho inanes & mente cassas sophistarum disputationes. Sic Adamus acceperat, ὧν οὐδὲν ἐδεκτο legens, teste *Villebrunio*: cuius est ad hunc locum adnotatio haud absurda huiusmodi: » *Un homme qui* » *dit à un autre une chose inintelligible* [poterat adiicere, *ou des mots vuides de sens*] » *ne lui donne rien, en ce qu'il ne* » *lui apprend rien: celui qui l'entend, n'a rien non plus, en ce* » *que la chose qu'on lui donne, ou communique, est inintelli-* » *gible pour lui.* «

Vers. 15 *sqq.* » Obscurum est *de pinna & mullo* aenigma. » In eo versum secundum, qui ante fuit corruptissimus, e » e libris ita iussimus scribi,

» πόλλ' ἐλάλουν· περὶ ὧν δὲ, πρὸς ὃν τ' ἔφοντο λέγειν τι.

» In ultimo scripsit Dalecampius ἐπιθρέψει, [nempe *nutrire* interpretatus erat:] » non ἐπιτρέψει. Forte ἐπιτρίψει. « Casaubonus. — Pro πρὸς ὃν τ' (*vers.* 16.) erat πρόσσοι * τ' (sic) in ed. Ven. & Bas. προσσὸν τ' in ms. *A.* πρὸς ὃς τ' in ed. Cas. operarum errore. Si vera dein est vulgata scriptura *vers.* 17. & nihil si deest *vers.* 18. hoc dixerit griphus: *Itaque ad hunc quidem erat illis directus sermo, sed inter se multa loquentes ipsas ambas* &c. De verbo ἐπιτρίβειν (*vers.* 19.) quod passim alibi cum ἐπιτρέπειν perperam commutatum, vide VII. 300. a. & ibi not. Codex *A.* quidem hîc nil mutat; in *Epit.* vero deest postremus iste griphus.

AD CAP. LXXIII.

Ἐν δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντιφάνης &c. » Recitatur griphus alius » ex eiusdem *Antiphanis* dramate cui titulus *Sappho.* » Eius fabulae meminisse Pollucem memini libro septimo » extremo. Praeponitur primum griphus planissimis *quinque heroicis versibus*; deinde subiicitur interpretatio non

» minus perspicua senis cuiusdam, acuti quidem; sed cuius » acumen iuveni Sapphoni haud probetur. Ea interpreta- » tio *versibus septem* [*iambicis senariis*] continetur: quorum » postremus est,

a » ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων, οὔθ' ὁρῶν.

» Hinc sumit occasionem Sappho improbandae expositio- » nis huius senis: quia videbatur mutos facere Athenien- » sium oratores & demagogos; quorum caninâ facundiâ » forum semper & comitium personabant. Ait igitur:

» Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, ὦ πάτερ, ...
» ῥήτωρ ἄφωνος, ἢν μὴ ἁλῷ τρὶς παρανόμων·
» καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤμην . . . . .
» ἐγνωκέναι τὸ ῥηθέν· ἀλλὰ δὴ λέγε.

» Potest impleri versus primus, si adiicias a fine, πρὸς » τῶν θεῶν. *Quid ais, o pater? nullius vocem esse auditam* » *a populo? Quid igitur demagogis factum, obsecro te per Deos?* » *aut quis ullum oratorem vidit obmutuisse, nisi qui ter fuerit iu-* » *dicio damnatus, quod contra leges aliquid suaserit?* Ἁλῶναι » παρανόμων, frequentissimum dicendi genus Graecis ora- » toribus. Tertium versum impleveris, si scribas,

» καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤμην τέκνον φίλε.« CASAUBONUS.

— In gripho proposito nil mutat ms. *Ep.* Et consentit ms. *A.* nisi quod ex eo (*vers.* 2.) pro ταῦτα enotatum η τα (sic) quo ἢ τ.ά.δ' indicari puto, quod loco τοῦ ταῦτα in pleniore opere scriptum fuisse videtur. Priorem solutionem consulto a comico poëta fuisse sub senis persona propositam traducendorum Demagogorum caussâ, facile intelligitur. In istis versibus plane nil mutat ms. *A.* & *versum* 13. & 15. imperfectos finit, absque ullâ lacunae notâ. (Nam, quod iam subinde monui, nusquam distincti sunt versus in illo vetere codice.) In ms. *Ep.* prior solutio terminatur in verbo ἕλκουσι *vers.* 10. Tum continuo subiiciuntur ista, Καὶ μὴ καλῶς λύσαντος, λέγει ἡ Σαπφώ· Θήλεια μὲν οὖν &c. GROTIUS hunc griphum exhibens in Excerptis pag. 625 sq. vocabulum λήμματα (*vers.* 9.) *negotia* & *res* interpretatus erat:

— *transmarina negotia*
& Thraciae res, & res simul Asiaticas.

Pro quibus nos, reliquam adoptantes eiusdem versionem, *munera & quaestus* posuimus cum Dalecampio. Idem GROTIUS quatuor versus, num. 13-16. (quorum duo imperfecti) omissis verbis ὦ πάτερ, transpositisque aliis, in

tres hosce contraxit:

> Σ. Ῥήτωρ δ' ἄφωνος πῶς γένοιτ', ἐὰν μὴ ἁλῷ
> τρὶς παρανόμων; A. Καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤόμην
> ἐγνωκέναι τὸ ῥητόν. ἀλλὰ δὴ λέγε.

Quos latine in hunc modum convertit:

> S. *Orator sed enim mutus quî fiat nisi*
> *ter deprehensus?* A. *Atqui coniexe optime*
> *credebam. Sed tu carmen perplexum expedi.*

Mox recte τὸν γρῖφον scribunt edd. sed τὸν γρίφον constanter ms. *A.* Deinde vero (*vers.* 17.) recte μὲν οὖν ms. *A.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Bas. ubi perperam μὲν χοῦν ed. Cas.

AD CAP. LXXIV.

Τί πάντων ἰσχυρότατον; » Proponitur problema, *Quid* b
» *sit omnium rerum validissimum?* idque etiam inter *griphos* » voluerunt censeri veteres. In fragmentis Danielis, quae » habentur inter libros Apocryphos, pulcherrime dispu» tatur haec quaestio, & apud Iosephum ben Gerson li» bro primo. « CASAUBONUS. — Bene φησὶν, ad Δίφιλος relatum, edebatur: non φασὶν, ut est in vetere codice; quod sonat *narrant*, & commode quidem hîc staret, si aliud praecessisset verbum ad Δίφιλος relatum. Videndum tamen, ne fortasse φησὶν, ut saepe aliâs subintelligi debuerit, & verbum φασὶν revera sit ex ipsius poëtae sive ex eius personae sermone, quam is loquentem induxit. Sunt autem utique in ista narratiuncula satis clara *versuum senariorum vestigia*; supersunt etiam nonnulli integri senarii, velut,

> φάσκειν τε τὸν χαλκέα πολὺ κρείττω φέρειν:
> & κάμπτειν, μαλάσσειν, χ' ὅ τι ἂν χρήζῃ ποιεῖν. (vel
> ποεῖν. ut in ms. *Ep.*)

Caeterum nil adtinebat, hosce signate distinguere; quoniam adparet integram eclogam ipsius poëtae verbis adponere noluisse Athenaeum. Verba προβαλεῖν δ' αὐταῖσι τὸν γρῖφον omisit Breviator. αὐταῖσι, pro edito αὐταῖς, dedit ms. *A.* Porro quum τὴν γριφ. in ed. Cas. legeretur, ingeniose suspicatus erat CORAY in *Notis msstis*, τινὰ scriptum oportuisse; puto in hanc sententiam, *proposuisse nonneminem illis griphum:* sed nonnisi ex operarum errore orta illa scriptura erat: τὸν γριφ. tenet ms. *A.* cum edd.

b vett. Itaque αὐταῖσι vel αὐταῖς accipi debuit pro ἑαυταῖς vel ἀλλήλαις, *sibi ipsis*, *invicem*.

Ubi dein scribitur, καὶ τὰν μὲν εἰπεῖν, & τὰν ἀπόδειξιν, ibi super τὰν in ms. *A*. notata litera η indicat quidem communem formam τήν: sed non modo hîc doricas formas cum editis libris & cum ms. *Ep*. in contextu tenet ille codex, verum etiam deinde τὰν δευτέραν, & τὰν τρίταν. Quare mirabar, cur, ubi de Samiis puellis agitur, quas *ionice* loqui consentaneum erat, *doricâ* linguâ utatur poëta. Sed videtur in Samo insulâ, quamquam Ioniae proximâ, inde a Carum temporibus, qui illam olim tenuerant, Dorica lingua vulgo invaluisse. Porro, ὀρύσσουσίν τε commode dedere ambo nostri codices mssti. Deinde καὶ χρῶντ' εἰς ἅπαντα habet ms. *A*. nesciens γ' particulam, quae in editis adiecta. In *Epit*. prorsus omissa quatuor illa verba. Dein in ed. Ven. & Bas. sic legebatur: εὐδοκιμοῦσαν δὲ τὰν δευτέραν, Φάσκειν τε &c. Casaubonus in sua ed. post δὲ tacite verbum ἐπάγει inseruit, nullo sensu. Videtur vir doctus ἐπάγει pro εἰσάγει accepisse: quasi diceret Athenaeus, *inducit deinde poëta alteram*. At ἐπάγειν in infinitivo opportune nobis exhibuit ms. *A*. quod sonat *dictis adiicere*, *pergere*. Nec vero εὐδοκιμοῦσαν habet idem ms. *A*. sed εὐδοκιμοῦσαι: ubi iota in fine positum possis pro *iota subscribendo* accipere, ut esset dativus casus cum verbo ἐπάγειν constructus. Sic sententia foret: *illi vero laudatae adiecisse alteram*. Sed verbum ἐπάγειν in eâ notione, quae huius loci est, absolute poni solet, non cum dativo casu construi. Quare, quod saepe aliâs observavimus, id hîc obtinere suspicatus sum, ut terminatio ας cum terminatione αι sit permutata, sive ut postrema litera ita picta sit, ut aegre discernas, utrum ς sit, an ι. Denique εὐδοκιμούσας scripsisse Athenaeum mihi persuasi, quae est dorica forma genitivi, pro communi εὐδοκιμούσης, ubi subintelligendum pronomen ταύτης, ut sententia sit, *quae cum esset laudata*, vel *quae quum plausum tulisset*: quam in partem iam saepius usurpatum verbum εὐδοκιμεῖν vidimus, & paullo post videbimus, pag.
c 452. f. In extremis verbis, non ferendum putavi στένοντα, quod habent quidem ambo mssti cum editis, sed necessario σθένοντα legendum, idem valens ac ἰσχυρὸν, vel ἰσχὺν φέροντα.

Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς, γλαφυρὸς ὢν ποιητὴς περὶ τὴν

σύνθεσιν, ἔσθ' ὅτε καὶ μελαίνει τὴν φράσιν. Sic, *περὶ τὴν* c
σύνθεσιν, ms. *A.* cum editis: quae si vera est scriptura, debuerunt haec verba, commate post *σύνθεσιν* posito, ad superiora referri, contra quam factum erat in ed. Bas. & Cas. in quibus *post ποιητὴς*, *non post σύνθεσιν*, incisa est oratio. In ed. Ven. nulla prorsus distinctio: sic & (puto) in ms. *A.* Sed *Epitomae* auctor, *παρὰ τὴν σύνθεσιν* scribens, recte ad sequentia haec traxit, post *ποιητὴς* incidens orationem. De vocabulo *σύνθεσις*, eiusque notione eâ quae hîc locum habet, diximus ad pag. 445. b. Recte *ἔσθ' ὅτε*, non *ἔσθ' ὅταν*, dedit codex uterque.

ὥσπερ ἐν Ἴριδι Σατυρικῇ &c. Exspectabam, *Σατυρικῷ*, scil. *δράματι*: sed nil mutat vetus codex. »*Irim*, fabu»lam *satyricam* ACHAEI *Eretriensis*, laudant & Paroemio»graphi [Suidas] in *Βοῦς ἕβδομος*. Griphum inde prola»tum ab auctore, ita recitat Breviator: *Λέγει γοῦν που* »*λιθάργυρος* (non *αἰθάρυγος*, ut operarum incuriâ in no»stris libris) *δ' ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλεκτὸν Σπαρ*»*τιάτην γραπτὸν κύρβιν.* Addit, *τὸν γὰρ λευκὸν ἱμάντα ἐξ* »*οὗ ἡ ἀργυρᾶ λήκυθος ἐξήρτητο Σπαρτιάτην γραπτὸν ἔφη* »*κύρβιν. ἢ τὴν Σπαρτιάτην σκυτάλην.* melius *Σπαρτιᾶτιν*. »Horum comparatione illustrari & exponi debet nostro»rum librorum lectio. « CASAUBONUS. — Quosnam *libros* dixerit, in quibus *operarum incuriâ αἰθάρυγος* scribatur, velim scire: sane in omnibus editionibus *λιθάργυρος* recte expressum video, sicut in msstis. In omnibus vero editionibus illud peccatum erat, ut, quum ex duarum linearum intervallo in vetustis libris repetita legerentur verba *Σπαρτιάτην γραπτὸν*, e priore loco in posterio- d
rem aberrando, omissis multis, ista statim subiicerentur, *ἔφη κύρβιν, ἀντὶ τοῦ* &c. Quae in his deerant, ea noster ms. *Epit.* eodem modo, quo ex Hoescheliano codice Casaubonus proposuit, suppleta dedit, nisi quod non *ἢ τὴν Σπαρτιάτην σκυτ.* scribit, sed *ἤτοι σπαρτιάτιν* (sic) *σκυτάλιν*: ubi ms. *A.* *ἀντὶ τοῦ Σπαρτιᾶτιν σκυτάλην*. Idem vero supplementum etiam idem codex *A.* exhibet, atque etiam hoc amplius, quod ante verba, *τὸν γὰρ λευκὸν*, ista inserat, *ἐν διπλῷ ξύλῳ*, ad praecedentia relata. Obscuritas, quam hîc sectatus est poëta, primum in eo consistit, quod, pro *loro albo*, *scriptam Laconicam scytalam*; tum, quod ne *scytalam* quidem dixit, sed, loco *scytalae*, *κύρβιν* nominavit: quo vocabulo Athe-

d nis nominabantur tabulae legis, quae a scytalis Laconicis plurimum differebant. Nam levis quidem admodum illa similitudo est, quam *Hadr.* IUNIUS, hunc locum tractans Animadv. lib. IV. cap. 14. notavit, ubi ait: »Ut in *κύρ-* »*βεσι* leges exaratae erant, ita in scytala praecepta ad »duces & imperatores militiae inscribebantur.« Caeterum, in ipsis poëtae verbis quo pacto constructioni verborum constet ratio, aut quo pacto omnino concipienda sit orationis structura, minime adparet; & vix sana esse videtur illorum verborum scriptura. Nam haec quidem sententia, *ampulla suspensa erat* ex *κύρβι*, Graece illis verbis exprimi nullo modo posse videtur, *ὄλπη παρῃωρεῖτο κύρβιν*. Constaret utcumque ratio, si conversis nominum casibus dixisset poëta, *ὄλπην παρῃωρεῖτο κύρβις*: quod sic intelligi posset, *κύρβις ex se suspensam habebat ampullam.* Nescio, utrum in vocabulo *λιθάργυρος* etiam obscuritatem quamdam iam olim fuisse dicam, an nobis tantum hodie obscurum esse, quid sit quod *λιθάργυρον ampullam* Achaeus aut *λιθαγύρεον pelluvium* Stesichorus dixerit; quandoquidem ex *lithargyro* vel *lithargyrio*, quod vulgo vocatur, *vasa* confici nequeunt. Quam *λιθάργυρος* ampullam Achaeus vocat, eam *ἀργυρᾶν* (*argenteam*) interpretatur Athenaeus, sive apud Athenaeum Clearchus. Suspicari autem licet, non intelligi debere prorsus *argenteam*, sed *argento similem*; nempe *aeneam argento obductam.* Vide Epigramma in Analectis Brunckii T. II. p. 142. num. 8. & apud Suid. voc. Ὄλπη: & confer IACOBS Animadv. in Anthol. T. II. P. I. pag. 358. &, quem is laudavit, SCHNEIDERUM in Lexic. Graec. voce *λιθάργυρος*. Caeterum de Lithargyro, ex mente atque sermone veterum, consulendus Salmasius in Exercitat. Plinian. pag. 760. & 762.

Ἴων δὲ – – δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν. »Locus hic »erat praeclarae θεωρίᾳ de *generatione visci*. Sed neque in»stituto nostro convenit, quaestiones philosophicas plu»ribus explicare: & de ea re griphoque hoc Ionis ita docte, »accurate, & subtiliter disseruit *Iulius Caesar* SCALIGER, »ut tanti viri pudor vel maxima ingenia ad Lucilianum »*mu* iure possit adigere. Studiosi legant quae super hoc scri»psit vir incomparabilis cum ad Theophrastum DE Causis »Plantarum lib. II. [cap. 23.] tum in Exercitationibus »contra Cardanum. *Ionis* sunt verba de aucupe quodam:

» — Δρυὸς μὲν ἰδρὼς (vel μ' ἰδρὼς)
» καὶ θαμνομήκης ῥάβδος, ἥ τ' Αἰγυπτίη
» βόσκει λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη.

» *Alit me*, inquit poëta, *quercinum viscum*, & *surculosa virga longa*, & *laena ex Aegyptio lino facta*, *pedica bestiis capiendis apta*. Appellat λινοῦλκον χλαῖναν, *retia*, *quibus ceu veste amictae aviculae capiuntur*. Vocem βόσκει quare damnarunt? Theocritus de piscatore:

» ἐξ ἄλὸς ᾧ ζώει· [immo ζωή·] τὰ δὲ δίκτυα κεῖνῳ ἄροτρα. «

Casaubonus. — Verbum βόσκει agnoscunt libri omnes: sed parum illud perceperat Dalecampius. Pro θήραγρος, temere θύραγρος ed. Bas. & Cas. 1. λινοῦλκος non tam significare videtur *ex lino factus* vel *textus*, ut accepit Casaub. cum Dalec. quam *qui lino trahitur*; quod satis commode dici poterat de *reti*, quod *lineo fune tractum* aves involvit. Pronomen personale, quod deerat vulgo, omnino fuit adiiciendum. Initium fragmenti sic scripsit Toupius, Μ' ἰδρὼς δρυὸς, (Epist. Crit. pag. 89.) transpositis vocibus: puto quod primam in ἰδρὼς necessario longam iudicaret, quae tamen anceps esse videtur. Idem: » λινοῦλκος » χλαῖνα (ait) est *rete loris sive funiculis aptum*. Aegyptus » autem *lino* abundabat: hinc Αἰγυπτίη vocatur. «

AD CAP. LXXV.

Griphus de *umbra* nihil obscuri habet. Hexametros non adposuit Breviator, prosaica solutione contentus, quam praemisit Athenaeus. Quae *vers.* 1. post Τῆς φύσεως in ms. *A.* adiicitur particulâ οὐθ', ea interpretationis caussâ, reclamante metro, adiecta erat; merito reiecta ab editoribus. Recte item *vers.* 5. μείζων habent edd. ubi μεῖζον ms. Inseruit illud aenigma Analectis suis Brunckius, T. III. pag. 321. 14.

Aenigma de *die* & *nocte*, satis quidem lepidum, quum sic scriptum esset in editis,

Εἰσὶ κασίγνηται διτταὶ, ὧν ἡ μία τίκτει
τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης
τεκνοῦται. —

illud incommodi habebat, quod minus esset rotundum, nec duobus hexametris conclusum, sed superesset verbum extra versum positum. Ea fortasse caussa fuit, cur in Ana-

lectis exhibere dedignatus sit Brunckius. Cui incommodo praesentissimum remedium adtulerunt ambo nostri codices mssti; duobus illis perfectissimis hexametris, quos exhibuimus, totum aenigma complectentes.

a Καλλισθένης ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς. Si vera ista scriptura, subintelliges Ἱστορίαις vel Πράξεσι. Sed solent fere in neutro genere concipi eiusmodi tituli librorum. Sic vides apud Vossium, de Historic. Graec. lib. I. c. 9. citata eiusdem Callisthenis Μακεδονικὰ, Θρᾳκικὰ, Περσικά. Quare consentaneum est, horum librorum titulum fuisse Ἑλληνικά: non Ἑλληνικαί.

b Quod dein in editis legebatur, ἐάν τι παρέλθωσι, quamquam haud satis adparet quid ibi valeat vocula τὶ, ferenda tamen fortasse illa fuerat; hoc sensu, *si forte illi dies praeteriissent.* Sed aliud dabant mssti libri: & codex *A.* quidem prorsus corrupte in hunc modum, ἐν αὐτὰ παρέλθωσι, & super postremâ vocali vocis αὐτὰ notata litera ν. In ms. *Epit.* vero perspicue ἐὰν αὐτὰς παρελθ. scribitur: ubi verbum παρέλθωσι active accipiendum, & ad Spartanos referendum, *si Spartani illos* (decem dies) *praeteriissent*, id est, *praetermisissent, praeterire passi essent.* Quam scripturam cum adoptaverim, tamen non dissimulo, similia exempla eiusdem usus verbi παρέρχεσθαι me requirere. Quod supra dicebatur, δέχ' ἡμερῶν, ibi satis constat praepositionem ἐντὸς subintelligendam. Sub ipsum finem narrationis, ubi ἐβοήθησαν κατὰ κράτος dabant edd. cum ms. *A.* ibi longe probabilior nobis visa erat scriptura *Epitomae*, κατὰ τάχος.

AD CAP. LXXVI.

Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσιν. »Non est ple»na oratio: erit hoc aut simili modo: Πολλῶν δὲ γρίφων »ὄντων, καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσι. « Casaubonus. — Nobis ad integritatem dictionis nihil deesse videbatur. Agitur de aenigmatibus simili quadam ratione conceptis & expressis atque illud pervulgatum de *cucurbitula*, aut illud de *eunucho & vespertilione.*

Ἄνδρ' εἶδον &c. » Griphus subiicitur:

» Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα,
» οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

» Male editum est πυρίχαλκον. [Sic quidem unâ voce

scribitur apud Nostrum non modo in edd. sed & in utro- b que cod. msto.] »Melius apud alios, πυρὶ χαλκόν: » neque aliter potest. [Sic apud Aristot. Rhetor. lib. III. c. 2. (al. c. 1.) & Poëtic. cap. 23. 5. item apud Demetrium περὶ Ἑρμηνείας, cap. 102.] » Omnis gratia & ob»scuritas huius griphi est in duabus vocibus κολλᾶν & »σύναιμα: sed maxime in illâ; sicut docet Philosophus »in tertio Rhetoricorum. Ἔτι δὲ, inquit, οὐ πόῤῥωθεν δεῖ, »ἀλλ' ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοειδῶν μεταφέρειν τὰ »ἀνώνυμα ὠνομασμένως, ὃ λεχθὲν δῆλόν ἐστιν ὅτι συγ»γενές. οἷον ἐν τῷ αἰνίγματι τῷ εὐδοκιμοῦντι,

»Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα.

»ἀνώνυμον γὰρ τὸ πάθος. ἔστι δ' ἄμφω πρόσθεσίς τις. κόλ»λησιν τοίνυν εἶπε, τὴν τῆς σικύας προσβολήν. Negat philo»sophus esse propriam in Graeca lingua vocem ad deno»tandam *coniunctionem cucurbitae cum cute*: quod verum est. »Medici fere προσβολὴν vocant. Galenus κόλλησιν saepe, »non sine allusione ad hunc griphum. Cornelius Celsus »τὸ κολλᾶσθαι vertit *inhaerescere*: τὸ κολλᾶν, *imponere*. Iu»lius Pollux, qui libro quarto [sect. 179.] scribit, τὸ »κολλῆσαι vocabulum esse medicae artis, non horsum re»spexit, ut aliquis putet: verum ad coalitionem partium »vulneratarum aut alio casu divulsarum, quae etiam »κόλλησις dicitur Graecis medicis: ut Galeno περὶ Ἀνατ. »Ἐγχειρ. ὡς κινδυνεύειν τῶν ἐπιπολῆς κολληθέντων, ἀκόλ»λητά μεῖναι τὰ διὰ βάθους. & ita semper. (*Additur in* ed. »2. & 3. Sic apud Medicos Latinos, *glutinare* & *gluti*»*natio*: ut in libris Aureliani saepe, *divisuras conglutinare.*) »Olim, ut opinio nostra est, solo hexametro hoc aeni»gma constabat: posterior aetas hexametro adiecit pen»tametrum: cuius apud antiquissimos auctores [quos su»pra nominavimus] mentio nulla. Inest velut alter gri»phus in voce σύναιμα, id est, *consanguinea*, vel *eundem* »*sanguinem participantia*; quod verum est, cum τῇ κολ»λήσει adiicitur scarificatio. « CASAUBONUS. — Confer SCHNEIDERUM ad Demetrium DE Elocut. & BUHLE ad Aristot. Rhetor. locis citatis.

Καὶ τὸ Παναρκοῦς δὲ &c. παναρκοῦς scribebatur in c edd. tamquam esset appellativum nomen. Recte vero, ut videtur, Παναρκοῦς ms. *Ep.* ut sit Παναρκὴς proprium nomen viri: de quo caeteroquin quidem nihil nobis compertum.

c ὅτι βάλοι ξύλῳ τε κοὐ ξύλῳ καθημένην. Satis adparet, verba ξύλῳ τε κοὐ ξύλῳ non ad βάλοι esse referenda, sed ad καθημένην. Itaque pro καθημένην malles ἐπικαθημένην. Commodius apud Suidam in Αἶνος scribitur: ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου: quod ipsum etiam metri ratio requirebat. Nam qualis apud Suidam exhibetur hic griphus, tribus his hexametris conclusus fuisse videtur:

> Ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ, ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιν,
> ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
> λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν.

Eodem pertinet, quod apud Platonem, loco mox citando, ἐφ' οὗ scribitur. Sed quum in aenigmatibus versemur, iuvabit huc transscribere idem aenigma duobus membris auctum, quale ex nescio quo *auctario ad Phaedri fabellas* exhibuit Brunck in Notis ad Analect. T. III. p. 308. praescripto hoc lemmate: Εὐνοῦχος, στραβὸς ὢν, νυκτερίδα ἐπὶ νάρθηκος καθημένην κισσήρει βάλλει καὶ ἀστοχεῖ.

> Αἶνός τις ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
> ὄρνιθα κοὐκ' ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
> ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
> λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλεν τε κοὐ βάλε.

A Grammaticis sequioris aevi subinde uno atque altero membro auctum circumferri solitum esse illud aenigma intelligo ex Eustathio: qui mentionem illius faciens (ad Iliad. θ'. pag. 599. l. 26.) non modo omnia eadem posuit, quae in versibus a Brunckio prolatis leguntur, sed insuper etiam ad verbum καθημένην (reclamante licet metro) adiecit τε κ' οὐ καθημένην: quae quidem ille non ex Athenaeo aut ex Athenaei Epitoma, sed aliunde, desumsit. Nam nihil hic ab editis dissentiunt ms. *A.* & ms. *Ep.* nisi quod ubi λίθῳ κοὐ λίθῳ erat editum, ibi τε particulam priori λίθῳ adiectam dedere ambo mssti. Tum, κίσσηρις bene edd. cum *Ep.* sed κίσηρις ms. *A.*

Πλάτων ἐν πέμπτῳ Νόμων. Non in *quinto Legum libro*, sed in *quinto Reipublicae*, aenigmatis illius meminit Plato, (Tom. VII. ed. Bipont. pag. 65.) ubi παίδων αἴνιγμα appellat. Ibidem, quod modo diximus, non d ἀφ' οὗ, ut in Athenaei libris, sed ἐφ' οὗ scribitur, scil. ἐφ' οὗ καθημένην. Possis tamen ἀφ' οὗ ad βαλεῖν referre, & intelligere *qua de arbore avem non avem deiecerit:* nisi iungi debuit utrumque, ut ἐφ' οὗ ad arborem spectet, ἀφ' οὗ vero ad materiam seu instrumentum, quo feriit eunu-

chus. Sed habent etiam alias difficultates illa Platonis verba hîc citata; quas nunc non vacat subtilius excutere.

AD CAP. LXXVII.

Nullam habent difficultatem, & vel pueris nota sunt ista, quae *Pythagorae aenigmata* perhibere solent. Illud miratus sum a nemine interpretum esse observatum, defectam esse sub finem huius capitis orationem. Profecto enim non cohaerent ista, ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ προσδέχεσθαι. ὅρος γὰρ καὶ πέρας ζωῆς ὁ θάνατος. In superioribus verbis terminatur interpretatio illius aenigmatis, μὴ καθῆσθαι ἐπὶ χοίνικα: cui interpretationi fortasse etiam caussa erat adiecta, cur illud praeceptum tali potissimum aenigmate fuerit comprehensum. Deinde vero dubitari non potest, quin subiectum fuerit aliud aenigma, cum ipsius interpretatione: cuius ratio deinde redditur in eis verbis quae supersunt, ὅρος γὰρ (sive, ut nos ex ms. *A.* edidimus, ὅρια γὰρ) καὶ πέρας ζωῆς ὁ θάνατος &c. Quibus ex verbis facili etiam coniecturâ intelligi poterat, quodnam fuisset aenigma, quod hîc ab Athenaeo positum fuerit, sed per librariorum lapsum interciderit: nempe illud, quod apud Plutarchum De Puerorum Educat. lib. III. cap. 2. (cap. 17. pag. 56. ed. Schneid.) his verbis expressum est, Μὴ ἐπιστρέφεσθαι ἐπὶ τοὺς ὅρους ἐλθόντας. Cui aenigmati talis quaedam interpretatio adiecta fuisse videtur: ἀντὶ τοῦ, τὸν θάνατον εὐκόλως προσδέχεσθαι: *id est, mortem aequo animo exspectandam* vel *admittendam.* Ac fortasse loco verbi προσδέχεσθαι, quod hodie proxime post τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ legitur, aliud olim verbum erat positum, velut προορᾶσθαι, προνοεῖν, aut tale aliquod: ut *defectûs nota* rectius inter duo verba ἀεὶ & προσδέχεσθαι fuerit ponenda. Nam verbum quidem προσδέχεσθαι ad ista τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ (nempe ἡμέραν) haud satis aptum videtur pro eâ sententiâ de qua hîc agebatur. Apud Plutarchum l. c. sic habes, φεύγειν ἀργίαν, καὶ προνοεῖν ὅπως τὴν ἀναγκαίαν παρασκευάσωμεν τροφήν. Rursusque apud eumdem, Symposiac. VII. 4. ἀεί τι τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν, καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν. Repererat tamen & Epitomae auctor in suo operis plenioris exemplo iam tum iuncta ista verba, τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ προσδέχεσθαι, quae & ipse sic in *Epit.* posuit: sed pulcre intelligens, cum

istis nullo modo cohaerere ea quae sequebantur, ὅρια γὰρ καὶ πέρας &c. consulto haec praetermisit.

AD CAP. LXXVIII.

f ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ. »Enumerantur aliquot ve»teres aenigmatum auctores εὐφυεῖς: inque his *Aristony»mus psilocitharistes*, & *Cleon cognomine mimaulus*. Ambos »fuisse *pantomimos saltationis Italicae artifices*, non obscure »indicatur; cum, ubi dixit de Cleone, ὥσπερ καὶ τῶν »Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκρι»τής, addit dipnosophista, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περιῆν »ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ. Videtur dicere, *victum Nym»phodorum a Cleone*, cum ambo mimum quemdam Romae »recitarent & gestum agerent in theatro. Sed quis ille »μνημονευόμενος *mimus?* Aut titulus hîc latet alicuius mi»mi corruptus: aut aliquem celeberrimum mimum intel»ligit, vulgo omnibus tum notum, cuius tamen fama sit »hodie extincta, in hac bonorum librorum penuria.« Casaubonus. — At mihi perspicuum esse videbatur, quem dicit auctor τὸν μνημονευόμενον μίμον esse eumdem quem modo memoraverat *Italicum mimum*. Pro eo quod modo in plurali dixerat τῶν Ἰταλικῶν μίμων ὑποκριτής, nunc singulari utitur, non diversâ sententiâ. τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ idem valet ac si dixisset τῷ προειρημένῳ γένει τῶν μίμων, nempe τοῖς Ἰταλικοῖς μίμοις. Neque hîc de hominibus agitur, qui Romae (ut existimavit Casaubonus) mimos recitassent & gestum egissent, sed de iis qui in *inferiore Italia*, quae magna Graecia dicta est, artem illam exercuerunt. *Nymphodorus* Syracusius, de quo hîc agitur, multo prius vixit quam Graecos artifices urbs Roma vidisset: nam (quod ipso Athenaeo teste scimus, I. 19. f. ubi conf. notata) illius meminit Duris historicus, qui Ptolemaei Philadelphi aetate scripsit. *Aristonymus*, qui paulo ante nominatur, Atheniensis fuit, citharamque pulsavit in nuptiis quas Alexander M. sublato Dario celebravit, ut docet Noster, XII. 538. e. Quare cum Aristonymo comico poëta, qui sub Ptolemaeo Philadelpho & Philopatore vixit, non confundi debuit; quod factum a viro docto in nova editione Bibliothecae Graecae, T. II. pag. 288. Nec vero *Ischomachus*, quem continuo deinde ait Athenaeus fuisse aemulum Nymphodori, confundi de-

buiffe videtur (quod nobis accidit, in Animadv. ad I. 8. f.) cum parafito illo Ifchomacho, cuius meminerunt Cratinus comicus, & Araros, Ariftophanis filius, apud Athenaeum I. 8. f. & VI. 237. a. Quod mox ait auctor, *ἐν τοῖς θαύμασιν*, de eo vocab. vide Animadv. ad I. 6. d.

Τὰ τοῦ Ἀριστωνύμου &c. »Mutila funt & corru- a
»pta verba, *τῶν ἀριστωνύμων δ' ἦν εὐπαρύφων λόγων*. Si»ne libris ne hifcere quidem licet nobis. Defunt fortaffe »non pauca. Nam videtur his verbis transitum facere ad »*Ariftonymi* aenigmata: quorum aliquot, opinor, exem»pla pofuerat.« Casaubonus. — Ne nobis quidem meliores libri quidquam profuerunt: nil mutat ms. *A.* in *Epitoma* vero defunt ipfa ifta verba, quae crucem figebant doctiffimo viro. At vel fic hifcere nos aufi fumus; nobisque perfuafimus, aut tali prorfus modo, quo ufi fumus, aut in eamdem fententiam fimili alio, corrigendum fupplendumque effe defperatum iftum locum: neque aliud quidquam hîc defiderari. *εὐπαρύφους λόγους* Athenaeus, Romanorum fermonem (ut paffim alibi) imitatus, eâdem prorfus notione dixit, quo Romani *praetextata verba* dixerunt, quae effent *lafciviora & obfcoena.*

ὁ Σωσιφάνης ὁ ποιητής. Ex Pleiade, quae dicebatur, Tragicorum poëtarum *Sofiphanes* fuit; aliis quidem paffim citatus, Athenaeo vero nusquam nifi hîc nominatus. *Articulum ante* Σωσιφάνης *adiectum* dedit ms. *A.* Iunguntur autem haec verba cum fuperioribus, non, ut plerumque folet Nofter, per *δὲ* particulam, fed per copulam *καὶ*, quâ indicaret auctor, *etiam* Sofiphanis dictum *eiusdem* fere *generis* fuiffe quo delectatus erat Ariftonymus.

λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον. »Refertur inter gri»phos etiam hic, fane *αἰνιγματώδης* mihi quidem: *Σωσι»φάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κηφισοκλέα τὸν ὑποκριτὴν εἶπεν, λοιδο»ρῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον· ἐνέβαλλον γὰρ ἄν σου, φησὶν, »εἰς τὰ ἰσχία λίθον, εἰ μὴ καταῤῥαίνειν ἔμελλον τοὺς περι»στηκότας.* Offendit me ifta lectio multis modis: nam fi »*latius & nimis diductum os* (quid enim aliud *τὸ εὐρύστο»μον*? Interpretis ille *ex pituita fluor* ineptum commen»tum eft:) Cephifocli ivit obiectum Sofiphanes; quid »attinebat, *ἰσχίων*, id eft, *coxarum* aut *natum* facere men»tionem? Deinde nihil penitus video in his verbis unde »colligi poffit ullâ ratione Cephifoclis deformitas ex oris »latitudine. Poftremo, illud *καταῤῥαίνειν λίθοις* haud fcio

a » an satis probum censeri debeat genus locutionis. In Ex» cerptis κατάῤῥέειν offendimus. Acutiores excogitabunt » aliquid melius. Nos ita censemus: non τὸ εὐρύστομον, » sed τὸ εὐρύπρωκτον exprobrat Sosiphanes Cesiphocli. Id » quid sit norunt omnes qui non sunt in Graecorum scri» ptorum lectione peregrini. Pro καταῤῥαίνειν, lego κατα» ράττειν. Quid poterat ingeniosius dici ad declarandam » εὐρυπρωκτίαν quam hoc? *Ego tibi in nates coniicerem la» pides; nisi vererer ne transmissis saxis circumstantes feriam.* » In corona hominum haec dicta sunt, &, ut opinor, in » theatro: ubi moris erat malos poëtas & histriones im» peritos lapidare, quemadmodum antea probavimus. « Casaubonus. — De priori emendatione (merito, uti videtur) adsentiens Casaubono Palmerius, in Exercitationib. pag. 517. recte defendit verbum καταῤῥαίνειν, quod cum editis tenet cod. *A*. in καταραίνειν detortum in nostro ms. *Ep*. Nec vero (quod Casaub. existimaverat) intelligi debet λίθοις καταῤῥαίνειν: sed, quod *Palmerius* ait: » qui in lacunam lapidem violenter iacit, is *adspergit cir» cumstantes*. « — Gallicus interpres, suo sensu abundans, quo Casaubono obganniret, vulgatam scripturam εὐρύστομον defendit: qui quod ait, ipsum vocabulum τὰ ἰσχία, quod suspectam Casaubono fecerat scripturam istam, contra ipsum pugnare; id quo pacto ita nude nullâ prolatâ ratione adfirmare potuerit, viderit ipse.

b Ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γρῖφος. Quodnam sit genus griphorum quod prae caeteris *griphum logicum* sive *rationalem* adpellat auctor; aut, cur ad hoc genus tres illos potissimum griphos, qui mox subiiciuntur, retulerit, profiteor mihi non liquere. Vellem mentem suam aperuisset Casaubonus: nec enim probabile est, Dalecampio illum adsensisse, verba ista graeca, Ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γρῖφος, his latinis reddenti: *Est autem vetustissima griphorum oratio:* quasi legisset, λόγος γριφικός. Haud dissimili vero ratione difficultatem elusit Gallicus interpres, sic vertens: *Voici un très-ancien propos qu'on peut bien rapporter au caractère des griphes: Qu'est ce que nous enseignons* &c. Vocabulum graecum latine saltem expressit Natalis Comes: *Antiquissimum est aenigma* r a t i o n e m s e q u e n s, *maximeque accommodatum naturae aenigmatum.* Sed videtur γρῖφος λογικὸς opponi τῷ μνημονικῷ. (cf. Poll. VI. 108.) In hoc sola memoria, in illo valet ingenium.

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν; » Etiamsi non
» adiecisset suam interpretationem Athenaeus tribus quae-
» stionibus aenigmaticis quae sequuntur statim, non erat
» arduum illas solvere. Nos ita respondissimus, partim ut
» ab eo factum, partim paulo aliter. Exempli gratia: *Quid*
» *est quod omnes docemus, cum nesciamus tamen?* si quis me ro-
» get; dicam, *praecepta medicinae*. Etiam imperitissimos,
» etiam aniculas praecepta recuperandae aut conservandae
» valetudinis aliis dare videas: nobilissimam artem pauci
» recte tenent, quos aequus amavit Apollo. Athenaeus
» vero respondet, τὸ ψυχὰς ἔχειν: *quod animas habeamus.* c
» Paralogismus est in hac responsione: nam verum qui-
» dem est, ignorari vulgo quid animus sit, itemque alia
» quae de animâ & animo quaerunt sapientes: at illud
» falsum est, nesciri a nobis quod animam habeamus. Hoc
» igitur omnes docemus, quod scimus omnes: illud alte-
» rum, quod scit nemo, docere etiam aggreditur nemo,
» nisi soli sapientes aut sapientiam professi. « CASAUBO-
NUS. — Sane, si de *animâ*, quam vulgo dicimus, id est,
de *animo* (ut latine reddidit Dalec.) intelligi debet Athe-
naei interpretatio; multo mirabilior nobis accidat opor-
tet interpretatio griphi, quam griphus ipse. Et, ut dicam
quod sentio, prorsus non percipio quo pacto in eam sen-
tentiam interpretari griphum istum quisquam potuerit.
Quare mendae suspecta mihi fiebat vox ψυχάς: sed nec
mssti codices aliam dedere, neque occurrebat quidquam
ex quo illam ortam aut huc invectam esse hariolari pos-
sem. Itaque videndum putavi, ne notione quadam pluri-
mum diversâ hîc accipiendum esset illud vocabulum; nem-
pe, de *halitu ex ore* & pulmonibus *prodeunte:* quem si quis
foetidum habet, *non animadvertit ipse*, sed διδάσκει τὸν
πλησίον, *docet eum qui prope adstat.*

» *Altera quaestio*, Τί ταυτὸν οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ; Re- b
» spondissem, *Infinitum:* sive, *Deus;* de quo noti sunt
» Arati versus, & illud, *Iovis omnia plena.* Olympiodo-
» rus, in Phaedonem Platonis: λέγομεν εἶναι ἐν οὐρανῷ
» τὸν θεὸν, καί τοι πανταχοῦ κοὐδαμοῦ. Ad *tertiam quae-*
» *stionem*, Τί ταὐτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάττῃ;
» etsi potest etiam aliter, malim tamen cum Athenaeo re-
» spondere, *canis, aquila, ursus & serpens.* Etiam marinos
» serpentes esse, pluraque eorum genera, auctor Aristote-
» les, Hist. Anim. lib. II. « CASAUBONUS. — Ubi nos edidi-

mus, τὸ δὲ, χρόνον σημαίνει, ibi fidem msstorum nostrorum secuti sumus: nec aliter legitur in ed. Ven. & Bas. Ac satis hoc erat: distinguuntur tria, τὸ μὲν, *hoc*; tum τὸ δὲ, *illud*; denique τὸ δὲ προάγον, *istud quod erat primum*.

AD CAP. LXXIX.

c Ὁ δ᾽ Ἀθηναῖος Καλλίας --- ἐποίησε τὴν καλουμένην Γραμματικὴν Θεωρίαν; *&c.* »Sequuntur quae de *CALLIA* »*Atheniensi* multis versibus commemorat dipnosophista. »Tragoediam narrat ab eo compositam, τὴν καλουμένην »Γραμματικὴν Θεωρίαν. Ita scribitur hoc in loco: & assen»tiuntur veteres libri atque Excerpta. [Etiam nostri ms. »*A.* & *Ep.*] Paullo ante vocavit Γραμματικὴν τραγῳ»δίαν. [pag. 448. b. conf. VII. 276. a. ubi vide not.] Ar-
d »tificium poëtae eâ in componendâ, *primum ex literarum sin*»*gularum nominibus, deinde syllabarum*, curiosi talium di»scant ex Athenaeo: &, si videbuntur facturi operae »pretium, eam partem nobis illustrent: item quod de
e »*Euripidis Medea* & *Sophoclis Oedipode* dicitur ibidem. *Oe*»*dipum* autem intellige *Tyrannum*: nam, quod ait, *So*»*phoclem* διελεῖν φασιν ἀποτολμῆσαι τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ »τοῦτ᾽ ἀκούσαντα, καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι οὕτως· ἐγὼ »οὔτ᾽ ἐμαυτὸν οὔτε σ᾽ ἀλγυνῶ ταῦτ᾽ ἐλεγχθεὶς: respicit »hos duos eius fabulae versus a Tiresia pronunciatos: »[vs. 332 sq. ed. Br.]

» Ἐγώ τ᾽ ἐμαυτὸν οὔτε σ᾽ ἀλγυνῶ· τί ταῦ-
»τ᾽ ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

»Hinc erant emaculandi interpretibus codices Athenaei. »Caeterum de huius loci sententia quaeremus alibi ac»curate. Quid sint στροφὴ & ἀντίστροφος, quid ῥῆσις & »παραγραφαὶ, non ex interpretibus Athenaei, sed ex He»phaestione & Graecis Tragicorum Comicique interpre»tibus discent studiosi.« CASAUBONUS. — Promisso-ne steterit vir doctus, huiusque loci sententiam alio in opere, quod publicam lucem viderit, accuratius explicuerit, non habeo compertum: sed id ab eo praestitum valde dubito. Post hunc in primis in excutiendo hoc loco elaboravit *Samuel* PETITUS, Miscellan. lib. VI. cap. 15. & nuper FIORILLO, in Observatt. in Athen. pag. 75 sqq. Quorum qui nosse cupit coniecturas super *versibus*, quibus vel

ludicrus ille *Calliae prologus*, vel *chori cantus* fuerit conceptus, ipsos adeat. Nobis, quibus multa hîc obscura sunt; liceat ad ea quae de isto lusu Athenaeus commemoravit, nonnihil adnotare.

Ubi edidimus ὃν χρὴ λέγειν ἐκ τῶν στοιχείων διαιροῦντα C
κατὰ τὰς π α ρ α γ ρ α φ ὰ ς: ibi παραγραφὰς cum *Petito* & *Fiorillo* correximus, coniecturâ cum per se probabili, tum quae extra dubitationem ponebatur per id, quod infra (hac pag. lit. f.) consentiente vetere codice cum editis scribitur, κατὰ τὰς π α ρ α γ ρ α φ ὰ ς ὁμοίως τοῖς πρόσθεν &c. Est autem παραγραφὴ (ut cum Athenaeo nominat ex aliis Grammaticis Eustathius ad Iliad. α'. pag. 81. l. 18. & alter ex Scholiastis Venetis Villoisoni ad Iliad. α'. vs. 304.) sive ἡ παράγραφος (ut apud Hephaest. in Enchirid. pag. 74 sq. & ex illo apud Schol. ad Aristoph. Plut. 253. & ad Nub. 518.) signum quoddam sive nota, qua in vetustis libris distinguebatur oratio, ubi ab uno argumento ad aliud, ab una re ad aliam transitur. Confer Montfauc. Palaeogr. Graec. pag. 372. Quae hîc praecedunt verba, ἐκ τῶν στοιχείων, ut temere e superioribus repetita, abiicienda censuit *Sam. Petitus*. Tenens eadem *Fiorillo*, si sententiam ingeniosi viri recte percepi, sic interpretatur, ut personarum partes secundum seriem literarum distinguerentur, & singulae personae omnes literas recitarent, sed ita ut prima inciperet ab *alpha*, altera a *beta*, & sic porro, donec ad extremum eo perventum esset, ut post *omega* rursus ab *alpha* fieret initium; quo facto terminaretur illa prima pars huius ludicri dramatis. Quod si vera scriptura est ποιουμένους, debebat paulo ante διαιροῦντας scribi, non διαιροῦντα. Si ποιούμενος corrigas, referetur hoc ad ὁ πρόλογος.

Seriem nominum literarum Graecarum, quae dein adponitur, nisi multa mutes, fieri vix poterit, ut in iustos & rite cadentes versus cogas. Quare aut ignoto nobis modulo decurrebant illi versus: aut in scriptura passim peccatum est. Et parum quidem praesidii vetus codex hîc nobis praebuit. Deesse literam ζῆτα adparet: nec ille eam agnoscit. Tum litera *epsilon* non suo stat loco, sed post d
theta; quod fortasse metri caussâ factum: quo etiam pertinet illa circumlocutio, θεοῦ γὰρ ΕΙ γε, id est, *Deo enim consecrata est ε litera*: nempe *Apollini* in Delphico templo. Notum est autem, nomen literae, quam *epsilon* vul-

go vocamus, Graecis olim fuiſſe ει: quemadmodum & nomen τοῦ *omicron* illis erat ου, de quo paulo poſt etiam Caſaubonum audiemus monentem. Itaque deinde, ubi βῆτα ε, & ubi γάμμα ε ſcribebatur in editis, ibi βῆτα ει & γάμμα ει dedit noſter codex *A.* & ubi βῆτα ο edebatur, ibi ex eiusdem codicis praeſcripto βῆτα ου edidimus. Inter nomina literarum υ & φῖ idem codex inſertam dedit vocem παρὸν, quam rurſus metrica ratio videtur deſideraſſe: ſed videtur oportuiſſe υ παρὸν τῷ φῖ, quemadmodum continuo dein ſubiicitur, χῖ τε τῷ ψῖ. Paullo inferius,
e pro olim edito ἕκαστος, recte ἑκάστων dedit idem ms. *A.* ad συλλαβῶν relatum.

Quod deinde ait Athenaeus, ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μήδειαν ἐντεῦθεν πεποιηκέναι πᾶσαν, id eſt, *Euripidem exiſtimari hinc feciſſe totam ſuam Medeam*, itemque de *Sophoclis Oedipo:* id ipſum iam ſupra, lib. VII. pag. 276. a. his verbis propoſuerat, Καλλίαν ἱστορεῖ τὸν Ἀθηναῖον Γραμματικὴν συνθεῖναι Τραγῳδίαν, ἀφ᾽ ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν. Ad quem locum memini me in Animadv. T. IV. pag. 9. polliceri, quale id eſſet quod *de Euripidis Medea & de Sophoclis Oedipo ex Calliae Grammaticâ Tragoediâ expreſſis* diceretur, hoc loco curatius inquiſiturum. Quae quidem quaeſtio, ſi non niſi de *modulatione carminum a choro decantatorum* ageretur, parum difficultatis erat habitura: facile enim credi poſſet, *in concinnandis ſtrophis, &*, quae his adcuratiſſime ſingulis in partibus reſponderent, *antiſtrophis, Euripidem Sophoclemque, itemque alios* (ut mox diſerte ait auctor noſter) *imitatos eſſe* aliquatenus *eam rationem quam Callias praeiviſſet.* Sed quod τὴν διάθεσιν etiam, immo *totam ſuam Medeam*, ex eodem Calliae dramate deſumſiſſe perhibeatur Euripides, id quale ſit haud facile dixeris: & ignoſcendum hactenus *Petito*, quod hoc ipſo uſus argumento negavit, *Medeam*, quae hodie ſupereſt, non *illius Euripidis* eſſe, cui vulgo tribuitur. Caeterum haud abſurde fortaſſe coniectare aliquis poſſet, praecipuum argumentum eius tragoediae *Calliae*, cuius in prologo & in choro proponebatur illa γραμματικὴ θεωρία, quae hîc vocatur, (unde alibi tota etiam fabula Γραμματικὴ Τραγῳδία nominatur, VII. 276. a. & X. 448. b.) fuiſſe revera *Medeae hiſtoriam* eamdem quam in ſua *Medea Euripides* tractaverit. Sed de *Sophoclis Oedipo* quid dice-

mus? in quo iam non patebat *Petito* refugium illud, quod e in Euripide quaesivit; quandoquidem ipsa verba hic citantur, quae (ut vidimus) hodie in *Sophoclis Oedipo Tyranno*, quamquam nonnullâ cum varietate, leguntur. Neque profecto statui cum ulla rationis specie licet, argumentum fabulae *Calliae* simul *Medeam* atque *Oedipum* fuisse. Quare consentaneum est, ut *hoc* certe, in quo Calliam *Sophoclem* imitatus esse perhibetur, non nisi ad *τὸ μέλος* & *ad chori institutionem* referamus. Sed ecce hic nova atque etiam gravior difficultas. Nam, quae verba ex Sophoclis Oedipo Tyranno hic citantur, non sunt ea e chori cantu, sed e mediis dialogi iambis decerpta: quae cum nonnihil quidem ab illis differant quae apud ipsum Sophoclem leguntur; si cum Casaubono corrigendos e Sophoclis libris libros Athenaei statueris, gravius etiam nasci incommodum ac paene immedicabile videri poterat. At eâ difficultate non deterritus PETITUS, & ipse quidem ex Sophocleis libris supplenda nonnulla, quae desunt in nostris, censuit; sed in hunc modum scribendos illos versiculos:

» Οὔτ᾽ ἐμαυτὸν οὔτε σ᾽ ἀλγυ-
» νῶ. τί ταῦτ᾽ ἄλλως ἐλέγχεις;
» οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

» ut duo priores sint dimetri trochaici acatalectici, quibus subiectus sit tertius dimeter catalecticus. « — Quod quale sit, viderint docti. Equidem miratus sum, nec apud Euripidis nec apud Sophoclis interpretes quidquam quod ad eam, quae nos dudum exercebat, quaestionem spectaret adnotatum me reperisse. Sed, quidquid tandem sit, fatendum videtur, non satis perspicue, nec satis adcurate, sive Athenaeum, sive eum a quo haec ille mutuatus est, *Clearchum* id, quod docere hi nos voluerunt, enunciasse. *CLEARCHUM* dico: nam sicut alia pleraque, quae hac disputatione *de Griphis* continentur, ex illo scriptore desumta sunt, quem frequenter etiam nominatim in his citavit Athenaeus: (vide pag. 448. c. 452. c. & f. 454. f. 455. c. 457. c.) sic & hoc quod de *Callia & Euripide & Sophocle* hic narratur, ex eodem *Clearcho* ductum esse, ipse Athenaeus lib. VII. pag. 276. a. diserte docuit. Sunt autem & alia, quae a *Clearcho Solensi* scripta sive vere sive falso perhibentur, vel sublestae fidei, vel levitatis certe in adfirmando & indiligentiae in enunciando, merito suspecta: (conf. Ionsium De Scriptorib. Histor. Philos. lib. I. c. 18.)

e & in his ea, quae ex hoc scriptore paulo ante (p. 448.) de Griphorum definitione & divisione ab Athenaeo prolata sunt, hominem ostendunt parum luculentâ parumque subtili ratione in tractando suscepto argumento utentem.

Caeterum hac occasione intellexi, male me fecisse quod in Athenaei lib. VII. pag. 275. b. vulgatam & veteris nostri codicis scripturam nimis religiose secutus, titulum libri *Clearchi*, qui ibi citatur, sic ediderim, περὶ Γραφῶν: cum περὶ Γρίφων, ut suspicatus erat Casaubonus, fidenter corrigere debuissem; de quo vix ullum dubium superesse poterit, si id quod ibidem paulo post (p. 276. a.) docet Athenaeus, *in eodem libro scribi etiam illud de Callia & Euripide & Sophocle*, cum hoc loco, in quo nunc versamur, contuleris. Atque etiam libro XIV. pag. 648. f. pro vulgato περὶ Γραφῶν, rursus περὶ Γρίφων scriptum oportuisse, manifestum videtur ex illius loci collatione cum his quae lib. X. pag. 448. c. d. leguntur: nam, quae illic commemorantur problemata, ad idem fere genus pertinent cum his quarum variae species pag. 448. recensentur. Denique idem statuendum de tertio loco, XIV. 620. f. ubi ex *Clearchi libro priore* Παραγραφῶν, sive, ut ms. *A.* habet, περὶ Γραφῶν, refert Athenaeus, *Simonidem Zacynthium carmina Archilochi in theatris cecinisse:* quod ad idem fere pertinet argumentum de quo hîc agitur. Nam etiam hoc, quod de *Calliae Tragoediâ Grammaticâ & de Euripide & Sophocle* hîc commemoratur, non tam ad *griphos*, quam ad *cantum in theatro* spectat; de quo *Clearchus* in libro περὶ Γρίφων verba faciendi nescio quam occasionem arripuerat. Quod vero praedicto loco, (lib. XIV. p. 620.) quemadmodum & lib. VII. pag. 275. ἐν προτέρῳ περὶ Γρίφων ait Athenaeus, cum alibi nude ἐν τῷ περὶ Γρίφων dixerit; ratio est fortasse, quod opus integrum περὶ Γρίφων in duos libros fuerit distributum; quorum *prior* de Griphis generatim ageret, de variisque rebus quae cum eodem argumento aliquatenus coniunctae videri poterant; posteriori vero diversae griphorum species sigillatim exponerentur. Et *priori* illi libro fortasse peculiaris insuper titulus erat praefixus, Ὅρος, nempe Ὅρος γρίφων, id est, *De Griphi natura & constitutione:* alter autem fortasse sigillatim rursus, & quasi proprio titulo, περὶ Γρίφων inscriptus erat. Quare pag. 448. c. ab eo libro, quo continebatur *griphi definitio*, distinguitur ille cui πε-

ρὶ Γρίφων titulus: & priorem istum librum dicere videtur e Athenaeus p. 457. c. ubi de *multâ* loquens, qua mulctabatur qui griphum solvere non posset, *de ea*, ait, *dixisse Clearchum* ἐν τῷ Ὄρφ. Sed hoc quidem in medio relinquimus: pergimusque ad ea quae de eodem CALLIAE dramate, de quo iam dudum agebamus, porro subiicit Deipnosophista.

Priusquam tamen ad reliqua progrediamur, videamus etiam quo pacto totum hunc locum, haud sane expeditum, in quo adhuc versati sumus, tractaverit *Epitomae* auctor. Sic igitur ille: Ὅτι πρῶτος εὗρεν ἣν Γραμματικὴν καλεῖ Θεωρίαν, ὁ Ἀθηναῖος Καλλίας· καθ' ἣν πρῶτα μὲν λέγει ἕκαστον τῶν στοιχείων χορὰς γυναικῶν, πεποιημένος αὐτῷ ἐμμέτρως καὶ ἐμμεμελοπεποιημένως. εἶτα καταστρέφει εἰς τ' ἄλφα, τόνδε τὸν τρόπον· βῆτα ἄλφα, βα· βῆτα ει, βε. βῆτα ἦτα, βη. καὶ οὕτω δι' ὅλων τῶν φωνηέντων. καὶ πάλιν ἐν ἀντιστρόφῳ τοῦ μέλους καὶ τοῦ μέτρου· Γάμμα ἄλφα, γάμμα ει, γάμμα ἦτα, καὶ ἑξῆς. καὶ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ, συλλαβῶν ὁμοίως ἑκάστων τό τε μέτρον καὶ τὸ μέλος ἐν ἀντιστρόφοις ἔχουσι πᾶσαι ταυτόν. διὸ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστρόφους ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς ἔοικεν, εἰς τὴν τραγῳδίαν. Haec Epitoma: in qua dein continuo sic pergitur, (ex pag. 454. a.) Δεδήλωκε δὲ, φησὶ, (nempe ὁ Ἀθήναιος) καὶ διὰ τῶν ἰαμβείων γράμμα πρῶτος οὗτος &c. Nec vero relinquere hunc locum possum, quin commemoraverim, quo pacto id, quod *de Sophocle* hîc in opere pleniore legitur, Gallicus interpres acceperit. Cuius haec est verborum illorum, Τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασιν &c. interpretatio: *On dit même que Sophocle, ayant assisté à la représentation de cette pièce, osa diviser les parties de son Oedipe en suivant le même mètre; (pouvant s'en appliquer à lui-même ces paroles:)* »En agissant ainsi je ne me fais au»cun tort, ni à toi, convaincu (*de t'avoir* imité).« — Ad illa verba, *en suivant le même mètre*, monuit idem in Nota, legendum cum ADAMO τῷδε μέτρῳ, vel αὐτῷ τῷ μέτρῳ. Voluerat, puto, τῷ αὐτῷ μέτρῳ.

Καὶ μετὰ τὸν χορὸν εἰσάγει πάλιν ἐκ τῶν φωνηέντων f ῥῆσιν. Ex coniecturâ εἰσάγει corrigendum putavi. Sin εἰσάγειν scripsit Athenaeus, debuit adiicere φησὶν, sc. ὁ Κλέαρχος: aut certe subintelligendum hoc verbum fuerit. ῥῆσις in dramate est *sermo* vel *dialogus*, qui rectà pronunciatur, non canitur: distinguiturque a τῷ μέλει. Quod

f dein subiicitur, *κατὰ τὰς παραγραφὰς*, id recte hîc tenet Ms. cum edd. De quo vocab. paulo ante dictum, ad lit. c.

Qui sequuntur *versus*, hi veluti soluta oratio sic editi erant: *ἄλφα μόνον ὦ γυναῖκες εἴτε δεύτερον μόνον λέγειν χρὴ καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς εἶτ' ἄρα φήσω τὸ τέταρτον ταῦ μόνον ἰῶτα πέμπτον οὔ τὸ θ' ἕκτον υ μόνον λέγε. λοίσθιον δὲ φανῶ σοι τὸ ω τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.* Tum sequitur: (pag. 454. a.) *καὶ τοῦτο λέξασα, εἶτα δὶς αὐτὴ λαλεῖ.* Neque quidquam varietatis e vetere cod. *A.* enotatum: nisi *ει τε δευτ.* pro *εἴ τε δευτ.* tum *ητ αρα*, pro *εἶτ' ἄρα*: & *τ' αῦ*, pro *ταῦ*: porro *πέμπτον ου*, non *οὔ*: denique ubi in edd. scribitur *δὶς αὐτὴ*, ibi e msto *δὴς* pro *δὶς* enotatum est. Ad quem locum spectat CASAUBONI Animadversio haec: » Lege » subiecta *CALLIAE* verba hoc modo:

» Ἄλφα πρῶτον, ὦ γυναῖκες, ΕΙ τὸ δεύτερον μόνον
» χρὴ λέγειν. τρίτον δὲ μόνον οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ΗΤ' ἐρεῖς.
» Ἆρα φήσω καὶ τὸ τέταρτον αὖ μόνον; Οὔκ· ΙΩΤΑ γοῦν.
» Τί δὲ τὸ πέμπτον; πέμπτον ΟΥ. τὸ δ' ἕκτον Υ μόνον λέγε.
» λοίσθιον Ω τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.
» καὶ τοῦτο λέξασ', εἶτα δὶς ταυτὶ λαλεῖ.

» Inducitur magistra, quae discipulas suas literarum vocalium nomina docet. *Prima vocalis*, inquit, *Alpha nominatur: secunda ει tantum: tertia non per se dicitur η, sed ἦτα. Quid quarta?* ait discipularum una: *an simpliciter nominanda est ut sonat? Non:* respondet magistra: *quin potius ἰῶτα dicendum. Quid quinta? Quinta ου. Sextam υ tantum* dicito. *Ultima est ω septem vocalium: quae quidem non sono sunt septem, verum τῇ προσῳδίᾳ tantum, & temporum ratione.* Nam alioquin ε & η non differunt, neque » ο atque ω. *Hoc postquam semel dixit grammatica haec mulier, iterum eadem repetit.* Haec est mens horum versuum: » de quibus erudite disputatum est ab elegantissimo & politissimo MURETO, initio libri XVIII. Variarum [Lectionum]: cuius hanc particulam nobilissimus & eruditissimus Marcus Welserus nobiscum communicavit. Quemadmodum autem *ου* pro simplici vocali *ο* ponitur hîc: » ita alii *ο* simplex posuerunt pro *ου* diphthongo, ut libro » sequente scribitur: vide ibi capite quinto. [XI. 466. f.] « — *Casauboni* rationem a *Mureto* acceptam, probavit DA-

wes, in Miscell. Crit. p. 12. ita quidem, ut, quem iambicum versum quinque trochaicis illi subiecerant, prorsus omitteret, tum ut *tertium* trochaicum sic refingeret,

»ἆρα φήσω καὶ μόνον τὸ τέταρτον; Οὐκ ἰῶτα γοῦν.«

& in postremo pro λοίσθιον Ω, λοισθί' Ω mallet, quod valeret λοισθία, ad φωνὴ referendum. Sed, quanta fuerit vis adferenda verbis, ut isti versus prodirent, nemo non videt. Et satis tamen significat Athenaeus, versus a se (praeeunte utique Clearcho) tales esse hîc adpositos quales ab ipso poëta fuissent concepti: nam diserte admonet lectorem, *legendos eos esse* κατὰ τὰς παραγραφὰς, id est, *secundum notas quibus indicatur orationis distinctio, quo teneatur ea pronunciatio quae sit menti poëtae consentanea.* Iam illas notas quidem nobis non conservarunt librarii, nec erant eae hîc quidem admodum necessariae: sed non credibile est, tam immaniter in describendis verbis errasse librarios, ut tantae molis fuerit versus ipsos restituere. Id praeclare intelligens vir olim doctrinâ & ingenio & omni humanitate politissimus *Thomas* Tyrwhitt, in Appendice ad Dawesii Miscell. Crit. pag. 350. docuit, non in quinque versus trochaicos cogenda fuisse illa verba, sed in sex iambicos senarios digerenda, hoc modo conceptos:

»ΑΛΦΑ μόνον, ὦ γυναῖκες· ΕΙ τε δεύτερον
»μόνον λέγειν χρή. καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς
»ΗΤ'. ἆρα φήσω καὶ τὸ τέταρτον αὖ μόνον
»ΙΩΤΑ. πέμπτον ΟΥ. τὸ θ' ἕκτον Υ μόνον
»λέγε. λοίσθιον δέ σοι μόνον φωνῶ τὸ Ω
»τῶν ἑπτὰ φωνῶν· ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.

»In his (inquit) vix litera mutata est, nisi in vs. 3. & 5. »in quorum priori καὶ ex emendatione Casauboni recepi; »in altero μόνον inserui, tam sensu quam metro postulan»te. Per μόνον autem vocalem, nec *simpliciter nominandam* »*ut sonat*, neque μονοσύλλαβον cum *Dawesio* intelligo; sed »*solam per se enunciandam.*« — Nempe agitur de nominibus quibus insigniuntur singulae vocales, quaeque per se spectata; non de ratione qua pronunciantur in legendis syllabis & verbis, ubi cum consonantibus connexae sunt. Etiam illud perspecte observatum, quod ait idem vir praestantissimus: »Duos hîc loqui, mihi minus probabile vi»detur: adeoque in *vers.* 3. pro φήσω libenter legerem φήσεις, vel sic φημί σοι τὸ τέταρτον.« — Cuius universam

rationem merito probans equidem, *tertio versui* ex ipsius mente leviorem etiam adhibui medicinam, tenens verbum φήσω & pronomen σοι adiiciens, quod post syllabam σω perfacile intercidere potuerat. Ita simillimâ ratione hoc dictum fuerit atque *penultimo versu* legitur φανῶ σοι, ubi φανῶ idem valet ac ἀναφανῶ, ἀποφανῶ, προφανῶ, *edam*, *ostendam*, *proferam*, *dicam*: quod verbum quo conveniret versui nil necesse nobis videbatur ut in φωνῶ cum Viro doctissimo mutaretur, sed satis esse si σοὶ φανῶ scriberetur, pro φανῶ σοι, quod habet vetus codex cum editis.

a Denique vero *sex* illis *senariis* adiiciendus omnino nobis videbatur *septimus*, qui cum a Dawesio tum a Tyrwhitto prorsus neglectus erat: sed is alia ratione, quam a Casaubono & Mureto factum, refingendus fuit. Nam si verbis illis, quae sic edita legebantur, καὶ τοῦτο λέξασα, εἶτα δὶς αὐτὴ λαλεῖ, ea inesset sententia, quam Casaubonus (praeeunte Dalecampio & suffragante Gallico interprete) voluerat, *Hoc postquam semel dixit grammatica haec mulier, iterum eadem repetit*: consentaneum foret, non esse haec poëtae verba, sed verba Athenaei & Clearchi, Calliae versibus ab his subiecta. At nihil ad id de quo hîc agitur adtinebat, ut hi nos docerent, *mulierem, quae istos versus pronunciaverat, eosdem deinde repetiisse*: & ne mentio quidem facta erat *mulieris*, quae superiores versus pronunciasset. Inest autem manifeste verbis his, de quo nunc quaerimus, numerus atque metrum senarii versus, qui superioribus iungendus videri debuit. Qui versus qua ratione genuinae formae restitui debuerit, indicavit nobis scriptura e vetere nostro cod. *A*. peropportune enotata, δὴς pro δὶς: quae scriptura, quum primâ specie manifestissimum scribae sphalma esse videretur ex itacismo natum, eadem diligentius expensa nos docuit, *septimum senarium* nullâ veteris scripturae literâ mutatâ sic scriptum oportuisse, ut a nobis editus est:

καὶ τοῦτο λέξασ', εἶτα δὴ σαυτῇ λάλει.

Id est, *Et tu* (nempe *tu mulier*: notum est enim, chorum modo in plurali numero, modo in singulari, & loqui & compellari) *postquam haec dixeris*, postquam repetieris sicut ego praeivi, *tum deinde videlicet* (δὴ, *ut consentaneum est*) *tecum ipsa loquere*, i. e. *tecum ipsa idem repete & meditare*. ἑαυτῷ λαλεῖν, est *secum ipsum loqui*: quam dictionem in

Epicteti Dissertationibus saepe observavimus: eamdem a habes apud Lucian. in Scytha, cap. 6. nec pluribus opus est testimoniis.

AD CAP. LXXX.

Κύω γὰρ, ὦ γυναῖκες. &c. » Afferuntur ex eodem *Cal-* »*lia* senarii iambici quinque: quorum duobus prioribus » fatetur quaedam foemina *esse se gravidam;* sed *cuius rei* »*gravida*, hoc vero *se audere negat palam proloqui.* Tum ver- » siculis tribus *literae* describuntur *quibus embryonis huius* »*nomen scribatur.* Eae sunt ΨΩ. Constat liquido ex Athe- » naei verbis, *obscoeni* aliquid a poëta intelligi: sed quâ » notione inter praetextata verba censeatur τὸ ψῶ, alium » quam me malo explicare. In *primo versu* scribe φίλαι, » non φίλη. In *tertio*, γραμμή ἐστιν, non γράμμ' » ἐστίν. « Casaubonus. — Poterat φίλαι in plurali ferri, quemadmodum etiam γυναῖκες in plurali positum: sed quoniam haesitanter in ms. *A.* φίλαι & φίλη scribitur; praetuli φίλα, quod dedit ms. *Ep.* in *duali* numero: nam ad duas dirigi sermonem, monstrat *versu* 2. pronomen σφῷν, cui subscripsimus *iota* quod deerat vulgo. *Vers.* 3. γραμμή ἐστιν scribitur in utroque msto. Quae vero in eisdem deinde inseritur δὲ particula, est ea ad sententiam quidem commoda, sed adversatur metro. De nomine quod ista descriptione designabatur, sic commentatus erat Dalecampius: » Ait *se gravidam*, id est, flatu » distentam: *foetus nomen futurum* ψῶαν, id est, *putrem gra-* »*veolentiam*, nempe foetidum ventris crepitum: verecun- » de tamen, ut honor sit auribus, praefatur. Videtur de- » siderari versus, qui dictionis ψῶα tertium elementum A » depingat. « — An aliud quid in mente habuerit Casaubonus, nescio. Illud video (quod tamen quo pacto huc conveniat, haud satis percipio) a Gregorio Corintho de Dialectis memoratum, p. 258. τὸ ψῶ Ionibus fuisse ἀγροικικὸν προσφώνημα, id est, *rusticanam compellationem.*

Μαιάνδριος μὲν ὁ συγγραφεύς. » *Maeandrius* scriptor » nequitiarum, Calliae imitator, mihi incognitus. « Casaubonus. — *Maeandrii* (nescio an eiusdem, sed nil vetat quo minus credamus) meminit Strabo, ubi de Henetis agit, lib. XII. pag. 552. ed. Cas. Vocabulum συγγραφεὺς b poterat reddi *Historiarum scriptor:* & convenire id nomen

b videtur ei Maeandrio, quem Strabo citavit. Sed & magis generatim intelligi συγγραφεὺς poterit *prosaicus scriptor:* quemadmodum apud Isocratem (notante H. Stephano, Thes. I. 876. e.) & apud Nostrum IV. 164. c. συγγράμματα distinguuntur a poëtarum scriptis. Et hoc respectu Maeandrium Clearchus συγγραφέα hîc dixisse videtur, quod *in solutâ* etiam *oratione* illum *poëtae* lusum sit imitatus. Caeterum morose nimis fecisse Casaubonus videtur, quod ita praecise *nequitiarum scriptorem* nominaverit. Quodnam autem sive *Mandatum* sive *Praeceptum* sit, quod hîc nominatur, haud liquet: illud satis intelligi videtur, fuisse aut libri titulum, aut partis alicuius libri.

Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. &c. Si abesset τὴν articulus *ante* ἐν τῷ Θησεῖ, nemo eum (puto) esset desideraturus. — »Ῥῆσιν ἐγ»γράμματον vocat auctor *plusculos versus quibus literae de»pinguntur:* hoc enim est ῥῆσις, ut saepe diximus. Reci»tantur autem tres ῥήσεις trium tragicorum, quibus ele»gantissime describuntur literae hominis ΘΗΣΕΥΣ.« CASAUBONUS. — Quod ait auctor ἔοικε ποιῆσαι, *videri fecisse:* id, ni fallor, eo spectat, quod *videatur* Euripides in illo lusu *imitatus esse Calliae exemplum.* Quod deinde in ed. Cas. legitur, αὐτόθι, id commode quidem habere videtur: sed mireris rursus hunc Editorem, quum ex merâ coniecturâ vocem istam, multum a librorum scriptura diversam, (nam in αὐτῷ τι consentit ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. in *Epitoma* vero omissae duo illae voces) in contextu posuisset, nihil prorsus de ea aut de librorum scriptura monuisse in Animadv. Dalecampii nempe coniecturam secutus erat, qui *illic* in versione posuerat: at videndum etiam atque etiam, ne sub vetere illa scriptura aliud nescio quid, ac fortasse proprium aliquod personae nomen lateat. Euripidis versibus latinam GROTII versionem subiecimus ex eiusdem Excerptis pag. 386. Planiorem qui desiderat, solutâ oratione conceptam, adeat MUSGRAVII Fragmenta Euripidis, T. III. p. 592.

c *Vers.* 7. »Literae *sigma* figuram hoc versu declarat *EU»RIPIDES.*

»Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.

»Ubi non assentior viris magni nominis & eruditionis [Scaligerum puto, dicit] »qui describi putarunt figuram »τοῦ *sigma* C Latino similem: de qua Martialis,

» *Adspice lunatâ scriptum testudine sigma.*

» Ego non video, quî recte appelletur talis figura *cincin-* » *nus contortus*: nam aliud longe est καμπὴ sive hemicy- » clus, aliud ἕλιξ. Et quod in eamdem sententiam dicit » mox AGATHO de *similitudine literae huius cum arcu Scy-* d » *thico*, non illi figurae quadrat, verum isti Σ. quod plu- » ribus alibi ostendimus. « CASAUBONUS. — De *arcus Scythici forma* conf. *Isaac.* VOSSIUM ad Pomponium Melam, lib. I. cap. 19. pag. 658 sq. In *AGATHONIS vs.* 4. recte πλάγιος dedit codex mstus uterque. Tum προσκείμενος ex ms. *Ep.* recepi: id est, *adiacens.* Nec tamen damnatum praecise velim προκείμενος, id est, *procumbens*; quod cum editis tenet (ni fallor) codex *A.* *Vers.* 6. Recte ὅπερ δὲ τρίτον edd. absque articulo, quem damnabat metrum. Et sicut τελευταῖον absque artic. ponitur, sic & τρίτον percommode carere illo potuit.

Θεοδέκτης δ' ὁ Φασηλίτης. De hoc conf. pag. 451. & 452. f. & Animadv. ad IV. 134. b. c. In ed. 2. & 3. Animadversionum CASAUBONI ad hunc locum adnotatur: » In » *THEODECTAE versu primo* scribebat SCALIGER:

» Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν καλόφθαλμος κύκλος. « e

— Nobis κύκλος, pro edito olim κύκλῳ, dedit ms. *Ep.* Sed μαλακόφθαλμος cum editis tenet codex mstus uterque, idque mutare non sum ausus: quod si voluissem, dubitaturus eram quid potissimum amplecterer. μελανόφθαλμος correxit GROTIUS in Excerpt. pag. 447. μεσόμφαλος, quod est apud Agathonem, etiam Theodectae restitutum malebat VALCKENARIUS ad Phoeniss. pag. 61. Sed *versu* 2. quin δισσοὶ corrigerem pro vulgato δύο οἱ, monente eodem doctissimo VALCKENARIO, non dubitandum existimavi. *Versu* 4. tenui quod commode editum erat, τρίτον, quod & ms. *A.* agnoscit, ubi τρίτος habet ms. *Ep.* & προσεμφερὲς tenuimus cum editis, in neutro genere, ubi masculinum habet uterque codex. In *vers.* 5. πλάγιος ὢν δ' ἐφαίνετο suâ de coniecturâ tacite correxerat Casaubonus, cum mendose ὡς δ' scriptum in ed. Bas. reperisset: qui si Aldinam inspexisset editionem, haud dubie ὥς γ' ex ea erat restituturus. Sed & istud nonnisi coniecturae nescio cuius docti viri debetur, commodae illi quidem: & facile credi potest, ὥστ' illud, quod codex *A.* habet, ex ὥς γ' corruptum esse. Quum vero nudum ὡς ἐφαίνετο, quod ex coniectura etiam *Grotius* posuerat, dederit

codex Epitomae, in hoc adquiescendum putavi. *Vers.* 6. Probum videbatur πέμπται, quod dedit ms. *A.* ad ῥάβδοι relatum. *Postremo versu*, in editâ scripturâ, ὅπερ καὶ πρόσθεν εἶπον βόστρυχος, nihil quidem desiderasses: sed non temere factum videri nobis debuit, quod uterque codex mstus ὁ βόστρυχος habet, cum quo consentiebat quod in ms. *Ep.* εἶφ' ὁ βοστρ. scribitur. Quod εἶπ' ὁ βοστρ. habet ms. *A.* id haud dubie ex antiquo codice propagatum, in quo neglectâ elisione εἶπα ὁ βοστρ. scriptum fuerat.

Καὶ Σοφοκλῆς δὲ &c. Confer BRUNCKII *Fragm.* SOPHOCLIS *ex Amphiarao*, num. 3. Ibi Brunckius, *rusticum* a Sophocle induci ait saltantem & gesticulantem. At nulla *rustici* mentio apud Athenaeum: videndumque ne *satyrus* fuerit, quem ὀρχούμενον induxerat poëta. Cf. XI. 466. f. De notione quâ hîc accipitur verbum ὀρχεῖσθαι conf. I. 21. a. & 22. a.

AD CAP. LXXXI.

Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς &c. » NEOPTOLEMUS *Parianus*, » cuius citatur *liber* περὶ Ἐπιγραμμάτων, videtur collegis» se in unum inscriptiones statuarum, [aliorumque monu» mentorum,] quae per urbes Graeciae visebantur. Simi» liter Polemo librum ediderat, περὶ τῶν κατὰ πόλεις Ἐπι» γραμμάτων: de eo dictum abunde in superioribus. Ex » *Neoptolemo* refertur huiusmodi Epigramma:

» Τοὔνομα, θῆτα. ῥῶ. ἄλφα. σάν. υμ. ἄλφα. χῖ. οὖ. σάν.
» πατρὶς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

» Ita editum in omnibus libris: ita etiam scriptum in ple» risque. Atqui arguit mendae priorem versum lex metri» ca: deinde, cum aliae omnes literae separatim positae » sint, quid caussae est cur duae solae υμ cohaereant? » Nimis certum est, ita emendari deberi, ο ὖ. μ ῦ.« CASAUBONUS. — Immo vero, υ. μῦ. oportuit: nam, quam vocalem nos *ypsilon* vocamus, eius nomen apud Graecos nullum aliud erat nisi ipse sonus *υ*, medius inter sonum vocalis *iota* & *u* Gallofrancorum: nomen autem vocalis *omicron* illis erat *ο υ*, quod pronunciasse videntur fere ut Angli suam diphthongum *ow*. De quo iam paulo ante nonnihil monitum: conf. DAWES Miscell. Crit. pag. 127 sq. Eodem spectat id quod superiori CASAUBONI Animadversioni adiectum in ed. 2. & 3. » Ipsum quidem *ypsilon*

» simplici charactère indicatur *υ* : at pro *ο* posuit *ου*. « De *Thrasymacho sophistâ*, vide Suidam h. v. & Philostratum in Vitis Sophistar. I. 14. pag. 497. ed. Olear. *Epigramma*, ex Athenaeo, Anthologiae suae inseruit H. Stephanus p. 509. & Brunck, T. III. p. 264. n. 537. Quod apud Nostrum in *posteriori versu* Χαλκηδώ scribitur, pro Χαλκηδών, id operarum erratum est editionibus Cas. 2. & 3. proprium.

Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως &c. » *Castorionis Solen*» *sis* artificium, quo usus est cum *carmen in Panem* com» poneret, est huiusmodi. Versus eius poëmatis senarii a » sunt iambici, quorum *omnes pedes unâ pluribusve dictioni*» *bus integris finiuntur:* unde evenit *ut transponi singuli pe*» *des in varias sedes tuto possint*. Omnes enim pedes aeque » ἡγεμονικοὶ atque ἀκολουθητικοί. *Pedes*, intellige *iambicas* » *dipodias*. « Casaubonus. — Sed initio, ubi vulgo τῶν π ο δ ῶ ν ἕκαστος scribitur, ibi potius τῶν σ τ ί χ ω ν ἕκαστος scriptum oportuisse perspecte Porsonus monuit, in Praefat. ad Euripidis Hecub. edit. secund. (Cantabr. 1802.) pag. 27. At egregie equidem fallor, aut simul deinde pro περιειλημμένος corrigi debet π ε ρ ι ε ι λ η μ μ έ ν ο υ ς, nempe ἔχει τοὺς πόδας. — Pergit Casaubonus: » Exem» plum esto in hisce versibus:

» Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
» † ναίονθ' ὁ δ ὸ ς θηρονόμε Πὰν χ θ ό ν' Ἀρκάδων,
» κλήσω γραφῇ, τ ῇ δ ὶ σοφῇ, π ά γ κ λ υ τ' ἔπη
» συνθεὶς ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν.
» † Μουσοπόλε θὴρ κ η ρ ο χ ί τ ω ν ο ς μείλιγμ' ἱ ε ί ς.

» In *secundo versu*, vitio scriptum ὁδός: nec minus male » ὁδοὶ in msstis. [Noster vetus cod. *A*. ὁδὸς tenet: in *Epit.* vero desunt isti versus.] » Lego, ναίονθ' ὅ μ ω ς. *Te qui isti*» *bus nivis resonantibus*, id est, *nive*, [at, si *resonat*, grando fuerit, non nix: cum impetu quidem decidere, & sua mole premere tecta & arbores potest, quibus incumbit; *resonare* nix non solet.] » *infestam colis tamen, o Pan, pastor* » *ferarum, terram Arcadum, celebrabo scripto hoc erudito: com*» *positis, o rex, inclytis versibus, quos difficile intelligant in*» *docti, suavem, o Musis amica fera* Pan, *mittens vocem quâ* » *demulcearis* « — Sequitur in ed. Cas. 2. & 3. ex schedis eiusdem adnotatio haec: » *Iosephus* Scaliger in *secundo versu*, » pro ὁδὸς emendabat ἕ δ ο ς: quae si placet correctio, » χθόν' erit χθονὶ, non χθόνα: sed ναίειν durum videtur. « — Haud dubie verissime emendatur ἕ δ ο ς, id est, *sedem*,

a vel *solum*; quod etiam PORSONUS l. c. probavit adoptavitque. At, cur deinde durum ναίειν iudicaverit Casaubonus, nullam prorsus caussam video; non magis quam cur, si ἕδος legas, χθόν' valere deberet χθονί. Immo percommode habet ναίουθ', quod tacite Casaubonus in sua editione posuit pro νέουθ', quod erat in ed. Ven. & Bas. & in ms. *A*. Recteque idem Casaubonus χθόν' (id est, χθόνα) in sua edit. posuit, pro χθὼν, quod habebant ed. Ven. & Bas. cum ms. *A*.

Vers. 5. Μουσοπόλε θὴρ κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἱεῖς.
» In ultimo versu corrupte in omnibus libris κηροχί-
» τωνος, pro χαριέστατον: orto errore ex repetitione
» vocis θὴρ: deinde error errorem peperit, ut fieri amat.
» Tolle igitur tres literas primas in corrupta lectione, ac
» scribe, χαριέστατον: aut aliâ dictione eiusdem signifi-
» cationis. Appellat θῆρα *Panem*, ob caprinos pedes: pin-
» gebatur enim αἰγομελὴς & αἰγίπαν. Viri eruditi [Dale-
» campius nempe] in *primo versu* βώλοις scripserunt: [*gle-*
» *bis*:] in *postremo*, θηρὸς κηροχίτωνος legerunt, verterunt-
» que *animalis ceream vestem induti*: sane quam absurde,
» sive sententiam spectes, sive metrum. Sunt enim, ut di-
» ximus, senarii iambici, ita facti ut singuli pedes trans-
» poni commode possint, hoc modo:
» Νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον: vel,
» Δυσχείμερόν σε τὸν βόλοις νιφοκτύποις:
b » sic in caeteris. Hoc amplius servatum est a Castorione
» in his versibus, ut esset τῶν ποδῶν ἕκαστος δεκαγράμ-
» ματος: *ut haberent singuli pedes decem literas*. Rem ad
» calculos revoca: non semper verum reperies. Verum
» est in hoc, σ. ε. τ. ο. ν. β. ο. λ. οι. ς. & isto, ν. ι. φ. ο. κ.
» τ. υ. π. οι. ς. & aliquot aliis. Falsum in nonnullis, ut
» θ. η. ρ. ο. ν. ο. μ. ε. Π. α. ν. Literae sunt *undecim*: totidem
» in sequente dipodia, nisi legas χθόν' Ἀρκάδα: familiari
» figurâ Graecis Latinisque poëtis. Diphthongus pro literâ
» simplici censetur, contra quam soleat fieri. Martialis:
» *Naevia sex cyathis, septem Iustina bibatur.*
» Idem: *Sex iubeo cyathos fundere*: *Caesar erit.*« CASAUBONUS. — At, non *pedibus n o n n u l l i s*, sed *p l e r i s q u e* sunt *u n d e c i m literae*: imo, si diphthongum, ut par est, & ut fert usus, pro duabus literis numeres, *omnibus pedibus* (nempe dipodiis) sunt *literae undecim*. Quare fere non dubitandum, ἑνδεκαγράμματος scripsisse Clearchum

& Athenaeum. Nonnullarum quidem dipodiarum diversa ratio poterat videri: verbi caussa, illa *ναίονθ' ἕδος* nonnisi *decem* habet elementa; quin immo, si diphthongum *αι* pro una litera habes, nonnisi *novem* fuerint: sed *αι* haud dubie pro duabus literis numerabat subtilis ille poëta; deinde fere non dubitandum, *ναίοντα ἕδος* absque elisione eum scripsisse. *Vers.* 3. Dipodia *κλήσω γραφῇ*, si *κλήσω* (ut est in ed. Cas.) cum iota subscripto scribas, quod ad latus olim ponebatur, constabit *duodecim* literis: sed potuit *κλήσω* absque iota scribi, unde etiam *κλήσις* & *κλήδην* absque iota scribuntur: conf. Etymol. M. p. 519. l. 32 sq. & sic scribi h. l. a poëta debuit, ut artificio ipsius constaret ratio. *Eodem versu*, dipodia *τῇδε σοφῇ*, sive (ut metri caussâ correxit Casaubonus) *τῇδὶ σοφῇ*, ex eiusdem Casauboni ratione, si diphthongum pro unà literâ habes, nonnisi *octo* literis constabit: si pro duabus numeras diphthongum, erunt literae *decem*: sed, si pro vitioso *τῇδε σοφῇ*, cum Porsono *τῇδ' ἐν σοφῇ* ponas, quod nobis faciendum putavimus, habebis *undecim*. (Suspicari tamen fortasse aliquis possit, mutatâ verborum serie scriptum olim sic fuisse, *κλήσω σοφῇ τῇδε γραφῇ*: sic rursus utrique dipodiae eadem ratio constiterit.) *Ibidem*, pro *πάγκλυτ'* aut *πάγκλητ'*, cum eodem quem iam saepius laudavi Porsono *πάγκλειτ'* correxi. Eidemque doctissimo Viro debetur in *postremo versu* felicissima emendatio, *κηρόχυτον δς μείλιγμ' ἱεῖς*: quae verba sic ille interpretatus est, *qui melodiam e fistula ceris compacta excitas.* Et, quam ille scripturam doctrinâ suâ & ingenio fretus divinaverat, eamdem ipsam nobis optimus codex mstus exhibuit. *κηρόδετος σύριγξ* vocabatur apud Nostrum, IV. 184. a. De *πολυκαλάμῳ* *fistulâ* Pollux IV. 69. *καλάμων ἐστὶν συνθήκη, λίνῳ καὶ κηρῷ συνδεθεῖσα.* Virgilius, Ecl. II. 32 sq.

Pan primus calamos cerâ coniungere plures
instituit. Pan curat oves oviumque magistros.

Denique, si constantem volumus illam legem, quam sibi de *undecim literis*, quibus quaeque dipodia constaret, imposuisse utique videtur poëta; non ferenda fuerit *versu penultimo* illa dipodia, *σοφοῖς κλύειν*, duodecim literis constans, sed *λύειν* fuerit corrigendum; quod a Fiorillo (Observ. in Athen. p. 81.) propositum, perapte convenit huic loco.

Quod deinde sequebatur, *τὸ αὐτὸν μέτρον*, ab operis

peccatum erat in ed. Baſ. indeque in ed. Caſ. traductum. Recte τὸ αὐτὸ μέτρον ed. Ven. cum msstis. *Mox*, ἀποδώσει commode tenet ms. *A*. cum edd. ubi ἀποδώσεις ms. *Ep*. Deinde, loco duorum verſuum, quos fide utriusque codicis msti edidimus,

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον:
νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον:

omiſſis duobus vocabulis nude ſic legebatur in editis, σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον.

b Quod ſequitur, ὥστε πλείω πρὸς τὴν χρῆσιν ἐκ τοῦ ἑνὸς ἔχειν, haud ſane perſpicue enunciatum, ut multa alia Clearchi. In Dalecampii vero verſione, quae Caſaubonianis editionibus Athenaei adiecta eſt, prorſus etiam vitioſe legitur, *ut maior ex uno ſit unus:* pro quo (ut erat conſentaneum) in ipſius Dalecampii editione ſuae verſionis, *ex uno ſit uſus*, legitur. Nempe hoc dixit, puto, Clearchus: *unum eumdemque verſum pluribus modis variari poſſe, verbis varia ratione transpoſitis.* Adnotavit hac occaſione Gallicus Interpres, ad Caeſii Mineralogiam lib. II. cap. 2. pag. 140. provocans, latinum hunc verſum,

Tot tibi ſunt dotes virgo quot ſidera coelo,

mille viginti duobus modis poſſe variari.

Primus quatuor *verſuum* qui ſequuntur, cum ſic vulgo ſcriberetur,

Μέτρον φράσον μοι τῶν ποδῶν,

haud dubie decurtatus erat; adiiciendaque fuerunt duo verba, μέτρον λαβὼν, ut monuit CORAYUS noſter, in Notis msstis: aut λαβὼν μέτρον, ut Gallico placuit interpreti. *Quartus verſus*, cum deeſſet ſuperioribus editionibus, adiectus eſt in ed. Caſ. ex veterum codicum praeſcripto, quibus noſtri mssti adſentiuntur.

AD CAP. LXXXII.

Πίνδαρος δὲ &c. » Ait, Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμο-
c » ποιηθεῖσαν ᾠδὴν, ὡς ὁ αὐτὸς φησι Κλέαρχος, οἱονεὶ γρίφου » τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τοῦτον » προσκρουόντων, διὰ τὸ δυνατὸν εἶναι ἀποσχέσθαι τοῦ » σίγμα, καὶ διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν ἐποίησε, Πρὶν μὲν » εἷρπε σχοινοτενία † τὰ οἶδα· καὶ τὸ σὰν κίβδηλον » ἀνθρώποι. De *Ode Pindarica cui nullum inerat ſigma*, » dictum iam cap. XVI. [ad pag. 448. d.] Ibi loco ſubob-

» ſcuro ex iſtis verbis [quae hîc leguntur] lucem facie-
» bamus. Utinam aut ex illo loco aut aliunde occurreret
» aliquid, quod nunc auxilio eſſet nobis. Haeremus enim
» in explicatione pericopae quam praepoſuimus. Corrupta
» Athenaei ſive Clearchi verba: corruptum *Pindari* te-
» ſtimonium: quodque moleſtiſſimum eſt, ad veritatis per-
» veſtigationem nulla nos ducunt veſtigia. Pergemus ta-
» men, *ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλλόμενοι*: ſpem dico veniae,
» ſi minus poſſumus quod optamus exſequi. Legimus ſic
» hunc locum: Πίνδαρος δὲ ποιήσας τὴν ἀσιγμοποιηθεῖ-
» σαν ᾠδὴν, ὡς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἱονεὶ γρίφου τινὸς
» ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν ταύτῳ προσκρουόν-
» των διὰ τὸ δυνατοὶ οὐκ εἶναι ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα,
» ἢ διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν, ἐποίησε· Πρὶν μὲν ἧρπε σχοι-
» νοτενής τ' ἀοιδὰ, καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀνθρώποις ἀπὸ
» στομάτων: vel ἀπὸ διθυράμβων. *Pindarus cum odam*
» *ſine ſigma feciſſet, ut ait Clearchus idem, ceu gripho quodam*
» *propoſito in Lyrico poëſeos genere, contracta multorum offen-*
» *ſione, quod non poſſent ipſi a ſigma abſtinere, vel quia id*
» *parum probarent, cecinit in dithyrambico carmine: Olim qui-*
» *dem exulabat a carminibus exilitas, & ſigma reprobum ex*
» *oribus* mortalium, *o homines*: vel, *ex dithyrambis*. Mirum
» verbum initio iſtorum occurrit, *ἀσιγμοποιεῖσθαι*: ſed
» quod extra omnem ſuſpicionem eſt, per membranas,
» Epitomen, Euſtathium. [Tenet ſane id verbum & noſter
ms. *A*. Item ms. *Ep*. in quo totus locus leviter tangitur,
his verbis, *Ὅτι εὕρηται παρὰ Πινδάρῳ ἀσιγμοποιηθεῖσα*
ᾠδή: itemque Euſtath. ad Iliad. *ω*'. pag. 1462. ſub fin.]
» Pro *τούτων προσκρουόντων* recte emendari a nobis *τού-*
» *τῳ*, neminem dubitaturum confido. [Et id ipſum, *τούτῳ*,
nobis codex noſter *A*. exhibuit.] » Atqui hinc primum
» odorari contigit nobis veram ſententiam totius loci;
» quae, niſi fallimur, haec eſt: Laudem magnam tulerat
» Pindarus ex aſigmo illo cantico. Secuta eſt comes invi-
» dia, *multis τῶν ἀντιτέχνων* non adeo felicis ingenii *idem*
» *conantibus, non pari ſucceſſu. Cum iſti* igitur *Pindaro ob-*
» *trectabant; tum alii* non minus, qui *ſtudium illud evitan-*
» *dae literae huius*, quod fuit in veteribus, *ſe non probare*
» *dicebant*. Hos malevolos obtrectatores ſuos perſtrinxit
» Pindarus prolatis ab Athenaeo verbis. Scripſimus *διὰ τὸ*
» *δυνατοὶ οὐκ εἶναι*: id enim viſum eſt convenientiſſi-
» mum.« [Nobis in eamdem ſententiam expeditior viſa

c erat CORAYI emendatio, διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι: ubi ante Δ facillime intercidere potuit A litera. Quae emendatio, a SCALIGERO occupata, memoratur etiam in Animadv. Casaub. ed. 2. & 3. »*Scaliger* legebat, διὰ τὸ ἀδύνα»τον εἶναι: *quod esset ipsis impossibile abstinere a sigma.*«] Pergit CASAUBONUS: »Si cui placet vulgata lectio, διὰ »τὸ δυνατὸν εἶναι, erit sensus: ubertatem ingenii con»flasse Pindaro multorum invidiam; qui oculis rectis eum »non poterant tueri, cui impares erant ingenio. Pindari »adtexta verba, principium erant cuiusdam dithyrambici »carminis, ut testatur disertim Strabo lib. X. [pag. 469. ed. Casaub. Conf. SCHNEIDERI Fragmenta Pindari, pag. 51 sq.] »unde etiam licebit studiosis de argumento eius di»thyrambi non pauca cognoscere. Apparet poëtam eo »carmine recentem poësin cum vetere comparasse, & in»stituta antiquorum poëtarum cum nuperis inventis: »quod & prima cantici verba declarant. [Apud Strabonem initium carminis sic vulgo scribitur, Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτονίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβων. Apud Athenaeum] »le»gebatur εἶρπε, vel ἧρπε, ut libro XI. [immo vero, hoc loco εἶρπε leni spiritu scribitur in edd. & ms. A. & ἦρπε in eisdem, XI. 467. b.] »Emendavimus ἤριπε ex Dio»nysio Halicarnasseo, cuius verba necessario adscribenda. »Scribit Dionysius in libro DE Compositione dictionum, »[Tom. V. edit. Reisk. pag. 80 sq.] loquens de litera σ, »quam ait refugisse veterum nonnullos: Τῶν γοῦν παλαιῶν »σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως. εἰσὶ δὲ »οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος »ἐν οἷς φησί· Πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμ»βων, καὶ τὸ σὰν κίβδηλον [al. κίβδαλον] ἀνθρώποι. Haec »est lectio librorum Dionysii. Atque, ut haec scriptura »est, Pindari mens erit: *fuisse tempus cum dithyramborum »poëtae in sua carmina non admitterent vocales* σχοινοτενεῖς, »*neque adulterinum illud sigma.* Eruditi viri existimarunt, »vocales σχοινοτενεῖς esse *vocales longas* & *quae buccas im»pleant*: ut α Doricum & ω. Plane contrarium vox Grae»ca significat. σχοινοτενεῖς enim, ut si dicas *iunceae*, lite»rae sunt *exiles & tenuis soni*: puta, inter vocales, *i* & *o*; »inter consonantes, *s*. Inde oratio σχοινοτενής, *soluta & »inconcinnis longisque periodis constans.* Photius, de Maxi»mo monacho: ἔστι δὲ τὴν φράσιν σχοινοτενής τε ταῖς »περιόδοις καὶ χαίρων ὑπερβάτοις. (Adiicitur in ed. 2. & 3.

» Sic σχοινοτενὲς mentum, *prominens & longum.* [immo, e *barba promissa.*] » Nicetas Choniates, libro secundo, καὶ » τὴν σχοινοτενῆ γένυν ἐκέκαρτο. Apud Athanasium, de » Synodis Arimini & Seleuciae, πίστις σχοινοτενὴς, fidei » confessio *prolixa*, & additionibus depravata.) Placet ni» mis haec lectio Dionysiana, σχοινοτενῆ φωνήεντα: quam » tamen restituere hoc Athenaei loco ausi non sumus, ut » nimis remotam a vulgatâ scripturâ non hîc solum, sed » & libro XI. [ubi sic edd. & Ms. σχοινοτενέιατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων.] » & apud Strabonem. Ex » libro sequente adiecimus ista, ἀπὸ στομάτων. Inde, at» que etiam ex Dionysii Halic. superioribus verbis, mani» festissimum est, utut de lectione parum constet, Pindarum » hoc dicere: *Priores homines literam sibilantem studio fugisse.* » Propterea adiicit hîc Athenaeus: Ταῦτα σημειώσαιτ' ἄν » τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον » ᾠδήν. *Lasus Hermionensis* antiquissimus poëta fuit, &, » ut quidam tradiderunt, unus septem sapientum. Sub eius » nomine circumferebatur *oda* quaedam *sine sigma*, ἥτις » ἐπιγράφεται Κένταυροι, *inscripta Centauri.* Multi *critici in» ter* ψευδεπίγραφα *id carmen habuerunt. Adversus istos*, in» quit Athenaeus, *observari debet superius Pindari testimonium*, » unde patet liquido antiquos homines evitasse τὸ σ. « CASAUBONUS.

Equidem, quid magnopere promoturi eramus, si cum Dionysianis libris σχοινοτενῆ φωνήεντα legeremus, haud satis vidi: sed illud praesertim miratus sum, quo pacto tam praecise contendere *Casaubonus* potuerit, σχοινοτενῆ φων. non *longas*, sed *exiles & tenuis soni vocales* intelligendas esse; cum tamen omnia quae ipse citavit exempla liquido probent, σχοινοτενὲς dici id, quod *longum, promissum, prolixum*, denique (*sive in longum, sive in latum*) *porrectum* sit: quibus exemplis plura etiam, eaque insignia, ex H. Stephani Thes. III. 1202. adiici possent. Porro potuerat utique vocabulum φωνήεντα (sive dorice φωνάεντα) sub initium illius Pindarici carminis legi; cuius e primoribus versibus alii auctores alia verba selegerunt, cum *principium carminis* designare vellent: sed potuit idem vocabulum etiam vel ex Dionysii interpretatione ibi poni, vel ex recentioris alicuius scribae ingenio, qui quod isto loco in vetustiore codice scriptum repererat parum intellexisset. Ex duobus Athenaei locis, & ex uno Strabonis,

c illud certum videtur, vocabulum ἀοιδὰ, aut aliquod ab eo declinatum, ibi positum fuisse a poëta. Iam rursus ne illud quidem percipio, quonam fundamento nitentes verbum ἤριπε, quod in libris Dionysii legi aiunt, *exsulabant* interpretentur. ἐρείπειν (notione intransitiva) *cadere* significat, *labi*, *corruere*: quo supponitur, *stetisse* prius id de quo agitur; quod tamen minime volunt hi qui ista utuntur interpretatione. Quid autem censendum sit de ipsa illa apud *Dionysium* scriptura ἤριπε, de qua in Uptoni & Reiskii editionibus nihil adnotatum video, docet nos brevis Nota, quae in calce editionis *Roberti Stephani* legitur, his verbis: » πρὶν μὲν ἤριπε. Scriptum erat ἦρχε. Exemplar » Aldi habet ἕρπε: & Athenaeus, lib. XI. haec verba ci- » tans, ἤριπε: quam lectionem secuti sumus. Aptius lege- » retur ἤριπον, ut conveniret cum ἄνθρωποι. « — Ex quo discimus, scripturam ἤριπε primum in illam quam dixi editionem receptam esse errore aut praecipitantiâ hominis qui nescio quo pacto sibi persuaserat apud Athenaeum lib. XI. ἤριπε legi; apud quem tamen cum in ed. Ven. tum in ed. Bas. perspicue ἧρπε exaratum est, prorsus ut in Aldina Dionysii editione; quam scripturam eamdem apud Athenaeum lib. XI. pag. 467. b. vetus noster codex *A.* agnoscit; sicut hoc loco, in quo versamur, iidem libri in scripturâ εἶρπε consentiunt. Pro quo cur dubitaremus levissimâ mutatione ε ἷρπε scribere, quemadmodum apud Strabonem editum est, nulla caussa esse videbatur. Pro κίβδηλον corrupte quidem h. l. in cod. *A.* τι βοηλον (sic, absque accentibus) scribitur; recte vero idem codex inferiore loco cum editis in κίβδηλον consentit. Caeterum nihil, nec hîc, nec ibi, mutat idem vetus codex; nisi quod ἀνθρώποις, non ἄνθρωποι, habet. Quibus inter se collatis veteris scripturae vestigiis, (fieri potest ut fallar; sed, donec certius aliquid proferatur, dicam quod sentio:) tale mihi videtur fuisse carminis Pindarici exordium: Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτενία τ' ἀοιδᾶς καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποις ἀπὸ στομάτων: in hanc sententiam: *Priusquam prolixitas* (sive qua alia notio vocabulo σχοινοτενία subiecta a poëta est; verbi caussa, *rigor*) *carminis & san reprobum prodiret ex ore hominum.* Nomine *san* apud Dores eamdem literam fuisse appellatam, quam alii Graeci *sigma* vocabant, ex professo docet Athenaeus lib. XI. pag. 467. a.

Quod ad superiora spectat Athenaei sive Clearchi verba, ὡς πολλῶν τούτῳ προσκρουόντων: pronomen τούτῳ equidem non ad *Pindarum* cum Casaubono referendum existimavi, sed intelligendum τούτῳ τῷ προβληθέντι γρίφῳ: *quum multi offensi essent hoc problemate.* Ait quippe Clearchus, *quasi propositum fuisset hoc problema, tamquam griphus aliquis,* ut conficeretur carmen, in quo nusquam occurreret litera sigma, nonnullos *in hoc sese exercuisse, & talia carmina* (quae quasi solutionem problematis continerent) *confecisse: sed alios ea re fuisse offensos, & improbasse* tales difficiles nugas; dicentes, *fieri non posse ut abstineatur a literâ sigma*: nempe, probabile certe carmen confici non posse, si tam absurdam legem tibi imponas. Nam, quod Casaubonus statuit, *ipsum Pindarum tale carmen* ἄσιγμον *composuisse*, id nusquam perspicue nec Athenaeus nec alius (quod sciam) vetus auctor tradidit. Quo minus probandum, quod idem vir doctus pro πρὸς τὴν ἀσιγμ. quod legitur hoc loco apud Athenaeum, ποιήσας τὴν ἀσιγμ. corrigi voluit. Commentum istud Casaubono DALECAMPIUS praeiverat, hunc locum latine sic convertens: »*Pindarus, ut Clearchus ipse tradit, oden absque σ condidit.*« De quo nec Clearchus cogitavit nec Athenaeus, cum ista scriberent: Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν - - - ἐποίησεν Πρὶν μὲν εἷρπε &c. quorum verborum haec est perspicua sententia: *Pindarus vero, respiciens oden illam* (nempe, quae circumfertur) *absque sigma compositam, - - - scripsit istud,* Πρὶν μὲν &c. aut, quod eodem redit: *Pindarus, cum illos versus scriberet,* Πρὶν μὲν &c. *respexit illam sine sigma odam.* Verbum de verbo: *Pindarus in illam sine sigma odam dixit istud.* Neque nos turbare debet id quod apud Nostrum supra legebatur, pag. 448. d. ubi id ipsum, quod dico, eisdem paene verbis, nec tamen ita perspicuis, tradebatur. Certe, quod ibi sic vulgo (fortasse haud satis emendate) scriptum legitur: καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος: illorum verborum ambiguitas aut obscuritas, si qua inest, ex huius loci perspicuitate lucem accipit: & ex huius praescripto exponi ille debet. Porro, si verum esset *Pindarum ipsum fecisse oden asigmon,* ex huius loci cum illo collatione necessario colligere oporteret, oden illam ἄσιγμον esse eamdem, cuius initium hîc adponitur. Atqui in hac odâ (sive in hoc *dithyrambo*)

c non modo in ipso nomine *San* occurrit *s* litera, quam evitare poëta potuerat, si circumscriptione aliqua voluisset uti; verum etiam saepius in eodem carmine eadem litera occurrebat, ut adparet ex paucis versibus quos ex illo Strabo l. c. adposuit. Attamen Casaubono, ipsum Pindarum auctorem odae ἀσίγμου statuenti, non modo Dalecampius praeiverat, verum etiam Eustathius; de quo continuo deinde dicemus.

καὶ ὁ εἰς τὴν Δημ. » Addit καὶ ὁ ἐς [εἰς dabant nostri » mssti] τὴν Δήμητρα δὲ τὴν Ἑρμιόνη ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος » ἄσιγμός ἐστιν. Scribo, τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ. *Etiam hymnus a » Laso compositus in honorem Cereris, quae Hermione coleba» tur, sigma nullum habuit.* De *Cereris* sacris apud *Hermio» nenses*, adi Pausaniam in Corinthiacis. [lib. II. c. 34. pag. » 191.] Hanc esse veram γραφὴν affirmare non verear. » Tamen Eustathius legit initio ultimi Commentarii in » Iliadem, καὶ ὁ εἰς τὴν Δημ. δὲ τῷ Ἑρμιονεῖ ποιηθεὶς Λά» σῳ ἄσ. Decepit, opinor, Eustathium Breviator noster, » qui scripsit in suo codice ex hoc loco: Ὅτι εὕρηται πα» ρὰ Πινδ. ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή. καὶ Ἑρμιονεὺς δὲ ἐποίησεν » ἄσισμον (videtur σ positum pro γ) ᾠδήν. καὶ Λάσος » ἄσισμον ᾠδὴν εἰς Δήμητραν: errore manifesto. Libro » XIV. [pag. 624. e.] similis locus similiter corruptus. » Initium eius hymni fuit, Δήμητρα μέλπω κόραν τε Κλυο» μένοιο ἄλοχον. Scribendum Κλυμένοιο, ut libro XIV. » *Clymenus* est Pluto, ut docent mythologi. « CASAUBONUS. — Ut corrigi h. l. iussit Casaubonus, sic scribitur in cod. *A.* τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ. Noster codex *Epit.* ut paulo superius docuimus, eadem habet quae ex Hoescheliano adposuit Casaub. nisi quod recte ἄσιγμον ᾠδὴν in nostro scribitur: & dein ἄσιγμον ὕμνον (non ᾠδὴν) εἰς Δημ. Ibi vero accidit Breviatori, docto alioqui viro, quod & alibi subinde eidem accidisse observavimus; ut in nomine auctoris ab Athenaeo citati nimia festinatione erraret, & ex uno *Hermionensi Laso* duos auctores faceret, alterum Ἑρμιονέα, alterum Λάσον. Apud *Eustathium* eadem prorsus verba, quae Casaubonus adposuit, nusquam reperire mihi contigit; sed in Comment. in Iliad. ω'. pag. 1462. l. 47. haec leguntur: Λέγεται γοῦν καὶ Πινδάρῳ ποιηθῆναι ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή. καὶ τῷ Ἑρμιονεῖ δὲ Λάσῳ ἄσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν. Ubi, quod ad *Lasum Hermionensem* spectat, correxit Eustathius errorem, qui Epitomatori exciderat;

nisi fortasse in nonnullis tantummodo codicibus Epitomae c
error ille exstiterat, & rectius in eo, quo Eustathius usus est, sic legebatur: καὶ Ἑρμιονεὺς δὲ ἐποίησε Λᾶσος ἄσιγμον ᾠδὴν καὶ ἄσιγμον ὕμνον εἰς Δήμητρα. Sed & suâ ex doctrinâ corrigere errorem Epitomatoris potuit Eustathius, cui & aliunde cognitus esse debuit *Hermionensis* ille *Lasus*. At in eo quod de *Pindaro* memoratur, quum planius enunciare vellet Eustathius id quod in Athenaei Epitoma scriptum repererat, prorsus ab Athenaei sententia aberravit. Nam quum id quod de Pindaro Athenaeus in illam, quam exposuimus, sententiam pluribus verbis dixerat, in haec pauca contraxisset Breviator, εὕρηται παρὰ Πινδάρῳ ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή: Eustathius hoc ita accepit, quasi dixisset Athenaeus, *ipsum Pindarum carmen absque sigma composuisse;* atque ita Casaubonum in illo errore, quem supra notavimus, confirmavit. In *hymni in* d
Cererem initio, Δάματρα scripsi cum ms. *A*. in quo quidem codice superne inter lineas duae ν adpositae: sed p. 624. e. ubi eadem verba repetuntur, unice Δάματρα agnoscunt edd. cum mssto. Ex eodem loco, ut monuerat Casaubonus, Κλυμένοιο hîc correxi: de quo cognomine *Plutonis*, Suidam vide in voc. Κλύμενος.

AD CAP. LXXXIII.

Ἐν φανερᾷ &c. » Alius griphus:

» Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτρη δέ μοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
» ἀμφὶς ἔχει. μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

» Quidam mssti, & meliores, πάτραν δέ μ. Metalepsis » in vocibus φανερὰ pro *Delo*, & ἀριθμὸς pro Κοῖος, ut ex» plicat auctor.« Casaubonus. — Recte φανερᾷ scribitur in utroque nostro codice: itemque πάτραν δέ μου, quod non modo melius, sed unice verum: & sic ex Italicis libris corrigendum monuerat Muretus, Var. Lect. lib. XVIII. c. 2. Aenigma istud ex Athenaeo in Analecta sua retulit Brunck, T. III. pag. 318. Habet & Eustathius ad Od. ζ'. pag. 456. l. 13.

Κριθῆς ἀφλοίου &c. » Alius griphus, de *ptisana:* e

» Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ἐργάσας πίε.

» *Succum hordei decorticati cum aquâ maceraveris bibe.* ἐρ» γάσας valet φυράσας, ἀναδεύσας. Nunquam factum ut » ὀργάσαι significaret *tundere*. [quo pacto interpretatus est

e Dalec. Consulendus vero de eo verbo prae caeteris RUHNKENIUS ad Tim. pag. 180.] »Veriloquium vocis »πτισσάνη obiter explicat dipnosophista: Πεποίηται δὲ »τῆς πτισσάνης τοὔνομα ἀπὸ τοῦ πτίσσειν καὶ ἀνεῖν. Fa- »talis etymologistarum περιεργία. Nam verius est, po- »steriores huius dictionis syllabas meram esse nominis »formationem. Sic ab ὀρθοῦν fit Ὀρθάνης, ab ἔργον Ἐργά- »νη, & id genus. Pausaniam Grammaticum huius com- »menti auctorem laudat Eustathius: [ad Iliad. δ'. p. 332. »l. 17.] ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν ταυτοδυνάμων λέξεων, »ὥς φησι Παυσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ Λεξικῷ, ἡ πτισσάνη. Sed »de voce ἀνεῖν sive αἰνεῖν erudite idem Eustathius ad ῥαψ. »κ'. [pag. 720. l. 21 seqq.] & Hesych. « CASAUBONUS. — Hesychium vide in Αἰνῶν, aliisque locis ibi citatis ab Interpp. Confer vero & Foesii Oecon. Hippocr. & Etymol. M. in Πτισσάνη.

Ἀντιφάνης δ', ἐν Αὐτοῦ ἐρῶντι, &c. »De hac fabula Pol- »lucis verba capio, lib. X. cap. 32. [sect. 152.] Ἀρυβάλ- »λους δὲ (invenias, nempe) ἐπὶ τοῦ ἐπισπάστου (ita »scribendum, vel συσπάστου ex Platonis Symposio) ἐν »Ἀντιφάνους Αὐτοῦ ἔρωτι: melius, Αὐτοῦ ἐρῶντι: *in Se- »ipsum amante*: ut *Heautontimorumenos* Menandri & Teren- f »tii: item Damoxeni Αὐτὸν πενθῶν. Τροφαλίδες λινόσαρ- »κοι, in *gripho* ex *ANTIPHANE*, *tenues casei* sunt: & ita »explicat etiam Eustathius, ultimo in Iliadem Commen- »tario. « CASAUBONUS. — Utique λινοσάρκους in isto aenigmate Eustathius ad Iliad. ω'. pag. 1467. l. 36. λεπτὰς καὶ ἁπαλὰς interpretatur: quae mihi quidem parum probabilis ratio videtur. Magis placet Gallici interpretis interpretatio, *dont la chair a la blancheur du lin*: id est, *carnem albam habentes ut linteum*. Sed mihi videbatur aliud quid spectasse griphi auctor. Nempe τροφαλίδα Graeci non tam *caseum iam compactum* vocant, quam *mollem*, aut *ipsum lac coagulatum*; ex quo fit caseus, cum ἡ τροφαλὶς linteo involuta, expresso humore, in libero aëre induratur. Igitur *caseus* in gripho nominatur τροφαλὶς λινόσαρκος, id est, *coagulatum lac*, *quod linteo* involutum in firmam veluti *carnem* fuit compactum. Perperam in ms. *A*. τροφαλινδὰς scribitur.

Ἄρτίως διηρτάμηκεν &c. Cum in editis non essent distincti versus, adnotavit CASAUBONUS: »Griphus ex *Antiphanis* [*ANAXANDRIDAE* scribere voluerat] *Aeschra* de-

» scriptus duobus trochaicis continetur:

» Ἀρτίως διηρτάμηκε. καὶ τὰ μὲν διηνεκῆ
» σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτύποισι γῆς.

» Subiicitur senarius iambicus, quo de interpretatione » quaeritur. Eum ita scribo:

» Τιμόθεος ἔφη ποτ' ἄνδρες. οἱ χύτραν λέγων.

» *Ita locutus aliquando Timotheus. An ollam significans?* Au» ctor igitur griphi est *Timotheus*, dithyrambicus poëta: » de quo multa libro VIII. cap. v. & xi. [ad VIII. 338. » a. & 352. a.] Inter illius frigida dicta licet hoc referas. » Nam *πυρίκτυπα γῆς ollas* appellare, non magni ingenii ar» gumentum est, sed tumidi. « CASAUBONUS. — Haud immerito praetermisit hunc locum Epitomator. Doricas formas *διανεκῆ* & *γᾶς* recepimus ex ms. *A.* in quo quidem utrobique litera *η* superne inter lineas signata. Quid dixerit autem Timotheus *διηνεκῆ μέρη σώματος*, haud satis adparet: *in longum porrectos artus* vertit Dalecamp. *Tertium versum* mireris cur ex *trochaico septenario*, quem dabant edd. & mssti eiusdem mensurae cum duobus prioribus, *iambicum senarium* facere conatus sit Casaubonus. Pro *πυρικτύποισι*, in ms. *A.* mendose *πυρικτύτοισι* scribitur, nisi quid aliud subest.

Ὡς δ' ἦν ἠρμένη &c. Perperam ἡρμένη edd. Recte *lenem spiritum* adhibet ms. *Ep.* nescio an & ms. *A.* » *TIMOCLIS* » aenigma de *mensa* per est venustum. In eo *ἠρμένη τρά*» *πεζα* est *remota mensa*; non *parata*. [ut verterat Dalec.] » Eadem dicitur φύλαξ φιλίας, quia sunt amici quidam *τρα*» *πεζῆες*: ut erat Podes Hectori. Estque proverbium ve» tus, Ζῇ [immo Ζεῖ] χύτρα, ζῇ φιλία. De his, hoc est, » de parasitis gulonibus, extat griphus antiquus, dignus » quem ab Athenaeo praetermissum non praetermittamus » nos:

» Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, παντυχῆ βλέπων
» ὀφθαλμὸς, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

» Claudicant duo *TIMOCLIS* postremi versus, futuri ὀρ» τίποδες si scribas:

» τράπεζα. περιέργως γε νὴ τὸν οὐρανόν.
» ἐξὸν γὰρ ἦν φράσαι τράπεζαν συντόμως. «

CASAUBONUS. — Posteriore versu nos GROTIUM secuti sumus, in Excerpt. p. 693. sic corrigentem, ἐξὸν φράσαι σοι τὴν τραπ. Caeterum *mensa* φύλαξ φιλίας etiam honestiore quodam sensu, quam quo Casaubonus acceperat,

a dici haud abſurde potuerit. Perperam *τράπεζα συντόμως* ſcribitur in ms. *Ep.* quod etſi per ſe ferri poſſet, metro tamen refragatur.

Πλάτων δ' ἐν τῷ Ἀδώνιδι. » *Platonis* comici *Adonidem* Iulius quoque Pollux nominat libro X. cap. XXIV. « Casaubonus. — Mox pro Κινύρᾳ, perperam eſt Κινυράῳ in ms. *Ep.* Tum in *Platonis* verſ. 1. ubi Κινύρα recte editum, vitioſe Κύπρια habet uterque cod. ms. In fine *verſ.* 2. pro τε, eſt τοὶ in utroque codice: ſed in *Ep.* ſuperne ſcriptum τε. *Verſ.* 3. Suſpectus eſſe debet ſubiunctivus modus ἔχητον, quem habent editi. Futurum indicativi exſpectabas: ferri etiam utcumque poſſet praeſens ἔχετον, quod habet ms. *Ep.* ſi metro conveniret. Videndum an melius quid lateat ſub *δαίμον' ἔχειτον* vel *δαίμονε χεῖτον*, quod eſt in ms. *A.* *Verſ.* 4. Pro ἐρίμοις, quod vitioſe legebatur in ed. Ven. & Baſ. recte ἐρετμοῖς poſuit Caſ. praeeuntibus msstis. De illo verſu conſule quae notavit Iacobs ad Anthol. Vol. II. P. III. p. 23. & confer quem is laudavit Ariſtoph. Eccleſ. 38.

b Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς Τραγῳδουμένοις. » Ait, *καὶ τὸ τῆς* » *Σφιγγὸς δὲ αἴνιγμα* Ἀσκληπιάδης *ἐν τοῖς τραγῳδουμένοις* » *τοιοῦτον εἶναι φησί.* Vir doctus [Dalecamp.] qui vertit, » *Aſclepiades libro De iis quorum nomine editae ſunt tragoediae*, » exiſtimavit titulum libri ab Aſclepiade editi fuiſſe maſ» culino genere, Τραγῳδούμενοι. Ille vero Τραγῳδούμενα » conſcripſerat, inquit Plutarchus. [conf. Voſſium, lib. I. » De Hiſtoric. Graec. c. XVIII. p. 119.] Sic alii libros ſuos » Θεολογούμενα, vel Γεωγραφούμενα, vel Μυθολογούμενα in» ſcripſerunt: qui expoſuerant Theologiam, Geographiam, » aut fabularem hiſtoriam. Quare noli dubitare, *Ascle*» *piadis* Τραγῳδούμενα poëtarum tragicorum ἐγκύκλια » argumenta, & omnes tragicas heroici temporis hiſto» rias eſſe complexa. Scripſerat & *Demaratus* quidam Τρα» γῳδούμενα, eiusdem procul dubio argumenti. Clemens » Alexand. in Protreptico: Ἐρεχθεὺς τὴν ἑαυτοῦ ἔθυσε θυ» γατέρα Φερεφάττῃ, ὡς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγῳδου» μένων. « Casaubonus.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ. In Euripidis codicibus praeponi ſolet illud aenigma *Phoeniſſis*, tragoediae: ad cuius verſum 47. vide ſcholion Graeci interpretis. Analectis ſuis etiam inſeruit Brunck, T. III. pag. 321. num. 15. *Verſ.* 1. & 2. τετράπουν & τρίπουν ſcribitur in noſtris codicibus, con-

tra quam postulabat metrum. *Vers.* 2. φύσιν tenet ms. b
A. itemque ms. *Ep*. sed in hoc superne scribitur φυὰν,
quod & exhibent Euripidei libri, & unice verum iudicavit
VALCKENAER ad Phoeniss. pag. XXIV. *Versu* 3. sic edens
Casaubonus, ἑρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθ., docere sal-
tem lectorem in Animadv. debuerat, ductam esse istam
scripturam ex Euripideis libris. At vel nescisse videtur
ipse, vel non animadvertisse, in nullo Athenaei codice
legi verbum κινεῖται, sed ab editore Basileensi ex Euripi-
deis libris tacite adscitam fuisse eam scripturam. Nulla ve-
ro caussa fuisse videtur, cur hîc non teneretur scriptura,
quam Athenaei libri exhibebant: & poterat ipsum γίνον-
ται teneri, quod dabat Veneta editio: sed in antiquo ae-
nigmate proba etiam erat forma verbi γείνονται, quam
exhibet ms. *A*. In eodemque codice (sicut in ed. Ven.)
commode dein sic scribitur, καὶ ἀν' αἰθ. Pro γείνονται scri-
bitur γίνηται in Tzetzae Scholiis ad Lycophr. p. 2. col.
a. ed. Pott. *Postremo* aenigmatis versu, pro τάχος,
quod habent & Athenaei libri & plerique Euripidei, &
Tzetzes loco citato, μένος probavit BRUNCKIUS, quod
in Euripideis nonnullis codicibus Valckenarius repererat.

AD CAP. LXXXIV.

SIMONIDIS aenigma prius, ex Athenaeo in Appendicem c
Anthologiae recepit H. STEPHANUS pag. 512. & BRUNCK
Analect. Tom. I. pag. 146. n. 106. qui *versu* 1. pro πατήρ
τ' ἐρίφου, πατὴρ ἐρίφου ex coniectura correxerunt; quod
ipsum nobis codex *Epit.* exhibuit. Iidem recte *vers.* 2. ἠρεί-
σαντο scripserunt; quod nobis uterque dedit codex
mstus.

In eiusdem aenigmatis interpretatione, in verbis εἰς ἐπι- d
τόνιον ψαλτήριον nil mutat (quod sciam) codex *A*. Quo-
rum verborum vim quum haud satis perciperem, secutus
sum Dalecampii versionem. Doctissimus IACOBS in Anim-
adv. in Anthol. Vol. I. Parte 1. pag. 267. satis habuit sic
posuisse: » *alii earundem bestiarum imagines in psalterio fuisse*
» *dicebant.* « Verum fuerit fortasse quod est in ms. *Ep.* εἰς
τὸ ἐπιτόνιον: sed, quae sequitur vox, in eodem codice in-
tricato nexu scripta est, ex quo nihil sani eruas.

*καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα, τὸν
διθύραμβον. Carmen dithyrambicum*, (si recte percipio) aie-

bant nonnulli, in isto aenigmate designari istis verbis, *bovis occisorem & Bacchi ministrum.* Nempe carmen illud poterat dici *Bacchi minister*, quippe Baccho serviens & eius honorem celebrans. Ad intelligendam alterius adpellationis rationem facit quod adnotavit IACOBS l. c. pag. 236: » Ut tragicis hircus, inquit, citharoedis vitulus, sic *dithyrambicis taurus* praemio erat destinatus. « Quod probavit Vir doctus testimoniis Scholiastae Pindari, ad Ol. XIII. 26. pag. 145. & Nonni in Dionys. XIX. pag. 512. 21.

ἐν Ἰουλίδι. » In *Iulide*, oppido insulae Cei. Plin. « DALECAMP. *Ibid.* τὸν οὖν Σιμωνίδη. Sic ms. *A.* τὸν οὖν Σιμωνίδην edd. In ms. *Ep.* terminatio non expressa.

e Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα &c. Etiam *alterum* hoc SIMONIDIS *aenigma* exhibuit H. Stephanus in Anthol. pag. 513. & Brunck T. I. pag. 146. n. 107. *Ibid.* τῷ Πανοπηϊάδῃ — — Ἐπειῷ. *Epeo Panopei filio.* Vide Iliad. ψ'. 665.

f ἐν τῇ Καρθέᾳ. » *Carthea* geographis Graecis est *Carthaea*: » una quatuor urbium Cei sive Ceae insulae. « CASAUBONUS. — *Ibid.* Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ. » Aquam vehens asi» nus nominatur *Epeus.* Caussam aperit Athenaeus. In » Securi quoque Simmiae Rhodii, sive Theocriti, legas » de Epeo:

» Οὐκ ἐνάριθμος γεγὼς ἐν προμάχοισι λαῶν,
» ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν καθαρὸν νᾶμ' ἐκόμιζε δυσκλεής. «

IDEM. Vide Brunckii Anal. T. I. pag. 210.

a STESICHORI verba, consentientibus libris, citantur haec: ᾤκτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα. Si duo verba traieceris, metro constiterit ratio:

— ᾤκτειρε γὰρ ὕδωρ
αὐτὸν ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

Scripturam κούρα cum editis tenet mstus uterque noster. Percommode vero apud Eustathium ad Iliad. ψ'. pag. 1445. l. 48. κούροις legitur: quod ille ab alio Grammatico accepisse videtur.

οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος. Sic recte ms. *Ep.*

AD CAP. LXXXV.

b σημαίνει γὰρ κόχλον. Huc facit quod est apud Hesychium in Κόχλος: Τοῖς θαλαττίοις (κόχλοις) ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρήσεως. *Marinis cochleis utebantur ante inventionem tubarum* vel *buccinarum.*

Τοιοῦτον δ' ἐστὶ καὶ τὸ ῥήματα λέγειν &c. » Adnume- b
» ratur griphi generibus, καὶ τὸ ῥήματα λέγειν ἀνθρώπων
» ὀνόμασιν ὅμοια. Qua de re dictum est adfatim libro ter-
» tio cap. XX. & XXI. [ad III. 99. b.] Exemplis ibi pro-
» positis possunt alia adiici: ut, cum ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν
» dixit Euphorion, teste Hermogene. « CASAUBONUS.

Πέντ' ἄνδρες &c. » Olim vulgo notum fuit illud aeni-
» gma, quod appellat dipnosophista τὸ περιφερόμενον.

» Πέντ' ἄνδρες δέκα ναυσὶ κατέδραμον εἰς ἕνα χῶρον,
» ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι,
» δίψῃ δ' ἐξώλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενείου.

» Nobis hodie obscurum illud est. Interpretum conatus, iu-
» dicio meo, plus meretur laudis, quam eorum interpreta-
» tiones. « CASAUB. — Nempe DALECAMPIUS sic erat in-
terpretatus: » Aenigmatis esse puto hunc sensum. Quinque
» classis praefecti, pugnam decem navibus commiserunt.
» Praeliatum saxis, quamquam in aequore saxum nullum
» possit colligi. Bellatores siti perierunt, ardore pugnandi
» aestuantes; & sitibundi, quamvis aqua mentum superaret,
» depressis ac demersis navibus. « — Sic ille. Pergit CA-
SAUBONUS: » Incidi nuper in viri magni explicationem
» sane acutam, quae est huiusmodi. *Quinque viri* pugiles,
» *decem navibus*, manibus: (quia πίτυλος Graecis utrum-
» que dicitur, *navis*, & *pugnus* ad feriendum protensus) *in-
» ter se concurrerunt. Pugnabant illi super lapidibus*, strato la-
» pidibus pavimento, sive lithostroto: *lapis tamen non po-
» terat attolli. Siti miseri peribant: aqua tamen erat supra
» mentum:* sudor nempe. Perplacet haec interpretatio: sive
» illa est vera, sive tantum similis vero. Nam, ut dubi-
» tem, quaedam me impellunt: ut, numerus impar; qui
» pugilibus minus videtur convenire. Committuntur enim
» singula pyctarum paria. Deinde, πίτυλος pro *navi*, quod
» sciam, legitur nusquam, aut rarissime. Frequens ea vox
» Tragicis, sed pro *sono qui editur cum secantur maria to-
» sis;* interdum pro *remigatione* aut ipsis *remigibus*. Si pro
» *navi* accipias, duplex erit metalepsis, ut in nonnullis
» etiam apud poëtarum patrem. At, καταδραμεῖν εἰς ἕνα
» χῶρον, pro ὁμόσε χωρεῖν, elegantissimum. « —— Positis
quinque athletis, *decem naves* de *decem calceis* accipere ma-
luit Gallicus interpres. At quanto praestabat, *non liquet*
profiteri! Versum quidem istum,

ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι:

in proverbio olim usurpari solitam esse, intelligitur ex Plutarchi Sympofiac. IV. 1. pag. 660. d. Sed quamnam potissimum in sententiam id diceretur explicaturus ERASMUS (in Adagiis pag. 353 sq.) parum promovisse videtur.

AD CAP. LXXXVI.

c Τίνα δὲ κόλασιν &c. Ad quaestionem hîc propositam, *de poena quam dabant qui griphum solvere non possent*, respondetur demum infra, cap. 88. sub finem libri. *Ibid.* ὡς καὶ ὁ Κλέαρχος προεῖπεν ἐν τῷ ὅρῳ. Vide pag. 448. b. & confer Animadv. ad pag. 453. e. *Ibid.* κἂν τῷ πρώτῳ — γράφει οὕτως &c. Mirum videri possit, & parum commodâ ratione factum, quod hîc, ubi de *poena* quaerere coepit Athenaeus, rursus latum locum Clearchi adponit, ubi denuo de ipsa Griphorum ratione & de variis illorum generibus agitur. Nempe, quae adhuc disputaverat Athenaeus, ea e Clearchi libro *De Griphis* excerpta erant: nunc, priusquam huic disputationi finem imponeret, operae pretium iudicavit, ista etiam e libro *De Adagiis* eiusdem auctoris verba adiicere: sed cur ea hoc potissimum loco, ubi de *poena* quaerere coeperat, adponeret, haec caussa erat; quod in his ipse etiam Clearchus *poenarum* meminisset, quae victis, praemiorumque, quae victoribus proposita fuissent. Nempe pro eo, quod in alio libro dixerat, qui victus esset cogi olim solitum *mixtam phialam* bibere, (quod quale sit, sub finem libri exponit Athenaeus, & Antiphanis testimonio declarat) nunc hîc ait, *suâ aetate morem obtinuisse, ut victus cogeretur m e r u m bibere.* Alterius moris, quem Athenaeus infra Antiphanis testimonio probat, meminit Pollux, VI. 107. alterius Hesychius, in Γρῖφος.

d τὶς τῶν Ἀφροδισιαστικῶν συνδυασμῶν. Sic recte edd. Perperam συνδυασμένων ms. *A.* συνδιασμῶν ms. *Ep.* » Respicit Cyrenae τὸ δωδεκαμήχανον: & σχήματα συνουσιῶν Elephantidis & Philaenidis. « CASAUBONUS. — De *Philaenide*, quam mox etiam auctor ipse commemorat, conf. V. 220. f. & VIII. 335. c. ubi eadem simul cum Archestrato, sicut hîc, nominatur.

. ὃν ἥδιον τῆς ὑγιείας πίνουσιν. » Advertat iure aliquem » locutio haec: ζημίαν δὲ τοῖς ἡττηθεῖσι τάττουσιν ἁκρατον πιεῖν, ὃν ἥδιον τῆς ὑγιείας πίνουσιν. Cuius vim recte

» expressit Dalecampius: *quod quidem merum bonae valetu-» dinis tuendae studio gratius illis est.* « Casaubonus. — Nobis, vere-ne, an falso, docti viderint, sed secus visum erat. Nempe ἥδιον τῆς ὑγιείας accipiendum pro ἥδιον τῆς ὑγιείας κύλικος, vel τοῦ ὑγιείας κρατῆρος, cuius mentio facta cum alibi, tum lib. I. pag. 36. b. (Omitti solere in talibus dictionibus nomen κύλιξ, iam saepius observavimus.) Nempe absurditatem notat Clearchus moris hominum suae aetatis, *poenam* statuentibus victis, *bibere merum; quod* (merum) *libentius illi bibunt, quam poculum sanitatis;* quod poculum scilicet non *merum* vinum continebat, sed *aquâ dilutum.*

κομιδῇ γάρ ἐστι ταῦτά γε τινὸς τοῖς Φιλαινίδος καὶ Ἀρχεστράτου συγγράμμασιν ἐνῳκηκότος. Editum erat τοῖς τῆς Φιλαινίδος. Articulum, qui nullo modo desiderabatur, delevimus auctoritate utriusque msti. » ἐνοικεῖν συγ-» γράμμασι, eleganter, pro *multum versari in lectione libro-» rum.* Simile apud Senecam, *persedere apud philosophiam,* » Epist. XIX. Paullo aliter, *vestem inhabitare,* Varro apud » Nonium, & Augustinus epistolâ quadam ad Paulinum, » & in Historiâ miscellâ. « Casaubonus. — At prorsus eodem modo, *habitare in libris,* & *habitare in unâ arte tractandâ,* Cicero dixit.

ἔτι δὲ περὶ τὰς καλουμένας Γαστρολογίας ἐσπουδακότος. » Separat Clearchus Γαστρολογίας inscriptos libros ab » opere Archestrateo: cum tamen a nonnullis etiam Ar-» chestrati opus Γαστρολογία fuerit nuncupatum, vel Γα-» στρονομία, non solum Ἡδυπάθεια. Sed fuere non dissimi-» lis argumenti ab aliis scripti libri, quorum is titulus ma-» gis proprius: ut Cleostrati Tenedii, cuius Γαστρολογίαν » laudat Noster libro septimo. « Casaubonus. — Quinam fuerit titulus, quem *Archestratus* illi carmini inscripserit, quod modo Γαστρονομίαν, modo Γαστρολογίαν, modo Ἡδυπάθειαν, modo Ὀψολογίαν nominat Athenaeus, haud satis liquet: sed probabile est, Γαστρονομίαν fuisse inscriptum, quo titulo plerumque is liber ab Athenaeo citatur. Γαστρολογίας nomine vero Clearchus nunc manifeste tamquam generali quadam adpellatione utitur, quae omnibus huiusmodi scriptis conveniat, quorum argumentum ad *ventris* maxime *curam* spectat. De *Cleostrato Tenedio* vidimus in Animadv. ad VII, 278. b. titulum operis, quod Ἀστρολογίαν inscriptum fuisse perquam probabile

e est, perperam Γαστρολογίαν nominatum fuisse in corruptis Athenaei libris. Vice versa vero, pro γαστρολογίας, quod recte h. l. editi cum *Epit.* habent, ἀστρολογίας perperam scribitur in cod. *A.*

· τῷ πρώτῳ ἔπος ἰαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην. In ed. Ven. & Bas. sic legebatur: τῷ πρώτῳ ἔπος ἰαμβεῖον εἰπόντι ἀντειπόντος ἑτέρου ποιητοῦ τινος εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην. Tum Casaubonus in sua editione, in reliquis nil mutans, pro istis verbis, εἰ τὴν αὐτὴν, ὃν εἰς τὴν αὐτὴν posuit: ac dein in Animadv. sic praecepit: »Scribe τῷ πρώτῳ ἔπος »ἰαμβεῖον εἰπόντι, ἀντειπόντος ἑτέρου, ποιητοῦ τινος ὃ εἰς »τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην: non ὃν εἰς. Sed quia subdit statim, »ἔτι δὲ λέγειν ἕκαστον ἰαμβεῖον: fortean non male indu»xeris vocem ἰαμβεῖον post ἔπος, ut sit sententia Clear»chi haec: Melius facturos literarum amantes, si inter »epulas ita potius se oblectent, ut *cum unus* ἔπος (id est, »*versum Homeri*) *protulerit, alter ex alio poëta alium recitet* »*eiusdem sententiae, tum autem adiiciant singuli e dramaticis* »*poetis similem locum.*« — Quod de *delenda* ibi *voce* ἰαμβεῖον monuit doctus Animadversor, cum ex ipsa Clearchi oratione perquam fit probabile, tum propemodum certum reddi videtur ex illis exemplis, quae sequente capite ab Athenaeo adferuntur; ubi constanter *versibus Homericis* subiiciuntur *iambi* dramaticorum. Tenet tamen eam vocem cum editis vetus codex *A.* mendose quidem ἰαμβίον scribens, quemadmodum & paulo post. (In *Epit.* deest tota posterior pars disputationis Clearchi, inde a verbis, ἀλλὰ μᾶλλον τὰς &c.) Sed utique hoc loco ab imperito homine temere insertum id vocabulum videtur. Caeterum in edita scriptura male cohaerebat oratio: nec mirum, nam a priori εἰπόντι ad posterius aberrans sive iunior librarius, sive typotheta in Aldina officina, octo verba praetermiserat, quae nos ex vetusto nostro codice adiecimus. In his occurrens vocabulum κεφάλαιον interpretatus sum *locum communem*: poteras etiam *gnomen, sententiam, sententiolam* dicere: nam parallela & synonyma hoc loco sunt vocabula, κεφάλαιον, & id quod mox sequitur, γνώμη. Atque eodem modo videtur exponi debuisse idem vocabulum κεφάλαιον in illo Antiphanis iambo, qui legitur apud Nostrum IV. 134. c.

ἢ τὰ κεφάλαια συγγράφειν Εὐριπίδῃ. e
Nempe Socrates Euripidi non tragoediarum argumenta aut primas lineas scripsisse perhibebatur: sed, quod a Socrate adiutus fertur poëta in conscribendis tragoediis, id cum Laërtii Interpretibus (ad II. 18.) intelligi par est de *sententiis* potissimum *moralibus* e Socratis schola acceptis, quas ille tragoediis suis frequentissimas intertexuit. Ut ad Athenaeum nostrum & Clearchum redeamus: quod sequebatur in editis & in msto verbum ἀντειπόντος, id haud dubie corruptum videri debuit: ac verisimillimum erat, ἀντειπεῖν τὸ scriptum olim fuisse: e quo, quum sequantur genitivi ἑτέρου ποιητοῦ τινος, per librarii alicuius incogitantiam vel imperitiam ἀντειπόντος factum. τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, intellige ἔπος. Tum recte additur, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην, id est, *si alter ille poëta eamdem sententiam* simili quodam versu *enunciavit*.

Mox dein, cum in edd. sic legeretur, ὅσον ἂν προταχθῇ ἔμμετρον, intra paucula illa verba, quae absque animadversione reliquit Casaubonus, ter graviter erat erratum. Peropportune noster codex *A*. id, quod a nobis est editum, obtulit, ὅσων ἂν προσταχθῇ συλλαβῶν ἔμμετρον. Ἔμμετρον intelliges *versum quemcumque*, aut maiorem etiam ῥῆσιν poëticam; quocumque modulo (sive hexametrico, sive iambico, sive alio) decurrentem.

ὥστε τὴν παιδιὰν, μὴ ἄσκεπτον οὖσαν, μηνύματα f γίνεσθαι τῆς ἑκάστου πρὸς παιδείαν οἰκειότητος. In ed. Ven. & Bas. loco istorum omnium haec erant, ὡς γε τὴν παιδείαν οἰκειότητος. Quae deerant, ea supplevit CASAUBONUS e mstis, quorum excerptas lectiones habebat: ὥστε τὴν παιδείαν μὴ ἄσκεπτον &c. Tum monuit in Animadv. »Scribe ὥστε τὴν παιδιὰν, non παιδείαν: quod »etiam *Muretus* observaverat. Exposuimus capite xv. « — Vide supra ad pag. 448. c. Animadv. pag. 520. Nempe MURETUS Variar. Lect. lib. XVIII. cap. 2. (in Grut. Thes. Crit. T. II. p. 1202.) locum istum partim e mstis codicibus, partim ex ingenio, sic corrigi iusserat: ὥστε τὴν παιδιὰν μὴ ἄσκεπτον οὖσαν μηνύματι γίγνεσθαι &c. Et τὴν παιδείαν quidem, ut est in ed. Cas. sic scribitur etiam in ms. *A*. quae ipsa mendosa scriptura omittendis dein pluribus verbis ansam dederat. Omnino vero παιδιὰν scriptum oportuit. Dein μηνύματα, ut ed. Cas. sic rursus noster etiam codex: nec aliud in suis

codicibus reperisse Muretus videtur, sed pro eo, quod mendosum censuisset, *μηνύματι* ex ingenio scripsisse; scilicet latinam constructionem secutus, qua dicimus *indicio est*. At sic non loquuntur Graeci: si quid corrigendum, oportebat *μήνυμα* aut *μήνυμά τι*, ut monuit CORAYUS in *Notis msstis*. At nulla sat gravis caussa subesse nobis visa erat, cur librorum scripturam hic desereremus.

AD CAP. LXXXVII.

a *Καὶ ἃ προβάλλειν δεῖ, τοιαῦτά τινα ἡγοῦμαι εἶναι.* Haec, & quae sequuntur, manifeste suo nomine subiungere verbis Clearchi Athenaeus videtur. Sed paulo aliter accepit Epitomator, ita scribens: *Βούλεται δὲ ὁ Κλέαρχος ταῦτα λέγων, τοιαῦτά τινα προβάλλειν.* Recte vero *προβάλλειν* uterque ms. cum ed. Ven.

b *Ἐν πόλει ὑμετέρῃ.* Sic recte mssti nostri, ut apud Homerum. *Mox* dein, *Εὐκαταφρόνητος* recte iidem codd. Perperam *Ἐνευκαταφρ.* edd. quod corrigi etiam iussit CASAUB. in Animadv.

c Ad editam olim scripturam *κεκραμένη*, haec adnotavit idem CASAUBONUS: » Versus qui ait:

» *Ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκραμένη:*

» *Esto fides, quam amicis tuis habebis, mixta*; aliquâ nempe » diffidentiâ; simile praeceptum continet Epicharmeo,

» *Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.*

» Sed aliam sententiam suggerit vetus lectio: *ἔστω σοὶ κε*» *κριμένη. Fidem habe amicis; verum ante probatis.* « — Recte utique *κεκριμένη* dedit codex noster uterque.

d *Αἴας δ' ἐν - - - δέκα νῆας.* In isto versu, non modo prima vox est nomen proprium: (de quo hic non quaerebatur:) sed & ex prima versus syllabâ postremae iunctâ existit nomen *Αἴας*. Sic in versu sequente, non modo postrema vox est nomen proprium: (hoc non quaerebat griphus:) sed idem nomen exsistit etiam iunctis primâ & postremâ versiculi syllabis. In tertio versu,

e *Ἰητὴρ δ' ἀγαθὸς Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων:*

ex problematis ratione, continetur nomen *Ἴων*: quod exserte etiam adiicitur in ms. *A*.

AD CAP. LXXXVIII.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανὴν παραβ. Temere ἐπὶ δὲ ed. Caf. 1. 2. & 3. *Ibid.* τίνα κόλασιν ὑπέμενον οἱ μὴ λύσαντες. »De »victi poculo dictum fupra, cap. XVI.« CASAUBONUS. — Vide ad pag. 448. e. Animadv. p. 525 sq. Adde quae paulo ante ad p. 457. c. notavimus.

Οἴμοι, περιπλοκὰς &c. Quum perfonarum vices in Graecis verfibus nusquam effent fuis notis distinctae, monuit hoc loco CASAUBONUS: »In verfibus ANTIPHANIS »ita distinguendae funt *heri* & *fervi* perfonae. Prior loqui»tur fervus:

» A. Οἴμοι. περιπλοκὰς
» λίαν μ' ἐρωτᾷς. B. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.
» Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι
» ταχέως λέγειν χρὴ, πρὶν κρέμασθαι. A. Πότερά μοι &c.«

Primum verfum ita, ut in contextu indicavimus, fupplendum fufpicatus erat VALCKENARIUS ad Phoeniff. p. 181. fuffragante KOPPIERS in Obferv. Philol. pag. 35. Sic περιπλοκὰς λέγεις habes apud Noftrum, IX. 383. a. Iidem viri docti labans initium *verfus fecundi*, cum vulgo nude λίαν ἐρωτᾷς legeretur, infertâ τ' particulâ fulciendum cenfuerant. *Verfu quarta*, non κρέμασθαι, fed κρεμᾶσθαι (a κρεμάω) fcribitur in cod. *A.* ut in editis. Sic κρεμήσονται, XII. 547. b. Ex columna fuspendi vel columnae adligari folitos effe fervos, cum loris caederentur, monuit Pollux III. 79. & ibi Interpp. quod fupplicium nonnumquam *tormenti* loco de fervis capiebatur, quo veritas ex illis exprimeretur. In *Epitoma* de toto hoc capite nonnifi ex poftremis Antiphanis verbis nonnulla, eaque haud fane ex poëtae mente accepta, leguntur.

Verf. 7 *fq.* Cum fic olim ederetur,

δύναται τὸ ῥηθὲν, ἔξω τις δότω
ἱμάντα ταχέως (ταχέος ed. Caf. 1. 2.) οἷον οὐκ ἔγνων ἴσως:

monuit CASAUBONUS: »Ita fcribe:

» Τί γὰρ δύναται τὸ ῥηθέν; A. [B. *voluerat*] Ἔξω τις δότω
» ἱμάντα ταχέως, οἷον οὐκ ἔγνως ἴσως.

»Interrogatus *fervus* de raptu pueri, refpondet, *eam quae»ftionem effe fibi inftar griphi.* Cum *herus foras aliquem exi»re iuberet qui lorum afferret*; ioco iram illius illudit *fervus*,

a »*negans eam esse poenam, qua puniendus sit qui griphum non* »*solverit:* nam illud potius fuisse *faciendum, ut muriae po-* »*culum afferretur.* « — Nos initio *vers.* 7. praetulimus Τί δὴ δύναται, quod praeivit KOPPIERS l. c. Finis *versus sexti & initium septimi* in ms. *A.* sic scribitur, εἰ ἔξοιδά τιν τί δύναται: ubi prius τι perperam in τιν mutatum; posterius τί vero exserte adest, quod in editis omissum erat. Tum vero ante δύναται probabile omnino erat, δὴ potius quam γὰρ intercidisse. *Versu* 8. probavi cum Koppiersio emendationem Casauboni, ἔγνως, pro vulgato ἔγνων: personarum vero partes ita distinxi, ut ab eodem KOPPIERS factum. Utrumque iam recte olim curaverat DALECAMPIUS, sic in versione ponens: *A. Quale? B. Fortasse id nescis.* *Vers.* 9. Ἔπειτα τοῦτο ζημιοῖς με; τούτῳ correxit *Koppiers*, & iam olim *Pursanus.* Mihi percommode ferri posse τοῦτο videbatur, idem valens ac
b κατὰ τοῦτο, id est, οὕτως, *sic, hoc modo.* Sed περιφέρειν (*vers.* 10.) non ferendum videbatur; non enim de *circumferendo* inter convivas poculo agitur, sed de *adponendo, offerendo, praebendo* ei qui griphum solvere non potuisset: id autem graece προσφέρειν sonat, aut παραφέρειν, quod ad librorum scripturam proxime accedit. Sic corrigendum monuit etiam *Villebrunius*, ab ADAMO edoctus. Vulgatam quidem scripturam cum ms. *A.* etiam Epitoma tenet; in qua de tota Antiphanis ῥήσει nonnisi haec verba adponuntur, parum convenientia menti poëtae: Ἀντιφάνης δὲ περὶ τῶν μὴ λυόντων τοὺς γρίφους οὕτως φησίν· Ἅλμης χρῆν παραφέρειν ποτήριον· εἶτ' ὀπίσω τὼ χέρε ποιήσαντα δεῖ ἕλκειν ἀπνευστί.

Vers. 11 *sqq.* »Responsum heri ita scribe, & sequentia »sic distingue:

»Οἶσθ' οὖν ὅπως γε δεῖ ταῦτό σ' ἐκπιεῖν; A. Ἐγώ.
»B. Κομιδῆ γε. πῶς; A. Ἐνέχυρον ἀποφέροντά σοι.
»B. Οὐκ ἀλλ' ὀπίσω τὼ χεῖρε ποιήσαντα, δεῖ
»ἕλκειν ἀπνευστί. « — CASAUBONUS.

Ubi statim illud observatum velim, leve quidem; scilicet κομιδῆ γε (*vers.* 12.) cum ἐγὼ (*vers.* 11.) esse construendum, non cum πῶς: quod & recte Dalecampius viderat. Tum vero *versui* 11. qualis in editis legebatur,

Οἶσθ' οὖν ὅπως γε δεῖ σε τοῦτ' ἐκπιεῖν ἐγώ:

non constare metrum adparebat. Nec magis erat legitimus, qualis in ms. *A.* legitur:

Οἶσθ' οὖν ὅπως δεῖ σε τοῦτ' ἐκπιεῖν. ἐγώ. b
Cui incommodo hactenus medicinam Casaubonus in Animadv. adtulit, quod *δεῖ τοῦτό σ' ἐκπιεῖν* scribi iussit: sed de delenda particula *γε*, quae importune & contra veteris codicis fidem invecta in editis erat, oblitus erat monere. Denique pro mendoso *ἐνέχειρον* recte utique, & consentiente nostro codice, monuit doctus Animadversor, *ἐνέχυρον* scribendum; quod ipsum etiam Dalecampius viderat. Sed de ipsorum illorum verborum sententia, quam (suffragante, ut videtur, Casaubono) his verbis Dalecampius expresserat, *Ut id me facturum quidpiam tibi pignori tradam*, gravis oborta nobis dubitatio erat. Servus enim iam nunc loris caedendus, quo veritas ex eo exprimeretur, quo pacto dicere potuit hero, *se quidpiam pignori ei traditurum?* Et omnino haud satis video, *servus*, qui heri est peculium, quo pacto *pignus* aliquod offerre hero aut dare potuerit. Quare in longe diversam partem accipiendam hoc loco esse dictionem, *ἐνέχυρον ἀποφέρω σοὶ*, mihi persuasi. Docuit nos ipse noster Athenaeus, lib. VI. p. 266 extr. & sq. servo, qui iniuriâ ab hero caesus fuisset, concessam fuisse *adversus herum αἰκίας sive ὕβρεως γραφήν*: id est, *licitum servo fuisse herum iniuriarum reum agere, iniuriarum litem ei intentare*; id quod Graece proprie sonat *ὕβρεως* vel *αἰκίας γραφὴν ἀποφέρειν πρὸς τὴν ἀρχὴν κατά τινος*: poteratque etiam dici, *ἀποφέρειν τινί*. Iam qui reus fuit actus, is, ut ex iure Romano, sic & ex Atticorum legibus, *pignus dare* vel *vadimonium sistere* tenebatur, quo fidem faceret, se ad certum diem coram iudice compariturum; quod docet Scholiastes Aristoph. ad Eccles. 563. & Cornelius Nepos in Timoleonte, cap. 5. Igitur, qui alterum reum agebat, is simul a iudice postulabat, ut ille vadimonium sistere cogeretur: quare pro eo, quod dicimus *litem iniuriarum alicui intentare*, poterat etiam dici *ad sistendum vadimonium adigere*, sive, quod Nepos l. c. ait, *vadimonium alicui imponere*: quod Graece proprie hâc formulâ enunciabatur, *πρὸς δίκην κατεγγυᾶν τινα*, ut est apud Plutarchum in Timoleonte, pag. 253. f. ed. Francof. sed in eamdem sententiam servulus ille apud Antiphanem dixisse mihi visus erat, *ἐνέχυρον ἀποφέροντά σοι*.

Quod in fine adiicitur, *ἕλκειν ἀπνευστὶ*, facile adparet per iocum ambigue dictum esse. Proprie dicimus *ἕλκειν ποτήριον*, *haurire poculum*: eodem verbo nunc herus uti-

b tur de ſustinendis & quaſi exhauriendis flagri ictibus. Quod locum hunc citans Toupius (Emend. in Suid. Part. III. p. 543.) ἀμυστὶ pro ἀπνευστὶ ſcripſit, id imprudenti docto viro excidit. Perinde quidem utrumque dici potuerat: ſed in ἀπνευστὶ conſentiunt libri & hîc & pagina praec. extr.

AD CAP. LXXXIX.

Poſtquam dixit Athenaeus, Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν γρίφων εἰπόντων τῶν δειπνοσοφιστῶν, videtur adieciſſe tale quidpiam: *cum in multam noctem protractus eſſet ſermo, diſceſſerunt convivae, pacti invicem, poſtridie ſe iterum conventuros, & de variis poculorum generibus diſputaturos*: quo ſpectat quod & initio proximi libri ait, συναχθέντων γὰρ ἡμῶν καθ' ὥραν, & quod hîc ſubiicit, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς ἑσπέρα καταλαμβάνει &c. *quoniam etiam nos veſpera occupat.*

c Concludit dein auctor hunc librum ῥήσει quâdam ex Metagenis *Philothyte* ductâ, in eamdem prorſus ſententiam cum illâ Aſtydamantis tragici, a qua eiusdem huius libri initium fecerat.

Paulo ſuperius, pag. 573. harum Animadverſionum, lin. 6 & ſeqq. poſt illa verba, *penultimo verſu legitur* φανῶ σοι, loco eorum quae ſequuntur, haec repoſita velim: *ubi* φανῶ *quidem pro* ἀποφανῶ (*oſtendam, dicam*) *accipi poterat; ſed quum ſimplex verbum metro non conveniret, in ipſum* ἀποφανῶ *potius, quam cum Tyrwhitto in* φωνῶ, *mutandum nobis viſum erat.*

PRAETERMISSA NONNULLA.

Nescio quo casu accidit, ut, cuius Viri cum summum ingenium tum exquisitissimam doctrinam, sicut debui, maximi semper feci, DAVIDIS RUHNKENII brevem quidem, sed infinitae eruditionis copiis refertum libellum Animadversionum in Timaei Lexicon Platonicum, quum ad edendum Athenaeum accederem, non qua par erat diligentia totum perlustrarim penitiusque excusserim. Quo factum ut nonnulla me praeterierint doctissimi viri observata, quae non modo ad illustrandas has Deipnosophistarum disputationes, sed & ad restituenda corrupta nonnulla loca valebant. De quo quum nuperrime me admonuerit adolescens omni humaniori doctrina politissimus, magnum olim harum literarum non ornamentum modo sed & praesidium futurus, BOISSONADUS, Parisiensis, cuius in Athenaeum nostrum merita iam aliàs praedicavi: (vide supra, pag. 306. harum Animadv.) quae a nobis ex hoc genere praetermissa intellexi ad superiores Athenaei libros spectantia, ea simul cum aliis Addendis Corrigendisque, quorum spissum fore spicilegium praevideo, idoneo tempore, si vitam viresque Deus concesserit, adnotata edere constitui. At duo nunc maxime statim commemorare volui, Lectoremque rogare, ut quae a nobis errata sunt, corrigere velit. Quorum prius tale est, ut tanti Viri vel ingenium vel doctrinam ne desideraverit quidem, sed videatur vel mediocriter docto & leviter adtendenti sponte debuisse occurrere: scilicet lib. X. cap. 6. pag. 14. nostrae edit. (pag. 414. d. ed. Cas.) in Achaei poëtae verbis non ἥβης σφριγῶντας, sed ἥβῃ σφριγῶντας scriptum oportebat: quem errorem Ruhnkenius (locum istum citans ad Tim. pag. 243.) obiter tacitusque correxit, ne mentione quidem factâ vitii nimis manifesti quod vulgatam occupaverat scripturam. Variorum auctorum testimoniis, ibidem a viro doctissimo collectis, quibus verbum σφριγάω de *corpore vegeto, florente & robu-*

ſto uſurpatur, adiici poterant duo, in quibus prorſus ut apud Achaeum de *athletarum* agitur εὐεξίᾳ. Nempe ſic Philo, de Plantat. Noë, p. 236. edit. Francof. 1691. σφριγώσης, dixit, καὶ ἀθλητικῆς οὕτως εὐεξίας. Et Simplicius, in Comment. in Epicteti Enchir. pag. 435. noſtrae editionis, *athletas* ait *eſſe* σαρκῶν ἐμπεπλησμένους καὶ σφριγῶντας.

Alterum, quod hîc commemorare volui, ſpectat ad Libri quinti caput 63 extr. pag. 349. noſtrae edit. (p. 220 extr. & ſeq. ed. Caſ.) & ad Animadverſiones noſtras Vol. III. pag. 265. ubi profeſſus eram non occurriſſe mihi Platonis locum, e quo ducta eſſent quae ibi citantur verba. Quod me tunc praeterierat, id diſcere potueram ex eodem illo paratiſſimo Platonicarum omnium & dictionum & ſententiarum promo condo RUHNKENIO: cuius ex Animadv. in Tim. pag. 253. ſimul eram intellecturus, recte a Caſaubono monitum eſſe, τερατολόγων τινῶν φύσεων ſcriptum oportuiſſe. Platonis locus exſtat in Phaedro pag. 285. Opp. T. X. ed. Bipont. quo ex loco (quod idem monuit Ruhnkenius) Pollux quoque illam ipſam dictionem τερατολόγος φύσις excerpſit, lib. VII. ſect. 189. & IX. 147.

His adiicere libet feliciſſimam BOISSONADI noſtri emendationem, ad quinti Libri cap. 60. pag. 342. noſtrae edit. (pag. 219. a. ed. Caſ.) ſpectantem. Ubi haeſeramus nos in illis verbis, quae ſic vulgo leguntur, τῶν ἐν Βάκτροις καὶ Μήδων εἰ εἰσί τινες δυνατώτεροι, ibi Boiſſonadus τῶν ἐν Βάκτροις καμήλων legit: & in plano in ſalvoque ſunt omnia: nec certior ulla aut expeditior eſſe emendatio poteſt. *Bactriarum camelorum* paſſim apud veteres auctores mentionem factam reperimus: & duo omnino genera diſtingui apud illos ſolent camelorum, alterum genus Bactriarum vel Bactrianarum, quae bina habent in dorſo tubera; alterum Arabiarum, quae ſingula. Vide inprimis Ariſtot. Hiſt. Anim. II. 1. & Plin. VIII. 17, 25.